Brian Herbert & Kevin J. Anderson

JIHADUL BUTLERIAN

LEGENDELE DUNEI - PRIMA CARTE

Brian Herbert & Kevin J. Anderson

Dune
JIHADUL BUTLERIAN

Dune: The Butlerian Jihad
2002

Kevin j.
Anderson

Brian
Herbert

Agenţilor noştri, ROBERT GOTTLIEB şi MATT BIALER de la Trident Media Group, care au văzut potenţialul acestui proiect chiar de la început şi al căror entuziasm ne-a ajutat să-l transformăm într-un succes.

Mulţumiri

Lui Penny Merritt, pentru că ne-a ajutat să administrăm moştenirea literară a tatălui ei, Frank Herbert.

Redactorii noştri, Pat Lobrutto şi Carolyn Caughey, ne-au oferit sugestii amănunţite şi nepreţuite de-a lungul numeroaselor ciorne pentru a finisa această poveste până la forma ei finală. Tom Doherty, Linda Quinton, Jennifer Marcus şi Paul Stevens de la Tor Books au dăruit acestui proiect un sprijin şi un entuziasm remarcabile.

Ca întotdeauna, Catherine Sidor de la Wordfire, Inc. A muncit neobosită să transcrie zeci de microcasete şi să bată la maşină multe sute de pagini pentru a ţine pasul cu ritmul nostru de lucru turbat. Susţinerea ei în toate etapele proiectului ne-a ajutat să ne păstrăm minţile, şi chiar i-a păcălit pe alţii să creadă că suntem organizaţi.

Diane E. Jones şi Diane Davis Herdt au servit drept cititori de testare şi cobai, oferindu-ne reacţii oneste şi sugerând scene suplimentare care au ajutat ca această carte să devină mai puternică. Rebecca Moesta a contribuit cu imaginaţia, timpul şi sprijinul ei în toate fazele cărţii, de la început până la sfârşit.

Asociaţia Herbert Limited Partnership, cuprinzându-i pe Jan Herbert, Ron Merritt, David Merritt, Byron Merritt, Julie Herbert, Robert Merritt, Kimberly Herbert, Margaux Herbert şi Theresa Shackelford, ne-au dăruit sprijinul lor entuziast, încredinţându-ne continuarea magnificei viziuni a lui Frank Herbert.

Lui Beverly Herbert, pentru aproape patru decenii de susţinere şi devotament pentru soţul ei, Frank Herbert.

Şi, mai ales, mulţumiri lui Frank Herbert, al cărui geniu a creat un asemenea univers atât de minunat, pentru ca noi toţi să-l putem explora…

Prinţesa Irulan scrie:

Orice cercetător adevărat trebuie să înţeleagă faptul că Istoria nu are început. Indiferent de unde începe o poveste, există întotdeauna eroi mai vechi şi tragedii mai vechi.

Înainte ca cineva să-l poată înţelege pe Muad'Dib sau actualul jihad, care a urmat înlăturării tatălui meu, împăratul Shaddam al IV-lea, trebuie să vadă limpede împotriva a ce luptăm. De aceea, priviţi cu mai mult de zece mii de ani în trecutul nostru, zece milenii înainte de naşterea lui Paul Atreides.

Aceasta este vremea în care vedem fondarea imperiului, felul în care un împărat se înalţă din cenuşa Bătăliei de la Corrin pentru a uni rămăşiţele vătămate ale umanităţii. Ne vom cufunda în cele mai vechi documente, în înseşi miturile Dunei, în timpul Marii Revolte, cunoscută în mod obişnuit sub numele de Jihadul Butlerian.

Îngrozitorul război împotriva maşinilor gânditoare a reprezentat geneza universului nostru politic şi comercial. Ascultaţi acum, când vă spun povestea oamenilor liberi răzvrătindu-se împotriva dominaţiei roboţilor, a computerelor şi a cymecilor. Observaţi fundamentul marii trădări care a transformat Casa Atreides şi Casa Harkonnen în duşmani de moarte, o vrajbă violentă care continuă până în zilele noastre. Aflaţi despre rădăcinile Comunităţii Bene Gesserit, ale Ghildei Spaţiale şi ale navigatorilor săi, ale maeştrilor spadasini din Ginaz, ale Şcolii Medicale Suk, ale mentaţilor. Fiţi martorii vieţii nomazilor zensunniţi oprimaţi care au fugit pe lumea deşertică a Arrakisului, unde au devenit cei mai mari soldaţi ai noştri, fremenii.

Asemenea evenimente au condus la naşterea şi viaţa lui Muad'Dib.

*

Cu mult înainte de Muad'Dib, în ultimele zile ale Vechiului Imperiu, omenirea îşi pierduse imboldul. Civilizaţia terrană se răspândise printre stele, dar devenise stagnantă. Cu prea puţine ambiţii, cei mai mulţi dintre oameni îngăduiau maşinilor eficiente să îndeplinească în locul lor sarcinile de zi cu zi. Treptat, oamenii au încetat să gândească, să viseze... sau să trăiască cu adevărat.

Apoi a venit un om din îndepărtatul sistem Thalim, un vizionar care şi-a luat numele de Tlaloc, după un străvechi zeu al ploii. El a vorbit mulţimilor apatice, încercând să le reînvie spiritul uman, fără vreun efect vizibil. Însă câţiva inadaptabili au auzit mesajul lui Tlaloc.

Aceşti noi gânditori s-au întâlnit în secret şi au discutat cum ar putea schimba imperiul, dacă ar putea măcar să răstoarne conducătorii nerozi. Renunţând la numele căpătate la naştere, şi-au luat apelative asociate cu mari zei şi eroi. Cei dintâi dintre ei au fost generalul Agamemnon şi iubita lui Juno, un geniu al tacticii. Aceştia doi l-au recrutat pe expertul în programare Barbarossa, care a ticluit o schemă menită să convertească omniprezentele maşini servile ale imperiului în agresori fără teamă, dând inteligenţei artificiale a creierelor lor anumite caracteristici umane, inclusiv ambiţia de a cuceri. Apoi câţiva alţi oameni s-au alăturat rebelilor ambiţioşi. În total, douăzeci de iniţiatori au format nucleul unei mişcări revoluţionare care a răsturnat Vechiul Imperiu.

Victorioşi, şi-au luat numele de Titani, după cei mai vechi dintre zeii greci. Conduşi de vizionarul Tlaloc, cei douăzeci de titani şi-au repartizat între ei administrarea planetelor şi a popoarelor, impunându-şi edictele cu ajutorul maşinilor gânditoare agresive ale lui Barbarossa. Au cucerit cea mai mare parte a galaxiei cunoscute.

Câteva grupuri de rezistenţă şi-au unit forţele de apărare la hotarele Vechiului Imperiu. Formând propria lor confederaţie – Liga Nobililor – au luptat împotriva celor

douăzeci de titani şi, după multe bătălii sângeroase, încă îşi păstraseră libertatea. Au oprit valul titanilor şi l-au împins înapoi.

Tlaloc a jurat să-i stăpânească într-o zi pe aceşti indivizi inoportuni dar, după mai puţin de un deceniu la putere, conducătorul vizionar a fost ucis într-un accident tragic. Generalul Agamemnon a luat locul lui Tlaloc la conducere, dar moartea prietenului şi mentorului său a fost o sumbră aducere aminte a mortalităţii titanilor.

Dorind să domnească timp de secole, Agamemnon şi iubita lui, Juno, au iniţiat un curs al acţiunii riscant. Au pus să le fie extrase chirurgical creierele şi să fie implantate în recipiente de conservare care puteau fi instalate într-o varietate de corpuri mecanice. Unul câte unul – pe măsură ce titanii rămaşi simţeau spectrul vârstei şi al vulnerabilităţii – toţi ceilalţi s-au transformat în „cymeci”, maşini cu minţi umane.

Epoca Titanilor a durat un secol. Uzurpatorii cymeci şi-au condus diferitele planete folosind computere şi roboţi din ce în ce mai sofisticaţi pentru a menţine ordinea. Dar într-o zi fatidică, hedonistul titan Xerxes, dornic să aibă mai mult timp pentru plăcerile lui, cedă prea multă putere omniprezentei sale reţele de inteligenţă artificială.

Reţeaua computerului conştient a preluat controlul asupra unei întregi planete, urmate foarte repede de altele. Colapsul s-a răspândit ca o epidemie virulentă de la o lume la alta, iar „hipermintea” computerului şi-a lărgit puterea şi orizontul. Luându-şi numele de Omnius, reţeaua inteligentă şi adaptabilă a cucerit toate planetele controlate de titani, înainte ca cymecii să aibă timp să se avertizeze unul pe altul în legătură cu pericolul…

Apoi Omnius a pornit să instaureze şi să menţină ordinea în propriul său stil extrem de structurat, ţinându-i sub călcâiul lui pe cymecii umiliţi. Cândva stăpânii unui imperiu, Agamemnon şi companionii lui au devenit servitorii reticenţi ai hiperminţii atotcuprinzătoare.

În vremea Jihadului Butlerian, Omnius şi maşinile lui

gânditoare ţinuseră toate „lumile sincronizate” într-o strânsoare de fier timp de o mie de ani.

Chiar şi aşa, pâlcuri de oameni liberi au rămas la periferie, legaţi laolaltă pentru protecţia reciprocă, ghimpi în coastele maşinilor gânditoare. De câte ori au venit atacurile, Liga Nobililor s-a apărat cu eficacitate.

Dar noi planuri ale maşinilor erau urzite încontinuu…

Când oamenii au creat un computer cu capacitatea de a colecta informaţie şi de a învăţa din ea, au semnat condamnarea la moarte a omenirii.

SORA BECCA CEA FINITĂ

Salusa Secundus atârna în deşertul spaţiului ca un medalion cu pietre preţioase, o oază plină de resurse şi de câmpuri fertile, paşnică şi agreabilă pentru senzorii optici. Din nefericire, era infestată cu umani nedomesticiţi.

Flota robotică se apropia de lumea-capitală a Ligii Nobililor. Nave de război blindate erau pline de arme ca nişte arici, de o frumuseţe stranie cu învelişurile lor din aliaje reflectorizante şi cu antenele şi senzorii care le împodobeau. Motoarele de la pupa revărsară flăcări pure, împingând vehiculele la acceleraţii care ar fi strivit nişte simpli pasageri biologici. Maşinile gânditoare nu aveau nevoie de sisteme de întreţinere a vieţii sau de confort fizic. În prezent, erau concentrate asupra distrugerii rămăşiţelor străvechii rezistenţe umane de la graniţele exterioare nedomolite ale lumilor sincronizate.

Din interiorul navei în formă de piramidă, generalul cymec Agamemnon conducea atacul. Maşinilor gânditoare logice nu le păsa de glorie sau răzbunare. Însă lui Agamemnon cu siguranţă îi păsa. În permanenţă alert în recipientul de conservare, creierul său uman îşi urmărea planurile în desfăşurare.

În faţa lui, flota principală a navelor militare robotice se revărsa în sistemul infestat de umani, copleşind echipajele aparatelor-santinelă surprinse ca o avalanşă din spaţiu. Navele de patrulare ale oamenilor deschiseră focul, apărătorii se năpustiră să întâmpine forţele maşinilor care soseau. Cinci nave-santinelă ale Ligii traseră salve masive, dar cea mai mare parte a proiectilelor erau prea lente ca să lovească flota ce pătrundea în sistemul salusan. Câteva aparate robotice fură avariate sau distruse de lovituri norocoase şi la fel de multe nave umane explodară în

străfulgerări de vapori incandescenţi – nu pentru că reprezentau vreo ameninţare deosebită, ci pentru că stăteau în drum.

Numai câţiva cercetaşi îndepărtaţi reuşiră să transmită o avertizare către vulnerabila Salusa Secundus. Navele de luptă robotice vaporizară perimetrul interior risipit al apărării umane, fără măcar să încetinească în drumul spre adevăratul lor ţel. Vibrând din cauza decelerării extreme, flota maşinilor gânditoare avea să sosească nu cu multă vreme după ce semnalul de avertizare avea să ajungă pe lumea-capitală.

Oamenii nu vor avea niciodată destul timp să se pregătească…

Flota robotică era de zece ori mai mare şi mai puternică decât oricare alta pe care o trimisese vreodată Omnius împotriva Ligii Nobililor. Oamenii deveniseră prea mulţumiţi de sine, neavând de înfruntat nicio agresiune concentrată a roboţilor în timpul ultimului secol de război rece, plin de frământări. Dar maşinile puteau aştepta multă vreme, iar acum Agamemnon şi titanii supravieţuitori aveau în sfârşit cum să-şi valorifice ocazia.

Liga instalase recent sisteme defensive presupus invincibile, bazate pe gelcircuite, împotriva maşinilor gânditoare, sisteme dezvăluite de un val de micuţe sonde-spion mecanice. Uriaşa flotă robotică avea să aştepte la distanţă sigură, în timp ce Agamemnon şi mica sa avangardă de cymeci forţa înaintarea într-o misiune poate sinucigaşă, menită să deschidă calea.

Agamemnon savura aşteptarea. Nenorociţii de biologici ar trebui să sune deja alarma, pregătindu-şi apărarea… şi chircindu-se de frică. Prin electrofluidul care-i menţinea în viaţă creierul dezîncarnat, transmise un ordin către trupele sale de şoc formate din cymeci.

— Să distrugem inima rezistenţei umane! *Înainte!*

Timp de o mie de ani infernali, Agamemnon şi titanii săi fuseseră siliţi să slujească hipermintea-computer, Omnius. Iritaţi de robia lor, cymecii îşi întorceau acum frustrarea

împotriva Ligii Nobililor, într-o zi, generalul cândva înfrânt spera să se ridice împotriva lui Omnius însuşi, dar până acum nu se ivise nicio ocazie.

Liga ridicase noi scuturi de bruiaj în jurul Salusei Secundus. Un asemenea câmp putea distruge gelcircuitele sofisticate ale tuturor computerelor cu inteligenţă artificială – dar minţile umane puteau supravieţui trecerii. Şi, cu toate că aveau sisteme mecanice şi corpuri interşanjabile de roboţi, cymecii încă posedau *creiere umane.*

Astfel, puteau trece nevătămaţi prin scuturile defensive.

Ca o ţintă din spatele dispozitivului de ochire, Salusa Secundus umplea câmpul vizual al lui Agamemnon. Cu multă atenţie pentru amănunte, generalul studiase proiectele tactice, aplicând iscusinţa militară pe care-o căpătase de-a lungul secolelor, împreună cu înţelegerea intuitivă a artei cuceririi. Talentele sale îngăduiseră cândva ca doar douăzeci de rebeli să cucerească un imperiu… până când îl pierduseră pe tot în favoarea lui Omnius.

Înainte de a lansa acest atac important, hipermintea-computer insistase să ruleze simulare după simulare, încercând să elaboreze planuri pentru orice eventualitate. Totuşi, Agamemnon ştia că era zadarnic să facă planuri prea exacte când era vorba de nestăpâniţii umani.

Acum, în timp ce imensa flotă robotică intra în lupta cu sistemele orbitale de apărare şi cu navele de la periferie, mintea lui Agamemnon sondă spaţiul exterior din containerul său conectat la senzori şi simţi nava călăuzitoare ca pe o extensie a trupului său uman de mult pierdut. Totalitatea armelor făcea parte din el însuşi. Vedea cu o mie de ochi, iar motoarele puternice îl făceau să se simtă ca şi cum ar fi avut din nou picioare musculoase şi putea alega mai repede ca vântul.

— Pregătiţi-vă pentru atacul la sol! După ce transportoarele de trupe trec de apărarea salusană, trebuie să lovim repede şi în forţă.

Amintindu-şi că ochii-de-pază aveau să înregistreze fiecare clipă a bătăliei pentru a fi examinată mai târziu de

hiperminte la întoarcerea flotei, adăugă:

— Vom steriliza planeta asta mizerabilă pentru gloria lui Omnius!

Agamemnon îşi încetini coborârea, iar ceilalţi îl imitară.

— Xerxes, preia conducerea. Trimite-i pe neocymecii tăi să deschidă focul şi să-i scoată din ascunzători.

Şovăitor ca de obicei, Xerxes se văită.

— O să am sprijinul tău complet când o să mă angajez în luptă? Este partea cea mai periculoasă a…

Agamemnon îl reduse la tăcere.

— Fii recunoscător pentru ocazia asta de a dovedi de ce eşti în stare. Acum du-te! Fiecare secundă de întârziere le dă mai mult timp *hrethgirilor.*

Acesta era termenul peiorativ pe care maşinile inteligente şi lacheii lor cymeci le foloseau pentru paraziţii umani.

O altă voce interveni prin sistemul de comunicaţii: operatorul robot al flotei maşinilor care lupta împotriva forţelor de apărare umane de pe orbita Salusei.

— Aşteptăm semnalul tău, generale Agamemnon. Rezistenţa umană se intensifică.

— Suntem pe drum, răspunse Agamemnon. Xerxes, fă aşa cum ţi-am ordonat!

Xerxes, care nu era niciodată capabil de sfidare până la capăt, îşi înăbuşi alte comentarii şi chemă trei neocymeci, maşini de generaţie mai nouă cu minţi umane. Cele patru nave piramidale îşi deconectară sistemele secundare, iar transportoarele blindate de trupe plonjară nedirijate prin atmosferă. Timp de câteva secunde primejdioase aveau să fie ţinte uşoare, iar sistemele defensive formate din rachete şi aparate aeriene ar fi putut doborî câteva din roi. Însă materialul dens de ecranare a transportoarelor avea să le protejeze împotriva celei mai mari părţi a bombardamentului, menţinându-le intacte chiar şi în cazul unei prăbuşiri violente la periferia oraşului-capitală Zimia, unde erau amplasate principalele turnuri generatoare ale scuturilor.

Până acum, Liga Nobililor apărase omenirea răzvrătită împotriva eficienţei organizate a lui Omnius, dar biologicii nedomesticiţi se guvernau ineficace şi deseori se contraziceau în legătură cu deciziile majore, îndată ce Salusa Secundus avea să fie zdrobită, alianţa instabilă s-ar fi dezintegrat, cuprinsă de panică; rezistenţa s-ar fi spulberat.

Dar mai întâi cymecii lui Agamemnon trebuiau să întrerupă câmpurile de bruiaj. Atunci, Salusa ar fi rămas lipsită de apărare, tremurând, pregătită pentru ca flota robotică principală să lanseze lovitura mortală, asemenea unui uriaş bocanc mecanic strivind o insectă.

Conducătorul cymec manevră transportorul în poziţia potrivită, gata să conducă al doilea val, cuprinzând restul flotei de exterminare. Agamemnon deconectă toate sistemele computerizate şi îl urmă pe Xerxes către planetă. Creierul lui plutea liber în recipientul de păstrare. Orb şi surd, generalul nu simţea arşiţa sau vibraţiile violente în timp ce aparatul său blindat se năpustea vuind asupra ţintei care nu bănuia nimic.

Maşina inteligentă este un duh malefic, scăpat din sticla lui.

BARBAROSSA,
Anatomia unei revolte

Când reţeaua de senzori de pe Salusa detectă sosirea flotei de război a roboţilor, Xavier Harkonnen trecu imediat la acţiune. O dată în plus, maşinile gânditoare aveau de gând să testeze apărarea omenirii libere.

Deşi purta gradul de tercero în miliţia salusană – ramura locală, autonomă din Armada integrală a Ligii – Xavier nu era încă născut în vremea ultimelor lupte adevărate împotriva lumilor Ligii. Cea mai recentă bătălie importantă avusese loc cu aproape o sută de ani în urmă. După toţi aceşti ani, maşinile agresive s-ar fi putut să conteze pe apărarea slăbită a oamenilor, dar Xavier jură că acestea vor da greş.

— Primero Meach, am primit o avertizare urgentă şi un scurt vidflux de la unul dintre cercetaşii noştri de la periferie, îl anunţă pe superiorul său. Dar transmisia s-a întrerupt…

— Uită-te la toţi ăştia! exclamă quinto Wilby, în timp ce scana imaginile de la reţeaua mărginaşă de senzori.

Ofiţerul inferior stătea alături de alţi soldaţi îngrămădiţi în jurul unor panouri de instrumente, din interiorul unei clădiri acoperite de o cupolă.

— Omnius n-a mai trimis niciodată până acum aşa ceva.

Vannibal Meach, primero-ul scund, dar cu voce sonoră, al miliţiei salusane, stătea în centrul de control al apărării planetei, absorbind cu calm valul de informaţii.

— Ultimul nostru raport de la periferie este vechi de câteva ore, din cauza întârzierii semnalului. Până acum, maşinile au atacat posturile noastre şi vor încerca să se apropie. Vor eşua, desigur.

Deşi acesta era primul avertisment în legătură cu invazia iminentă, reacţiona ca şi cum se aşteptase ca maşinile să

sosească în orice clipă.

În lumina camerei de control, părul castaniu închis al lui Xavier sclipea cu reflexe roşcate, ca de scorţişoară. Era un tânăr serios, înclinat spre onestitate şi cu o tendinţă de a vedea lucrurile în alb şi negru. Ca membru al celui de-al treilea nivel al gradelor militare, tercero Harkonnen era comandantul de rezervă al lui Meach pentru avanposturile apărării locale. Mult admirat de superiorii săi, Xavier fusese promovat repede; la fel de respectat de soldaţi, era tipul de om de încredere pe care l-ar fi urmat în bătălie.

În ciuda copleşitoarei mărimi şi puteri de foc a flotei robotice, îşi impuse să fie calm, apoi anunţă noi rapoarte de la cele mai apropiate nave de patrulare şi puse în stare de alertă flota defensivă a gărzii spaţiale. Comandanţii navelor de luptă îşi convocaseră deja echipajele la statutul de pregătire de luptă, deîndată ce auziseră transmisiile de urgenţă de la navele cercetaş, acum distruse.

În jurul lui Xavier, sistemele automate funcţionau zumzăind. Ascultând sirenele trepidante, zgomotul sacadat al ordinelor şi al rapoartelor privind situaţia de fapt care se auzeau din camera de comandă, trase încet aer în piept şi stabili sarcinile prioritare.

— Putem să-i oprim, rosti el. *Îi vom opri!*

Vocea lui avea un ton de comandă fermă, ca şi cum ar fi fost mult mai în vârstă decât anii săi şi obişnuit să se bată cu Omnius în fiecare zi. În realitate, aceasta urma să fie prima lui luptă cu maşinile gânditoare.

Cu ani în urmă, părinţii şi fratele său mai mare fuseseră ucişi într-un atac de jaf al cymecilor, la întoarcerea dintr-o inspecţie a proprietăţilor familiei de pe Hagal. Forţele maşinilor lipsite de suflet fuseseră întotdeauna o ameninţare pentru Lumile Ligii, însă oamenii menţinuseră o pace instabilă timp de decenii.

Pe un grilaj de pe perete, o hartă a sistemului Gamma Wai, bâzâind uşor, arăta amplasamentele orbitale din jurul Salusei Secundus şi al altor şase planete, împreună cu dispunerea a şaisprezece grupe de patrule de luptă şi a

vigilentelor nave de pază care erau împrăştiate la întâmplare. Quarto Young, de la statul-major, se grăbea să actualizeze proiecţia tactică, încercând să deducă pe cât putea mai bine poziţia flotilei de luptă a roboţilor.

— Contactează-l pe Segno Lauderdale şi convoacă toate navele de război periferice. Spune-le să atace şi să distrugă toţi inamicii pe care-i întâlnesc, ordonă primero Meach, apoi oftă. O să ne ia jumătate de zi, la acceleraţie maximă, ca să retragem formaţiile grele de luptă de la graniţă, dar maşinile ar putea totuşi încerca să pătrundă până atunci. S-ar putea să fie o zi incandescentă pentru băieţii noştri…

Quarto Young îndeplinea ordinele cu o eficienţă degajată, expediind un mesaj care urma să aibă nevoie de ore întregi pentru a ajunge la periferia sistemului.

Meach încuviinţă în sinea lui, continuând şirul de operaţiuni îndelung exersate. Trăind tot timpul sub spectrul maşinilor, miliţia salusană se antrena cu regularitate pentru orice scenariu, la fel ca şi detaşamentele Armadei din fiecare sistem important al Ligii.

— Activaţi scuturile de bruiaj din jurul planetei şi transmiteţi avertismente către întregul trafic comercial aerian şi spaţial. Vreau ca puterea transmiţătorului de câmp al oraşului să ajungă la maximum în zece minute.

— Asta ar trebui să fie de ajuns să prăjească creierul de gelcircuite ale oricărei maşini gânditoare, spuse Xavier cu încredere forţată. Am văzut cu toţii testele. *Asta, totuşi, nu-i doar un test.*

O dată ce inamicul întâlnea sistemele de apărare pe care le instalase Salusa, spera că-şi vor socoti pierderile prea grele şi se vor retrage. Maşinilor gânditoare nu le plăcea să-şi asume riscuri.

Fixă cu privirea un panou. *Dar sunt atât de mulţi…*

Apoi se ridică în picioare din faţa ecranelor de supraveghere pline de veşti proaste.

— Primero Meach, dacă datele noastre privind viteza flotei maşinilor sunt corecte, chiar şi în curs de decelerare, zboară aproape la fel de repede ca şi semnalul de

avertisment pe care l-am primit de la cercetaşii noştri.

— Atunci ar putea fi deja aici! exclamă quinto Wilby.

În acest moment, Meach reacţionă cuprins brusc de nelinişte, declanşând alarma generală de urgenţă.

— Daţi ordinele de evacuare! Deschideţi adăposturile subterane!

— Evacuarea în curs de desfăşurare, domnule, raportă quarto Young câteva clipe mai târziu, cu degetele lucrând pe panourile de actualizare chiar în timp ce vorbea.

Tânăra încordată atinse un cablu de comunicaţii de la tâmplă.

— Îi trimitem viceregelui Butler toate informaţiile pe care le avem.

Serena e cu el la Sala Parlamentului, îşi dădu seama Xavier, gândindu-se la fiica de nouăsprezece ani a viceregelui. Inima i se strânse de îngrijorare pentru ea, şi totuşi nu îndrăznea să-şi dezvăluie teama compatrioţilor lui. Totul la momentul şi în locul potrivit…

În mintea lui, putea vedea multele fire pe care trebuia să le ţească, îndeplinindu-şi rolul în timp ce primero Meach dirija apărarea generală.

— Quarto Chary, ia un detaşament şi escortează-i pe viceregele Butler, pe fiica lui şi pe toţi reprezentanţii Ligii, adânc în adăposturile subterane.

— Ar trebui să se îndrepte deja într-acolo, domnule, răspunse ofiţerul.

Xavier îi zâmbi cu răceală.

— *Tu* ai încredere în politicieni că vor începe prin a face cel mai inteligent lucru?

Quarto-ul o luă la fugă să facă ce i se spusese.

Cele mai multe dintre istorii sunt scrise de către câştigătorii conflictelor, însă cele scrise de învinşi – dacă supravieţuiesc – sunt adeseori mai interesante.

IBLIS GINJG,
Peisajul Umanităţii

Secundus era o lume verde, cu o climă temperată, căminul a sute de milioane de oameni liberi din Liga Nobililor. Prin apeducte deschise curgea apă din abundenţă. În jurul centrului cultural şi guvernamental care era oraşul Zimia, dealuri domoale erau împestriţate cu vii şi crânguri de măslini.

Cu câteva clipe înainte de atacul maşinilor, Serena Butler păşea pe podiumul oratorilor din marea Sală a Parlamentului. Datorită muncii ei devotate în serviciul public, ca şi a aranjamentelor speciale făcute de tatăl său, i se acordase această ocazie de a se adresa reprezentanţilor.

Viceregele Manion Butler o sfătuise în particular să fie subtilă şi să-şi menţină argumentele simple.

— Pas cu pas, draga mea. Liga noastră se menţine laolaltă doar datorită ameninţării unui duşman comun, nu din pricina vreunui număr de valori sau credinţe împărtăşite de toţi. Nu ataca în niciun caz modul de viaţă al nobililor…

Acesta era doar al treilea discurs din scurta ei carieră politică. În cuvântările anterioare, fusese mult prea stridentă – neînţelegând încă baletul politicii – iar ideile sale fuseseră întâmpinate cu un amestec de căscături şi chicoteli binevoitoare, stârnite de naivitatea limbajului ei. Voia să pună capăt practicării sclaviei umane care fusese adoptată pe ici, pe colo, de către unele lumi ale Ligii; voia să obţină egalitatea pentru fiecare fiinţă umană, pentru a se asigura că toţi erau hrăniţi şi protejaţi.

— Poate că adevărul doare. Încercam să-i fac să se simtă vinovaţi…

— I-ai făcut doar surzi la vorbele tale.

Serena îşi rafinase discursul, incluzând şi sfaturile tatălui, rămânând totuşi credincioasă principiilor proprii. *Pas cu*

pas. Şi ea va învăţa cu fiecare pas. La sfatul tatălui său, vorbise de asemenea, în particular, cu unii reprezentanţi care gândeau la fel ca ea, asigurându-şi sprijin şi câştigând din vreme câţiva aliaţi.

Înălţând bărbia, schimbându-şi expresia feţei în aşa fel încât să arate mai curând autoritară decât înverşunată, Serena se aşeză în interiorul cochiliei acustice care înconjura podiumul aidoma unui dom geodezic. Îi creştea inima gândindu-se la tot binele pe care l-ar fi putut face. Simţi lumina caldă, în timp ce mecanismul de proiecţie transmitea imagini supradimensionate ale ei afară, în spaţiul de sub cupolă.

Un mic ecran de deasupra podiumului îi permitea să se vadă pe ea însăşi aşa cum o vedeau ei: un chip delicat, de o frumuseţe clasică, având ochi violeţi, hipnotici, şi părul de culoarea chihlimbarului strălucind cu fire aurii naturale. Pe reverul stâng purta un bucheţel de trandafiri albi, culeşi din propria ei grădină îngrijită cu meticulozitate. Proiectorul o făcea pe Serena să arate chiar şi mai tânără, deoarece mecanismul fusese ajustat de către nobili în aşa fel încât să ascundă efectul anilor de pe propriile lor trăsături.

Din loja lui ornamentată, aşezată în faţa publicului, viceregele Butler, rotund la faţă, îmbrăcat în cea mai elegantă robă auriu cu negru, zâmbea mândru spre fiica sa. Stema Ligii Nobililor îi împodobea reverul, o mână de om deschisă, cu contur auriu, reprezentând libertatea.

Înţelegea optimismul Serenei, amintindu-şi ambiţiile asemănătoare pe care le nutrise el însuşi. Avusese întotdeauna răbdare cu cruciadele ei, sprijinind-o pe tânăra femeie să adune ajutoare de urgenţă pentru refugiaţi, în urma atacurilor maşinilor, lăsând-o să călătorească spre alte planete ca să îngrijească răniţi sau să sape printre dărâmături şi să fie de folos la reconstruirea clădirilor incendiate. Serena nu se temuse niciodată să-şi murdărească mâinile.

— Minţile înguste înalţă bariere neînduplecate, îi spusese cândva mama ei. Dar împotriva acestor bariere, cuvintele

sunt arme formidabile.

La parterul sălii imense, demnitarii stăteau de vorbă pe un ton scăzut. Câţiva sorbeau băuturi sau înfulecau gustări care le fuseseră servite la locurile lor. O zi ca oricare alta în Parlament... Instalaţi confortabil în vilele şi conacele lor, n-ar fi întâmpinat schimbarea cu bucurie. Dar posibilitatea de a răni orgolii nu o împiedica pe Serena să spună ceea ce trebuia spus.

Puse în funcţiune sistemul de proiecţie a discursurilor.

— Mulţi dintre voi cred că am idei nesăbuite din cauză că sunt tânără, dar poate că cei tineri au vederea mai ageră, în timp ce bătrânii devin încet-încet orbi. Sunt eu nesăbuită şi naivă – sau unii dintre voi, stăpâniţi de automulţumire şi răsfăţ, v-aţi îndepărtat de umanitate? Unde vă aflaţi pe scara dintre bine şi rău?

În cuprinsul adunării, văzu un val de indignare amestecat cu respingere vehementă. Viceregele Butler îi aruncă o privire tăioasă, de dezaprobare, dar transmise un semnal rapid de reamintire în întreaga sală, cerând atenţie respectuoasă, aşa cum ar fi fost acordată oricărui vorbitor.

Ea pretinse că nu observă. Nu puteau vedea cu toţii perspectiva mai largă?

— Trebuie să privim dincolo de noi înşine dacă vrem să supravieţuim ca specie. Acum nu e momentul pentru interese personale. De secole, ne-am restrâns apărarea la o mână de planete cheie. Deşi Omnius nu a lansat niciun atac pe scară largă de câteva decenii, trăim în umbra permanentă a ameninţării maşinilor.

Atingând pedalele sensibile la presiune de pe podium, Serena afişă o proiecţie a stelelor din vecinătate, ca un roi de nestemate pe tavanul înalt. Cu o rază indicatoare de lumină, arătă lumile libere ale Ligii şi lumile sincronizate stăpânite de maşinile gânditoare. Apoi mişcă indicatorul spre zone mai întinse ale galaxiei, unde nu guvernau nici oamenii organizaţi, nici maşinile.

— Priviţi aceste biete planete nealiate: lumi împrăştiate ca Harmonthep, Tlulax, Arrakis, Anbus IV şi Caladan. Din

cauză că aşezările lor risipite, insulare, nu sunt membre ale Ligii noastre, nu au dreptul la protecţia noastră completă dacă ar fi vreodată ameninţaţi – de maşini sau de alţi oameni…

Serena făcu o pauză, lăsând publicul să-i asimileze cuvintele.

— Mulţi dintre proprii noştri oameni fac expediţii criminale, de pradă, pe aceste planete, capturând sclavi meniţi să fie livraţi către unele lumi ale Ligii.

Îl privi în ochi pe reprezentantul Poritrinului, care se încruntă, ştiind că vorbea despre el. Răspunse cu voce tare, întrerupând-o:

— Sclavia este o practică acceptată în cadrul Ligii. În lipsa maşinilor complexe, nu avem altă opţiune pentru a spori forţa de muncă.

O privi plin de trufie.

— În plus, Salusa Secundus însăşi menţine o populaţie de sclavi zensunniţi de aproape două secole!

— Noi am pus capăt acestei practici, replică Serena cu un entuziasm intens. Am avut nevoie de imaginaţie şi voinţă de schimbare, dar…

Încercând să preîntâmpine o întrecere în strigăte, viceregele se ridică în picioare.

— Fiecare planetă a Ligii îşi ia propriile hotărâri privind obiceiurile, tehnologia şi legile locale. Avem un inamic destul de îngrozitor în maşinile gânditoare şi fără să pornim un război civil între propriile noastre planete.

Vocea lui suna patern, mustrând-o discret pentru a o face să revină la problema principală.

Oftând, dar fără să se predea, Serena mută indicatorul astfel încât planetele nealiate să lucească pe tavan.

— Totuşi, nu putem ignora toate aceste lumi – ţinte desăvârşite, bogate în resurse, planete abia aşteptând să fie cucerite de Omnius.

Aprodul, aşezat pe un scaun înalt pe o latură a sălii, lovi podeaua cu bastonul.

— Timpul!

Uşor plictisit, rareori asculta discursurile.

Serena continuă în grabă, încercând să-şi termine argumentarea fără ca vocea să-i sune strident.

— Ştim că maşinile gânditoare vor să controleze galaxia, chiar dacă, de aproape o sută de ani, au fost în general pasivi. Au pus stăpânire în mod sistematic pe fiecare lume din sistemele stelare sincronizate. Nu vă lăsaţi adormiţi de aparenta lor lipsă de interes pentru noi. Ştim că vor lovi din nou – dar cum şi unde? N-ar trebui să ne facem mutarea înainte ca Omnius s-o facă?

— Şi ce anume *vreţi, madame* Butler? întrebă nerăbdător unul dintre demnitari, ridicând vocea, dar fără să stea în picioare, aşa cum era uzual. Pledaţi pentru un soi de atac preventiv împotriva maşinilor gânditoare?

— Trebuie să căutăm să includem planetele nealiate în Ligă şi să încetăm să capturăm sclavi de pe ele!

Îndreptă raza luminoasă spre proiecţia de deasupra capului.

— Aduceţi-i sub aripa noastră, pentru a mări atât propria noastră putere cât şi pe a lor. Vom avea cu toţii de câştigat! Propun să trimitem ambasadori şi ataşaţi culturali cu scopul expres de a forma noi alianţe militare şi politice. Cât de multe putem…

— Şi cine va plăti pentru toată diplomaţia asta?

— Timpul, repetă aprodul.

— I se acordă trei minute suplimentare pentru replică, din moment ce reprezentantul Hagalului a pus o întrebare, spuse viceregele Butler pe un ton autoritar.

Serena se înfurie. Cum putea reprezentantul ăsta să-şi facă griji pentru nişte etichete meschine cu preţuri, când costul final era cu atât de mult mai mare?

— Vom plăti cu toţii – cu sânge – dacă *nu* facem asta. Trebuie să întărim Liga şi specia umană!

Unii dintre nobili începură să aplaude – aliaţii pe care căutase să şi-i atragă înainte de discurs. Dintr-o dată, o alarmă stridentă răsună în clădire şi pe străzi. Sirene pătrunzătoare vibrară pe un ton înfricoşător de familiar –

auzit de obicei numai în timpul exerciţiilor planificate – convocând toţi membrii în rezervă ai miliţiei salusane.

— Maşinile gânditoare au intrat în sistemul salusan, rosti o voce în difuzoarele încastrate în pereţi.

Anunţuri similare sunau peste tot în Zimia.

— Avem un semnal de alertă transmis de cercetaşii de la periferie şi de la grupul de pază.

În picioare lângă tatăl ei, Serena citi detaliile, în timp ce viceregelui i se înmânase un rezumat scurt şi urgent.

— N-am văzut niciodată o flotă robotică de război de asemenea mărime! exclamă el. De câtă vreme au transmis primii cercetaşi avertismentul? Cât timp avem?

— Suntem atacaţi! strigă un bărbat.

Delegaţii săriră în picioare, împrăştiindu-se ca nişte furnici zgândărite.

— Pregătiţi-vă să evacuaţi Sala Parlamentului!

Aprodul începu să se agite frenetic.

— Toate adăposturile blindate sunt deschise. Reprezentanţi, prezentaţi-vă la amplasamentele desemnate.

Viceregele Butler strigă pe deasupra haosului, încercând să pară încrezător.

— Scuturile Holtzman ne vor proteja!

Serena putea descifra neliniştea tatălui ei, deşi o masca destul de bine.

Printre strigăte şi ţipete de panică, reprezentanţii Ligii se îngrămădeau spre ieşiri. Duşmanii neîndurători ai omenirii sosiseră…

Orice om care cere o autoritate sporită nu merită s-o aibă.

TERCERO XAVIER HARKONNEN,
Cuvântare către miliţia salusană

— Flota robotică tocmai a intrat în luptă împotriva gărzii noastre spaţiale, anunţă Xavier Harkonnen de la staţia sa de emisie. Au fost schimbate focuri de arme grele.

— Primero Meach! strigă quarto Steff Young de la ecranele reţelei orbitale. Xavier putea simţi mirosul metalic şi sărat al transpiraţiei nervoase a lui Young.

— Domnule, un mic detaşament de nave-maşină s-au desprins din flota robotică principală de pe orbită. Configuraţia e necunoscută, dar se pregătesc pentru o coborâre prin atmosferă.

Tânăra arătă imaginile, scoţând în evidenţă luminile strălucitoare care însemnau un roi de proiectile inerte.

Xavier aruncă o privire către scanerele periferice, căutând informaţii în timp real transmise de sateliţii defensivi aflaţi la mare altitudine, deasupra câmpurilor lui Tio Holtzman de bruiaj al gelcircuitelor. La rezoluţie maximă, văzu o escadrilă de asalt formată din nave piramidale năpustindu-se urlând prin atmosferă, de-a dreptul în scuturile care scoteau scântei.

— Îi aşteaptă o surpriză neplăcută, spuse Young cu un surâs sumbru. Nicio maşină gânditoare nu poate supravieţui acestei curse.

— Grija noastră cea mai mare va fi să ne ferim de rămăşiţele navelor sfărâmate, remarcă sarcastic primero Meach. Menţineţi supravegherea!

Însă transportoarele de desant se strecurau prin câmpul de bruiaj – şi continuau să coboare. Nu arătau nicio urmă de semnătură electronică în timp ce străbăteau graniţa.

— Cum trec prin scut?

Quinto Wilby îşi şterse fruntea, dându-şi la o parte din ochi părul de culoarea cafelei cu lapte.

— Niciun computer n-ar putea…

Într-o străfulgerare, Xavier înţelese ce se întâmpla.

— Sunt nave de desant care zboară orbeşte, domnule!

Young ridică ochii de pe ecrane, respirând cu greutate.

— Impact în mai puţin de un minut, primero. Al doilea val soseşte în urma lor. Pot număra douăzeci şi opt de proiectile.

Dădu din cap.

— Nicio semnătură de computer, pe niciuna dintre ele.

Xavier strigă, gândind în avans.

— Rico, Powder, puneţi la treabă echipele de intervenţie medicală şi detaşamentele de stingere a incendiilor. Toate în cea mai mare viteză şi *pregătite.* Hai, băieţi, ne-am antrenat pentru asta de o sută de ori! Vreau toate vehiculele şi echipamentele de salvare în mişcare şi în aer, pregătite să se deplaseze înainte ca prima navă să lovească.

— Redirecţionează sistemele de apărare ca să-i izbească pe invadatori deîndată ce se prăbuşesc!

Primero Meach coborî vocea, plimbându-şi privirea de cremene peste camarazii săi.

— Tercero Harkonnen, ia o staţie mobilă de comunicaţii şi du-te acolo – fii ochii mei la locul căderii. Am o bănuială că aceste nave de desant vor da la iveală ceva neplăcut.

*

Afară, străzile oraşului erau cuprinse de haos sub cerul presărat de nori. Năpustindu-se în învălmăşeală, Xavier auzi ţipătul fierbinte, metalic, al atmosferei sfâşiate când proiectilele inerte, blindate, se prăbuşiră din spaţiu ca nişte gloanţe.

O ploaie de stele căzătoare, formată din nave piramidale izbi solul, navă după navă. Cu un tunet asurzitor, primele patru vehicule oarbe perforară clădiri, făcând una cu pământul patru străzi, o dată cu împrăştierea explozivă de

energie cinetică. Dar sistemele sofisticate de transfer al şocului izolară încărcătura mortală dinăuntru.

Xavier alergă de-a lungul străzii, cu uniforma în neorânduială, cu părul transpirat lipit de cap. Se opri în faţa edificiului gigantic al Sălii Parlamentului. Deşi al doilea la comanda apărării de pe Salusa, iată-l într-o poziţie lipsită de siguranţă, gata să dea ordine la locul impactului. Nu era tocmai ceea ce fusese învăţat la cursurile Academiei Armadei. Dar primero Meach se baza pe aprecierile, pe recomandările şi pe capacitatea lui de a acţiona independent.

Atinse comunicatorul de la bărbie.

— Sunt pe poziţii, domnule.

Încă cinci proiectile fără ghidaj căzură greoi la periferia oraşului, lăsând cratere fumegânde. Explozii. Fum. Mingi de foc.

Din locurile unde se prăbuşiseră, capsulele inerte se deschiseră, dezvăluind câte un obiect imens, agitându-se în fiecare dintre ele. Dispozitive mecanice reactivate lepădau crusta carbonizată de protecţie. Cuprins de teroare, Xavier ştia ce era pe cale să vadă, înţelegea cum reuşiseră să treacă prin câmpul de bruiaj. Nu erau câtuşi de puţin minţi de computer…

Cymeci.

Monstruozităţi mecanice înfricoşătoare ieşiră din piramidele distruse, conduse de creiere umane extrase chirurgical. Sistemele de mişcare repornirăЕ; picioarele articulate şi armele perfecţionate se aşezară la locul lor cu un clinchet.

Corpurile cymecilor se târâră afară din craterele fumegânde, gladiatori în formă de crabi având jumătate din înălţimea clădirilor avariate. Picioarele dintr-un aliaj dur erau la fel de groase ca nişte grinzi de susţinere, înţesate de tunuri, aruncătoare de flăcări, lansatoare de proiectile şi emiţătoare de gaz otrăvitor.

Xavier strigă în comunicator:

— Cymeci, forma de luptător, primero Meach! Şi-au dat

seama cum să treacă de apărarea noastră de pe orbită!

Peste tot pe Salusa, de la periferia oraşului Zimia până pe cel mai îndepărtat continent, fu expediată în luptă miliţia planetară locală. Aparate defensive pentru partea inferioară a atmosferei – kindjale – fuseseră deja lansate în zboruri defensive, cu magaziile de arme încărcate cu obuze capabile să penetreze blindajele.

Oamenii de pe stradă fugeau îngroziţi; alţii rămăseseră paralizaţi, cu ochii mari cât cepele. Xavier urla descriind ceea ce vedea. Îl auzi pe Vannibal Meach adăugând:

— Quarto Young, transmite ordine către toate staţiile să pornească instalaţiile de ventilaţie. Ai grijă să fie distribuite populaţiei măşti filtrante. Fiecare persoană care nu se află în interiorul unui adăpost autorizat trebuie să poarte un aparat de respirat…

Măştile faciale nu puteau proteja împotriva aruncătoarelor de flăcări ale cymecilor sau împotriva detonărilor de înaltă energie, dar măcar oamenii puteau fi apăraţi de norii groşi de otravă. În timp ce-şi potrivea umărul la locul lui, Xavier se temea din ce în ce mai mult că precauţiunile cele mai bine plănuite al miliţiei vor fi jalnic de nepotrivite în situaţia dată.

Lăsând în urmă carapacele abandonate ale navelor de desant, luptătorii cymeci înaintară huruind pe picioarele lor monstruoase. Lansau obuze explozive, incinerau clădiri şi oameni care ţipau. Din vârful membrelor din faţă ieşeau jeturi de flăcări, incendiind oraşul Zimia.

Navele de desant continuau să se rostogolească din înalturi, gata să se deschidă deîndată ce se prăbuşeau. Douăzeci şi opt în total…

Cu un urlet prelung, destul de intens să-i spargă urechile, o coloană rotitoare de foc şi fum apăru în faţa ochilor tânărului tercero, atât de rapidă şi de strălucitoare încât îi arse retina. Nava se zdrobi de complexul militar aflat la jumătate de kilometru în spatele lui, vaporizând centrul de control şi clădirea cartierului general al miliţiei planetare. Unda de şoc îl trânti pe Xavier în genunchi şi sparse

geamurile pe zeci de străzi.

— Primero! strigă Xavier în comunicator. Primero Meach! Cei din centrul de comandă… Mă aude cineva?

Dar putea să-şi dea seama, după ruine, că nu avea să mai primească niciun răspuns de la comandantul miliţiei sau de la oricare altul dintre camarazii săi din complex.

Păşind pe străzi, cymecii răspândeau un fum negru-verzui, o ceaţă unsuroasă care se aşternea ca o peliculă toxică, acoperind solul şi structurile. Apoi, prima escadrilă de bombardiere kindjal apăru la mică altitudine. La prima trecere, împrăştie explozivi în jurul războinicilor-maşină, lovind atât cymecii cât şi construcţiile.

Purtând masca de gaze din plaz transparent, Xavier trase cu greutate aer în piept, fără să-i vină să creadă ceea ce tocmai văzuse. Îşi chemă din nou comandantul, dar nu primi niciun răspuns. În sfârşit, substaţiile tactice din jurul oraşului raportară, vrând să ştie ce s-a întâmplat, cerându-i să se identifice.

— Aici tercero Xavier Harkonnen, răspunse el.

Apoi îl izbi înţelegerea deplină a situaţiei. Cu un efort imens, îşi adună curajul şi îşi calmă vocea.

— Sunt… Sunt în acest moment la comanda miliţiei salusane!

Alergă către locul exploziei, prin fumul uleios care se întindea. Peste tot în jurul lui, civilii cădeau în genunchi, cuprinşi de greţuri în ceaţa otrăvitoare. Ofiţerul ridică ochii spre luptele aeriene, dorindu-şi să aibă un control mai direct.

— Cymecii pot fi distruşi, transmise el piloţilor de pe kindjale. Apoi începu să tuşească. Masca nu funcţiona cum trebuie. Pieptul şi gâtul îl ardeau ca şi cum ar fi inhalat acid, dar continuă să dea ordine.

În timp ce atacul continua, aeronavele salusane de reacţie rapidă trecură pe deasupra câmpului de bătălie, aruncând recipiente cu pulberi şi spumă inhibitoare de flăcări. La nivelul solului, detaşamente medicale cu măşti interveniră fără ezitare.

Indiferenţi la eforturile de apărare nesemnificative ale fiinţelor umane, cymecii mărşăluiau tot înainte, mişcându-se ca nişte entităţi individuale, nu ca o armată – câini turbaţi răspândind distrugerea. O formă-războinic se aplecă spre spate pe picioarele puternice, ca de crab, şi doborî de pe cer două nave de salvare – apoi porni iarăşi înainte, cu o graţie stranie.

Prima linie a bombardierelor salusane aruncară obuze explozive direct peste unul dintre cymecii din faţă. Două proiectile loviră corpul acoperit de armură, iar un al treilea nimeri o clădire apropiată, făcând structura să se prăbuşească. Grinzile şi molozul se rostogoliră în toate părţile, îngropând trupul mecanic al invadatorului.

Dar, după ce flăcările şi fumul se risipiră, cymecul lovit rămase funcţional. Maşina ucigaşă se scutură de moloz, apoi lansă un contraatac asupra kindjalelor de deasupra lui.

Din punctul său de observaţie îndepărtat, Xavier le studie mişcările, folosind o reţea tactică portabilă. Avea nevoie să înţeleagă planul de ansamblu al maşinilor gânditoare. Cymecii păreau să aibă un ţel în minte.

Nu avea timp să ezite sau să piardă vremea plângând moartea camarazilor săi. Nici nu putea întreba ce-ar fi făcut în locul lui primero Meach…

În schimb, trebuia să-şi păstreze mintea limpede şi să ia de îndată câteva decizii. Numai dac-ar putea să priceapă obiectivul inamicului…

Pe orbită, flota robotică trăgea în continuare asupra gărzii spaţiale salusane, deşi inteligenţa artificială inamică nu putea trece prin câmpurile Holtzman. Ar fi putut înfrânge navele gărzii spaţiale şi impune o blocadă asupra lumii-capitală a Ligii… dar primero Meach rechemase deja unităţile grele de luptă de la periferie şi, în curând, toată puterea de foc a Armadei avea să reprezinte o provocare serioasă pentru navele de război robotice.

Pe ecran, văzu flota roboţilor păstrându-şi poziţiile… ca şi cum ar fi aşteptat cine ştie ce semnal din partea trupelor de şoc ale cymecilor. Mintea lui Xavier era agitată ca un vârtej.

Ce făceau oare?
Un trio de maşini-gladiator lansă explozivi asupra aripii vestice a Sălii Parlamentului. Faţada minunat sculptată se desprinse şi se prăbuşi în stradă ca o avalanşă de primăvară târzie. Aşchii de zid se năruiră, lăsând la vedere camerele deschise ale birourilor guvernamentale, acum evacuate.
Tuşind din cauza fumului, încercând să vadă prin masca facială unsuroasă, Xavier privi în ochii unui medic în halat alb care-l înşfăcă şi-i puse pe faţă o mască nouă. Pe Xavier îl ardeau plămânii şi mai mult, ca şi cum i-ar fi înmuiat cineva în combustibil de avion şi le-ar fi dat apoi foc.
— O să te faci bine, promise medicul pe un ton şovăielnic, făcând o injecţie rapidă în gâtul lui Xavier.
— Ar fi bine…
Tercero-ul tuşi din nou şi văzu pete negre în faţa ochilor.
— N-am timp să fac pe victima în momentul ăsta!
Xavier încetă să se mai gândească la el însuşi şi simţi o îngrijorare adâncă pentru Serena. Cu mai puţin de o oră în urmă, fusese programată să vorbească în faţa reprezentanţilor Ligii. Se rugă ca măcar ea să fi ajuns la un loc sigur.
Luptându-se să se ridice în picioare, îl îndepărtă pe medic cu un gest hotărât, când injecţia îşi făcu efectul. Îşi reglă reţeaua tactică portabilă şi ceru o imagine din înaltul cerului, luată de kindjalele defensive rapide. Studie cărările înnegrite lăsate în urmă de cymecii graţioşi, titanici. *Unde se duc?*
În minte, scrută craterele de impact care încă mai scoteau fum şi ruinele cartierului general al miliţiei, urmărind potecile făcute de monştrii mecanici în timp ce forţau, în continuare, trecerea.
Apoi înţelese ceea ce ar fi trebuit să vadă încă de la început şi înjură în barbă.
Omnius ştia că scuturile de bruiaj Holtzman ar fi distrus gelcircuitele maşinilor gânditoare; ca urmare, flota robotică principală rămânea dincolo de orbita salusană. Dacă

cymecii capturau însă generatoarele scutului, planeta avea să fie complet deschisă unei invazii pe scară largă.

Xavier era pus în faţa unei decizii critice, dar alegerea era hotărâtă dinainte. Fie că îi plăcea sau nu, acum era la comandă. Ştergând de pe faţa pământului pe primero Meach şi structura de conducere a miliţiei, cymecii îi dăduseră temporar autoritatea. Iar el ştia ce trebuia să facă…

Ordonă miliţiei salusane să se retragă şi să-şi îndrepte efortul maxim spre apărarea unicei ţinte vitale, lăsând restul oraşului Zimia expus, în timp ce cymecii aruncau în aer şi incendiau totul în jur. Chiar dacă trebuia să sacrifice o parte a acestui oraş important, trebuia să împiedice forţele maşinilor să-şi atingă ţinta.

Cu orice preţ.

Este *subiectul sau observatorul cel care exercită* cea mai mare influentă?

ERASMUS,
fişe de laborator neverificate

Pe Corrin, una dintre principalele lumi sincronizate, robotul Erasmus păşea prin piaţa acoperită cu lespezi de piatră, aflată în faţa vilei sale somptuoase. Se mişca cu o fluiditate bine exersată, pe care învăţase să o imite după secole de observare a graţiei umane. Chipul lui de metal-fluid era un oval neted, lustruit, ca o oglindă complet golită de expresie, până când hotăra să modeleze polimerul metalic într-o gamă de emoţii mimate, ca nişte străvechi măşti de teatru.

Prin filamente optice implantate în membrana facială, admiră fântânile irizate din jurul lui, care completau în mod plăcut lucrătura de piatră a vilei, statuile din pietre preţioase, tapiseriile cu modele complicate şi coloanele de alabastru gravate cu laserul. Totul luxos şi opulent, după propriul lui proiect. După multe studii şi analize, învăţase să aprecieze standardele frumuseţii clasice şi era mândru de bunul său gust evident.

Sclavii săi umani favoriţi se agitau de colo până colo, îndeplinind tot felul de treburi casnice – lustruiau trofee şi obiecte de artă, ştergeau mobila de praf, plantau flori şi tundeau arbuşti ornamentali, sub lumina stacojie de amiază a soarelui gigantă roşie. Fiecare sclav tremurător făcea o plecăciune de respect la trecerea lui Erasmus. El îi recunoştea, dar nu-şi bătea capul să identifice indivizii, deşi înmagazina în minte fiecare amănunt. Nu se ştie niciodată când cea mai mică firimitură de informaţie l-ar fi putut ajuta la înţelegerea de ansamblu!

Erasmus avea o piele dintr-un amestec de plastic organic, străbătut de componente neuroelectronice. Pretindea că reţeaua sofisticată de senzori îi permitea să simtă cu adevărat senzaţii fizice. Sub tăciunele dogoritor al

soarelui uriaş al Corrinului, detecta lumina şi căldura pe propria lui piele, probabil la fel ca pielea adevărată. Purta o robă groasă, aurie, tivită cu roşu-carmin, care făcea parte dintr-o garderobă personală elegantă, ce-l deosebea de roboţii mai puţin importanţi ai lui Omnius. Vanitatea era încă un lucru pe care Erasmus îl învăţase din studiul oamenilor, şi îi plăcea foarte mult.

Cei mai mulţi dintre roboţi nu erau atât de independenţi ca Erasmus. Erau doar cu puţin mai mult decât nişte cutii gânditoare mobile, substaţii teleghidate ale hiperminţii. Şi Erasmus se supunea comenzilor lui Omnius, dar avea mai multă libertate de interpretare. De-a lungul secolelor, îşi dezvoltase propria identitate şi aparenţa unui eu. Omnius îl considera un soi de curiozitate.

În timp ce robotul continua să meargă cu o graţie desăvârşită, detectă un bâzâit. Filamentele lui optice captară o mică sferă zburătoare, unul dintre mulţii ochi-de-pază mobili ai lui Omnius. De câte ori Erasmus se aventura departe de omniprezentele ecrane care se găseau peste tot în clădiri, avizii ochi-de-pază îl urmăreau, înregistrându-i fiecare mişcare. Acţiunile hiperminţii vorbeau fie de o curiozitate adânc înrădăcinată… fie de o ciudat de umană paranoia.

Cu multă vreme în urmă, în timp ce meşterea la primele computere cu inteligenţă artificială din Vechiul Imperiu, rebelul Barbarossa adăugase aproximări ale unor anumite trăsături de personalitate şi ale unor scopuri. Mai târziu, maşinile evoluaseră singure într-o unică minte electronică colosală, care păstra câteva dintre ambiţiile şi caracteristicile umane impuse.

Din punctul de vedere al lui Omnius, fiinţele biologice, chiar şi cymecii bastarzi, cu creiere umane şi componente de maşină, nu puteau vedea perspectivele, extinse pe durata unor epoci, pe care gelcircuitele unei maşini le puteau cuprinde. Când Omnius explora universul de posibilităţi, acesta era ca un ecran vast. Erau atâtea căi de a învinge, iar el era tot timpul la pândă pentru a le urma…

Programul nucleu al lui Omnius fusese duplicat pe toate planetele cucerite de maşini şi sincronizate prin folosirea actualizărilor regulate. Fără chip, capabile să urmărească şi să comunice prin întreaga reţea interstelară, copii aproape identice ale lui Omnius se aflau pretutindeni, prezente prin intermediari în nenumăraţi ochi-de-pază, instrumente şi ecrane de contact.

Acum, după cât se pare, mintea distribuită a computerului nu avea nimic mai bun de făcut decât să-şi bage nasul peste tot.

— Unde te duci, Erasmus? întrebă Omnius, dintr-un mic difuzor aflat dedesubtul ochiului-de-pază. De ce mergi atât de repede?

— Ai putea să mergi şi tu, dac-ai vrea s-o faci. De ce nu-ţi faci nişte picioare pentru o vreme şi nu porţi un trup artificial, doar ca să vezi cum este?

Masca de polimer metalic a lui Erasmus se remodelă într-un zâmbet.

— Am putea face împreună o plimbare…

Ochiul-de-pază porni bâzâind alături de Erasmus. Corrin avea anotimpuri lungi, pentru că orbita lui se situa foarte departe în jurul stelei gigantice. Iernile şi verile durau fiecare mii de zile. Peisajul aspru nu prezenta păduri sau zone virgine indigene, doar câteva livezi şi câmpuri agricole străvechi care se sălbăticiseră de la invazia maşinilor fuseseră lăsate să se înmulţească fără să fie îngrijite.

Mulţi sclavi umani orbiseră din cauza expunerii la fluxul solar năucitor. Ca urmare, Erasmus îi prevăzuse pe muncitorii în aer liber cu protecţie pentru ochi. Era un stăpân binevoitor, preocupat de bunăstarea resurselor sale.

Când ajunse la poarta de intrare a vilei, robotul ajustă noul modul de intensificare a senzaţiilor, ascuns sub robă şi conectat la porturile neuroelectronice de pe nucleul corpului său. Fiind un element proiectat de el însuşi, modulul îi permitea lui Erasmus să simuleze simţurile umanităţii, dar cu anumite limite inevitabile. Ar fi vrut să ştie mai mult decât îi putea oferi modulul, ar fi vrut să

simtă mai mult. Din acest punct de vedere, cymecii s-ar fi putut să aibă un avantaj asupra lui Erasmus, dar el nu avea să afle niciodată asta cu prea multă siguranţă.

Cymecii – în special titanii originari – erau un grup de indivizi brutali, înguşti la minte, care nu apreciau câtuşi de puţin simţurile şi sensibilităţile mai rafinate pe care Erasmus se străduia atât de mult să le atingă. Brutalitatea îşi avea locul ei, desigur, dar sofisticatul robot o considera doar unul dintre multele aspecte comportamentale demne de a fi studiate, atât pozitive cât şi negative. Totuşi, violenţa era interesantă şi deseori plăcut de folosit…

Era extrem de curios să afle ce-i făcea pe biologicii cu calităţi cognitive *umani.* El însuşi era inteligent şi conştient de sine, dar voia de asemenea să înţeleagă emoţiile, sensibilităţile şi motivaţiile umane – amănuntele esenţiale pe care maşinile nu reuşeau niciodată să le reproducă foarte bine.

De-a lungul căutării sale care dura de secole, Erasmus asimilase lucrări de artă, muzică, filosofie şi literatură umană. În ultimă instanţă, voia să descopere esenţa şi substanţa umanităţii, scânteia vrăjită care le făcea pe aceste creaturi – pe aceşti *creatori* – diferite/diferiţi. Ce le dădea… suflete?

Intră în sala de banchete, iar ochiul zburător urcă bâzâind spre tavan, de unde putea observa totul. Pe pereţi luceau şase ecrane Omnius de un cenuşiu lăptos.

Vila lui era modelată după conacele opulente în care locuiseră cei douăzeci de titani înainte să-şi abandoneze trupurile umane. Erasmus deţinea vile asemănătoare pe cinci planete, inclusiv pe Corrin şi pe Pământ. Întreţinea instalaţii suplimentare – ţarcuri de prizonieri, camere de disecţie special construite, laboratoare medicale, ca şi sere, galerii de artă, sculpturi şi fântâni. Toate acestea îi dădeau posibilitatea să studieze comportamentul şi fiziologia umană.

Erasmus îşi aşeză trupul de robot în capul unei mese lungi pe care erau înşirate pocale şi sfeşnice de argint, dar

cu un singur loc pe care se putea sta. Unul pentru el… Scaunul vechi de lemn aparţinuse cândva unui aristocrat uman, Nivny O'Mura, un fondator al Ligii Nobililor. Erasmus studiase felul în care fiinţele umane rebele se organizaseră şi ridicaseră fortăreţe împotriva atacurilor primilor cymeci şi ale maşinilor. Hrethgirii plini de resurse aveau metode de a se adapta şi de a improviza, de a-şi încurca inamicii în moduri neaşteptate. Fascinant!

Pe neaşteptate, vocea hiperminţii răsună de peste tot din jur, pe un ton plictisit.

— Când se va încheia experimentul tău, Erasmus? Vii aici zi după zi, făcând acelaşi lucru… Aştept să văd rezultatele.

— Sunt intrigat de întrebări. De ce mănâncă umanii bogaţi cu atâta ceremonie? De ce consideră anumite alimente şi băuturi superioare altora, când valoarea lor nutritivă este aceeaşi?

Vocea robotului căpătă un ton erudit.

— Răspunsul, Omnius, are legătură cu vieţile lor brutal de scurte. Compensează acest lucru cu mecanisme senzoriale eficiente, capabile să trezească sentimente puternice. Oamenii au cinci simţuri de bază, cu nenumărate nuanţe. Gustul berii Yondair faţă de al vinului de Ularda, de exemplu… Sau senzaţia pânzei de pe Ecaz comparată cu paramătasea, sau muzica lui Brahms faţă de…

— Presupun că totul este foarte interesant, într-un fel esoteric.

— Desigur, Omnius. Tu continuă să mă studiezi pe mine, în timp ce eu studiez oamenii!

Erasmus făcu semn sclavilor care priveau nervoşi prin ferestruica uşii dinspre bucătărie. O sondă se strecură afară dintr-un modul de la şoldul lui Erasmus şi ieşi de sub poala robei, fluturând filamente senzoriale neuroelectronice delicate ca nişte cobre nerăbdătoare.

— Tolerându-ţi investigaţiile, Erasmus, mă aştept să construieşti un model amănunţit care să poată prezice într-un mod demn de încredere comportamentul uman. Trebuie să aflu cum să fac aceste creaturi *utilizabile!*

Sclavi îmbrăcaţi în alb aduseră de la bucătărie tăvi cu mâncare – găină sălbatică de pe Corrin, mâncare de migdale cu carne de vită, chiar şi somonul rar din Râul de Platină, recoltat de pe Parmentier… Erasmus examină şi „gustă” fiecare fel de mâncare cu capetele ca o plasă ale sondei sale, folosind câteodată un cuţitaş pentru a pătrunde în carne şi a lua o mostră din sucurile din interior. Robotul înregistră fiecare aromă pentru repertoriul său senzorial tot mai mare.

În tot acest timp, continuă dialogul cu Omnius. Hipermintea părea să furnizeze firimituri de informaţie şi să urmărească felul în care reacţiona Erasmus.

— Mi-am pus la punct forţele militare. După mulţi ani, e timpul să acţionez din nou.

— Adevărat? Sau titanii te forţează să iei o atitudine mai agresivă? De secole, Agamemnon a fost prea puţin răbdător cu ceea ce percepe ca fiind lipsă de ambiţie din partea ta…

Erasmus era mai interesat de tarta cu cireşe amare din faţa lui. Analizând ingredientele, fu uimit să detecteze o urmă puternică de salivă umană şi se întrebă dacă asta făcuse parte din reţeta originară. Sau unul dintre sclavi expectorase pur şi simplu în ea?

— Îmi iau singur deciziile, rosti hipermintea. Părea potrivit să lansez o nouă ofensivă în acest moment.

Bucătarul-şef împinse o măsuţă cu rotile până la masa cea mare şi folosi un cuţit pentru carne ca să taie o felie de file Salusa. Bucătarul, un omuleţ linguşitor şi bâlbâit, aşeză felia pe o farfurie curată, adăugă din belşug un sos maroniu de cimbru şi o întinse spre Erasmus. Stângaci, bucătarul scăpă cuţitul, care se lovi de tava pe care servise şi atinse cu un zăngănit unul dintre picioarele netede ale lui Erasmus, lăsând o crestătură şi o pată.

Îngrozit, omul se aplecă să recupereze cuţitul, dar Erasmus coborî rapid mâna mecanică şi apucă mânerul. Cu spatele drept, elegantul robot continuă să stea de vorbă cu Omnius.

— O nouă ofensivă? Şi nu-i decât o coincidenţă faptul că titanul Barbarossa a cerut exact asta ca răsplată, atunci când a învins maşina ta luptătoare în arena de gladiatori?

— Irelevant.

Cu ochii aţintiți la cuţit, bucătarul se bâlbâi:

— O să-l lus-lustruiesc eu p-personal şi-o să-l f-fac c-ca n-nou, stăpâne Erasmus.

— Oamenii sunt atât de neghiobi, Erasmus, zise Omnius din difuzoarele de pe perete.

— Unii dintre ei sunt, încuviinţă Erasmus, fluturând cuţitul pentru carne cu mişcări graţioase.

Micul bucătar mormăia o rugăciune tăcută, incapabil să se mişte.

— Mă întreb ce-ar trebui să fac?

Erasmus şterse cuţitul de halatul bărbatului, apoi privi reflexia deformată a acestuia pe lama de metal.

— Moartea fiinţelor umane este diferită de moartea maşinilor, vorbi Omnius imperturbabil. O maşină poate fi duplicată, i se poate face o copie de siguranţă. Când oamenii mor, dispar pentru totdeauna.

Erasmus simulă un râs nestăpânit.

— Omnius, deşi vorbeşti mereu despre superioritatea maşinilor, nu reuşeşti să recunoşti ceea ce oamenii fac mai bine decât noi…

— Nu-mi da iar una dintre listele tale, spuse hipermintea. Îmi amintesc cu perfectă acurateţe ultima noastră controversă în legătură cu acest subiect…

— Superioritatea este în ochii celui care priveşte, şi presupune în mod invariabil filtrarea detaliilor care nu se conformează unei anumite noţiuni preconcepute.

Cu detectorii senzoriali unduind în aer ca nişte cili, Erasmus simţi mirosul neplăcut al transpiraţiei bucătarului.

— Ai să-l ucizi pe acesta? întrebă Omnius.

Erasmus puse cuţitul pe masă şi îl auzi pe bărbatul cel linguşitor scoţând un oftat.

— Individual, oamenii sunt uşor de ucis. Ca specie însă, provocarea e mult mai mare. Când sunt ameninţaţi, se

strâng laolaltă şi devin mai puternici, mai periculoşi. Câteodată, cel mai bine e să-i surprinzi.

Fără avertizare, puse mâna pe cuţit şi îl înfipse în pieptul bucătarului cu destulă forţă ca să-l facă să treacă prin stern până în inimă.

— Cam aşa...

Sângele ţâşni pe uniforma albă, pe masă şi în farfuria robotului.

Nefericitul om alunecă de-a lungul lamei, bolborosind. În timp ce ţinea cuţitul însângerat, Erasmus se gândi să încerce să reproducă înfăţişarea uluită şi trădată a victimei sale cu propria lui mască maleabilă, dar hotărî să nu-şi dea osteneala. Chipul de robot rămase un oval plat, lucios ca o oglindă. Oricum, Erasmus nu va fi silit niciodată să arate o asemenea expresie...

Curios, aruncă deoparte lama, cu un zăngănit, apoi cufundă filamentele sondei senzoriale în sângele din farfurie. Gustul era extrem de interesant şi complex. Se întrebă dacă sângele altor victime ar avea un gust diferit.

Paznicii roboţi traseră afară trupul bucătarului, în timp ce alţi sclavi înfricoşaţi se înghesuiau la uşă, ştiind că ar trebui să cureţe mizeria. Erasmus le studie teama.

Omnius vorbi:

— Aş vrea să-ţi spun acum despre un lucru important pe care am hotărât să-l fac. Planurile mele de atac sunt deja puse în mişcare.

Erasmus simulă interesul, aşa cum făcea deseori. Activă un mecanism de curăţare care steriliză vârful sondei, pe care o strecură înapoi, în ascunzătoarea ei de sub robă.

— Respect judecata ta, Omnius. Nu mă pricep deloc la probleme militare.

— Exact de aceea ar trebui să ţii seama de vorbele mele. Spui mereu că vrei să înveţi. Când Barbarossa mi-a înfrânt robotul gladiator în lupta demonstrativă, a cerut ocazia de a ataca lumile Ligii, ca favoare din partea mea. Titanii rămaşi sunt convinşi că fără aceşti *hrethgiri,* universul ar fi infinit mai eficient şi mai ordonat.

— Ce medieval, replică Erasmus. Marele Omnius ar fi dispus să urmeze sugestiile militare ale unui cymek?

— Barbarossa m-a amuzat, şi există întotdeauna şansa ca unii dintre titani să fie omorâţi. Asta nu-i neapărat un lucru rău…

— Desigur, răspunse Erasmus, din moment ce restricţiile de programare te împiedică să faci rău în mod direct creatorilor tăi!

— Accidente se întâmplă mereu. Indiferent de asta, ofensiva noastră fie că va supune lumile Ligii, fie că va extermina fragmentele de umanitate de acolo. Nu-mi pasă care din două. Foarte puţine fiinţe umane merită păstrate… poate niciuna dintre ele.

Lui Erasmus nu-i plăcea cum sună vorbele lui Omnius.

Mintea comandă trupul şi acesta se supune imediat. Mintea îşi ordonă sieşi, şi întâmpină rezistenţă.

SFÂNTUL AUGUSTIN,
străvechi filosof de pe Pământ

Deşi cymecii abia începuseră atacul asupra Zimiei, Xavier Harkonnen ştia că omenirea liberă trebuia să opună rezistenţă, aici şi acum. Şi s-o facă în aşa fel încât să conteze.

Formele-războinici pline de arme înaintau în pas sacadat. Înălţând braţele argintii, lansau proiectile explozive, împroşcau jeturi de flăcări, răspândeau gaz otrăvitor. Cu fiecare zid sfărâmat, cymecii se apropiau tot mai mult de staţia principală adăpostind generatoarele scutului, un turn avântat, format din curbe parabolice şi reţele complicate.

La hotarul atmosferei de pe Salusa, o matrice orbitală de sateliţi redundanţi emitea o barieră de scântei, cu amplificatoare la fiecare nod. De-a lungul şi de-a latul continentelor, turnuri de transmisie lansau fluxurile de bază ale câmpului de bruiaj Holtzman, interferându-le într-o sită complexă, la mare altitudine deasupra planetei – o tapiserie impenetrabilă de energie.

Dar dacă cymecii puneau mâna pe turnurile principale de la suprafaţă, spărturi vulnerabile s-ar fi deschis în ecran. Întreaga ţesătură protectoare s-ar fi putut destrăma.

Tuşind cu sânge din cauza gâtului şi a plămânilor arşi, Xavier strigă în comunicator:

— Aici tercero Harkonnen, preiau comanda forţelor locale. Primero Meach şi cei de la centrul de control au fost nimiciţi!

Canalul rămase tăcut timp de câteva clipe lungi, ca şi cum întreaga miliţie ar fi fost paralizată.

Înghiţind cu greutate, Xavier simţi în gură gustul de rugină al sângelui, apoi dădu teribilul ordin:

— Toate forţele locale, formaţi un cordon în jurul turnurilor transmiţătoare ale scutului. Nu avem suficiente

resurse să apărăm restul oraşului. Repet, *retrăgeţi-vă!* Asta include toate vehiculele de luptă şi aeronavele de atac…

Protestele aşteptate se revărsară în comunicator.

— Domnule, nu puteţi vorbi serios! Oraşul e în flăcări!

— Zimia va rămâne fără apărare! Trebuie să fie o greşeală!

— Domnule, vă rog, mai gândiţi-vă! Aţi văzut distrugerile pe care le provoacă deja nemernicii ăştia de cymeci? Gândiţi-vă la oamenii noştri!

— Nu recunosc dreptul unui tercero de a da ordine de o asemenea…

Xavier le-o reteză tuturor.

— Obiectivul cymecilor e limpede: au de gând să ne doboare câmpul de bruiaj, aşa încât flota roboţilor să ne poată distruge. Trebuie să apărăm turnurile cu orice preţ. Cu *orice* preţ!

Ignorându-i ordinele în mod ostentativ, mai mult de zece piloţi trecură cu kindjalele pe deasupra, continuând să arunce exploziv asupra mărşăluitorilor cymeci.

Xavier mârâi pe un ton fără compromisuri:

— Oricine doreşte să se certe pe tema asta poate s-o facă după aceea – când se va afla în faţa curţii marţiale!!!

Sau când mă voi afla eu acolo, gândi.

Stropi stacojii se împrăştiară pe interiorul măştii de plaz, şi Xavier se întrebă câte pagube făcuse deja fumul toxic. Fiecare respiraţie devenise dificilă, dar el îşi scoase din minte asemenea preocupări. Nu putea să dea impresia de slăbiciune, nu acum!

— Toate forţele, retrageţi-vă şi protejaţi turnurile! E un ordin! Trebuie să ne regrupăm şi să schimbăm strategia.

În cele din urmă, unităţile salusane terestre se retraseră din poziţiile de apărare, grupându-se către complexul transmiţătorului de câmp. Restul oraşului rămase la fel de vulnerabil ca un miel pregătit pentru tăiere. Iar cymecii profitară de prilej, masacrând totul cu voioşie.

Patru forme-războinici se prăbuşiră într-un parc cu statui şi distruseră opere fabuloase. Monştrii mecanici anihilară

clădiri, aruncară în aer şi incendiară muzee, complexe de locuinţe, adăposturi împotriva intemperiilor… Orice ţintă era bună pentru ei.

— Păstraţi poziţiile! comandă Xavier pe toate canalele, nesocotind răcnetele ultragiate ale trupelor. Cymecii încearcă să ne momească să ne îndepărtăm!

Formele-războinici deschiseră focul asupra unei clopotniţe, un monument ridicat de Chusuk pentru a comemora o apărare reuşită împotriva maşinilor gânditoare, cu patru secole în urmă. Clopotele ornamentate scoteau dangăte şi clinchete, în timp ce turnul se prăbuşi pe pietrele pavajului dintr-o piaţă deschisă pentru adunări.

Până acum, cea mai mare parte a populaţiei din Zimia alergase către adăposturile blindate. Flote întregi de aparate medicale şi de stingere a incendiilor se fereau de exploziile inamice, încercând să lupte cu dezastrul crescând. Multe tentative de salvare deveneau misiuni sinucigaşe.

Adăpostit în mijlocul miliţiei îngrămădite în jurul turnurilor emiţătoare, Xavier simţi o undă de îndoială, întrebându-se dacă luase decizia corectă, dar neîndrăznind să se răzgândească acum. Îl usturau ochii din cauza fumului, iar plămânii lui sfâşiaţi îi trimiteau impulsuri chinuitoare prin trup, ori de câte ori trăgea aer în piept. Ştia că are dreptate. Lupta pentru viaţa fiecărui om de pe planetă. Inclusiv pentru a Serenei Butler…

— Şi acum, tercero? întrebă quarto Jaymes Powder, apropiindu-se din spatele lui. Deşi faţa colţuroasă a adjunctului comandantului era parţial acoperită de mască, ochii tot îi dezvăluiau mânia.

— O să stăm deoparte şi-o să-i urmărim pe ticăloşii ăştia cum fac Zimia una cu pământul? La ce bun să apărăm transmiţătoarele scutului, dacă nu mai rămâne nimic din oraş?

— Nu putem salva oraşul dacă ne pierdem scuturile şi lăsăm întreaga planetă la discreţia atacului maşinilor, răspunse Xavier răguşit.

Trupele salusane organizau apărarea în jurul reţelei parabolice a turnurilor transmiţătoare. Forţele terestre şi vehiculele blindate erau aliniate pe fortificaţiile şi străzile din jur. Kindjalele descriau cercuri pe cer şi trăgeau cu toate armamentul din dotare, ţinând cymecii la distanţă.

Cu mâinile încleştate pe arme, cei mai apropiaţi membri ai miliţiei clocoteau. Oamenii, frustraţi, ar fi vrut să se repeadă să lupte cu atacatorii… sau poate să-l facă bucăţi pe Xavier, membru cu membru. Cu fiecare explozie sau clădire dărâmată, soldaţii furioşi deveneau tot mai iritaţi, fiind tot mai aproape de o revoltă deschisă.

— Până când sosesc întăririle, trebuie să ne concentrăm forţele, spuse Xavier tuşind.

Powder privi fix la masca facială de plaz a terceroului şi observă sânge pe interior.

— Domnule, vă simţiţi bine?

— N-am nimic.

Dar Xavier auzea lichidul hârâindu-i în plămânii sfâşiaţi, de fiecare dată când trăgea aer în piept…

Simţindu-se nesigur pe picioare, în timp ce otrava continua să-i ardă ţesuturile moi, puse mâna pe un parapet de plazbeton ca să se sprijine. Examină ultima redută pe care-o înjghebase într-un timp atât de scurt şi speră că va ţine. În cele din urmă, vorbi:

— Acum, că turnurile sunt sub control şi protejate, putem merge să punem mâna pe câţiva dintre atacatorii noştri. Eşti gata, quarto Powder?

Powder se lumină la faţă, iar soldaţii aclamară. Câţiva dintre bărbaţi îşi descărcară armele în aer, gata să dea iama în toiul dezastrului. Ca un călăreţ care ţine frâiele unui cal îndărătnic, Xavier îi opri.

— Aşteptaţi! Fiţi foarte atenţi. Nu există niciun şiretlic ingenios pe care să-l putem folosi, nicio slăbiciune interioară care să ne permită să-i tragem pe sfoară pe cymeci. Avem însă voinţa de a reuşi şi *nevoia* de a reuşi… sau vom pierde totul!

Ignorând sângele din interiorul măştii, habar n-avea cum

de reuşise să-şi păstreze încrederea neclintită din glas.

— Doar aşa vom reuşi să-i batem…

În timpul primelor hărţuieli frenetice, Xavier văzuse cel puţin unul dintre invadatorii gargantuani distrus de explozii multiple, concentrate. Corpul lui articulat nu mai era acum decât o carcasă fumegândă. Cu toate acestea, bombardierele împrăştiate şi unităţile blindate terestre îşi risipeau atacurile împotriva a prea multe ţinte, diluându-şi eforturile.

— De data asta va fi vorba de o lovitură coordonată. Vom alege o singură ţintă şi o vom zdrobi – vom lovi cymec după cymec. Îl vom izbi iarăşi şi iarăşi, până când nu mai rămâne nimic. Apoi continuăm cu următorul…

Deşi abia mai putea respira, Xavier preferă să conducă el însuşi detaşamentele. Ca tercero, era obişnuit să fie în centrul acţiunii în timpul exerciţiilor de antrenament şi al simulărilor.

— Domnule? întrebă Powder, surprins. N-ar trebui să fiţi în zona securizată? În calitate de comandant interimar, procedura standard cere…

— Ai perfectă dreptate, Jaymes, răspunse el încet. Cu toate astea, mă duc acolo. Ne aflăm într-o situaţie de tip totul-sau-nimic. Stai tu aici şi apără turnurile astea cu orice preţ!

Ascensoare subterane aduseră la suprafaţă alte kindjale gata de lansare. Xavier se urcă într-unul dintre aparatele vopsite în nuanţe cenuşii de camuflaj şi se închise ermetic în cabină. Soldaţii alergară către navele lor de asalt, răcnind promisiuni de răzbunare camarazilor siliţi să rămână în urmă. În timp ce comuta canalul de comunicaţii pe frecvenţa lui de comandă, Xavier dădu instrucţiuni suplimentare.

Tercero Harkonnen reglă scaunul din cabină şi lansă kindjalul. Acceleraţia îl împinse spre spate şi-l făcu să respire încă şi mai greu. Sânge fierbinte îi picura dintr-un colţ al gurii.

Îndepărtându-se în zbor de turnurile transmiţătoare

centrale, aparatele aeriene îl urmară, în timp ce un mic număr de vehicule blindate terestre plecară de la instalaţia generatoare, îndreptându-se către poziţiile de interceptare desemnate. Cu armele pregătite şi bombele gata să fie aruncate, kindjalele coborâră spre primul cymec pe care îl aleseseră ca ţintă, una dintre maşinile mai mici. Vocea lui Xavier hârâi în cabina fiecărei aeronave:

— La semnalul meu, atacaţi… acum!

Apărătorii bombardară din toate direcţiile corpul asemănător unui crab, până când forma-războinic fu strivită, cu picioarele articulate înnegrite şi contorsionate, cu containerul creierului distrus. Uralele şi huiduielile răsunară pe canalele de comunicaţii. Înainte ca cymecii să poată reacţiona la noua tactică coordonată, Xavier alese o a doua ţintă:

— Veniţi după mine… Următorul!

Detaşamentul de miliţie se repezi ca un ciocan, concentrându-se asupra unui singur trup mecanic. Unităţile mobile blindate terestre deschiseră focul de la suprafaţă, în timp ce kindjalele aruncară bombe puternice de deasupra.

Al doilea cymec ales ca ţintă văzu apropierea atacului şi ridică picioarele ascuţite ca să deschidă focul cu jeturi incandescente de flăcări. Două dintre kindjalele care-l încadrau pe Xavier fură doborâte şi se izbiră de clădirile deja ruinate. Câteva bombe rătăcite distruseră un cvartal întreg al oraşului.

Dar ceea ce mai rămăsese din atacul concentrat lovi aşa cum trebuia. Exploziile multiple erau mai mult decât putea suporta corpul robotic, şi încă un cymec fu transformat în fier vechi. Unul dintre braţele de metal tresări, apoi căzu din încheietură peste rămăşiţe.

— Trei doborâţi, comentă Xavier. Încă douăzeci şi cinci rămaşi…

— Doar dacă nu se retrag mai întâi, replică alt pilot.

Cymecii erau entităţi individuale, spre deosebire de cele mai multe dintre maşinile gânditoare ale lui Omnius. Unii dintre ei făceau parte dintre titanii originari care

supravieţuiseră; alţii – neocymecii – proveneau din colaboratori umani trădători de pe lumile sincronizate. Toţi îşi sacrificaseră trupul fizic ca să poată fi mai aproape de presupusa perfecţiune a maşinilor gânditoare.

În mijlocul trupelor din jurul turnurilor emiţătoarelor de câmp, quarto Powder folosi tot ce avea în arsenalele lui combinate ca să respingă patru cymeci care se apropiaseră îndeajuns pentru a ameninţa structurile vitale. Distruse una dintre formele-războinic şi le sili pe celelalte trei să se îndepărteze şchiopătând şi să se regrupeze. Între timp, forţele aeriene ale lui Xavier mai zdrobiră încă doi cymeci.

Situaţia se schimba în favoarea oamenilor…

Kindjalele încărcate de bombe ale lui Xavier mai făcură un tur, apropiindu-se de un nou val de invadatori. Urmată de vehicule blindate terestre şi piese de artilerie grea, miliţia salusană lansa salvă după salvă asupra cymecului din faţă. Bombardamentul avarie picioarele maşinii şi-i distruse armele. Kindjalele îi dădură ocol pentru a-i aplica lovitura de graţie…

Surprinzător, turela centrală care conţinea creierul uman al cymecului se desprinse. Cu o străfulgerare scurtă, ghearele de blocare se desprinseră de setul de picioare articulate. Containerul sferic blindat ţâşni spre cer, dincolo de raza de acţiune a armelor salusane.

— O capsulă de salvare menită să protejeze creierul trădătorului…

Cuvintele îl făcură pe Xavier să se înece şi să tuşească iarăşi cu sânge.

— Trageţi asupra ei!

Kindjalele îşi lansară armele, în timp ce capsula de salvare se înălţa spre cerul plin de fum cu o acceleraţie suficientă pentru a atinge viteza de desprindere.

— La naiba!

Piloţii traseră spre dâra de gaze evacuate, dar capsula de salvare a cymecului se micşoră tot mai mult şi dispăru.

— Nu irosiţi muniţia, transmise Xavier prin comunicator. Asta nu mai e o ameninţare.

Se simţi ameţit, fie că îşi pierdea cunoştinţa... fie că murea.

— Da, domnule.

Kindjalele se întoarseră către sol, concentrându-se asupra următorului cymec.

Cu toate acestea, când detaşamentul de asalt se adună în jurul altui inamic, acel cymec îşi lansă şi el capsula de salvare, aruncând recipientul creierului spre cer ca pe o ghiulea.

— Hei, se plânse un pilot, s-a retras înainte să apucăm măcar să-i învineţim un ochi!

— Poate că le-am activat programul „stânga-mprejur şi ia-o la sănătoasa”, pufni un alt pilot.

— Atâta vreme cât se retrag... comentă Xavier, abia în stare să nu-şi piardă cunoştinţa.

Spera să nu se lase cuprins de ameţeală şi să se prăbuşească.

— Urmaţi-mă până la ţinta următoare!

De parcă ar fi răspuns la un semnal, toţi cymecii rămaşi îşi abandonară formele-războinic. Containerele de salvare ţâşniră în sus ca nişte focuri de artificii, descriind orbeşte traiectorii arcuite prin reţeaua de bruiaj până în spaţiu, unde flota robotică le putea recupera.

Când cymecii îşi abandonară atacul, apărătorii salusani supravieţuitori scoaseră urale răguşite din dărâmăturile de pe sol.

*

De-a lungul următoarelor câtorva ore, supravieţuitorii de pe Salusa ieşiră din adăposturi, clipind în aerul încărcat de fum, cu un amestec de şoc şi triumf.

După ce se retrăseseră cymecii, flota frustrată a roboţilor lansase un roi de rachete către suprafaţă, dar computerele de ghidare pe bază de gelcircuite se defectaseră şi ele. Sistemele standard de apărare anti-rachetă de pe Salusa distruseseră toate armele maşinilor, înainte ca acestea să-şi poată atinge ţinta.

În cele din urmă, când escadrilele de luptă rechemate începură să se adune în jurul flotei robotice, atacând dinspre periferia sistemului Gamma Waiping, maşinile gânditoare îşi recalculară şansele de succes, ajunseră la concluzia că nu le convine rezultatul şi hotărâră să se retragă, lăsând pe orbită o mulţime de rămăşiţe.

La suprafaţa planetei, Zimia continua să ardă şi zeci de mii de trupuri zăceau printre dărâmături.

Xavier reuşise să se adune cât timp durase bătălia, dar acum, că totul se terminase, abia se mai putea ţine pe picioare. Avea plămânii plini de sânge; simţea în gură gust de acid. Insistase ca medicii şi chirurgii de campanie să se concentreze asupra celor mai grav răniţi de pe străzi.

De la un balcon aflat la ultimul etaj al sălii avariate a Parlamentului, privi îndelung la distrugerile îngrozitoare. Lumea căpătă în jurul lui o culoare roşie bolnăvicioasă; Xavier se clătină pe picioare, apoi se înclină spre spate. Auzi aghiotanţii în spatele lui chemând un doctor.

Nu pot socoti asta o victorie, gândi el, apoi se refugie în bezna inconştienţei.

În deşert, graniţa dintre viaţă şi moarte este îngustă şi fulgerătoare.

Poezie zensunnită a focului de pe Arrakis

Departe de maşinile gânditoare şi de Liga Nobililor, deşertul nu se schimba niciodată. Descendenţii zensunniţilor care fugiseră pe Arrakis trăiau în comunităţi izolate ascunse în peşteri, abia supravieţuind mediului neîndurător. Aveau parte de puţine bucurii, şi totuşi luptau cu îndârjire să rămână vii încă o zi.

Lumina soarelui se revărsa peste oceanul de nisip, înfierbântând dunele care tremurau ca nişte valuri ce se spărgeau de un ţărm imaginar. Câteva stânci negre răsăreau din insulele nisipoase, fără să ofere însă niciun adăpost împotriva arşiţei sau a viermilor demonici.

Acest peisaj dezolant era ultimul lucru pe care avea să-l mai vadă vreodată. Oamenii îl acuzaseră deja pe tânăr şi aveau să-şi pună în aplicare pedeapsa. Nevinovăţia lui nu era relevantă.

— Pleacă, Selim! se auzi un strigăt din peşterile de deasupra. Du-te cât mai departe de-aici!

Recunoscu vocea tânărului său prieten – *fost* prieten – Ebrahim. Poate că celălalt băiat se simţea uşurat, din moment ce, după dreptate, el era cel care-ar fi trebuit să înfrunte exilul şi moartea, nu Selim. Însă nimeni n-ar fi jelit pierderea unui orfan şi, în acest fel, Selim fusese izgonit potrivit versiunii zensunnite a justiţiei.

O voce scrâşnită rosti:

— Fie ca viermii să-ţi scuipe dosul sfrijit!

Aceasta era bătrâna Glyffa, care fusese cândva pentru el ca o mamă.

— Tâlharule! Hoţ de apă!

Din peşteri, tribul începu să arunce cu pietre. Un bolovan colţuros lovi pânza pe care şi-o înfăşurase în jurul capului cu păr închis la culoare, ca să se apere de soare. Selim se feri, dar nu le dădu satisfacţia să-l vadă ghemuindu-se. Îi

luaseră aproape totul, dar câtă vreme cât mai respira, n-aveau să-i poată lua niciodată mândria.

Naibul Dhartha, conducătorul sietchului, se aplecă în afară.

— Tribul a vorbit…

N-ar fi folosit la nimic să protesteze şi să-şi susţină nevinovăţia, nici să se scuze sau să dea explicaţii. Ţinându-şi echilibrul pe poteca abruptă, tânărul se opri să apuce o piatră cu margini ascuţite. O ţinu în palmă şi se uită încruntat către oameni.

Selim fusese întotdeauna talentat la aruncat pietre. Putea nimeri corbi, mici şoareci-cangur sau şopârle, taman bune pentru bucătăria comunităţii. Dacă ar fi ţintit cu atenţie, i-ar fi putut scoate naibului un ochi. Selim îl văzuse pe Dhartha şoptind încet cu tatăl lui Ebrahim, îi urmărise punând la cale planul de a arunca vina asupra lui, în locul băiatului vinovat. Hotărâseră pedeapsa lui Selim folosind un alt cântar decât adevărul.

Naibul Dhartha avea sprâncene negre şi păr de culoarea cărbunelui, legat în coadă de cal cu un inel mat de metal. Un tatuaj geometric vineţiu, format din colţuri întunecate şi linii drepte, îi marca obrazul stâng. Soţia lui i-l desenase pe faţă folosind un ac de oţel şi sucul unui soi de viţă-de-cerneală sălbatică pe care zensunniţii o cultivau în grădinile-seră. Naibul privi mânios, ca şi cum l-ar fi provocat pe Selim să arunce piatra, pentru că zensunniţii ar fi răspuns cu o ploaie contondentă de bolovani mari.

Însă o asemenea pedeapsă l-ar fi ucis mult prea repede. În schimb, tribul îl alunga pe Selim din comunitatea lor bine închegată. Iar pe Arrakis, nimeni nu putea supravieţui fără ajutor. În deşert, existenţa cerea cooperare, cerea ca fiecare persoană să-şi facă partea lui de treabă. Zensunniţii priveau furtul – în special furtul de apă – ca pe cea mai rea crimă imaginabilă.

Selim băgă piatra în buzunar. Fără să ia în seamă batjocura şi insultele, îşi continuă coborârea obositoare către largul deşertului.

Dhartha intonă cu o voce care suna asemenea urletului grav al furtunilor.

— Selim, cel care nu are nici mamă, nici tată – Selim, care a fost bine primit ca membru al tribului nostru – ai fost găsit vinovat de a fi furat apa tribului. De aceea, trebuie să pleci în pribegie peste nisipuri!

Dhartha ridică vocea, strigând, înainte ca tânărul condamnat să ajungă prea departe ca să-l mai poată auzi:

— Fie ca Shaitan să se înece cu oasele tale!

Toată viaţa lui, Selim muncise mai mult decât aproape oricine altcineva. Pentru că nu-şi cunoştea părinţii, tribul cerea asta de la el. Nimeni nu-l ajuta când era bolnav, în afară poate de bătrâna Glyffa; nimeni nu ducea greutăţi în locul lui. Îi urmărise pe unii dintre companionii lui, chiar şi pe Ebrahim, înghiţind cu lăcomie din raţiile de familie exagerate. Şi totuşi, celălalt băiat, văzând jumătate de litrugeană de apă sălcie lăsată nesupravegheată, o băuse, sperând că nu va observa nimeni. Cât de uşor fusese pentru Ebrahim să dea vina pe aşa-zisul lui prieten când se descoperise furtul…

La alungarea lui Selim din peşteri, Dhartha refuzase să-i dea chiar şi o ploscă mică de apă, deoarece acest lucru era considerat o risipă de resurse tribale. Oricum, niciunul dintre ei nu se aştepta ca Selim să supravieţuiască mai mult de o zi, chiar dacă reuşea cumva să evite monştrii înfricoşători ai deşertului.

Mormăi cu voce scăzută, ştiind că nu-l puteau auzi:

— Fie ca gura să ţi se umple de praf, naib Dhartha…

Selim coborî în salturi cărarea ieşind dintre stânci, în timp ce de sus oamenii din tribul lui continuau să rostească blesteme. O pietricică aruncată ricoşă în urma lui…

Când ajunse la picioarele peretelui de piatră care se înălţa ca un scut în calea deşertului şi a demonilor acestuia, porni în linie dreaptă, vrând să ajungă cât mai departe cu putinţă. Cei care-l urmăreau aveau să fie cu siguranţă surprinşi să-l vadă plecând de bunăvoie printre dune, în loc să se ghemuiască într-o grotă din stânci.

Ce am de pierdut?

Selim luă hotărârea să nu se întoarcă cu niciun chip ca să implore ajutor. În schimb, cu bărbia ridicată, se îndepărtă peste dune cât mai mult cu putinţă. Mai degrabă ar fi murit, decât să cerşească iertarea de la unii ca ei! Ebrahim minţise ca să-şi apere propria-i viaţă, dar naibul Dhartha comisese o nelegiuire mult mai mare în ochii lui Selim, condamnând cu bună ştiinţă un orfan nevinovat la moarte, pentru că acest lucru făcea mult mai simplă politica tribală.

Selim avea multă pricepere în ale deşertului, dar Arrakis era un mediu sever. În cele câteva generaţii de când zensunniţii se aşezaseră aici, nimeni nu se întorsese vreodată din exil. Adâncul deşertului îi înghiţea fără să lase nicio urmă. Se târa prin pustietate doar cu o funie aruncată pe umăr, un cuţit bont la centură şi un baston ascuţit de metal, obiect pe care-l recuperase din lăzile de gunoi de la spaţioportul din Arrakis City.

Poate că Selim s-ar fi putut duce acolo să-şi găsească o slujbă la negustorii din afara planetei, la mutatul încărcăturii din navele care soseau sau s-ar fi putut îmbarca la bordul curselor spaţiale care făceau naveta de la o planetă la alta, având deseori nevoie de ani întregi pentru fiecare traversare. Însă asemenea nave ajungeau rar pe Arrakis, căci planeta era departe de traseele regulate de transport. Iar viaţa alături de străinii ciudaţi l-ar fi putut face pe Selim să renunţe la prea mult din el însuşi. Ar fi fost mai bine să trăiască singur în deşert – dacă ar fi putut supravieţui…

Puse în buzunar încă o piatră ascuţită, una care fusese aruncată de sus. În timp ce coasta muntelui se micşora în depărtare, găsi şi o a treia aşchie potrivită pentru aruncat. Până la urmă, avea să fie nevoit să captureze ceva de mâncare. Putea sorbi, de pildă, carnea umedă a unei şopârle pentru a trăi doar cu puţin mai mult…

Croindu-şi drum prin pustiul fără odihnă, Selim privi atent spre o peninsulă lungă de piatră, departe de peşterile zensunniţilor. Acolo ar fi putut fi separat de trib, râzând

totuşi de ei în fiecare zi în care-ar fi supravieţuit exilului. Putea să le dea cu tifla şi să le strige vorbe batjocoritoare pe care naibul Dhartha nu le-ar fi auzit niciodată.

Selim înfipse bastonul în nisipul moale, ca şi cum ar fi înjunghiat un duşman imaginar. Schiţă în nisip un simbol budislamic depreciativ, adăugând o săgeată care arăta înapoi, spre coastele stâncii. Simţea o satisfacţie deosebită în sfidarea lui, chiar dacă vântul avea să şteargă insulta într-o zi. Cu paşi uşori, urcă o dună mai înaltă şi alunecă în vale.

Începu să fredoneze un cântec tradiţional, păstrând un calm optimist, şi grăbi pasul. Peninsula îndepărtată de piatră licărea în lumina după-amiezii, iar el încercă să se convingă singur că arăta îmbietor. Cutezanţa îi creştea pe măsură ce se îndepărta de călăii lui.

Dar, când se afla la mai puţin de un kilometru de adăpostul de rocă neagră, Selim simţi nisipul moale tremurându-i sub picioare. Ridică ochii, dându-şi seama brusc de pericol, şi zări vălurelele care marcau trecerea unei creaturi uriaşe, adânc pe sub dune.

Selim o luă la fugă. Alunecă şi se târî în patru labe pe creasta moale, încercând disperat să nu cadă. Continuă să se mişte, alergând în lungul culmii, ştiind că nici măcar această dună înaltă n-ar putea fi un obstacol pentru viermele de nisip care venea spre el. Peninsula de piatră era în continuare imposibil de departe, iar demonul – din ce în ce mai aproape…

Selim îşi impuse să se oprească, deşi inima cuprinsă de panică îl îndemna să alerge în continuare. Viermii urmau orice vibraţie, iar el fugise ca un copil înfricoşat, în loc să încremenească pe loc, aidoma unui iepure viclean de deşert. Acest leviatan îl localizase deja până acum. Oare câţi alţii înaintea lui stătuseră îngroziţi, căzând în genunchi într-o ultimă rugăciune, înainte de a fi devoraţi? Nimeni nu supravieţuise vreodată unei întâlniri cu monştrii uriaşi ai deşertului.

În afară de cazul în care putea să-l păcălească… să-i

abată atenţia.

Selim îşi sili picioarele să devină de piatră. Luă prima dintre pietrele de mărimea unui pumn pe care le avea în buzunar şi o azvârli cât de departe putu, în valea dintre dune. Piatra lovi nisipul cu o bufnitură – iar traseul ameninţător al viermelui care se apropia se schimbă… doar puţin.

Tânărul aruncă o altă piatră, apoi o a treia, într-un ritm de tobe menit să ademenească viermele cât mai departe de el. În cele din urmă, aruncă şi restul pietrelor, iar fiara se răsuci uşor, ridicându-se deasupra dunelor din preajma lui.

Cu mâinile goale, Selim nu mai avea acum nicio cale de a abate creatura.

Ţinând fălcile larg deschise, viermele înghiţea nisip şi pietre, căutând o îmbucătură de carne. Nisipul de sub ghetele tânărului se mişcă şi se nărui la marginea cărării săpate de vierme, iar Selim îşi dădu seama că monstrul avea să-l înghită curând. Simţi un miros greu, ameninţător, de scorţişoară, în respiraţia viermelui şi văzu scăpărări de foc în gâtul acestuia.

Naibul Dhartha ar fi râs, fără îndoială, de soarta tânărului hoţ. Selim urlă un blestem. Şi, în loc să capituleze, se hotărî să atace…

În apropierea gurii cavernoase, mirosul de mirodenie devenea mai puternic. Tânărul strânse în mână bastonul de metal şi şopti o rugăciune. În clipa în care viermele se înălţă din spatele dunei, Selim sări în spatele lui curbat şi scorţos. Ridică băţul de metal ca pe o suliţă şi aruncă vârful ascuţit în ceea ce credea că ar fi trebuit să fie pielea dură, blindată a viermelui. În schimb, vârful alunecă între segmente, în carnea moale şi rozalie…

Animalul reacţionă ca şi cum ar fi fost împuşcat cu un tun maula. Se cabră, se zvârcoli şi se contorsionă.

Surprins, Selim înfipse suliţa mai adânc şi se ţinu cu toată puterea. Închise ochii strâns, încleştându-şi dinţii şi trăgând tija spre spate ca să-şi păstreze echilibrul. N-avea nicio şansă dacă-şi dădea drumul…

În ciuda reacţiei violente a viermelui, nu era posibil ca mica suliţă să-l fi rănit; acesta era doar un gest uman de sfidare, un ţânţar însetat de o picătură dulce de sânge. În orice clipă, viermele ar fi putut să se cufunde înapoi în nisip şi să-l tragă pe Selim după el.

Surprinzător însă, creatura gonea tot înainte, menţinându-se mult deasupra dunelor, unde ţesutul expus nu putea fi răzuit de nisip.

Îngrozit, Selim se agăţă de bastonul înfipt – apoi izbucni în râs, dându-şi seama că de fapt îl călărea pe însuşi Shaitan! Mai făcuse cineva aşa ceva vreodată? Dacă da, niciunul nu supravieţuise îndeajuns ca să povestească.

Selim făcu un pact cu el însuşi şi cu Buddallah că nu se va lăsa învins, nici de către naibul Dhartha şi nici de către acest demon al deşertului. Trase suliţa spre spate şi, folosind-o ca pe o pârghie, descoperi şi mai mult segmentul de carne, făcând viermele să iasă din nisip ca şi cum ar fi putut să scape de parazitul iritant de pe spatele lui…

Tânărul exilat nu reuşi niciodată să ajungă la fâşia de piatră pe care sperase să-şi întemeieze o tabără secretă. În schimb, viermele naviga în largul deşertului, ducându-l pe Selim departe de fosta sa viaţă.

Am învăţat un lucru de la computere, şi anume că stabilirea liniilor călăuzitoare aparţine oamenilor, nu maşinilor.

RELL ARKOV,
întâlnire a fondatorilor Ligii Nobililor

După ce fusese respinsă de pe Salusa Secundus, flota maşinilor gânditoare se îndreptă înapoi, spre baza sa îndepărtată de pe Corrin. Acolo, hipermintea-computer nu avea să fie încântată să audă raportul eşecului.

Ca nişte căţeluşi servitori ai lui Omnius, neocymecii rămaşi urmară flota robotică înfrântă. Cu toate acestea, cei şase supravieţuitori ai titanilor originari – Agamemnon şi cadrele lui de elită – pregăteau o diversiune. Era acum o ocazie potrivită să pună la cale propriile lor scheme împotriva hiperminţii tiranice…

În timp ce navele de luptă împrăştiate îşi urmau drumul prin spaţiu ducând cu ele vigilenţii ochi-de-pază, Agamemnon pilotă discret nava lui pe un traseu diferit. După ce scăpase de miliţia salusană, generalul cymec îşi transferase recipientul creierului dintr-o formă mobilă de războinic, în nava lui blindată lucioasă. În ciuda înfrângerii, se simţea exuberant şi plin de viaţă. Aveau să fie întotdeauna alte bătălii de purtat, fie împotriva oamenilor nedomesticiţi, fie împotriva lui Omnius.

Cymecii străvechi păstrară tăcerea comunicaţiilor, îngrijoraţi că vreo undă electromagnetică rătăcită ar putea fi detectată de o navă periferică din flota în retragere a maşinilor. Proiectară o rută mai rapidă şi mai periculoasă, care îi duse mai aproape de obstacolele celeste evitate de vehiculele reticente la risc ale roboţilor. Scurtătura avea să le ofere cymecilor răzvrătiţi în secret destul timp ca să se întâlnească confidenţial…

Când traseul ajunse lângă o pitică roşie care ardea mocnit, titanii se apropiară de un bolovan cu formă neregulată, ca ciupit de vărsat, aflat pe orbită în jurul

soarelui aproape stins. Acolo, o cascadă de vânt solar şi de particule ionizate, asociată cu nişte câmpuri magnetice puternice, putea să-i ascundă de toate scanerele robotice. După o mie de ani în care-l slujise pe Omnius, Agamemnon învăţase metode de a-l trage pe sfoară şi de a evita blestemata de hiperminte.

Cei şase cymeci se îndreptară către planetoid folosindu-şi abilităţile umane, în locul sistemelor de navigaţie computerizate. Agamemnon alese un loc în interiorul unui crater prăpăstios, iar ceilalţi titani coborâră alături de nava lui, găsind porţiuni de teren stabil pe câmpia accidentată.

În interiorul navei sale, Agamemnon dirijă nişte braţe mecanice care-i ridicară de pe soclul de control containerul închis al creierului şi-l instalară într-un alt corp terestru, cu un set de şase picioare solide şi un corp suspendat la mică înălţime deasupra solului. După conectarea tijelor mentale care-i făceau legătura cu mintea, prin electrofluid, îşi încercă picioarele lucitoare, ridicând tălpile metalice şi reglând articulaţiile hidraulice.

Păşi cu graţiosul său corp mecanic în josul rampei, până pe piatra moale. Ceilalţi titani i se alăturară, purtând fiecare corpuri păşitoare cu mecanisme interioare vizibile şi sisteme de menţinere a vieţii impenetrabile la căldura arzătoare şi la radiaţii. Pitica sângerie se zărea deasupra, pe cerul negru, lipsit de aer.

Primul dintre titanii supravieţuitori înaintă şi atinse corpul mecanic al generalului cu discurile senzoriale, examinare delicată a unei mângâieri romantice. Juno era un geniu strategic care fusese iubita lui Agamemnon pe vremea când purtaseră trupuri umane. Acum, un mileniu mai târziu, îşi continuau asocierea, având nevoie de puţine lucruri în afară de afrodiziacul puterii.

— Vom intra în acţiune curând, dragul meu? întrebă Juno. Sau trebuie să aşteptăm încă un secol sau două?

— Nu chiar atât de mult, Juno. Nici pe departe atât de mult.

Următorul se apropie Barbarossa, persoana cea mai

apropiată de un prieten de sex masculin pe care Agamemnon o cunoscuse în ultima mie de ani.

— Fiecare clipă înseamnă deja o veşnicie, spuse el.

În timpul cuceririi iniţiale a titanilor, Barbarossa descoperise cum să submineze omniprezentele maşini gânditoare ale Vechiului Imperiu. Din fericire, modestul geniu avusese de asemenea prevederea să introducă restricţii profunde de programare care împiedicau maşinile gânditoare să facă vreun rău titanilor în mod direct – restricţii care-i ţinuseră în viaţă pe Agamemnon şi pe colegii lui cymeci, după victoria perfidă a hiperminţii.

— Nu mă pot hotărî dacă prefer să zdrobesc computere sau oameni, rosti Ajax.

Cel mai puternic torţionar dintre vechii cymeci, brutalul bătăuş tropăi purtând o formă păşitoare deosebit de masivă, ca şi cum şi-ar fi încordat încă muşchii trupului său organic de demult.

— Trebuie să ne acoperim urmele de două ori pentru fiecare plan pe care-l facem.

Dante, un birocrat şi contabil talentat, pricepea uşor amănuntele complexe. Printre titani, el nu fusese niciodată dramatic sau fermecător, însă răsturnarea Vechiului Imperiu n-ar fi putut fi înfăptuită fără manipulările lui inteligente în domeniul funcţionăresc şi administrativ. Fără nimic din fanfaronada celorlalţi cuceritori, Dante reuşise să stabilească o împărţire echitabilă a guvernării care le îngăduise titanilor să conducă liniştiţi vreme de un secol.

Până când computerele le smulseseră totul…

Xerxes, cel aflat în dizgraţie, fu cel din urmă cymec care se căţără pe pietrele din craterul adăpostit. Cel mai neînsemnat titan comisese cu multă vreme în urmă greşeala de neiertat care i-a îngăduit nou-născutei minţi de computer să-i lovească pe la spate pe toţi. Deşi titanii aveau încă nevoie de el ca parte a grupului lor tot mai mic, Agamemnon nu-l iertase niciodată pentru boacănă. Timp de secole, nefericitul Xerxes nu avusese altă dorinţă decât să se revanşeze pentru greşeala lui. Credea prosteşte că

Agamemnon ar fi putut să-l accepte din nou dacă ar fi putut găsi o cale de ispăşire, iar generalul cymec se folosea – evident – de un asemenea entuziasm.

Agamemnon îşi conduse cei cinci parteneri de conspiraţie, traversând porţiunea de teren până în umbra craterului. Acolo, maşinile cu minte umană se aşezară faţă în faţă printre stâncile sfărâmate şi bolovanii pe jumătate topiţi, pentru a vorbi despre trădare şi pentru a urzi răzbunarea.

Xerxes, în ciuda defectelor sale, nu i-ar fi trădat niciodată. Cu o mie de ani în urmă, după victoria lor, titanii originari se înţeleseseră să recurgă la transformarea chirurgicală, mai degrabă decât să accepte că sunt muritori, astfel încât creierele lor lipsite de trup să poată trăi veşnic şi să-şi poată consolida domnia. Fusese un pact dramatic.

Acum, Omnius îşi răsplătea din când în când adepţii umani loiali convertindu-i de asemenea în neocymeci. Pe tot cuprinsul lumilor sincronizate, mii de creiere mai noi, cu corpuri de maşini, munceau ca servitori oficiali ai hiperminţii. Cu toate acestea, Agamemnon nu se putea baza pe nimeni dintre cei ce slujeau hipermintea de bunăvoie.

Generalul cymec îşi transmise vorbele pe o frecvenţă îngustă, care fu captată direct de centrele de procesare a gândurilor celorlalţi titani.

— Nu suntem aşteptaţi pe Corrin înainte de câteva săptămâni. Am profitat de ocazie ca să putem plănui o lovitură împotriva lui Omnius.

— Era şi timpul, replică Ajax, bombănind cu voce joasă.

— Crezi că hipermintea a devenit prea mulţumită de sine, dragul meu – la fel ca oamenii din Vechiul Imperiu? întrebă Juno.

— N-am observat niciun semn deosebit de slăbiciune, interveni Dante, şi urmăresc cu multă atenţie asemenea lucruri.

— Există întotdeauna slăbiciuni, comentă Ajax, zvâcnind

dintr-unul dintre picioarele grele, blindate, şi scobind o gaură în sol, dacă eşti dispus să foloseşti destui muşchi să le exploatezi!

Barbarossa izbi piatra dură cu unul dintre picioarele metalice din faţă.

— Nu te lăsa păcălit de inteligenţa artificială. Computerele nu gândesc la fel ca oamenii. Chiar şi după o mie de ani, Omnius nu-şi va lăsa atenţia să hoinărească. Are destulă putere de procesare şi mai mulţi ochi-de-pază decât putem număra noi.

— Ne suspectează? Se îndoieşte Omnius de loialitatea noastră?

Xerxes avea deja un ton îngrijorat, iar întâlnirea abia începuse.

— Dacă el crede că uneltim împotriva noastră, de ce nu ne elimină pur şi simplu?

— Câteodată am impresia că ai o spărtură în containerul creierului, îl apostrofă Agamemnon. Omnius are restricţii de programare care-l împiedică să ne omoare…

— Nu-i nevoie să mă jigneşti. E vorba doar de faptul că Omnius e atât de puternic încât ai crede că poate depăşi orice-ar fi încărcat Barbarossa în sistemul lui!

— N-a făcut-o încă şi n-o va face niciodată. Am ştiut eu ce rezolv cu treaba asta, credeţi-mă, spuse Barbarossa. Amintiţi-vă, Omnius tânjeşte să fie eficient. Nu va întreprinde nicio acţiune inutilă, nu va irosi resurse. *Noi suntem nişte resurse pentru el.*

Dante continuă:

— Dacă Omnius e atât de hotărât să guverneze eficient, atunci de ce mai ţine fie şi un singur sclav uman? Chiar şi roboţii simpli şi maşinile cu inteligenţă artificială minimă le-ar putea îndeplini sarcinile cu mai puţină bătaie de cap…

Agamemnon ieşi din umbra deasă către lumina crudă, apoi se adăposti din nou. În jurul lui, conspiratorii aşteptau ca nişte insecte uriaşe, făcute din resturi de metal.

— Mulţi ani de zile l-am sfătuit să extermine captivii umani de pe lumile sincronizate, dar Omnius refuză.

— Poate că şovăie pentru că oamenii au creat iniţial maşinile gânditoare, sugeră Xerxes. Omnius ar putea să privească fiinţele umane ca pe o manifestare a lui Dumnezeu.

Agamemnon îl dojeni.

— Vrei să sugerezi că hipermintea-computer este religioasă în mod sincer?

Cymecul aflat în dizgraţie tăcu brusc.

Barbarossa îi spuse ca un profesor răbdător:

— Nu, nu… Omnius pur şi simplu nu vrea să-şi cheltuiască energia sau să provoace harababura pe care ar aduce-o o asemenea exterminare. Vede oamenii ca pe nişte resurse care nu trebuie risipite.

— Am încercat să-l convingem de contrariu de secole, completă Ajax. Conştient că fereastra de timp în care erau în siguranţă se micşora rapid, Agamemnon forţă discuţia să treacă mai departe.

— Trebuie să căutăm o cale să declanşăm o schimbare radicală. Dacă decuplăm computerele, noi, titanii, vom domni din nou, alături de toţi neocymecii pe care îi putem recruta.

Îşi roti turela senzorială.

— Am mai preluat conducerea înainte şi trebuie s-o facem încă o dată! Înainte, când titanii umani consolidaseră Vechiul Imperiu care stagna, roboţii de luptă duseseră cea mai mare parte a luptei pentru ei. Tlaloc, Agamemnon şi ceilalţi rebeli culeseseră pur şi simplu roadele. De data asta, titanii ar fi fost nevoiţi să lupte singuri.

— Poate că ar trebui să încercăm s-o găsim pe Hecate, sugeră Xerxes. E singura dintre noi care n-a fost niciodată sub controlul lui Omnius. Atuul nostru…

Hecate, fosta iubită a lui Ajax, era singurul titan care renunţase la domnie. Înainte de cucerirea de către maşinile gânditoare, plecase în adâncul spaţiului şi de-atunci nu se mai auzise niciodată de ea. Dar Agamemnon nu putea în niciun caz să aibă încredere în Hecate – chiar dacă ar fi putut fi găsită – mai mult decât avea încredere în Xerxes. Şi

asta pentru că îi abandonase cu mult timp în urmă; nu era aliatul de care aveau nevoie.

— Ar trebui să căutăm sprijin în altă parte, să profităm de orice ajutor pe care-l putem găsi, spuse Agamemnon. Fiul meu, Vorian, este unul dintre puţinii umani căruia i se permite accesul în complexul central al lui Omnius-Terra, şi transportă actualizări regulate către hiperminţile de pe alte lumi sincronizate. Poate că-l vom putea folosi pe el…

Juno simulă un hohot de râs.

— Vrei să ai încredere într-un om, dragul meu? Unul dintre paraziţii bicisnici pe care-i dispreţuieşti? Acum câteva clipe voiai să extermini toţi membrii rasei, până la ultimul…

— Vorian e fiul meu genetic, şi cel mai bun dintre progeniturile mele de până acum. L-am supravegheat, l-am instruit. Mi-a citit deja memoriile de mai mult de zece ori. Am mari speranţe că într-o zi îmi va fi un urmaş demn!

Juno îl înţelegea pe Agamemnon mai bine decât ceilalţi titani.

— Ai spus lucruri asemănătoare şi despre ceilalţi doisprezece fii pe care i-ai avut până acum, dacă-mi aduc bine aminte. Chiar şi aşa, ai găsit motive să-i ucizi pe toţi.

— Am păstrat destulă spermă înainte de a mă transforma în cymec, şi am tot timpul să fac asta aşa cum trebuie, răspunse Agamemnon. Dar Vorian… ah, Vorian… cred că el ar putea fi alesul. Într-o zi, am să-l las să devină cymec.

Ajax întrerupse discuţia, pe un ton grav:

— Nu ne putem lupta cu doi duşmani importanţi deodată. Din moment ce Omnius ne-a îngăduit în sfârşit să-i atacăm pe *hrethgiri,* datorită victoriei lui Barbarossa în ring, eu zic să ducem până la capăt acest război cât de bine suntem în stare. După aceea, ne ocupăm de Omnius.

Cufundaţi în întunericul craterului, cymecii mormăiră, încuviinţând cu jumătate de gură. Oamenii Ligii scăpaseră de stăpânirea titanilor cu secole în urmă, iar vechii cymeci nutriseră întotdeauna o ură intensă faţă de ei. Filamentele optice ale lui Dante se plimbau de colo până colo,

calculând.

— Da, umanii ar trebui să fie uşor de înfrânt.

— Între timp, continuăm să căutăm un mijloc să-l eliminăm pe Omnius, adăugă Barbarossa. Toate la timpul lor…

— Poate că ai dreptate, admise Agamemnon.

Generalul cymec nu voia să prelungească prea mult adunarea clandestină.

Conduse echipa înapoi, la navele lor individuale.

— Distrugem mai întâi oamenii Ligii. Folosind acest lucru ca pe o trambulină, ne vom întoarce atenţia către inamicul cel mai dificil.

Logica este oarbă şi adesea îşi cunoaşte doar propriul trecut.

Arhive cuprinzând de la genetică la filosofie,
compilate de magicienele de pe Rossak

Maşinilor gânditoare nu le păsa prea mult de estetică, dar nava de actualizare a lui Omnius era – dintr-un accident de proiectare – un vehicul minunat de lucios, argintiu cu negru, care părea mic faţă de imensitatea cosmosului în timp ce călătorea de la o lume sincronizată la alta. Cu tura actuală de actualizări terminată, *Călătorul Visurilor* se afla pe drumul de întoarcere către Pământ.

Vorian Atreides se socotea norocos că i se încredinţase o asemenea însărcinare vitală. Născut dintr-o sclavă impregnată cu sperma conservată a lui Agamemnon, brunetul Vorian îşi putea urmări ascendenţa dincolo de Epoca Titanilor, timp de mii de ani, până la Casa lui Atreus din Grecia antică şi până la un alt Agamemnon. Datorită statutului tatălui său, Vor, în vârstă de douăzeci de ani, fusese crescut şi îndoctrinat pe Pământ, sub autoritatea maşinilor gânditoare. Era unul dintre puţinii umani „de încredere” cărora li se permitea să se deplaseze liber, în serviciul lui Omnius.

Citise toate istoriile despre ilustra sa linie genetică, din memoriile ample pe care tatăl lui le scrisese pentru a-şi susţine triumfurile. Vor considera faptele măreţe ale generalului titan ca fiind mai mult decât o capodoperă literară, mai aproape de un document istoric sacru.

Chiar în faţa staţiei de lucru a lui Vorian, căpitanul *Călătorului Visurilor,* un robot autonom, verifica fără eroare instrumentele. Pelicula epidermică arămie, metalică, se mula pe un corp umanoid format din bare de polimeri, suporturi din aliaje complexe, procesoare din gelcircuite şi musculatură din fibre elastice răsucite…

În timp ce examina instrumentele, Seurat ciocănea intermitent în scanerele de lungă distanţă ale navei sau

privea afară prin hublou, cu filamentele optice concentrate. Procesând în paralel, în timp ce discuta, căpitanul robot continua interacţiunea cu serviabilul său copilot uman. Seurat avea o înclinaţie ciudată şi nefericită pentru a spune glume excentrice.

— Vorian, ce obţii când încrucişezi un porc cu un om?

— Ce?

— O creatură care tot mănâncă prea mult, tot mai pute şi tot nu munceşte!

Vorian îi făcu căpitanului favoarea unui chicotit politicos. În cea mai mare parte a timpului, glumele lui Seurat demonstrau doar că robotul nu înţelegea cu adevărat umorul. Dar dacă Vor nu râdea, Seurat ar fi spus pur şi simplu alta, şi încă una, până când obţinea reacţia dorită.

— Nu te temi că vei face o greşeală dacă spui glume în timp ce monitorizezi sistemele de navigaţie?

— Eu nu fac greşeli, răspunse Seurat, cu vocea lui mecanică sacadată.

Vor se lumină brusc, pus în faţa provocării.

— A, dar dacă eu sabotez vreuna dintre funcţiile vitale ale navei? Suntem numai noi doi la bord, iar eu *sunt,* la urma urmei, un om mincinos, duşmanul tău de moarte. Ţi-ar fi învăţătură de minte pentru toate acele glume groaznice!

— M-aş putea aştepta la asta din partea unui sclav umil sau chiar a unui meseriaş, dar *tu* n-ai face asta niciodată, Vorian. Ai prea mult de pierdut…

Cu o mişcare straniu de lină, Seurat întoarse capul arămiu şi cutat, acordând şi mai puţină atenţie comenzilor *Calatorului Visurilor.*

— Şi chiar dacă ai fi făcut-o, mi-aş fi dat seama.

— Nu mă subestima, bătrâne creier metalic! Tatăl meu m-a învăţat că, în ciuda multelor noastre slăbiciuni, noi, oamenii, avem un atu în propria noastră imprevizibilitate…

Zâmbind, Vorian se duse alături de căpitanul robot şi cercetă ecranele aparatelor de măsură.

— De ce crezi tu că îmi cere Omnius să încurc ceva în

simulările lui atente, de fiecare dată când plănuieşte o întâlnire cu *hrethgirii?*

— Haosul tău scandalos şi nesăbuit este singurul motiv pentru care eşti în stare să mă baţi la orice joc de strategie, replică Seurat. Cu siguranţă n-are nimic de-a face cu talentele tale intrinseci.

— Un învingător are mai multe talente decât un învins, sublinie Vor, indiferent cum defineşti competiţia.

Nava de actualizări zbura pe o rută regulată, continuă, de la un capăt la celălalt al lumilor sincronizate. Fiind una dintre cele cincisprezece asemenea aparate, *Călătorul Viselor* purta copii ale versiunii curente ale lui Omnius pentru a sincroniza hiperminţile izolate de pe planetele extrem de îndepărtate.

Limitele circuitelor şi ale vitezei de transmisie electronică restrângeau dimensiunile fizice ale oricărei maşini individuale; astfel, aceeaşi hiperminte-computer nu se putea extinde în mod viabil dincolo de o singură planetă. Cu toate acestea, copii ale lui Omnius existau pretutindeni, ca nişte clone mentale. Cu actualizări regulate, schimbate continuu de nave asemănătoare *Călătorului Visurilor,* toate întrupările separate ale lui Omnius rămâneau virtual identice pe tot cuprinsul autarhiei dominate de maşini.

După multe călătorii, Vor ştia cum să manevreze nava şi putea să pătrundă în toate băncile de date de la bord, folosind codurile lui Seurat. De-a lungul anilor, el şi cu căpitanul robot deveniseră prieteni la cataramă, într-un fel pe care alţii nu-l prea puteau înţelege. Din cauza timpului îndelungat pe care-l petreceau împreună în adâncul spaţiului, vorbind despre atâtea lucruri, jucând jocuri de îndemânare, povestind, treceau peste o mare parte din prăpastia dintre maşină şi om.

Câteodată, ca să se amuze, Vor şi Seurat schimbau locul, iar Vor se prefăcea că este căpitanul navei, în timp ce Seurat devenea subordonatul lui robot, ca pe vremea Vechiului Imperiu. În timpul unei şedinţe de schimbare de roluri, Vorian botezase nava *Călătorul Visurilor,* dintr-un

impuls, un strop de absurditate poetică pe care Seurat nu numai că o tolerase, dar o şi păstrase.

Ca maşină conştientă de sine, Seurat primea de pretutindeni, în mod curent, instrucţiuni şi transferuri de memorie noi de la Omnius, dar pentru că petrecea atât de mult timp deconectat în perioada cât călătorea printre stele, căpătase propria lui personalitate şi independenţă. După părerea lui Vor, Seurat era cea mai bună dintre minţile maşină, deşi robotul putea fi enervant câteodată. În special cu acel „deosebit” simţ al umorului…

Vor îşi împreună mâinile şi-şi trosni încheieturile. Oftă încântat.

— Cu siguranţă, e bine să te relaxezi. Păcat că e ceva ce tu nu poţi să faci…

— Eu n-am nevoie de relaxare!

Vorian nu recunoştea faptul că şi el considera deseori că trupul lui organic era inferior din multe puncte de vedere, fragil şi înclinat spre durere, boli şi răni pe care orice maşină le-ar fi putut repara uşor. Spera doar că forma sa fizică avea să rămână în funcţiune suficient de mult timp pentru a fi transformat într-unul dintre neocymecii durabili, dintre care toţi fuseseră oameni de încredere la fel de valoroşi ca şi el însuşi.

Într-o zi, Agamemnon ar putea primi permisiunea lui Omnius pentru asta, dacă Vor avea să muncească din greu să slujească hipermintea.

Călătorul Visurilor făcuse prin spaţiu un traseu lung de actualizare, iar tânărul „de încredere” era bucuros să se întoarcă acasă. Avea să-şi revadă curând ilustrul tată…

În timp ce *Călătorul Visurilor* zbura netulburat printre stele, Seurat sugeră o întrecere amicală. Cei doi se aşezară la o masă şi se apucară de una dintre distracţiile lor obişnuite, un joc privat amuzant pe care-l perfecţionaseră prin exerciţiu frecvent. Strategia presupunea o bătălie spaţială între două rase străine – „vorienii” şi „seuraţii” – fiecare dintre ele având câte o flotă cu capacităţi şi limite precise. Deşi căpitanul robot avea o memorie perfectă de

maşină, lui Vor îi mergea bine, căci apărea mereu cu tactici creatoare care-şi surprindeau adversarul.

Acum, în timp ce puneau pe rând nave de război în diferite sectoare ale bătăliei lor spaţiale imaginare, Seurat depănă un şir nesfârşit de glume şi ghicitori ale oamenilor, pe care le găsise în nişte vechi baze de date. Iritat, Vor spuse în cele din urmă:

— Faci o încercare deschisă să-mi distragi atenţia. De unde-ai învăţat să faci asta?

— Păi, de la tine, desigur…

Robotul începu să amintească multele împrejurări în care Vor îl sâcâise, ameninţând să saboteze nava fără să aibă vreodată cu adevărat intenţia să facă asta, născocind situaţii de urgenţă extraordinar de impredictibile.

— Socoteşti că asta înseamnă a trişa? Din partea ta sau din a mea?

Această dezvăluire îl ului pe Vor.

— Mă întristează să mă gândesc că, fie şi în glumă, te-am învăţat înşelătoria. Mă face să mă simt ruşinat că sunt om…

Fără îndoială, Agamemnon ar fi fost dezamăgit de el.

După încă două ture, Vor pierdu jocul tactic. Nu-i mai stătea gândul la el.

Fiecare strădanie este un joc, nu-i aşa?

IBLIS GINJO,
Opţiuni pentru eliberarea totală

Pe terasa unei grădini care se înălţa deasupra ruinelor carbonizate ale Zimiei, Xavier Harkonnen stătea singur şi posomorât, îngrozit de iminenta paradă a „victoriei”. Lumina soarelui de după-amiază îi încălzea faţa. Cântecul păsărilor înlocuise ţipetele şi exploziile; adierea împrăştiase cea mai mare parte a fumului otrăvitor.

Cu toate acestea, Liga avea să aibă nevoie de mult timp ca să-şi revină. Nimic nu va mai fi vreodată la fel…

Chiar la câteva zile după atac, tot mai vedea şuviţe unsuroase de fum înălţându-se dintre dărâmături şi ondulându-se către cerul fără nori. Totuşi, nu putea simţi mirosul de funingine. Gazul otrăvitor al cymecilor îi afectase ţesuturile atât de mult, încât nu avea să mai miroasă sau să mai guste nimic, niciodată. Chiar şi respiraţia nu-i devenise altceva decât un act mecanic, nu inhalarea plăcută de aer proaspăt şi dulce.

Dar nu putea să se complacă în suferinţă, când atâţia alţii pierduseră mult mai mult. Imediat după atacul cymecilor, fusese ţinut în viaţă de eforturile eroice ale unei echipe medicale salusane. Serena Butler venise la el la spital, dar el şi-o amintea doar printr-un nor de durere, doctori şi sisteme de menţinere a vieţii. Printr-o procedură extraordinară, primise un dublu transplant de plămâni, organe sănătoase furnizate de misterioşii tlulaxa. Ştia că Serena muncise energic, împreună cu chirurgii de campanie şi cu un negustor de carne vie tlulaxa, pe nume Tuk Keedair, ca să obţină pentru el tratamentul de care avea nevoie.

Acum putea respira din nou, în ciuda acceselor intermitente de durere. Xavier avea să trăiască să mai lupte cu maşinile şi altă dată. Datorită medicamentelor şi tehnicilor avansate de vindecare, putuse să iasă din spital

la scurtă vreme după procedura medicală.

În momentul atacului, negustorul de carne vie Keedair se afla în Zimia pentru o întâlnire de afaceri de rutină şi abia scăpase cu viaţă. Pe planeta nealiată Tlulax, din îndepărtatul sistem solar Thalim, oamenii lui ţineau ferme de organe, cultivând inimi, plămâni, rinichi şi alte părţi ale corpului uman ivite din celule viabile. După ce fuseseră alungaţi cymecii, rezervatul tlulaxa oferise produsele biologice chirurgilor de la principalul spital de campanie din Zimia. Dulapurile criogenice ale navei sale erau pline cu mostre de părţi ale corpului. Un noroc cu totul neaşteptat, recunoscuse Keedair cu un surâs, că se întâmplase să fie acolo, pentru a-i ajuta pe cetăţenii grav răniţi de pe Salusa atunci când aveau mai mare nevoie!

După operaţia încununată de succes, Keedair venise să-l vadă pe Xavier la centrul medical. Negustorul tlulaxa era un bărbat de înălţime mijlocie, slab, cu ochi negri şi faţă colţuroasă. Părul lung şi negru îi atârna strâns împletit în coadă, pe partea stângă a capului.

Trăgând aer în piept, modulându-şi cu grijă vocea hârâită, Xavier vorbise:

— A fost un mare noroc că erai aici, cu organe noi gata depozitate la bordul navei…

Keedair îşi frecase mâinile cu degete lungi.

— Dac-aş fi ştiut că cymecii vor lovi cu atâta ferocitate, aş fi adus o provizie mult mai mare de material din fermele noastre de organe… Supravieţuitorii voştri de pe Salusa ar avea nevoie de mult mai multe organe de rezervă, însă din sistemul Thalim nu pot sosi nave suplimentare decât peste câteva luni.

Înainte ca negustorul de carne vie să iasă din camera lui Xavier, se întorsese şi-i spusese:

— Aşa încât consideraţi-vă unul dintre cei norocoşi, tercero Harkonnen!

*

În Zimia cea plină de cicatricele bătăliei, supravieţuitorii copleşiţi de durere îşi căutau morţii şi îi îngropau. Pe măsură ce dărâmăturile erau curăţate, tributul morţii creştea. Erau recuperate trupuri, se adunau numele celor dispăruţi… În ciuda suferinţei şi amărăciunii, omenirea liberă devenea mai puternică datorită atacului.

Viceregele Manion Butler insistase ca oamenii să dea dovadă doar de hotărâre după bătălie. Pe străzile de dedesubtul terasei unde stătea Xavier, se desfăşurau ultimele pregătiri pentru sărbătoarea de mulţumire. Steaguri cu însemnul mâinii deschise, al libertăţii umane, fâlfâiau în vânt. Bărbaţi cu înfăţişare aspră, cu hainele murdare, se luptau să stăpânească magnificii armăsari albi salusani care deveniseră agitaţi din cauza zarvei. Coamele cailor erau împletite cu ciucuri şi clopoţei, iar cozile fluturau în spatele lor ca nişte cascade de păr delicat. Împodobiţi cu ghirlande de panglici şi flori, caii se cabrau, nerăbdători să defileze pe bulevardul lat din centru care fusese curăţat de sfărâmături, cenuşă şi pete de sânge.

Xavier aruncă o privire nesigură spre cer. Cum ar fi putut să mai privească vreodată norii fără să fie terorizat de gândul că ar putea vedea şi mai multe nave piramidale, de desant, plonjând prin scuturile de bruiaj? Se instalau deja rachete, se mărea numărul bateriilor menite să protejeze planeta împotriva unui atac din spaţiu. Aveau să fie lansate mai multe patrule, înconjurând sistemul în stare maximă de alertă.

În loc să ia parte la paradă, el ar fi trebuit să pregătească miliţia salusană pentru un alt atac, mărind numărul de nave de pază şi de cercetaşi la marginea sistemului, elaborând un plan mai eficient de salvare şi de ripostă. Căci era probabil doar o chestiune de timp până când maşinile gânditoare aveau să se întoarcă…

Următoarea întâlnire a Parlamentului Ligii urma să fie dedicată măsurilor de urgenţă şi reparaţiilor. Reprezentanţii

aveau să schiţeze un plan de reconstrucţie pentru Zimia. Formele-războinic ale cymecilor, rămase în urmă, trebuiau dezmembrate şi analizate, în căutarea slăbiciunilor.

Xavier spera că Liga avea să trimită imediat o solicitare către Poritrin, chemându-l pe sclipitorul Tio Holtzman să inspecteze recent instalatele scuturi de bruiaj. Doar marele inventator însuşi putea născoci o măsură ingenioasă împotriva punctului slab descoperit de cymeci…

Când Xavier îi pomenise despre preocupările lui viceregelui Butler, conducătorul, roşu la faţă, încuviinţase, dar îl împiedicase să continue discuţia.

— Mai întâi, trebuie să avem o zi de confirmare, de sărbătorire a faptului că suntem încă în viaţă…

Xavier observase tristeţea adâncă din spatele măştii încrezătoare a viceregelui.

— Nu suntem maşini, Xavier. Viaţa noastră trebuie să însemne mai mult decât război şi răzbunare!

Auzind zgomot de paşi pe terasă, Xavier se întoarse şi o văzu pe Serena Butler zâmbindu-i, cu ochii sclipind cu o adâncime tainică pe care acum – când nimeni nu-i vedea – o putea împărtăşi cu el.

— Iată-l pe eroicul meu tercero…

— Un om responsabil de faptul de a fi lăsat jumătate de oraş să fie distrus nu e numit de obicei erou, Serena.

— Nu, dar termenul se aplică unui om care a salvat restul planetei. Aşa cum ştii şi tu prea bine, dacă n-ai fi luat această decizie dificilă, toată Zimia, toată Salusa ar fi fost zdrobite!

Îi puse o mână pe umăr şi veni foarte aproape de el.

— Nu vreau să te scufunzi în vinovăţie, tocmai în timpul paradei victoriei. O zi cu are prea mare însemnătate.

— O zi ar putea avea o însemnătate *uriaşă,* insistă Xavier. I-am alungat cu greu pe atacatori de data asta, pentru că am avut prea multă încredere în scuturile de bruiaj şi pentru că am crezut prosteşte că Omnius s-a hotărât să ne lase în pace după atâtea decenii. Acesta ar fi momentul perfect să ne atace din nou. Dacă au lansat un al

doilea val?

— Omnius îşi linge încă rănile. Mă îndoiesc că flota lui a ajuns măcar înapoi pe lumile sincronizate.

— Maşinile nu-şi ling rănile, replică el.

— Eşti un tânăr atât de serios, comentă ea. Te rog, doar pentru paradă? Oamenii au nevoie să li se înalţe spiritele.

— Tatăl tău mi-a ţinut deja prelegerea asta…

— Ştii, desigur, că dacă doi Butleri spun un lucru, trebuie să fie adevărat.

Tânărul o îmbrăţişă pe Serena cu putere, apoi o urmă, coborând de pe terasă către tribuna oficială, unde urma să stea la loc de onoare, alături de vicerege.

De când erau copii, Xavier se simţise întotdeauna atras de Serena; pe măsură ce se maturizaseră, deveniseră din ce în ce mai încrezători în sentimentele tot mai adânci dintre ei. Atât el cât şi Serena considerau căsătoria lor ca pe o concluzie inevitabilă, o rară potrivire perfectă de politică, descendenţă acceptabilă şi romantism.

Acum totuşi, având în vedere escaladarea bruscă a ostilităţilor, îşi aminti sieşi de priorităţile majore. Ca urmare a dezastrului care-l ucisese pe primero Meach, Xavier Harkonnen era comandant interimar al miliţiei salusane, ceea ce îl silea să înfrunte probleme mult mai ample. Şi-ar fi vrut să facă atât de multe, dar era doar un simplu om…

O oră mai târziu, mulţimea se adunase într-o tribună din piaţa centrală. Schelele şi grinzile provizorii sprijineau faţadele dărâmate ale clădirilor guvernamentale. Fântânile ornamentale nu mai funcţionau, dar cetăţenii din Zimia ştiau că n-ar fi putut exista niciodată un alt loc pentru un asemenea spectacol.

Chiar arse şi avariate, edificiile înalte arătau magnific, construite în stilul gotic salusan – cu linii ale acoperişurilor pe mai multe niveluri, turle ascuţite şi coloane sculptate. Salusa Secundus era sediul guvernului Ligii, dar găzduia de asemenea principalele muzee culturale şi de antropologie. În cartierele înconjurătoare, locuinţele aglomerate erau mai simplu construite dar plăcute ochiului, acoperite cu var

extras din stâncile de calcar. Salusanii se mândreau cu faptul că aveau cei mai buni artişti şi meşteşugari din Ligă. Făceau cea mai mare parte din produse de mână, în loc să folosească maşini automate.

De-a lungul traseului paradei, cetăţenii erau îmbrăcaţi în straie colorate în purpuriu, albastru şi galben. Oamenii flecăreau şi glumeau în timp ce admirabilii armăsari treceau pe lângă ei, urmaţi de muzicienii şi dansatorii populari defilând pe platforme plutitoare. Un taur salusan monstruos, drogat aproape până la amorţeala totală, tropăi de-a lungul străzii.

Deşi Xavier se resemnase cu toate astea, se surprinse privind tot timpul către cer şi către cicatricele oraşului rănit…

La încheierea paradei, Manion Butler ţinu un discurs, elogiind succesul apărării, dar recunoscând preţul mare al bătăliei, zecile de mii de morţi sau răniţi.

— Avem mult de muncit pentru vindecare şi reconstrucţie, dar avem de asemenea spiritul neînfrânt, indiferent ce-ar putea încerca maşinile gânditoare…

Adresându-se mulţimii, viceregele îl chemă pe Xavier pe platforma centrală.

— Vi-l prezint pe cel mai mare erou al nostru, un om care a stat neclintit în faţa cymecilor şi a luat hotărârile *necesare* pentru a ne salva pe toţi. Puţini alţii ar fi avut puterea să facă acelaşi lucru…

Simţindu-se nelalocul lui, Xavier făcu un pas în faţă ca să primească de la vicerege o medalie militară, cu panglică în dungi albastre, roşii şi aurii. În mijlocul ovaţiilor, Serena îl sărută pe obraz. Tânărul speră ca nimeni din mulţime să nu-l fi văzut roşind.

— O dată cu această distincţie vine şi promovarea la gradul de tercero de rangul întâi. Xavier Harkonnen, te însărcinez cu studiul tacticilor defensive şi al instalaţiilor pentru întreaga Armada a Ligii. Îndatoririle tale vor cuprinde miliţia locală de pe Salusa, alături de responsabilitatea pentru îmbunătăţirea securităţii militare a

întregii Ligi a Nobililor.

Tânărul ofiţer se simţea stânjenit de atâta atenţie, dar acceptă cu eleganţă răsplata.

— Abia aştept să încep munca grea pentru supravieţuirea noastră… şi pentru progres.

Îi aruncă Serenei un zâmbet îngăduitor.

— După festivităţile de astăzi, desigur…

Dune este *planeta-copil al viermelui.*

Din „Legenda lui Selim-Călăreţul Viermilor”,
poezie zensunnită a focului

De-a lungul unei zile întregi şi până târziu în noapte, monstruosul vierme de nisip goni prin deşert, silit să depăşească aria lui teritorială normală.

Pe când cele două luni se înălţau şi-şi revărsau lumina stranie asupra lui Selim, acesta, complet epuizat, se agăţa de băţul lui de metal. Deşi scăpase de primejdia de a fi devorat de creatura sălbatică şi năucită, ar fi putut pieri curând din cauza cursei interminabile. Budallah îl salvase, dar acum părea doar să se joace cu el.

Când înfipsese suliţa ruginită, tânărul se înghesuise într-un spaţiu liber dintre segmentele viermelui, sperând că nu avea să fie îngropat de viu dacă demonul plonja dedesubtul dunelor. Se ghemui lângă carnea râncedă care mirosea a putreziciune amestecată cu scorţişoară înţepătoare. Nu ştia ce să facă, dar se ruga şi medita, căutând o explicaţie.

Poate că e un fel de test…

Viermele de nisip continua să fugă în largul deşertului, cu creierul subdimensionat în aparenţă resemnat să nu mai găsească niciodată pacea sau siguranţa. Fiara ar fi vrut să se scufunde în dune şi să se ascundă de acest drăcuşor răutăcios, dar Selim sprijinise suliţa ca pe o pârghie, iritând continuu rana.

Viermele nu putea decât să continue tot înainte. Oră după oră…

Selim avea gâtul uscat şi ochii acoperiţi cu o pojghiţă de nisip. Traversase probabil jumătate de deşert deja, şi nu recunoştea nicio formă de relief în întinderea monotonă. Nu mai fusese niciodată atât de departe de comunitatea din peşteră – nimeni nu mai fusese, din câte ştia el. Chiar dacă reuşea cumva să scape de acest monstru gigantic, avea să fie în mod sigur osândit în pustiul neiertător al Arrakisului din cauza unei sentinţe nedrepte.

Era sigur că mincinosul lui prieten Ebrahim urma să fie dat în vileag într-o zi, iar adevărul să iasă la iveală; mai mult ca sigur, trădătorul avea sa încalce şi alte reguli ale tribului şi să fie recunoscut în cele din urmă drept hoţul şi mincinosul care era. Dacă Selim avea să-l mai vadă vreodată, intenţiona să-l provoace pe Ebrahim la o luptă pe viaţă şi pe moarte, iar onoarea trebuia neapărat să învingă.

Poate că tribul avea să-l aplaude, din moment ce nimeni, nici măcar în cele mai măreţe poeme ale focului nu reuşise vreodată să înfrunte un vierme de nisip şi să supravieţuiască mai apoi. Poate că tinerele zensunnite, cochete cu ochi negri, se vor uita la Selim cu zâmbete largi. Plin de praf dar cu capul sus, avea să stea drept în faţa neînduplecatului naib Dhartha şi să ceară reintegrarea în comunitate. Călărise un demon al deşertului şi *supravieţuise!*

Dar, deşi Selim reuşise deja să rămână în viaţă mai mult decât sperase vreodată, rezultatul nu era câtuşi de puţin garantat. Ce-avea de făcut acum?

Sub el, viermele scotea zgomote neobişnuite, agitate, un sunet slab care acoperea şoapta asurzitoare a nisipului fierbinte. Animalul epuizat tremura şi de-a lungul corpului său sinuos se simţea o uşoară vibraţie. Selim putea percepe mirosul de cremene şi o aromă copleşitoare de mirodenie. Focare provocate de frecare ardeau în gâtul viermelui ca în adâncurile iadului însuşi…

Când zorii de culoarea lămâii smăltuiră cerul, viermele deveni tot mai nesupus şi mai disperat. Se zbătea, încercând să se îngroape în nisip, dar Selim nu i-ar fi îngăduit niciodată asta. Monstrul izbi o dună cu capul lui turtit, împrăştiind în aer un nor de praf. Tânărul fu nevoit să-şi arunce toată greutatea asupra suliţei, scobind în segmentul aspru, expus.

— Eşti la fel de chinuit şi de epuizat ca şi mine, nu, Shaitan? întrebă el cu o voce la fel de slabă şi de uscată ca hârtia. *Epuizat aproape de moarte.*

Selim nu îndrăznea să-i dea drumul. În clipa în care s-ar fi

lăsat să cadă pe dunele sterile, viermele de nisip s-ar fi întors şi l-ar fi devorat. Nu avea de-ales decât să călărească în continuare creatura. Agonia părea fără sfârşit…

Pe măsură ce lumina zilei devenea tot mai strălucitoare, observă un abur uşor departe, la orizont, o furtună îndepărtată cu vânturi care stârneau particule de nisip şi praf. Dar perturbaţia era departe, iar Selim avea alte griji.

În sfârşit, viermele demon se opri cu un scrâşnet, nu departe de o culme de piatră, şi refuză să se mai mişte. Cu o ultimă convulsie, se prăbuşi pe creasta unei dune şi se întinse ca un dragon străpuns, fremătând… apoi rămase complet nemişcat.

Selim tremura de epuizare totală, temându-se că aceasta ar fi putut fi o ultimă păcăleală. Monstrul ar fi fost în stare să aştepte ca el să lase garda jos şi să-l înghită. Putea un vierme de nisip să fie viclean? Era el cu adevărat Shaitan? *Sau l-am călărit până la moarte?*

Adunându-şi energia, Selim îşi îndreptă spatele. Muşchii încordaţi îi tremurau. Abia se putea mişca. Încheieturile îi amorţiseră; nervii îl furnicau, în timp ce erau treziţi la viaţă de focul târâtor al circulaţiei restabilite. În cele din urmă, riscând totul, smulse suliţa de metal din carnea roz dintre segmentele cornificate.

Viermele nici măcar nu tresări.

Selim se lăsă să alunece pe corpul rotund şi porni să alerge deîndată ce atinse nisipul. Ghetele stârneau norişori de nisip, în timp ce fugea prin peisajul vălurit. Stâncile îndepărtate păreau munţi de siguranţă ieşind dintre dunele aurii.

Refuză să privească în urmă şi continuă să alerge, gâfâind. Simţea în gât fiecare înghiţitură de aer ca pe un foc uscat. Îi ţiuiau urechile, aşteptând foşnetul nisipului, apropierea fremătătoare a creaturii răzbunătoare. Dar viermele de nisip rămânea nemişcat…

Alimentat de energia disperării, Selim fugi cât îl ţineau picioarele vreo jumătate de kilometru. Ajungând la baricada de piatră, se căţără pe ea şi – în sfârşit – îşi îngădui să se

prăbuşească. Trăgându-şi genunchii la piept, rămase cu privirea pierdută în revărsarea de lumină, urmărind viermele.

Nu se mişca absolut de loc. *Shaitan mă trage pe sfoară? Mă pune Budallah la încercare?*

Lui Selim i se făcuse teribil de foame. Strigă către cer:

— Dacă m-ai salvat pentru cine ştie ce scop, de ce nu-mi dai şi ceva de mâncare?

La limita epuizării, începu să chicotească.

Nu poţi avea pretenţii de la Dumnezeu.

Apoi îşi dădu seama că exista totuşi un soi de mâncare. În goana către adăpostul de piatră, Selim traversase un petic gros, roşcat, de mirodenie, filoane de melanj la fel ca cele pe care le găseau câteodată zensunniţii când se aventurau peste nisipuri. Adunau substanţa, folosind-o ca adaos alimentar şi ca stimulent. Naibul Dhartha păstra o mică rezervă în labirintul peşterilor, făcând din ea o bere tare de mirodenie pe care membrii tribului o beau la ocazii speciale şi o vindeau la spaţioportul din Arrakis City.

Stătu în umbra nesigură aproape o oră, căutând cel mai mic semn de mişcare din partea monstrului. Nimic. Ziua deveni tot mai fierbinte, iar deşertul fu cuprins de o tăcere lâncedă. Furtuna îndepărtată nu părea să se apropie. Lui Selim i se părea că lumea însăşi îşi ţinea respiraţia.

Apoi, redevenind temerar – la urma urmei, îl călărise pe Shaitan! — Selim coborî târându-se de pe stânci şi se duse în fugă până la pata de melanj. Acolo, ridică o privire îngrijorată în direcţia trupului ameninţător.

În picioare pe nisipul de culoarea ruginii, râcâi cu degetele, scobind în pudra uscată, roşcată. Înfulecă o gură, scuipă câteva grăunţe de nisip şi percepu de îndată efectul stimulator al mirodeniei brute, o cantitate mare de înghiţit toată deodată. Simţi o uşoară ameţeală, apoi o explozie de energie.

Cu mâinile în şold, în sfârşit sătul, privi încruntat, de la o oarecare distanţă, viermele dezumflat. Apoi flutură braţele şi strigă, despicând liniştea absolută:

— Te-am învins, Shaitan! Ai vrut să mă mănânci, târâtor bătrân, dar în schimb te-am bătut eu!

Dădu iarăşi din mâini.

— Mă auzi?

Nu detectă nici măcar un tremur. Euforic din cauza melanjului şi cuprins de un curaj nebunesc, se întoarse către corpul lung şi sinuos care zăcea pe creasta dunei. De la numai câţiva paşi, ridică ochii către faţa monstrului. Gura cât o peşteră era presărată cu ghimpi interiori sclipitori. Colţii lungi arătau ca nişte firişoare de păr, în comparaţie cu dimensiunea enormă a creaturii.

Furtuna de praf se apropia acum, însoţită de adieri fierbinţi, şuierătoare. Vântul stârnea grăunţele de nisip şi bucăţile de piatră, aruncându-i-le în faţă ca pe nişte mici săgeţi. Cu un huruit şoptit, rafalele se strecurau în jurul carcasei rotunjite a viermelui. Părea că fantoma fiarei îl sfida, îndemnându-l să înainteze. Mirodenia vuia în sângele lui Selim.

Îndrăzneţ, păşi către gura viermelui şi privi în infinitatea neagră. Flăcările infernale dinăuntru se răciseră; nu rămăsese nici măcar un tăciune.

Strigă din nou:

— Te-am ucis, târâtor bătrân! Eu sunt Nimicitorul de Viermi!

Viermele de nisip nu răspunse nici măcar la această provocare.

Selim ridică ochii către colţii ca nişte pumnale, aşchii curbate care mărgineau gura largă, urât mirositoare. Budallah părea sa-l îndemne să intre, sau poate că era pur şi simplu propria lui dorinţă. Mişcându-se înainte ca bunul simţ să apuce să-l împiedice, Selim se căţără pe buza de jos a viermelui şi se întinse după cel mai apropiat colţ ascuţit.

Tânărul proscris îl prinse cu amândouă mâinile, simţindu-i tăria, un material chiar mai dur decât metalul. Răsuci şi trase. Trupul viermelui era moale, ca şi cum ţesuturile gâtului şi-ar fi pierdut integritatea. Cu un mormăit înăbuşit, Selim dezrădăcină dintele. Era lung cât antebraţul lui,

curbat şi pur, lucind cu o nuanţă de alb lăptos. Ar fi putut fi un cuţit excelent.

Ieşi clătinându-se, ţinându-şi strâns răsplata, complet îngrozit de înţelegerea a ceea ce făcuse. O faptă fără precedent din câte ştia. Cine altcineva să fi riscat nu numai să-l fi călărit pe Shaitan, dar şi să păşească în gura lui? Tremura până în adâncul fiinţei sale. Nu-i venea să creadă ce îndrăznise – şi izbutise! Nimeni, pe tot întinsul Arrakisului, nu poseda o asemenea comoară cum era acest pumnal-dinte?

Deşi colţii cristalini rămaşi atârnau ca nişte stalactite, sute de dinţi pe care i-ar fi putut vinde la spaţioportul din Arrakis City (dacă ar mai fi putut găsi locul vreodată), Selim se simţi deodată slăbit. Energia melanjului pe care-l consumase începea să scadă.

Porni înapoi pe nisipul moale, poticnindu-se. Furtuna ajunsese acum aproape deasupra lui, aducându-i aminte de antrenamentul zensunnit de supravieţuire în deşert. Trebuia să-şi croiască drum înapoi la stânci şi să-şi găsească un adăpost oarecare, sau avea şi el să zacă mort pe dune, victimă a elementelor.

Dar nu mai credea că acest lucru s-ar putea întâmpla. *Acum am un destin, o misiune de la Budallah... dacă aş putea doar s-o înţeleg...*

Se îndepărtă cu spatele, apoi se întoarse şi alergă către linia stâncilor, legănând dintele în mână. Vântul îl împingea tot înainte, ca şi cum ar fost nerăbdător să-l alunge de lângă carcasă.

Oamenii au încercat să proiecteze maşinile gânditoare ca pe nişte sisteme reflexe secundare, lăsând hotărâri esenţiale pe mâna servitorilor mecanici. Treptat, totuşi, creatorii n-au lăsat destule de făcut pentru ei înşişi; ei au început să se simtă alienaţi, dezumanizaţi şi chiar manipulaţi. În cele din urmă, oamenii au devenit ei înşişi doar ceva mai mult decât roboţi incapabili să ia decizii, rămaşi fără capacitatea de a-şi înţelege existenţa firească.

TLALOC,
Slăbiciunile imperiului

Agamemnon nu era foarte dornic să ajungă în faţa lui Omnius. Având deja în urmă peste o mie de ani, generalul cymec învăţase să fie răbdător.

La fel de răbdător ca o maşină…

După întâlnirea lor secretă de lângă steaua pitică roşie, el şi colegii săi titani ajunseră pe Corrin la capătul unei călătorii interstelare de aproape două luni. Flota robotică sosise cu câteva zile mai devreme, aducând imaginile capturate de ochii-de-pază din bătălie. Hipermintea ştia deja despre înfrângere. Tot ce-i mai rămânea lui Omnius era să lanseze reproşuri şi mustrări, în special la adresa lui Agamemnon, aflat la comandă.

În timp ce ateriza cu nava sub soarele gigant arzător al Corrinului, generalul cymec îşi îndreptă reţeaua senzorială spre exterior, recepţionând date prin tijele mentale. Omnius îl aştepta, ca întotdeauna după o misiune.

Poate că până acum hipermintea va fi acceptat eşecul…

Vană speranţă, Agamemnon ştia asta! Omniprezentul computer nu reacţiona la fel ca un om.

Înainte de a ieşi din navă, generalul titan alese un corp mobil eficient, abia ceva mai mult decât un cărucior aerodinamic, purtând recipientul creierului şi sistemele de susţinere a vieţii conectate la carcasă. Cymecul porni pe bulevardele pavate, sub ochiul enorm, vătămător, al gigantei roşii. Lumina crudă, stacojie, inunda străzile

pavate şi faţadele albe.

Cu milenii în urmă, soarele dilatat se extinsese, crescând atât de mare încât straturile sale exterioare înghiţiseră planetele interioare ale sistemului. Corrinul însuşi fusese cândva o planetă periferică îngheţată, dar căldura tot mai mare a soarelui mărit făcea acum planeta locuibilă.

După ce atmosfera se topise şi mările îngheţate se evaporaseră, peisajul pe Corrin devenise o piatră goală, pe care Vechiul Imperiu întemeiase o colonie, în zilele sale mai timpurii şi mai ambiţioase. Cea mai mare parte a ecosistemului fusese transportat din altă parte, însă chiar şi după mii de ani, Corrin tot mai părea o lume *neterminată,* lipsindu-i multe dintre detaliile ecologice necesare pentru o planetă înfloritoare. Lui Omnius şi robotului său independent Erasmus le plăcea acest loc pentru că părea nou şi neîmpovărat de moştenirea istoriei.

Agamemnon rulă de-a lungul străzilor, urmat de ochii-de-pază care îl monitorizau ca nişte câini de pază electronici. Cu ajutorul monitoarelor de supraveghere şi al difuzoarelor răspândite în tot oraşul, hipermintea ar fi putut discuta cu el oriunde pe Corrin. Cu toate acestea, Omnius insistase să-l primească pe generalul cymec într-un pavilion central opulent, construit prin munca sclavilor umani. Acest pelerinaj al căinţei era o parte a penitenţei lui Agamemnon pentru eşecul de pe Salusa. Puternicul computer înţelegea conceptul de dominare.

Electrofluidul care-i înconjura creierul făcea vârtejuri albastre, în timp ce Agamemnon se pregătea să se apere împotriva unui interogatoriu riguros. Corpul său mobil trecea pe sub arcadele înalte, susţinute de coloane spiralate din metal alb. Excentric şi plin de zel, robotul Erasmus copiase ornamentaţii ostentative din înregistrările istorice despre imperiile umane. Poarta copleşitoare era proiectată să-i facă pe vizitatori să tremure, deşi titanul se îndoia că lui Omnius îi păsa de asemenea lucruri.

Generalul cymec se opri în centrul unei curţi în care ţâşneau şuvoaie de apă, ivite din pereţi. Vrăbii domesticite

zburau pe lângă streşini şi-şi făceau cuiburile în vârful stâlpilor. În interiorul urnelor de teracotă înfloreau crini stacojii, în explozii violente de petale.

— Am sosit, stăpâne Omnius, anunţă Agamemnon prin sintetizatorul de voce – o simplă formalitate, pentru că fusese observat îndeaproape de când ieşise din navă.

Apoi aşteptă.

În pavilionul plin de ecouri, Erasmus cel cu chipul de oglindă nu se zărea nicăieri. Omnius voia să-şi certe generalul fără curiozitatea scrutătoare a robotului independent şi sâcâitor. Deşi Erasmus îşi închipuia că ar înţelege emoţiile umane, Agamemnon se îndoia că excentrica maşină ar fi arătat chiar şi o umbră de compasiune.

Vocea bubui din douăsprezece difuzoare din pereţi, ca a unei zeităţi mânioase. Fără îndoială că efectul era intenţionat.

— Tu şi cymecii tăi aţi eşuat, generale!

Agamemnon ştia deja cum se va desfăşura discuţia – şi la fel şi Omnius. Cu siguranţă, hipermintea rulase de una singură simulări. Da, acesta era un dans care trebuia continuat.

— Am luptat din greu, dar n-am putut obţine victoria, stăpâne Omnius. *Hrethgirii* au opus o rezistenţă neaşteptat de îndârjită şi, în mod surprinzător, au fost dispuşi să-şi sacrifice mai degrabă oraşul decât să lase generatoarele scutului să cadă. Aşa cum am spus de multe ori, oamenii nedomesticiţi sunt periculos de imprevizibili.

Omnius răspunse fără ezitare.

— Ai insistat în mod repetat că cymecii sunt net superiori paraziţilor umani, combinând toate avantajele maşinii şi ale omului. Atunci cum ai putut fi respins de asemenea creaturi neinstruite şi necivilizate?

— Cu această ocazie, m-am înşelat. Oamenii şi-au dat seama de adevăratul nostru obiectiv mai repede decât am anticipat.

— Forţele tale n-au luptat cu destulă hotărâre, îi reproşă

Omnius.

— Au fost distruşi şase neocymeci. Corpul de gladiator al titanului Xerxes a fost distrus, iar el abia a scăpat într-o capsulă de evacuare…

— Da, dar ceilalţi cymeci ai tăi au supravieţuit. Nişte pierderi de numai douăzeci şi unu la sută nu echivalează cu „a lupta din toate puterile”!

Prin curte zburătăceau vrăbii ciripitoare, nebăgând în seamă tensiunea dintre Omnius şi militarul său de frunte.

— Ar fi trebuit să fii dispus să-ţi sacrifici toţi cymecii ca să dobori scuturile de bruiaj!

Agamemnon era bucuros că nu mai arăta expresii umane pe care mintea-computer poate că le-ar fi putut interpreta.

— Stăpâne Omnius, cymecii sunt *indivizi* de neînlocuit, spre deosebire de maşinile tale gânditoare robotice. După estimarea mea, riscul de a pierde titanii tăi esenţiali nu reprezenta un schimb rezonabil pentru o planetă nesemnificativă, infestată cu oameni nedomesticiţi.

— *Nesemnificativă?* Înainte de misiune, ai accentuat importanţa extremă a Salusei Secundus pentru Liga Nobililor. Ai afirmat că prăbuşirea ei ar grăbi colapsul complet al omenirii libere. *Tu* erai la comandă.

— Dar Liga însăşi merită nimicirea titanilor care ţi-au mai rămas? Noi te-am creat, am pus temeliile lumilor tale sincronizate. Titanii ar trebui folosiţi ceva mai bine decât pe post de carne de tun…

Agamemnon era curios să vadă cum avea să reacţioneze hipermintea la acest şir de raţionamente. Poate că punând la cale căderea titanilor în lupta împotriva oamenilor nedomesticiţi, Omnius plănuia să ocolească restricţiile protecţiei programate de Barbarossa.

— Lasă-mă pe mine să cântăresc asta, replică Omnius.

Ecranele de pe pereţii pavilionului proiectau imagini luate de ochii-de-pază din bătălia din Zimia.

— *Hrethgirii* sunt mai deştepţi decât ai presupus. Ţi-au văzut ţinta. Ai făcut o eroare de judecată crezând că cymecii tăi ar putea răzbate cu uşurinţă…

— Am calculat greşit, recunoscu Agamemnon. Oamenii au un comandant militar inteligent. Deciziile lui neaşteptate le-au permis să opună rezistenţă cu succes. Acum, în sfârşit, le-am testat scuturile de bruiaj.

Explicaţiile lui Agamemnon degenerară rapid într-un şir de raţionamente şi de scuze. Omnius le analiză şi le respinse, lăsându-l pe titan să se simtă dezgolit şi umilit.

În curtea senină înfloreau flori strălucitoare şi cântau păsările. Fântânile arteziene adăugau sunetele lor muzicale… iar Agamemnon îşi ascundea furia în sine. Nici măcar sensibilul său corp mecanic nu arăta vreun semn de agitaţie. Cu o mie de ani în urmă, el şi colegii săi titani controlaseră blestematele astea de maşini gânditoare. *Noi te-am creat, Omnius. Într-o zi, tot noi te vom şi distruge!*

Dacă vizionarul Tlaloc şi grupul său de rebeli avuseseră nevoie doar de câţiva ani ca să cucerească Vechiul Imperiu cel adormit, Omnius şi maşinile sale gânditoare se dovediseră a fi un adversar mult superior, mereu cu ochii deschişi şi care nu dormea niciodată. Însă chiar şi maşinile fac greşeli… Agamemnon trebuia doar să le exploateze.

— Mai e ceva, stăpâne Omnius? se întrerupse el. Alte argumente şi scuze n-ar fi servit nici unui scop. Mai mult decât orice, maşinile preţuiau eficienţa.

— Doar următorul meu set de instrucţiuni, Agamemnon.

Vocea lui Omnius se muta de la un difuzor la altul, dând impresia că se află peste tot în acelaşi timp.

— Vă trimit, pe tine şi pe titanii tăi, înapoi pe Pământ. Îl veţi însoţi pe Erasmus, care intenţionează să-şi continue studiile asupra oamenilor captivilor de acolo.

— Cum porunceşti, stăpâne Omnius.

Deşi surprins, Agamemnon nu lăsă să se vadă nicio reacţie. *Pământul…* un drum foarte lung.

— Vom stabili alte căi de a distruge pacostea asta de omenire. Titanii există doar ca să te servească.

Era unul dintre puţinele avantaje ale laturii umane a lui Agamemnon: chiar dacă hipermintea cuprindea o cantitate enormă de date, nu ştia cum să recunoască o simplă

minciună.

Dintr-o anumită perspectivă, apărarea şi atacul conţin tactici aproape identice.

XAVIER HARKONNEN,
cuvântare către miliţia salusană

Îndatoriri noi, responsabilităţi noi… şi încă şi mai multe despărţiri.

În timp ce Xavier Harkonnen, aproape vindecat, stătea împreună cu Serena Butler în clădirea spaţioportului din Zimia, complexul părea un mediu steril, cu pavaj răsunător de ceramplaz. Nici măcar căldura de pe chipul lui Serena nu compensa efectul structurii utilitare. Pereţii transparenţi dădeau spre pavajul topit de unde decolau şi pe care aterizau navetele, la fiecare câteva minute, zburând către şi dinspre navele mari, de cursă lungă, aflate în aşteptare pe orbită.

Într-o aripă a spaţioportului, echipele de lucru propteau porţiuni ale hangarului, avariate în timpul atacului cymecilor. Macarale mari aşezau la locul lor pereţi provizorii şi scoabe. Afară, pe terenul de aterizare, craterele imense lăsate de explozii fuseseră umplute.

Îmbrăcat într-o uniformă apretată a Armadei, combinaţie de auriu şi negru, reflectând noul lui grad, Xavier se cufundase în întregime în ochii violeţi, neobişnuiţi, ai Serenei. Ştia cum îl vedea ea. Trăsăturile feţei nu-i erau deosebit de arătoase – ten roşcovan, nas ascuţit, buze generoase – dar, în general, îli găsea atrăgător, în special cu ochii căprui-deschis şi zâmbetul molipsitor, deşi rar folosit.

— Aş fi vrut să putem petrece mai mult timp împreună, Xavier…

Tânăra atinse un mic trandafir alb, pe care-l purta la rever. Aeroportul zumzăia de zgomotul altor oameni, al echipelor gălăgioase de reparaţii şi al maşinilor grele care-i înconjurau.

Xavier o observă pe sora mai mică a Serenei, Octa,

urmărindu-i. În vârstă de şaptesprezece ani, cu părul blond-roşcat, avusese întotdeauna o slăbiciune pentru Xavier. Zvelta Octa era o fată destul de drăguţă, dar în ultima vreme el şi-ar fi dorit să le lase, şi lui şi Serenei, mai multă intimitate, în special acum, că aveau să fie departe unul de altul atât de multă vreme…

— Şi eu. Să facem ca minutele astea să însemne ceva.

Capitulând în faţa impulsului pe care ştia că îl împărtăşeau amândoi, se aplecă să o sărute, ca şi cum buzele îi erau atrase de o forţă magnetică. Sărutul zăbovi, apoi deveni intens. În cele din urmă, Xavier se dădu înapoi: Serena arăta dezamăgită, mai mult din cauza situaţiei decât din cauza lui. Aveau amândoi îndatoriri importante, care cereau o mare parte din timpul şi energia lor.

Proaspăt instalat în funcţie, Xavier era pe cale să se îmbarce, împreună cu un grup de specialişti militari, pentru un tur de inspecţie al sistemelor de apărare ale planetelor Ligii. După atacul aproape reuşit al cymecilor împotriva Salusei, din urmă cu două luni, voia să se asigure că nu existau slăbiciuni pe alte lumi ale Ligii. Maşinile gânditoare ar fi exploatat şi cea mai mică fisură, iar oamenii liberi nu-şi puteau permite să piardă niciuna dintre fortăreţele care le mai rămăseseră.

Între timp, Serena Butler avea să se concentreze asupra extinderii domeniului Ligii. După ce chirurgii de campanie avuseseră atâta succes cu organele proaspăt crescute în cuve, pe care le furnizase Tuk Keedair, Serena vorbise cu pasiune despre serviciile şi resursele pe care planetele nealiate cum era Tlulaxa le puteau oferi. Voia ca acestea să se alăture oficial uniunii oamenilor liberi.

Deja sosiseră pe Salusa şi mai mulţi negustori de carne vie cu mărfurile lor biologice; înainte, mulţi nobili şi cetăţeni ai Ligii nu se simţeau în largul lor în privinţa misterioşilor străini, dar acum, când răniţii din război suferiseră pierderi groaznice de membre şi organe, erau dispuşi să accepte părţi ale corpului clonate. Tlulaxa nu explicaseră niciodată unde creaseră sau obţinuseră o asemenea tehnologie

biologică sofisticată, dar Serena le lăuda generozitatea şi resursele.

În oricare alt moment, discursul ei din Sala Parlamentului ar fi putut fi uitat, dar atacul cymecilor îi întărise punctul de vedere cu privire la vulnerabilitatea planetelor nealiate. Dacă maşinile alegeau data următoare să distrugă sistemul Thalim şi astfel să elimine capacitatea tlulaxanilor de a reda vederea veteranilor orbi şi membre noi celor amputaţi?

Studiase sute de documente de supraveghere şi de rapoarte ale ambasadorilor, încercând să afle care dintre planetele nesemnatare ar fi fost cele mai bune candidate pentru admiterea în frăţia Ligii. Unificarea rămăşiţelor umanităţii devenise pasiunea ei, voia să-i facă pe oamenii liberi destul de puternici cât să respingă orice agresiune a maşinilor.

În ciuda tinereţii, condusese deja două misiuni de asistenţă reuşite, prima dintre ele pe când avea doar şaptesprezece ani. Într-una, dusese alimente şi provizii medicale refugiaţilor de pe o lume sincronizată abandonată, iar în alta oferise ajutor pentru o catastrofă biologică aproape fatală pentru fermele virgine de pe Poritrin.

Nici ea, nici Xavier nu aveau timp pentru ei înşişi.

— Când te întorci, promit că mă voi revanşa faţă de tine, spuse ea, cu ochi jucăuşi. Voi da pentru tine un banchet de săruturi.

Tânărul îşi îngădui unul dintre rarele sale hohote de râs.

— Atunci am de gând să vin cât se poate de flămând!

Xavier îi luă mâna şi o sărută galant.

— Când vom cina din nou, o să vin să te iau cu flori!

Ştia că următoarea lor întâlnire putea fi peste câteva luni.

Ea îi zâmbi cu căldură.

— Am o slăbiciune deosebită pentru fiori.

Tânărul era pe cale să o tragă pe Serena mai aproape, dar fură întrerupţi de un copil brunet la faţă, cu chip familiar, care venea din altă direcţie – fratele în vârstă de

opt ani al lui Xavier, Vergyl Tantor. Băiatului i se îngăduise să lipsească de la şcoală ca să-l vadă plecând. Vergyl evadase de sub escorta unui instructor mai în vârstă şi fugise să-şi îmbrăţişeze idolul, îngropându-şi faţa în cămaşa apretată a uniformei.

— Ai grijă de averea noastră în lipsa mea, frăţioare, îi spuse Xavier, frecând în joacă părul sârmos al băiatului, cu încheieturile degetelor. Las în grija ta câinii mei lupi – înţelegi?

Ochii căprui ai băiatului se lărgiră, apoi încuviinţă cu gravitate.

— Da.

— Şi ascultă-i pe părinţi, altfel nu poţi spera să creşti mare şi să devii un bun ofiţer în Armada.

— Aşa o să fac!

Un anunţ convocă echipa de inspecţie la bordul navetei. Auzindu-l, Xavier promise să aducă ceva pentru Vergyl, Octa şi Serena. În timp ce Octa privea de la o oarecare distanţă, zâmbind plină de speranţă, el îşi îmbrăţişă din nou frăţiorul, strânse mâna Serenei şi se îndepărtă, împreună cu ofiţerii şi inginerii.

Cu ochii aţintiţi asupra peretelui transparent pe care puteau vedea naveta militară în aşteptare, Serena aruncă o privire spre băiat şi se gândi la Xavier Harkonnen. Xavier avea doar şase ani, atunci când maşinile gânditoare îi uciseseră părinţii naturali şi fratele mai mare…

Datorită înţelegerilor dintre familii şi testamentelor scrise ale lui Ulf şi Katarina Harkonnen, tânărul Xavier fusese crescut ca fiu adoptiv al puternicilor Emil şi Luciile Tantor, pe atunci fără copii. Nobilul cuplu făcuse deja aranjamentele pentru ca proprietăţile lor să fie administrate de către rudele din familia Tantor, veri şi nepoţi îndepărtaţi, care în mod normal n-ar fi moştenit nimic. Dar când Emil Tantor începuse să-l crească pe Xavier, se lăsase cucerit imediat de micul orfan şi-l adoptase legal, deşi Xavier îşi păstrase numele de Harkonnen şi toate drepturile nobiliare asociate.

După adopţie, Luciile Tantor concepu pe neaşteptate un fiu, pe Vergyl, care era cu doisprezece ani mai mic decât Xavier. Moştenitorul Harkonnen, prea puţin preocupat de politica dinastică, se concentră asupra unei şcoli de studii militare, cu intenţia de a se înrola în Armada Ligii. La vârsta de optsprezece ani, Xavier primi confirmarea drepturilor asupra proprietăţilor originare Harkonnen, iar un an mai târziu deveni ofiţer în miliţia salusană. Cu performanţele sale impecabile şi promovările rapide, toată lumea putea să vadă că Xavier era o stea în ascensiune în cariera militară.

Acum, trei oameni care ţineau la el urmăreau naveta ridicându-se *spre cer,* pe un nor de gaze reziduale portocalii. Vergyl o ţinea pe Serena de mână, încercând să o îmbărbăteze plin de curaj.

— Xavier n-o să păţească nimic. Poţi avea încredere în el…

Tânăra simţi o strângere de inimă pentru iubitul său care pleca, dar îi surâse cu căldură băiatului cu ochi mari.

— Sigur că putem!

N-ar fi făcut niciodată altfel: iubirea era unul dintre lucrurile care-i despărţea pe oameni de roboţi…

Răspunsul este o oglindă a întrebării.

COGITOR KWYNA,
Arhivele Oraşului Reculegerii

Sala pentru întâlniri temporare a delegaţilor Ligii fusese la început casa primului vicerege, Bovko Manresa. Înainte ca titanii să cucerească Vechiul Imperiu slăbit, Manresa construise conacul pe atunci izolata Salusa Secundus ca pe o cale de a celebra averea adunată din afacerile de pe terenurile sale planetare. Mai târziu, când refugiaţii umani au început să sosească în grupuri masive, alungaţi de stăpânirea crudă a celor douăzeci de titani, casa cea mare devenise o sală de adunare, cu scaune şi o tribună amenajate în sala de bal, aşa cum era şi acum.

Cu luni în urmă, la câteva ore după atacul cymecilor, viceregele Butler stătuse pe o grămadă de moloz, sub cupola centrală dărâmată a Sălii Parlamentului. În timp ce praful otrăvitor se aşternea pe străzi şi flăcările încă mai izbucneau din clădirile avariate, jurase să repare vechiul şi venerabilul complex care slujise Liga vreme de secole.

Edificiul guvernamental era mai mult decât o simplă clădire; era un pământ sacru unde conducători legendari dezbătuseră idei măreţe şi elaboraseră planuri împotriva maşinilor. Pagubele la acoperiş şi la etajele superioare erau mari, dar structura de bază rămăsese solidă. Exact la fel ca spiritul uman pe care-l reprezenta…

Afară era o dimineaţă geroasă, cu ceaţă la ferestre. Frunzele de pe dealuri începuseră să capete nuanţele încântătoare ale toamnei – galben, portocaliu şi brun. Serena şi reprezentanţii intrară în sală, încă ţinându-şi hainele strâns în jurul corpului.

Serena privi lung la pereţii vechii săli de bal aglomerate, la picturile conducătorilor de mult morţi şi ale victoriilor trecute. Se întrebă ce-ar putea aduce viitorul şi care ar putea fi locul ei în acesta. Îşi dorea atât de mult *să facă* ceva, să dea o mână în ajutor în marea cruciadă a

umanităţii…

Cea mai mare parte a vieţii ei fusese activistă, mereu dispusă să-şi murdărească mâinile, să dea o mână de ajutor victimelor altor tragedii, cum ar fi dezastrele naturale sau atacurile maşinilor. Chiar şi în vremurile mai plăcute, se alătura echipelor de lucru la cules de struguri din viile de pe moşia familiei Butler sau de măsline din livezile cu pomi noduroşi.

Luă loc în primul rând, apoi urmări cum tatăl ei, cu trăsături moi, traversa podeaua din parchet de lemn, îndreptându-se către tribuna străveche. Viceregele Butler era urmat de un călugăr purtând o tunică roşie de catifea. Acesta căra cu el un container mare din plexiplaz, conţinând un creier uman viu, cufundat într-un electrofluid vâscos. Călugărul puse cu afecţiune containerul pe o masă ornamentată de lângă tribună, apoi se aşeză alături de el.

De pe scaunul său din primul rând, Serena văzu ţesutul roz-cenuşiu unduind uşor în lichidul albăstrui palid, pentru susţinerea vieţii. Separată de simţurile şi de preocupările lumii fizice de mai mult de un mileniu, stimulată de contemplaţia intensă şi constantă, creierul cândva uman al femeii-cogitor crescuse mai mare decât dimensiunea lui originară.

— Cogitorul Kwyna nu părăseşte prea des Oraşul Reculegerii, rosti viceregele Butler, cu un ton în acelaşi timp oficial şi emoţionat. Dar în acest moment avem nevoie de cele mai bune gânduri şi sfaturi. Dacă există o minte care să poată înţelege maşinile gânditoare, aceasta e a lui Kwyna…

Aceşti filosofi esoterici decorporalizaţi erau văzuţi atât de rar, încât mulţi dintre reprezentanţii Ligii nu înţelegeau cum reuşeau să comunice. Adăugându-se la misterul care-i înconjura, cogitorii spuneau rareori suficient de mult, preferând în schimb să-şi ordoneze energiile şi să contribuie doar cu cele mai importante gânduri.

— Secundantul cogitorului va vorbi pentru Kwyna, spuse viceregele, dacă aceasta are vreo intuiţie să ne ofere.

Lângă recipientul creierului, călugărul cu robă roşie scoase capacul ermetic, dând la iveală fluidul vâscos şi tulbure. Clipind repede din ochii rotunzi, privi în interiorul cuvei. Încet, călugărul strecură înăuntru o mână goală, scufundându-şi degetele în supa organică. Închise ochii, trăgând adânc aer în piept, în timp ce atingea cu prudenţă circumvoluţiunile creierului. Sprâncenele i se încreţiră de concentrare şi acceptare, atunci când electrofluidul îi umplu porii, legând cogitorul cu sistemul neural al secundantului, folosindu-l ca pe o extensie, în mare parte în acelaşi fel în care cymecii foloseau corpurile mecanice artificiale.

— Nu înţeleg nimic, vorbi călugărul cu o voce stranie, distantă.

Serena ştia că era primul principiu pe care-l adoptau cogitorii, iar creierele contemplative petreceau secole în studii aprofundate, adăugând mereu câte ceva la acest sentiment de nimicnicie.

Cu sute de ani înainte de titanii originari, un grup de oameni cu preocupări spirituale se delectaseră studiind filosofia şi discutând probleme ezoterice, dar prea multele slăbiciuni şi ispite ale cărnii le înăbuşiseră capacitatea de concentrare. În plictiseala Vechiului Imperiu, aceşti cărturari metafizici fuseseră primii care puseseră să le fie instalate creierele în sisteme de menţinere a vieţii. Eliberaţi de constrângeri biologice, îşi petreceau tot timpul învăţând şi gândind. Fiecare cogitor dorea să studieze totalitatea filosofiei umane, adunând laolaltă ingredientele necesare pentru a înţelege universul. Trăiau în turnuri de fildeş şi meditau, bătându-şi rareori capul să observe relaţiile superficiale şi evenimentele din universul lumesc.

Kwyna, cogitorul de două mii de ani care locuia în Oraşul Reculegerii de pe Salusa, susţinea că este neutră din punct de vedere politic.

— Sunt gata să interacţionez, anunţă ea prin intermediul călugărului, care privea către adunare cu ochi sticloşi. Puteţi începe…

Cu ochii albaştri arzători, viceregele Butler privi de jur-

împrejur peste sala de bal ticsită, oprindu-se să se uite la câteva feţe, printre care şi a Serenei.

— Prieteni, am trăit întotdeauna sub ameninţarea anihilării, iar acum trebuie să cerem fiecăruia dintre voi să vă dedicaţi timpul, energia şi banii cauzei noastre.

Îşi aduse omagiul zecilor de mii de salusani care muriseră în măcelul cymecilor, alături de cincizeci şi unu de demnitari oaspeţi de pe alte planete.

— Miliţia salusană rămâne aici în stare de alertă totală, iar nave mesagere au fost trimise spre toate lumile Ligii, pentru a le avertiza de pericol. Nu putem decât să sperăm că nicio altă planetă nu a fost atacată.

Viceregele îi dădu apoi cuvântul lui Tio Holtzman, sosit de curând, după aproape o lună de traversare de la laboratoarele sale de pe Poritrin.

— Domnule savant Holtzman, suntem nerăbdători să vă auzim evaluarea noilor sisteme defensive…

Holtzman fusese nerăbdător să examineze scuturile orbitale de bruiaj, să vadă cum ar putea fi modificate şi îmbunătăţite. Pe Poritrin, impetuosul nobil Niko Bludd finanţa cercetările savantului. Având în vedere realizările sale din trecut, membrii Ligii nutreau întotdeauna speranţa că Holtzman va scoate vreun miracol din buzunar.

Cu trupul zvelt, Holtzman se mişca plin de graţie şi avea o prezenţă scenică extraordinară, purtând mereu robe curate şi elegante. Părul lui gri ca oţelul, lung până la umeri, era tuns drept, încadrându-i chipul îngust. Bărbat cu un ego şi o încredere în sine imense, îi plăcea enorm să vorbească demnitarilor importanţi din Parlament. Acum însă părea neobişnuit de tulburat. Într-adevăr, inventatorul nu se putea hotărî să recunoască faptul că făcuse o greşeală. Fără îndoială, reţeaua de bruiaj eşuase. Cymecii trecuseră foarte uşor de ea! Prin urmare, ce le-ar fi putut spune acestor oameni care-i acordaseră toată încrederea lor?

Ajungând pe podiumul de discursuri, marele om îşi drese vocea şi se uită în jur; aruncă o privire curioasă către

prezenţa impunătoare a cogitorului şi la neliniştitorul călugăr însoţitor. Aceasta era o problemă dintre cele mai delicate. Cum putea să abată vina de la el însuşi?

Omul de ştiinţă îşi folosi cea mai cuceritoare voce cu putinţă:

— În război, de câte ori una dintre părţi realizează o breşă tehnologică, cealaltă încearcă să o depăşească. Am fost de curând martorii acestui lucru, cu scuturile mele atmosferice de bruiaj. Dacă n-ar fi fost instalate aici, întreaga flotă a maşinilor gânditoare ar fi transformat Salusa într-un pustiu. Din nefericire, nu am luat în calcul capacităţile unice ale cymecilor. Ei au găsit o fisură în blindaj şi au pătruns prin ea…

Nimeni nu-l acuzase de muncă neglijentă sau de proastă planificare, dar acesta era lucrul cel mai apropiat de o recunoaştere din partea lui Holtzman că ar fi trecut cu vederea un punct slab important.

— Acum este rândul nostru să întrecem maşinile cu un nou concept. Sper ca această tragedie să mă inspire, împingând creativitatea mea până la limită.

Se poticni, arătând stingherit, chiar copilăros.

— Voi lucra la asta, de îndată ce ajung înapoi pe Poritrin. Sper să am o surpriză pentru voi foarte curând…

O femeie înaltă, statuară, pluti spre tribună, atrăgând atenţia asupra ei.

— Poate că am eu o sugestie…

Avea sprâncene palide, părul alb şi pielea luminoasă, ceea ce o făcea să pară eterică, dar încărcată cu putere.

— Să auzim ceva despre femeile de pe Rossak. Îi cedez bucuros cuvântul lui Zufa Cenva…

Părând uşurat, Holtzman se grăbi să se întoarcă la locul lui, unde se prăbuşi pe scaun.

În jurul femeii palide plutea un aer de mister; purta bijuterii strălucitoare peste o rochie neagră, diafană, care dezvăluia îndeajuns din trupul ei perfect. Oprindu-se lângă recipientul de menţinere a vieţii cogitorului, Zufa Cenva privi înăuntru, la creierul mărit. Sprâncenele i se încruntară

în momentul în care se concentră, iar când făcu asta, creierul însuşi păru să vibreze; electrofluidul se tulbură şi se formară bule. Alarmat, devotatul călugăr însoţitor îşi retrase mâna din lichid.

Femeia înaltă se relaxă, satisfăcută, şi păşi pe podium.

— Din cauza anomaliilor din mediul nostru, multe dintre femeile născute pe Rossak prezintă capacităţi telepatice sporite.

Într-adevăr, puternicele magiciene din junglele dese, abia locuibile, îşi convertiseră ciudăţeniile în influenţă politică. Bărbaţii de pe Rossak nu dădeau dovadă de asemenea calităţi.

— Liga Nobililor s-a format în urmă cu o mie de ani pentru apărarea noastră reciprocă, mai întâi împotriva titanilor şi apoi împotriva lui Omnius. De-atunci, ne-am baricadat, încercând să ne protejăm lumile de inamic.

Ochii ei luceau ca nişte pietre puternic lustruite.

— Trebuie să regândim strategia. Poate că a sosit timpul să trecem *noi* la ofensivă împotriva lumilor sincronizate. Altfel, Omnius şi creaturile lui nu ne vor lăsa niciodată în pace…

Reprezentanţii Ligii murmurară auzind această idee, arătând speriaţi, în special după devastarea pe care tocmai o îndurase Zimia. Viceregele fu primul care răspunse.

— Este un lucru puţin prematur, doamnă Cenva. Nu sunt sigur că avem mijloacele necesare…

— Abia am supravieţuit ultimului atac! strigă un bărbat. Şi-am avut de-a face doar cu o mână de cymeci!

Manion Butler arăta profund îngrijorat.

— A-l înfrunta pe Omnius ar fi o misiune sinucigaşă. Ce arme am putea folosi?

Ca răspuns, impunătoarea femeie îşi îndreptă umerii şi întinse mâinile, în timp ce închidea ochii şi se concentra. Deşi se ştia că Zufa are puteri extrasenzoriale, nu le etalase niciodată până acum în Parlament. Pielea ei albă precum laptele părea să se aprindă ca sub acţiunea unui foc interior. Aerul din încăperea închisă se mişcă, iar

electricitatea statică trosni în jurul adunării, făcând părul tuturor să se zburlească.

În vârful degetelor îi scânteiau mici fulgere, ca şi cum ar fi adăpostit în interiorul său o furtună abia stăpânită. Chiar şi părul alb i se încolăci şi se zvârcoli ca un mănunchi de şerpi. Când ochii lui Zufa se deschiseră din nou, o energie orbitoare părea gata să ţâşnească înspre ei, ca şi cum universul ar fi trăit în totalitate în spatele pupilelor femeii.

Delegaţilor li se tăie respiraţia. Serena simţi furnicături pe piele şi mâncărimi pe cap, de parcă o mie de păianjeni otrăvitori ar fi mişunat prin mintea ei. În cuva sa de protecţie, cogitorul Kwyna fremătă.

Apoi Zufa se relaxă, înăbuşind reacţia în lanţ a energiei mentale. Dând drumul unei respiraţii reci, prelungi, magiciana surâse crunt privitorilor înfioraţi:

— *Noi* avem o armă.

Ochii percepţiei obişnuite nu văd prea departe. Prea adesea luăm cele mai importante decizii bazându-ne doar pe informaţii superficiale.

NORMA CENVA,
caiete de laborator nepublicate

După ce îşi făcuse anunţul în faţa adunării Ligii, Zufa Cenva se întorsese pe Rossak. Fusese pe drum câteva săptămâni, iar naveta ei ateriză acum pe o porţiune densă a acoperişului junglei, pavată cu un polimer menit să etanşeze şi să contopească ramurile şi frunzele într-o masă solidă. Pentru a permite arborilor să primească umezeala adecvată şi să realizeze schimbul de gaze, polimerul era poros, sintetizat din chimicalele şi substanţele organice ale junglei.

Oceanele toxice făceau ca planctonul, peştii, iarba de mare şi alte creaturi băştinaşe ale mării să fie otrăvitoare pentru oameni. Cea mai mare parte a suprafeţei uscatului planetei era acoperită de câmpii de lavă aspre şi sterile, presărate cu gheizere şi lacuri de pucioasă. Deoarece chimia botanică nu se baza pe clorofilă, culoarea generală a tuturor plantelor era violet-argintiu; nimic, aici, nu arăta proaspăt şi verde…

Într-o zonă din jurul ecuatorului, stabilă din punct de vedere tectonic, crăpături largi în platforma continentală creau văi late, sanctuare unde apa era filtrată şi aerul respirabil. În aceste ecosisteme protejate din falii, colonişti umani viguroşi construiseră oraşe-cavernă sofisticate, ca nişte furnicare săpate în stâncile negre. Pereţii exteriori înclinaţi erau năpădiţi de viţe violet-purpurii, ferigi moi şi muşchi cărnos. Încăperile confortabile dădeau spre cupola groasă a junglei apăsând asupra stâncilor care formau aşezările. Oamenii se puteau aventura direct spre ramurile elastice superioare şi puteau coborî apoi în tufişurile dese de sub coroanele copacilor, de unde culegeau tot felul de lucruri comestibile.

Ca pentru a compensa sărăcia formelor de viaţă oriunde în altă parte pe Rossak, văile din falii mişunau de fiinţe vii agresive – ciuperci, licheni, fructe de pădure, flori, paraziţi asemănători unor orhidee şi insecte. Bărbaţii de pe Rossak, lipsiţi de capacităţile telepatice ale femeilor, îşi îndreptaseră talentele către descoperirea şi extragerea drogurilor, medicamentelor şi, din când în când, a otrăvurilor din cămara naturii. Tot acel loc era ca o cutie a Pandorei abia întredeschisă…

Acum, magiciana înaltă, strălucitoare, îl urmărea pe iubitul ei cu mult mai tânăr, Aurelius Venport, traversând un pod suspendat dinspre terasele deschise către vârfurile ca de spumă ale arborilor violeţi. Trăsăturile lui aristocratice erau plăcute, părul negru ondulat, chipul prelung şi slab. În urma lui venea, ca un căţeluş cu picioare scurte şi îndesate, dezamăgitoarea fiică a lui Zufa, în vârstă de cincisprezece ani – un copil rezultat dintr-o relaţie anterioară.

Doi inadaptaţi. Nu-i de mirare că se înţeleg atât de bine…

Înainte de a-l seduce pe Aurelius Venport, magiciana conducătoare îşi aranjase relaţii conjugale cu alţi patru bărbaţi, în perioada de vârf a fertilităţii ei, alegându-i pentru ascendenţa lor verificată. După generaţii de cercetări, de avorturi mizerabile şi de progenituri cu deficienţe, femeile de pe Rossak adunaseră liste genetice amănunţite ale diferitelor familii. Din cauza toxinelor puternice şi generatoare de malformaţii din mediu, orice copil născut puternic şi sănătos avea toate şansele împotriva lui. Dar pentru fiecare monstru născut mort sau băiat lipsit de talente, putea apărea o miraculoasă magiciană cu pielea albă. De fiecare dată când o femeie concepea un copil, era de parcă ar fi jucat la ruletă. Genetica nu fusese niciodată o ştiinţă exactă.

Dar Zufa fusese atât de grijulie, verificând şi reverificând liniile genetice… Numai una dintre aceste întâlniri conjugale avusese ca rezultat un copil viu – Norma, o pitică de abia un metri douăzeci, cu trăsături butucănoase, păr

castaniu ca de şoricel şi o personalitate plictisitoare şi tocilară.

Mulţi copii de pe Rossak aveau trupuri anormale şi chiar cei aparent sănătoşi dădeau rareori dovadă de puterile mentale extraordinare ale magicienelor de elită. Cu toate acestea, Zufa se simţea profund dezamăgită şi chiar stânjenită că fiica *ei* nu avea talente telepatice. Cea mai mare magiciană în viaţă ar fi trebuit să fie capabilă să transmită calităţile sale mentale superioare, şi şi-ar fi dorit cu disperare ca fiica ei să ducă mai departe lupta împotriva maşinilor. Dar Norma nu manifesta niciun fel de potenţial. Şi, în ciuda recomandărilor genetice impecabile ale lui Aurelius Venport, Zufa nu reuşise niciodată să poarte în pântec, până la termen, vreunul dintre copiii lui.

De câte ori trebuie să mai încerc până când să-l înlocuiesc cu un alt reproducător? Încă o dată, hotărî ea – avea să încerce să rămână însărcinată în următoarele câteva luni. Avea să fie ultima şansă a lui Venport…

Zufa era dezamăgită şi de independenţa sfidătoare a lui Norma. Mult prea des, adolescenta se cufunda în obscure tangente matematice pe care nu le înţelegea nimeni. Norma părea pierdută într-o lume doar a ei.

Fiica mea, ai fi putut fi cu mult mai mult de-atât!

Nimeni nu purta o povară mai mare de responsabilitate decât micul clan de magiciene de pe planetă, iar povara lui Zufa era mai mare decât a tuturor. Numai dacă s-ar fi putut baza pe toţi ceilalţi, în special în lumina pericolului recent al cymecilor…

Pentru că Norma cea pipernicită n-ar fi putut lua parte niciodată la bătălia mentală, Zufa trebuia să se concentreze asupra fiicelor ei spirituale, acele doar câteva tinere femei care câştigaseră „loteria genetică” şi dobândiseră capacităţi mentale superioare. Zufa avea să le antreneze şi să le încurajeze, arătându-le cum să nimicească duşmanul.

De pe cornişa de pe stâncă, privi cum iubitul ei Aurelius şi tânăra Norma ajungeau la celălalt capăt al podului suspendat şi porneau să coboare pe o reţea circulară de

scări care duceau în adâncul junglei umbroase. Ca nişte paria fără griji, Norma şi Aurelius se apropiaseră din punct de vedere emoţional, folosindu-se unul pe celălalt ca pe nişte cârje.

Absorbiţi de preocupările lor mărunte care n-aveau nimic de-a face cu victoria, niciunul dintre ei nu observase măcar întoarcerea lui Zufa cu naveta. Fără îndoială că cei doi inadaptaţi aveau să petreacă ore întregi bâjbâind prin frunziş în căutare de noi surse de droguri, pe care să le introducă Aurelius în speculaţiile sale comerciale.

Magiciana dădu din cap, neînţelegând priorităţile bărbatului. Aceste droguri pe care le preparau bărbaţii erau doar cu puţin mai folositoare decât matematica ezoterică a Normei. Ce-i drept, Aurelius era un om de afaceri extrem de inteligent şi de abil, dar la ce bun să ai profituri enorme dacă omenirea liberă era condamnată la sclavie?

Dezamăgită de amândoi, ştiind că ea şi magicienele ei vor trebui să poarte adevărata luptă, Zufa porni să găsească cele mai puternice tinere pe care le recrutase pentru a le învăţa devastatoarea tehnică nouă pe care plănuia s-o dezlănţuie împotriva cymecilor.

În timp ce Norma îl urma printre tufişurile cărnoase, Aurelius înghiţi capsule dintr-un stimulent concentrat pe care experţii săi chimişti îl sintetizaseră din feromonii înţepători ai unui gândac de mărimea unui bolovan, care trăia în pământ. Venport se simţi mai puternic, percepţiile i se ascuţiră, reflexele i se îmbunătăţiră… Nu chiar ca puterile telepatice ale glacialei Zufa, dar mai mult decât capacităţile sale naturale.

Într-o zi avea să facă o mare descoperire, care-i va îngădui să trateze cu puternicele magiciene în condiţiile impuse de el. Poate că el şi cu Norma o vor face împreună.

Aurelius păstra o afecţiune binevoitoare pentru severa

mamă a fetei. Tolera cu multă amabilitate toanele lui Zufa şi atitudinea ei dispreţuitoare; femeile de pe Rossak îşi permiteau rareori luxul iubirii romantice.

Deşi Aurelius ştia prea bine că Zufa îl alesese pentru potenţialul lui de reproducere, vedea dincolo de învelişul stoic şi pretenţios al femeii, încercând să-şi ascundă slăbiciunile, puternica magiciană lăsa să i se vadă câteodată îndoielile, temându-se că n-ar putea să-şi îndeplinească responsabilităţile pe care şi le asumase. O dată, când Aurelius comentase că ştia cât de puternică încerca ea să fie, Zufa devenise stânjenită şi furioasă. „Cineva trebuie să fie puternic”, asta era tot ce spusese.

Din moment ce nu avea calităţi telepatice, Zufa era prea puţin interesată să stea de vorbă cu el. Poate că îi recunoştea abilităţile de om de afaceri, investitor şi politician, dar nu preţuia niciuna dintre aceste abilităţi aşa cum îşi preţuia propriile scopuri înguste. Magiciana încerca deseori să-l facă să se simtă ca un ratat, dar batjocura ei nu servea decât să-i înteţească ambiţia, în special dorinţa de a găsi un drog care să-i confere puteri telepatice echivalente cu ale ei.

Erau şi alte căi de a purta un război…

Junglele violet-argintii ofereau o adevărată comoară pentru vindecarea bolilor, pentru amplificarea minţii şi pentru ameliorarea capacităţile umane. Opţiunile erau copleşitoare, dar Aurelius căuta să cerceteze totul. În urma producţiei şi a marketingului adecvat, mărfurile de pe Rossak îl îndreptaseră deja pe calea către o mare avere. Era chiar respectat, deşi în silă, de unele dintre magiciene – cu excepţia propriei lui consoarte!

În calitate de întreprinzător, era obişnuit să exploreze alternativele. Ca nişte cărări printr-o junglă deasă, multe drumuri puteau duce în acelaşi loc. Uneori, trebuia doar să-ţi tai drum cu o macetă.

Până acum totuşi, drogul potrivit întârzia să apară.

Într-o altă încercare, împărţise cu mândrie, în cercurile academice ştiinţifice, lucrările exotice de matematică ale

Normei. Deşi nu îi înţelegea teoremele, avea senzaţia că fata ar putea descoperi ceva important. Poate că o făcuse deja, şi era nevoie de un ochi de expert ca să recunoască acest lucru. Lui Venport îi plăcea tânăra serioasă şi se purta cu ea asemenea unui frate mai mare. În ceea ce-l privea, Norma era un copil minune al matematicii, aşa încât cui îi păsa cât era de înaltă sau cum arăta? Era dispus să-i ofere o şansă, chiar dacă mama ei n-ar fi făcut-o niciodată.

Lângă el, Norma studia modelul unei frunze late, purpurii, folosind un instrument cu rază luminoasă pentru a măsura diferitele dimensiuni şi relaţiile dintre unghiurile formate de nervurile pline de sevă. Profunzimea concentrării adăuga un aer meditativ trăsăturilor ei banale.

Aruncându-i o privire, Norma rosti cu o voce surprinzător de matură:

— Această frunză a fost desenată şi făurită de mama-Pământ Gaia sau de Maestrul Creator Dumnezeu, sau de Budallah, sau oricum ai vrea să-l numeşti...

Cu degetele boante, înălţă frunza şi trecu raza de lumină prin ea, astfel încât desenul celular complicat apăru cu claritate.

— Modele, în interiorul altor modele, legate toate între ele în relaţii complexe.

În starea sa euforică, stimulat de droguri, Aurelius găsi desenul hipnotic.

— Dumnezeu e în toate, spuse el.

Stimulentul pe care-l luase părea să-i supraîncarce sinapsele. Privi cu ochii întredeschişi prin ţesătura luminată a frunzei, în timp ce fata arăta spre formele interne.

— Dumnezeu este matematicianul universului. Există o corelaţie străveche cunoscută ca numărul de aur, o proporţie a formei şi structurii plăcută ochiului, care se găseşte în această frunză, în cochiliile de scoici şi în fiinţele vii de pe multe planete. Este cea mai mică parte a cheii de boltă, cunoscută încă din vremea grecilor şi egiptenilor de pe Pământ. Ei au folosit-o în arhitectură şi la construirea piramidelor, în pentagrama lui Pitagora şi în şirul lui

Fibonacci.

Lăsă frunza din mână.

— Dar e cu mult mai mult de-atât!

Încuviinţând, Venport întinse vârful umezit al unui deget către un săculeţ cu o pulbere fină, neagră, de la brâu; frecă pudra pe ţesutul sensibil de sub limbă şi simţi încă un drog pătrunzându-i în simţuri, contopindu-se cu rămăşiţele celui dinainte. Norma continua să vorbească; deşi el nu reuşi să urmărească construcţia logică, era sigur că revelaţiile trebuie să fi fost fabuloase.

— Dă-mi un exemplu practic, articulă el cu greutate. Ceva cu o funcţie pe care s-o pot înţelege şi eu.

Se obişnuise de acum cu Norma perorând formule obscure. Baza ar fi putut fi geometria clasică, dar ea îşi aplica cunoştinţele în moduri mult mai complexe.

— Pot proiecta calculele în totalitate, până la infinit, zise fata ca în transă. Nu trebuie să le scriu pe hârtie.

Şi n-are nici măcar nevoie de droguri de amplificare a minţii ca să facă asta, se minună Aurelius.

— Chiar în această clipă, pot întrezări o structură uriaşă şi eficientă, lungă de zeci de kilometri – şi bazată pe proporţia numărului de aur – care-ar putea fi construită cu un cost rezonabil…

— Dar cine-ar avea vreodată nevoie de ceva atât de imens?

— Nu pot să privesc în viitor, Aurelius.

Norma îi ciufuli părul. Apoi porniră mai adânc în jungla stranie, în continuare curioşi şi atenţi la ceea ce ar putea descoperi. Chipul Normei radia de energie.

— Dar ar putea fi ceva… ceva la care nu m-am gândit încă.

Pregătirile atente şi sistemele defensive nu pot garanta niciodată victoria. Cu toate acestea, ignorarea acestor precauţiuni constituie o reţetă aproape sigură pentru înfrângere.

Manual de strategie al Armadei Ligii

Timp de patru luni, tercero Xavier Harkonnen şi cele şase vehicule de inspecţie ale Armadei au călătorit pe un traseu predeterminat, oprindu-se să treacă în revistă şi să evalueze instalaţiile militare şi pregătirile de apărare ale lumilor Ligii. După mulţi ani în care nu avuseseră loc mai mult decât vreo câteva încăierări, nimeni nu ştia unde ar putea ataca Omnius data următoare.

Xavier nu şovăise niciodată să aplice decizia dificilă pe care o luase în timpul atacului cymecilor asupra Zimiei. Viceregele îl lăudase pentru sângele rece şi pentru hotărâre; dar chiar şi aşa, Manion Butler îl îndepărtase, în mod înţelept, pe tânărul ofiţer în timpul activităţilor majore de reconstrucţie, dând salusanilor timp să-şi vindece rănile fără să caute un ţap ispăşitor.

Xavier nu ascultă nicio scuză din partea nobililor meschini care nu erau dispuşi să angajeze resursele necesare. Nicio cheltuială nu trebuia cruţată. Fiecare lume liberă care cădea în faţa atacurilor maşinilor ar fi fost o pierdere pentru întreaga rasă umană.

Navele de inspecţie zburară de la minele de pe Hagal până la câmpiile cu râuri late de pe Poritrin, apoi se îndreptară spre Seneca, unde vremea era proastă şi ploaia atât de corozivă, încât chiar şi maşinile gânditoare s-ar fi defectat la scurtă vreme după ce-ar fi cucerit-o.

Urmară planetele Ligii Relicon, apoi Kirana III şi Richese, cu înfloritoarea ei industrie de vârf care nelinişte a atâtea alţi nobili ai Ligii. În teorie, sofisticatele dispozitive de fabricaţie nu conţineau elemente computerizate sau inteligenţă artificială, dar existau întotdeauna întrebări, întotdeauna îndoieli.

În sfârşit, echipa lui Xavier ajunse la ultima lor haltă din turul de inspecţie, Giedi Prime. În sfârşit, călătoria era pe cale să se termine. Se putea întoarce acasă, o putea vedea din nou pe Serena, îşi puteau ţine promisiunile făcute unul altuia…

Toate celelalte lumi al Ligii îşi instalaseră turnuri pentru scuturi de bruiaj. Slăbiciunea cunoscută a scuturilor împotriva cymecilor nu lăsa complet fără valoare munca ingenioasă a lui Holtzman, iar barierele costisitoare ofereau încă o protecţie substanţială împotriva atacurilor în masă ale maşinilor gânditoare. În plus, fiecare lume umană acumulase cu multă vreme în urmă stocuri imense de arme atomice ca parte a unei apărări apocaliptice. Cu atâtea focoase nucleare, un guvernator planetar cu voinţă de fier şi-ar fi putut, mai degrabă, transforma planeta în zgură, decât s-o lase să cadă în mâna lui Omnius.

Deşi maşinile gânditoare aveau şi ele acces la arme atomice, Omnius ajunsese la concluzia că armele atomice erau o cale ineficientă şi neselectivă de a impune controlul, iar curăţarea reziduurilor radioactive de după folosirea lor era dificilă. În plus, cu resurse nelimitate şi un rezervor de răbdare fără fund, hipermintea neînduplecată nu avea nevoie de asemenea arme.

Acum, când Xavier debarcă din nava conducătoare de inspecţie la spaţioportul din Giedi City, clipi din cauza luminii puternice a soarelui. Metropola bine întreţinută se întindea în faţa lui, cu complexele de locuinţe şi clădirile industriale risipite printre parcuri şi canale îngrijite. Culorile erau strălucitoare şi proaspete, iar florile răsăreau în straturi ornamentate, deşi, cu noii săi plămâni şi cu ţesuturi de tip tlulaxa putea simţi doar un iz slab din cele mai puternice parfumuri, chiar şi când inspira adânc.

— Ar fi un loc grozav ca s-o aduc aici, într-o zi, pe Serena, zise el melancolic, stând în sclipirea fierbinte a eşapamentului navei. Dacă se căsătorea cu ea, poate că ar fi fost o lume potrivită pentru luna lor de miere. În timpul acestui tur de inspecţie, ţinuse ochii deschişi, încercând să

găsească un loc potrivit.

După patru luni în spaţiu, lui Xavier îi era teribil de dor de Serena. Ştia că ei doi erau meniţi unul celuilalt. Viaţa lui se desfăşura pe un drum neted, clar definit. La întoarcerea pe Salusa, îşi făgădui că avea să oficializeze logodna lor. N-avea niciun rost să mai aştepte.

Viceregele Butler îl trata deja ca pe un fiu, iar tânărul ofiţer primise binecuvântarea tatălui său adoptiv, Emil Tantor. Din cât putea Xavier să-şi dea seama, toată lumea din Ligă era de acord că ar fi fost o unire foarte bună a unor case nobile.

Zâmbi, gândindu-se la chipul Serenei, la uimitorii ei ochi violeţi... apoi aruncă o privire în partea cealaltă a terenului de aterizare şi îl văzu pe magnus Sumi apropiindu-se de navele de inspecţie. Conducătorul ales era însoţit de doisprezece membri ai gărzii naţionale de pe Giedi Prime.

Magnus-ul era un bărbat subţire, în pragul bătrâneţii, cu pielea de culoare deschisă şi păr blond-cenuşiu care-i atârna până la umeri. Sumi ridică energic o mână.

— Ah, tercero Harkonnen! Bun venit Armadei Ligii! Abia aşteptăm să vedem cum îşi poate îmbunătăţi Giedi Prime apărarea împotriva maşinilor gânditoare.

În replică, Xavier făcu o plecăciune ţeapănă.

— Sunt încântat de cooperarea dumneavoastră, eminenţă. Împotriva lui Omnius nu trebuie să folosim materiale ieftine sau sisteme improvizate care nu vă vor apăra poporul aşa cum trebuie...

După bătălia de la Zimia, corpul de ingineri ai lui Xavier solicitase îmbunătăţiri strategice obligatorii pe tot cuprinsul Ligii. Nobilii scormoneau în vistierii, mărind taxele asupra supuşilor şi cheltuind banii necesari pentru realizarea sistemelor de apărare. La fiecare oprire, planetă după planetă, lună după lună, Xavier detaşase echipe de ingineri şi trupe ale Armadei acolo unde socotea că era cea mai mare nevoie de ele.

În curând, totuşi, avea să se întoarcă acasă. Curând... Pe măsură ce momentul se apropia, tânărul se gândea tot mai

mult la Serena.
Bine îmbrăcaţi şi bine înarmaţi, soldaţii gărzii naţionale stăteau în poziţie de drepţi în jurul navelor de inspecţie. Magnus Sumi îi făcu semn lui Xavier să-l urmeze.
— Aştept cu plăcere să clarificăm totul la un banchet somptuos, tercero Harkonnen. Am aranjat să avem douăsprezece feluri minunate, dansatori, muzicieni şi cei mai buni poeţi ai noştri. Ne putem relaxa la reşedinţa mea guvernamentală, în timp ce discutăm planurile. Cu siguranţă trebuie să fii obosit după călătorie. Cât timp poţi sta la noi?
Xavier fu în stare doar de un surâs slab, gândindu-se cât de departe era de Salusa Secundus. Chiar după ce-ar fi plecat de pe Giedi Prime, navele tot ar fi avut nevoie de încă o lună de călătorie rapidă prin spaţiu pentru a se întoarce acasă. Cu cât mai repede pleca de-aici, cu atât mai curând ar fi putut s-o strângă din nou în braţe pe Serena…
— Eminenţa voastră, aceasta este ultima oprire din turul nostru lung. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, aş prefera să petrecem mai puţin timp cu festivităţile şi mai mult cu trecerea în revistă.
Arătă către nava de inspecţie.
— Avem de respectat un program. Mă tem că pot cheltui doar două zile pe Giedi Prime. E mai bine să ne concentrăm asupra muncii noastre…
Magnus-ul arătă descurajat.
— Da, presupun că festivităţile nu sunt potrivite după dezastrul petrecut pe Salusa Secundus.

*

Timp de două zile, Xavier făcu o examinare rapidă, aproape superficială. Descoperi că Giedi Prime era o lume strălucitoare şi prosperă, cu multe resurse, poate chiar un loc potrivit unde să se stabilească într-o bună zi şi să înfiinţeze un domeniu doar al lui…

Făcu o evaluare favorabilă, însoţită de un avertisment.

— Aceasta este fără îndoială o planetă pe care maşinile gânditoare vor dori s-o cucerească, eminenţă.

Studie planurile oraşului şi distribuţia resurselor pe continentul principal.

— Orice atac al cymecilor va încerca, cel mai probabil, să păstreze industriile intacte, astfel încât roboţii să le poată exploata. Omnius insistă asupra eficienţei.

Lângă el, magnus Sumi reacţionă cu mândrie. Arătă substaţiile de pe diagrame.

— Avem intenţia să instalăm turnuri secundare, emiţătoare de câmp, în câteva puncte strategice.

În timp ce vorbea, apăreau puncte luminoase pe ecranul cu planuri.

— Am construit deja o staţie de transmisie complet redundantă pe una dintre insulele nelocuite din marea nordică, staţie care poate furniza acoperire completă din proiecţie polară. Sperăm s-o avem în funcţiune în mai puţin de-o lună…

Xavier încuviinţă neatent, cu mintea obosită după luni de zile de asemenea amănunte.

— Mă bucur să aud asta, deşi mă îndoiesc că un al doilea complex de transmisie este chiar atât de necesar.

— Vrem să ne simţim în siguranţă, tercero!

Când cei doi bărbaţi ajunseră la poalele turnurilor parabolice argintii care trimiteau pulsuri către cer, peste Giedi City, Xavier ocoli parapetele de plazbeton care blocau accesul vehiculele mari. N-avea nicio îndoială că un luptător cymec putea să le străpungă.

— Eminenţă, vă sugerez să postaţi mai multe trupe de sol şi mai multe obstacole aici… Măriţi bateriile planetare antirachetă pentru a vă proteja de orice intruziune din spaţiu. Pe Salusa, strategia cymecilor a fost să-şi concentreze întregul atac pentru distrugerea turnurilor, şi ar putea încerca din nou!

Ciocăni cu încheieturile degetelor stâlpul greu de susţinere, din oţelomer, al turnului.

— Scuturile astea sunt prima şi ultima linie de apărare, blocada cea mai eficientă împotriva maşinilor gânditoare. Nu le neglijaţi!

— Desigur… Fabricile noastre de muniţii construiesc artilerie grea şi vehicule blindate de uscat. Cât mai curând posibil, intenţionăm să înconjurăm acest complex cu o mare concentrare de forţe militare.

Cât despre staţia secundară de generatoare, neterminată, era prea izolată pentru a fi protejată de un atac masiv. Dar existenţa ei părea să-i liniştească pe magnus şi poporul lui.

— Foarte bine, zise Xavier, apoi aruncă o privire la cronometrul de la mână. Totul mergea atât de bine, poate că navele sale de inspecţie ar fi putut pleca înainte de apusul soarelui…

Magnus-ul continuă pe un ton nesigur.

— Tercero, eşti îngrijorat din cauza sistemelor militare limitate, de apărare din spaţiu, de pe Giedi Prime? Garda noastră naţională are prea puţine nave mari pe orbită ca să respingă o flotă a maşinilor ce s-ar apropia, iar aparatele de patrulare şi de cercetare sunt la nivelul minim. Recunosc, mă simt vulnerabil în acest domeniu. Dacă Omnius ne atacă direct de pe orbită?

— Aveţi unităţi antirachetă instalate la sol, care s-au dovedit întotdeauna de încredere.

Nerăbdător, Xavier ridică ochii către cerul senin.

— Cred că şansa voastră cea mai bună este să protejaţi complexul de generatoare de scut, aici, la sol. Oricâte nave de război ale Armadei aţi avea, nu s-ar putea compara cu puterea de intimidare a scuturilor de bruiaj. Când flota robotică, atacând Salusa, îşi dăduse seama că nu vor putea opri bruiajul, se retrăsese…

— Dar dacă impun o blocadă planetei Giedi Prime de pe orbită?

— Lumea voastră se poate autoîntreţine suficient pentru a rezista oricărui asediu până la sosirea forţelor de salvare ale Ligii.

Nerăbdător să se întoarcă la spaţioport, Xavier se hotărî să-l liniştească pe guvernator.

— Cu toate acestea, am să recomand ca un distrugător sau două din clasa „Lance” să fie postate pe orbită în jurul lui Giedi Prime…

*

În seara aceea, magnus-ul dădu un banchet de despărţire pentru sprijinul acordat de Armada în favoarea lui.

— Cândva, spuse el, s-ar putea să vă fim recunoscători cu toţii pentru viaţa noastră.

Xavier îşi ceru scuze la jumătatea mesei. Mâncarea şi băutura păreau fără niciun gust.

— Iertaţi-mă, eminenţa voastră, dar escadrila mea nu trebuie să piardă fereastra optimă de lansare.

Unora dintre soldaţi le-ar fi plăcut să mai rămână, dar cei mai mulţi abia aşteptau să ajungă acasă. Aveau propriile lor iubite şi familii şi îşi meritaseră permisia cu vârf şi îndesat…

Lăsând în urmă turneul de inspecţie, Xavier plecă de pe fermecătoarea Giedi Prime încrezător că văzuse şi că făcuse tot ceea ce era necesar.

Şi complet neştiutor în privinţa vulnerabilităţilor pe care nu-şi bătuse capul să le descopere…

În decursul procesului prin care am devenit sclavii maşinilor, le-am transferat cunoştinţele tehnice – fără a le comunica sisteme de valoare potrivite.

PRIMERO FAYKAN BUTLER,
Memorii din Jihad

Călătorul Visurilor se apropia de Pământ, căminul originar al umanităţii, devenit acum lumea sincronizată centrală. Deşi rămânea atent, Seurat îi îngădui lui Vorian Atreides să piloteze nava.

— Asemenea riscuri mă amuză.

Vor pufni, privind expresia indescifrabilă de pe pelicula epidermică arămie a maşinii atotcunoscătoare.

— M-am dovedit un pilot perfect competent – poate cel mai bun dintre toţi cei „de încredere”.

— Pentru un om, presupun, cu reflexe lente şi cu slăbiciunile unui trup fizic predispus la infirmităţi…

— Măcar glumele mele sunt mai bune decât ale tale.

Vor preluă comenzile navei negre-argintii. Îşi etală talentele, evitând sfărâmăturile de asteroizi, în timp ce accelera pe o curbă balistică în jurul puternicei atracţii gravitaţionale a lui Jupiter. Luminile de alarmă se aprinseră pe panoul de control.

— Vorian, ne duci dincolo de parametrii acceptabili. Dacă nu ne putem elibera de gravitaţia lui Jupiter, vom arde complet!

Robotul înaintă, vrând să reia controlul asupra punţii de comandă.

— Nu trebuie să pui în primejdie actualizările lui Omnius, pe care le ducem…

Vorian râse în hohote de farsa pe care tocmai i-o jucase.

— Te-am prins, bătrân creier metalic! Când nu te uitai, am recalibrat limitele de ajustare a senzorilor de alarmă. Controlează cu instrumente obiective şi vei vedea că avem încă destul spaţiu de manevră.

Se îndepărtară cu uşurinţă de gigantul gazos.

— Ai dreptate, Vorian, dar de ce-ai face un asemenea lucru nesăbuit?

— Ca să văd dacă un robot e în stare să facă pe el de frică!

Vor schiţă un vector final de acces printre staţiile de supraveghere şi sateliţii conduşi de maşini care se roteau în jurul Pământului.

— Nu vei înţelege niciodată farsele…

— Foarte bine, Vorian. O să mai încercăm – şi o să exersăm.

Vor îşi dădu seama că, într-o bună-zi, s-ar putea să regrete că l-a învăţat pe Seurat acest tip de umor.

— Întâmplător, am şi altceva decât metal în creier, ca şi toate maşinile gânditoare. Sistemele noastre neuroelectronice conţin doar cele mai exotice aliaje, într-o reţea de filamente optice, polimeri complecşi, gelcircuite şi…

— Oricum o să-ţi zic în continuare „bătrân creier metalic”. Doar pentru că te deranjează…

— Nu voi înţelege niciodată absurditatea omenească.

De dragul aparenţelor, Seurat reluă comanda atunci când *Călătorul Viselor* atinse pământul, în spaţioportul aglomerat.

— Am ajuns la capătul unui alt traseu încununat de succes, Vorian Atreides.

Rânjind, tânărul îşi trecu degetele prin părul lung şi negru.

— Am descris un traseu circular, Seurat. Un cerc nu are capăt!

— Omnius-Terra este începutul şi sfârşitul.

— Eşti prea literal. De asta te bat la atâtea jocuri de strategie.

— Numai patruzeci şi trei la sută din timp, tinere, îl corectă Seurat.

Robotul activă rampa de ieşire.

— Aproape jumătate…

Vorian se îndreptă spre trapa de ieşire, nerăbdător să

ajungă afară şi să respire aer curat.

— Nu-i rău pentru cineva predispus la boli, neatenţie, cusururi fizice şi nu se ştie câte alte slăbiciuni. Şi te ajung din urmă, dacă te străduieşti să studiezi tendinţele.

Porni să traverseze câmpul tot mai întins, din plazbeton topit.

Roboţi încărcători se repeziră printre unităţile mai mari de echipament cu inteligenţă artificială, care umblau de colo până colo, pe terenul aparatelor de zbor. Mici automate menajere se căţărau în tuburile motoarelor şi în conurile de evacuare a gazelor; maşinile de întreţinere examinau minuţios componentele de propulsie pentru a stabili reparaţiile necesare. Roboţii-cisternă realimentau navele stelare aflate la sol, pregătind fiecare vehicul de cursă lungă pentru orice misiune ar fi hotărât Omnius, în infinita lui inteligenţă.

În timp ce Vorian stătea în lumina soarelui, clipind, un cymec uriaş păşi spre el cu picioarele articulate. Mecanismele interioare ale maşinii hibride se vedeau limpede: dispozitive hidraulice, sisteme de senzori, impulsuri nervoase ca nişte fulgere albastre, transmise de la electrofluid la tijele mentale. În centrul corpului artificial atârna recipientul protejat al creierului, care conţinea mintea unui general al oamenilor din vremuri străvechi.

Cymecul îşi roti senzorii din turelă, ca şi cum l-ar fi ochit, apoi îşi modifică direcţia, îndreptându-se spre Vor şi ridicând braţele apucătoare din faţă. Cleştii grei zăngăniră.

Vorian flutură mâna şi alergă înspre el:

— Tată!

Deoarece cymecii îşi schimbau cu regularitate corpurile temporare, ca urmare a cerinţelor diferitelor activităţi, erau dificil de deosebit unii de alţii. Cu toate acestea, tatăl lui Vor venea să-l vadă ori de câte ori *Călătorul Visurilor* se întorcea din misiunea sa de livrare a actualizărilor.

Pe lumile sincronizate trăiau mulţi oameni înrobiţi care slujeau hipermintea. Omnius îi păstra ca muncitori simbolici, deşi puţini duceau o viaţă atât de importantă şi

de confortabilă ca a lui Vorian. Oamenii de încredere asemenea lui primeau o instrucţie specială, terminau o educaţie riguroasă la şcoli de elită pentru şefi de echipe sau pentru alte funcţii importante aflate sub stăpânirea maşinilor.

Vor citise despre gloria titanilor şi cunoştea povestea marilor cuceriri ale părintelui său. Crescut sub aripa ocrotitoare a hiperminţii şi instruit de un tată cymec, tânărul nu pusese niciodată sub semnul întrebării ordinea lumii sau propria lui loialitate către Omnius.

Cunoscând temperamentul ponderat al căpitanului robot, Agamemnon îşi folosise influenţa considerabilă pentru a obţine o slujbă pentru fiul lui pe nava de actualizare a lui Seurat, o însărcinare demnă de invidie chiar şi pentru oamenii de încredere aleşi. Ca robot independent, Seurat n-avea nimic împotriva companiei tânărului, sugerând că personalitatea imprevizibilă a lui Vor era o achiziţie valoroasă pentru misiunile lor. Din când în când, Omnius însuşi îi cerea lui Vor să participe la simulări cu asumarea de roluri, pentru a înţelege mai bine capacităţile oamenilor nedomesticiţi.

Fără teamă, Vorian alergă pe terenul de aterizare pentru a se aşeza alături de cymecul împănat de arme care se înălţa impunător lângă el. Tânărul privi cu afecţiune la cutia suspendată conţinând creierul străvechiului său tată, cu strania faţă mecanică plasată acum dedesubt.

— Bine-ai revenit!

Subrutinele vocale ale lui Agamemnon îi făceau glasul să sune grav şi patern.

— Seurat şi-a încărcat deja raportul. Sunt mândru de tine încă o dată. Eşti cu un pas mai aproape de a atinge scopurile noastre.

Îşi roti turela, inversând direcţia de înaintare, iar Vorian porni cu paşi repezi pe lângă picioarele armate, în timp ce Agamemnon se îndepărta de navă.

— Aş vrea doar ca trupul meu fragil să supravieţuiască suficient de mult timp ca să realizez totul, zise Vor

meditativ. Abia aştept să fiu ales să devin neocymec!

— Ai doar douăzeci de ani, Vorian. Eşti prea tânăr ca să fii preocupat în mod nesănătos de faptul că eşti muritor…

Deasupra lor, transportoare de materiale cădeau de pe orbită, în echilibru deasupra flăcărilor albe-gălbui care le încetineau coborârea, încărcătoare manevrate de muncitori umani rulau către locul unde aterizaseră vehiculele, pregătindu-se să distribuie conţinutul, potrivit unor instrucţiuni stricte. Vor aruncă sclavilor o privire, dar nu cugetă la situaţia lor. Fiecare persoană avea propriile sale însărcinări, fiecare om şi fiecare maşină era o rotiţă în mecanismul lumilor sincronizate. Însă Vor era superior altora, pentru că avea o şansă de a deveni, într-o zi, la fel ca tatăl lui. Un cymec!

Trecură pe lângă depozite fără însemne, cu sisteme de monitorizare şi inventariere computerizate, unde erau stocate provizii şi combustibili. Funcţionari umani împărţeau din depozite alimente şi materiale sclavilor din interiorul oraşului. Inspectorii – unii roboţi, alţii oameni – făceau controlul calităţii şi evaluări cantitative pentru planurile pe scară mare ale lui Omnius.

Vor nu putea înţelege vieţile muncitorilor needucaţi, care descărcau lăzi grele la docul spaţial. Lucrătorii sclavi îndeplineau sarcini pe care o simplă maşină de încărcat le-ar fi făcut mai repede şi mai eficient. Dar era mulţumit că până şi aceşti oameni inferiori aveau îndatoriri pe care le puteau realiza pentru a-şi câştiga mijloacele de trai.

— Seurat mi-a spus despre Salusa Secundus, tată…

Păstra un mers iute, ca să ţină ritmul cu paşii uriaşi ai cymecului.

— Îmi pare rău că atacul tău n-a avut succes.

— A fost doar o operaţiune de încercare, răspunse Agamemnon. Oamenii nedomesticiţi au un nou sistem defensiv şi acum l-am testat.

Vor radia.

— Sunt sigur că vei descoperi o cale de a aduce toţi *hrethgirii* sub stăpânirea eficientă a lui Omnius. Ca în

vremurile descrise în memoriile tale, când titanii controlau totul.

În sinea lui, generalul cymec se încruntă la auzul comentariilor. Filamentele optice ale lui Agamemnon detectară numeroşi ochi-de-pază plutind în jurul lor, în timp ce mergeau.

— Nu-mi doresc vremurile de demult, zise el brusc. Mi-ai citit iarăşi memoriile?

— Nu mă satur niciodată de poveştile tale, tată. Epoca Titanilor, marele Tlaloc, primele Revolte ale Hrethgirilor… totul este de-a dreptul fascinant!

Faptul că-l însoţea pe magnificul cymec îl făcea pe Vor să se simtă special. Era întotdeauna atent, înăuntrul limitelor poziţiei sale, la căile de a se depăşi pe sine însuşi. Voia să se dovedească demn de ocaziile care i se oferiseră… şi de mai mult de-atât.

— Aş fi încântat să aflu mai mult despre acest nou sistem defensiv *hrethgir,* tată. Poate că te-aş putea ajuta să găseşti un mod de a-l înfrânge?

— Omnius analizează datele şi va hotărî ce-i de făcut. M-am întors pe Pământ doar de puţină vreme.

Cu ambiţia umană reprezentând încă o parte fundamentală a psihicului lor, titanii avuseseră întotdeauna în desfăşurare proiecte de construcţii monumentale: edificii megalitice şi monumente reprezentându-i pe ei înşişi, care comemorau era pierdută a umanităţii şi proslăveau Epoca Titanilor. Artişti şi arhitecţi umani captivi aveau ordin să întocmească proiecte şi schiţe originale pe care cymecii le modificau sau le aprobau.

În apropiere, maşinăriile ridicau componentele construcţiilor de tip zgârie-nori, fiecare la locul lor, adăugând etaje superioare complexelor deja existente, deşi maşinile gânditoare aveau prea puţină nevoie să se extindă continuu. Uneori, extravaganta construcţie i se părea lui Vor mai mult un pretext de a-i pune la muncă pe sclavi…

Nu-şi cunoscuse niciodată mama şi înţelegea doar că, acum o veşnicie, înainte ca titanii să se fi transformat

chirurgical pe ei înşişi în cymeci, Agamemnon îşi crease propria bancă de spermă, din care îl concepuse pe Vorian. De-a lungul secolelor, generalul putea crea oricâte progenituri, folosind mame-surogat acceptabile.

Deşi nu aflase niciodată despre niciun frate sau o soră, Vorian bănuia că erau pe undeva. Se întrebă cum ar fi să-i cunoască, dar în societatea maşinilor, ataşamentele emoţionale nu erau practice. Spera doar ca fraţii şi surorile sale să nu se fi dovedit dezamăgiri pentru Agamemnon.

Când tatăl lui era plecat în misiunile sale frecvente, Vor încerca deseori să stea de vorbă cu titanii rămaşi, curios în legătură cu evenimentele consemnate în vestitele şi voluminoasele memorii ale lui Agamemnon. Îşi folosea poziţia de mare răspundere pentru a progresa. Unii dintre cymecii originari – în special Ajax – erau aroganţi şi-l tratau pe Vor ca pe o pacoste. Alţii, cum ar fi Juno şi Barbarossa, îl găseau amuzant. Toţi vorbeau cu o extremă pasiune despre Tlaloc, primul dintre marii titani, care aprinsese scânteia revoluţiei.

— Aş vrea să fi putut să-l cunosc pe Tlaloc, spuse Vor, încercând să întreţină conversaţia.

Lui Agamemnon îi plăcea la nebunie să vorbească despre zilele lui de glorie.

— Da, Tlaloc a fost un visător cu idei pe care nu le mai auzisem până atunci, vorbi cymecul gânditor, în timp ce păşea de-a lungul bulevardelor. Uneori era puţin naiv, neînţelegând întotdeauna consecinţele practice ale ideilor sale. Dar i le indicam eu. De aceea făceam o echipă atât de grozavă.

Agamemnon părea să mărească viteza când vorbea despre titani. Obosit din cauză că încerca să ţină pasul cu mersul rapid al cymecului, Vorian gâfâia, cu răsuflarea tăiată.

— Tlaloc şi-a luat numele de la un zeu antic al ploii. Printre titani, Tlaloc era vizionarul nostru, în timp ce eu eram comandantul militar. Juno era tacticiana şi specialista noastră în manipulare. Dante supraveghea statisticile,

birocraţia şi evidenţa populaţiei. Barbarossa se îngrijea de reprogramarea maşinilor gânditoare, asigurându-se că aveau aceleaşi scopuri ca şi noi. El le-a dat ambiţie…

— Şi ăsta a fost un lucru bun, comentă Vorian.

Agamemnon ezită, dar nu dădu glas nici unei obiecţii, atent la ochii-de-pază.

— Când a vizitat Pământul, Tlaloc şi-a dat seama cum ajunsese rasa umană să stagneze, cum deveniseră oamenii atât de dependenţi de maşini încât nu le mai rămăsese nimic în afară de apatie. Îşi pierduseră ţinta, motivaţiile, pasiunea. Când n-ar fi trebuit să mai aibă altceva de făcut decât să-şi dezlănţuie impulsurile creatoare, ajunseseră prea leneşi pentru a mai face până şi efortul imaginaţiei…

Difuzoarele sale vocale scoaseră un sunet dezgustat.

— Dar Tlaloc era altfel, zise Vor în replică.

Glasul cymecului căpătă mai multă emoţie.

— Tlaloc crescuse în sistemul Thalim, într-o lume colonizată de la periferie, unde viaţa era grea, unde munca nu se realiza fără sudoare, sânge şi bătături. A trebuit să lupte ca să răzbată, să-şi câştige poziţia. Pe Pământ, a văzut că spiritul uman aproape că murise – *iar oamenii nici măcar nu observaseră asta!* A ţinut discursuri, încercând să-i unească pe oameni, să-i facă să vadă ce se întâmpla. Vreo câţiva l-au privit cu interes, considerându-l o noutate…

Agamemnon ridică unul dintre braţele sale puternice de metal.

— Însă i-au auzit vorbele doar ca pe o distracţie. Foarte curând, spectatorii plictisiţi s-au întors la îndeletnicirile lor trândave, hedoniste.

— Dar nu şi tu, tată!

— Eram nemulţumit de viaţa mea lipsită de evenimente. O întâlnisem deja pe Juno, şi amândoi aveam visuri. Tlaloc le-a cristalizat pentru noi. După ce Juno şi cu mine ne-am alăturat lui, am pus în mişcare evenimentele care-au dus la prăbuşirea Vechiului Imperiu.

Tatăl şi fiul ajunseră la complexul central unde locuia

Omnius-Terra, deşi noduri redundante ale hiperminţii erau răspândite pe toată planeta într-o reţea de buncăre blindate şi turnuri înalte. Vorian îl urmă pe cymec în structura principală, dornic să-şi joace rolul. Acesta era un ritual pe care îl îndepliniseră de multe ori.

Trupul păşitor trecu prin sălile largi şi intră într-o încăpere de întreţinere, plină de tuburi de lubrifiant, cilindri cu substanţe nutritive care bolboroseau, tăblii lustruite şi sisteme multicolore de analiză. Vor luă o trusă de unelte, apoi porni tuburile aspiratoare şi jeturile de apă cu presiune ridicată, găsi nişte cârpe moi şi nişte loţiuni de lustruire. Considera aceasta ca fiind sarcina sa cea mai importantă în calitate de om de încredere.

În centrul camerei sterile, Agamemnon se opri dedesubtul unui dispozitiv de ridicare. Un braţ magnetic cu gheare coborî şi se ataşă de recipientul de păstrare care ţinea creierul străvechi. Porturile conexiunilor neurale se deschiseră cu un pocnet, iar cablurile tijelor mentale se desfăcură în spirală. Braţul de ridicare scoase containerul, încă legat la bateriile temporare şi la sistemele de menţinere a vieţii.

Vorian înaintă cu braţul încărcat cu echipament.

— Ştiu că nu poţi să simţi asta, tată, dar îmi place să cred că te face să te mişti mai comod şi mai eficient.

Împroşcă porturile de conectare cu aer la presiune mare şi cu jeturi de apă caldă, folosind o cârpă vătuită ca să lustruiască fiecare suprafaţă. Generalul cymec transmise murmure satisfăcute, fără cuvinte.

Vor completă curăţarea şi lustruirea, apoi potrivi firele şi cablurile şi rulă diagnosticele.

— Toate funcţiile sunt acum optime, tată.

— Cu întreţinerea ta atentă, nu mă mir. Mulţumesc, fiule. Ai foarte multă grijă de mine.

— Sunt onorat să fac asta.

Torcând cu vocea sintetizată, Agamemnon zise:

— Într-o zi, Vorian, dacă vei continua să mă slujeşti atât de bine, te voi recomanda pentru răsplata supremă. Îi voi

cere lui Omnius să te convertească chirurgical într-un cymec, la fel ca mine.

La auzul acestei perspective minunate, Vorian lustrui din nou recipientul, apoi privi iubitor la contururile catifelate ale creierului dinăuntru. Încercă să-şi ascundă îmbujorarea de stânjeneală nerăbdătoare, dar ochii i se umplură de lacrimi.

— E cel mai bun lucru la care poate spera un om…

Oamenii, cu forme fizice atât de fragile, sunt uşor striviţi. E vreo provocare să-i răneşti sau să le provoci vreo vătămare?

ERASMUS,
fişe de laborator neverificate

Privind din nou cerul Pământului prin sute de filamente optice cercetătoare, Erasmus era nemulţumit. Robotul stătea într-o clopotniţă înaltă a vilei sale, uitându-se printr-o porţiune curbă a ferestrei. Peisajul acestei lumi, cu oceanele, pădurile şi oraşele construite peste scheletul altor oraşe, văzuse deja nenumărate civilizaţii înălţându-se şi prăbuşindu-se. Perspectiva istoriei făcea propriile lui realizări să pară mărunte şi născocite.

Din acest motiv, va trebui să mai încerce, din toate puterile.

Nici Omnius şi nici oricare dintre arhitecţii săi delegaţi roboţi nu înţelegeau adevărata frumuseţe. Pentru Erasmus, clădirile şi planul oraşului reconstruit semănau cu o grămadă de componente cu unghiuri ascuţite şi discontinuităţi neaşteptate. Un oraş ar trebui să fie mai mult decât o diagramă eficientă de circuite. Sub examinarea lui multifazică, metropola arăta ca un mecanism elaborat, proiectat şi construit cu forţă utilitaristă. Avea propriile lui linii curate şi o eficienţă sistematică, având ca rezultat o frumuseţe complet accidentală… dar niciun fel de rafinament.

Era atât de dezamăgitor când omniscienta hiperminte refuza să se ridice la înălţimea potenţialului său… Câteodată, superb de nerealistele ambiţii umane aveau un oarecare merit!

Omnius fie că ignora, fie că respingea intenţionat frumuseţea graţioasă a arhitecturii umane din epoca de aur. Dar o asemenea superioritate rece şi capricioasă nu era logică. Ce-i drept, Erasmus putea să vadă o anumită frumuseţe la maşinile şi componentele aerodinamice – îi

plăcea destul de mult propria lui peliculă epidermică, lustruită ca platina, graţia lină a chipului lui de oglindă cu care modela expresii faciale. Dar nu vedea niciun rost în menţinerea urâtului doar pentru a sfida conceptul de frumuseţe al unul duşman recunoscut.

Cum putea o vastă minte de computer, răspândită pe sute de planete, să arate chiar şi un strop de obtuzitate? Pentru Erasmus, cu înţelegerea lui detaşată şi matură, dezvoltată prin contemplaţie îndelungată, atitudinea lui Omnius dezvăluia lipsa unei gândiri cuprinzătoare.

Scoţând sunetul unui oftat exagerat pe care-l copiase de la oameni, transmise o comandă mentală care făcu storurile de proiecţie să cadă peste ferestrele din clopotniţă. Alegându-şi starea sufletească, proiectă peisaje pastorale artificiale din alte lumi. Atât de liniştitor şi de paşnic…

În dreptul unui perete, se opri în faţa unui sintetizator de îmbrăcăminte, alese modelul pe care îl voia şi aşteptă până când un veşmânt fu pregătit pentru el: o salopetă tradiţională de pictor… Când fu gata, o trase pe corpul lucios şi traversă încăperea până la un şevalet unde aranjase deja o pânză goală, o paletă cu vopsele şi pensule fine.

La un semn al mâinii, storurile de proiecţie se schimbară, arătând imagini mărite ale unor capodopere ale picturii, fiecare scoţând în evidenţă un alt mare maestru. Alese „Colibe la Cordeville” de un artist antic de pe Pământ, Vincent van Gogh. Era îndrăzneţ şi plin de culoare, dar esenţialmente necizelat în realizare, cu linii stângace şi o aplicare copilărească a pigmentului, lăsând să se vadă noduli groşi de vopsea şi pete de culoare. Şi totuşi, când era privită ca întreg, pictura însăşi avea o anumită energie brută, o pulsaţie primitivă inefabilă.

După o concentrare profundă, Erasmus se gândi că obţinuse o înţelegere delicată a tehnicii lui Van Gogh. Dar înţelegerea *motivului* pentru care ar fi vrut cineva să-l creeze pentru prima oară îi scăpa.

Deşi nu mai pictase niciodată, copie opera de artă cu exactitate. Trăsătură de penel cu trăsătură de penel, pigment cu pigment. Când termină, Erasmus îşi examină capodopera.

— Iată, forma cea mai sinceră de măgulire…

Cel mai apropiat ecran montat în perete luci, scăldat de un val palid cenuşiu de lumină. Omnius se uitase, ca întotdeauna. Erasmus avea să fie nevoit, fără îndoială, să-şi justifice activităţile, din moment ce hipermintea n-ar fi înţeles niciodată ce făcea robotul independent.

Studie din nou pictura. De ce era atât de greu să înţeleagă creativitatea? Ar trebui doar să schimbe unele dintre componente, la întâmplare, şi s-o numească operă originală? Când robotul îşi termină cercetarea, satisfăcut că nu făcuse nicio greşeală, că nu deviase de la toleranţele pe care le putea vedea în imaginea picturii, Erasmus aşteptă un val de înţelegere.

Încet, ajunse să-şi dea seama că ceea ce tocmai terminase nu era cu adevărat *artă,* nu mai mult decât crea literatură o presă tipografică. El doar *copiase* compoziţia antică, în cel mai mic amănunt. Nu adăugase nimic, nu sintetizase nicio noutate. Şi ardea de nevoia de a pricepe diferenţa.

Frustrat, Erasmus alese o altă cale. Pe un ton implacabil, chemă trei servitori şi le ordonă să-i ducă materialele de pictură afară, într-una dintre clădirile cu laboratoare.

— Am intenţia să creez o nouă operă de artă, în întregime a mea. Un soi de natură moartă. Voi trei veţi fi o parte vitală a procesului. Bucuraţi-vă de norocul vostru!

În mediul steril al laboratorului, cu sprijinul rece al paznicilor săi personali roboţi, Erasmus de apucă să vivisecţioneze cele trei victime, nebăgându-le în seamă ţipetele.

— Vreau să ajung până în inima problemei, vorbi el sarcastic, să storc sângele ei vital.

Cu mâinile de metal pătate de sânge, studie organele şiroind, le stoarse, le urmări fluidele scurgându-se şi

structura celulară prăbuşindu-se. Realiză o analiză sumară, descoperind mecanismele neglijente şi sistemele circulatorii ineficiente, care erau inutil de complexe şi predispuse la defecţiuni.

Apoi, simţind o energie vibrantă, o *impulsivitate,* Erasmus aşeză un tablou pentru a picta. O operă nouă, complet unică! Avea să fie propriul lui aranjament, şi va colora imaginile folosind diferite filtre, făcând câteva greşeli intenţionate pentru a aproxima mai bine imperfecţiunea şi nesiguranţa umană.

În sfârşit, trebuia să fie pe calea cea bună.

La ordinul lui, roboţii santinele aduseră înăuntru o albie plină cu sânge uman proaspăt, necoagulat. Erasmus începu să dea la o parte grămada interesantă de organe umane de pe masă – calde încă la atingere – şi instrui două automate de curăţenie să scoată măruntaiele din corpurile donatoare. Contemplând aranjamentul şi ordinea, lăsă să cadă organ după organ în sânge şi le privi plutind în lichid – ochi, ficaţi, rinichi, inimi…

Evaluând încet fiecare pas al procesului, aşeză exact ceea ce „nevoile sale de creaţie” îi spuneau s-o facă. Capriciu după capriciu. Erasmus adăugă şi alte ingrediente amestecului sinistru. Potrivit cu ceva ce învăţase despre artistul Van Gogh, tăie o ureche de la unul dintre cadavre şi o aruncă şi pe ea în albie.

În cele din urmă, cu mâinile picurând de sânge, făcu un pas înapoi. Un aranjament minunat – unul care era complet original, din câte ştia el. Nu-i venea în minte niciun artist uman celebru care să fi lucrat pe o asemenea pânză. Nimeni altcineva nu mai făcuse ceva cât de cât apropiat de asta…

Erasmus îşi şterse mâinile metalice netede şi începu să picteze pe o pânză neatinsă. Pe suportul gol, desenă cu abilitate una dintre cele trei inimi, înfăţişând extrem de amănunţit ventriculele, auriculele şi aorta. Dar aceasta nu era menită să fie o imagine realistă a unei disecţii. Nemulţumit, mânji câteva linii ca să adauge o tentă

artistică. Arta adevărată cerea cantitatea potrivită de incertitudine, exact aşa cum gătitul, după toate regulile gastronomice, avea nevoie de mirodeniile şi aromele potrivite.

Probabil aşa lucra creativitatea... În timp ce picta, Erasmus încercă să-şi imagineze relaţia „cinestetică” dintre creier şi degetele mecanice, impulsurile mentale care puneau degetele în mişcare.

— *Asta* este ceea ce definesc oamenii ca artă? întrebă Omnius dintr-un ecran de perete.

Doar de data asta, Erasmus nu intră în controversă cu hipermintea. Omnius avea dreptate în scepticismul lui. Erasmus nu reuşise să atingă adevărata creativitate. Da, produsese un aranjament original şi decorativ. Dar în operele de artă umane, suma componentelor avea ca rezultat mai mult decât elementele individuale. Doar faptul de a sfâşia organe din victime, punându-le să plutească în sânge şi pictându-le, nu îl aducea mai aproape de a înţelege inspiraţia umană. Chiar dacă manipula amănuntele, rămânea imprecis şi lipsit de inspiraţie.

Totuşi, acesta putea fi un pas în direcţia corectă.

Erasmus nu putea duce acest gând către următorul pas logic, şi ajunse să înţeleagă de ce. Procesul nu era deloc raţional. Creativitatea şi precizia analizei se excludeau reciproc.

Frustrat, robotul apucă macabra pictură în mâinile puternice, frânse rama şi rupse pânza în fâşii. Ar trebui să se descurce mai bine de-atât, mult mai bine... Erasmus îşi modifică faţa de polimer metalic într-o mască meditativă stilizată. Nu era cu nimic mai aproape de a înţelege oamenii, în ciuda unui secol de cercetări şi reflecţii intense.

Păşind încet, Erasmus se duse în sanctuarul său privat, o grădină botanică unde asculta muzică clasică fluierată prin structurile celulare ale plantelor. „Rapsodia albastră”, de un compozitor al vechiului Pământ...

În grădina de meditaţie, robotul agitat se aşeză în lumina roşcată a soarelui şi simţi căldura pe pielea de metal.

Acesta era un alt lucru care părea să le placă oamenilor, dar el nu pricepea de ce. Chiar şi cu modulul de amplificare senzorială, nu părea să fie altceva decât *căldură.*

Iar maşinile care se supraîncălzesc se strică!

Tapiseria universului este vastă şi complexă, cu motive infinite. În timp ce iţele tragediei ar putea forma pânza principală, omenirea, cu optimismul său neabătut; încă reuşeşte să brodeze mici desene de fericire şi dragoste.

COGITOR KWINA,
Arhivele Oraşului Reculegerii

După lungul lui drum prin spaţiu, Xavier nu se putea gândi decât la întoarcerea acasă şi la îmbrăţişarea caldă a Serenei Butler.

În concediu, se întoarse la moşia Tantor, unde fu întâmpinat cu bucurie de părinţii lui adoptivi şi de entuziastul lor fiu, Vergyl. Tantorii erau un cuplu clasic, mai în vârstă, blajini şi inteligenţi, cu pielea întunecată şi părul de culoarea fumului gros. Xavier părea făcut din acelaşi aluat, cu aceleaşi interese şi valori morale înalte. Crescuse în acest conac spaţios şi cald, pe care încă îl considera căminul lui. Deşi moştenise în mod legal alte proprietăţi Harkonnen – exploatări miniere şi industriale pe trei planete – multe camere din casa familiei Tantor erau încă păstrate pentru folosinţa lui.

Când intră în încăpătorul lui apartament atât de familiar, Xavier găsi doi câini-lupi cenuşii, miţoşi, aşteptându-l şi dând din coadă. Lăsă bagajele din mâini şi se hârjoni cu câinii. Animalele, mai mari decât frăţiorul lui, erau întotdeauna jucăuşe şi încântate să-l vadă.

În seara aceea, familia se ospăta cu specialitatea bucătarului, pasăre friptă cu salvie, miere, nuci şi măsline din livezile proprii ale familiei Tantor. Din nefericire, după expunerea la gazul arzător al cymecilor, nuanţele subtile ale condimentelor şi aromelor îi scăpau acum. Bucătarul îi aruncă o privire alarmată atunci când turnă din belşug sare şi mirodenii – de care avea nevoie ca să simtă cât de cât vreun gust – pe felul delicat de mâncare.

Un alt lucru pe care i-l luaseră maşinile gânditoare…

După aceea, Xavier se tolăni într-un scaun greu de stejar

în faţa focului ce trosnea în cămin, sorbind un vin roşu din viile familiei Tantor – de asemenea, din păcate, aproape fără gust. Se delecta relaxându-se acasă, departe de protocolul militar. Petrecuse aproape jumătate de an la bordul navelor de inspecţie eficiente, dar spartane, ale Armadei; în această noapte, avea să doarmă ca un bebeluş în dormitorul lui.

Unul dintre câinii-lupi cenuşii sforăi, cu botul îmblănit sprijinit de picioarele încălţate cu şosete ale lui Xavier. Emil Tantor, cu o cunună de păr fumuriu în jurul creştetului chel, stătea pe scaunul din faţa fiului său adoptiv. Emil întrebă despre poziţiile strategice ale lumilor sincronizate şi despre capacităţile militare ale Armadei.

— Care sunt şansele escaladării războiului după atacul asupra Zimiei? Vom putea vreodată să facem mai mult decât să-i respingem?

Xavier îşi termină vinul, turnă încă o jumătate de pahar pentru el şi unul plin pentru bărbatul mai în vârstă, apoi se rezemă din nou de spătar, totul fără să-l deranjeze pe câinele cenuşiu.

— Situaţia pare sumbră, tată.

Abia amintindu-şi de proprii lui părinţi, îl numise întotdeauna pe nobilul Tantor tatăl său.

— Pe de altă parte, întotdeauna a părut sumbră, încă din Epoca Titanilor. Poate că am trăit prea confortabil în zilele Vechiului Imperiu. Am uitat cum să fim noi înşişi, cum să ne ridicăm la nivelul potenţialului pe care-l avem şi, timp de o mie de ani după aceea, am plătit preţul. Am fost o pradă uşoară – mai întâi pentru oamenii malefici, apoi pentru maşinile fără suflet.

Emil Tantor îşi sorbi vinul, cu privirea aţintită spre cămin.

— Atunci avem măcar vreo speranţă? Trebuie să avem ceva de care să ne agăţăm.

Buzele lui Xavier schiţară un zâmbet blând.

— Suntem umani, tată. Atâta timp cât ne ţinem de asta, avem mereu o speranţă.

*

În ziua următoare, Xavier trimise un mesaj la moşia Butler, cerând permisiunea de a o însoţi pe fiica viceregelui la vânătoarea anuală de mistreţi ţepoşi, programată peste două zile. Serena ar fi trebuit să ştie deja că Xavier se întorsese. Navele de inspecţie sosiseră cu multă pompă, iar Manion Butler îi aştepta, probabil, înştiinţarea.

Cu toate acestea, societatea salusană era formalistă şi extravagantă. Ca să o poată curta pe frumoasa fiică a viceregelui, trebuia să se supună anumitor aşteptări.

Mai târziu, în cursul dimineţii, un mesager bătu la uşa conacului familiei Tantor; Vergyl stătea lângă fratele lui mai mare şi zâmbi când văzu expresia de pe chipul lui Xavier.

— Ce e? Pot să vin şi eu? Viceregele a zis da?

Xavier îşi luă o expresie prefăcut severă.

— Cum l-ar fi putut refuza pe bărbatul care a salvat Salusa Secundus de cymeci? Adu-ţi aminte de asta, Vergyl, dacă vei dori vreodată să câştigi afecţiunea vreunei tinere.

— Trebuie să salvez o *planetă* doar ca să am o prietenă?

Vocea băiatului avea un ton sceptic, deşi se temea să arate o neîncredere făţişă când era vorba de cuvintele lui Xavier.

— Pentru o femeie atât de splendidă ca Serena, asta este exact ceea ce trebuie să faci.

Se întoarse în casa mare să le spună soţilor Tantor care-i erau planurile.

În zorii zilei următoare, Xavier se îmbrăcă în cel mai bun costum al său de călărie şi porni pe cal, în lumina tot mai puternică a zilei, către pământurile familiei Butler. Împrumutase armăsarul salusan maro-ciocolatiu al tatălui său, un animal frumos, cu coama împletită, botul îngust şi ochii strălucitori. Avea urechi mari, iar mersul curgea lin, fără ritmul trepidant al cailor mai puţin antrenaţi. Pe culmea unui deal acoperit cu iarbă se afla un grup de construcţii văruite şi ornamentate – o clădire principală,

grajduri, locuinţele servitorilor şi magazii aşezate ca dependinţe de-a lungul unui gard de fier forjat. În timp ce calul urca, văzu mult în urma lui privelişti impresionante ale turnurilor ascuţite din Zimia.

O potecă acoperită cu sfărâmături de calcar şerpuia până pe culme, pietrişul scrâşnea sub copitele armăsarului, în timp ce Xavier călărea, inspirând aerul răcoros. Putea simţi umezeala rece a primăverii timpurii, putea vedea frunzele proaspete în copaci, o explozie de flori sălbatice la prima lor înflorire. Dar fiecare gură de aer care intra în noii săi plămâni era searbădă.

Şiruri de viţă de vie atent îngrijite şi udate haşurau dealul ca o catifea reiată verde, fiecare viţă legată cu cabluri între ţăruşi, astfel încât ciorchinii să atârne deasupra pământului, pentru a putea fi culeşi cu uşurinţă. Măslini contorsionaţi înconjurau casa principală, cu ramurile joase încărcate de flori albe. În fiecare an, primele teascuri de struguri şi măsline erau un prilej de sărbătoare în fiecare casă de pe Salusa; viile locale rivalizau între ele pentru a arăta care dintre ele poate produce cele mai bune recolte.

Când Xavier intră călare pe poartă, alţi călăreţi în costume de vânătoare se învârteau prin curte. Câini care lătrau se încurcau printre picioarele armăsarului, dar calul ciocolatiu se opri maiestuos, ignorând câinii ca şi cum ar fi fost nişte băieţei prost-crescuţi.

Vânătorii angajaţi prin contract apucară curelele şi traseră înapoi câinii, ţinându-i în ordine. Câţiva cai de vânătoare, scunzi şi negri, se cabrau la fel de nerăbdători ca şi câinii. Doi dintre vânători fluierară cu putere şi alţii li se alăturară, gata să înceapă petrecerea.

Manion Butler ieşi tacticos din grajduri, chemându-şi echipa ca un comandant militar aranjându-şi trupele pentru bătălie. Îi aruncă o privire tânărului ofiţer şi ridică o mână în semn de salut.

Apoi Xavier o văzu pe Serena apărând călare pe o elegantă iapă cenuşie, cu o şa ornamentată. Purta cizme înalte, pantaloni de călărie şi o jachetă neagră. Ochii ei

arătau ca nişte scântei electrice atunci când întâlniră privirea lui.

Galopă spre locul unde Xavier, cu un surâs apărând în colţul gurii, stătea călare pe calul lui. Chiar şi cu toţi câinii lătrând, caii nărăvaşi şi vânătorii care strigau, Xavier ar fi vrut atât de mult să o sărute că abia se putea stăpâni. Şi totuşi, Serena rămase calmă şi protocolară, întinzându-i mâna înmănuşată, în semn de salut. El o apucă, strângându-i degetele.

Cât de mult şi-ar fi dorit să poată fi telepat, ca magicienele de pe Rossak, doar ca să-i transmită gândurile lui… Dar, după încântarea evidentă care-i scălda faţa, Xavier se gândi că Serena îi înţelegea sentimentele destul de bine şi le împărtăşea.

— Drumurile prin spaţiu au fost atât de lungi, zise el. Şi m-am gândit la tine tot timpul.

— *Tot* timpul? Ar fi trebuit să te concentrezi asupra îndatoririlor tale.

Îi zâmbi cu scepticism.

— Poate că vom putea găsi o clipă de singurătate în timpul vânătorii, iar tu o să-mi povesteşti ce-ai visat.

Jucăuşă, Serena îşi îndemnă iapa cenuşie să se îndrepte la trap către locul unde aştepta tatăl ei. Conştienţi de ochii aţintiţi asupra lor, ea şi cu Xavier păstrau o distanţă acceptabilă. Tânărul înaintă şi strânse mâna cu mănuşă neagră a tatălui său.

— Vă mulţumesc că mi-aţi permis să particip la vânătoare, domnule vicerege.

Chipul roşu al lui Manion Butler se destinse într-un zâmbet larg.

— Mă bucur că ni te-ai putut alătura, tercero Harkonnen. Sunt sigur că anul ăsta vom încolţi un mistreţ ţepos. Fiarele se găsesc cu siguranţă în pădurile astea – iar eu, unul, tânjeam după şunci şi fripturi. Şi în special slănină ţepoasă… Nimic nu se compară cu asta!

Cu ochii dansând, Serena se uită la el.

— Tată, poate că, dacă aduceai mai puţini câini gălăgioşi,

cai care galopează şi oameni care-şi croiesc drum prin tufişuri, ar fi mai uşor de găsit câteva dintre animalele astea sfioase.

În loc de răspuns, Manion zâmbi ca şi cum ea ar fi fost încă o fetiţă precoce. Aruncând o privire spre Xavier, spuse:

— Mă bucur că vei fi aici s-o protejezi, tinere.

Viceregele ridică braţul drept. Cornii de vânătoare răsunară şi un gong de bronz se auzi de la grajduri. Câinii de rasă începură să latre, îngrămădindu-se spre gardul mai îndepărtat. În faţă, cărarea ducea dincolo de pâlcurile de măslini înfloriţi, către pădurea salusană plină de tufărişuri. Doi băieţi cu ochii plini de înflăcărare deschiseră porţile, nerăbdători să înceapă prima lor vânătoare de mistreţi ţepoşi.

Participanţii ieşiră ca o bandă gălăgioasă, cu câinii căutând primii să treacă pe poartă, urmaţi de caii masivi care duceau în spate vânătorii profesionişti. Manion Butler călărea alături de ei, suflând într-un corn antic, care aparţinuse familiei sale de pe vremea primei aşezări a lui Movko Manresa de pe Salusa.

Urmăritorii călăreau animale mai puţin falnice, grăbind pasul în spatele cailor mari. Aceste echipe aveau să aşeze tabăra, să cureţe şi să jupoaie orice pradă ar prinde vânătorii. Aveau de asemenea să pregătească ospăţul, o dată ce grupul se întorcea la conac.

Vânătorii se împrăştiaseră deja, cu fiecare şef ocupând o poziţie şi afundându-se în liziera pădurii. Fără să se grăbească, Xavier şi Serena porniră la trap către codrul verde întunecat. Un tânăr cu ochii strălucitori, venind în urma lor, aruncă o privire peste umăr şi îi făcu lui Xavier cu ochiul, ca şi cum ar fi ştiut că tânărul cuplu n-avea nici cea mai mică intenţie să se delecteze cu vânătoarea de dragul vânătorii.

Xavier îşi îmboldi armăsarul. Serena călărea alături de el, şi îşi aleseră o potecă numai pentru ei, printre arbori din ce în ce mai subţiri, până la albia unui torent, udată de revărsările de primăvară. Zâmbindu-şi tainic unul celuilalt,

ascultară zgomotele îndepărtate ale câinilor şi sunetele continue ale cornului tatălui ei.

Pădurea privată a familiei Butler acoperea sute de hectare, traversate de poteci de vânătoare. Cea mai mare parte era păstrată ca rezervaţie, cu lunci şi pâraie, păsări care cuibăresc şi poieni luxuriante cu flori înflorind în explozii succesive de culoare, pe măsură ce peticele de zăpadă întărită se topeau.

Xavier era pur şi simplu fericit să fie singur cu Serena. Mergând călare unul lângă altul, îşi atingeau braţele şi umerii, intenţionat. El ridica mâinile să ţină ramurile verzi departe de faţa ei, iar Serena arăta spre păsări şi animale mici, spunându-le pe nume.

La costumul lui comod de vânătoare, Xavier purta un pumnal de ceremonie în teacă şi un pistol Chandler care trăgea cu fragmente de cristal acoperite cu metal. Serena avea propriul ei cuţit şi un pistol mic. Dar niciunul dintre ei nu se aştepta să doboare vreo pradă. Ei doi se vânau unul pe celălalt, şi asta o ştiau amândoi.

Serena alese cărarea fără ezitare, ca şi cum şi-ar fi petrecut vremea pe parcursul misiunii de inspecţie a lui Xavier călărind prin pădure în căutare de locuri în care să poată fi singuri. În cele din urmă, îl conduse printr-un desiş de pini întunecaţi, către o luncă acoperită cu iarbă înaltă, flori ca nişte steluţe şi trestii groase, mai înalte decât ea. Trestiile înconjurau un eleşteu neted ca o oglindă, un lac mic, puţin adânc, creat de topirea zăpezii de peste iarnă şi împrospătat de un izvor subteran.

— Apa are bule, vorbi ea. Îţi furnică pielea.

— Asta înseamnă că vrei să faci o baie?

Xavier se zgribuli în faţa unei asemenea perspective.

— O să fie frig, dar izvorul are o oarecare căldură naturală. Sunt dispusă să risc.

Cu un surâs, Serena descălecă şi îşi lăsă iapa să pască. Auzi un plescăit în iaz, dar trestiile le blocau vederea.

— Se pare că sunt şi o mulţime de peşti, comentă Xavier. Se lăsă să alunece de pe armăsar, îl bătu uşor cu palma pe

gâtul musculos şi îl lăsă să adulmece ierburile grase şi florile din apropierea iepei cenuşii.

Serena îşi scoase cizmele de călărie şi şosetele, apoi îşi ridică pantalonii largi până deasupra genunchilor şi păşi desculţă prin stufăriş.

— O să încerc apa…

Împinse deoparte ierburile viguroase.

Xavier verifică legăturile de la şaua calului său. Deschise unul dintre compartimentele de piele şi scoase o sticlă de apă proaspătă cu lămâie, pe care voia s-o bea împreună cu ea. Porni după Serena spre trestii, imaginându-şi deja cum ar fi să înoate alături de ea, doar ei doi, dând din mâini prin lacul singuratic din pădure, sărutându-se…

Fără niciun avertisment, un mistreţ ţepos monstruos se repezi din stufăriş, împrăştiind mâl şi apă din vizuina lui umedă. Serenei îi scăpă un strigăt, mai mult de alarmă decât de teroare, şi căzu pe spate în noroi.

Mistreţul ţepos râcâi în stuf cu copitele despicate. Colţii lungi ieşeau dintr-un bot pătrăţos, fiecare arătând ca o suliţă osoasă pentru dezrădăcinat plante tinere şi pentru eviscerat duşmani. Animalul avea ochi depărtaţi, mari şi negri. Grohăia tare, ca şi cum s-ar fi pregătit să scoată flăcări pe gură. În poveştile despre marile vânători de mistreţi ţepoşi, muriseră mulţi oameni, câini de vânătoare şi cai – dar acum mai existau foarte puţine animale…

— În apă, Serena!

Mistreţul se întoarse la auzul strigătului. Serena făcu întocmai ceea ce spusese Xavier, îndepărtându-se de trestii, mai adânc în iaz. Începu să înoate, ştiind că mistreţul nu putea s-o atace dacă era în apă destul de adâncă.

Mistreţul tropăi afară din stufăriş. Cei doi cai nechezară şi o luară la fugă către marginea poienii.

— Fii atent, Xavier!

În apă până la brâu, Serena îşi scoase cuţitul de vânătoare, ştiind însă că nu-l putea ajuta.

Xavier se înfipse bine pe picioare, ţinând pumnalul într-o

mână şi pistolul Chandler în cealaltă. Fără să clipească, ţinti cu arma cu aşchii de cristal şi trase de trei ori în faţa mistreţului ţepos. Proiectilele ascuţite sfâşiară obrazul şi fruntea animalului, sfredelind ţeasta groasă. O altă salvă îi făcu ţăndări unul dintre colţi. Dar mistreţul continuă să alerge spre el, prins în cursa lui solitară.

Xavier mai trase de două ori. Creatura sfârtecată sângera din abundenţă, rănită mortal – dar nici măcar moartea iminentă nu-i micşora impulsul. În timp ce fiara se năpustea ca un fulger asupra lui, Xavier sări într-o parte şi trase cuţitul ascuţit peste gâtul mistreţului, deschizându-i jugulara şi carotida. Animalul se întoarse, împroşcând sânge, chiar dacă inima lui începea să se oprească.

Greutatea creaturii în cădere îl izbi pe Xavier de pământ, dar tânărul împinse cât putu animalul, evitând loviturile convulsive ale colţilor ascuţiţi ca nişte brice. Terminând cu mistreţul, Xavier se ridică din nou în picioare şi se îndepărtă clătinându-se, tremurând din cauza şocului. Costumul lui de vânătoare era scăldat în sângele fiarei.

Sări în stufărişul strivit de la marginea apei.

— Serena!

— N-am păţit nimic! strigă ea, stropind către mal.

Tânărul îşi privi imaginea reflectată în iazul liniştit şi îşi văzu cămaşa şi faţa acoperite de sânge. Spera că niciun strop nu era al lui. Făcu mâinile căuş şi-şi aruncă apă pe piele, apoi cufundă capul în apă pentru a-şi spăla mizeria din păr. Îşi frecă mâinile cu nisipul de turbă.

Serena se apropie de el, cu hainele leoarcă şi părul ud lipit de cap. Folosi un colţ al jachetei de călărie ca să-i şteargă sângele de pe gât şi de pe obraji. Apoi îşi descheie bluza, frecându-şi şi ea pieptul.

— N-am nicio zgârietură, zise el, nu prea sigur că era adevărat. Pielea de pe o parte a gâtului era julită şi îl ustura, de parcă l-ar fi ros ceva, iar pieptul îl durea din cauza ciocnirii cu atacatorul. O apucă pe Serena de braţ, trăgând-o mai aproape.

— Eşti sigură că nu eşti rănită? Nu te-ai tăiat, nu ţi-ai rupt

niciun os?

— Tu mă întrebi pe mine? răspunse ea glumeţ, nevenindu-i să creadă. Nu eu sunt viteaza luptătoare cu mistreţul.

Serena îl sărută. Avea buzele reci din cauza apei, dar el le ţinu lipite de ale lui, încălzindu-i-le, până când gurile li se deschiseră uşor, simţind fiecare respiraţia caldă a celuilalt, pe măsură ce sărutul devenea tot mai profund. O luă de pe malul lacului şi o purtă prin trestii până pe iarba moale a luncii, departe de mistreţul mort.

Îndrăgostiţii îşi dădură la o parte din ochi şi din urechi părul ud şi se sărutară din nou. Atingerea morţii îi făcea să simtă viaţa mai intens. Pielea lui Xavier era fierbinte, iar inima îi bătea în continuare cu putere, chiar dacă pericolul trecuse. O nouă emoţie se aprinse. Tânărul îşi dorea să se desfete mai mult cu parfumul ei seducător, dar nu putea detecta decât un iz slab, aţâţător.

Hainele ude ale Serenei erau reci, iar Xavier observă că pe braţe i se făcuse pielea ca de găină. Singurul lucru care-i trecea prin minte era să înlăture ţesătura udă.

— Hai, lasă-mă să te încălzesc!

Ea îl ajută să-i descheie jacheta neagră şi bluza, apoi degetele sale îşi făcură de lucru cu cămaşa lui pătată de sânge.

— Doar ca să mă asigur că nu eşti rănit, spuse Serena. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă ai fi fost omorât…

Cuvintele ei ieşeau repede, cu greutate, printre săruturi.

— E nevoie de mai mult decât de un mistreţ sălbatic ca să mă ţină departe de tine!

Ea îi dădu jos cămaşa de pe umeri şi-i desfăcu manşetele, ca să i-o poată scoate de tot. Pajiştea era moale şi bogată. Caii mestecară ierburile cu răbdare, în timp ce Xavier şi Serena făcură dragoste fără nicio reţinere, dând frâu liber pasiunii înăbuşite, şoptind, apoi strigându-şi dragostea unul faţă de celălalt.

Restul grupului de vânători părea foarte departe, chiar dacă Xavier ucisese un mistreţ ţepos şi urma să aibă de

spus o poveste dramatică la ospăţul serii. Desigur, anumite detalii trebuiau omise…

Pe moment, războiul cu maşinile gânditoare nu mai exista. În această oră scurtă şi îmbătătoare, erau doar două fiinţe umane, singure şi cuprinse de iubire.

Există o anumită trufie în ştiinţă, o credinţă potrivit căreia cu cât mai mult dezvoltăm tehnologia şi cu cât mai mult învăţăm, cu atât mai bune vor fi vieţile noastre.

TLALOC,
O epocă pentru Titani

Tot ceea ce este imaginat poate fi făcut real... având la dispoziţie suficient geniu. Tio Holtzman zisese acest lucru într-o sută de discursuri în faţa Consiliului Lorzilor de pe Poritrin. Conceptele şi realizările sale stârneau visuri şi nutreau încrederea în capacităţile tehnologice ale oamenilor împotriva maşinilor gânditoare.

Această mantra fusese însuşită şi de patronul lui, lordul Niko Bludd, şi de reprezentanţii din Liga Nobililor. La începutul carierei sale, Holtzman îşi dăduse seama că nu întotdeauna cei mai buni oameni de ştiinţă primeau distincţiile şi fondurile. În schimb, le primeau cei mai buni actori, cei mai eficienţi politicieni...

Negreşit, savantul Holtzman era un om de ştiinţă remarcabil. Avea o formaţie tehnică excepţională şi dobândise succese marcante cu invenţiile şi sistemele sale de armament, toate fiind bine folosite împotriva lui Omnius. Însă avusese grijă să se asigure de mult mai multă publicitate şi mai multă atenţie decât i-ar fi garantat simplele invenţii... Datorită talentului său oratoric şi împodobind anumite detalii, îşi construise piedestalul de celebritate pe care stătea acum. Holtzman se transformase singur în Eroul de pe Poritrin, în loc să fie încă un inventator anonim. Abilitatea lui de a fermeca publicul, de a declanşa în mintea lor un sentiment de uimire şi credinţa că totul e cu putinţă, întrecea talentul lui ştiinţific.

Pentru a-şi întreţine mitologia, Holtzman tânjea după *idei* noi – ceea ce necesita inspiraţie şi perioade îndelungate de gândire neîntreruptă. Îi plăcea să lase posibilităţile să se rostogolească ca nişte pietricele, pe panta abruptă a unui munte. Câteodată, pietricelele se opreau, făcând puţin

zgomot dar fără să producă în cele din urmă nimic; în alte ocazii, asemenea idei puteau declanşa o avalanşă.

Tot ceea ce este imaginat poate fi făcut real…

Dar mai întâi trebuia imaginat, zărit în viziunea creatorului.

După ce se întorsese acasă de la ruinele de pe Salusa Secundus, îşi rezervase o cabină privată la bordul unui şlep plutitor, unul dintre zeppelinele tăcute care se înălţau din oraşul Starda, aflat în deltă, şi zburau purtate pe curenţii de aer cald, spre interiorul continentului, călătorind peste câmpiile aparent fără capăt de pe Poritrin.

Holtzman stătea pe puntea deschisă a şlepului plutitor, uitându-se la preriile care curgeau ca o mare de verde şi brun, presărată cu lacuri. Dedesubtul lui, păsările zburau ca nişte bancuri de peşti. Lentul aparat aerian plutea fără grabă, fără niciun program.

Privi către orizontul deschis. Distanţe nelimitate, posibilităţi infinite. Hipnotic, meditativ… inspirator. Asemenea locuri deschideau mintea, îi îngăduiau să urmărească şi să încolţească concepte nebuneşti, ca un animal de pradă pândindu-şi victima.

Şlepul plutitor trecea pe deasupra unor forme geometrice de pe sol, ca nişte tatuaje, suprafeţe atent împărţite pentru cultivarea trestiei de zahăr, mare consumatoare de muncă. Pe alte terenuri creşteau cereale cu bobul rotund şi plante textile, din care se făcea pânza de Poritrin. Armate de sclavi umani munceau la ferme şi crescătorii de animale, ca insectele dintr-un stup.

Urmând o variantă bucolică a navacreştinismului, poporul de pe Poritrin scosese în afara legii dispozitivele de recoltare computerizate şi îşi readusese societatea la rădăcinile ei mai umile. Fără maşinării sofisticate, avea nevoie de o mare cantitate de muncă manuală. Cu multă vreme în urmă, Sajak Bludd fusese primul nobil din Ligă care introdusese sclavia efectivă ca mijloc de a face ca agricultura pe scară mare să devină viabila.

Acel lord de pe Poritrin îşi justificase actul alegându-i

doar pe aceia care aveau o datorie către omenire, în mare parte laşi budislamici care fugiseră în loc să lupte împotriva titanilor tiranici şi a maşinilor gânditoare. Dacă nu le-ar fi fost frică să ajute la apărarea umanităţii, spusese Sajak Bludd, numărul lor, adăugat la cei care luptaseră, ar fi putut fi de ajuns să schimbe cursul războiului. Munca la câmp era un preţ destul de mic de plătit de către descendenţii lor…

Holtzman traversă puntea şlepului, îşi luă de pe o tavă un pahar striat, cu suc foarte dulce, şi-l bău în timp ce cugeta. Privind în jos, către marea de iarbă, se delecta cu vacanţa lui mentală. Nimic care să-l distragă… dar, deocamdată, nici care să-l inspire. Marele savant se îmbarca deseori pentru asemenea călătorii în care să-şi adune gândurile, pur şi simplu să privească în gol sau să gândească – şi *să lucreze,* deşi oricine altcineva de la bord părea să fie în vacanţă.

Datorită succeselor anterioare ale lui Holtzman, Niko Bludd îi dăduse mână liberă să dezvolte orice arme sau sisteme inovatoare de apărare care-i treceau prin cap. Din nefericire, în ultimul an, omul de ştiinţă se confrunta din ce în ce mai mult cu convingerea că rămânea fără idei.

Geniul nu însemna nimic fără impulsul creator. Desigur, savantul putea profita o vreme de triumfurile sale anterioare. Cu toate acestea, trebuia să propună cu regularitate noi invenţii; dacă nu, până şi lordul Bludd ar fi început să se îndoiască de el.

Iar Holtzman n-ar fi putut niciodată să îngăduie una ca asta. Era o problemă de mândrie…

Fusese jenat de faptul că cymecii pătrunseseră atât de uşor prin scuturile de bruiaj de pe Salusa Secundus. Cum era posibil ca *el* – şi toţi ceilalţi ingineri şi tehnicieni implicaţi în proiect – să fi ignorat faptul că cymecii aveau minţi umane, nu gelcircuite de inteligenţă artificială? Era o eroare semnificativă, devastatoare!

Cu toate acestea, explozia de credinţă şi de speranţă – fără a mai pomeni de fondurile substanţiale – îl făceau să resimtă o presiune paralizantă. Lumea nu l-ar fi lăsat

niciodată să se retragă acum. Trebuia să găsească o altă soluţie, să salveze încă o dată situaţia…

Întors în laboratoarele din vârful falezei de la reşedinţa lui din Starda, căutase continuu, citind dizertaţii şi toate articolele teoretice care-i fuseseră transmise, cercetându-le cu minuţiozitate pentru a găsi posibilităţi demne de a fi exploatate. Multe dintre rapoarte erau ezoterice, mai presus chiar şi de înţelegerea lui, dar din când în când fantezia lui dădea totuşi peste câte o idee.

Holtzman adusese cu el numeroase înregistrări, pentru această călătorie mentală pe deasupra câmpiilor de pe Poritrin. O lucrare ambiţioasă, care îl intrigă, fusese scrisă de o teoreticiană necunoscută de pe Rossak, pe nume Norma Cenva. Nu avea nicio recomandare, din câte-şi putea el da seama, dar conceptele propuse de ea erau pur şi simplu uluitoare. Se gândea la lucruri simple într-o lumină complet diferită. Avea un sentiment profund în legătură cu ea, un instinct. Şi era atât de puţin cunoscută…

În timp ce stelele se aprindeau pe cupola imensă a cerului de pe Poritrin, şedea singur în cabina lui, gustând dintr-o băutură caldă, cu aromă de fructe. Stătea cu ochii aţintiţi la calculele Normei, refăcându-le de mai multe ori în minte, atent la erori, pe măsură ce încerca să le înţeleagă. Această tânără matematiciană necunoscută nu părea să nutrească nicio pretenţie, ca şi cum ar fi scos pur şi simplu idei noi din senin şi voia să le împărtăşească unui om pe care-l considera camaradul ei intelectual. Poticnindu-se într-unele dintre derivatele sale, îşi dădu seama că îndoielile lui se refereau mai mult la propria-i incapacitate decât la afirmaţiile femeii. Norma Cenva părea să aibă o inspiraţie divină…

Exact ceea ce avea nevoie!

Cuprins de neastâmpăr, Holtzman cugetă îndelung şi intens, până târziu în noapte. În cele din urmă, la ivirea zorilor, se relaxă şi se lăsă cuprins de somn, cu hotărârea luată. Şlepul aerian se legăna în adierea blândă şi continua să plutească peste peisajul neted. Holtzman aţipi cu un

surâs pe faţă.

În curând, avea s-o întâlnească el însuşi pe Norma Cenva. Poate că unele dintre conceptele ei s-ar fi putut aplica la dispozitivele pe care voia să le folosească împotriva maşinilor gânditoare.

*

În acea după-amiază, savantul scrise o invitaţie personală către Norma Cenva şi o expedie pe Rossak printr-un curier al Ligii. Această tânără care crescuse izolată în junglă s-ar fi putut dovedi salvarea lui… dacă manevra situaţia în mod adecvat.

Ocaziile sunt ca nişte plante înşelătoare, cu flori micuţe, greu de văzut şi încă şi mai greu de cules.

ANONIM

Simţindu-se ca o intrusă, Norma Cenva stătea în biroul mamei sale, ce domina cupola de arbori violeţi întreţesuţi. Afară cădea o ploaie acidă, ceţoasă; unele picături prăvălite din înaltul cerului conţineau impurităţi şi substanţe chimice otrăvitoare, provenite de la fumul emanat de vulcanii din depărtare. La limita orizontului, urmări norii negri tot mai apropiaţi. În curând, avea să cadă o ploaie torenţială. Oare ce voia Aurelius Venport să găsească ea aici? Severa sa mamă păstra camera austeră, cu pereţii interiori albi ca varul. O firidă conţinea hainele elegante ale magicienei, îmbrăcăminte prea mare şi prea luxoasă pentru ca Norma s-o poată purta. Zufa Cenva avea o frumuseţe care intimida, o puritate luminoasă care-o făcea la fel de perfectă – şi de aspră – precum o sculptură clasică. Chiar şi fără puteri telepatice, putea atrage bărbaţii ca pe nişte muşte la miere.

Însă căpetenia magicienilor avea doar o drăgălăşenie superficială, ascunzând un caracter implacabil asupra problemelor şi pe care nu-i permitea niciodată lui Norma să-l vadă. Nu că Zufa n-ar fi avut încredere în fiica ei; pur şi simplu, o considera pe fată mai prejos de preocupările importante. La fel ca şi tovarăşele sale telepate, Zufa părea să cultive cu grijă secretul.

Dar Aurelius văzuse totuşi ceva…

— N-o să-ţi pară rău dacă o găseşti, Norma, îi spusese el zâmbind. Sunt încredinţat că mama ta o să-ţi spună până la urmă… dar nu cred că se află prea sus pe lista ei de priorităţi.

Eu *n-am fost niciodată prea sus, pe lista ei de priorităţi…* Curioasă, dar îngrijorată să nu fie prinsă, Norma continuă să caute.

Privirea ei se fixă asupra unui caiet cu foi din fibre aşezat

pe o masă de lucru. Volumul gros avea copertă maro, cu inscripţii indescifrabile, la fel de ezoterice ca şi însemnările matematice pe care le elaborase Norma. O dată, trăgând cu urechea la magiciene şi la planurile lor complicate, Norma le auzise referindu-se la limbajul lor secret cu numele de „Azhar”.

De când se întorsese de pe Salusa Secundus, mama ei fusese mai detaşată şi mai distantă decât de obicei. Părea mânată de impulsul de a încerca lucruri mai importante, din cauza atacului cymecilor. Când Norma întrebase despre efortul de război, Zufa nu făcuse decât să se încrunte.

— Avem noi grijă de asta…

Magiciana conducătoare îşi petrecea o mare parte din timp izolată împreună cu un grup cabalistic de femei, şuşotind secrete. Zufa avea o pasiune proaspătă, o idee nouă pe care s-o folosească împotriva maşinilor gânditoare. Dacă mama ei ar fi visat la vreo cale prin care să poată contribui şi Norma, ar fi împins-o pe fata pitică la muncă. În schimb, Zufa renunţase complet la fiica sa, fără să-i dea nicio şansă.

Cele mai talentate femei, numărând în jur de trei sute, stabiliseră o zonă de securitate în adâncul junglei fungoide, blocând accesul prospectorilor farmaceutici angajaţi de Aurelius Venport. Orice explorator care se aventura în regiunea izolată întâlnea stranii baricade licăritoare.

Întotdeauna atentă, Norma observase explozii şi flăcări inexplicabile afară, acolo unde magicienele alese cu grijă ale lui Zufa petreceau săptămâni întregi de antrenament intens. Mama sa se întorcea rareori în apartamentul de pe versantul falezei…

Acum, în camera mamei, Norma descoperi două file de hârtie albă, şi subţire, dedesubtul caietului maro: pergamentul decolorat folosit adeseori de curierii Ligii… Asta trebuia să fie ceea ce Aurelius voise ca ea să găsească.

Trăgând un taburet lângă masă, se cocoţă pe el. Putea vedea partea de sus a foii de pergament de deasupra – un

document oficial de pe Poritrin. Curioasă, temându-se că maică-sa ar putea să se întoarcă oricând din junglă, luă foile şi fu uimită să citească antetul, cu litere negre de cancelarie: SAVANT TIO HOLTZMAN.

Ce scop putuse avea marele inventator pentru a-i scrie o scrisoare mamei ei? Aplecându-se, fata citi rândul de salut: „Dragă Norma Cenva”.

Încruntându-se, scrută mesajul, apoi îl reciti, cu o încântare din ce în ce mai mare, amestecată cu mânie. *Tio Holtzman vrea ca eu să-mi fac ucenicia cu el pe Poritrin! Crede că sunt strălucită? Nu-mi vine să cred!*

Iar propria sa mamă încercase să ascundă sau măcar să întârzie mesajul! Zufa nu spusese nimic, probabil incapabilă să creadă că savantul ar putea dori să lucreze ceva cu fiica ei. Din fericire, Aurelius îi spusese despre asta.

Norma se grăbi către sectorul de afaceri al aşezării din faleză. Îl găsi pe Venport într-o ceainărie, încheind o întâlnire cu un comerciant cu înfăţişare cam jerpelită. În timp ce bărbatul cu pielea brună se ridica de pe scaun, Norma se repezi, cu pasul ei stângaci, să se strecoare în locul lui la masă.

Venport îi zâmbi cu căldură.

— Arăţi emoţionată, Norma. Ai găsit pesemne scrisoarea de la savantul Holtzman?

Ea împinse în faţă pergamentul.

— Mama a încercat să mă împiedice să văd oferta lui!

— Zufa este o femeie înnebunitoare, ştiu, dar trebuie să încerci s-o înţelegi. Din moment ce niciunul dintre noi nu poate face lucrurile pe care le preţuieşte ea cel mai mult, Zufa ne desconsideră capacităţile. A, e conştientă de talentul tău matematic, Norma, şi ştie că eu sunt un om de afaceri competent, dar abilităţile noastre nu contează nici cât negru sub unghie în ceea ce o priveşte.

Norma se foi pe scaun, nevrând să-i acorde mamei sale beneficiul îndoielii.

— Atunci de ce a ascuns scrisoarea?

Venport izbucni în râs.

— Era probabil jenată de atenţia pe care ai primit-o…

Îi strânse mâna.

— Nu-ţi face griji, am să intervin dacă mama ta încearcă să împiedice asta. De fapt, din moment ce este atât de preocupată de celelalte magiciene, nu văd cum ar putea să se opună dacă eu aş completa pentru tine actele necesare.

— Ai face tu asta? Mama mea n-ar…

— Lasă-mă să am eu grijă de toate. Mă descurc cu ea, O îmbrăţişă pe Norma scurt, afectuos.

— Cred în ceea ce poţi face!

Acţionând în locul lui Zufa, Aurelius Venport trimise celebrului inventator o scrisoare oficială de răspuns, încuviinţând trimiterea lui Norma pe Poritrin. Tânăra avea să studieze cu el şi să-i fie asistentă în laboratoare. Pentru Norma, era ocazia vieţii ei…

S-ar fi putut ca maică-sa nici să nu observe că era plecată.

Căminul poate fi oriunde, pentru că este o parte din sinele cuiva.

Zicală zensunnită

Chiar şi în pustiu, cu vântul biciuindu-l din toate părţile, norocul lui Selim dăinuia. Supravieţuirea însăşi deveni un joc minunat în largul deşertului.

Lăsând în urmă cadavrul viermelui de nisip, încercase să găsească vreo mică grotă sau vreo groapă în stânci unde să se poată ghemui, la adăpost de furtuna care se apropia. Cumplit de însetat, Selim bâjbâi în căutarea vreunui semn de locuire umană, deşi se îndoia că oricine altcineva pusese vreodată piciorul în sălbăticia aridă.

Cu siguranţă, nimeni care să fi supravieţuit.

După ce rătăciseră din planetă în planetă, zensunniţii ajunseseră pe Arrakis, unde se răspândiseră în aşezări despărţite de mari distanţe. Timp de câteva generaţii, poporul de căutători printre rămăşiţe îşi încropise o existenţă sărăcăcioasă de pe urma deşertului, dar se aventuraseră doar din când în când afară din zonele lor protejate, temându-se de viermii gigantici.

Acum viermele sălbatic îl dusese pe Selim departe de spaţioport, departe de rezervele vitale de care până şi cel mai descurcăreţ dintre zensunniţi ar fi avut nevoie. Perspectivele lui de supravieţuire păreau într-adevăr sumbre.

Aşa că, atunci când dădu peste o străveche staţie de testări botanice, camuflată printre stânci, lui Selim abia dacă îi veni să creadă ce noroc avea. Fără îndoială, era un alt semn din partea lui Budallah. Un miracol!

Stătea în faţa construcţiei boltite, ridicate de ecologiştii de mult uitaţi care studiaseră Arrakisul şi îl găsiseră necorespunzător. Câţiva oameni de ştiinţă ai Vechiului Imperiu locuiseră probabil aici şi înregistraseră date, în timpul unui sezon de furtuni. Structura neregulată consta în câteva dependinţe joase construite printre stânci, pe

jumătate ascunse de timp şi de nisipul aruncat de vânt.

În timp ce furtuna care şuiera îl împroşca cu grăunţe de nisip înţepătoare, Selim umblă în patru labe în jurul staţiei abandonate. Văzu giruetele meteorologice înclinate, colectoarele zimţate de vânt şi alte dispozitive pentru adunarea datelor, care arătau de mult moarte... Lucrul cel mai important însă, găsi o ecluză de intrare.

Cu usturimi în palme şi dureri în braţe, de la calvarul călăririi viermelui de nisip, Selim lovi obstacolul, căutând o cale să intre. Săpă în rămăşiţele măcinate, căutând vreun soi de mecanism manual, din moment ce bateriile se descărcaseră cu multă vreme în urmă. Trebuia să ajungă la adăpost înainte ca furtuna să-l izbească din plin, cu toată puterea.

Selim auzise de asemenea locuri, câteva fiind găsite şi prădate de căutătorii zensunniţi. Aceste staţii autoîntreţinute fuseseră instalate pe Arrakis în zilele de glorie ale omenirii, înainte ca maşinile gânditoare să preia controlul şi înainte ca refugiaţii budislamici să fugă, căutând adăpost. Acest complex automatizat era vechi de cel puţin o mie de ani, probabil chiar mai mult. Dar în deşert, unde mediul rămânea neschimbat vreme de milenii, timpul se scurgea cu o viteză diferită.

Selim descoperi în sfârşit mecanismul care controla ecluza. Aşa cum se temuse, celulele energetice erau epuizate, reuşind să furnizeze doar scânteia suficientă pentru a face uşa să geamă, abia deschizându-se o crăpătură.

Vântul urla. Nisipul răscolit se înălţa ca o ceaţă la orizont, întunecând soarele. Praful îl furnica pe urechi şi pe faţa julită, iar Selim ştia că în curând acesta avea să devină o ploaie corozivă, mortală.

Din ce în ce mai disperat, introduse dintele de vierme de nisip în deschizătura întunecată şi-l folosi ca pe o pârghie. Crăpătura se lărgi puţin, dar nu destul. Aer rece, stătut, ieşi şuierând prin ea. Selim îşi folosi muşchii dureroşi ai braţelor, îşi înţepeni picioarele pe pietre, aruncându-şi toată

greutatea corpului în acest efort, şi împinse cu putere pârghia improvizată.

Cu un ultim scârţâit de rezistenţă, uşa ecluzei scrâşni, parţial deschisă. Selim izbucni în râs şi aruncă dintele curbat de vierme în interior, unde scoase un zăngănit ca de clopoţel pe podeaua de metal. Se răsuci, strecurându-se în staţie, şi auzi urletul înăbuşit al furtunii de nisip crescând afară. Ajunsese chiar deasupra lui!

Stânjenit de vânt şi de nisipul împroşcat, Selim apucă marginea uşii şi împinse cu putere. Nisipul pătruns înăuntru căzu printr-un grilaj din podea, către un recipient de dedesubt. Trebuia să se grăbească. Vântul se potoli doar pentru o secundă, însă fu de ajuns. Reuşi să închidă uşa, izolându-se înăuntru, departe de vremea furioasă.

În siguranţă… incredibil, dar se afla în siguranţă. Râse încântat de norocul lui, apoi rosti o rugăciune de mulţumire, mai sinceră decât oricare alta pe care-o spusese vreodată în viaţă. Cum putea pune la îndoială asemenea binecuvântări?

Selim folosi razele de lumină palidă a zilei ca să se uite în jur. Din fericire, staţia abandonată avea ferestre de plaz. Deşi zgâriate şi ciupite de expunerea prelungită, îngăduiau intrarea luminii tot mai slabe.

Locul era ca o peşteră a comorilor. Îndrumat de lumina prăfuită a ferestrelor, găsi câteva licuribenzi vechi pe care le convinse să lumineze micul adăpost. Apoi scotoci dulapurile şi magaziile. Multe dintre lucrurile rămase erau de nefolosit: plăci de date imposibil de citit, sisteme computerizate de înregistrare, acum moarte, instrumente stranii care purtau numele unor corporaţii arhaice… Găsi totuşi capsule de hrană bine păstrate, care nu se deterioraseră nici măcar în tot acest timp cât complexul fusese abandonat.

Deschise o capsulă şi mâncă tot conţinutul. Deşi aromele erau neobişnuite, mâncarea avea un gust minunat, şi simţi energia prelingându-se în carnea lui obosită. Alte containere conţineau sucuri concentrate, care erau pentru

el ca o ambrozie. Lucrul cel mai valoros dintre toate pe care-l găsi fu apa distilată, sute de litrugene. Fără îndoială, fusese adunată de-a lungul secolelor de către dispozitivele automate de extragere a umidităţii, lăsate în urmă de expediţia ştiinţifică din alte vremuri.

Aceasta era o avere personală care depăşea tot ce şi-ar fi putut vreodată imagina Selim că era posibil. Putea restitui de o mie de ori apa sălcie pe care fusese acuzat că o furase tribului. Se putea întoarce la zensunniţi ca un erou. Naibul Dhartha ar fi fost silit să-l ierte. Dar Selim nu comisese dintru început crima…

În timp ce stătea comod şi satisfăcut, jură să nu-i dea niciodată lui Dhartha satisfacţia de a-l vedea întorcându-se. Ebrahim îi trădase prietenia, iar naibul corupt îl condamnase pe nedrept. Propriul lui popor îl exilase, neaşteptându-se câtuşi de puţin să supravieţuiască. Acum, că găsise o cale să trăiască de unul singur, de ce-ar fi ales Selim vreodată să se ducă înapoi şi să cedeze tot?

Vreme de două nopţi întregi, tânărul dormi. În zorii celei de a treia zile, se trezi şi mai deschise unele dintre cutiile şi dulapurile sigilate. Descoperi unelte, frânghii, ţesături durabile, materiale de construcţii. Posibilităţile care i se deschideau îl umplură de fericire, şi Selim se trezi chicotind de unul singur în interiorul staţiei de cercetări botanice. *Sunt în viaţă!*

Furtuna huruise pe lângă el în timpul somnului, zgrepţănând pereţii adăpostului ca un monstru care încearcă să intre. Cea mai mare parte nisipului fusese deviată, aşa încât foarte puţin se adunase în jurul construcţiei. De la fereastra cea mai mare a staţiei, Selim scrută marea de nisip pe care o traversase pe spinarea viermelui. Dunele erau proaspete, fără nicio pată. Orice urmă a viermelui mort fusese ştearsă, curăţată complet. Doar tânărul solitar mai rămăsese…

Avu viziunea unei lungi călătorii înaintea lui şi se gândi că trebuia să aibă o anumită chemare. Ce alt motiv ar fi avut Budallah ca să-şi bată atât de mult capul să-l ţină în viaţă

pe bietul Selim? *Ce vrei să fac?*

Zâmbind, proscrisul privi din nou în deşert, întrebându-se cum ar fi posibil să traverseze din nou o asemenea întindere. Priveliştea îl umplu cu o senzaţie de singurătate supremă. Aţinti ochii asupra câtorva stânci din depărtare, roase de vânturile veşnice. Ici şi colo, se iţeau câteva plante rezistente. Animale mici fugeau în vizuini. Dunele se contopeau cu alte dune, deşertul cu alt deşert…

Subjugat de propriile sale amintiri şi simţindu-se necugetat de invulnerabil, Selim decise ce trebuia să facă, mai devreme sau mai târziu, întâia oară fusese un noroc incredibil, dar acum înţelegea mai bine cum să o facă.

Trebuia să călărească din nou un vierme de nisip. Iar data viitoare nu avea să mai fie un accident!

Una dintre întrebările la care Jihadul Butlerian a răspuns cu violenţă a fost dacă trupul uman este pur şi simplu o maşină pe care o altă maşină, făcută de mâna omului, o poate reproduce. Rezultatul războiului a dat răspunsul la întrebare.

DR. RAJID SUK,
analiză post-traumatică a speciei umane

Purtând o nouă formă-războinic, proiectată să stârnească teroarea printre oamenii de pe Giedi Prime, Agamemnon păşi pe picioarele armate printre fabricile zdrobite şi ruinele arzând ale oraşului. *Hrethgirii* nu avuseseră nicio şansă!

Giedi Prime fusese cucerită cu uşurinţă.

Trupele invadatoare ale maşinilor tropăiau tot înainte, ţintind complexele de locuinţe şi dându-le foc, aruncând în aer parcurile şi transformându-le în câmpuri înnegrite. Potrivit ordinelor lui Agamemnon – şi menţionând gloria lui Omnius – neocymecii şi luptătorii roboţi lăsară instalaţiile industriale din Giedi City în mare parte intacte.

Agamemnon jurase că Giedi Prime va fi o compensaţie pentru umilirea cymecilor pe Salusa. Chiar şi acum, ochii-de-pază pluteau pe deasupra, înregistrând măcelul, văzând cât de eficient dirijau cei doi titani operaţiunile militare.

Însoţit de camaradul său Barbarossa, Agamemnon examină topografia metropolei şi identifică reşedinţa somptuoasă a magnusului. Era un loc potrivit în care să stabilească noul centru al guvernului sincronizat, un gest simbolic de dominaţie, în aceeaşi măsură ca şi un afront la adresa populaţiei înfrânte.

Forma-războinic a generalului cymec era cel mai monstruos sistem multipod pe care-l concepuse vreodată. Descărcări electrice se declanşau prin muşchii artificiali, încordând cablurile fibroase şi mişcând membrele pline de arme. Îndoi ghearele de metalfluid şi zdrobi în strânsoare blocuri de construcţie, imaginându-şi că sunt cranii de duşmani. În urma sa, având propria lui înfăţişare feroce,

Barbarossa râdea văzând etalarea de măiestrie.

Mărşăluind mai departe, pe numeroasele picioare, cymecii tropoteau pe străzile presărate cu sfărâmături. Nimic nu stătea în calea acestor foşti seniori ai războiului. Situaţia le amintea amândurora de vremurile din urmă cu o mie de ani, când douăzeci de titani cuceriseră Vechiul imperiu călcând în picioare trupurile inamicilor lor.

Aşa trebuia să fie! Nu făcea decât să le aţâţe dorinţa de mai mult…

*

Înainte de atac, Agamemnon studiase apărarea planetei Giedi Prime, analizând imaginile luate de ochii-de-pază spioni care umblau bâzâind prin sistem ca nişte meteoriţi minusculi. Din aceste înregistrări, generalul cymec combinase o mişcare tactică sclipitoare, exploatând o mică slăbiciune în apărarea planetară. Omnius fusese dispus să plătească preţul necesar pentru a cuceri o planetă a Ligii, dar aceasta nu costase viaţa nici unui singur titan, nici măcar a unuia dintre cymecii mai puţin importanţi. Doar un singur crucişător robotic. Perfect acceptabil, în ceea ce-l privea pe Agamemnon.

Oamenii ridicaseră câmpuri de bruiaj aici, la fel ce cele de pe Salusa, concentrând turnurile transmiţătoare în Giedi City. Instalaţia generatoare de câmp fusese păzită de aparate de vânătoare kindjal, de diguri presupus inexpugnabile şi de vehicule blindate masive la sol. Oamenii nedomesticiţi învăţaseră o lecţie pe Salusa Secundus. Însă nu era de ajuns pentru a-i proteja de nimicire.

Forţele din prima linie a apărării orbitale de pe Giedi Prime fuseseră înlăturate de către forţa de neoprit a giganticei flote a maşinilor. Toate pierderile roboţilor erau acceptabile. Când Agamemnon condusese navale cymecilor spre interior, alături de crucişătoarele de sacrificiu,

apărătorii umani de la hotarele planetei nu puteau spera să-i respingă.

Pentru a începe atacul, uriaşul crucişător robotic luase poziţii deasupra planetei Giedi Prime, cu calele de marfă pline de explozivi. Zeci de alte crucişătoare-robot se mişcau cu graţia unor maşini, lucioase şi aerodinamice, aliniindu-se pentru asalt. Condusă de inteligenţa unei maşini gânditoare, uriaşul aparat porni motoarele şi acceleră până la viteza maximă în direcţia ţintei sale.

— Cursul descendent în desfăşurare, raportase mintea robotică a aparatului de luptă, transmiţând imagini navelor de vânătoare în aşteptare.

În faţă, treizeci de navete momeală fuseseră lansate spre sol, sperând de asemenea să lovească ţinta, dar destinate în primul rând să servească ele însele drept ţinte pentru rachetele defensive cu baza la sol. Planul se baza pe forţa brută şi pe numărul copleşitor, nu pe fineţe. Cu toate acestea, avea să fie eficace.

Cu motoarele la viteza maximă, nava de sacrificiu accelerase prin atmosfera planetei Giedi Prime până la incandescenţă, mai rapidă decât putea ţinti şi reacţiona orice rachetă defensivă umană de la sol. Celelalte crucişătoare se apropiară de scutul de bruiaj invizibil. Deja, nori alb cenuşii de fum şi explozii marcau locurile unde rachetele lansate de la suprafaţă îşi găsiseră ţinta. Numărul lor se diminua o dată cu distanţa. Oamenii n-ar fi putut opri niciodată toţi invadatorii.

Nava-robot condamnată trimisese imagini finale către ochii-de-pază, astfel încât Omnius să aibă o înregistrare completă a cuceririi planetei. Una cuprinzând fiecare nanosecundă – până când trecu prin reţeaua de bruiaj, care îi şterse efectiv inteligenţa artificială a creierului care o conducea. Transmisiile se transformară în paraziţi, apoi într-o undă purtătoare goală…

Cu toate acestea, monstrul continuase să coboare. Chiar şi cu creierul de gelcircuite neutralizat, crucişătorul greu cădea ca un ciocan de mărimea unui asteroid.

Aparatele de vânătoare kindjal atacară direct ultima navă încărcată cu explozivi, dar aceasta era prea mare şi prea fierbinte pentru a putea fi abătută din drum. Rafalele apărătorilor nu însemnau cu mult mai mult decât nişte alice.

Gigantica navă moartă izbise transmiţătoarele de câmp de la periferia oraşului Giedi City. Un crater larg de jumătate de kilometru fulgerase printre aburi; transmiţătoarele, sistemele defensive copleşite şi zonele locuite din jur dispăruseră complet.

Undele de şoc răsturnaseră clădiri pe mulţi kilometri de jur-împrejur şi spărseseră ferestrele. Scuturile de bruiaj ale lui Holtzman fuseseră neutralizate într-o clipă, iar garda naţională de pe Giedi fusese paralizată.

După asta, cymecii şi roboţii coborâseră cu toate forţele.

— Barbarossa, prietene, n-ar trebui să ne facem marea intrare? întrebă Agamemnon, ajungând la reşedinţa magnusului.

— Exact ca atunci când îl urmam pe Tlaloc în sălile Vechiului Imperiu, încuviinţă colegul lui titan. A trecut multă vreme de când n-am mai savurat atât de mult o victorie…

Îi conduseră cu uşurinţă pe neocymecii entuziaşti prin metropola năucită. Locuitorii umani buimăciţi nu putuseră nici măcar să încropească o luptă. În urma cuceritorilor cymeci mărşăluiau trupele de roboţi, pentru a ajuta la consolidarea ocupării teritoriului.

Deşi o parte a populaţiei de pe Giedi Prime era posibil să fugă în clandestinitate şi să se ascundă, civismul avea să se frângă, cu timpul. Ar fi putut fi nevoie de ani de zile să smulgă din rădăcini ultimele celule ale rezistenţei nedomesticite. Fără îndoială, maşinile cuceritoare aveau să îndure decenii de atacuri de gherilă din partea răzvrătiţilor nesăbuiţi, supravieţuitori ai gărzii naţionale de pe Giedi,

care credeau că vreo câteva înţepături de ţânţar i-ar fi putut face pe invadatori să-şi facă bagajele şi să plece. Grupurile de rezistenţă aveau să fie un exerciţiu inutil, dar nu se îndoia că localnicii aveau să încerce o nerozie de genul ăsta.

Agamemnon se întrebă dacă n-ar trebui să-l aducă pe Ajax să termine curăţenia. Brutalului senior al războiului cymec îi plăcea în mod deosebit să vâneze oameni, aşa cum dovedise atât de eficient în timpul Revoltelor Hrethgirilor de pe Walgis. Îndată ce instalau o copie a hiperminţii în cenuşa oraşului, Agamemnon avea să facă recomandările potrivite noii încarnări a lui Omnius.

Agamemnon şi Barbarossa deschiseră partea din faţă a reşedinţei guvernatorului dărâmând peretele, curăţând o porţiune destul de largă pentru corpurile lor amplificate. În urma lor, soldaţi roboţi, mult mai mici decât formele-războinic ale cymecilor, se revărsară în clădire. În câteva clipe, roboţii îl aduseră pe blondul magnus Sumi în faţa celor doi titani.

— Revendicăm planeta ta în numele lui Omnius, declară Barbarossa. Giedi Prime este acum o lume sincronizată. Avem nevoie de cooperarea ta pentru a ne consolida victoria.

Magnus Sumi, tremurând de frică, scuipă totuşi pe podeaua sfărâmată, unde greutatea formelor-războinic ale cymecilor zdrobise dalele atent aranjate.

— Înclină-te în faţa noastră, rosti Barbarossa.

Magnus-ul izbucni în râs.

— Eşti nebun! Niciodată n-am să…

Agamemnon legănă într-o parte unul dintre braţele sale de metal lustruit. Nu-şi testase complet noul corp şi nu-şi dădea seama de amploarea forţei sale. Avusese intenţia să-l lovească pe guvernator în faţă, o palmă furioasă, din instinct. În loc de asta, braţul izbi cu atâta putere încât sfâşie trunchiul bărbatului în două. Cele două jumătăţi ale trupului loviră cu o bufnitură peretele îndepărtat, împroşcând sânge peste tot.

— Oh, bine. Cererea mea era oricum o simplă formalitate…

Agamemnon întoarse filamentele optice către camaradul său.

— Începe-ţi treaba, Barbarossa! Roboţii ăştia or să te ajute!

Geniul programator al titanilor începu să demonteze sistemele casnice din reşedinţa guvernatorului şi să instaleze maşinăriile şi cablurile energetice. Adăugă conexiuni şi montă o unitate centrală conţinând o gelsferă goală, elastică, în care încărcă cea mai nouă versiune a minţii lui Omnius.

Procesul luă câteva ore, timp în care forţa de invazie a maşinilor gânditoare înaintă prin oraş, stârnind incendii şi proptind construcţiile industriale avariate pe care Agamemnon le considera importante în continuare pentru utilitatea planetei.

Complexele de locuinţe ale oamenilor care supravieţuiseră fură totuşi lăsate să ardă. Oamenii în suferinţă puteau să se descurce şi singuri. Nenorocirea putea să-i ajute să înţeleagă cât de lipsită de speranţă era situaţia lor.

Plutind pe deasupra, sâcâitorii ochi-de-pază înregistrau totul. Măcar de data asta era o victorie. Agamemnon nu lăsă să se vadă niciun semn de nerăbdare sau de neplăcere, ştiind că rezistenţa împotriva hiperminţii computerului ar fi zadarnică. *Deocamdată.* În schimb, trebuia sa aleagă locul şi timpul potrivit…

O dată instalată şi activată, noua încarnare a lui Omnius n-ar arăta nicio apreciere faţă de cei doi titani aparent loiali pentru victoria lor, şi nici nu le-ar purta pică pentru pierderea maşinii monstruoase. Era o operaţiune militară bine executată, iar lumile sincronizate îşi adăugaseră acum una dintre nestematele omenirii la imperiul lor. Un succes psihologic şi strategic…

Când enorma descărcare se încheie în sfârşit, Agamemnon activă noua copie a hiperminţii distribuite.

Sistemele prinseră viaţă, iar computerul omniscient începu să-şi inspecteze noul domeniu.

— Bun-venit, stăpâne Omnius, vorbi Agamemnon către difuzoarele de pe perete. Vă ofer în dar încă o lume!

Suntem cei mai fericiţi atunci când ne plănuim viitorul, lăsându-ne optimismul şi imaginaţia să zburde neînfrânate. Din nefericire, universul nu ţine seama întotdeauna de asemenea planuri.

STAREŢA LIVIA BUTLER,
jurnale private

Deşi căsătoria lor era o concluzie dinainte acceptată, Serena şi Xavier îndurară fericiţi extravagantul banchet de logodnă dat de viceregele Manion Butler la conacul lui din vârful dealului.

Emil şi Luciile Tantor aduseseră coşuri cu mere şi pere din livezile lor şi bidoane imense de ulei de măsline, pline cu ierburi aromate, pentru a înmuia cornurile de logodnă proaspăt coapte. Manion Butler servi fripturi excelente de vită, păsări acoperite de mirodenii şi peşti umpluţi. Serena adusese flori colorate din grădinile ei întinse, pe care le îngrijise cu conştiinciozitate încă din copilărie.

Artişti salusani celebri legară panglici de tufişurile din curte şi prezentară acolo dansuri populare. Femeile îşi prinseseră părul întunecat cu piepteni presăraţi cu pietre preţioase şi purtau rochii albe, împodobite cu modele brodate. Fustele uşoare le fluturau ca nişte vârtejuri în jurul taliei, în timp ce domni spilcuiţi se înfoiau în jurul lor ca nişte cocoşi în dansul împerecherii. Muzica asurzitoare izvora din balisetele înduioşătoare, purtată de adierea după-amiezii.

Xavier şi Serena purtau veşminte impresionante, potrivite unui mândru ofiţer şi talentatei fiice a viceregelui Ligii. Se plimbau printre oaspeţii adunaţi, atenţi să se adreseze pe nume fiecărui reprezentant al unei familii. Cuplul gusta vinuri premiate, din sticle pline de praf aduse de musafirii de pe fiecare moşie. Xavier, care nu putea simţi niciuna dintre subtilităţile soiurilor de vin, avea grijă să nu se îmbete prea tare; era deja ameţit de perspectiva căsătoriei iminente.

Sora Serenei, Octa, mai tânără cu doi ani, părea la fel de emoţionată. Cu părul lung, castaniu, împodobit cu albăstrele, Octa avea ochii larg deschişi de uimire, fermecată de iubitul surorii sale şi visând la un tânăr ofiţer chipeş care-ar putea deveni într-o zi soţul ei.

Surprinzător, solitara mamă a Serenei, Livia, veni să petreacă sfârşitul de săptămână festiv la conacul Butler. Soţia lui Manion părăsea rareori Oraşul Reculegerii, un refugiu în care se ţinea departe de grijile şi coşmarurile lumii. Enclava filosofică iluminată, aflată în proprietatea unui trust al familiei Butler, fusese înfiinţată iniţial pentru a studia şi a cumpăni doctrinele Zen Hekiganshu de pe Delta Pavonis III, Tawrah şi Zabur talmudice şi chiar ritualul Obeah. Dar sub patronajul Butler, Oraşul înflorise treptat, devenind ceva ce nu mai fusese văzut de milenii.

Xavier n-o văzuse prea des pe mama Serenei, mai ales în ultimii ani. Cu pielea bronzată şi trăsăturile fine, Livia Butler era o mare frumuseţe. Se bucura de logodna fiicei sale şi părea încântată să danseze cu jovialul ei soţ sau să stea lângă el la masa de banchet. Nu arăta deloc a femeie care fugise de lume.

Cu ani în urmă, căsnicia solidă a Liviei şi a lui Manion stârnise invidia multor familii nobile. Serena era copilul lor cel mai mare, dar avuseseră de asemenea gemeni, doi ani mai târziu: liniştita şi sfioasa Octa şi un băiat sensibil şi inteligent, Fredo. În timp ce Serena urma cursuri politice, gemenii crescuseră împreună, foarte apropiaţi, deşi niciunul dintre ei nu avea aspiraţiile înalte ale surorii lor mai mari.

Fredo fusese fascinat de instrumente muzicale şi de cântece populare, tradiţii dintre cele mai importante ale fostului imperiu. Învăţase ca să devină muzician şi poet, în timp ce Octa era preocupată de pictură şi de sculptură. În societatea salusană, artizanii şi persoanele creatoare erau extrem de respectaţi, la fel de demni de admiraţie ca orice politician.

Însă la vârsta de paisprezece ani, Fredo cel cu glasul ca mierea murise de o boală degenerativă, cu pielea pătată de

decolorări vineţii. De-a lungul a luni de zile, devenise din ce în ce mai slab, iar muşchii i se atrofiaseră. Sângele nu i se coagula şi nu putea reţine în stomac nici cea mai diluată supă. Doctorii de pe Salusa nu mai văzuseră niciodată aşa ceva. Înnebunit, viceregele Butler implorase ajutorul Ligii.

Oamenii de pe Rossak oferiseră câteva medicamente experimentale, din junglele lor fungoide, pentru a trata maladia nediagnosticată a lui Fredo. Livia insistase să încerce orice. Din nefericire, tânărul reacţionase foarte prost la cel de-al treilea medicament de pe Rossak: din cauza unei reacţii alergice, i se umflase gâtul. Fredo intrase în convulsii şi încetase să mai respire.

Octa jelise moartea fratelui său şi ajunsese să se teamă şi pentru propria ei viaţă. Se constatase, în cele din urmă, că boala lui Fredo avusese baze genetice, însemnând că ea şi sora mai mare riscau ele însele să contracteze maladia mortală. Octa începuse să aibă grijă de propria-i sănătate şi trăia fiecare zi îngrozită că viaţa i se va sfârşi lent şi dureros, precum cea a fratelui ei.

Extrem de încrezătoare şi optimistă, Serena încerca mereu să-şi mângâie sora, oferindu-i un umăr pe care să plângă şi încurajând-o. Deşi niciuna dintre surori nu arătase vreun semn al ciudatei boli, visurile lui Octa îşi pierduseră tot avântul, şi ea renunţă la arta ei, devenind un suflet mai tăcut, mai gânditor. Era acum o adolescentă fragilă, sperând într-o scânteie de miracol care să-i redea plenitudinea vieţii.

Deşi soţul ei avea o carieră politică sclipitoare şi importanţa lui creştea cu fiecare anotimp, vioaia Livia de altădată se retrăsese din viaţa publică în refugiul spiritual, unde se concentrase asupra îndeletnicirilor filosofice şi religioase. Donase sume mari de bani impunătoarei fortăreţe pentru construirea unor camere de meditaţie, temple şi biblioteci suplimentare. După ce-şi dedicase multe nopţi fără somn discuţiilor deschise cu cogitor Kwyna, Livia deveni stareţa complexului.

În urma tragediei, Manion Butler se cufundase în treburile

Ligii, în timp ce Serena simţise o povară şi mai grea şi îşi propusese ţeluri mai înalte. Deşi nu putea face nimic ca să-şi ajute fratele, voia să-i scape de suferinţă pe alţii de câte ori putea. Se aruncă aşadar în politică, muncind pentru abolirea practicii sclaviei umane, încă obişnuită pe unele dintre lumile Ligii, şi angajându-se să găsească o cale de a înfrânge maşinile gânditoare. Nimeni n-o acuzase vreodată de lipsă de viziune sau de energie…

Ducând acum vieţi separate, Manion şi Livia Butler rămâneau stâlpi ai societăţii salusane, fiecare mândru de realizările celuilalt – nu divorţaţi, nici măcar separaţi emoţional… urmând doar căi diferite. Xavier ştia că mama Serenei se întorcea din când în când să petreacă nopţile cu soţul ei şi să se bucure de sfârşitul de săptămână alături de cele două fiice. Dar întotdeauna revenea în Oraşul Reculegerii…

Logodna Serenei fusese destul de importantă pentru a o aduce din nou pe mama ei în atenţia publicului. După ce Xavier dansă de patru ori la rând cu viitoarea lui mireasă, stareţa Livia insistă să danseze şi ea cu viitorul său ginere.

Mai târziu, în timpul unei lungi serii acustice de balade ale Marşului cel Lung, cântate de menestreli originari de pe Salusa, Xavier şi Serena se strecurară în casă, lăsând-o pe Livia plângând fără să se ruşineze, în timp ce privea muzicienii şi îşi amintea cum voise Fredo să devină el însuşi cântăreţ. Manion stătea lângă soţia lui, legănând-o cu blândeţe.

La evenimentul organizat în onoarea lor, Xavier şi Serena se săturaseră deja de societate şi de petrecere, de salutatul oaspeţilor şi de gustat mâncare şi vin. Râdeau la fiecare vorbă de duh, fie ea subtilă sau grosolană, pentru a nu ofensa marile familii. Până acum, cei doi erau disperaţi să aibă măcar câteva clipe singuri.

În cele din urmă, se îndepărtară pe furiş şi străbătură în grabă coridoarele, trecură pe lângă bucătăriile fierbinţi şi magaziile prăfuite, până într-un mic alcov de lângă încăperea Soarelui de Iarnă. În timpul iernii, lumina piezişă

a soarelui arunca în această cameră curcubeie arămii. Familia Butler îşi lua în mod tradiţional micul dejun aici în sezonul rece, bucurându-se de conversaţiile în familie în timp ce priveau răsăritul soarelui. Pentru Serena, era un loc plin de amintiri duioase.

Se înghesui cu Xavier în alcovul de lângă intrarea în încăpere; licuripanourile străluceau în hol, lăsând totuşi câteva zone cu umbre dese. Serena îl trase mai aproape şi-l sărută. El îi puse mâna la ceafă şi o mângâie pe păr, trăgându-i faţa lângă a lui şi sărutând-o apăsat, înfometat de fiinţa ei…

Când auziră paşi grăbiţi pe hol, îndrăgostiţii se ascunseră fără zgomot, chicotind pe tăcute de întâlnirea lor secretă. Însă Octa cea cu chipul proaspăt îi găsi cu uşurinţă. Îmbujorată de stânjeneală, Octa îşi feri privirea.

— Trebuie să vă întoarceţi în sala de banchet. Tata e gata să servească desertul… Şi soseşte un mesager din afara planetei!

— Un mesager?

Vocea lui Xavier căpătă brusc un ton milităros şi oficial.

— Din partea cui?

— S-a dus în Zimia, cerând o audienţă la Parlamentul Ligii, dar pentru că cei mai mulţi dintre nobili sunt aici la banchet, e pe cale să urce dealul.

Îndoindu-şi coatele, Xavier oferi cate un braţ fiecăreia dintre surori.

— Să mergem împreună, ca să putem auzi ce-are de spus mesagerul.

Silindu-se să păstreze un ton vesel, adăugă:

— La urma urmei, n-am mâncat destul azi. Nu mi-ar strica un castron de budincă şi o farfurie întreagă de ouă glasate…

Octa chicoti, dar Serena îi aruncă o privire încruntată, prefăcut severă.

— Bănuiesc că va trebui să mă resemnez cu viaţa alături de un soţ gras.

Intrară în sala mare, unde oaspeţii erau adunaţi în jurul

unei mese lungi, lăudând multitudinea de deserturi extraordinar de frumoase care arătau prea preţioase pentru a fi mâncate. Manion şi Livia stăteau unul lângă altul, închinând un toast tânărului cuplu.

Sorbind politicos din vin, Xavier detectă o umbră de îngrijorare în comportamentul viceregelui. Cu toţi se prefăceau că nu sunt preocupaţi de veştile pe care le-ar putea aduce mesagerul, dar în clipa în care se auzi o bătaie în uşă, orice activitate încetă. Manion Butler însuşi deschise canatul de lemn, făcând semn omului să intre.

Nu era un curier oficial. Avea ochii torturaţi de nesomn şi uniforma de ofiţer în neorânduială, ca şi cum nu-i mai păsa de protocol sau de aparenţe. Xavier recunoscu însemnele gărzii naţionale de pe Giedi Prime. Ca şi alte uniforme ale Ligii, purta pe rever emblema omenirii libere.

— Aduc veşti grave, vicerege Butler. Navele cele mai rapide m-au adus direct aici.

— Ce e, tinere?

Vocea lui Manion era plină de groază.

— Giedi Prime a căzut în faţa maşinilor gânditoare! Ofiţerul ridică vocea pentru a acoperi strigătele neîncrezătoare ale musafirilor.

— Roboţii şi cymecii au găsit o fisură în sistemele noastre de apărare şi au distrus emiţătoarele câmpului de bruiaj. O mare parte a populaţiei a fost măcelărită, iar supravieţuitorii au fost transformaţi în sclavi. O nouă hiperminte Omnius a fost deja activată…

Oamenii din sală se văitară la auzul relatării despre înfrângerea catastrofală. Xavier apucă mâna Serenei atât de strâns, încât se temu să nu o doară. Pe dinăuntru împietri, cu o greutate rece în stomac.

Abia fusese pe Giedi Prime, inspectase el însuşi sistemele defensive… Xavier fusese teribil de nerăbdător să-şi termine turul de inspecţie, şi să se poată întoarce la Serena. Era posibil să-i fi scăpat ceva? Închise pleoapele strâns, iar întrebările şi comentariile sceptice se transformară într-un bâzâit în jurul lui. Era el de vină? O

simplă greşeală, un strop de nerăbdare din partea unui tânăr îndrăgostit, provocase căderea unei planete întregi?

Manion Butler puse ambele mâini pe masă ca să se sprijine. Livia întinse mâna să atingă umărul soţului său, adăugând sprijinul ei tăcut. Închise ochii, iar buzele i se mişcară ca într-o rugăciune. Viceregele vorbi:

— Încă o planetă liberă pierdută în favoarea lumilor sincronizate, o planetă care era şi una dintre fortăreţele noastre!

Se îndreptă, trase înfiorat aer în piept.

— Trebuie să convocăm de îndată un consiliu de război, să chemăm toţi reprezentanţii.

Cu o privire semnificativă spre Serena, adăugă:

— Să includem de asemenea pe oricine vorbeşte în numele planetelor nealiate şi doreşte să ni se alăture în această luptă.

Totul în univers are cusururi, inclusiv noi înşine. Nici măcar Dumnezeu nu încearcă să obţină perfecţiunea în creaţiile Lui. Numai omenirea are o asemenea aroganţă nesăbuită.

COGITOR KWYNA,
arhivele Oraşului Reculegerii

Ţipetele ei răsunau prin oraşul tăcut din stânca de deasupra junglei violet-argintii. În camera sa personală, Zufa Cenva zăcea pe un pat, scăldată în sudoare. Striga de durere, cu dinţii încleştaţi şi ochii sticloşi.

Singură… Nimeni nu îndrăznea să se apropie de o magiciană de pe Rossak, aflată în delir.

O perdea metalică de la uşă zăngăni, mişcată de o forţă telechinetică invizibilă. Rafturile de pe pereţi se încovoiară în urma şocurilor produse de exploziile psihice ale lui Zufa, împrăştiind oale şi bibelouri peste tot, pe podea.

Părul ei lung şi alb se ridicase sălbatic, fremătând de energie interioară. Mâinile palide strângeau marginile patului ca nişte gheare ascuţite. Dacă vreo femeie s-ar fi apropiat destul cât să încerce s-o liniştească, Zufa i-ar fi zgâriat faţa şi ar fi izbit-o, cu puterea minţii, de pereţii văruiţi.

Ţipă din nou. Conducătoarea magicienelor mai suferise şi înainte câteva avorturi spontane, dar niciodată unul atât de agonizant şi de distrugător. Îl blestemă pe nefolositorul Aurelius Venport.

Coloana vertebrală a lui Zufa se cutremură, ca şi cum cineva ar fi supus-o unui şoc electric. Obiecte ornamentale delicate se înălţară prin aer pe corzi invizibile, apoi zburară în toate direcţiile, spărgându-se în mii de aşchii. O tărtăcuţă-de-fier scobită şi umplută cu flori uscate izbucni în flăcări albe, trosnind şi scoţând fum.

Femeia icni, iar trupul i se strânse într-un spasm, contractându-i muşchii abdominali. Se simţea de parcă acest copil nenăscut ar fi vrut s-o ucidă, s-o tragă spre

moarte înainte ca ea să-l poată elimina din uter.
Încă un eşec! Şi îşi dorea cu atâta disperare să dea naştere unei fiice adevărate, o succesoare care să le conducă pe colegele ei magiciene către noi culmi ale puterii mentale... Indexul genetic o indusese din nou în eroare. Blestemat fie Venport şi defectele lui! Ar fi trebuit să-l abandoneze cu multă vreme în urmă.
Ieşită din minţi de durere şi disperare, Zufa îşi dorea să-l ucidă pe bărbatul care sădise sămânţa copilului în ea, chiar dacă sarcina se petrecuse la insistenţa sa. Încheiase calculele de ereditate cu atâta atenţie, examinase genele iarăşi şi iarăşi... Zămislirea cu Venport ar fi trebuit să producă doar progenituri superioare.
Nimic de genul ăsta!
Izbucniri telepatice răsunau pe coridoare, făcându-le pe femeile de pe Rossak să o ia la fugă îngrozite. Apoi îl văzu pe Aurelius Venport însuşi stând în uşă, cu chipul descompus de îngrijorare. Ochii lui erau plini de nelinişte.
Dar Zufa ştia că e un mincinos!
Netemându-se pentru propria lui siguranţă, Venport intră în dormitorul lor, arătând răbdare, preocupare şi îngăduinţă. Rafalele mentale ale iubitei sale ricoşau prin încăperea largă, răsturnând mobila. Într-o încercare nervoasă de a-i arăta dispreţ, Zufa izbi câteva statuete micuţe de nucă-seacă pe care i le dăduse el pe vremea când o curta, iar ea îi făcea teste genetice.
Cu toate acestea, el făcu un pas înainte, de parcă ar fi fost imun la exploziile sălbatice ale magicienei. În holul din spatele lui, voci în surdină îl avertizau să fie atent, dar le ignoră. Se apropie de pat, zâmbind cu compătimire şi înţelegere.
Venport îngenunche alături de pat, mângâind mâna asudată a lui Zufa. Îi şopti în ureche nimicuri liniştitoare. Ea nu-i putea înţelege vorbele, dar îi strânse degetele până când crezu că îi va simţi oasele frângându-se. Dar el rămase frustrant de aproape, câtuşi de puţin intimidat.
Zufa îi aruncă acuzaţii de trădare.

— Pot să-ţi simt gândurile! Ştiu că te gândeşti numai la tine!

Imaginaţia ei urzea intrigi, atribuindu-le prefăcătoriei lui. Dacă marea Zufa Cenva n-ar mai fi alături ca să-l protejeze, cine l-ar mai păstra pe acest bărbat ca favorit? Cine-ar mai avea grijă de el? Se îndoia că ar fi fost în stare să-şi poarte singur de grijă.

Apoi, cu o teamă şi mai mare: *Sau putea?*

Venport o trimisese pe Norma într-o lungă călătorie spre Poritrin, aranjând totul pe la spatele lui Zufa, ca şi cum ar fi crezut că un om ca Tio Holtzman dorea cu adevărat să lucreze cu fiica ei. Ce plănuia? Scrâşni din dinţi, vrând să demonstreze că îi înţelegea intenţiile. Ameninţările i se auziră ca nişte icnete tăioase.

— Nu poţi… să mă laşi să mor, ticălosule! Nimeni… altcineva n-o să… te vrea!

În schimb, el o privi ocrotitor şi calm.

— Mi-ai spus de multe ori că provin dintr-o linie genetică bună, draga mea. Dar nu doresc pe altcineva dintre magiciene. Prefer să stau cu tine…

Coborî vocea, uitându-se la femeie cu o dragoste straniu de intensă, pe care ea n-o putea pătrunde cu totul.

— Te înţeleg mai bine decât tine însăţi, Zufa Cenva. Mereu împingând de la spate, mereu cerând mai mult decât poate da cineva… Nimeni – nici măcar tu – nu poate fi perfect tot timpul!

Cu un ultim ţipăt prelungit, femeia elimină fetusul deformat, îndărătnic, o creatură monstruos de anormală. Văzând sângele de un roşu viu, Venport răcni chemând ajutoare, şi două moaşe curajoase se repeziră în cameră. Una lăsă jos un prosop, întinzându-l peste fetus ca pe un giulgiu, iar cealaltă spălă pielea lui Zufa, adăugând alifii calmante, distilate din sporii junglei. Venport trimise după cele mai bune medicamente din propriile lui rezerve.

În cele din urmă, luă el însuşi fetusul care se zbătea, ţinând strâns în mâini larva umană însângerată. Avea o piele întunecată şi pete ciudate, împrăştiate, care îl făceau

să arate de parcă i-ar fi crescut proto-ochi peste tot trupul lipsit de membre. Văzu fiinţa zvâcnind încă o dată, apoi încetând să se mişte.

O înfăşură în prosop, încercând să nu ia în seamă lacrima din ochi. Cu chipul împietrit, Venport întinse fetusul deficient uneia dintre moaşe, fără să scoată un cuvânt. Avea să fie dus în junglă şi nimeni nu-l va mai vedea vreodată.

Magiciana extenuată zăcea pe spate, tremurând, abia acum începând din nou să aibă un sentiment al realităţii şi al disperării. Avortul o făcuse să sufere, lăsându-i o tristeţe adâncă, dincolo de scopurile oricărui program genetic. Vederea i se limpezi la loc şi observă distrugerile psihochinetice pe care le provocase în încăpere. Totul vorbea de slăbiciune, de lipsă de control.

Acesta era cel de-al treilea avort groaznic, de când şi-l luase pe Venport ca partener. Dezamăgirea adâncă şi furia fierbeau înăuntrul ei.

— Te-am ales pentru linia ta de sânge, Aurelius, murmură ea printre buzele uscate. Ce n-a mers?

El o privi, tot inexpresiv, ca şi cum pasiunea se scursese complet din fiinţa lui.

— Genetica nu-i o ştiinţă exactă.

Zufa închise ochii.

— Eşecuri, mereu eşecuri…

Era cea mai mare magiciană de pe Rossak şi totuşi îndurase atâtea dezamăgiri! Oftând dezgustată, Zufa se gândi la fiica ei pipernicită, nevrând să creadă că pitica cea urâtă era cel mai bun lucru pe care-l putea înfăptui.

Venport dădu din cap, neobişnuit de încruntat şi nerăbdător acum, că primejdia trecuse.

— Ai avut succese, Zufa. Doar că nu ştii cum să le recunoşti…

Ea îşi impuse să se odihnească, să recupereze. Până la urmă, Zufa va trebui să încerce din nou, dar cu altcineva.

Cercetarea excesiv de organizată este restrictivă şi, garantat, nu produce nimic nou.

TIO HOLTZMAN,
scrisoare către lordul Niko Bludd

Ajungând pe Poritrin la capătul primei ei călătorii spaţiale mai lungi, Norma Cenva se simţea nelalocul ei. Silueta ei miniaturală atrăgea ochii, dar nu era atât de neobişnuit ca oamenii să-i arunce priviri compătimitoare. Pe planetele nealiate exista o varietate de rase, unele de statură pitică. Oricum nu-i păsa de părerea altora. Nu voia decât să-l impresioneze pe Tio Holtzman.

Înainte de plecarea Normei de pe Rossak, distanta ei mamă o privise de sus, cu nedumerire dispreţuitoare. Zufa prefera să creadă că genialul savant făcuse o greşeală sau interpretase greşit una dintre lucrările teoretice ale Normei. Se aştepta ca fiica ei să se întoarcă acasă în scurtă vreme.

Aurelius Venport făcuse toate aranjamentele, îşi oferise propriile profituri pentru a plăti o cabină mai bună decât oferise Holtzman. În timp ce mama ei continua să lucreze cu ucenicele magiciene, Venport o însoţise pe Norma la staţiile de încărcare şi transfer de pe orbită. Îi făcuse un dar format din flori delicat pietrificate şi-i dăduse o îmbrăţişare castă, înainte ca ea să urce la bordul navei. Cu un surâs strâmb, îi spusese:

— Noi, rataţii, trebuie să ţinem unii cu alţii…

Norma se gândise la acel comentariu afectuos, dar tulburător, tot timpul lungului drum către Poritrin…

Când naveta ateriză în oraşul Starda, din delta unui râu, Norma prinse cu grijă florile pietrificate ale lui Venport în părul ei castaniu-cenuşiu-închis – un strop de frumuseţe care contrasta cu banalitatea feţei sale late, cu capul mare şi nasul rotund… Purta o bluză largă şi pantaloni confortabili, ambele ţesute din fibră de ferigă.

Înghiontită de alţi pasageri îngrămădiţi la ieşirea navetei, fata ducea doar un mic sac de călătorie. Coborând rampa,

Norma îşi simţea obrajii arzând, nerăbdătoare să-l întâlnească pe omul de ştiinţă pe care-l admira, un gânditor care o lua în serios. Auzise multe poveşti despre talentul matematic al savantului Holtzman, şi avea să fie supusă unor presiuni puternice ca să-şi aducă şi ea contribuţia la orice nu inventase încă marele om. Spera să nu-l dezamăgească…

Scrutând mulţimea care aştepta, îl recunoscu imediat pe eminentul cercetător. Un bărbat bine bărbierit, cu părul sur, lung până la umeri, Holtzman părea trecut de vârsta mijlocie. Avea mâinile şi unghiile curate, îmbrăcămintea impecabilă şi împodobită cu modele elegante şi cu insigne.

O salută cu un zâmbet larg şi cu braţele deschise, lăsând să alunece mânecile robei sale albe.

— Bine ai venit pe Poritrin, domnişoară Cenva.

Holtzman îi puse mâinile pe ambii umeri, într-un salut protocolar. Dacă simţise vreo dezamăgire la vederea staturii şi trăsăturilor banale, neatrăgătoare, ale Normei, n-o arătă.

— Sper, desigur, că ţi-ai adus imaginaţia cu tine.

Arătă spre o uşă.

— Avem mult de lucru împreună.

O călăuzi prin mulţime, departe de privirile curioase, apoi o duse departe de spaţioportul Starda într-un limo-şlep particular care zbura foarte sus, deasupra fermecătorului fluviu Isana.

— Poritrin e o lume paşnică, unde îmi pot lăsa mintea să colinde şi să mă gândesc la lucrurile ce-ar putea schimba rasa umană, îi spuse Holtzman zâmbind cu mândrie. Mă aştept la acelaşi lucru şi din partea ta…

— Am să fac tot ce îmi stă în putinţă, savant Holtzman.

— Ţi-ar putea cere cineva mai mult de-atât?

Cerul de pe Poritrin era acoperit de un văl de nori coloraţi în galben ca lămâia de soarele după-amiezii. Şlepul plutea pe deasupra canalelor înguste, cu multe ramificaţii, care înconjurau insulele şi bancurile mişcătoare de nisip. Ambarcaţiuni tradiţionale înfruntau curentul fluviului lat,

încărcate cu grâne şi mărfuri care trebuiau distribuite în oraşul-port şi pentru exportul în afara planetei. Fertilul Poritrin hrănea mai multe planete nu chiar atât de norocoase, primind în schimb materii prime, echipamente, bunuri manufacturate şi sclavi umani pentru a fi adăugaţi forţei lor de muncă.

Unele dintre cele mai mari clădiri din spaţioport erau de fapt vase şi pontoane, ancorate la bazele falezelor de nisip. Acoperişurile erau alcătuite din ţigle suprapuse de metal albastru-argintiu, laminate în minele din nordul îndepărtat.

Arătă către un mal înalt, care domina porţiuni aglomerate ale Stardei, oraşul cu acoperişuri albastre, în care se puteau recunoaşte influenţele arhitecturii clasice navacreştine.

— Laboratoarele mele sunt acolo sus… Clădiri şi magazii de provizii, locuinţe pentru sclavi şi pentru rezolvatori, ca şi propria mea casă – totul construit în acea spirală dublă de piatră.

Mijlocul plutitor de transport descrise un cerc în direcţia celor două porţiuni de piatră, ca nişte degete alăturate înălţându-se deasupra albiei fluviului. Putea zări ferestrele de plazfolie, balcoane acoperite cu marchize şi o pasarelă care lega o cupolă de pe una dintre ramurile spiralei cu o piatră conică de pe cealaltă.

Holtzman fu mulţumit să observe uimirea de pe faţa ei.

— Avem un apartament pentru tine, Norma, pe lângă instalaţiile din laboratorul privat, şi o echipă de asistenţi care să efectueze calculele bazate pe teoriile tale. Mă aştept să-i pui serios la treabă.

Norma se uită la el nedumerită.

— Altcineva să calculeze?

— Desigur!

Holtzman îşi dădu deoparte de pe faţă părul cenuşiu ca oţelul şi-şi aşeză roba albă.

— Eşti o creatoare de *idei,* ca şi mine. Vrem ca tu să elaborezi concepte, nu să-ţi baţi capul cu implementarea lor de la un capăt la altul. N-ar trebui să-ţi pierzi timpul făcând calcule aritmetice plictisitoare. Orice om pe

jumătate instruit poate s-o facă. La asta sunt buni sclavii!

Când şlepul plutitor se aşeză pe o platformă cu plăcuţe smălţuite, servitorii ieşiră să ia bagajele Normei şi să le servească amândurora băuturi răcoritoare. Ca un băieţel nerăbdător, Holtzman o conduse pe Norma în impresionantele lui laboratoare. Încăperile mari erau pline de ceasuri cu apă şi sculpturi magnetice în care sfere orbitau pe trasee electrice fără fire sau roţi dinţate. Schiţe şi desene pe jumătate terminate acopereau mesele electrostatice, înconjurate de fâşii de hârtie acoperite cu calcule care nu duceau nicăieri.

Aruncând priviri în jur, Norma îşi dădu seama că Holtzman abandonase mai multe concepte decât crease ea vreodată în întreaga ei viaţă. Chiar şi aşa, multe dintre hârtiile şi desenele geometrice aruncate în dezordine arătau cam vechi. Cerneala se decolorase parţial şi hârtiile erau curbate pe margini.

Cu un foşnet al mânecilor largi, Holtzman flutură mâna neglijent spre obiectele surprinzătoare.

— Doar jucării, fleacuri pe care le păstrez ca să mă amuz.

Împinse cu degetul una dintre bilele argintii, plutitoare, care trimise la rândul ei celelalte modele de planete pe orbite periculoase, rotindu-se ca nişte corpuri cereşti scăpate de sub control.

— Câteodată îmi pierd vremea cu ele în căutarea inspiraţiei, dar de obicei nu mă fac să mă gândesc decât la alte jucării, nu la armele de distrugere în masă de care avem nevoie ca să ne salvăm de tirania maşinilor.

Cu o încruntare absentă, Holtzman continuă:

— Munca mea este limitată de faptul că nu pot folosi calculatoare sofisticate. Ca să realizez volumul enorm de calcule care se cer pentru a testa o teorie, n-am de ales decât să mă bazez pe capacităţile mentale umane şi să sper că pot obţine cât mai mult din talentele imperfecte la calcule ale unor oameni antrenaţi. Vino, hai să-ţi arăt rezolvatorii…

O conduse într-o încăpere bine luminată, cu ferestre

înalte. Înăuntru, numeroase bănci şi mese plate identice fuseseră aliniate într-o reţea. Lucrătorii stăteau aplecaţi deasupra fiecărei suprafeţe de scris, folosind dispozitive de calcul de mână. După îmbrăcămintea cafenie şi feţele mohorâte, Norma se gândi că aceşti bărbaţi şi femei trebuie să fie unii dintre numeroşii sclavi de pe Poritrin.

— E singurul mod în care putem imita posibilităţile unei maşini gânditoare, explică Holtzman. Un computer poate mânui miliarde de iteraţii. Pentru noi e mai dificil; şi totuşi, cu destui oameni lucrând la unison, specializaţi, reuşim să facem miliarde de calcule pe cont propriu. Doar că ia mai mult timp…

Păşi pe culoarele înguste dintre rezolvatori, care mâzgăleau febril numere şi simboluri matematice pe tăbliţe plate, verificând şi reverificând rezultatele înainte de a le transmite următoarei persoane din şir.

— Chiar şi cea mai complexă problemă de matematică poate fi descompusă în secvenţe de paşi elementari. Fiecare dintre aceşti sclavi a fost instruit să rezolve anumite ecuaţii, ca pe o bandă rulantă. Când sunt puse laolaltă, această minte umană colectivă este capabilă de isprăvi remarcabile.

Holtzman îşi roti privirea prin încăpere ca şi cum s-ar fi aşteptat ca rezolvatorii săi să-l întâmpine cu urale răsunătoare. În loc de asta, ei studiau ceea ce lucrau cu ochii pe jumătate ascunşi de pleoapele grele, trecând de la o ecuaţie la alta fără să înţeleagă motivele sau să vadă imaginea de ansamblu.

Norma simţea simpatie pentru ei, fiind ea însăşi subapreciată şi ignorată atâta vreme. Ştia, la nivel intelectual, că sclavia umană era un mod de viaţa în multe lumi ale Ligii, la fel ca peste tot pe planetele stăpânite de maşini. Cu toate acestea, se presupunea că aceşti muncitori ar fi preferat să facă o muncă intelectuală în loc să trudească din greu pe terenurile agricole.

Cu un gest aristocratic, cercetătorul zise:

— Toţi rezolvatorii sunt la dispoziţia ta, Norma, de câte

ori elaborezi o teorie care are nevoie de verificare. Etapa următoare, desigur, este construirea prototipurilor pentru a fi testate şi perfecţionate în continuare. Avem laboratoare şi instalaţii de testare din belşug, dar prima parte a muncii e cea mai importantă.

Îşi ciocăni fruntea cu vârful degetului.

— *Aici.*

Holtzman schiţă un surâs arogant şi coborî vocea.

— Sunt posibile şi greşeli, desigur, chiar şi la nivelul nostru. Dacă se întâmplă aşa ceva, să sperăm că lordul Niko Bludd e destul de îngăduitor să ne păstreze prin preajmă.

Numai cei înguşti la minte nu reuşesc să vadă că definiţia imposibilului este „lipsă de imaginaţie şi de imbold”.

SERENA BUTLER

În salonul de la intrarea conacului Butler, Xavier Harkonnen se foia pe un fotoliu tapiţat cu brocart verde. Uniforma de campanie nu era croită pentru a sta tolănit în piese de mobilier luxos. Pereţii erau împodobiţi cu portrete în rame aurite şi înflorate ale strămoşilor familiei Butler inclusiv cu o caricatură a unui domn având tricorn şi mustaţă ca un ghidon.

În timpul scurt dintre turele de serviciu, se grăbise să vină aici ca să-i facă o surpriză Serenei, iar servitorii îl rugaseră să aştepte. Roşie în obraji, Octa intră în salon, aducând pentru el o băutură răcoritoare. Deşi o privise întotdeauna ca pe sora mai mică a Serenei, Xavier îşi dădu seama că este de fapt o tânără încântătoare. După logodna recentă a Serenei, Octa ar fi putut visa la propria sa căsătorie, dac-ar fi putut trece peste pasiunea ei sfioasă pentru el.

— Serena nu te aştepta, dar o să iasă imediat.

Octa întoarse privirea.

— Are o întâlnire cu nişte bărbaţi şi femei cu înfăţişare oficială, asistenţi ducând echipament electronic, câteva uniforme ale miliţiei… Ceva legat de treburile ei de la Parlament, cred.

Xavier schiţă un zâmbet şters.

— Avem amândoi atâtea proiecte, dar asemenea vremuri cer asta!

În timp ce Octa îşi făcea de lucru îndreptând cărţi şi statuete pe un raft, Xavier se întoarse cu gândul la o sesiune a Parlamentului la care fusese martor cu două zile în urmă. Supărată din cauza prăbuşirii tragice a planetei Giedi Prime, Serena încercase să atragă de partea ei reprezentanţi de pe cele mai puternice planete, sperând să lanseze o operaţiune de salvare. Voia întotdeauna *să facă*

ceva; era unul dintre motivele pentru care Xavier o iubea atât de mult. În timp ce alţii acceptau înfrângerea şi tremurau de spaimă că Omnius ar putea să vrea şi mai multe cuceriri, Serena voia să atace şi să salveze lumea. Orice lume...

Îmbrăcată într-o rochie lungă, vorbise cu pasiune în sala provizorie a Parlamentului.

— Nu putem să abandonăm pur şi simplu Giedi Prime! Maşinile gânditoare au pătruns prin scuturile de bruiaj, l-au omorât pe magnus, au înrobit populaţia şi cu fiecare zi prezenţa lor devine tot mai puternică. Trebuie să existe supravieţuitori ai gărzii naţionale luptând în spatele liniilor frontului maşinilor, şi ştim că o altă staţie generatoare de scut era aproape terminată. Poate că ar putea fi pusă în funcţiune! Trebuie să contraatacăm înainte ca maşinile gânditoare să-şi poată stabili propria infrastructură. Dacă aşteptăm, vor deveni de neatins!

— Din câte ştim, sunt deja de neatins, bombăni reprezentantul coloniei industriale Vertree.

Delegatul de pe Zanbar adăugă:

— Ar fi o sinucidere să ducem Armada pe Giedi Prime. Fără scuturile de bruiaj, nu le-a mai rămas nicio apărare, iar maşinile ne-ar măcelări într-un conflict direct.

Serena îndreptă un deget spre publicul nervos.

— Nu neapărat. Dacă ne-am putea strecura înăuntru şi am termina lucrările la cel de-al doilea complex generator de scut, apoi să proiectăm o nouă reţea de câmpuri devastatoare, am putea să retezăm...

Membrii Ligii râseseră de fapt la auzul sugestiei. Văzându-i expresia îndurerată, Xavier se simţi atins, în numele Serenei. Însă ea nu înţelesese dificultatea propunerii ei naive, imposibilitatea de a restabili scuturile de pe Giedi Prime sub nasul maşinilor cuceritoare. În timpul turului de inspecţie planetară, Xavier aflase că inginerii ar fi avut nevoie de zile sau săptămâni întregi – lucrând în cele mai bune condiţii – ca să pună în funcţiune sistemul scuturilor de rezervă.

Dar Serena nu încetă câtuşi de puţin să încerce. Durerea de a-şi imagina atât de mulţi oameni suferind o împingea la asta. Votul ieşise totuşi copleşitor împotriva ei…

— Nu ne putem cheltui resursele, puterea de foc sau personalul într-o misiune nesăbuită, pe o planetă deja pierdută. Acum este o fortăreaţă a maşinilor!

Nobilii se temeau pentru propriile lor sisteme defensive locale.

O asemenea muncă ocupa cea mai mare parte a timpului lui Xavier. Ca ofiţer al Armadei, trecuse prin şedinţe prelungite cu ofiţeri şi reprezentanţi din Parlament, inclusiv cu viceregele Butler. Xavier era hotărât să afle ce mersese prost cu apărarea de pe Giedi Prime – şi în ce măsură era el de vină pentru asta.

Tacticienii Armadei studiaseră înregistrările din timpul inspecţiei şi îl asiguraseră că n-ar fi putut face nimic să împiedice cucerirea, în afară de a posta o flotă completă de nave de război în jurul fiecărei lumi a Ligii. Dacă Omnius era dispus să sacrifice o parte a forţei sale robotice de atac pentru a doborî scuturile de bruiaj ale lui Holtzman, nicio planetă nu era în siguranţă. Dar informaţia nu-l făcu pe Xavier să se simtă cu mult mai bine.

Pe Poritrin, Tio Holtzman muncea din greu să îmbunătăţească proiectul sistemului de bruiaj. Lordul Bludd îşi exprimase optimismul şi încrederea în savant, în special de când inventatorul adusese ca asistent un alt matematician, pe fiica magicienei Zufa Cenva. Xavier spera că se va putea face ceva destul de repede ca să mai aibă vreo importanţă…

Fermecătoare, dar necăjită, Serena intră în salon şi-l îmbrăţişă.

— N-am ştiut că vii…

Octa se strecură afară, pe uşa laterală.

Xavier se uită la ceasul ornamentat de pe cămin.

— Voiam să-ţi fac o surpriză, dar trebuie să mă întorc la datorie. Am o şedinţă lungă în după-amiaza asta.

Ea încuviinţă preocupată.

— De la atacul de pe Giedi Prime, am fost cu toţii prizonierii şedinţelor de făcut planuri. Cred că am pierdut socoteala din câte comitete fac parte…

Tachinând-o, el o întrebă:

— Ar fi trebuit să fiu invitat la această întâlnire misterioasă?

Chicotitul ei sună forţat.

— Da? Armada Ligii nu-ţi dă destul de lucru, aşa că ţi-ar plăcea să asişti şi la şedinţele mele plictisitoare? Poate c-ar trebui să vorbesc cu noul tău comandant…

— Nu, mulţumesc, draga mea. Aş prefera să mă bat cu trei cymeci decât să încerc să-ţi schimb părerea atunci când ţi-ai pus tu ceva în cap.

Serena îi răspunse la sărut cu o pasiune surprinzătoare. El făcu un pas înapoi, respirând cu greutate, şi-şi îndreptă uniforma.

— Trebuie să plec.

— Pot să mă revanşez faţă de tine la cină, diseară? Un mic tete-î-tete, numai noi doi?

Ochii ei scânteiară.

— E foarte important pentru mine, mai ales acum.

— Voi fi acolo.

*

Cu un oftat de uşurare după ce adormise suspiciunile lui Xavier, Serena se întoarse în camera Soarelui de Iarnă, unde se adunase echipa ei. Îşi şterse un strop de transpiraţie de pe frunte. Câteva chipuri se întoarseră spre ea. Ridică o mână, ca să calmeze îngrijorarea celorlalţi.

Lumina soarelui de după-amiază scălda scaunele, comodele acoperite cu plăcuţe de ceramică şi o măsuţă de gustări, plină acum cu planuri, hărţi şi tabele de resurse.

— Trebuie să ne întoarcem la treabă, vorbi veteranul încărunţit Ort Wibsen. Nu avem prea mult timp dacă vrei să pui ideea asta în mişcare.

— Asta este intenţia mea nezdruncinată, comandante Wibsen. Oricine are îndoieli, ar fi trebuit să ne părăsească acum câteva zile.

Tatăl Serenei credea că-şi petrece dimineţile în încăperea luminoasă şi veselă doar ca să citească, însă de mai multe săptămâni ea cerceta scheme, aduna voluntari, experţi şi materii prime. Nimeni n-o putea împiedica pe Serena să-şi dedice energia problemelor umanitare.

— Am încercat să urmez canalele adecvate şi să conving Liga să acţioneze, spuse ea, dar uneori oamenii trebuie forţaţi să ia decizia corectă. Trebuie să fie conduşi către ea, ca un armăsar salusan încăpăţânat.

După ce Parlamentul râsese de „nesăbuinţa ei naivă”, Serena ieşise din sala temporară de şedinţe, dar nu acceptase înfrângerea. Se hotărâse să schimbe tactica, chiar dacă trebuia să organizeze şi să finanţeze ea însăşi o misiune.

Când Xavier avea să-i afle planul, după ce avea să fie prea târziu ca s-o mai oprească, spera că va fi mândru de ea.

Acum, examină echipa pe care o adunase dintre experţii cei mai neluaţi în seamă ai Armadei, în materie de operaţiuni de comando: căpitani, contrabandişti de provizii, chiar şi specialişti în infiltrare. Zece bărbaţi şi femei se întoarseră ca să se uite la ea. Serena apăsă pe butonul unei telecomenzi şi închise obloanele de deasupra. Lumina din cameră se micşoră, deşi soarele ascuns continua să se strecoare înăuntru.

— Dacă putem recâştiga Giedi Prime, victoria noastră morală va fi de două ori mai mare decât a maşinilor, sublinie Serena. Le vom arata că nu ne pot ţine sub stăpânire!

Wibsen arăta ca şi cum nu încetase niciodată să lupte, deşi fusese scos din serviciul activ de mai mult de un deceniu.

— Cu toţii suntem mai mult decât fericiţi să abordăm o însărcinare care va avea rezultate tangibile. Aveam oricum

o dorinţă teribilă sa lansăm o lovitură împotriva blestematelor de maşini…

Ort Wibsen era un bătrân comandant de navă spaţială care fuse forţat să se retragă – de ochii lumii – din cauza vârstei. Mai probabil era că retragerea avusese de-a face cu personalitatea lui necizelată, cu înclinaţia de a-şi contrazice superiorii şi cu un vechi obicei de a ignora unele amănunte ale ordinelor primite. În ciuda ursuzeniei lui, era exact omul de care avea nevoie Serena pentru a conduce o misiune pe care alţi membri ai Ligii ar fi declarat-o nebunească sau cel puţin nechibzuită.

— Atunci, acum ai o şansă, comandante, replică ea.

Pinquer Jibb, mesagerul cu părul creţ şi înfăţişare încă dezordonată care fugise din bătălia pentru Giedi Prime pentru a aduce groaznica veste, stătea cu spatele drept, rotindu-şi privirea prin cameră.

— V-am furnizat tot materialul de fond de care aveţi nevoie. Am adunat rapoarte detaliate. Staţia generatoare de câmp auxiliară era aproape terminată când maşinile au atacat planeta. Nu trebuie decât să ne strecurăm înăuntru şi s-o facem să meargă. Ochii lui chinuiţi se aprinseră.

— Trebuie să fi supravieţuit o mulţime de membri ai gărzii naţionale de pe Giedi. Vor face tot ce pot în spatele liniilor inamice, dar asta nu va fi de-ajuns dacă nu-i ajutăm…

— Dacă putem pune în funcţiune generatoarele secundare de câmp cymecii şi roboţii de la suprafaţă se vor prăbuşi în faţa unei apărări concentrate din partea Armadei…

Îi scrută cu atenţie pe ceilalţi din cameră.

— Credeţi că o să reuşim să facem asta?

Brigit Paterson, o femeie cu aspect masculin, se încruntă.

— Ce vă face să credeţi că Armada se va alătura luptei? După ce inginerii mei termină treaba, cum o să ne asigurăm că militarii vin să ne salveze fundul?

Serena îi zâmbi sumbru.

— Lasă asta în seama mea…

Fusese crescută la cele mai bune şcoli, cu cei mai buni profesori, antrenată să devină conducătoare. Cu atâtea lucruri care trebuiau duse la bun sfârşit, nu putea sta într-un conac confortabil, neştiind ce să facă cu averea şi puterea familiei Butler.

Acum era pe cale să pună la încercare această hotărâre.

— Comandante Wibsen, ai informaţiile pe care le-am cerut?

Cu chipul adânc brăzdat şi cu vocea răguşită, veteranul părea mai mult un om de teren decât un strateg multilateral. Dar nimeni din Zimia nu ştia mai multe despre operaţiunile militare decât el.

— Unele sunt bune, altele sunt rele. După zdrobirea guvernului din Giedi City, maşinile au păstrat pe orbită o flotă robotică. Munca de exterminare de la sol e făcută de un titan şi de o mulţime de neocymeci.

Tuşi, se încruntă şi reglă un distribuitor de medicamente implantat în stern.

— Omnius poate continua să trimită şi mai multe maşini sau chiar să fabrice întăriri, folosind capacităţile industriale capturate pe Giedi Prime, observă Pinquer Jibb, pe un ton imperios. Doar dacă pornim complexul secundar al scutului…

— Atunci asta trebuie să facem, hotărî Serena. Garda naţională era răspândită pe continentul colonizat şi multe dintre regimentele de graniţă par să fi trecut în clandestinitate, să formeze o coloană a cincea. Dacă reuşim să-i contactăm şi să-i organizăm, poate le vom provoca destule pagube maşinilor cuceritoare…

— Pot să vă ajut la asta, insistă Jibb. E singura noastră şansă!

— Tot mai cred că e o nesăbuinţă, comentă Wibsen. Dar ce naiba! N-am zis că n-am să merg.

— Nava e gata? întrebă Serena nerăbdătoare.

— Este, dar lipsesc o mulţime de lucruri în operaţiunea asta, dacă mă întrebi pe mine.

Brigit Paterson îi spuse Serenei:

— Am asigurat hărţi, planuri şi schiţe detaliate ale tuturor aspectelor de pe Giedi Prime şi din Giedi City, inclusiv diagrame complet funcţionale ale generatoarelor secundare ale scutului de bruiaj.

Întinse un teanc de pelicule subţiri pe care era înghesuită o mare cantitate de informaţii.

— Pinquer e de părere că sunt la zi…

Cu entuziasm şi pasiune nemărginite, Serena demonstrase întotdeauna talent în îmbinarea lucrurilor. Cu doi ani în urmă, condusese o echipă de asistenţă pe Caladan, o planetă nealiată unde fugiseră mii de refugiaţi de pe lumile sincronizate. În cea mai recentă cruciadă, cu un an în urmă, distribuise trei transportoare spaţiale pline cu provizii medicale pe retrasul Tlulax, unde locuitorii sufereau de boli misterioase. Acum, că negustorii tlulaxa de carne vie aduseseră ajutoare medicale şi organe de înlocuire din cuvele lor biologice – salvându-l inclusiv pe iubitul ei Xavier – simţea că investiţia sa de efort dăduse roade pe deplin.

În clipa de faţă, Serena apelase la favoruri, având ca rezultat o misiune care avea unele asemănări cu strădaniile ei mai vechi, dar de succes. Se aştepta la o altă reuşită clară, în ciuda pericolelor.

Cu o încredere angelică, Serena îşi roti din nou privirea în jurul mesei. Cu ochii minţii, văzu misiunea izbutind. Unsprezece oameni dispuşi să provoace o bandă de cuceritori şi să înfrângă şansele…

— Nu avem alte priorităţi mai mari.

Ort Wibsen eludase canalele tradiţionale ca să obţină o vedetă rapidă pentru a sparge blocada. Echipa de ingineri a lui Paterson echipase nava cu cele mai bune materiale experimentale pe care le putuse culege din fabricile de armament. Folosind conturi personale şi documente falsificate, Serena obţinuse fonduri pentru orice-ar fi avut nevoie bătrânul comandant. Voia cele mai bune şanse pentru ca misiunea ei impetuoasă să reuşească…

Serena continuă:

— Fiecare persoană din Ligă a pierdut pe cineva în măcelul maşinilor gânditoare, iar acum o să facem ceva în legătură cu asta.

— Atunci să ne apucăm de treabă, conchise Pinquer Jibb. E vremea să le-o plătim.

*

În seara aceea, singuri în marea sală de ospeţe, Serena şi Xavier stăteau de-o parte şi de alta a mesei. Servitorii se agitau încoace şi-ncolo, îmbrăcaţi în jachete roşu cu auriu şi pantaloni negri.

În timp ce gusta fileurile aurii de boboc de raţă, Xavier vorbea cu însufleţire despre planurile de mobilizare ale Armadei şi despre metodele de protejare a lumilor Ligii.

— Hai să nu vorbim în seara asta despre slujbe…

Cu un surâs fermecător, Serena se ridică în picioare şi păşi în jurul mesei, parcă plutind, luând loc alături de el, foarte aproape.

— Savurez fiecare clipă alături de tine, Xavier, şopti ea, fără să dezvăluie nimic în legătură cu planul pe care-l avea.

Tânărul îi răspunse la zâmbet.

— După gazul otrăvitor, eu nu prea mai pot savura altceva. Dar tu, Serena, eşti mai bună decât cel mai grozav banchet sau cel mai dulce parfum.

Mângâindu-l pe obraz, ea spuse:

— Cred că ar fi bine să le spunem servitorilor să se ducă în camerele lor. Tata e în oraş, iar sora mea e plecată în seara asta. N-ar trebui să irosim timpul cât suntem singuri, nu-i aşa?

El întinse mâna să-i atingă braţul, apoi o trase mai aproape, zâmbind mai larg.

— Oricum nu mi-e foame…

— Mie da.

Cu patimă, îl sărută pe ureche, apoi pe obraz, găsind în cele din urmă gura. El îi trecu un deget prin păr, îi puse

mâna pe ceafă şi o sărută şi mai apăsat.

Lăsară pe masă rămăşiţele felurilor gustoase. Serena îl luă de mână şi se grăbiră amândoi spre camera ei. Uşa era grea şi încuiată doar cu zăvorul. Un foc era deja aprins în cămin, dând camerei o strălucire portocalie, veselă. Se sărutară iarăşi şi iarăşi, încercând să desfacă şnururi şi nasturi şi bride fără să se desprindă unul de celălalt.

Serena abia îşi mai putea controla dorinţa, nu doar de a simţi atingerea lui intimă, dar şi de a-şi grava fiecare senzaţie în minte. El nu ştia că avea intenţia să plece pe furiş imediat după aceea, şi că avea nevoie de ceva care să-i aducă aminte de noaptea respectivă, pentru a compensa tot timpul cât vor fi despărţiţi.

Degetele lui ardeau ca focul când coborâră pe spatele ei gol. Nu se mai putea gândi decât la clipa de faţă, atunci când Serena îl dezbrăcă de cămaşă.

Cu amintirea îmbrăţişării iubitului său încă furnicând-o de-a lungul nervilor, Serena ieşi din conacul adormit. Porni spre adâncul tăcut al nopţii, îndreptându-se către locul întâlnirii cu echipa ei, pe un teren privat de la marginea spaţioportului Zimia.

Nerăbdătoare să se vadă plecată, cu optimismul copleşindu-i neliniştea, Serena se alătură comandoului format din zece voluntari. În mai puţin de o oră, decolară în spărgătorul de blocadă de culoarea norilor, încărcat cu echipament tehnic, arme şi speranţă.

Religia, epocă după epocă, doboară imperii, măcinându-le dinăuntru.

IBLIS GINJO,
primele planuri pentru Jihad

Pământul cucerit părea un teren de depozitare pentru monumentele grandioase care celebrau gloria închipuită a titanilor.

Privind, din punctul său de observaţie, la încă un proiect pentru o construcţie gigantică plănuită de imaginaţia trufaşă a cymecilor, şeful de echipă păşea de-a lungul unei platforme înalte de lemn. Oamenii lui erau muncitori buni, devotaţi – dar munca însăşi părea fără rost. Când acest piedestal ornamentat urma să fie terminat şi proptit în poziţie verticală cu arce consolidate, avea să devină platforma pentru o statuie colosală reprezentând silueta umană idealizată, de mult pierdută, a titanului Ajax.

Ca unul dintre oamenii de încredere cei mai plini de succes de pe Pământ, Iblis Ginjo îşi lua treaba foarte în serios. Scrută gloata de sclavi care mişuna dedesubt. Îi convinsese să fie entuziaşti, distrăgându-le atenţia prin fraze bine alese şi recompense… deşi Iblis detesta să irosească o asemenea loialitate şi trudă pentru un fanfaron brutal ca Ajax.

Şi totuşi, fiecare persoană avea rolul ei în maşinăria uriaşă a civilizaţiei. Iblis trebuia să se asigure că nu apăreau disfuncţionalităţi, nu în schimbul lui…

Şeful de echipă nu trebuia să fie neapărat aici; subordonaţii săi de încredere ar fi putut foarte uşor să stea sub soarele arzător şi să supravegheze. Dar Iblis prefera asta în locul altor îndatoriri. Dacă-l vedeau veghind asupra lor, sclavii păreau să adauge ceva în plus la sarcinile lor. Era mândru de ceea ce puteau ei săvârşi, dacă erau bine dirijaţi, iar ei doreau sincer să-i facă pe plac.

Altfel, ar fi petrecut ore obositoare implicat în înregistrarea sclavilor noi şi în repartizarea acestora în

diferite echipe de lucru. Deseori, cei neîmblânziţi aveau nevoie de instruire specială, sau rezistau violent – probleme care stinghereau desfăşurarea lină a muncii de toate zilele.

Erasmus, ciudat de independentul şi de excentricul robot, dăduse recent un ordin de a fi inspectat fiecare captiv *hrethgir* luat de pe recent cucerita Giedi Prime, în special orice fiinţă umană care dădea dovadă de calităţi ca independenţa şi talentul de conducător. Iblis ar fi trebuit rămână în alertă, căutând un candidat potrivit… fără să atragă atenţia asupra lui însuşi.

Nu-i păsa de scopurile lui Omnius în sine, dar, în calitate de şef de echipă, se bucura de anumite recompense pe bază de performanţă. Deşi asemenea stimulente făceau viaţa tolerabilă, împărţea cea mai mare parte a premiilor în rândul echipelor sale.

Cu faţa lată şi părul des care-i cădea peste sprâncene, Iblis avea o înfăţişare puternică, virilă. Capabil să obţină mai multă muncă din partea sclavilor decât oricare alt şef, cunoştea cele mai bune instrumente şi îndemnuri, manipularea cu ajutorul promisiunilor blânde şi nu cu ameninţări crude. Mâncare, zile de odihnă, servicii sexuale din partea sclavilor reproducători – tot ce era nevoie ca să-i motiveze. I se ceruse chiar să-şi expună unele gânduri la şcoala pentru oamenii de încredere, Dar tehnicile sale nu erau adoptate pe scară largă printre alte fiinţe umane privilegiate.

Cei mai mulţi şefi de echipă se bazau pe lipsuri şi pe tortură, dar Iblis considera asta o risipă. Se înălţase până la această poziţie în mare parte prin forţa personalităţii sale şi datorită loialităţii pe care o trezea la sclavii săi. Chiar şi oamenii dificili cedau invariabil în faţa voinţei sale. Maşinile simţeau această calitate înnăscută, aşa încât Omnius îi dădea libertatea de a-şi face treaba.

Dintr-o privire, Iblis numără şase monoliţi în jurul Forumului din vârful dealului, fiecare piedestal susţinând statuia gigantică a unuia dintre cei doisprezece titani, începând cu Tlaloc, apoi Agamemnon, Juno, Barbarossa,

Tamerlane şi Alexander. O imagine imensă a lui Ajax avea să-l ocupe pe cel de acolo, nu pentru că Ajax era atât de important, ci pentru că era nerăbdător până la violenţă. Dante putea să aştepte, ca şi Xerxes…

Iblis nu-şi putea aminti restul titanilor pe de rost, dar afla întotdeauna mai mult decât îşi dorea să ştie, pe măsură ce se construia fiecare statuie. Munca nu se sfârşea niciodată. De-a lungul ultimilor cinci ani, Iblis fusese implicat personal în fiecare dintre sculpturile ostentative, mai întâi ca sclav constructor şi mai târziu ca şef de echipă.

Era târziu în sezonul de vară, mai cald decât de obicei. Aburii încinşi dansau pe acoperişurile din jurul Forumului. Direct sub el, pe solul prăfos, echipa de construcţii purta haine mohorâte, cafenii, gri şi negre – îmbrăcăminte durabilă care nu avea nevoie decât rareori de spălat sau de reparaţii.

Dedesubtul platformei lui Iblis, un şef de echipă răcnea ordine. Roboţi supraveghetori umblau de colo până colo, nefăcând nicio mişcare să-i ajute pe muncitorii încovoiaţi. Pe deasupra pluteau ochi-de-pază, înregistrând totul pentru Omnius. Iblis abia dacă-i mai observa. Oamenii erau harnici, ingenioşi şi – spre deosebire de maşini – flexibili, atâta vreme cât li se dădeau stimulente şi recompense, erau încurajaţi aşa cum trebuia, erau îndrumaţi spre cel mai potrivit comportament. Maşinile gânditoare nu puteau înţelege subtilităţile, dar Iblis ştia că fiecare răsplată măruntă pe care-o dădea muncitorilor era o investiţie care producea de zece ori mai mult.

Potrivit tradiţiei, sclavii cântau adeseori cântece de muncă şi se angajau în întreceri gălăgioase pe echipe; acum însă erau tăcuţi, gâfâind în timp ce târau blocurile structurale la locul lor, deşi, în locuinţele lor ca nişte stupi, lucrătorii bombăneau în legătură cu munca. Cymecii erau nerăbdători să vadă piedestalul terminat, ca să poată ridica statuia lui Ajax, fabricată în altă parte, de o altă echipă. Fiecare segment al proiectului urma un program rigid, şi nicio scuză nu era permisă pentru întârzieri sau pentru

proasta calitate.

Deocamdată, Iblis era bucuros că oamenii lui puteau lucra în linişte, fără urmărirea intimidantă a lui Ajax. Iblis nu ştia unde-ar fi putut fi titanul, dar nu putea decât să spere că astăzi tortura alţi nefericiţi. Iblis avea treabă de făcut şi un plan de respectat…

După părerea lui, monoliţii erau inutili – obeliscuri, coloane şi statui uriaşe, faţade grogiptene pentru edificii goale, nefolositoare. Dar nu era el în măsură să pună la îndoială asemenea proiecte consumatoare de timp. Iblis ştia prea bine că monumentele satisfăceau pentru tiranii uzurpaţi o nevoie psihologică importantă. În plus, o asemenea muncă ţinea sclavii ocupaţi şi le oferea rezultate vizibile ale trudei lor.

După înfrângerea umilitoare administrată lor de către Omnius, cu secole în urmă, titanii se zbătuseră continuu să-şi recapete statutul pierdut. Iblis credea că cymecii săriseră peste cal, construind statui ciclopice şi piramide numai ca să se simtă mai importanţi. Se împăunau peste tot în corpuri-maşină bătătoare la ochi, dar de modă veche, grozăvindu-se cu victoriile militare.

Iblis se întreba câte dintre ele erau adevărate. La urma urmei, cum putea cineva să se îndoiască de cei care controlau istoria? Oamenii sălbatici din lumile nesupuse ale Ligii aveau probabil o perspectivă diferită asupra cuceririlor.

Îşi şterse sudoarea de pe frunte şi mirosi praful grăunţos care se ridica din activităţile de dedesubt. Se uită la agenda electronică din mână, verificând progresul în comparaţie cu punctele din plan. Totul mergea bine, aşa cum era de aşteptat.

Cu ochii lui ageri, observă un bărbat rezemat de un perete din umbră, luându-şi o pauză de odihnă neautorizată. Cu un surâs, Iblis îndreptă spre el o armă „de încurajare” cu puls energetic şi-i atinse piciorul stâng cu o rază. Sclavul îşi plesni locul fierbinte de pe piele şi se răsuci să se uite în sus, către Iblis.

— Încerci să mă faci să arăt ca un prost? strigă Iblis.

Dacă apare Ajax şi te vede moţăind. Acolo? Te-ar omorî pe tine mai întâi, sau pe mine?

Jenat, omul îşi croi drum în mulţimea de sclavi asudaţi, unde-şi reluă lucrul cu o vigoare reînnoită.

Câţiva şefi de echipă socoteau necesar să ucidă sclavi ca exemplu pentru ceilalţi, dar Iblis nu recursese niciodată la o asemenea tactică şi jurase nici să n-o facă. Era sigur că asta ar fi dus la dispariţia vrăjii inexplicabile pe care-o exercita asupra oamenilor. În schimb, era de ajuns să le arate că era dezamăgit de ei, şi atunci munceau mai cu spor.

La fiecare câteva zile, ţinea discursuri improvizate emoţionante. Cu asemenea ocazii, sclavii primeau apă şi pauze de odihnă care le reînnoiau energia, ceea ce compensa din plin timpul cheltuit. Felul în care lega frazele stârnea deseori urale şi entuziasm, şi foarte puţine întrebări din partea sclavilor mai îndrăzneţi, care se mirau de ce-ar trebui să fie entuziasmaţi pentru faptul că ridică *încă* un monument. Talentul şefului de echipă stătea în faptul că era extrem de *convingător.*

Iblis îi ura pe stăpânii-maşini, dar îşi ascundea sentimentele într-un mod atât de eficace, încât superiorii săi chiar aveau încredere în el. Acum, într-o clipă de visare, se văzu însuşi distrugând hipermintea-computer şi aşezându-se pe sine în locul ei. Mult mai mult decât un simplu om de încredere... Gândeşte-te – Iblis Ginjo, atotstăpânitorul, atotcunoscătorul!

Se stăpâni şi alungă nebunescul vis cu ochii deschişi. Realitatea era un dascăl sever, ca vederea unui cymec într-o zi frumoasă. Dacă Iblis nu termina la timp piedestalul-obelisc, Ajax ar fi născocit o pedeapsă extravagantă pentru ei toţi.

Motiv pentru care şeful de echipă nu îndrăznea să rămână în urma programului...

Fiecare dintre noi influenţează acţiunile oamenilor pe care-i cunoaşte.

XAVIER HARKONNEN,
comentariu către oamenii săi.

De zile întregi, tercero Xavier Harkonnen stătea treaz până târziu, lucrând la planurile defensive pentru Ligă. După dulcea noapte cu Serena – o promisiune plină de scântei pentru viitorul lor – se dedicase protejării omenirii libere.

Pe Salusa, făcea zboruri de antrenament, instruia noi luptători, mărea numărul de nave de patrulare de la periferia sistemului, pentru o primă apărare mai puternică, şi extindea reţeaua de scanare, pentru a furniza o mai bună capacitate de avertizare rapidă din adâncul spaţiului. Inginerii şi cercetătorii demontau şi studiau formele-războinic abandonate de cymeci şi rămase în ruinele *Zimiei,* sperând să găsească erori sau puncte slabe. Cu fiecare gură de aer inhalată în plămânii săi de schimb, simţea tot mai multă mânie împotriva maşinilor gânditoare.

Ar fi vrut să petreacă mai mult timp cu Serena, visând la locul unde să se ducă după nuntă, dar, mânat de furie şi de sentimentul intim de vină în legătură cu Giedi Prime, Xavier se îngropă în muncă. Dacă s-ar fi concentrat la prima lui misiune acolo, în loc să viseze ca un şcolar îndrăgostit, poate că ar fi observat fisura în apărare şi l-ar fi ajutat pe magnus să se pregătească. Chiar şi încurajarea terminări imediate a generatorului secundar de câmp ar fi însemnat mult. Dar acum era prea târziu…

Greşeli aparent lipsite de însemnătate puteau duce la evenimente de o importanţă crucială. Xavier îşi promise lui însuşi că nu va mai comite nicio neglijenţă în îndatoririle sale, pentru niciun motiv. Dacă asta ar însemna să petreacă mai puţin timp cu Serena, ea va înţelege…

Şedinţele statului major de urgenţă avură ca rezultat revizuirea structurii militare a Armadei, combinând

resursele şi numeroasele modele de nave de război provenind din toate miliţiile şi gărzile naţionale planetare. Nevoile speciale de apărare şi semnificaţia tactică a fiecărei lumi a Ligii fură discutate în cele mai mici amănunte. Recrutările Armatei se ridicară la niveluri nemaiîntâlnite. Fabricile lucrau peste program să asigure nave şi arme…

Xavier spera că va fi de-ajuns.

În biroul lui de la ultimul etaj al clădirii statelor majore reunite, hărţi stelare electronice acopereau pereţii. Grafice şi rapoarte tipărite erau împrăştiate pe fiecare suprafaţă de lucru. La fiecare pas, obţinea aprobarea comandantului statelor majore reunite, care, la rândul lui, trecea în revistă elementele cheie cu viceregele Butler.

Când apuca să doarmă vreun pic, Xavier o făcea în biroul lui sau în cazărmile subterane. Zile întregi nu reuşi să se întoarcă acasă, la moşia Tantor, deşi mama lui îl trimitea deseori pe tânărul şi entuziastul Vergyl să-i ducă mâncare făcută special pentru el.

Ciudat, nu mai auzise nimic despre Serena, şi presupunea că fiica viceregelui era ocupată cu îndatoririle ei vitale. Cei doi tineri îndrăgostiţi semănau în abilitatea lor de a vedea priorităţile la scară mare… În independenţa lor!

Hotărât să restructureze sistemele defensive ale Ligii, Xavier se menţinea în formă cu capsule şi băuturi stimulatoare. Rareori observa ce oră din zi sau din noapte era, ţinând seama doar de următoarea şedinţă din program. Acum privea cu ochii mijiţi prin fereastra biroului, la străzile tăcute şi la luminile oraşului licărind în întuneric. De câtă vreme se făcuse noapte? Orele se topeau una într-alta, purtându-l cu ele ca pe o piatră într-o avalanşă.

La urma urmei, cât de multe putea realiza un om? Erau oare condamnate unele lumi ale Ligii, orice-ar fi făcut el? Din cauza distanţelor dintre planete şi a călătoriei spaţiale lente, comunicarea era înceată, iar veştile erau de multe ori răsuflate în momentul în care ajungeau pe Salusa Secundus.

Faptul că se baza pe stimulente îl făcea să se simtă iritat

şi ţeapăn. Era treaz, dar atât de zdrobit de oboseală încât nu se mai putea concentra, Privind în gol, lăsă să-i scape un oftat imens. La capătul biroului, aghiotantul său, quarto Jaymes Powder, curăţase un loc de pe masă şi-şi odihnea acum capul pe lemnul lustruit.

Când se deschise uşa, quarto Powder nu se clinti, nici măcar nu sforăi, ci continuă să doarmă; ai fi zis că e mort. Xavier fu surprins să-l vadă intrând şi pe viceregele Butler, de asemenea epuizat.

— Trebuie să punem în aplicare orice-ai reuşit să termini, Xavier. Finanţarea e garantată. De dragul moralului, oamenii trebuie să ne *vadă* făcând ceva!

— Ştiu, dar n-avem nevoie de o singură soluţie, domnule. Cereţi-i lordului Bludd să-l încurajeze pe savantul Holtzman să prezinte indiferent ce concepte preliminare este pe cale să elaboreze…

Se frecă la ochi.

— În lipsă de altceva, avem nevoie de opţiuni noi pentru arsenalul nostru.

— Am vorbit deja despre asta noaptea trecută, Xavier… pe îndelete!

Viceregele îi aruncă o privire stranie.

— Nu-ţi aduci aminte? Are câteva prototipuri aproape gata.

— Da… desigur. Voiam doar să-ţi aduc aminte.

Xavier traversă încăperea şi se aşeză în faţa unui ecran de informaţii interactiv, un sistem de înaltă securitate care cocheta cu pericolele unui computer. Sistemul electronic de sinteze putea organiza şi furniza date vitale, dar nu avea conştiinţă de sine. Mulţi nobili – în special Bludd de pe Poritrin – respingeau chiar şi folosirea unor computere atât de primitive, dar în vremuri ca acestea sistemele de sinteză erau vitale.

Trecându-şi mâna peste ecran, Xavier făcu modificări în raportul său către Parlament, incluzând un compendiu de anexe specifice fiecărei planete, apoi imprimă documentul, din care aveau să fie trimise exemplare pe fiecare lume a

Ligii. Pe loc, îi înmână un teanc ordonat viceregelui, care citi atent recomandările şi îşi dădu aprobarea semnând cu o înfloritură. Apoi tatăl Serenei se grăbi să iasă din încăpere, lăsând uşa deschisă în urma lui.

La masă, quarto Powder se foi şi se ridică în capul oaselor, cu ochii împăienjeniţi. Fără o vorbă, Xavier se aşeză pe scaunul de la propriul lui birou. În partea cealaltă a camerei, ecranul sistemului de sinteze licărea într-o auroră de lumină, în timp ce tehnicienii îl alimentau cu semnale de testare, ca să se asigure că sistemul nu manifesta niciun strop de inteligenţă artificială.

În timp ce aghiotantul său se lăsă iar în voia somnului, Xavier începu şi el să moţăie. În imaginaţia lui istovită, visă că Serena Butler dispăruse, împreună cu o navă şi o echipă militară. I se părea ireal, dar plauzibil… apoi îşi dădu seama, cu o tresărire, că nu era câtuşi de puţin adormit.

Powder stătea la biroul lui, cu un alt ofiţer, ascultând veştile proaste.

— A luat un spărgător de blocadă, domnule! Modificat cu blindaj şi armament costisitor. Are cu ea un grup de comando. Un bătrân veteran, Ort Wibsen, a fost de acord să-i conducă…

Xavier se luptă să alunge zăpăceala provocată de oboseală. După ce-şi frecă ochii iritaţi, fu surprins s-o vadă pe sora cu ochii mari a Serenei, Octa, stând în spatele bărbaţilor. În mâna palidă ţinea un colier cu diamante negre, scânteietoare, atârnând de o bandă de aur, pe care i-l întinse grăbită.

— Serena mi-a zis să aştept cinci zile, apoi să vă dau asta… Octa părea eterică, delicată; se mută lângă el, dar se feri să-i întâlnească privirea.

Căutând răspunsuri, Xavier scoase colierul de pe bandă. Când atinse diamantele negre, transpiraţia de pe mâna lui activă un mic proiector care arăta o imagine holografică minusculă a Serenei. Se uită fix la ea, simţindu-se uluit şi îngrozit. Imaginea părea să se uite direct înspre el…

— Xavier, iubirea mea, am plecat pe Giedi Prime. Liga ar

fi discutat problema luni de zile, în timp ce oamenii cuceriţi suferă. Nu pot îngădui asta.

Zâmbetul ei îi frângea inima, dar era plin de speranţă.

— Am o echipă formată din cei mai buni ingineri, soldaţi de comando şi specialişti în infiltrare. Plus tot echipamentul şi cunoştinţele necesare ca să pătrundem în zona ocupată şi să punem în funcţiune transmiţătorul secundar de câmp. Vom termina construcţia şi vom instala sistemele – ceea ce ne va permite să separăm planeta de navele maşinilor gânditoare, prinzându-i în cursă pe cei care sunt deja acolo, la suprafaţă. Trebuie să aducem Armada şi sa recapturăm această lume. Contăm pe voi… Gândiţi-vă cât de mult am putea ajuta omenirea!

Lui Xavier nu-i venea să-şi creadă urechilor. Imaginea Serenei Butler continuă să-şi spună mesajul înregistrat.

— Te voi aştepta acolo, Xavier. Ştiu că n-o să mă abandonezi… Xavier îşi încleştă mâinile până când i se albiră încheieturile. Dacă exista cineva în stare să îndeplinească o asemenea misiune-surpriză, aceea era Serena Butler. Impulsivă, e adevărat, dar măcar încerca să facă ceva. Iar ea ştia că hotărârea sa îi va forţa şi pe ceilalţi să acţioneze.

Octa începu să plângă încet, alături de el. Viceregele Butler se repezi în birou, îngrozit de ceea ce auzise.

— Asta-i exact stilul Serenei, comentă Xavier. Acum va trebui să lansăm o ripostă – n-avem de-ales!

Gândiţi-vă la război ca la un comportament.

GENERALUL AGAMEMNON,
memorii

Într-o arenă aflată sub soarele arzător al zonei ecuatoriale a Pământului, Agamemnon se pregătea să se lupte cu maşina gladiator a lui Omnius. Hipermintea trata aceste lupte simulate ca pe nişte provocări pentru titanii subjugaţi, o cale de a-şi vărsa mânia şi de a-i ţine preocupaţi. Însă Agamemnon le vedea ca pe o ocazie de a da lovituri nimicitoare împotriva adevăratului său duşman.

Cu două sute treizeci de ani în urmă, sclavii umani şi roboţii antreprenori terminaseră acest coloseum semicircular, fără acoperiş, pentru luptele spectaculoase ale lui Omnius. Hipermintea se delecta testând capacitatea distructivă a diferitelor proiecte robotice. Aici, vehiculele blindate şi sistemele de artilerie conştiente de sine se puteau ciocni în împrejurări controlate.

Cândva, de mult, geniul Barbarossa programase vocaţia pentru luptă şi setea de cuceriri în inteligenţa artificială care evoluase, devenind Omnius. Chiar şi cu o mie de ani mai târziu, hipermintea-computer nu-şi uitase niciodată gustul pentru victorie.

Câteodată, aceste competiţii înscenate reuneau oameni împotriva maşinilor. Sclavi aleşi la întâmplare din grupele de lucru primeau bâte, explozivi sau raze arzătoare şi erau aruncaţi în arenă să-i înfrunte pe roboţii de luptă. Violenţa iraţională a fiinţelor umane disperate nu înceta niciodată să provoace mintea calculată a lui Omnius. Altă dăţi, computerul omniprezent prefera să-şi demonstreze propria superioritate împotriva cymecilor.

În aşteptarea următoarei întreceri de gladiatori, Agamemnon depuse un efort considerabil pentru a-şi proiecta noul său corp de luptă. Uneori, Omnius trimitea împotriva titanilor modelele sale cele mai finisate, cele mai sofisticate; cu alte ocazii, riposta cu monstruozităţi absurd

de mari, care n-ar fi fost niciodată viabile într-o ciocnire adevărată, totul era doar spectacol…

Cu luni în urmă, când Barbarossa obţinuse o victorie deosebit de frumoasă împotriva lui Omnius, cymecul ceruse ca răsplată permisiunea să-i atace pe oamenii nedomesticiţi. Dacă atacul de pe Salusa Secundus nu mersese bine, cel de-al doilea cucerise Giedi Prime. Barbarossa supraveghea chiar acum zeci de neocymeci porniţi la subjugarea oamenilor de acolo – încă o dată, un titan la cârma unei lumi! În sfârşit, un pas în direcţia cea bună…

Dacă reuşea să învingă astăzi în arenă, Agamemnon avea planurile lui proprii.

Cu sirenele trâmbiţând ca să anunţe noul eveniment, Agamemnon rulă înainte pe tălpi elastice păşitoare şi trecu printre coloanele corintice ale Porţii Pretendentului. Putea simţi forţa huruitoare a sistemului său de mobilitate perfecţionat, pulsul energiei intensificate scurgându-i-se prin căile neuroelectrice.

În interiorul formei de gladiator, corpul prins în poziţie joasă consta într-o pereche de sfere consolidate – una înconjurată de un blindaj opac, cealaltă făcută din vitraliaj transparent. În interiorul globului transparent atârnau emisferele alb-cenuşii ale creierului său uman, plutind în electrofluidul albastru deschis şi conectat la tijele mentale. Descărcări slabe de fotoni trosneau de-a lungul lobilor cerebrali, în timp ce trupul de cymec înainta, gata de luptă.

În jurul nucleului format din două sfere, motoare voluminoase murmurau în carcase protectoare. Motoarele acţionau mecanismele hidraulice care mişcau lin cele patru picioare cu gheare. Fiecare membru articulat se termina cu o masă de polimer metalic maleabil, care se putea modela într-o varietate de arme rigide.

Agamemnon construise această formă feroce de gladiator sub privirea bâzâitoare a ochilor-de-pază care îi monitorizau fiecare mişcare. Se presupunea că Omnius încărca toate informaţiile de felul acesta într-o porţiune

separată a hiperminţii, astfel încât să nu capete un avantaj incorect în luptă. Sau aşa pretindea Omnius…

În timp ce Agamemnon aştepta, pregătit de luptă, adversarul său păşi înainte, controlat direct de hiperminte. Omnius alesese un set de armură exagerat: două picioare masive, cu tălpile piciorului precum fundaţiile unei clădiri şi braţe care se terminau cu pumni în mănuşi de zale, la fel de mari precum torsul însuşi. Proporţiile erau mult exagerate, exact ca în coşmarul unui copil despre o brută. Din încheieturile pumnului goliatului-robot al lui Omnius ieşeau ţepi, iar descărcări apocaliptice formau arcuri electrice între vârfurile ca nişte coarne ale pumnului.

Agamemnon porni în forţă pe tălpile blindate, ridicând membrele anterioare, ca de crab, cu capetele din polimer adaptabil transformându-se în gheare. Chiar dacă ar fi câştigat astăzi întrecerea, hipermintea n-ar fi suferit nimic, n-ar fi avut nici măcar eleganţa de a se recunoaşte înfrântă cu umilinţă.

Pe de altă parte, Omnius ar fi putut distruge accidental recipientul creierului titanului. În situaţii de luptă, se întâmplau multe lucruri neprevăzute şi poate că Omnius – în ciuda programului care-l împiedica să ucidă intenţionat un titan – se bizuia pe asta. Pentru Agamemnon, această luptă era reală!

Câţiva roboti, observatori desemnaţi, urmăreau totul din tribune, prin filamente optice perfecţionate, dar rămâneau tăcuţi. Agamemnon n-avea oricum nevoie de aplauze. Celelalte scaune de piatră lustruită din coloseum rămâneau goale, reflectând lumina zilei coborâtă din cerul deschis. Marele stadion, aidoma unui cavou plin de ecouri, avea tot spaţiul necesar pentru ciocnirea a doi inamici gigantici.

Niciun anunţ nu preceda lupta, nicio informaţie nu se auzi din difuzoare. Agamemnon îşi lansă primul atacul.

Titanul ridică braţele cu gheare ca pe nişte bice, le întări cu o peliculă de diamant maleabil, şi porni în goană pe tălpile grele. Cu o agilitate surprinzătoare, robotul-goliat al lui Omnius ridică un picior enorm şi păşi într-o parte,

ferindu-se de atac.

Agamemnon fandă cu altul dintre membrele sale din faţă, având capătul acoperit de un buzdugan sferic ce lansa impulsuri de energie paralizantă, dezintegratoare. Pulsul trosni prin sistemele vulnerabile, iar războinicul lui Omnius se cutremură.

Brusc, uriaşul se roti, ridicând mâna înmănuşată ca să zdrobească braţul segmentat al cymecului. Nici măcar pelicula de diamant nu putea suporta izbitura, care îndoi membrul lui Agamemnon până când îl smulse din articulaţia flexibilă. Cymecul nu ţinu seama de stricăciuni şi îşi întoarse tălpile, eliminând membrul ce nu mai putea fi salvat. Balansă în sus un braţ tăios, metamorfozat brusc într-un vârtej de lame sclipitoare de diamant.

Agamemnon tăie torsul acoperit cu armură al adversarului său, retezând un mănunchi de filamente neuroelectrice de control. Din tuburile de lubrifiere ciopârţite izbucni un lichid verzui. Gigantul luptător ridică celălalt pumn cu ţepi, dar Agamemnon ridică şi el două braţe tăioase, sfârtecând încheieturile braţelor uriaşului cu lame incandescente. Găsi puncte vulnerabile cu o uşurinţă surprinzătoare, iar braţul drept al goliatului se bălăngăni nefolositor, o încâlceală de fibre neurolectrice şi fluide conductoare.

Pentru a evalua pagubele, Omnius îşi puse masivul luptător să facă doi paşi tunători înapoi. Agamemnon îşi forţă avantajul, apropiindu-se la distanţa de la care îl putea agăţa pe gladiator. Apoi dezlănţui prima lui surpriză majoră…

Dintr-un compartiment ascuns, aflat în interiorul adăpostului de modă veche al motorului, un iris se deschise şi opt cabluri din fibre conductoare consolidate ţâşniră afară, fiecare având în vârf o gheară cu un conector magnetic. Cablurile zburară ca un cuib de vipere întărâtate şi izbiră uriaşul care se clătina. Îndată ce vârfurile îşi atinseră ţinta, Agamemnon lansă o descărcare enormă de energie. Pe corpul masiv al luptătorului lui Omnius se

aprinseră fulgere, de sus până jos.

Generalul cymec se aşteptase ca această lovitură perfidă să-l scoată complet din funcţiune pe robotul de luptă, însă Omnius trebuie să-şi fi ecranat bine unitatea de luptă. Agamemnon trimise un nou impuls paralizant, asemenea unei înţepături de scorpion, dar gladiatorul lui Omnius tot nu se prăbuşi. În schimb, cuprins parcă de furie, maşina îşi legănă – cu forţa unui tren în plină viteză – mănuşa colosală, punându-şi toată energia şi întreg impulsul într-o singură lovitură.

Pumnul ţepos izbi drept, nimerind sfera transparentă care adăpostea creierul fără trup. Un val distrugător izbucni din ţepii de la încheieturi, şi o crăpătură sfărâmă pereţii curbi, transparenţi, ai recipientului protejat al creierului. Prin pereţii sparţi ai containerului, electrofluidul se împrăştie ca un jet de sânge albastru. Tijele mentale se răsuciră şi creierul căzu din firele suspensoare, atârnând dezgolit în aerul liber, fierbinte.

Dar generalul cymec îşi ticluise şi el un şiretlic. Creierul din interiorul containerului transparent era doar o momeală, o reproducere sintetică a circumvoluţiunilor sale cerebrale. Adevăratul creier al lui Agamemnon se afla în interiorul sferei opace cu pereţi de metal, din care controla forma de gladiator. În siguranţă şi intact…

Cu toate acestea, era uluit şi furios. Omnius îşi dovedise dorinţa de a provoca pagube grave celui mai puternic şi mai talentat dintre toţi titanii. Voinţa puternică a lui Omnius de a evita înfrângerea părea capabilă să treacă peste restricţiile de programare. Sau hipermintea ştiuse tot timpul despre şiretlic? Agamemnon lansă riposta răzbunătoare.

Chiar în timp ce se rotea spre spate pe tălpi, îndepărtându-se urlând cât putea de repede, elimină sfera acum spartă ce conţinea creierul fals. Îl lansă către centrul corpului colosului robot.

În trupul lui special construit, Agamemnon se ghemui apoi la pământ, ridicând membrele armate şi coborându-şi

recipientul ecranat al creierului între şirurile de tălpi groase, pentru a se proteja, ca o broască ţestoasă retrăgându-se în carapace.

Sfera falsului creier lovi gladiatorul avariat şi explodă. Creierul simulat fusese sculptat din spumă solidă de înaltă energie. Flăcările vuiră pe lângă Agamemnon, pârjolind solul. Explozia doborî robotul gigant, sfâşiindu-i torsul şi decapitându-l. Unda de şoc fu de ajuns pentru a dărâma o parte din peretele cel mai apropiat al coloseumului.

Agamemnon supravieţuise – iar gladiatorul lui Omnius căzuse!

— Excelent, generale!

Vocea computerului răsună din difuzoarele aflate în porţiunea intactă a arenei, pe un ton care părea sincer satisfăcut.

— O manevră extrem de reconfortantă şi de plăcută…

Agamemnon tot se mai întreba dacă Omnius îşi dăduse seama că acel creier care se vedea era fals. Sau poate că hipermintea găsise o cale de a ocoli restricţiile protectoare pe care Barbarossa le instalase cu atâţia ani în urmă. Acum nu putea şti cu siguranţă dacă hipermintea era într-adevăr dornică să-l lase să moară în luptă. Poate că Omnius încerca să-i împiedice să se simtă prea triumfători sau supraevaluaţi pe ambiţioşii titani, şi în special pe Agamemnon…

Numai Omnius ştia asta sigur, într-un fel sau altul.

Printre fumul şi flăcările care se ridicau din ruinele colosului-maşină Agamemnon îşi ridică forma de gladiator, învingătoare incontestabil.

— Te-am învins, Omnius! Aş dori să-mi revendic răsplata…

— Fireşte, generale, răspunse hipermintea, pe un ton blajin. Nu e nevoie nici măcar să-ţi spui dorinţa. Da, vă voi îngădui, ţie şi cymecii tăi, să conduceţi în continuare atacuri împotriva *hrethgirilor…* Daţi-i drumul şi distraţi-vă!

Supravieţuitorii învaţă să se adapteze.

ZUFA CENVA,
prelegere către magiciene

În cabina imaculată, cu contururi simple, a *Călătorului Visurilor,* Vorian Atreides şi Seurat zburau iarăşi între sisteme solare, adunând şi livrând actualizări ale lui Omnius pentru a menţine concordanţa în hipermintea distribuită pe tot cuprinsul lumilor sincronizate. Schimbau actualizările cu alte copii ale hiperminţii, sincronizând încarnările lui Omnius şi plecând cu date noi, menite să fie partajate între reţelele extinse. Lui Vor îi plăcea enorm să fie om de încredere.

Zilele petrecute în spaţiu treceau fiecare la fel ca celelalte. Perechea ciudat legată îşi făcea treaba cu eficacitate. Seurat şi micul echipaj de automate de întreţinere asigurau curăţenia sterilă şi eficienţa optimă în cabine, în care Vor lăsa din când în când pete de mâncare şi de băutură, ca şi unele lucruri doar pe jumătate terminate sau în dezordine.

Aşa cum făcea deseori, Vor stătea în faţa unei console interactive aflate în compartimentul strâmt din spate, cotrobăind prin baza de date a navei pentru a obţine mai multe informaţii despre destinaţiile lor. Fusese învăţat despre beneficiile faptului de a progresa în instruirea sa printre celelalte fiinţe umane privilegiate, de pe Pământ. Exemplul tatălui său – devenit, dintr-un necunoscut, cel mai mare dintre titani, cuceritor al Vechiului Imperiu – arăta cât de mult putea realiza chiar şi un simplu om…

Fu surprins să vadă că ruta normală a *Călătorului Visurilor* se schimbase.

— Seurat! De ce nu mi-ai zis că am adăugat o planetă nouă? N-am auzit niciodată de această… Giedi Prime, din sistemul Ophiuchi B. Înainte era pe listă ca fiind o puternică lume a Ligii!

— Omnius a programat această destinaţie în cursul

nostru, înainte să plecăm de pe Pământ. Se aştepta ca tatăl tău s-o fi cucerit până în momentul în care ajungem noi. Omnius are încredere în capacitatea lui Agamemnon de a se revanşa după eşecul de pe Salusa Secundus…

Vor se simţi mândru că tatăl lui avea să îmblânzească încă o lume pentru maşinile gânditoare.

— Fără îndoială că totul va fi mers bine până la sosirea noastră şi că forţele noastre vor fi la faza de curăţenie.

— Vom vedea când vom ajunge acolo, replică Seurat. Mai sunt luni întregi până atunci.

*

De multe ori se angajau în competiţii umane tradiţionale, provenite din bazele de date cuprinzătoare, competiţii cum ar fi poker-ul sau tablele; alteori Vorian inventa un joc nou, declara un set de reguli absurde şi apoi pornea să-l bată pe Seurat, până când robotul autonom învăţa să manipuleze regulile în favoarea lui însuşi.

Cei doi erau de forţă egală, dar cu însuşiri drastic diferite. În timp ce Seurat avea un talent pentru strategii complicate şi putea calcula multe mişcări în avans, Vor reuşea să scoată întorsături derutant de inovatoare. Seurat găsea dificil de înţeles comportamentul uman dezordonat.

— Pot urmări consecinţele într-o progresie logică, pornind de la un eveniment individual, dar nu pot înţelege cum reuşeşti să transformi comportamentul impulsiv şi ilogic într-o strategie eficace. Nu există nicio conexiune cauzală!

Vor îi zâmbi.

— N-aş putea suporta să te văd calculând un răspuns „iraţional”, bătrân creier metalic… Lasă asta pe seama experţilor ca mine!

Fiul lui Agamemnon era de asemenea destul de priceput la tactici şi strategii militare, un talent pe care şi-l dezvoltase studiind marile bătălii ale istoriei umane străvechi, aşa cum erau ele rezumate în memoriile ample

ale tatălui său. Generalul cymec nu făcea niciun secret din faptul că spera ca – într-o zi – fiul lui să devină un geniu militar desăvârşit.

De câte ori Seurat rămânea în urmă la o anumită întrecere, continua cu obiceiul enervant de a-l distrage pe Vor cu glume, fleacuri sau anecdote – adaptându-le ca să-l intereseze pe tânărul impertinent. În tot timpul în care căpitanul-robot îl cunoscuse pe copilotul său uman, Seurat acumulase şi evaluase informaţii, pregătindu-se pentru a le folosi mai târziu. Căpitanul-robot devenise expert la deschiderea de subiecte care-l absorbeau pe Vor şi-i făceau gândurile să hoinărească.

Seurat flecărea fără încetare despre viaţa legendară a lui Agamemnon, adăugând detalii pe care Vor nu le citise niciodată în memorii: mari bătălii pe care titanii le câştigaseră, planete pe care le adăugaseră lumilor sincronizate şi formele-războinic pe care Agamemnon le proiectase pentru competiţii private de gladiatori. Odată, căpitanul-robot născocise o poveste absurdă despre cum marele general îşi pierduse literalmente minţile. Recipientul protejat al creierului se desprinsese accidental de forma păşitoare şi se rostogolise în josul unui deal, în timp ce corpul mecanic, pe program automat, trebuise să alerge după el să-l găsească.

Totuşi, Vorian descoperise recent informaţii mai neliniştitoare decât orice-ar fi putut dezvălui vreodată robotul. Printre jocuri şi provocări, scotocea bazele de date deschise, citind părţile lui favorite din memoriile tatălui său, încercând să priceapă ceva din mulţimea de amănunte înregistrate de Omnius. Într-una dintre aceste incursiuni, Vor descoperi că, de-a lungul anilor, Agamemnon fusese tatăl a doisprezece alţi fii. Vorian nu presupusese niciodată că era singurul – dar doisprezece fraţi necunoscuţi! Marele general titan va fi vrut, fireşte, să creeze descendenţi demni de moştenirea lui…

Mai rău, descoperi că fiecare dintre aceşti doisprezece se dovedise a fi un eşec. Agamemnon nu suporta cu uşurinţă

dezamăgirile şi ucisese aceste progenituri inacceptabile, deşi cu toţii fuseseră oameni de încredere privilegiaţi, la fel ca şi Vor. Ultimul fusese executat cu aproape un secol în urmă. Până la urmă, Vor era cea mai mare speranţă a tatălui său, dar nu neapărat singura opţiune. Agamemnon trebuia să aibă încă multă spermă în rezervă... aşa că şi de Vor se putea dispensa la fel de uşor ca şi de ceilalţi!

După ce află asta, Vor deveni imun la încercările lui Seurat de a-l distrage.

Acum, Vor stătea la masă, cu ochii aţintiţi la proiecţia tablei de joc şi cântărindu-şi următoarea mutare. Ştia că Seurat nu putea determina ce se întâmplă în imprevizibila minte umană. Chiar şi cu toată sofisticarea lui de robot independent, acumula doar date exterioare şi nu recunoştea subtilităţile.

Tânărul de încredere zâmbi, doar puţin, ceea ce Seurat observă imediat.

— Îmi joci o mică farsă? Îţi exersezi vreo putere umană secretă?

Vor continuă să surâdă şi să privească tabla. Era o competiţie multi-joc, învârtindu-se în interiorul unui ecran tridimensional încastrat în tăblia mesei. Fiecare jucător încerca să aleagă o întrecere sau o situaţie care să-l avantajeze dintr-o selecţie largă de jocuri, apoi să facă o mutare. Scorul era strâns, iar următorul punct ar fi câştigat concursul.

Diferitele jocuri apăreau la întâmplare şi, de fiecare dată, Vor avea doar câteva secunde să-şi facă mutarea. Urmări diagramele mobile oprindu-se temporar pe loc înainte de a trece mai departe. Străvechiul joc terran de Go apărea în gama de opţiuni; nimic acolo care să-l avantajeze. Alte opţiuni curseră prin faţa lui. Un joc cu tendinţe spre maşini apăru în continuare, unul care cerea mai multă memorie decât avea Vor.

Îl lăsă să treacă. Se iviră încă două jocuri care nu-i plăceau, urmate de o mână de pocher.

Bazându-se pe noroc şi pe fanfaronadă, Vor îl înfruntă pe

căpitanul robot, care nu putea înţelege strategia jocului la cacialma sau „abilitatea” şanselor aleatoare. Expresia lui Vor era impenetrabilă, şi tânărul izbucni în râs văzând confuzia de pe chipul de oglindă al lui Seurat.

— Te-am bătut, remarcă Vor. Şi te-am bătut rău!

Încrucişă braţele pe piept, simţindu-se plin de sine după ce robotul îndoi în sfârşit mâna.

— Nu-i vorba doar de scor, cât de felul în care ai încercat să câştigi. Seurat răspunse că nu dorea să mai joace şi alte jocuri, iar Vor râse de el.

— Te-ai îmbufnat, bătrân creier metalic!

— Îmi reevaluez tactica.

Vor se întinse peste masă şi-şi bătu adversarul pe umărul lucios, ca pentru a-l consola.

— De ce nu stai aici să te antrenezi, în timp ce eu conduc nava? Mai e drum lung până pe Giedi Prime.

Regrete sunt multe, iar eu am partea mea.

SERENA BUTLER,
memorii nepublicate

Spărgătorul de blocadă, cenuşiu ca norii, nu era doar rapid şi greu de văzut pe cerul întunecat al planetei Giedi Prime, avea şi cel mai sofisticat profil de navă invizibilă dintre toate aparatele din arsenalul Ligii. Serena spera că abilităţile de război ale lui Ort Wibsen aveau să fie îndeajuns cât să-i treacă prin blocadă către insula izolată din marea nordică, locul de unde îşi puteau începe munca.

Pinquer Jibb le furnizase schiţe, planuri şi coduri de acces pentru turnurile secundare de transmitere a scutului – dacă vreunul dintre sisteme rămăsese intact. Dar chiar şi cu excelenţii consilieri şi ingineri militari, nimic din toate astea nu avea să fie limpede sau uşor.

După lunga călătorie dinspre Salusa, zburau acum în tăcere pe cerul nopţii, cercetând întinderea de pământ de dedesubt. Părţile neesenţiale ale reţelei energetice fuseseră închise, iar oraşele aruncate într-o beznă barbară. La urma urmei, maşinile îşi puteau ajusta pur şi simplu senzorii optici ca să vadă în întuneric!

Serena nu ştia câţi membri antrenaţi ai gărzii naţionale supravieţuiseră. Spera că unii trecuseră în clandestinitate după cucerirea de către maşinile gânditoare, aşa cum o încredinţase disperatul curier Jibb. După ce trupele ei de comando repuneau în funcţiune câmpul de bruiaj, supravieţuitorii gărzii naţionale aveau să joace un rol crucial în recucerirea planetei. Conta pe Xavier să aducă navele Armadei la locul conflictului, indiferent ce sfori ar fi trebuit să tragă.

Serena stătea în compartimentul de pasageri al vedetei rapide, nerăbdătoare să-şi înceapă activitatea. Până acum, pe Salusa, tatăl său va fi aflat deja despre plecare, şi spera că Xavier va fi lansat forţa de atac către Giedi Prime. Dacă nu, atunci misiunea lor era condamnată, la fel şi ea,

împreună cu echipa.

Xavier era probabil supărat şi îngrijorat pentru ea, furios din cauza riscului nesăbuit pe care şi-l asumase. Dar dacă obţinea rezultate, tot efortul ar fi fost justificat.

Nimic nu dăinuie, în afară de îndatorirea însăşi!

Aplecat asupra aparatelor din cabină, bătrânul Wibsen examina regiunile nordice pentru a repera cu precizie staţia de transmisie neterminată. Serena reţinuse din raportul lui Xavier doar o amplasare generală, dar el ştia că maşinile cuceritoare nu şi-ar fi bătut niciodată capul doar cu o simplă insulă arctică, izolată, în timp ce se ocupau de subjugarea populaţiei de pe Giedi Prime. Atâta vreme cât nu atrăgeau atenţia asupra lor, poate că inginerii lui Brigit Paterson şi-ar fi putut termina treaba fără amestecul nimănui.

Veteranul încercat studia o consolă cu instrumente, scărpinându-se pe obrazul aspru. După retragerea lui forţată, Wibsen nu păstrase nimic din înfăţişarea militară scrobită, scoasă ca din cutie; acum, la capătul călătoriei lor prin spaţiu, arăta mai mototolit ca niciodată. Dar Serena nu-l recrutase pentru garderobă sau pentru obiceiurile lui legate de igienă…

Bătrânul soldat urmărea dungile de lumină şi impulsurile de pe ecranul unui scaner.

— Acolo e… Trebuie să fie insula cu pricina!

Cu un mormăit satisfăcut, începu să atingă butoanele exact ca un muzician care cântă la o claviatură pentru a scoate în evidenţă un curs sinuos, dar sigur, prin reţeaua de senzori electronici ai maşinilor.

— Pelicula invizibilă de pe carcasă ar trebui să ne lase să ne strecurăm direct printre sistemele lor de supraveghere. Şaizeci, şaptezeci la sută şanse, aş zice…

Serena acceptă realitatea sumbră.

— Avem mai multe şanse decât oamenii de pe Giedi Prime.

— Deocamdată, comentă Wibsen.

Brigit Paterson păşi în cabină, fără să-şi piardă echilibrul

când puntea se zgudui, lovită de rafalele de vânt.

— Cea mai mare parte a Armadei nici măcar nu şi-ar fi asumat riscul. Probabil că s-ar fi împăcat cu situaţia de pe Giedi Prime până când ar fi avut o ocazie perfectă, lipsită de riscuri.

— Trebuie doar să le arătăm cum se face, continuă Wibsen.

Serena şi-ar fi dorit ca Xavier să poată fi aici, să ia hotărârile împreună.

Vedeta rapidă camuflată spintecă atmosfera întunecată sub unghiul potrivit şi se apropie de marea rece de plumb.

— E timpul să ne facem nevăzuţi, avertiză veteranul. Ţineţi-vă bine!

Nava alunecoasă plonjă sub suprafaţa apei adânci ca un fier încins. Jetul de aburi abia dacă fu urmat de o undă uşoară. Apoi, ascuns de ocean, aparatul pluti către nord, în direcţia coordonatelor insulei stâncoase unde nervosul magnus Sumi îşi construise transmiţătoarele de rezervă.

— Aş zice că am ieşit destul de mult din raza senzorilor, spuse Serena. Putem respira uşuraţi pentru o vreme.

Wibsen înălţă o sprânceană.

— Nici măcar n-am început să transpir încă…

Ca pentru a-şi contrazice remarca, se luptă să-şi controleze un acces brusc de tuse, în timp ce manevra spărgătorul de blocadă modificat prin curenţii din apa slab luminată. Bătrânul îşi înjură boala şi injectorul medical implantat în piept.

— Comandante, nu pune în primejdie misiunea din cauza mândriei tale încăpăţânate, îl dojeni Serena.

Nava se înclină pe o parte şi scârţâi. În spatele unui perete despărţitor, ceva bolborosi.

— La naiba cu vârtejurile din apă!

Roşu la faţă, Wibsen ţinu aparatul sub control, apoi se întoarse încruntat spre Serena.

— În momentul ăsta sunt doar şoferul. O să mă pot relaxa de îndată ce scap de voi.

Naveta navigă pe sub suprafaţa apei pentru o oră, destul

de adânc pentru a evita fragmentele de gheaţă din zonele polare şi îi conduse, în sfârşit, către un golf adăpostit. Pe ecranele din cabină, insula care se apropia părea stearpă şi stâncoasă, numai faleze negre şi gheaţă.

— Nu mi se pare un loc prea frecventat, comentă Wibsen.

Brigit Paterson replică:

— Magnus Sumi n-a ales locul ăsta pentru frumuseţea lui. De aici, o proiecţie polară e simplă şi eficientă. Acoperirea acestor transmiţătoare e bună pentru toate întinderile de uscat.

Wibsen scoase la suprafaţă spărgătorul de blocadă.

— Tot cred că e un loc urât...

În timp ce-i dirija în portul adânc, înconjurat de o semilună de stânci, începu din nou să tuşească, mai tare şi mai rău ca înainte.

— Al dracului de prost şi-a ales momentul!

Arăta mai mult iritat decât suferind.

— Suntem pe autopilot, încă pe cursul cel bun. Adu-l încoace pe Jibb să conducă pentru un timp. La urma urmei, e la el acasă...

Pinquer Jibb, cel cu părul creţ, se uita la complexul de pe insulă, aflat tot mai aproape, aparent dezamăgit că refugiaţii din garda naţională nu terminaseră deja treaba. Preluă comenzile de la veteran şi duse vehiculul la debarcaderele şi docurile de încărcare, acum abandonate, ale insulei. După ce se fixară pe loc, deschise trapele.

Lumina vineţie a zorilor se întindea ca o vânătaie pe cerul nordic. Inspirând aerul proaspăt dar muşcător, Serena stătu în picioare, îmbrăcată călduros, alături de membrii echipei sale. Insula pietroasă arăta ameninţătoare şi părea complet pustie.

Ceva mai încurajator, totuşi, era ansamblul de turnuri argintii cu feţe parabolice şi reţele de grilaje metalice. Gheaţa şi chiciura tiveau structurile, dar acestea păreau neatinse de maşinile gânditoare invadatoare.

— De îndată ce dăm drumul la astea, roboţii n-or să ştie

ce i-a lovit, îi încurajă Wibsen, trăgându-se afară, în aer liber, părând că şi-a revenit oarecum. Suflă un nor de abur alb peste mâini.

Serena continuă să se uite la turnuri, având pe chip o expresie nerăbdătoare, plină de speranţă şi de hotărâre. Brigit Paterson încuviinţă, cu gândul numai la treabă.

— Chiar şi aşa, misiunea noastră e departe de a fi încheiată.

În vremuri de război, fiecare persoană susţine că îşi dă contribuţia la efortul tuturor. Unii fac promisiuni deşarte, alţii oferă fonduri dar puţini sunt dispuşi să sacrifice totul. Acesta, cred eu, este motivul pentru care n-am fost capabili să înfrângem maşinile gânditoare.

ZUFA CENVA,
Arma Rossakului

Cu ochii aţintiţi la paisprezece dintre cele mai puternice şi mai devotate tinere magiciene pe care Rossak le dăduse vreodată, Zufa Cenva înţelegea că aceste femei nu erau unica speranţă a umanităţii. Ele nu erau *singura* armă împotriva teribililor cymeci, nici lovitura cea mai puternică pe care o putea da Liga. Dar erau decisive pentru efortul de război. Zufa stătea printre tufărişurile cărnoase alături de ucenicele ei şi le privea cu compasiune şi dragoste. Nimeni, în toate lumile Ligii, nu era mai încrezător în succes sau mai devotat victoriei. Inima ei părea gata să-i sară din piept când le vedea concentrându-şi fiecare strop de energie asupra scopului final. Dacă toţi ceilalţi ar fi putut fi la fel de hotărâţi, maşinile gânditoare ar fi fost înfrânte numaidecât.

Aşa cum făcuse deja de câteva luni, Zufa îşi conducea grupul de elită în junglă, acolo unde magicienele îşi puteau exersa abilităţile şi puteau aduna puterea din spiritul lor. Fiecare dintre aceste tinere era echivalentul unui focos psihic. Zufa, binecuvântată din naştere cu mai mult talent decât oricare dintre ele, le împărtăşise metodele, împingându-le să-şi atingă limitele. Le învăţase, cu multă răbdare, cum să dezlănţuie forţe telepatice incredibile... şi cum să exercite controlul. Femeile îşi îndepliniseră admirabil sarcina, mai presus de prevederile cele mai optimiste ale lui Zufa.

Dar trebuiau să facă în aşa fel încât străduinţa lor să însemne ceva.

Acum stătea pe un buştean prăbuşit, fără scoarţă, pe care crescuse un strat gros de ciuperci de stâncă. Cupola

de ramuri era întunecată de umbrele care se împleteau sus, deasupra capului. Frunzişul violet-închis filtra apa de ploaie caustică, astfel încât picăturile care se prelingeau ca nişte lacrimi pe pământul acoperit de straturi de vegetaţie erau dulci şi puteau fi băute. Insecte mari şi rozătoare spinoase îşi săpau drum prin straturile de sol, neştiind de testele pe care erau pe cale să le înceapă magicienele.

— Adunaţi-vă gândurile… Relaxaţi-vă… dar pregătiţi-vă să vă *concentraţi* cu toată puterea, atunci când vă comand eu s-o faceţi!

Zufa le privi pe femei, toate înalte şi palide, cu pielea translucidă părul alb, strălucitor. Arătau ca nişte îngeri păzitori, fiinţe luminoase trimise să protejeze umanitatea împotriva maşinilor gânditoare. Putea exista vreun alt motiv pentru care Dumnezeu le încredinţase asemenea puteri mentale?

Privirea ei se mută de la un chip hotărât la altul: Silin, cea îndrăzneaţă şi impulsivă; inventiva Cameo, care improviza forme de atac; Tirbes, încă descoperindu-şi potenţialul; Rucia, care alegea întotdeauna integritatea; Heoma, cu cea mai mare putere brută… şi alte nouă. Dacă Zufa ar fi trebuit să ceară o voluntară, ştia că toate magicienele alese de ea ar fi solicitat această onoare.

Era sarcina ei să aleagă cine să fie cea dintâi martiră. Xavier Harkonnen era deja nerăbdător să plece spre Giedi Prime.

Îşi iubea ucenicele ca şi cum ar fi fost copiii ei… şi, într-un sens foarte real, chiar erau, pentru că îi urmau metodele, folosindu-şi potenţialul la maximum. Aceste tinere erau atât de diferite de Norma!

Cu faţa la magiciana şefă, cele paisprezece stăteau laolaltă, în aparenţă mulţumite şi calme, dar zbuciumate pe dinăuntru. Ochii lor se închiseră pe jumătate. Nările le fremătau, în timp ce respirau numărându-şi bătăile inimii şi folosindu-şi abilitatea înnăscută de biofeedback, pentru a-şi modifica funcţiile corpului.

— Începeţi să clădiţi puterea în mintea voastră. Simţiţi-o

ca pe energia statică dinainte de o furtună cu fulgere…

Le văzu feţele tremurând, în timp ce gândurile li se învolburau.

— Acum măriţi puterea câte puţin. Imaginaţi-o în creier, dar nu pierdeţi controlul. Un pas, apoi încă unul… Simţiţi energia amplificându-se – dar nu o eliberaţi. Trebuie să menţineţi stăpânirea asupra sa!

În jur, în crepusculul junglei fungoide, Zufa simţi energia trosnind, crescând. Zâmbi.

Se aşeză la loc, pe buşteanul ei, simţindu-se slăbită dar neîndrăznind s-o arate. Recentul avort, eliminarea copilului monstruos al lui Aurelius Venport, o lăsase complet epuizată. Dar era atâta muncă de făcut, atât de multe lucruri pe care nu le putea amâna sau lăsa în seama altcuiva… Lumile Ligii se bazau pe ea, mai ales acum.

Toată lumea avea mari aşteptări de la cea mai puternică magiciană, dar Zufa Cenva luase asupra ei o povară chiar şi mai mare. Cu fiecare ocazie, planurile şi visurile sale fuseseră paralizate atunci când oamenii refuzaseră să depună vreun efort sau să-şi asume riscurile necesare. Aceste ucenice înflăcărate şi talentate păreau totuşi altfel, şi ea se încredinţase că vor face tot ceea ce li se cerea, la standardele impuse. Prea adeseori, când cântărise alţi oameni, îi găsise necorespunzători…

— Încă un pas, rosti ea. Intensificaţi-vă puterea… Vedeţi până unde poate merge, dar fiţi mereu atente. O greşeală în această clipă ne-ar distruge pe toate – şi rasa umană nu-şi poate permite să ne piardă!

Energia psihică pulsă la nivel şi mai înalt. Părul lor alburiu începu să plutească în sus, ca şi cum gravitaţia dispăruse.

— Bine! Bine! Ţineţi-o tot aşa!

Succesul lor o încânta.

Pe Zufa n-o interesase niciodată să se proslăvească singură. Era o conducătoare severă şi dificilă, cu prea puţină răbdare sau simpatii pentru slăbiciunile altora. Magiciana şefă nu avea nevoie de bogăţie şi de profit, ca Aurelius Venport, sau de distincţii, ca Tio Holtzman, nici de

o demonstraţie de atragere a atenţiei, cum părea să fi dorit Norma, atunci când îl convinsese pe savant să o accepte ca învăţăcel. Dacă Zufa Cenva era nerăbdătoare, avea dreptul să fie... Acesta era o vreme de criză!

Tufişurile fremătară când insectele şi rozătoarele locale fugiră cât puteau de repede, din faţa undelor psihice. Arborii foşniră, cu frunzele şi rămurelele zbătându-se ca şi cum ar fi încercat să se smulgă de pe tulpina-mamă şi să zboare din junglă. Zufa îşi apropie pleoapele şi-şi cercetă studentele.

Acum atingeau etapa cea mai periculoasă. Energia mentală crescuse până când trupurile lor începură să licărească şi să dogorească. Zufa trebuia să-şi folosească propriile capacităţi pentru a ridica o barieră protectoare împotriva presiunii psihice combinate asupra minţii ei. O singură scăpare, şi totul ar fi pierdut!

Dar ştia că aceste ucenice devotate nu vor face niciodată o asemenea greşeală. Înţelegeau ce era în joc şi care ar fi fost consecinţele. Lui Zufa i se strânse inima uitându-se la ele...

Una dintre ucenice, Heoma, dovedea mai multă putere decât colegele ei. Îşi intensificase puterea la un nivel şi mai ridicat, menţinând totuşi controlul. Forţa distructivă ar fi putut deveni un adevărat incendiu în celulele creierului ei, dar Heoma îi rezista, privind cu ochi orbi în timp ce părul său biciuia aerul ca o furtună.

Dintr-o dată, printre crengile dese de deasupra căzu un slarpon cu corpul îndesat – o creatură solzoasă cu dinţi ca nişte ace şi carapace groasă. Se rostogoli printre tinere cu o bufnitură, deranjat din pânda lui în căutare de pradă şi înnebunit de clocotul energiei mentale. Numai muşchi şi cartilaje, se zvârcoli, repezindu-se să muşte pe cineva cu fălcile sale puternice şi râcâind cu ghearele.

Surprinsă, Tirbes tresări – şi Zufa simţi un val necontrolat de energie izbucnind ca un jet de flăcări eliberat brusc.

— Nu! strigă ea şi făcu un efort, apelând la propriile-i puteri pentru a înăbuşi dezlănţuirea elevei. Controlează-te!

Heoma, cu un calm desăvârşit, îndreptă degetul spre slarpon ca şi cum ar fi vrut să şteargă o pată de pe un panou magnetic. Trasă o linie de energie psihică nimicitoare peste animalul de pradă plin de solzi. Slarponul explodă în flăcări albe, zbătându-se în timp ce oasele i se transformau în cărbune, pielea îi crăpă şi se sfâşie până când se coji în fulgi de scrum. Focul mocnea în orbitele lui acum goale…

Colegele lui Heoma se luptau să se îngrădească şi să-şi folosească forţele mentale. Dar fuseseră distrase într-un moment critic şi pierdeau stăpânirea nesigură asupra barosului lor telepatic. Neclintite, Heoma şi Zufa păstrau însă un calm supraunan în mijlocul lor, în contrast desăvârşit cu eforturile frenetice ale celorlalte. Forţa psihică combinată pulsa şi unduia.

— Retrageţi-vă, comandă Zufa cu buzele tremurând. Reduceţi puterea. Absorbiţi-o în interiorul vostru. Trebuie s-o reţineţi şi s-o adunaţi înapoi în mintea voastră. E o baterie, iar voi trebuie s-o păstraţi încărcată!

Inspiră adânc, văzu că toate luptătoarele ei psihice făceau acelaşi lucru. Una câte una, traseră aer în piept şi, treptat, zumzetul din aer se risipi pe măsură ce tinerele începură să-şi domolească efortul continuu.

— Ajunge deocamdată… Aţi fost mai bune ca oricând!

Zufa deschise ochii şi-şi văzu toate studentele cu ochii aţintiţi asupra ei, Tirbes palidă şi speriată, celelalte tulburate de cât de aproape de autoanihilare ajunseseră. Heoma, o insulă separată, arăta complet imperturbabilă.

Într-un cerc larg în jurul lor, arbuştii fungoizi moi erau contorsionaţi şi pârliţi. Zufa cercetă frunzişul înnegrit, crenguţele căzute şi lichenii zbârciţi. O clipă în plus, un control mai slab doar cu un fir de păr, şi toate s-ar fi evaporat într-o minge de flăcări telepatice.

Dar supravieţuiseră! Testul reuşise!

După ce tensiunea se evaporă în sfârşit, Zufa îşi îngădui un surâs.

— Sunt mândră de voi toate, zise ea, şi chiar credea asta.

Voi… armele mele… veţi fi gata când va sosi Armada.

Răspunsurile matematice nu sunt întotdeauna exprimate numeric. Cum poate calcula cineva valoarea omenirii, sau a unei singure vieţi umane?

COGITOR KWINA,
arhivele Oraşului Reculegerii

În casa extravagantă a lui Tio Holtzman, sus pe faleză, Norma Cenva petrecu trei zile euforice, instalându-se în spaţiul generos destinat ei în laborator. Avea atâtea de făcut, atâtea de învăţat! Cel mai grozav era că savantul abia aştepta să-i asculte ideile. Nici nu şi-ar fi putut dori mai mult!

Liniştitul Poritrin părea atât de diferit de junglele dese, primejdioase şi de canioanele de lavă solidificată de pe Rossak… Era nerăbdătoare să exploreze străzile şi canalele din Starda, pe care le putea vedea de la ferestrele înalte.

Nesigură, îi ceru lui Holtzman permisiunea să coboare pe malul fluviului, acolo unde văzuse mulţi oameni făcând diverse munci. Se simţea vinovată chiar şi pentru că întrebase, în loc să lucreze susţinut la un mijloc de a lupta împotriva maşinilor gânditoare.

— Mintea mea e puţin obosită, domnule savant, şi sunt curioasă.

În loc s-o privească sceptic, savantul susţinu ideea din toată inima, parcă încântat de faptul că avea o scuză ca s-o însoţească.

— Îţi aduc aminte că suntem plătiţi să gândim, Norma. Putem face asta oriunde!

Împinse deoparte un teanc de mâzgăleli şi schiţe.

— Poate că admirarea câtorva peisaje te va inspira pentru o operă de geniu. Nu se ştie niciodată când poate apărea inspiraţia, sau unde…

O conduse pe o scară abruptă, care cobora pe faleza ce domina Isana. Stând alături de bărbatul mai înalt decât ea, Norma trase adânc în piept mirosul fluviului – un miros stătut, ca de turbă, provenind de la nămolul şi vegetaţia

aduse de curent din teritoriile înalte. Pentru prima oară în viaţa ei, se simţi năucită de propriile posibilităţi; savantul era sincer interesat de imaginaţia, de mintea ei, şi-i asculta sugestiile, spre deosebire de dispreţul constant pe care-l primea din partea mamei sale.

Norma veni cu o idee care-i trecuse prin minte în acea dimineaţă.

— Savant Holtzman, am studiat scuturile tale de bruiaj. Cred că înţeleg cum funcţionează şi m-am întrebat dacă nu s-ar putea să… să fie extinse cumva.

Cercetătorul arătă un interes prudent, parcă temându-se că tânăra i-ar putea critica invenţia.

— Să le extindem? Deja acoperă atmosfere planetare!

— Vreau să zic o aplicare complet diferită. Câmpul de bruiaj este un concept pur defensiv. Dacă am folosi aceleaşi principii la o armă *ofensivă?*

Tânăra îi privi cu atenţie expresia feţei şi detectă încurcătură, dar şi dorinţă de a asculta.

— O armă? Şi cum propui să realizăm asta?

Norma răspunse în pripă.

— Dacă am putea face un… proiector? Să transmitem câmpul într-o fortăreaţă a maşinilor gânditoare, să dezintegrăm creierele lor din gelcircuite. Cam ca pulsul electromagnetic dintr-o explozie atomică aeriană.

Chipul lui Holtzman se lumină, înţelegând.

— A, acum îmi dau seama! Raza de acţiune ar fi destul de limitată, iar cerinţele energetice peste măsură de mari. Dar poate că… ar merge. Destul ca să scoată din scenă maşinile gânditoare, pe o distanţă substanţială.

Se scărpină în bărbie, entuziasmat de idee.

— Un proiector – bine, bine!

Se plimbară de-a lungul malului până când ajunseră la întinderea urât-mirositoare de noroi presărat cu băltoace murdare. Echipe de sclavi zdrenţăroşi, doar pe jumătate îmbrăcaţi, se bălăceau la suprafaţa noroiului, unii cu picioarele goale, alţii purtând cizme înalte pană în partea de sus a coapselor. La intervale regulate, de-a latul

câmpului amorf platforme plane fixate pe pontoane susţineau nişte butoaie de metil. Lucrătorii veneau până la butoaie, unde-şi umpleau mâinile cu conţinutul lor care picura, apoi se duceau să-şi vâre mâinile de-a lungul liniilor marcate în nămolul moale.

— Ce fac? întrebă Norma.

Arăta de parcă ar fi brodat întinderea noroioasă cu munca lor…

Holtzman o privi pieziş, ca şi cum nu s-ar fi gândit niciodată la detalii.

— Ah! Plantează puieţi de moluşte, scoici micuţe pe care le creştem din ouăle filtrate din apa râului. În fiecare primăvară, sclavii plantează sute de mii, poate milioane. Nu sunt sigur.

Ridică din umeri.

— Apele se vor ridica din nou, vor acoperi plantaţiile de moluşte, apoi se vor retrage. În fiecare toamnă, echipele de recoltare dezgroapă scoicile: moluşte mari cât mâna ta.

Ridică palma dreaptă.

— Delicioase, în special când sunt prăjite cu unt şi ciuperci.

Ea se încruntă urmărind truda istovitoare, simplul număr al oamenilor chinuindu-se să meargă prin noroi. Conceptul lucrătorilor captivi rămânea ciudat şi neplăcut pentru ea, chiar şi în cazul echipelor de rezolvatori ale lui Holtzman.

Omul de ştiinţă nu se aventură prea aproape de miros şi de sclavi în ciuda curiozităţii evidente a Normei.

— E mai înţelept să păstrăm distanţa.

— Domnule savant, asta nu te izbeşte cumva ca fiind oarecum… ipocrit – faptul că luptăm să ajutăm oamenii să rămână liberi de dominaţia maşinilor dar, în acelaşi timp, unele dintre propriile noastre lumi ale Ligii folosesc sclavi umani?

El păru să rămână perplex.

— Şi cum altfel s-ar putea face vreo muncă pe Poritrin, din moment ce n-avem maşini sofisticate?

Când observă în cele din urmă privirea tulburată a

Normei, avu nevoie de o clipă ca să-şi dea seama ce o supăra.

— A, am uitat că Rossak nu ţine sclavi! Nu-i aşa?

Tânăra nu voia să pară că ar critica modul de viaţă al gazdei sale.

— N-avem nevoie, domnule savant. Populaţia de pe Rossak e mică, şi avem destui voluntari să scotocească prin junglă.

— Pricep. Ei bine, economia de pe Poritrin se bazează pe faptul de a avea mâini şi muşchi pentru munca permanentă. Cu multă vreme în urmă, conducătorii noştri au semnat un edict prin care interziceau maşinile care presupun orice formă de computerizare, poate ceva mai sever titrat pe unele dintre celelalte lumi ale Ligii. N-am avut de-ales decât să recurgem la munca umană, o forţă de lucru manuală…

Cu un zâmbet larg, arătă înspre echipele de pe întinderea de nămol.

— De fapt nu-i chiar atât de rău, Norma. Îi hrănim şi-i îmbrăcăm ţine minte, muncitorii ăştia au fost luaţi de pe lumi primitive, unde duceau vieţi mizere, murind de boli şi de malnutriţie. Aici, pentru ei, e paradisul…

— Sunt toţi de pe planetele nealiate?

— Rămăşiţe ale coloniilor de fanatici religioşi care-au fugit din Vechiul Imperiu. Toţi budislamici. Au decăzut până la un nivel catastrofal de barbarie, abia dacă mai erau civilizaţi, trăind ca animalele. Măcar cei mai mulţi dintre sclavii noştri primesc o educaţie rudimentară, în special cei care lucrează pentru mine.

Norma îşi apără ochii de lumina reflectată a soarelui şi privi sceptică spre siluetele aduse de spate din marea de nămol. Ar fi fost sclavii de acord cu aprecierea lui senină?

Chipul lui Holtzman se înăspri.

— În plus, laşii ăştia au o datorie faţă de omenire, pentru că n-au luptat cu maşinile gânditoare, ca noi. E prea mult ca să le cerem descendenţilor să ajute la hrănirea supravieţuitorilor şi a veteranilor care-au ţinut – şi încă ţin –

maşinile la distanţă? Oamenii ăştia şi-au pierdut dreptul la libertate cu multă vreme în urmă, când au abandonat restul rasei umane…

Părea oarecum nesigur de subiect şi nu prea mânios, ca şi cum problema ar fi fost mai prejos de el.

— Dar avem treburi mai importante de făcut, Norma. Tu şi cu mine avem şi noi o datorie de plătit, iar Liga Nobililor se bizuie pe noi!

*

În seara aceea, ţinându-se strâns de metalul rece al unei balustrade de aliaj forjat, mica femeie privea de la fereastra balconului către luminile licăritoare ale oraşului. Bărcile şi şlepurile de pe Isana arătau ca nişte licurici cufundaţi în apă. În întunericul crescând, plute în flăcări se îndepărtau de sectorul sclavilor – focuri mişcătoare ce pluteau prin mlaştini. Fiecare foc se înălţa şi atingea apogeul, apoi se micşora atunci când pluta aprinsă sfârâia şi se scufunda.

Fredonând în surdină, Holtzman veni să-i ofere o ceaşcă de ceai aromat, iar Norma îl întrebă despre bărci. Uitându-se cu coada ochiului la focurile plutitoare, îşi dădu seama cu greu ce făceau sclavii.

— A, trebuie să fie plutele de incinerare… Isana duce cadavrele departe de oraş, iar cenuşa este transportată în mare. Esenţialmente eficient!

— Dar de ce sunt atât de multe? arătă Norma spre zecile de lumini pâlpâitoare. Mor sclavii atât de des, în fiecare zi?

Holtzman se încruntă.

— Am auzit ceva despre o epidemie care bântuie în rândul populaţiei de muncitori. E un mare ghinion şi cere multe eforturi pentru a-i înlocui…

O linişti repede, cu ochii strălucitori.

— Totuşi, nu-i ceva pentru care să-ţi faci griji. Serios! Avem din belşug medicamente bune trimise aici, destule ca să îngrijim toţi cetăţenii liberi din Starda, în cazul în care s-

ar întâmpla să ne îmbolnăvim şi noi

— Dar cum rămâne cu sclavii care mor?

Răspunsul lui nu era la obiect.

— Lordul Bludd a solicitat înlocuitori pentru ei. În momentul acesta există o cerere permanentă pentru candidaţi sănătoşi. Negustorii de carne vie tlulaxa sunt încântaţi să recolteze mai mulţi bărbaţi şi mai multe femei din lumile periferice. Viaţa pe Poritrin merge mai departe…

Întinse mâna să o bată pe Norma pe umăr, ca şi cum ar fi fost un copil care avea nevoie să fie calmat.

De la balcon, fata încerca să numere focurile plutitoare, dar renunţă curând. Ceaiul ei era rece şi avea gust amar.

În spatele său, Holtzman continuă voios:

— Îmi place foarte mult ideea de a folosi conceptul meu de scut de bruiaj ca armă. Deja mă gândesc cum să realizez un proiector care să poată fi transportat pe sol.

— Înţeleg, replică ea, cu voce ezitantă. O să mă străduiesc mai mult să sugerez idei noi…

Chiar şi după plecarea lui, Norma nu-şi putu desprinde ochii de şlepurile funerare aprinse, de rugurile plutitoare. Văzuse cum munceau sclavii pe câmpurile de noroi, plantând puieţi de moluşte, şi în sălile laboratorului, calculând sute de ecuaţii. Acum mureau pe capete de o febră mortală… dar erau înlocuiţi cu uşurinţă.

Iar Liga Nobililor lupta cu disperare să nu fie înrobită de maşinile gânditoare! Norma se întrebă unde era ipocrizia aici.

Nu toţi oamenii sunt creaţi egali, şi aceasta este sursa tulburărilor sociale.

TLALOC,
O epocă pentru Titani

Echipa de vânători de sclavi coborî pe Harmonthep ca un convoi obosit, în loc să arate ca un detaşament de soldaţi invadatori.

Nava lui Tuk Keedair era în frunte, însă lăsase pilotarea şi armele în seama nou-venitului Ryx Hannem. Nefiind încă obosit de afacerea cu procurarea de sclavi, tânărul Hannem era extrem de dornic să-i facă pe plac lui Keedair, iar negustorul de carne vie veteran voia să ştie de ce era în stare acest novice.

Keedair avea un nas turtit, care-i fusese rupt de două ori în tinereţe; îi plăcea cum se vindecase, actuala înfăţişare conferind un caracter aspru chipului său ca de lup. La urechea dreaptă purta un cercel triunghiular de aur, gravat cu un semn hieroglific pe care refuza să-l traducă indiferent pentru cine. O şuviţă groasă şi neagră de păr amestecat cu fire cărunte îi atârna între umeri, pe partea stângă a feţei – un însemn de mândrie, din moment ce tradiţia comercială cerea ca un negustor de carne vie să-şi taie şuviţa după fiecare an neprofitabil. Iar a lui Keedair crescuse lungă…

— Avem deja coordonatele? întrebă Hannem, uitându-se nervos la panoul de control, apoi prin fereastra frontală a cabinei. Unde-ar trebui să începem, domnule?

— Harmonthep e o planetă nealiată, băiete, iar budislamicii nu publică hărţi. Nu trebuie decât să căutăm un sat, apoi să recoltăm oamenii. Nimeni nu face vreun recensământ…

Hannem se uită pe vizor, căutând sate. Roiul de nave Tlulaxa zbura pe deasupra unui continent verde, pe jumătate acoperit de ape. Niciun munte sau măcar deal nu se înălţa deasupra peisajului umed, cu lacuri, mlaştini şi canale. Harmonthep părea să aibă o aversiune împotriva

maselor de uscat situate prea mult peste nivelul mării. Chiar şi oceanele erau puţin adânci…

După alte câteva drumuri, Keedair şi-ar fi putut lua un concediu pe Tlulax, lumea închisă a poporului său. Era un loc de odihnă plăcut, deşi cu siguranţă avea să fie cuprins de neastâmpăr înainte să treacă prea mult timp. Ca „furnizor de resurse umane”, Keedair nu avea o locuinţă permanentă.

Industria biologică a tlulaxa solicita în mod constant material proaspăt, generat de subiecţi noi, linii genetice nedeviate. Impunând un înalt nivel al secretului asupra muncii lor, tlulaxa reuşiseră să-şi ducă de nas naivii clienţi din Ligă. Dacă preţul era rezonabil şi nevoia mare, nobilii înghiţeau cu uşurinţă poveşti despre biocuve sofisticate în care se puteau cultiva organe de rezervă viabile. Cercetătorii devotaţi sperau să-şi modifice, în cele din urmă, cuvele de creştere a clonelor pentru a fabrica asemenea produse, dar tehnologia necesară nu fusese realizată.

Era cu mult mai uşor să răpească mulţimi de oameni uitaţi care trăiau pe lumile periferice. Răpirile n-ar fi fost niciodată observate, iar captivii ar fi fost catalogaţi cu atenţie potrivit structurii lor genetice.

Pentru moment totuşi, criza bruscă de sclavi viabili pe Poritrin schimbase obiectivul principal al afacerii lui Keedair. Atâta vreme cât molima continua, ar fi fost mult mai profitabil să livreze prizonieri vii, trupuri calde care nu aveau nevoie de prelucrare ulterioară…

Pe măsură ce vânătorii de sclavi se apropiau de mlaştinile întortocheate, Keedair ciocănea cu degetul harta topografică scanată, de pe ecranul consolei sale.

— Zburaţi peste râul acela lat şi urmaţi-l! Din experienţa mea, e foarte probabil să găsiţi sate la o confluenţă de ape.

Pe măsură ce aparatul cobora în picaj, distinse nişte forme mari, întunecate, mişcându-se prin ape, creaturi şerpuitoare unduind prin stufărişul asemănător cu bambusul. Flori portocalii uriaşe creşteau în vârfurile

tulpinilor, deschizându-se şi închizându-se ca nişte guri cărnoase. Keedair era bucuros că nu trebuia să stea prea mult pe lumea asta urâtă.

— Am văzut ceva, domnule!

Hannem suprapuse pe parbriz o imagine mărită, arătând un grup de colibe pe piloni în adâncul mlaştinilor.

— Destul de bine, băiete.

Keedair luă legătura cu navele din urma lor.

— E ca şi cum ai culege fructe din grădina unui nobil…

Satul din mlaştină nu părea prea important. Colibele rotunde erau făcute din stuf şi nămol, îmbinate cu un soi de ciment maleabil. Câteva antene, oglinzi şi colectoare de vânt atârnau printre ele, deşi budislamicii foloseau puţine tehnologii sofisticate. Traficantul se îndoia că recolta din acest singur sat ar fi umplut calele, dar era mereu optimist. Afacerile merseseră bine în ultima vreme!

Trei nave de atac încadrară aparatul din frunte al lui Keedair, în timp ce navele de transportat oameni rămaseră la urmă. Ryx Hannem arata neliniştit în timp ce negustorii de sclavi se apropiau de sat.

— Sunteţi siguri că avem destul armament, domnule? N-am mai fost niciodată într-un asemenea raid.

Keedair ridică o sprânceană.

— Ăştia sunt zensunniţi, băiete, pacifişti până în măduva oaselor! Când au venit maşinile gânditoare, laşii n-au avut curajul să lupte. Mă îndoiesc că ne vom alege din raidul ăsta chiar şi cu o vânătaie. Crede-mă, n-o să mai vezi niciodată atâtea scrâşnete din dinţi şi atâtea mâini frânte, sunt patetici!

Deschise canalul de comunicaţii şi vorbi către echipajul de recoltare.

— Doborâţi stâlpii de sub trei colibe din margine şi aruncaţi-le în apă! Asta o să-i scoată pe oameni în fugă. Apoi o să folosim proiectoarele paralizante.

Glasul lui era calm, uşor plictisit.

— Avem destul timp să-i strângem pe cei valoroşi. Dacă sunt grav răniţi, luaţi-i pentru stocurile de organe, dar aş

prefera corpuri intacte.

Hannem îl privi cu veneraţie. Keedair vorbi din nou în comunicator:

— Vor fi destule profituri pentru toată lumea, plus un bonus pentru fiecare mascul tânăr şi fiecare femelă fertilă pe care îi luaţi fără pagube!

Piloţii conectaţi izbucniră în urale, apoi cele patru navete se lăsară în picaj către neajutoratul sat din mlaştină. Tânărul Hannem se ţinu deoparte, în timp ce vânătorii mai experimentaţi intrară în acţiune. Cu raze arzătoare, ciopârţiră stâlpii înalţi şi lăsară colibele şubrede să se răstoarne în apa întunecată.

— Ei… deschide focul, băiete! ordonă Keedair.

Hannem descărcă armele, dezintegrând unul dintre picioarele groase de susţinere şi găuri un perete lateral al unei colibe, dând foc stufului.

— Mai puţine distrugeri, îl mustră Keedair, impunând o undă de calm peste nerăbdarea lui. Nu vrem să rănim sătenii. Nici măcar n-am avut ocazia să-i examinăm!

Exact aşa cum prevăzuse, pateticii zensunniţi ieşiră în panică din colibe. Unii coborâră tremurând pe scări şi pe stâlpi, încercând să ajungă la bărcile care se legănau ancorate de cocioabe.

La marginea satului, cele două nave de transport pentru oameni aterizară cu plescăituri şuierătoare în apa mocirloasă, iar carcasele încinse din cauza frecării stârniră un abur dens. Pontoanele se deschiseră pentru a menţine navele la suprafaţă, iar rampele de încărcare se întinseră spre movilele acoperite cu iarbă, care arătau mai solide.

Keedair îl îndrumă pe Hannem să aterizeze în apropiere de cete de oameni agitate. Unii se aruncară în apa adâncă până la brâu, în timp ce femeile trăgeau copiii în desişurile de stuf, iar tinerii fluturau suliţe mai potrivite pentru prins peşte decât pentru război.

Primii invadatori tlulaxa se aşezară uşor pe sol, întinzând extensii telescopice cu tălpi late, care se cufundară în noroi. Când Keedair, cu proiectorul paralizant în mână, ieşi pe o

movilă cu ierburi tăvălite în picioare, tovarăşii lui erau deja afară şi deschiseseră focul, alegându-şi ţintele cu grijă.

Bărbaţii sănătoşi fură aleşi primii, pentru că valorau cel mai mult pe piaţa de pe Poritrin şi pentru că erau cei mai capabili să facă necazuri, dacă aveau şansa.

Keedair îi înmână arma paralizantă lui Ryx Hannem, care-l privi zâmbind, dar intimidat.

— Mai bine începe să tragi, băiete, dacă vrei să pui mâna pe oricare dintre prăzile astea!

*

Băiatul Ishmael îşi conducea încrezător barca de-a lungul canalelor croindu-şi drum prin labirintul de pâraie şi de strâmtori. Stufărişul cu mult mai înalt decât capul lui, chiar şi când se ridica în picioare în mica ambarcaţiune instabilă. Florile portocalii din vârful trestiilor se deschideau şi se închideau cu un plescăit, ospătându-se cu ţânţarii care pluteau prin aer.

În vârstă de opt ani, Ishmael îşi căuta hrana de unul singur, de multă vreme. Bunicul lui după mamă, care-l crescuse după moartea părinţilor îl învăţase bine. Ishmael ştia cum să dezgroape cuiburile secrete de ouă de qaraa pe care nici măcar ţiparii uriaşi nu le puteau găsi.

Găsise o parcelă bună cu frunze de salată şi prinsese doi peşti, unul dintr-o specie pe care n-o mai văzuse niciodată înainte. Coşul zăngănea şi se zgâlţâia când creaturile veninoase dinăuntru se târau în sus şi-n jos pe pereţi, băgând picioare negre şi ţepoase prin găurele. Capturase astăzi optsprezece gândaci-lăptoşi, fiecare la fel de mare ca mâna lui. Familia avea să mănânce bine în seara asta!

Dar pe când se apropia de sat, călăuzindu-şi lin barca prin apa maronie, Ishmael auzi strigăte şi ţipete, plus nişte sunete ca nişte bâzâituri. Descărcări statice! Ishmael vâsli iute, dar cu prudenţă. Stuful era prea înalt ca să vadă ceva…

Ocolind un cot al râului, zări navele negustorilor de sclavi, una dintre cele mai mari spaime ale tribului şi motivul pentru care îşi construiseră satul într-un loc atât de izolat. Câteva colibe fuseseră răsturnate, în timp ce altele erau în flăcări. Imposibil!

Băiatul ar fi vrut să răcnească şi să se repeadă la luptă, dar o mai bună chibzuială îl convinse să fugă. Ishmael îi urmări pe vânătorii de sclavi tlulaxa ţintind cu proiectoarele paralizante, doborând sătean după sătean. Unii dintre oameni încercară să se ascundă înăuntrul caselor, dar atacatorii le tăiară drumul.

Zensunniţii nu aveau lacăte la uşi, nici locuri ecranate în care să se ascundă. Ca discipoli ai lui Budallah, erau un popor paşnic. Nu existase niciodată vreun război între satele de pe Harmonthep; cel puţin Ishmael nu auzise niciodată de aşa ceva.

Inima îi bătea cu putere. O asemenea zarvă ar fi putut atrage ţiparii uriaşi, deşi aceste animale de pradă erau leneşe în timpul zilei. Dacă invadatorii nu recuperau mai repede sătenii paralizaţi care căzuseră în apă ţiparii aveau cu ce să se ospăteze...

Fără să stârnească nici măcar o undă pe suprafaţa apei, Ishmael îşi duse barca mai aproape de una dintre navele atacatoare. O văzu pe verişoara lui, Taina, ghemuindu-se de la o salvă paralizantă şi fiind apucată apoi de bărbaţii cu înfăţişare murdară, care-i încărcară trupul nemişcat pe o plută lată de metal.

Ishmael nu ştia ce să facă. Auzea un vuiet în urechi – propriul său sânge curgând, respiraţia întretăiată.

Apoi bunicul lui, Weyop, forţă trecerea către centrul grupului de colibe şi înfruntă haosul. Bătrânul conducător ducea un gong subţire de bronz, atârnat de un par, simbol al funcţiei sale de reprezentant al satului Bunicul lui Ishmael nu părea deloc speriat, iar băiatul se simţi brusc uşurat. Avea încredere în bărbatul înţelept, care găsea întotdeauna o cale să rezolve disputele. Weyop avea să salveze sătenii de data asta. Dar în adâncul inimii, Ishmael

simţea o groază teribilă, ştiind că nimic nu se va termina atât de simplu.

*

Ryx Hannem se dovedi un ţintaş destul de bun. După ce novicele paralizase primul lui captiv, continuă cu entuziasm. Keedair ţinu o socoteală în minte, estimând prada, deşi n-ar fi putut avea o evidenţă exactă până când trupurile inconştiente nu erau puse în sicriele de stază, pentru a fi transportate.

Keedair îşi încleştă maxilarul când zensunniţii se văitară şi implorară – probabil în mare parte în acelaşi fel în care populaţia de pe Giedi Prime se rugase în timpul recentei cuceriri de către maşinile gânditoare. Keedair avea parteneri de afaceri în Giedi City, dar se îndoia că-i va mai vedea vreodată în viaţă.

Nu, nu putea găsi înăuntrul lui nicio simpatie pentru ticăloşii ăştia zensunniţi.

Hannem îi atrase atenţia asupra unui bătrân care înainta spre ei.

— Ce crede ăsta că face, domnule?

Bătrânul bătea încontinuu într-un gong metalic pus pe un băţ lung, Hannem ridică arma paralizantă.

— Îl luăm?

Keedair dădu din cap.

— Prea bătrân. Nu risipi nici măcar o încărcătură paralizantă pe el.

Doi dintre vânătorii de sclavi cu experienţă avură aceeaşi părere. Rupseră băţul căpeteniei de trib şi-l împinseră în apă, apoi începură să râdă când acesta proferă blesteme într-un amestec provenind din limba lui originară şi galach, un limbaj universal al planetelor locuite de oameni. Bătrânul umilit înotă până la mal.

Sătenii rămaşi se tânguiau şi plângeau, dar cei mai mulţi dintre tinerii sănătoşi erau deja paralizaţi sau în bărci.

Femeile bătrâne şi copiii murdari ţipau, fără să încerce însă câtuşi de puţin să opună rezistenţă. Keedair îi aruncă lui Ryx Hannem o privire de cunoscător.

Dintr-o dată, un băiat ieşi din stufăriş în spatele lor, sărind dintr-o barcă îngustă. Aruncă cu beţe după Hannem şi Keedair, strigând ceva despre bunicul lui. Keedair se feri. O piatră aproape că îl nimeri.

Apoi băiatul apucă un coş din barcă şi-l azvârli spre Hannem. Împletitura fragilă se rupse şi lăsă să se reverse un roi de insecte uriaşe, cu picioarele ţepoase, care se rostogoliră peste pieptul şi faţa lui Hannem, muşcându-l. Copilotul lăsă să-i scape un ţipăt subţire, în timp ce lovea creaturile, strivindu-le, dar acestea continuau să i se caţere pe braţe şi pe haine. Trupurile zdrobite lăsau să se scurgă din ele o substanţă groasă, lăptoasă, care arăta ca puroiul.

Keedair apucă proiectorul paralizant al lui Hannem şi-l îndreptă spre tânărul agresiv. După ce băiatul se prăbuşi, Keedair îşi împroşcă şi copilotul cu o rafală paralizantă. Nu era cea mai bună cale, dar măcar amorţea şi agresivele insecte veninoase pe lângă Hannem. O dată aflaţi la bordul navei de transport, aveau să-l pună pe vânătorul de sclavi rănit într-un sicriu de stază, alături de noii prizonieri. Keedair nu ştia dacă Hannem avea să moară, sau doar să aibă coşmaruri pentru tot restul vieţii.

Strigă la ceilalţi tlulaxa să adune oamenii care-şi pierduseră cunoştinţa. Se părea că s-ar fi putut să aibă nevoie până la urmă şi de a doua navă. *N-a fost o zi rea,* gândi el. Cercetă silueta nemişcată a băiatului băştinaş; bătăiosul puşti zensunnit era cu siguranţă impetuos şi nesăbuit. Ar fi fost o belea pentru orice patron l-ar fi cumpărat…

Dar lui Keedair nu-i păsa. N-are decât să se ocupe Poritrinul de asta! Chiar şi paralizat şi murdar, băiatul părea destul de sănătos, chiar viguros, deşi poate că puţin prea tânăr ca să fie depozitat alături de ceilalţi sclavi. Dar pentru că se enervase, Keedair se hotărî să-l ia oricum şi pe el. Îi făcuse necazuri şi avea nevoie de o pedeapsă, mai ales

dacă Hannem sfârşea prin a muri.

Bătrânul conducător al satului stătea pe mal, ud până la piele, răcnind sutre budislamice către vânători, explicându-le calea greşită pe care se aflau. Pe apă pluteau cadavre cu faţa în jos. Unii dintre sătenii disperaţi foloseau prăjini pentru a împinge cadavrele înapoi la mal, smiorcăindu-se şi văicărindu-se tot timpul. Keedair văzu nişte siluete mari şi negre, serpentiforme, care înotau de-a lungul canalelor înguste, atrase de zgomot. Una dintre ele înălţă capul deasupra apei şi căscă brusc o gură plină de colţi. Vederea animalului feroce îi dădu lui Keedair un fior pe şira spinării. Cine ştie ce alte creaturi trăiau pe-aici?

Nerăbdător să se îndepărteze cât mai repede de mlaştinile urât-mirositoare, îşi îndemnă echipajul să se grăbească. Urmări cum erau încărcaţi pe nave noii sclavi. Avea să fie bucuros să se-ntoarcă la bordul navei lui curate. Cu toate acestea, profiturile din această operaţiune probabil vor merita din plin neplăcerile şi disconfortul.

Când totul fu gata, urcă iarăşi în propria lui navă, porni motoarele şi retrase stabilizatoarele acoperite cu noroi. În timp ce urca spre cerul înnorat, Tuk Keedair privi în jos către mlaştină şi urmări ţiparii uriaşi care începeau să se hrănească cu trupurile răzleţite.

Mintea guvernează universul. Trebuie să ne asigurăm că este mintea umană, mai degrabă decât versiunea ei aparţinând maşinilor.

PRIMERO FAYKAN BUTLER,
Memorii din Jihad

Zufa Cenva o alese pe eleva ei cea mai talentată pentru a deveni prima armă împotriva cymecilor de pe Giedi Prime. Puternică şi devotată, magiciana Heoma părea mai mult decât pregătită să răspundă chemării. Din oraşul ei situat pe faleza de pe Rossak, Zufa coordona operaţiunea cu Armada Ligii. Conducătoarea magicienelor îşi muşcă buza de jos şi strânse pleoapele peste lacrimile înţepătoare de mândrie din ochi.

Misiunea neaşteptată şi necugetată a Serenei Butler oferise impulsul necesar pentru a galvaniza Armada, făcând-o să treacă la ofensivă. Printre certuri şi zăngănit de săbii, Xavier Harkonnen propusese un plan operaţional bine integrat pentru atac. Apoi îşi convinsese ofiţerul comandant să-l lase pe el în avangarda atacului. Acum, din înaltul planetei Rossak, grupul de luptă format din nave de război aruncătoare de proiectile şi distrugătoare javelin era gata să părăsească staţiile orbitale.

Represaliile iniţiale împotriva maşinilor invadatoare trebuiau să constituie o victorie dramatică şi completă, mult mai mult decât o luptă localizată. Fiecare planetă le afecta pe celelalte, ca zalele dintr-un lanţ. Tercero Harkonnen avea să conducă un grup de luptă al Armadei care transporta scuturile portabile de bruiaj nou-nouţe ale lui Tio Holtzman, menite să scoată din uz instalaţii cheie ale roboţilor.

Pe de altă parte, o magiciană trebuia să se ocupe de cymeci, al căror creier uman n-ar fi fost afectat de impulsul de bruiaj. Dornică să profite de posibilitatea care i se oferea, Heoma îşi acceptase rolul fără ezitări. Era o tânără zveltă, în vârstă de douăzeci şi trei de ani, cu părul alb ca

fildeşul, ochi căprui şi un chip cu trăsături comune, care te putea înşela în legătură cu forţa şi cu tumultul din mintea ei puternică. Dar Zufa cunoştea mai mult decât abilităţile mentale ale acestei femei; o cunoştea pe Heoma ca pe cineva drag, o fiică aşa cum şi-ar fi dorit să aibă ea însăşi. Heoma era cea mai mare dintre cinci surori; trei dintre ele fuseseră deja îndoctrinate ca ucenice magiciene.

Zufa se opri în faţa celei dintâi dintre protejatele sale şi-şi puse mâinile pe umerii osoşi ai lui Heoma.

— Înţelegi cât de multe depind de asta. Ştiu că nu mă vei dezamăgi nici pe mine, nici omenirea…

— Voi înfăptui tot ceea ce aştepţi de la mine, promise Heoma. Poate chiar mai mult!

Zufa simţi că-i creşte inima. Când Heoma, cu spatele drept, se îmbarcă în navetă, magiciana şefă strigă după ea:

— Nu vei fi singură! Noi, toate, zburăm pe aripile tale!

În timpul ultimelor pregătiri, cu vorbe aspre şi expresie neîndurătoare, Zufa vorbise cu cei mai puternici dintre bărbaţii de pe Rossak, mustrându-i pentru incapacitatea lor de a juca un rol folositor în bătălia crucială. Simplul fapt că erau neputincioşi din punct de vedere telepatic nu împiedica participarea lor în alte feluri. Atacul de pe Giedi Prime avea nevoie şi de ajutorul lor. Cu privirea de cremene, statuara magicienei îi făcu pe şase dintre ei să se simtă ruşinaţi şi să accepte s-o însoţească pe Heoma ca gărzi de corp.

Bărbaţii de pe Rossak îşi aduseră rezervele personale de stimulente şi de analgezice care amorţeau mintea, furnizate de Aurelius Venport. Trecuseră printr-un antrenament riguros cu armele şi învăţaseră tehnici eficiente de luptă corp la corp. Când va veni momentul, ei vor deveni luptători fanatici, aruncându-se în bătălie fără nicio preocupare pentru propria lor supravieţuire, fără niciun alt scop decât să-i dea posibilitatea magicienei devenită armă să ajungă destul de aproape de cymeci. Venport pregătise drogurile cu grijă, creând un amestec ce-ar fi putut menţine oamenii activi chiar şi în mijlocul celor

mai îngrozitoare orori.

Urmărind naveta cum urcă într-un arc argintiu către navele javelin şi aruncătoarele de proiectile, gândurile lui Zufa clocoteau, pline de regret şi de speranţe. Încercă să ascundă aceste emoţii în spatele unui scut de încredere şi a unui jurământ de a-şi face datoria.

Aurelius Venport veni să stea în tăcere lângă ea, ca şi cum şi el şi-ar fi găsit greu cuvintele. Bărbatul era destul de receptiv cât să-şi dea seama de tristeţea lui Zufa, văzându-şi eleva cea mai bună plecând.

— O să fie totul în regulă.

— Nu, n-o să fie. Dar ea va reuşi!

Venport o privi cu o înţelegere plină de căldură, care trecu dincolo de purtarea înţepată a lui Zufa.

— Ştiu că ai fi vrut să devii tu prima armă, draga mea. Heoma este cu siguranţă talentată, dar *tu* eşti, fără îndoială, mai înzestrată decât oricine. Adu-ţi aminte că încă nu ţi-ai revenit complet după pierderea sarcinii, iar această slăbiciune ar fi putut pune misiunea în primejdie.

— Şi sunt reţinută de responsabilitatea mai înaltă de a antrena alte discipole…

Zufa privi naveta dispărând în norii rarefiaţi.

— N-am de ales decât să rămân aici şi să fac ce pot.

— Nostim! Mă gândeam la acelaşi lucru şi în ceea ce mă priveşte pe mine…

Amintindu-şi de gărzile de corp atât de uşor de dus de nas, magiciana îşi cercetă partenerul cu un dispreţ nedisimulat. Ochii lui de patrician erau pătrunzători, netulburaţi de droguri degradante, dar atitudinea lui independentă o zgândări.

— De ce nu te-ai oferit voluntar să te alături operaţiunii, Aurelius? Sau nu-ţi stă în fire să faci ceva altruist, mai presus de percepţia despre tine însuţi?

— Sunt patriot în propriul meu fel, îi întoarse Venport privirea cu un zâmbet crispat. Dar nu mă aştept niciodată să vezi asta…

Ea nu avu niciun răspuns pentru această remarcă, şi

împreună continuară să fixeze cerul multă vreme după ce naveta ajunsese la staţiile de pe orbită.

Nu cred că există ceea ce se numeşte „cauză pierdută” – numai cauze fără discipoli suficient de devotaţi.

SERENA BUTLER,
discurs în faţa Parlamentului Ligii

În ciuda raportului optimist al lui Magnus Sumi, staţia secundară de transmisie a scutului de pe Giedi Prime nu era câtuşi de puţin aproape de a se încheia.

Când echipa clandestină a Serenei ateriză pe insula stâncoasă, măturată de vânturi, din marea nordică, petrecură o zi aducând la ţărm proviziile şi echipamentul, deschizând cu forţa barăcile şi repunând în mişcare instalaţiile de generare a energiei. Turnurile parabolice pentru transmiterea scuturilor de bruiaj se înălţau ca nişte schelete încastrate în gheaţă. Dar niciunul dintre sisteme nu funcţiona.

După ce Brigit Paterson analiză stadiul lucrării, veni la Serena cu o cută adâncă pe fruntea bătută de vânt.

— Lucrul cel mai bun pe care-l pot spune este că nu va fi *imposibil* să terminăm treaba…

Ridică din umerii ei laţi.

— Scheletul şi construcţiile grele sunt încheiate toate, dar cea mai mare parte a componentelor n-au fost conectate încă. Substaţiile nu sunt cuplate, iar cablurile n-au fost nici măcar întinse până la antenele cele mai înalte…

Arătă către barele acoperite cu gheaţă care murmurau în bătaia vântului.

Serena nu-l invidia pe voluntarul care s-ar fi suit acolo să termine conexiunile vitale.

— Nu ştim exact când aduce Xavier Armada pentru noi, dar dacă nu ai terminat până când sosesc navele alea, am putea foarte bine să nu ne mai batem capul. Va rămâne cu buza umflată, laolaltă cu toţi oamenii de pe Giedi Prime.

Brigit îşi convocă inginerii la o întâlnire de urgenţă.

Am adus cu noi destule stimulente. Putem lucra zi şi noapte, presupunând că instalăm reflectoare să iluminăm

platformele.

— Dă-i drumul, o îndemnă Serena, şi pune-ne la treabă dacă putem face ceva. Comandantul Wibsen aştepta cu nerăbdare câteva zile de odihnă, dar o să-l dăm jos din pat dacă trebuie, şi o să avem grijă să ne fie de folos…

Brigit surâse strâmb.

— Mi-ar plăcea să văd aşa ceva.

De-a lungul săptămânii următoare lucrară fără să fie deranjaţi. Maşinile gânditoare nu ştiau că s-au furişat înăuntru, nici ce făceau. Fără să sufere mai mult de câteva vânătăi minore, echipa reuşi să încheie cea mai periculoasă parte a sarcinii. Când treaba fu gata în proporţie de nouăzeci la sută – cel puţin potrivit planului de pe hârtie, Brigit Paterson anunţă că etapele rămase erau cele mai mari consumatoare de timp.

Va trebui să mergem component cu component şi să consolidăm circuitele. Chiar prin natura lor, aceste turnuri de emisie generează un câmp care distruge gelcircuitele complexe. Avem nevoie să fim siguri că sistemul va rezista mai mult de cinci minute după ce-l activăm.

Serena îşi muşcă buza şi încuviinţă.

— Da, ăsta ar fi un lucru bun…

— Şi dacă suntem prea vizibili cu testele, continuă Brigit, unele dintre blestematele de maşini şi-ar putea da seama ce facem. E un proces foarte delicat.

— Cât o să dureze? întrebă Ort Wibsen, rumegându-şi propria ne răbdare.

— O săptămână, dacă avem noroc, se încruntă Brigit. Zece zile, dacă ceva nu merge cum trebuie şi va trebui să reparăm nişte piese.

— De acum în opt zile este termenul minim la care ar putea ajunge Armada, zise Serena. Asta presupune ca Xavier să organizeze forţa de atac şi s-o lanseze în două zile de la primirea mesajului meu.

Wibsen bombăni:

— Asta n-o să se întâmple niciodată în Ligă. Ei convoacă şedinţă după şedinţă, apoi fac pauze lungi de prânz, iar

apoi ţin alte şedinţe.

Serena oftă.

— Sper că Xavier poate să mai scurteze toate astea.

— Mda, comentă Wibsen, iar eu sper că roboţii or să plece de pe Giedi Prime de bunăvoie... dar nu-i deloc probabil să se-ntâmple.

— Ţine-ţi inginerii ocupaţi, îi spuse Serena lui Brigit Paterson, fără să dea atenţie pesimismului veteranului.

— Comandantul Wibsen şi cu mine vom lua spărgătorul de blocadă. Ne vom strecura înapoi prin reţeaua de senzori şi vom încerca să interceptăm Armada care soseşte. Xavier trebuie să cunoască planul, astfel încât să poată profita de ceea ce-am făcut. Le putem da un program şi putem coordona atacul.

Wibsen tuşi şi se încruntă furios.

— Mai bine să-l luăm şi pe Pinquer Jibb, în caz că voi avea nevoie de un înlocuitor la pilotarea spărgătorului de blocadă...

Jibb cel cu părul creţ arăta nesigur, mutându-şi privirile de la Serena la bătrânul veteran şi apoi la şefa inginerilor.

— N-ar fi mai bine să rămână comandantul aici?

Veteranul scuipă pe solul îngheţat.

— Pentru nimic în lume. Este o *foarte mică* şansă ca eu să am nevoie de ajutor!

— Dacă zici tu, răspunse Serena, ascunzându-şi un surâs semnificativ. Brigit, vei putea să detectezi Armada când ajunge în sistem?

— Monitorizăm reţeaua de comunicaţii a maşinilor gânditoare. Presupun că la apropierea navelor de luptă ale Armadei, roboţii se vor agita ca un muşuroi de furnici...

Brigit se uită la echipa ei, apoi zâmbi cu înverşunare.

— Da, o să ştim.

*

Înaintând din nou pe sub apă, spărgătorul de blocadă naviga prin adâncul rece, îndepărtându-se de marea

acoperită de gheaţă din nord. Uitându-se peste umăr în cabină, Wibsen rosti pe un ton filosofic:

— Când am început această misiune, am crezut că eşti nebună, Serena Butler!

— Nebună pentru că încerc să ajut oamenii ăştia? ridică ea o sprânceană.

— Nu, am crezut că eşti nebună pentru că-mi mai dai mie o şansă.

Potrivit cartografierii originare de când condusese nava prin atmosferă, Ort Wibsen identificase puncte slabe în reţeaua de senzori ce înconjura planeta. Ieşind la suprafaţă în largul mării, cam la patruzeci grade latitudine nordică, puteau pilota aparatul anti-radar în sus, prin învelişul subţire, cu şanse rezonabile de a rămâne nedetectaţi de maşinile santinele de pe orbită şi de la sol. Tiparele de observaţie pâlpâiau neregulat, asemenea unor proiectoare invizibile pe cerul deschis.

— O să stăm aici liniştiţi, zise el, tuşind din nou şi plesnindu-şi injectorul medical din mijlocul pieptului ca şi cum ar fi fost o insectă sâcâitoare. O să aşteptăm atâta timp cât e nevoie, până când voi fi al naibii de sigur că le cunosc rutina!

Asta-i unul dintre lucrurile pe care le poţi spune despre maşinile gânditoare, remarcă Pinquer Jibb, arătând neliniştit. Sunt cu siguranţă previzibile…

Cymecii, pe de altă parte, nu erau.

În mai puţin de o oră, mai târziu, aparate aeriene mecanice de mare viteză se năpustiră spre ei, întâlnindu-se deasupra spărgătorului de blocadă pe jumătate scufundat. Wibsen dădu drumul unui torent de înjurături cu o iuţeală proverbială, apoi tuşi, eliminând o gură de sânge sacojiu.

— Unsprezece! strigă Pinquer Jibb, uitându-se la scanere. Cum de ne-au găsit?

— Cum de nu i-ai văzut? se răsti Wibsen.

— Au ieşit de sub apă, exact ca noi!

Serena privi ecranul, văzând numeroasele nave interceptoare conduse de roboţi strângându-se asupra lor.

Activând armamentul de la tribord al spărgătorului de blocadă, trase în aparatele care se apropiau lovind unul şi ratându-le pe celelalte. Nu fusese instruită ca ofiţer de armament. Dacă s-ar fi aşteptat să lupte ca să-şi croiască drum, nu şi-ar fi asumat niciodată provocarea de a se infiltra pe Giedi Prime.

— Jibb, treci la comenzi şi pregăteşte-te pentru decolare!

Wibsen ieşi clătinându-se din cabină.

— Pe toţi dracii, n-or să pună mâna pe noi aşa uşor!

Întinse un deget osos către copilot.

— Pândeşte-ţi şansa după ce plec – şi nu ezita!

— Ce-ai de gând să faci? întrebă Serena.

Bătrânul veteran nu răspunse, dar alergă spre punte şi se băgă în capsula de salvare de o singură persoană.

— Ce face? întrebă şi Jibb.

— N-avem timp să-l trimitem acum la curtea marţială.

Serenei nu-i venea să creadă că veteranul avea de gând să-i abandoneze, pur şi simplu, în mâna maşinilor gânditoare.

Wibsen etanşă uşa capsulei şi în jurul acesteia se aprinseră lumini verzi, indicând faptul că era gata de lansare.

Serena trase încă o rafală din armele de la tribord, singurele îndreptate spre maşinile gânditoare care se apropiau. Avarie un alt vehicul dar, într-un efort comun, cymecii şi roboţii traseră în spărgătorul de blocadă, distrugând orificiile pentru arme. Serena privi cu groază la sistemele ei de control. Pâlpâiră, scoaseră scântei, apoi se stinseră…

Cu o legănare şi o bufnitură explozivă, capsula de salvare a lui Wibsen ţâşni aidoma unei ghiulele de tun. Se îndepărtă tunând, un proiectil rapid, cu blindaj greu, abia săltând pe suprafaţa apei. Pe frecvenţa de SOS, veteranul exclamă:

— Nu dormi la butoane acum. Fii gata!

Pinquer Jibb ambală motoarele, pregătindu-se de zbor. Nava începu să taie o dâră prin apă.

Wibsen făcu tot ce-i stătea în putere să îndrepte capsula direct spre ţintele robotice. Proiectat să scoată în siguranţă un supravieţuitor dintr-o explozie catastrofală, vehiculul de salvare avea doar ecran de protecţie şi un înveliş gros pentru carcasă. Când se izbi de inamicul cel mai apropiat, anihilă nava cymec, distrugând totul în drum, apoi se ciocni de o a doua navă. Abia atunci, turtită şi fumegând printre epavele pe cale să se scufunde, capsula se opri. Serena strigă spre Jibb:

— Dă-i drumul! Decolează!

Copilotul mări presiunea, iar spărgătorul de blocadă ieşi din apă, înălţându-se spre cer. În timp ce urcau, Serena se uită la proiectorul de imagini înfăţişând apa de dedesubt.

Printre rămăşiţele celor două aparate aeriene ale maşinilor gânditoare, văzu uşa capsulei deschisă. Wibsen se ivi în pragul ei, plin de vânătăi dar încă sfidător. De jur împrejur, fumul şi aburul se învălătuceau în aer, iar trei cymeci furioşi se repeziră asupra lui.

Veteranul băgă mâna în buzunar şi azvârli o sferă mată, cenuşie, spre cel mai apropiat vehicul cymec. Explozia îl aruncă pe inamic în spate şi, de asemenea, îl trimise pe Wibsen rostogolindu-se prin uşa capsulei. Bătrânul flutură nesigur, într-o mână, o armă cu încărcătură energetică, trăgând iarăşi şi iarăşi, dar trei cymeci cu armuri se năpustiră asupra lui din vehiculele lor aeriene. Serena urmări îngrozită cum ghearele lor mecanice articulate îl sfâşiară în bucăţi pe veteran.

— Ţine-te bine! strigă prea târziu Pinquer Jibb. Serena văzu aparatele robotice îndreptându-şi armamentul greu de-a lungul traiectoriei spărgătorului de blocadă care fugea.

— Nu pot…

Impactul o strivi pe Serena de peretele cel mai îndepărtat. Exploziile smulseră motoarele navei. Aparatul începu să plonjeze, iar Jibb se dovedi incapabil să împiedice căderea lor spre ocean. Spărgătorul de blocadă se înclină în valuri ca o sanie uriaşă scăpată de sub control, împroşcând un jet înalt de spumă albă. Apa începu să ţâşnească prin

crăpăturile din carcasă.

Serena alergă către dulapul cu arme şi-şi luă, la rându-i, o armă energetică. Aruncând puşca pe umăr, deşi nu mai trăsese niciodată cu aşa ceva, se pregăti să se apere. Pinquer Jibb apucă o altă armă din dulapul deschis.

Cu zăngănituri ca de torpile, cymecii izbiră nava avariată. Fără măcar să încerce să folosească uşile normale, îşi deschiseră drum tăind carcasa, intrând în compartimentul central ca nişte păsări care încearcă să obţină carnea gustoasă din interiorul cochiliei unei scoici.

Jibb deschise focul când primele braţe argintii pătrunseră prin peretele despicat. Un impuls ca un fulger vătămă braţul cymecului, dar ricoşă prin interiorul navei, lărgind din greşeală şi mai mult spărtura.

Un alt cymec intră pe uşa de deasupra, desfăcând blindajul şi lăsându-şi trupul flexibil să coboare în încăpere. Serena lansă un impuls, pârjolindu-i nucleul. Cu o a doua rafală norocoasă, arse containerul creierului. Un cymec mai mare îşi croi drum de deasupra, apucând corpul mecanic căzut şi folosindu-l ca scut, în timp ce ea trăgea şi mai multe impulsuri în direcţia respectivă.

Lângă Pinquer Jibb, un cymec în formă de gândac negru continua să-şi facă loc prin gaura din carcasă. Copilotul se întoarse şi încercă din nou să tragă, dar cymecul îşi aruncă în faţă braţul lung. Jibb scăpă arma când tija robotică îi pătrunse în piept ca o suliţă. Sângele ţâşni din mijlocul uniformei.

Din capătul schimbător şi ascuţit al piciorului-suliţă răsăriră brusc degete ca nişte gheare, iar când cymecul scoase mâna din pieptul victimei, smulse inima picurând de sânge şi o înălţă ca pe un trofeu.

Deasupra, cel mai mare cymec aruncă spre Serena trupul scos din funcţiune al camaradului său mecanic. Corpul greu se prăbuşi, tăind-o şi zgâriind-o. Prinsă în capcană, nu se putea mişca, ţintuită brusc de podea.

Cymecul gândac, cu sângele încă picurându-i de pe membrul ca o suliţă, îşi făcu loc cu forţa prin tăietura

căscată în carcasă şi înaintă zornăind, lăsând în urmă trupul lui Jibb. Mai ridică două dintre braţele din faţă deasupra Serenei, dar cel mai mare dintre cymeci urlă la el să se oprească.

— Nu-i omorî pe amândoi, sau n-o să avem nimic să-i ducem lui Erasmus! A cerut unul dintre luptătorii înverşunaţi din rezistenţă de pe Giedi Prime. Asta o să meargă de minune!

Auzindu-i cuvintele, Serena fu îngrozită. Ceva ameninţător, în tonul celui care vorbise, o făcu să creadă că ar fi fost mai bine dacă murea pur şi simplu aici. Tăieturile de pe braţ, din coaste şi de pe piciorul stâng, sângerau pe podea.

Ucigaşul lui Jibb îi smulse arma din mână, în timp ce cymecul mai mare dădu la o parte trupul căzut. Întinse un braţ mecanic şi puse mâna pe ea, înconjurând-o cu pumnul lui de metal flexibil. Apoi titanul o ridică de pe podea şi o ţinu cu faţa cât mai aproape de filamentele sale optice sclipitoare.

— O, atât de fermecătoare! Chiar şi după o mie de ani, încă pot aprecia frumuseţea. Dacă aş reuşi să fiu uman din nou, ţi-aş demonstra întreaga mea admiraţie…

Senzorii lui luciră cu cruzime.

— Eu sunt Barbarossa. Ce păcat că trebuie să i te trimit lui Erasmus, pe Pământ! De dragul tău însă, sper că te va găsi interesantă…

Membrele lui argintii şi ascuţite o imobilizară într-o strânsoare nemiloasă, ca o cuşcă gigantică. Serena se zbătu, dar nu reuşi să scape. Auzise de Barbarossa, unul dintre titanii originari care răsturnaseră Vechiul Imperiu. Mai mult decât orice, îşi dori să-l fi putut ucide, chiar dacă asta ar fi însemnat să-şi sacrifice propria viaţă.

— Una dintre navele lui Omnius pleacă mâine spre Pământ. O să am grijă să fii dusă la bord, zise Barbarossa. Am uitat să pomenesc de asta? Erasmus are laboratoare unde face… unele lucruri… interesante!

Nu există nicio limită a potenţialului meu. Sunt capabil să înglobez un întreg univers.

Bancă de date secretă a lui Omnius,
fişiere alterate

În cadrul programului său de operare de mare amploare, nou-instalatul Omnius – Giedi Prime studia o hartă tridimensională a universului cunoscut. Un model exact, bazat pe compilarea cuprinzătoare a cercetărilor din arhivă şi a datelor furnizate de senzori, împreună cu proiecţii şi analize bazate pe probabilităţi. Posibilităţi nesfârşite…

Cu o curiozitate nepotolită, noua copie a lui Omnius examină nebuloasele rotitoare, sorii gigantici şi planetă după planetă. Având la dispoziţie timp şi efort susţinut, toate aveau să devină parte a reţelei lumilor sincronizate.

În curând avea să sosească următoarea navă de actualizare, aducându-l aproape la egalitate cu alte hiperminţi planetare. Încă nu putuse să se sincronizeze de la activarea lui aici, pe Giedi Prime. Omnius-Giedi Prime putea să-şi copieze doar noile sale gânduri captivante şi să le împărtăşească printre clonele hiperminţii. Expansiune, eficienţă… erau atâtea de făcut! Cucerirea planetei Giedi Prime însemna numai o cărămidă din construcţia imperiului cosmic al maşinilor. Procesul începuse, iar în curând avea să se accelereze.

Cuibărit în interiorul nucleului său cibernetic, din fosta citadelă a magnusului, Omnius încărcă imaginile luate de ochii-de-pază: ruine în flăcări, copii umani pe paturi de tortură, focuri imense făcute din membrii excedentari ai populaţiei… Studie obiectiv fiecare imagine, absorbind informaţia, prelucrând-o. Cu multă vreme în urmă, programarea modificată a lui Barbarossa învăţase maşinile gânditoare cum să îşi savureze victoria.

O mare parte dintre fabricile multietajate de pe Giedi Prime erau folosite acum în mod eficient, ca şi navele plutitoare de minerit şi alte echipamente. Barbarossa

făcuse un efort îndrăzneţ de a adapta centrele manufacturiere al oamenilor la utilizările maşinilor gânditoare. Iar cu aceste fabrici, noua hiperminte descoperise ceva care crea conexiuni interesante şi posibilităţi extraordinare.

Umanii proiectaseră şi începuseră să asambleze un nou model de sondă spaţială de mare distanţă, un explorator al planetelor îndepărtate. Asemenea sonde puteau fi adaptate ca emisari pentru maşinile gânditoare, ori ca noi substaţii pentru hipermintea-computer.

Pe harta galactică, Omnius notă timpul de călătorie cerut chiar şi de o sondă a maşinilor, la acceleraţie mare. Examină teritoriul desemnat drept „planetele nealiate”, nerevendicate încă nici de maşini, nici de paraziţii umani. Atâtea sisteme stelare de explorat, de cucerit şi de dezvoltat, iar aceste prototipuri de sonde de pe Giedi Prime ar fi făcut totul posibil! Noua hiperminte vedea asta ca pe o ocazie – şi la fel aveau să vadă şi computerele sale aliate, de pe toate lumile sincronizate.

Dac-ar fi putut răspândi germeni din hipermintea sa, sub formă de fabrici auto-întreţinute, capabile să folosească resursele locale pentru a construi infrastructuri automate, ar fi putut stabili capete de pod ale maşinilor gânditoare pe nenumărate lumi locuite. Ar fi fost asemenea unei ploi de scântei aruncate peste iască, iar *hrethgirii* n-ar fi reuşit niciodată să oprească răspândirea lui Omnius. Pentru că asta făcea parte din natura lui fundamentală…

O echipă de roboţi de întreţinere stătea chiar la marginea nucleului său ecranat, pregătită să ofere asistenţă tehnică. Procedând în conformitate cu ideea ei inovatoare, noua hiperminte trimise un semnal către unul dintre aparate. Sistemele acestuia se activară imediat; robotul se aprinse, gata să-şi slujească stăpânul.

*

Vreme de săptămâni, în timp ce Barbarossa continua să subjuge şi să reconstruiască Giedi Prime, Omnius îşi dirijă maşinile de întreţinere să creeze sonde sofisticate, cu rază mare de acţiune, fiecare conţinând o copie a nucleului minţii şi personalităţii sale agresive.

La aterizare, sondele şi-ar fi extins sistemele automate, stabilind pe fiecare planetă fabrici auto-întreţinute, instalaţii care la rândul lor ar fi construit roboţi de întreţinere suplimentari… colonii mecanizate, ce-ar fi prins rădăcini departe de lumile sincronizate principale, departe de Liga Nobililor. Deşi maşinile puteau coloniza şi exploata de fapt orice planetă, cymecii insistau să se concentreze asupra lumilor compatibile cu viaţa umană. Sigur, lumile pustii păreau să producă mai puţine necazuri, dar hipermintea înţelegea oportunitatea ambelor.

Când treaba fu terminată, Omnius îşi folosi ochii-de-pază ca să observe rafala de lansări – cinci mii de sonde luându-şi simultan zborul, programate să se împrăştie către colţurile cele mai îndepărtate ale galaxiei, chiar dacă aceste zboruri aveau să dureze milenii. Scara de măsurare a timpului nu conta…

Unităţi compacte, în formă de bule, sondele avântate umpleau cerul cu lumini sclipitoare şi dâre verzi de gaze reziduale. La momentele potrivite din viitor, Omnius avea să se reconecteze cu fiecare dintre aceste mecanisme, unul câte unul.

Maşinile gânditoare erau capabile să facă planuri pe termen lung – şi sa trăiască să le vadă îndeplinite. La vremea când oamenii aveau să se extindă în acele sisteme stelare îndepărtate, Omnius avea să fie deja acolo…

Aşteptând.

Fiecare fiinţă umană este o maşină a timpului.

Poezie zensunnită a focului

Aflat la adăpost în străvechea staţie de testări botanice care fusese sanctuarul său în ultimele luni, Selim se făcu covrig, în timp ce încă o furtună teribilă de nisip mătura deşertul. Vremea era singurul lucru care s-ar schimba vreodată aici.

Furtuna ţinu şase zile şi nopţi, biciuind praful şi nisipul, îngroşând aerul atât de mult, încât ziua însorită se transformă într-un crepuscul întunecos. Putea auzi vuietul ameninţător al furtunii lovindu-se de pereţii solizi ai structurii prefabricate.

Nu se temea deloc. Era în siguranţă şi protejat… deşi puţin cam plictisit!

Pentru prima oară în viaţa lui, Selim se simţea independent, nu mai era prizonierul capriciilor sătenilor care-i dădeau ordine doar pentru că nu-şi cunoştea părinţii. Abia dacă putea înţelege bogăţia aflată la dispoziţia lui, şi nici măcar nu începuse să descopere toate obiectele tehnologice stranii din Vechiul Imperiu.

Îşi aduse aminte cum el şi trădătorul lui prieten Ebrahim scotociseră deşertul împreună cu alţi zensunniţi, inclusiv naibul Dhartha şi tânărul lui fiu, Mahmud. O dată, Selim găsise un bulgăre de circuite topite, provenind evident de la o navă care explodase. Fusese roasă de nisip, devenind un conglomerat neobişnuit, foarte colorat. Voise să-i dea flecuşteţul lui Glyffa, bătrâna care avusese din când în când grijă de el. Dar Ebrahim înşfăcase componenta topită şi se repezise să i-o arate naibului Dhartha, întrebându-l dacă o putea păstra ca pe o comoară. În schimb, naibul i-o luase şi o aruncase într-o grămadă vândută unui negustor de deşeuri. Nimeni nu se gândise la Selim…

Şi totuşi, pe măsură ce timpul petrecut în acest loc se transforma în săptămâni, descoperi noi înfăţişări şi dimensiuni ale singurătăţii. Zi după zi, stătea în faţa

ferestrelor zgâriate, urmărind cum se potolea furtuna, aducând apusuri de soare roşii ca sângele, scăldate în nuanţe vii. Privea dunele curate unduind către orizontul nesfârşit. Movilele imense se metamorfozaseră ca nişte creaturi vii şi totuşi, în esenţă, rămâneau întotdeauna la fel.

Pe o asemenea întindere, părea imposibil că ar mai reuşi vreodată să întâlnească o altă fiinţă umană. Dar Budallah avea să-i dea un semn care să-i spună ce se aştepta de la el să facă. Spera doar că acesta va veni în curând.

În cea mai mare parte a timpului, în interiorul staţiei goale, Selim se ocupa cu jocurile solitare pe care învăţase să le joace când era mai mic. În sat, fusese ostracizat de alţii care-şi urmăreau ascendenţa cu zece generaţii sau mai mult în urmă, chiar înainte de sosirea nomazilor pe Arrakis.

De pe vremea când abia învăţa să meargă, Selim fusese crescut de zensunniţi diferiţi, dintre care niciunul nu-l adoptase ca parte a familiei sale. Fusese întotdeauna un băiat impulsiv şi energic. Orice mamă adevărată ar fi avut răbdare cu purtarea lui obraznică şi neastâmpărată, dar Selim nu avea o mamă adevărată. Pe Arrakis, unde supravieţuirea stătea pe muchie de cuţit, puţini ar fi cheltuit efort pentru un tânăr care părea hotărât să nu facă nimic cu viaţa lui.

O dată, vărsase din greşeală nişte apă – raţia pe o zi întreagă – în timp ce lucra într-o firidă de depozitare. Ca pedeapsă, naibul Dhartha îi interzisese orice fel de fluid timp de două zile, insistând că trebuie să-şi înveţe lecţia dacă voia să facă parte din trib. Dar Selim nu mai auzise asemenea pedepse aplicate nimănui altcuiva care mai comisese greşeli asemănătoare…

Când avea doar vreo opt ani standard, plecase în explorare pe costişe şi pe stânci, vânând şopârle şi căutând ierburi rezistente, cu rădăcini comestibile. În timp ce era afară, îl surprinsese o furtună de nisip, care aruncase praf şi pietriş peste munţi, silindu-l să se adăpostească. Selim îşi aduse aminte cât de înspăimântat fusese, stând ascuns de unul singur vreme de două zile. Când reuşise în sfârşit să-şi

croiască drum înapoi, în aşezarea din coasta muntelui, aşteptându-se să fie întâmpinat cu uşurare, îşi dăduse seama că niciunul dintre zensunniţi nu-i observase măcar dispariţia.
Dimpotrivă, Ebrahim, fiul unui respectat părinte al tribului, avea prea mulţi fraţi şi surori ca să-i acorde cineva atenţie. Poate pentru a compensa acest lucru, Ebrahim intra într-o mulţime de necazuri, testând continuu limitele restricţiilor naibului, în timp ce avea grijă ca Selim, copilul nimănui, bun de nimic, să se afle prin preajmă, doar pentru cazul în care trebuia aruncată vina pe cineva…
Ca venetic nedorit, Selim nu încercase niciodată adevărata camaraderie. Acceptase întotdeauna manipulările lui Ebrahim ca pe ceva bun, fără să se gândească la posibilitatea ca celălalt băiat să profite de el. Selim îşi învăţase greu lecţia, şi nu făcuse asta decât după ce plătise preţul exilului în deşert, unde restul lumii se aşteptase ca el să moară.
Dar trăise. Îl călărise pe Shaitan, iar Budallah îl îndrumase către acest loc ascuns…
Cum furtunile lungi îl făceau neliniştit, Selim deveni tot mai hotărât să exploreze staţia de cercetări. Studie depozitele de instrumente sofisticate şi de înregistrări, dar nu înţelese tehnologia antică. Ştia vag ce-ar fi trebuit să facă sistemele, dar nu pricepea cum să lucreze cu maşinăriile instalate de oamenii de ştiinţă ai Vechiului Imperiu. Din moment ce această staţie rămăsese intactă timp de sute, poate mii de ani, ar fi trebuit să poată suporta ca un tânăr curios să-şi bage puţin nasul prin ea…
Unele dintre celulele energetice erau încă active, cât de cât, şi reuşi să pornească sistemele, făcând panourile să lumineze. În cele din urmă, nimeri din întâmplare o metodă de a da drumul unei porţiuni de jurnal, o holoânregistrare a unui bărbat înalt, cu trăsături ale chipului stranii, cu ochii mari şi piele palidă. Oasele feţei sale aveau o construcţie neobişnuită, ca şi cum ar fi provenit dintr-o rasă diferită de oameni. Savantul imperial purta straie lucitoare, unele

metalizate, altele cu desene deosebite. El şi cu alţi cercetători fuseseră trimişi aici pentru a testa resursele de pe Arrakis şi a evalua oportunitatea colonizării. Găsiseră însă puţine lucruri demne de interes.

„Aceasta va fi ultima noastră înregistrare”, vorbi savantul-şef într-un dialect galach obscur, pe care Selim îl găsi abia inteligibil.

Rulase înregistrarea de jurnal de cinci ori, până când să înţeleagă mesajul complet.

„Deşi însărcinarea noastră nu este completă încă, o nouă navă de transport a sosit la spaţioportul local. Căpitanul a adus un mesaj urgent despre tulburări şi haos în imperiu. O clică de tirani a preluat controlul maşinilor gânditoare care ne servesc şi le-a folosit ca să răstoarne guvernul galactic. Civilizaţia noastră e pierdută!”

În spatele lui, colegii lui oameni de ştiinţă şopteau neliniştiţi unii către ceilalţi.

„Căpitanul navei de transport trebuie să plece în câteva zile. Nu ne putem termina munca de examinare în acest timp, dar dacă nu plecăm acum, dezordinile continue ar putea întrerupe călătoriile prin imperiu.”

Selim se uită la cercetătorii adunaţi în spate, cu chipurile tulburate şi ochii sticloşi, fixaţi undeva în depărtare.

„S-ar putea să treacă un oarecare timp până când conducătorii politici să rezolve această dispută şi să ne readucă viaţa la normal. Niciunul dintre noi nu doreşte să fie abandonat în acest loc îngrozitor, aşa că vom pleca cu această navă după ce vom sigila toate sistemele din staţiile noastre de testare. Oricum, au mai rămas puţine lucruri de descoperit în acest pustiu al Arrakisului, dar dacă ne vom întoarce vreodată, ne-am bucurat că staţiile vor rămâne intacte şi funcţionale, chiar dacă pauza va dura câţiva ani.”

Când înregistrarea se încheie, Selim chicoti.

— Au fost mai mult de câţiva ani!

Dar imaginile savanţilor de mult morţi ai imperiului nu răspunseră, părând doar să scruteze viitorul necunoscut. Selim ar fi vrut să-şi poată împărtăşi încântarea cu cineva,

dar nu putea. Deşertul îl ţinea încă prizonier.
Cu toate acestea, avea să găsească o cale de evadare.

Riscul se diminuează pe măsură ce credinţa noastră în semenii noştri fiinţe umane creşte.

XAVIER HARKONNEN,
discurs militar

Şapte zile…

Brigit Paterson nu voia să dea un termen atât de scurt, dar îşi puse echipa să muncească din greu. Verifica şi reverifica ceea ce făceau, asigurându-se că nu există erori. O planetă întreagă era în joc…

Potrivit cu estimările cele mai optimiste ale Serenei, inginerii terminară cu foarte puţin timp înainte de termen.

După ce testă sistemul de scuturi de bruiaj şi găsi totul în stare de funcţionare, chiar şi după standardele ei cele mai stricte, Brigit le dădu în sfârşit oamenilor ei câteva ore de odihnă. Unii se aşezară să privească cerul rece şi cenuşiu prin ferestrele de plaz ale barăcilor; alţii adormiră imediat, ca şi cum ar fi fost puşi în animaţie suspendată.

Armada sosi, într-adevăr, în dimineaţa celei de-a noua zile… Sistemul de avertizare pe care-l instalase ca să tragă cu urechea la reţeaua de senzori a lui Omnius izbucni într-o rafală de sonerii de alarmă. Brigit îşi trezi echipa şi le spuse că flota Ligii era pe cale să intre în sistem, gata să recucerească Giedi Prime. Spera că Serena interceptase navele şi le spusese la ce să se aştepte.

Cymecii îşi exprimară cu dispreţ neîncrederea în faptul că oamenii nedomesticiţi ar fi îndrăznit să vină împotriva lor, în timp ce încarnarea lui Omnius lucra la analiza situaţiei şi la pregătirea unui răspuns.

Flota maşinilor gânditoare menţinea câteva crucişătoare mari de patrulare pe orbită, dar majoritatea navelor de luptă robotice fuseseră retrase la sol şi folosite în operaţiunile de subjugare a populaţiei. Acum, cu Armada Ligii apropiindu-se, Omnius-Giedi Prime transmise ordine prin reţeaua de computere. Aparatele robotice de luptă porniră motoarele, pregătindu-se să se lanseze pe orbită,

pentru ca o forţă masivă sincronizată, să lovească invadatorii *hrethgiri.*

Brigit Paterson ascultă planurile şi surâse.

Al doilea inginer se repezi spre ea, privind afară, la insula stâncoasă şi bătută de vânt.

— N-ar trebui să pornim scuturile de bruiaj? Sunt gata toate. Ce mai aştepţi?

Brigit întoarse capul spre el.

— Aştept ca înfumuraţii de roboţi să cadă în capcana mea!

Pe ecranele rudimentare instalate în complexul neterminat, urmări o sută de nave de război principale decolând de pe terenurile de aterizare care fuseseră cucerite în timpul cuceririi iniţiale. Uriaşele vehicule mecanizate se ridicară de la sol, purtând o incredibilă putere de foc.

— Nu atât de repede…

Brigit reactivă în sfârşit câmpurile de bruiaj Holtzman reîntinerite. Turnurile emiţătoare tivite cu gheaţă pompară energie în reţeaua interconectată de sateliţi de departe de pe orbită, iar distrugerea se răspândi ca o pânză de păianjen, invizibilă şi absolut mortală pentru gelcircuitele IA.

Flota robotică nu află niciodată ce o lovise.

Ridicându-se în aer, incapabile să creadă că ceva atât de neaşteptat putea să le afecteze planul de bătălie, navele maşinilor gânditoare loviră vălul subţire, licăritor, care le distruse creierele de computer, ştergând sistemele şi unităţile de memorie. Una după alta, navele de război fură scoase din funcţiune şi se rostogoliră din cer ca nişte asteroizi. Cu toate sistemele moarte, se prăbuşiră şi explodară la sol.

Unele loviră zone nelocuite. Altele, din păcate, nu.

Brigit Paterson nu voia să se gândească la pagubele colaterale pe care tocmai le provocase lumii deja devastate. Văzând succesul, inginerii izbucniră în urale. Acum, aparatele de luptă ale roboţilor din spaţiu n-ar mai fi

fost în stare niciodată să se opună puterii combinate a Armadei unificate, nici nu puteau coborî la suprafaţă să facă ravagii.

— N-am câştigat încă, spuse Brigit, dar s-ar putea să nu mai dureze mult până când vom pleca de pe stânca asta.

Grupul de luptă al Armadei se apropie de Giedi Prime, cu toate armele pregătite împotriva năpastei maşinilor gânditoare. Xavier se rugă ca Serena să fi reuşit în planul ei nebunesc, şi că se afla acolo, undeva, în siguranţă.

Insistase să comande lovitura riscantă el însuşi – nu pentru că voia revendice gloria unei victorii menite să ridice moralul ci pentru că dorea cu disperare s-o regăsească pe Serena.

Sigur pe strânsoarea lui mecanizată asupra planetei, Omnius apreciase greşit planurile şi posibilităţile oamenilor. După ce calculase şansele şi văzuse doar o foarte mică probabilitate a succesului Ligii, hipermintea înlăturase, după cât se pare, ameninţarea represaliilor umane. Niciun inamic rezonabil nu ar fi atacat vreodată împotriva unor şanse atât de copleşitoare!

Dar Xavier Harkonnen nu avea niciun scrupul în a-şi asuma misiuni lipsite de speranţă. Iar în această situaţie, hipermintea de pe Giedi Prime nu poseda toate informaţiile relevante. Acestui Omnius îi lipseau date vitale despre magicienele de pe Rossak, despre noile scuturi portabile şi – spera el – despre transmiţătoarele secundare de câmp, acum operaţionale.

Când navele robotice de pe orbită detectară apropierea grupului de luptă, se adunară în formaţie standard pentru a distruge vehiculele Armadei. În comunicator, Xavier auzi un raport de la adjutantul lui, quarto Powder.

Domnule, maşinile gânditoare sosesc. Porturile de rachete sunt deschise…

Xavier dădu prima comandă:

— Trimiteţi diviziile de asalt la sol… Lansaţi transportoarele blindate de trupe!

Roiurile de nave îi duceau pe magiciana Heoma şi pe gărzile ei de corp de pe Rossak, precum şi pe soldaţii care aveau să folosească scuturile portabile împotriva roboţilor războinici din Giedi City.

Quarto Powder ridică brusc ochii, de la staţia lui de control, verificând rapoartele scanerelor pe care tocmai i le transmiseseră ofiţerii tactici.

— Domnule, se pare că scuturile de bruiaj tocmai au intrat în funcţiune pe toată planeta!

Xavier simţi că-i creşte inima.

— Exact aşa cum a promis Serena!

Soldaţii ovaţionară, dar el zâmbi dintr-un cu totul alt motiv. Acum ştia că ea trebuie să fie în viaţă, la urma urmei. Serena realizase imposibilul, aşa cum făcea deseori.

— Navele de război robotice se prăbuşesc! Încercau să se lanseze şi au fost prinse în bruiaj!

— Bine, dar maşinile gânditoare de la sol vor încerca să anihileze acele turnuri secundare de transmisie. Va trebui să terminăm treaba în timp ce flota roboţilor este prinsă în capcană aici şi restul maşinilor gânditoare sunt blocate în oraşe…

Xavier n-ar fi îngăduit ca munca Serenei să fie zadarnică.

— Hai să luăm înapoi planeta!

Ieşind pe porţile de lansare ale navei aruncătoare de proiectile care conducea grupul, opt kindjale de escortă încadrară transportorul solitar al lui Heoma, toate complet înarmate şi gata să intre în luptă cu duşmanul. Misiunea kindjalelor era să provoace confuzie şi haos, să distragă apărătorii roboţi lipsiţi de imaginaţie, astfel încât magiciana voluntară să poată ateriza în siguranţă şi să-şi îndeplinească rolul fundamental.

Văzând navele robotice ţintind, Xavier îndemnă transportoarele de trupe să se grăbească. Roiuri de nave mai mici ale Armadei pătrunseră în atmosfera turbulentă şi

se îndreptară spre Giedi City.

Închizând ochii, Xavier îşi trimise speranţele o dată cu ele, apoi se concentră asupra ameninţării maşinilor care se apropiau pe orbita.

Unele vieţi sunt luate, în timp ce altele sunt date de bunăvoie.

ZUFA CENVA,
frază repetată într-un discurs de elogiere

Înconjurată de şase bărbaţi tăcuţi de pe Rossak, Heoma pilota transportorul de trupe. Toţi gardienii ei purtau uniforme căptuşite şi căşti care le ofereau o oarecare protecţie împotriva proiectilelor. Urmărind altimetrul în timp ce nava cobora, bărbaţii înghiţiră amestecuri de droguri de pe Rossak. Stimulantele puternice ardeau ca lava prin vine şi prin fibrele muşchilor, amorţind durerea şi teama.

Cu calităţile ei telepatice, Heoma văzu bărbaţii drogaţi devenind adevărate vijelii cu formă umană, gata să dezlănţuie fulgere asupra duşmanilor. O priviră în ochi, unul câte unul, schimbând informaţii nerostite, pe deplin conştienţi că erau pe cale să moară.

Transportorul săltă şi se cutremură când se năpusti prin vânturile primejdioase de la limita atmosferei. Heoma nu era un pilot expert, dar avea destul antrenament cât să aşeze nava pe sol. N-avea nevoie de o aterizare delicată – doar de una după care să poată ieşi întreagă pe picioare.

Se aşteptase ca navele de apărare ale roboţilor să-i intercepteze, dar văzu aparatele zburătoare ale maşinilor gânditoare prăbuşindu-se la sol căzând ca nişte bolovani peste clădiri şi parcuri. Alte maşini zburătoare, care reuşiseră să coboare destul de jos cât să evite cea mai mare parte efectului scuturilor de bruiaj, se luptau să aterizeze, cu sistemele avariate.

Nu sunt în măsură să-şi facă griji pentru noi, transmise un om de pe unul dintre kindjalele însoţitoare. Navele rapide ale Armadei deschiseră focul cu rafale de artilerie, aruncând în aer unele dintre aparatele zburătoare robotice.

Pe orbită, navele de război ale Armadei avură un schimb de focuri furios cu navele spaţiale mai mari, dotate cu inteligenţă artificială, care erau împiedicate acum să

coboare la suprafaţă şi să-l apere pe Omnius. Tercero Harkonnen trimisese de asemenea la sol o forţă de asalt pe scară largă, după ce Heoma şi mica ei echipă porniseră la drum. Fiecare element al atacului avea misiunea lui specifică, cerând atenţie până în cele mai mici detalii.

Heoma examină comenzile navei, numărând invers secundele. Lovitura ei trebuia să fie una singură, disperată; nu va mai avea o altă ieşire. Şi totul trebuia să se încheie înainte ca soldaţii Ligii să ajungă pe poziţii.

Pe măsură ce norii joşi se împrăştiau, începu să zărească oraşul de dedesubt, străzile în unghiuri drepte şi clădirile înalte construite de oameni mândri, care întrevăzuseră un viitor prosper. Toate cvartalele oraşului erau înnegrite, în special complexele de locuinţe, inutile – după toate aparenţele – pentru cuceritorii inumani.

Amintindu-şi şedinţele de informare, în timpul cărora memorase singurele hărţi disponibile ale oraşului, magiciana voluntară identifică citadela unde fusese cândva reşedinţa guvernatorului. Acolo, cymecii instalaseră o nouă hiperminte Omnius, potrivit mesagerului răvăşit, Pinquer Jibb. Conacul magnusului devenise o fortăreaţă a maşinilor gânditoare.

Acolo sunt cymeci.

Escortele din kindjale împrăştiară nori de fum de camuflaj. Lansară containere cu pilitură electromagnetică sclipitoare, aşchii de metal activ care paralizară capacităţile senzoriale ale roboţilor. Aparatul lui Heoma urmă norul risipit până jos. Magiciana spera să rămână ascunsă, în timp ce se apropiau de aparatele de zbor încă intacte.

Conştiente că se apropiau nişte adversari, navele de vânătoare ale maşinilor gânditoare lansară salve oarbe. Exploziile zguduiră aparatul lui Heoma, care observă că sistemul de aterizare al acestuia fusese avariat. Duse totuşi nava grea către sol, frânând cât de brusc putu, derapând şi brăzdând terenul, împrăştiind flăcări, scântei şi şrapnele. În cele din urmă, se opri izbindu-se de peretele unei clădiri din piatră cenuşie.

Imediat, Heoma şi oamenii ei se ridicară în picioare, desfăcându-şi centurile şi adunându-şi armele. Magiciana deschise uşa laterală şi ordonă gărzilor ei dopate să elibereze drumul. Respectând instrucţiunile, transmise către kindjalele de escortă un semnal că drumul era liber. Un pilot răspunse în timp ce vira în sus:

— Topeşte-i pe ticăloşi!

Aparatele de vânătoare se îndepărtară spre cer, către al doilea val de transportoare de trupe ce lăsau echipe de asalt la sol, în oraşul infestat de roboţi.

Partea următoare a misiunii era în mâinile ei.

Heoma se desprinse de vehiculul fumegând, apoi făcu semn apărătorilor ei cu ochii sticloşi să se grăbească spre citadela guvernatorului. Ea săltă în urma lor, cu ţinta limpede în minte.

În urmă, aparatul plin de lovituri explodă, urmându-şi secvenţa de autodistrugere. Heoma nici nu clipi. Nu intenţionase niciodată să-şi lase vreo opţiune de retragere!

Gărzile de corp duceau cu ele lansatoare de proiectile şi arme disruptoare. O asemenea artilerie ar fi fost prea greoaie ca să fie cărată de un om normal, dar, cu muşchii lor întăriţi pe cale chimică, bărbaţii aveau puteri supraomeneşti… cel puţin până când drogurile le ardeau trupurile din interior spre exterior.

În picioare, înalţi de trei metri, roboţi de luptă puternici păzeau drumul către citadela lui Omnius. Deşi vigilente, maşinile gânditoare erau mai preocupate de navele javelin, de cele aruncătoare de proiectile şi de scuturile de bruiaj restabilite, decât de câţiva umani alergând pe străzi. Ce-ar fi putut realiza o mână ele *hrethgiri* neînsemnaţi împotriva puternicelor maşini gânditoare?

Când roboţii santinele se mişcară să le blocheze apropierea, gărzile lui Heoma deschiseră focul. Fără o vorbă, lansară proiectile, transformând în sfărâmături roboţii de oţel.

Deasupra lor bâzâiau ochi-de-pază, zburând foarte aproape de acoperişurile clădirilor. Aceştia coborâră în picaj

când detaşamentul alergă spre intrarea în arcadă a conacului magnusului. Ochii-de-pază nu scăpau din vedere mişcările lui Heoma, raportând totul lui Omnius-Giedi Prime. Dar magiciana nu încetini. Gărzile ei trăgeau în orice maşină ţintă, nelăsând nimic pe mai târziu.

În spatele lor, pe străzi, primele transportoare de trupe ale Armadei aterizaseră, echipele ieşind în grabă şi deschizând focul cu arme de mână. Organizară un perimetru păzit, astfel încât tehnicienii putură să instaleze primul dintre cele două prototipuri ale câmpurilor de bruiaj portabile ale lui Holtzman.

Dispozitivul arăta rudimentar şi greoi, înălţat pe un tripod solid. Era conectat prin cabluri la sursa puternică de energie a transportorului de trupe. O singură rafală a proiectorului de impulsuri avea să golească motorul aparatului spaţial – şi avea să scoată de asemenea din funcţiune toţi roboţii neecranaţi pe o rază de jumătate de kilometru.

— Liber! strigă tehnicianul. Mulţi dintre soldaţi îşi acoperiră urechile, ca şi cum s-ar fi aşteptat la o explozie tunătoare de artilerie.

Heoma auzi doar un vuiet slab, subţire, apoi un pocnet uşor în ţesătura aerului. Din prototipul lui Holtzman ţâşniră scântei şi fum, iar toate luminile sclipitoare ale vehiculului de transport se stinseră.

Apoi, cu un zăngănit ca o grindină metalică, sute de ochi-de-pază se rostogoliră din aer, lovind străzile pavate. Maşinile-războinici greoaie se opriră cu zgomot. Mai multe aparate aeriene conduse de roboţi se legănară pe cer, scăpate de sub control, şi se prăbuşiră la pământ.

Urale disonante se înălţară din rândurile soldaţilor Armadei care încă mai ieşeau din transportoare. Entuziasmul lor crescu atunci când văzură că stabiliseră un cap de pod, o zonă unde cea mai mare parte a roboţilor inamici fuseseră eliminaţi.

Heoma trebuia să-şi ducă la bun sfârşit misiunea înainte de a pune în primejdie pe oricare dintre ceilalţi curajoşi

soldaţi umani.

— Înăuntru! Grăbiţi-vă!

Ea şi cu gărzile de corp se repeziră pe coridoarele citadelei guvernamentale. Aşa cum o învăţase Zufa Cenva, se concentră să-şi adune puterile telepatice până când mintea începu s-o doară din cauza valului de energie.

În adâncul citadelei, detaşamentul lui Heoma întâlni doi roboţi cuplaţi între ei, încă în funcţiune, dar dezorientaţi. După cât se părea, zidurile groase ale edificiului îi protejase de intensitatea maxima a impulsului de bruiaj. Roboţii stăteau în faţa lor, cu braţele-tun ridicate dar Heoma descărcă o rafală telekinetică, aruncându-i de-o parte şi de alta, neajutoraţi în faţa unei ofensive pe care n-o puteau nici vedea, nici înţelege. Înainte ca roboţii şovăitori să se fi putut pune pe picioare gărzile lui Heoma îi distruseseră cu proiectile grele.

Aproape ajunşi *acolo!*

Alergând din toate puterile, magiciana deschise drumul către nucleul citadelei maşinilor gânditoare, declanşând alarme peste tot. Mulţi roboţi căzuseră inactivi prin camere sau pe holuri, dar alţii se concentrară asupra ei. Uşi blindate se trântiră pe coridoare, ca pentru a izola încăperi vitale, dar Heoma îşi putea da seama că nu erau importante. Ştia exact unde să se ducă.

În curând, cymecii aveau să sosească şi să o înconjoare. Exact conform planului…

Zumzăitul electricităţii mentale i se intensifică în creier ca un transformator de energie. Îşi simţea craniul gata să explodeze, dar nu dezlănţui încă puterea. Trebuia să-şi păstreze forţele întregi pentru un singur moment final.

Auzi formele-războinic alunecând pe coridor ca nişte crabi, sunetele ameninţătoare ale sofisticatelor corpuri-maşină dirijate de creierele unor trădători umani, diferite de pasul rigid, cazon, al gărzilor robotice…

— Aproape că a sosit clipa noastră, îi anunţă ea cu vocea plina de emoţie şi de teamă cu greu ascunsă pe bărbaţii de pe Rossak, cu ochii aprinşi.

Oprindu-se brusc, ajunse în camera principală unde se afla nucleul ecranat al manifestării lui Omnius. În interiorul încăperii blindate, numeroşi ochi-de-pază se uitau la ea prin filamentele optice luminoase.

O voce tună din nenumărate surse:

— Fiinţă umană… aduci o bombă, un exploziv jalnic de slab despre care crezi că ar putea să mă rănească? Ai adus una dintre armele voastre atomice, sau victoria nu merită un asemenea preţ pentru tine?

— Nu sunt atât de naivă, Omnius, replică Heoma aruncându-şi pe spate părul alb, transpirat. O singură persoană nu poate cu niciun chip să rănească marea hiperminte-computer. Asta ar cere o lovitură militară mult mai amplă. Eu nu sunt decât o femeie…

În timp ce cymecii giganţi se apropiau pe coridoarele învecinate, Omnius simulă un hohot de râs.

— Oamenii admit rareori neghiobia propriilor lor acţiuni.

— Eu n-am admis un asemenea lucru…

Pielea lui Heoma devenise roşie, încinsă de energia nefirească. Electricitatea statică îi făcea părul palid să fluture ca nişte şerpi furioşi.

— Mi-ai apreciat doar greşit scopul.

Uşile se deschiseră şi trei cymeci monstruoşi alunecară înăuntru cu paşi metalici graţioşi, parcă savurând capturarea acestor oameni. Gărzile lui Heoma se întoarseră şi deschiseră focul, folosindu-şi ultima rămăşiţă de muniţie pentru a schilodi unul dintre neocymeci într-un singur atac concentrat.

Al doilea neocymec îşi ridică armele integrate şi îi vaporiză pe neînfricaţii bărbaţi de pe Rossak în nori de pastă însângerată. Neocymecul avariat zăcea pe podea, cu braţele şi picioarele zvâcnind ca ale unei insecte otrăvite, încă nepregătit să cedeze morţii. Cymecul titan, mai mare, păşi spre magiciană.

Acum, Heoma înfrunta singură maşinile. Fără să se mişte, îşi concentră puterile mentale, ridicându-le până la un punct în care abia mai putea menţine o fărâmă de control.

— Eu sunt Barbarossa, rosti cymecul. Am strivit atâţia *hrethgiri* încât ai avea nevoie de un computer ca să-i număr pe toţi!

El şi cu însoţitorul lui cymec se apropiară.

— Rareori am fost martor la asemenea aroganţă.

— Aroganţă? Sau încredere? zâmbi Heoma. Scoaterea unui titan din ecuaţie este un schimb corespunzător pentru viaţa mea.

Energia mentală a magicienei nu putea face niciun rău gelcircuitelor consolidate ale lui Omnius însuşi. Minţile umane, totuşi, erau mai vulnerabile la atacul ei telepatic. Simţi flăcările energiei răzbunătoare culminându-i în minte – şi le eliberă într-o furtună de foc de un alb orbitor.

Unda de şoc a anihilării psihice făcu să clocotească creierul lui Barbarossa şi al însoţitorului lui, ca şi al tuturor celorlalţi cymeci şi al nefericitelor fiinţe biologice îngrămădite în complexul citadelei. Omnius lăsă să-i scape un urlet fără cuvinte, de energie statică şi de mânie Heoma văzu doar alb când energia ei mentală vaporiză creierele organice ale cymecilor.

Lăsând nou-instalata hiperminte vulnerabilă…

Afară, trupele de la sol ale Ligii aşteptară ca furtuna de foc telepatică să se stingă, apoi năvăliră să atace fortăreaţa acum lipsită de apărare a lui Omnius.

Munca de recucerire a planetei Giedi Prime începuse.

Nimic nu este permanent.

Zicală a cogitorilor

În decursul unei ore de la activarea instalaţiei de transmisie, cymecii şi roboţii blocaţi la suprafaţă îi reperaseră amplasamentul. În timp ce bătălia se dezlănţuia în Giedi City, chiar şi după ce Barbarossa fusese anihilat, un escadron al morţii format din neocymeci şi roboţi fu trimis spre marea nordică. Înconjurară insula stâncoasă, acoperită cu gheaţă, pentru a pătrunde în complex şi a distruge turnurile parabolice emiţătoare.

Având puţine arme, inginerii care-i mai rămăseseră lui Brigit Paterson nu se puteau apăra împotriva unui asemenea atac, dar nici nu aveau vreo intenţie să se predea. În interiorul centrului principal de control, savanta scană cerul şi marea.

— Cu cât rezistăm mai mult aici, cu atât mai multe vieţi vom salva.

Albi ca varul şi cu chipurile schimonosite de groază, inginerii disperaţi se înarmară cu grenade, arme dotate cu proiectile energetice şi un lansator de artilerie portabil şi se duseră să păzească ţărmurile şi căile aeriene ce duceau spre insulă.

Detaşamentul morţii format din maşini nu dădu ultimatumuri; începu atacul de îndată ce se află în raza de acţiune. Inginerii lui Brigit erau pregătiţi şi răspunseră cu foc imediat. Reîncărcară armele, făcând muniţia lor tot mai puţină să conteze.

Cymecii şi roboţii erau mai preocupaţi să anihileze turnurile decât să omoare cei câţiva apărători. Mare parte a atacului era îndreptată spre structurile îngheţate care pompau spre cer sângele vital al energiei de bruiaj. Când un foc al unui cymec scoase din funcţiune un transmiţător, scuturile începură să slăbească, dar Brigit făcu un reglaj fin al comenzilor. Degetele ei reci parcă zburau, redirecţionând energia spre secţiunile mai stabile ale turnului, şi în scurtă

vreme restabili un scut funcţional. Nu ştia însă cât de mult avea să dureze.

Afară, auzi explozii şi ţipete, făcând-o să se întrebe câţi dintre inginerii ei mai erau în viaţă. Ecranele pâlpâiră când senzorii fură avariaţi în flăcări, şi văzu mai multe nave apropiindu-se, probabili întăriri ale maşinilor. Un detaşament întreg!

Apoi detunături mai puternice răsunară în apă, iar cymecii începură să se clatine. Vehiculele roboţilor explodară, ochite de kindjalele conduse de piloţi umani, care se apropiau. Auzi o ovaţie disonantă de la nu număr jalnic de mic de voci. Armada Ligii trimisese salvatori să apere instalaţia scuturilor.

Slăbită de uşurare, Brigit se prăbuşi în scaunul ei, bucuroasă că schema riscantă se dovedise un succes. Când avea să ajungă acasă, îşi promise că o să-i cumpere Serenei Butler cea mai bună şi mai scumpă sticlă de vin disponibilă în întreaga Ligă a Nobililor.

După ce lovitura mentală a lui Heoma anihilă supraveghetorii cymeci, cel de-al doilea câmp portabil al lui Holtzman doborî roboţii într-o altă parte a oraşului. Nucleul lui Omnius era deteriorat şi vulnerabil.

Apărătorii-roboţi supravieţuitori iniţiară o rezistenţă puternică, dispuşi să sacrifice totul pentru a-i împiedica pe oameni să recupereze planeta şi să distrugă hipermintea. În timp ce Xavier Harkonnen lupta împotriva navelor spaţiale ale maşinilor gânditoare, în giganticele lui aparate aruncătoare de proiectile, patru distrugătoare javelin fură trimise să ajute la protejarea suprafeţei. Un detaşament de kindjale pluteau unul după altul pe deasupra ţintelor, dărâmând infrastructura embrionară a maşinilor, schilodind orice robot găsit în afara razei de acţiune a câmpurilor de bruiaj portabile.

Transportoarele de trupe ale Armadei descărcară pe câmpul de bătălie soldaţi care să caute şi să saboteze punctele întărite ale maşinilor gânditoare. Nave de scanare trimiseră mesaje menite să adune toate nucleele rezistenţei umane, chemându-i pe ceilalţi să se ridice şi să se alăture luptei.

Drept răspuns, bărbaţi, femei şi copii înnebuniţi se revărsară din clădiri, fugind din echipele de sclavi. Alergau pe străzi cu orice armă putuseră găsi, unele luate de la roboţii căzuţi.

Pe măsură ce cursul bătăliei începu să se schimbe, Xavier lansă un set de ordine generale, delegând responsabilităţile şi zonele de curăţat subcomandanţilor Armadei. Apoi, porni cu echipele de căutare de elită s-o găsească pe Serena Butler.

Zbură direct spre insula din marea nordică unde inginerii din echipa de comando repuseseră în funcţiune instalaţia de generare a scuturilor. Se aştepta s-o găsească pe Serena acolo, din moment ce acesta fusese planul ei tot timpul. Xavier se uită în jur, cercetând cu groază trupurile dar nu văzu nicio urmă a Serenei sau a veteranului Ort Wibsen. Nu văzu nici spărgătorul ei de blocadă.

Când o întâlni pe Brigit Paterson stând afară, în adierea rece, fără să pară că ar simţi frigul, era plină de exuberanţă pentru victorie. Cu o voce tunătoare, exclamă:

— Am reuşit, tercero! N-aş fi pariat nici măcar un singur credit pe şansele noastre de succes, dar Serena ştia ce face! Nu pot să cred că ne-a tras după ea!

Xavier se simţi gata să se topească de uşurare.

— Unde e?

— Nu-i cu Armada? se încruntă Brigit. A plecat acum câteva zile sa intercepteze navele tale şi să te informeze despre ce-am realizat.

Clipi, brusc neliniştită.

— Credeam că ea ţi-a dat toate informaţiile…

— Nu, am venit datorită mesajului pe care mi l-a lăsat pe Salusa.

Inima lui Xavier tresări de o spaimă bruscă, iar vocea îi scăzu până la o şoaptă îngheţată.

— Trebuie să se fi întâmplat ceva. Doamne, sper că nu…

Xavier luă un număr mic de kindjale, cu cei mai buni piloţi. Serena se pierduse undeva pe Giedi Prime. O întreagă planetă îi oferea un număr copleşitor de ascunzători, dar el jură s-o găsească.

După ce părăsise echipa de ingineri de pe insula bătută de vânt, se prăbuşise? Fusese capturată? Dosarul de serviciu al lui Wibsen îl arăta ca un pilot excelent, iar spărgătorul de blocadă convertit ar fi trebuit a funcţioneze bine. Totuşi, Serena şi soldaţii de comando care-i rămăseseră nu răspunseseră la nicio transmisie a Armadei. Atâtea lucruri s-ar fi putut întâmpla… Lucruri rele.

Armada avea ordine pentru faza finală a operaţiunii de pe Giedi Prime. Convoaiele ridicau în aer supravieţuitorii din complexul guvernamental deteriorat din Giedi City. Spera că Serena nu era acolo… La zece kilometri distanţă de suprafaţă, concentrat deasupra citadelei care fusese cândva casa magnusului Sumi, detaşamentul făcea clădirea una cu pământul, iar Xavier îşi dădu seama că venise timpul. Numai cu câteva luni înainte, el şi echipa lui de inspectori fuseseră găzduiţi de magnus la un banchet.

Acum, Omnius trebuia extirpat ca un cancer, anihilat de pe Giedi Prime.

Descriind cercuri pe deasupra metropolei rănite, Xavier ezită. Avea un nod în stomac. În cele din urmă, dădu echipajului ordinul. Kindjalele lansară încărcăturile mortale.

Xavier închise ochii, apoi se sili să privească groaznica soluţie. Aceasta era singura cale de a fi siguri. Chiar dacă fragmente ale hiperminţii fuseseră distribuite în substaţii răspândite pe suprafaţa planetei Giedi Prime, energica forţă de ocupaţie avea să smulgă din rădăcini toate rămăşiţele. Deocamdată, oamenii trebuiau să anihileze nucleul computerului care se cuibărea cu laşitate, ca o matcă malefică a insectelor, în complexul citadelei, să-l desprindă de toată infrastructura, să-l lipsească de toţi protectorii săi

maşini.

Prin fumul zdrenţuit şi prin acoperişul de nori, Xavier urmări cum se declanşează o duzină de bombe hipertermice, aruncând fulgere şi trăsnete asupra centrului oraşului, vaporizând clădirile guvernamentale. Într-un spaţiu de mai multe străzi în jur, chiar şi piatra se topi. Oţelul se transformă în cenuşă. Sticla se evaporă. Nimic n-ar fi putut supravieţui…

O victorie dulce-amară… dar o victorie totuşi.

*

Două zile mai târziu, în timpul unei inspecţii, tercero Harkonnen şi ofiţerii săi activi confirmară decimarea oraşului Giedi City. Ştiau deja ce aveau să găsească, dar dovada crudă îi îmbolnăvi.

Xavier trase adânc aer în piept, cutremurându-se, şi încercă să-şi împace conştiinţa amintindu-şi că Omnius fusese înfrânt. Fiinţele umane îşi luaseră înapoi planeta. Dar nici urmă de Serena.

Există întotdeauna o cale de ieşire, dacă o poţi recunoaşte.

VORIAN ATREIDES,
dosare de rapoarte

Când *Călătorul Visurilor* intră în sfârşit în sistemul solar Ophiuchi B, ca etapă a lungii călătorii de actualizare, Seurat încercă să contacteze recent instalata reţea Omnius de pe Giedi Prime. Dacă generalul Agamemnon cucerise lumea *hrethgirilor,* aşa cum promisese, Vor ştia că aveau să găsească citadela standard condusă de maşini, ca centru al afacerilor planetei. Avea să fie un alt capitol măreţ pe care tatăl lui îl putea include în memorii.

Vorian stătea în picioare în spatele căpitanului robot, examinând consola de instrumente, în timp ce se apropiau.

— Pariez că sunt încă multe de organizat şi de restructurat acolo jos…

Era entuziasmat de ocazia de a vizita o lume aflată în procesul trecerii de la dezordinea umană la guvernarea eficientă a maşinilor. Omnius va avea nevoie să pună la conducere cei mai buni oameni de încredere, pe cei mai loiali maşinilor gânditoare. Neocymecii vor avea probabil grija de partea cea mai grea a muncii de supunere, iar oamenii de încredere vor veni mai târziu, după ce populaţia avea să fie suficient de îmblânzită şi-şi va fi acceptat situaţia.

Dar Vor se simţea puţin ciudat. *Hrethgirii* cuceriţi de pe Giedi Prime vor arăta ca el, deşi nu va simţi nicio înrudire cu ei. *Seurat, şi alţii aidoma lui sunt fraţii mei mai mult decât oamenii!*

La consola de comandă, robotul încercă să fixeze un semnal de la bord asupra unei balize de ghidare de la citadelă.

— Încă niciun contact. Poate că nu sunt instalate încă toate sistemele de la suprafaţă, sau poate că Agamemnon a provocat prea multe pagube în timpul cuceririi…

Vor supraveghea sistemele de monitorizare.

— Pagubele pot fi reparate întotdeauna, odată ce cucerirea este asigurată.

În faţa lor, Giedi Prime era luminată pe partea unde era ziuă de un soare palid, galben. În timp ce privea, fruntea i se încreţi de îngrijorare.

— Ceva nu pare tocmai în regulă, Seurat.

— Defineşte-ţi rezervele, Vorian Atreides. Nu pot săvârşi nicio acţiune bazat pe un vag sentiment de nelinişte.

— Nu contează. Doar… fii atent!

Călătorul Visurilor pătrunse lin în partea superioară a atmosferei, spintecând norii şi particulele împrăştiate pe care sistemul de captare al navei îl analiză, arătând că era un fum gros. Ar fi putut *hrethgirii* să fie atât de ticăloşi şi de disperaţi încât să-şi fi ars propriile oraşe? Ce creaturi dezgustătoare!

Simţi un nod în stomac în clipa când sistemele de avertizare de la bord începură să vuiască. Seurat modifică imediat cursul, oprind coborârea şi câştigând din nou altitudine.

— Se pare că scuturile de bruiaj au rămas intacte pe Giedi Prime!

— Aproape că am dat peste ele! strigă Vor. Asta înseamnă…

— Poate că generalul Agamemnon n-a reuşit cucerirea planetei. Giedi Prime nu-i atât de sigură pe cât am fost îndemnaţi să ne aşteptăm.

Iraţional de încrezător că tatăl lui n-ar fi putut eşua. Vor rulă o secvenţă de scanări.

— Instrumentele detectează echipament militar al Ligii la suprafaţă şi semne ale unor explozii masive recente în Giedi City.

Cuvintele i se opriră în gât.

— Nucleul central şi hipermintea Omnius locală au fost anihilate! Roboţii şi cymecii par să fie de asemenea distruşi!

— Le scanez rapoartele pe bandă largă… compilez un

rezumat…

Fără să se alarmeze, robotul relată ce înţelesese el despre câmpurile de bruiaj portabile, despre puternica magiciană de pe Rossak care-şi folosise puterile mentale pentru a ucide cymecii, apoi despre forţa copleşitoare a Armadei Ligii.

Apoi Seurat adăugă cu o voce înnebunitor de calmă:

— Vorian, o flotă de nave ale *hrethgirilor* se apropie din spatele planetei. Se pare că ne aşteptau ca să ne prindă în ambuscadă…

Afară, dâre de trasoare portocalii şi albastre aproape că loviră nava de actualizare, iar sistemele automate ale *Călătorului Visurilor* zdruncinară aparatul făcând manevre de evitare. Kindjalele Ligii se năpusteau ca nişte lupi.

— Nişte barbari, comentă Vor. Dornici să distrugă tot ce nu le place.

Seurat zise:

— Suntem atacaţi. Iar *Călătorul Visurilor* nu este un vehicul programat pentru luptă!

Continuă pe un ton artificial de voios, chiar glumeţ:

— Într-o zi, o să mă gândesc la o glumă despre motivul pentru care e nevoie de atâţia oameni ca să scurtcircuiteze un Omnius.

*

Alertat de apropierea unui singur vehicul al maşinilor gânditoare, tercero Xavier Harkonnen îşi mutase grupul de luptă de pe orbită pe faţa îndepărtată a planetei. Unele epave ale navelor de război robotice încă se rostogoleau în toate direcţiile; forţele lui Omnius fuseseră complet distruse.

Xavier îşi luă zborul într-un kindjal personal, însoţit de o escadrilă bine înarmată. Văzu nava de actualizare plonjând pe o traiectorie abruptă către capitala ruinată, apoi abătându-se brusc în sus îndată ce căpitanul detectă

câmpurile de bruiaj.

— Urmaţi-mă! N-o putem lăsa să scape!

Însetată de răzbunare, escadrila se lansă în urmărire. În acelaşi timp Xavier semnală forţelor militare de la sol că avea în vizor un aparat inamic. În faţa lui, oscilând în dispozitivele de ochire, *Călătorul Visurilor* aluneca înainte, încercând să evite focul armelor Armadei şi să scape înapoi în spaţiu.

Brusc, Xavier fu surprins să audă o voce umană – sau una care *suna* uman – venind prin comunicator.

— Hei, opriţi atacul! Asta este o navă a Ligii. Numele meu este Vorian Atreides. Am abordat un aparat al maşinilor şi am preluat controlul. Încetaţi să mai încercaţi să ne doborâţi!

Xavier încercă să-şi dea seama după timbrul vocii dacă era într-adevăr o voce umană sau doar o copie izbutită, făcută de o maşină. Maşinile gânditoare nu erau prefăcute… În afara cazului în care se afla un creier de cymec păstrat la bord. Unele dintre kindjale dădură înapoi, nesigure.

— Rămâneţi în alertă, spuse Xavier escadrilei sale, dar încetaţi focul până când ne dăm seama…

Înainte să apuce să-şi termine ordinul, nava suspectă făcu o buclă şi începu să tragă cu propriile sale arme, salve minime de apărare, dar care luară totuşi prin surprindere aparatele de luptă ale Armadei. Un kindjal coti şi se îndepărtă, cu motoarele avariate.

Ecranul consolei lui Xavier arătă imaginea unei feţe umane cu părul de culoare închisă şi ochi strălucitori, fanatici. Lângă el stătea un robot lucios, cu faţa ca o oglindă din peliculă de cupru şi corpul flexibil unduindu-se în timp ce manevra comenzile navei.

Un om şi un robot lucrând cot la cot? Lui Xavier nu-i venea să creadă.

— Deschideţi focul! răcni el. Distrugeţi nava aia!

*

— Nu e înţelept să-i provoci prea mult, Vorian, zise Seurat, enervant de calm. Aş prefera să plec de-aici cu cea mai mare viteză.

— Am câştigat doar câteva secunde preţioase pentru noi, nu-i aşa? Tu nu te-ai fi gândit să foloseşti o cacialma…

Vor nu se putu împiedica să zâmbească răutăcios. Citise nişte cuvinte similare în memoriile lui Agamemnon şi era încântat să le repete.

În timp ce comandantul Armadei făcea manevre de evitare şi-şi aduna piloţii de pe kindjale, urla insulte către Vor prin comunicator:

— Eşti o ruşine pentru omenire, un trădător!

Vor izbucni în râs, mândru de locul lui aici. Cită ceea ce fusese învăţat toată viaţa:

— Sunt culmea umanităţii – un om de încredere al lui Omnius, fiul generalului Agamemnon!

— Îmi cer scuze că trebuie să-ţi întrerup discursul măreţ, Vorian dar detectez mai multe nave ale hrethgirilor, interveni robotul. Mai multe decât putem evita. De aceea, încetez lupta. Responsabilitatea noastră este să protejăm actualizările de la bord. Va trebui să dăm raportul!

Vor zise posomorât:

— Dacă Omnius-Giedi Prime este deja distrus, nu vom avea nici odată o actualizare cu ceea ce a făcut în timpul lunilor de funcţionare de aici. N-o să ştim niciodată ce a realizat…

— O pierdere supărătoare, replică Seurat.

Robotul dirijă *Călătorul Visurilor* spre orbită, cât mai departe de câmpurile mortale de bruiaj. Acceleraţia îl apăsă pe Vorian pe spate, în scaunul lui capitonat, până când aproape că-şi pierdu cunoştinţa. Un detaşament de nave manevrate de oameni se apropia din urmă, iar nava de actualizare se cutremură când un impuls de energie îi lovi secţiunea de la pupa.

Seurat se feri şi o altă salvă de lovituri izbi carcasa, deteriorând plăcile blindajului. Acest vehicul nu era făcut să îndure o asemenea pedeapsă. Vor auzi sistemele de la bord şuierând, rutine automate făcând reparaţii temporare la părţile afectate. Încă o lovitură urmă, chiar mai rea decât celelalte.

— Funcţionăm pe rezerve, anunţă Seurat.

Vor examină el însuşi diagnosticele navei, evaluând pagubele. Aerul din cabină începu să miroasă înţepător a fum.

Călătorul Visurilor se clătină. Şi mai multe kindjale îi înconjurau ţintindu-le motoarele. O explozie îl zgudui pe Vor până la oase.

— Nu mai putem suporta multe lovituri ca asta, anunţă Seurat. Motoarele noastre funcţionează doar la o treime din capacitatea normală iar eu zbor cât de repede pot.

— Îndreaptă-te către norul acela înalt, îi spuse Vor, când o idee îi trecu brusc prin cap. Vaporii de apă sunt destul de denşi ca să acţioneze drept suprafaţă de protecţie…

Ascultându-şi entuziastul copilot, Seurat cârmi către un nor gigantic, impunător. Motoarele avariate huruiau din cauza efortului. De la kindjalele care-i urmăreau porneau şi mai multe impulsuri.

Vor lucra cu furie la comenzi, folosind sistemele sofisticate ale navei pentru a proiecta în urmă imagini virtuale ale *Călătorului Visurilor.* Sperase să folosească schema într-un joc tactic cu Seurat… dar acesta dovedea a fi un cu totul alt fel de joc. Dacă nu mergea, nava de actualizări deja deteriorată n-ar fi putut supravieţui niciodată.

Câteva clipe mai târziu, o sută de iluzorii *Călători ai Visurilor* părură să se scurgă prin nor, imagini tridimensionale reflectate pe vaporii de apă. Indusă în eroare pentru o clipă, escadrila urmăritoare începu să vâneze ţinte false.

Iar adevărata pradă se îndepărtă clătinându-se, cu piloţii furişându-se pe orbită şi sperând să rămână nedescoperiţi

până când ar fi putut ieşi din raza de acţiune a adversarilor…

Chiar şi lucrurile aşteptate pot reprezenta un şoc teribil când ne agăţăm de un fir de speranţă.

XAVIER HARKONNEN

În timp ce supravieţuitorii de pe Giedi Prime îşi numărau morţii, inventariau pagubele şi făceau planuri de viitor, Xavier simţea cum speranţa i se risipeşte. Se părea că nimeni, pe întreaga planetă, n-o văzuse pe Serena Butler de când plecase de la complexul de pe insula din marea nordică.

Făcea de două ori schimburile normale la bordul kindjalelor-cercetaş, zburând în tipare regulate pe deasupra continentelor locuite, unde maşinile gânditoare provocaseră cele mai mari distrugeri. Dacă Serena era în viaţă, Xavier ştia că nu s-ar fi ascuns niciodată. Mai degrabă, tânăra plină de hotărâre s-ar fi aflat în mijlocul muncii celei mai grele, asumându-şi răspunderea, ca întotdeauna.

Zburând spre est, pe următorul traseu de căutare programat, Xavier privea soarele apunând în spatele lui, lăsând în urmă stropi de aur şi de portocaliu. O rafală puternică de vânt îi înghionti aparatul, iar el se luptă să recapete controlul. Urcă la o altitudine mai puţin turbulentă, deasupra curenţilor puternici, unde îl urmă şi escadrila.

Într-o zi, după ce el şi cu Serena se vor fi căsătoriţi, va putea spune povestea şi copiilor lor. Pieptul i se încordă la acest gând, iar tânărul îşi continuă căutarea, neîndrăznind să se gândească însă ce-ar face dacă fetei i s-ar întâmpla ceva.

De la această altitudine, Xavier putea distinge contururile geografice majore ale continentelor şi ale mărilor, pe măsură ce le înghiţea noaptea care se apropia. Printr-o lunetă puternică, văzu centrul unui oraş şi zări roiurile de lumini care marcau taberele oamenilor. În timpul scurtei şi brutalei lor stăpâniri, cuceritorii maşini măcelăriseră

nenumăraţi oameni şi făcuseră milioane să fugă în zonele rurale.

Acum, supravieţuitorii începeau să se strecoare înapoi la casele lor. Echipe de construcţie intraseră în complexele industriale, unde demontau modificările făcute de maşini şi restabileau capacităţile de producţie necesare pentru a repara locuinţele şi a distribui hrană şi provizii. În Giedi City, experţi ai Armadei cercetau cu atenţie citadela ruinată a lui Omnius, analizând rămăşiţele atacului hipertermic. Nu mai rămăseseră decât bucăţi de metal răsucite şi complet arse, precum şi un mecanism de semnalizare.

Dar refacerea totală avea să ia foarte mult timp.

Xavier ura maşinile mai mult decât orice, dar credea de asemenea în onoarea existentă printre oameni. Nu-l putea înţelege pe trădătorul Vorian Atreides, care zbura de bunăvoie alături de un căpitan robot într-o navă-spion a maşinilor gânditoare. Fusese spălat pe creier, evident, dar ceva din comportamentul arogant al tânărului sugera convingeri adânci… o pasiune fanatică, oarbă. Atreides pretinsese că era fiul lui Agamemnon, cel mai rău dintre cymecii titani.

Dedesubt, una dintre navele escadrilei viră către apă, în largul mării vaste.

— Tercero Harkonnen, detectez rămăşiţe în apa de dedesubt. O epavă metalică de un soi oarecare.

Cu o groază subită, Xavier spuse:

— Verificaţi!

Două kindjale plonjară către suprafaţa mării. Un pilot transmise:

— Masa şi configuraţia sugerează că sunt rămăşiţele unei nave a Ligii cu blindaj de tip militar. Poate un spărgător de blocadă.

— Am pierdut vreo asemenea navă în luptă?

— Nu, domnule.

— Recuperaţi epava, ordonă Xavier, surprins de cât de ferm îi sunase glasul. Vom rula o analiză!

Nu voia s-o spună, dar ştia că Serena şi echipa ei luaseră

un asemenea aparat în largul mării, când plecaseră de la instalaţia de transmisie.

Se gândi la imaginea licăritoare a Serenei, proiectată de colierul cu diamante negre pe care i-l dăduse Octa. Amintirea era atât de precisă, încât dureros de frumoasa femeie părea să stea din nou în faţa lui, mândră şi hotărâtă să-şi îndeplinească ideea nesăbuită de a-i ajuta pe oamenii de pe Giedi Prime.

În timp ce echipajele adunau resturile împrăştiate, Xavier văzu carcasa vopsită într-un gri discret, cu un strat de peliculă antiradar, acum arsă şi scorojită.

Se simţea amorţit.

— Trebuia să fim siguri, într-un fel sau altul.

*

Mai târziu, când epava fu predată unei tabere militare provizorii din Giedi City, Xavier Harkonnen ordonă o examinare completă a oricăror urme găsite în interiorul aparatului distrus. Altă parte a rămăşiţelor părea să provină de la nişte aparate aeriene ale roboţilor, dar de asta nu-i păsa. Mintea şi trupul îi erau paralizate de groază; concluziile păreau inevitabile.

În interiorul unei capsule de salvare aflate nu departe de spărgătorului de blocadă doborât, echipa de recuperare găsi de asemenea rămăşiţele sfârtecate ale unui bătrân, identificat ca Ort Wibsen. Orice îndoială se risipi. Acesta fusese vehiculul Serenei…

Găsiră şi mai mult sânge în interiorul navei scufundate. Era limpede că duseseră o luptă extraordinară până la sfârşit. Xavier făcu analize complete ale ADNului, sperând să obţină orice alt rezultat, în afara aceluia de care se temea cel mai mult.

Dar rezultatele dovediră neîndoielnic faptul că celelalte victime fuseseră mesagerul gărzii naţionale Pinquer Jibb… şi Serena Butler însăşi!

Serena… Dragostea mea…

Cu capul plecat, Xavier încercă să se agaţe de ultimele fărâme de speranţă. Poate că maşinile doar o luaseră prizonieră pe Serena? Dar era vorba de o posibilitate ridicol de nerealistă… şi, având în vedere brutalitatea cymecilor şi a roboţilor, ar fi fost asta soarta pe care s-o dorească pentru ea?

Nu, trebuia să se întoarcă pe Salusa Secundus şi să-i ducă veştile unui Manion Butler înnebunit.

Nu putea fi nicio îndoială: Serena era moartă!

Fie că suntem bogaţi, săraci, puternici, slabi, inteligenţi sau proşti, maşinile gânditoare ne tratează ca fiind nimic altceva decât carne. Ei nu înţeleg ce sunt oamenii cu adevărat.

IBLIS GINJO,
primele planuri pentru Jihad

În timp ce alţi şefi de echipă de încredere supravegheau proiectele monumentelor din Forum, Iblis Ginjo primi ordin să se ocupe de o încărcătură de sclavi abia sosiţi. Aceşti prizonieri tocmai fuseseră recoltaţi de pe Giedi Prime şi aduşi pe Pământ din ordinul lui Omnius. Şeful de echipă oftă în sinea lui, bănuind că cymecii aveau să dorească acum un alt monument enorm pentru a celebra şi victoria de pe Giedi Prime, iar echipele lui aveau să fie nevoite să-l construiască.

Se presupunea că Erasmus pusese ochii pe o anumită femeie, aleasă personal pentru el de către titanul Barbarossa. Iblis citise documentaţia, ştia că noul lot de prizonieri ar putea fi un grup nesupus, având în vedere locul de unde fuseseră capturaţi.

În timp ce sclavii răvăşiţi şi dezorientaţi, cu hainele murdare, erau mânaţi afară din transportorul spaţial, Iblis îi cercetă cu ochi de cunoscător, socotind cum să-i separe pe sarcini de lucru – câţiva artizani câţiva muncitori pricepuţi, cei mai mulţi simpli sclavi... Zâmbind încurajator, scoase din grup un bărbat musculos, cu pielea de culoarea mahonului, pentru a lucra la proiectul piedestalului lui Ajax, apoi îi trimise pe ceilalţi la echipele care aveau nevoie de mai multă forţă de muncă.

Printre ultimii ieşiţi din navă se afla o femeie într-o stare jalnică, dar care, în ciuda vânătăilor întunecate de pe faţă şi de pe braţe şi a chipului zdruncinat şi obosit, păşea cu mândrie, arătând forţă interioară în fiecare mişcare. Aceasta era cea pentru Erasmus. *Necazuri.*

De ce-ar fi fost robotul interesat de ea? Probabil că avea

s-o vivisecţioneze oricum… Risipă. Şi păcat!

Iblis o strigă, dar ea nu băgă în seamă tonul lui amabil, dar autoritar în cele din urmă, cu o încurajare grosolană din partea roboţilor paznici, ajunse în faţa lui. Deşi era doar de înălţime mijlocie, femeia avea ochii izbitori, de culoarea levănţicii, părul chihlimbariu şi o faţă ce-ar fi putut fi drăguţă, o dată curăţată de funingine şi de mânie.

El îi zâmbi cu căldură, încercând să-i câştige bunăvoinţa cu puţin farmec.

— Înregistrările spun că numele tău este Serena Linne…

El ştia foarte bine cine era.

Iblis o privi în ochi şi detectă în ei o scânteie de sfidare. Îi susţinu privirea, ca şi cum ar fi fost egala lui.

— Da. Tatăl meu a fost un funcţionar mărunt în Giedi City, destul de înstărit.

— Ai mai lucrat vreodată ca servitoare? întrebă el.

— A fost întotdeauna servitoare – a poporului.

— De acum înainte, îl serveşti pe Omnius.

Bărbatul îşi îndulci glasul.

— Te asigur, n-o să fie atât de rău. Muncitorii noştri sunt trataţi bine aici. În special cei inteligenţi, ca tine. Poate că ai putea chiar să aspiri la o poziţie privilegiată, de încredere, dacă vei demonstra inteligenţa şi personalitatea potrivite pentru asta…

Iblis zâmbi.

— Si totuşi, n-ar fi mai bine dacă am folosi adevăratul tău nume… Serena Butler?

Tânăra îl privi încruntată. Cel puţin nu negă acest lucru.

— De unde ştii?

— După ce te-a capturat, Barbarossa a examinat epava navei tale. Erau multe indicii la bord. Eşti norocoasă că cymecii n-au avut niciodată nevoie să te interogheze mai în amănunt!

Aruncă o privire pe notiţele lui electronice.

— Ştim că eşti fiica viceregelui Manion Butler… Încercai să-ţi ascunzi identitatea de teamă că Omnius ar putea să te folosească în vreun plan de şantaj? Te asigur, hipermintea

nu procedează astfel. Omnius nu s-ar gândi niciodată la aşa ceva!

Ea ridică bărbia în semn de sfidare.

— Tatăl meu n-ar ceda niciodată niciun centimetru de teritoriu, indiferent ce mi-ar face maşinile!

— Da, da, eşti foarte curajoasă, sunt sigur.

Iblis îi aruncă un zâmbet crispat, menit să fie reconfortant.

— Restul depinde de robotul Erasmus. A cerut să fii repartizată la vila lui. Manifestă un interes deosebit cu privire la situaţia în care te afli. Asta-i un semn bun.

— Vrea să mă ajute?

— N-aş merge atât de departe, răspunse el cu un strop de umor. Sunt sigur că Erasmus vrea să-ţi vorbească. Şi să vorbească, să vorbească, să vorbească… Până la urmă, este foarte probabil că te va scoate din minţi cu faimoasa lui curiozitate.

Iblis îi instrui pe ceilalţi sclavi să o spele şi să schimbe hainele acestei femei cu ceva potrivit, iar aceştia urmară ordinele omului de încredere ca şi cum ar fi fost el însuşi o maşină. Deşi gesturile ei emanau ostilitate şi revoltă, Serena Butler nu-şi risipi eforturile pentru o rezistenţă fără rost. Avea creier, dar inteligenţa şi spiritul ei aveau să fie zdrobite în scurtă vreme.

Controlul medical de rutină dezvălui, totuşi, o surpriză. Ea se uită încruntată la Iblis, încercând să-şi păstreze zidul defensiv de furie, dar o scânteie de curiozitate pâlpâia în adâncul ochilor de culoarea levănţicii.

— Eşti la curent cu faptul că eşti însărcinată? Sau e doar un accident nefericit?

După felul în care se clătină, îşi dădu seama că reacţia ei nu era simulată.

— Da, acum pare să fie de vreo trei luni. Trebuie să fi bănuit ceva…

— Nu-i treaba ta!

Vorbele Serenei erau dure, ca şi cum încerca să se sprijine de ceva stabil. Vestea păru să fie pentru ea o

lovitură mai mare decât tot tratamentul brutal pe care-l îndurase de la capturare până atunci.

Iblis făcu un gest de protest.

— Fiecare celulă din corpul tău e treaba mea – cel puţin până te predau noului tău stăpân. După aceea, o să înceapă să-mi fie cu adevărat milă de tine!

Robotul independent avea să plănuiască fără îndoială experimente interesante pe ea şi pe fetus…

Psihologia animalului uman este maleabilă, personalitatea lui fiind dependentă de apropierea altor membri ai speciei şi de presiunile exercitate de aceştia.

ERASMUS,
note de laborator

Vila lui Erasmus era un edificiu impunător, în vârful unui deal, cu vedere la mare. Pe partea dinspre uscat, clădirea principală se înălţa în faţa unei pieţe încântătoare, pavate cu lespezi de piatră, dedesubtul unor turnuleţe înalte; un grup de ţarcuri pentru sclavi, mohorâte şi aglomerate, zăceau înghesuite pe partea cealaltă, către coastă, unde prizonierii umani trăiau ca nişte vite…

De la cele mai înalte balcoane, robotul găsi contradicţia surprinzătoare.

Modelându-şi pelicula de polimer metalic a feţei într-o mască paternală, Erasmus privi cum doi roboţi paznici păşeau printr-un ţarc de sclavi, vânând două fete gemene pe care le ceruse pentru o nouă rundă de experimente. Fiinţele umane cuprinse de panică se târau cât mai departe, dar Erasmus nu-şi modifică faţa flexibilă într-o expresie încruntată. Nenumăratele lui filamente optice scanau siluetele slabe şi murdare, evaluând.

Văzuse fetiţele cu câteva zile în urmă, observându-le părul scurt, negru, şi ochii căprui, dar acum păreau să se ascundă undeva. Jucau un joc cu el? Paznicii deschiseră cu forţa o uşă care dădea într-un alt ţarc, în sfârşit, transmiseră:

— Am localizat cele două subiecte…

Bine, gândi Erasmus, anticipând munca insolită care-l aştepta. Voia să vadă dac-o putea sili pe una dintre cele două gemene s-o ucidă pe cealaltă. Ar fi fost un experiment hotărâtor, unul ce ar fi dezvăluit aspecte importante ale esenţei limitelor morale şi ale felului în care le defineau fraţii şi surorile.

Îi plăcea în mod deosebit să lucreze cu gemeni identici.

De-a lungul anilor, prelucrase zeci de perechi în laboratorul său, adunând rapoarte medicale detaliate, ca şi studii psihologice intense. Cheltuia un efort considerabil pentru autopsii comparative meticuloase, făcând micro-analize ale diferenţelor subtile dintre fraţi care erau copii genetice la indigo. Şefii sclavilor ce lucrau în ţarcurile înghesuite aveau instrucţiuni să identifice şi să selecteze noi perechi, din rândul populaţiei captive de pe Pământ.

În cele din urmă, gemenele brunete fură aduse, zbătându-se, în faţa lui, ţinute strâns de roboţii paznici. Îşi modifică pelicula maleabilă într-un zâmbet calm. Una dintre fete scuipă pe suprafaţa reflectorizantă. Erasmus se întrebă de ce saliva avea o semnificaţie atât de negativă pentru oameni? Nu provoca nicio pagubă şi putea fi ştearsă uşor... Formele sfidării umane nu încetau niciodată să-l uimească.

Scurtă vreme înainte ca Erasmus să fi plecat de la proprietatea lui de pe Corrin, douăzeci şi doi de sclavi îşi scoseseră peliculele protectoare pentru ochi şi se uitaseră intenţionat direct la soarele năprasnic, o gigantă roşie, provocându-şi orbirea. Rebeli, nesupuşi – şi stupizi... Ce-ar fi putut săvârşi acest act de răzvrătire, în afară de a-i face inutili pentru munca de sclavi?

Se aşteptaseră să fie ucişi, iar Erasmus le-ar fi îndeplinit dorinţa. Dar nu în aşa fel încât să devină martiri. În schimb, îi separase în tăcere de ceilalţi muncitori, pentru a împiedica răspândirea acestei insubordonări. Orbi, nu puteau să găsească sau să-şi câştige hrana. Până acum, presupunea că trebuie să fi murit, în întunericul lor autoprovocat...

Şi totuşi, se minunase de spiritul lor, de voinţa colectivă de a-l provoca. Chiar dacă oamenii erau un neam stingheritor, erau mereu fascinanţi.

Un ochi-de-pază bâzâi în apropiere, scoţând sunete stranii, iritante. În sfârşit, Omnius vorbi prin el:

— Pierderea recentă a planetei Giedi Prime este din vina ta, Erasmus. Tolerez nesfârşitele tale experimente în speranţa că vei diseca şi vei analiza comportamentul uman.

De ce n-ai prevăzut raidul sinucigaş care mi-a anihilat cymecii? Datele şi experienţele duplicatului meu de pe Giedi Prime n-au fost niciodată copiate. Barbarossa este şi el de neînlocuit, din moment ce a creat programarea mea originală…

Omnius-Pământ ştia deja despre recapturarea planetei Giedi Prim datorită unei balize automate de urgenţă trimise de robotul Seurat, a cărui navă de actualizare întâlnise dezastrul, în cursul îndatoririlor sale. Mesajul alarmant ajunsese pe Pământ abia în acea dimineaţă.

— Nu-mi fusese furnizată informaţia că magicienele de pe Rossak şi-au dezvoltat capacitatea de distrugere telepatică…

Faţa robotului licări, întorcându-se la netezimea sa ovală şi goală.

— De ce nu-i pui întrebările astea lui Vorian Atreides, când se va întoarce pe Pământ? Fiul lui Agamemnon ne-a mai ajutat şi altă dată să simulăm comportamentul uman instabil.

Omnius replică:

— Nici măcar aportul lui nu ne-ar fi putut pregăti pentru ceea ce s-a întâmplat pe Giedi Prime. Fiinţele biologice conştiente de sine sunt impredictibile şi necugetate!

În timp ce roboţii paznici târau în altă parte cele două gemene care se zvârcoleau, Erasmus îşi îndreptă atenţia către ochiul-de-pază:

— Atunci este limpede că am mai multă treabă de făcut.

— Nu, Erasmus, este limpede că cercetările tale nu duc la rezultatul dorit. Ar trebui să încerci să atingi perfecţiunea, în loc să cercetezi erori acumulate. Recomand să-ţi suprascrii nucleul mental cu un subset al programului meu. Transformă-te într-o maşină perfectă. O copie a mea!

— Ai sacrifica dezbaterile noastre fascinante, cu final deschis? răspunse Erasmus, străduindu-se să-şi ascundă alarma interioară. Ţi-ai exprimat întotdeauna interesul pentru modul meu particular de a gândi. Toate hiperminţile aşteaptă cu nerăbdare şi interes înregistrarea acţiunilor

mele din partea ta.

Bâzâitul ochiului-de-pază se intensifică, indicând că Omnius îşi schimba traseele gândurilor. Era o situaţie îngrijorătoare, instabilă, Erasmus nu voia să-şi piardă identitatea independentă, atent cultivată.

Una dintre gemene încercă să scape de paznicii robotici şi o luă la fugă înapoi către siguranţa îndoielnică a ţarcurilor. Aşa cum sugerase Erasmus mai înainte, paznicul o ridică pe sora ei de un braţ, lăsând-o să atârne, ţipând. Sora liberă ezită, deşi ar fi putut ajunge uşor la adăpostul temporar. Încet, se opri, capitulând.

Fascinant, gândi Erasmus. Iar robotul paznic nici măcar nu trebuise să provoace vătămări celulare asupra celeilalte fete.

Gândind rapid, robotul zise:

— Poate că dacă mi-aş îndrepta atenţia către chestiuni de importanţă militară, ai vedea mai uşor potenţialul muncii mele. Lasă-mă să înţeleg, pentru tine, mentalitatea acestor oameni sălbatici. Ce-i îndeamnă la un asemenea sacrificiu de sine, ca acela la care am fost martori pe Giedi Prime? Dacă aş putea să extrag o explicaţie, lumile tale sincronizate nu ar mai fi vulnerabile la atacuri imprevizibile.

Ochiul-de-pază pluti pe loc, în timp ce un milion de posibilităţi se revărsară prin mintea cuprinzătoare a lui Omnius. Dintr-o dată, computerul luă hotărârea:

— Ai permisiunea mea să continui. Dar nu-mi pune mai departe la încercare răbdarea…

Oamenii au nevoie de continuitate.

BOVKO MANRESA,
primul vicerege al Ligii Nobililor

Pe Poritrin, febra virulentă bântuia prin câmpurile noroioase şi pe la docuri, unde sclavii îşi făcuseră casele jalnice. În ciuda eforturilor intense de carantină şi de îmblânzire, boala ucise un număr de funcţionari şi de negustori, şi se răspândi chiar până la sclavii din laboratoarele cocoţate în vârful falezei lui Tio Holtzman, unde provocă piedici serioase în munca savantului.

Când Holtzman observă prima oară simptomele bolii printre rezolvatorii lui de ecuaţii îngrămădiţi unii în alţii, ordonă imediat ducerea celor bolnavi în camere de izolare şi îi separă pe cei care mai rămăseseră din echipele de calcule. Savantul distrat credea că sclavii aveau să se bucure că erau eliberaţi de însărcinările lor matematice; în schimb, rezolvatorii bombăneau şi se rugau, întrebând de ce mâna Domnului i-ar fi lovit pe *ei* în locul asupritorilor lor.

În decursul a două săptămâni, jumătate dintre sclavii casei fie muriseră, fie se aflau în carantină. O asemenea schimbare în rutina zilnică nu era favorabilă muncii intelectuale a omului de ştiinţă.

Se aflau în curs de desfăşurare câteva simulări pe scară largă, în urma extinderii graduale a parametrilor stabiliţi de talentata Norma Cenva. Bombănind din cauza neplăcerilor, Holtzman ştia că dacă se oprea în mijlocul activităţii prelungite, ar fi avut nevoie de echipe noi ca s-o ia de la început. Pentru a-şi păstra poziţia, avea nevoie cât de curând de o realizare majoră.

În ultima vreme, reputaţia lui fusese susţinută mai mult de mintea lui Norma decât de a lui. Fireşte, primise toate onorurile pentru transformarea generatoarelor de câmp de bruiaj într-o armă ofensivă. Lordul Bludd fusese încântat să ofere două prototipuri forţei de eliberare a Armadei de pe Giedi Prime. Într-adevăr, proiectoarele de bruiaj îi serviseră

bine pe salvatori, totuşi prototipurile consumaseră destulă energie cât să imobilizeze la sol două transportoare de trupe, iar dispozitivele însele se stricaseră – ireparabil – după o singură utilizare. În plus impulsul distrugător produsese efecte inegale, din moment ce mulţi roboţi fuseseră ecranaţi de către pereţi sau nu fuseseră afectaţi de câmpul pe cale să se risipească. Cu toate acestea, ideea era promiţătoare, iar nobilii îl îndemnau pe Holtzman să lucreze la îmbunătăţiri, fără ca măcar să ştie de contribuţia Normei.

Măcar reputaţia lui Holtzman era din nou în siguranţă. Pentru o vreme...

Norma era tăcută, dar sârguincioasă. Rareori interesată de destindere sau de distracţii, lucra intens şi-şi verifica propriile idei. În ciuda dorinţelor lui Holtzman, insista să facă cea mai mare parte a calculelor singură, în loc să le transmită echipelor de rezolvatori. Norma era prea independentă ca să poată înţelege aspectul economic al delegării sarcinilor. Devotamentul ei o făcea să pară mai degrabă greoaie.

După ce o salvase pe tânăra precoce din obscuritatea de pe Rossak, sperase, lipsit de realism poate, că Norma i-ar fi putut oferi o inspiraţie neaşteptată. În timpul unui cocktail în turnurile conice ale lordului Bludd, nobilul făcuse o glumă despre Holtzman luându-şi vacanţă de la strălucirea lui obişnuită. Deşi comentariul îl iritase, inventatorul râsese laolaltă cu ceilalţi nobili care chicoteau. Cu toate acestea, gluma subliniase – cel puţin în mintea lui – faptul că nu mai crease ceva cu adevărat original de o bună bucată de vreme.

După o noapte agitată, cu vise bizare, Holtzman apăru în sfârşit cu un concept demn de explorat. Extinzând unele dintre caracteristicile electromagnetice pe care le folosise pentru câmpurile de bruiaj, ar fi putut să creeze un „generator de rezonanţă în aliaje metalice”. Reglat adecvat, un dispozitiv de inducere a unui câmp termal s-ar fi cuplat cu metalele – corpurile roboţilor, de exemplu, sau

chiar formele-războinic ca nişte crabi purtate de cymeci. Cu ajustarea potrivită, generatorul de rezonanţă ar fi putut izbi atomii de metal selectaţi unii de ceilalţi, generând o căldură imensă, până când maşina s-ar fi dezmembrat.

Conceptul părea promiţător… Holtzman avea intenţia să urmărească dezvoltarea lui cu tot entuziasmul şi cu toată graba.

Dar mai întâi avea nevoie de rezolvatori şi asistenţi suplimentari. Iar acum, trebuia să irosească o zi cu sarcina prozaică de a înlocui sclavii care muriseră de febră. Cu un oftat plin de frustrare, îşi părăsi laboratorul şi se târî pe poteca în zigzag până la poalele falezei, unde prinse o ambarcaţiune cu motor care să-l treacă fluviul.

Pe celălalt mal, în partea cea mai lată a deltei, porni să viziteze un târg plutitor extrem de activ. Pontoane şi şlepuri erau strâns legate de atâta vreme, încât ar fi putut foarte bine să facă parte din peisaj. Cartierul general al negustorilor nu era departe de spaţioportul din Starda, unde vânzătorii ambulanţi ofereau ciudăţenii de pe alte lumi: droguri de pe Rossak, obiecte de lemn şi plante interesante de pe Ecaz, nestemate de pe Hagal, instrumente muzicale de pe Chusuk…

În magazinele care dădeau spre o alee îngustă, croitorii copiau ultima modă de pe Salusa, croind şi cosând pânzeturi exotice importate şi ţesături fine de in de pe Poritrin. Holtzman apelase la mulţi dintre aceşti creatori de veşminte pentru a-şi îmbogăţi garderoba personală. Un savant eminent, cum era el însuşi, nu putea să petreacă tot timpul în laboratoare. La urma urmei, era deseori chemat să apară în public, să răspundă întrebărilor din partea cetăţenilor şi vorbea de multe ori în faţa comitetelor formate din nobili, pentru a-i convinge de importanţa lui durabilă.

Dar astăzi Holtzman trecu şi mai departe, pe pontoanele şi şlepurile plutitoare. Avea nevoie să cumpere oameni, nu haine! Omul de ştiinţa văzu un semn pe puntea din faţa lui, în galach: *resurse umane.* Traversa punţi de scânduri

scârţâitoare şi pasarele, până la un grup de pontoane unde erau ţinuţi captivii. Grupaţi în loturi, în spatele baricadelor, prizonierii posomorâţi erau îmbrăcaţi în uniforme cafenii, identice, dintre care multe stăteau prost pe ei. Sclavii erau slabi şi costelivi, ca şi cum n-ar fi fost obişnuiţi să mănânce regulat. Aceşti bărbaţi şi femei veneau de pe planete despre care puţini dintre cetăţenii liberi de pe Poritrin auziseră vreodată, cu atât mai puţin să le fi vizitat.

Intermediarii păreau rezervaţi, nu deosebit de dornici să-şi expună marfa sau să se tocmească asupra preţurilor. După molima recentă, multe gospodării şi proprietăţi aveau nevoie să-şi înlocuiască personalul iar piaţa era favorabilă vânzătorilor.

Alţi clienţi se îngrămădeau lângă gratii, analizând feţele abătute, inspectând marfa. Un bătrân care ţinea strâns în mână un teanc de credite îl chemă pe îngrijitor şi ceru să se uite mai îndeaproape la patru femei de vârstă mijlocie.

Holtzman nu era deosebit de cusurgiu, nici n-avea timp de pierdut. Din moment ce avea nevoie de atât de mulţi sclavi, avea intenţia să cumpere un lot întreg. O dată ajuns la locuinţa lui din vârful falezei avea să-i aleagă pe cei mai inteligenţi dintre ei să lucreze la calcule, în timp ce restul aveau să gătească, să aibă grijă de curăţenie şi să întreţină casa.

Detesta obligaţiile acestea de cumpărături casnice, dar nu le lăsase niciodată în sarcina altcuiva. Zâmbi, dându-şi seama că o criticase pe Norma pentru că făcea exact acelaşi lucru, pentru că nu folosea destul rezolvatorii.

Nerăbdător şi plin de energie, Holtzman îl chemă pe cel mai apropiat intermediar, fluturând autorizaţia de credit de la Niko Bludd şi împingându-i pe ceilalţi ca să ajungă în faţă.

— Am o comandă mare de sclavi!

Negustorul de resurse umane se apropie grăbit, zâmbind şi făcând plecăciuni.

— Desigur, domnule savant Holtzman! Ce solicitaţi, eu vă ofer. Precizaţi doar ce aveţi nevoie, iar eu vă furnizez, la un

curs competitiv…

Suspicios că negustorul ar putea încerca să-l înşele, Holtzman spuse:

— Am nevoie de sclavi care să fie inteligenţi şi independenţi, dar capabili să urmeze instrucţiuni. Şaptezeci sau optzeci ar ajunge, presupun…

Unii dintre clienţii din faţă, care se tot împingeau în gratii, murmurară, dar nu îndrăzniră să se certe cu celebrul inventator.

— O cerere serioasă, comentă vânzătorul, în special în aceste vremuri de nevoie. Molima a creat o criză, cel puţin până când negustorii de carne vie tlulaxa ne vor mai aproviziona.

— Toată lumea ştie cât de importantă – şi de *esenţială* – este munca mea, zise Holtzman, scoţând ostentativ un cronometru din mâneca largă a robei albe. Nevoile mele au prioritate faţă de cine ştie care cetăţean bogat, dornic să-şi înlocuiască femeia ce-i face curăţenie în casă. Dacă doriţi, voi obţine o dispensă specială de la lordul Bludd.

— Ştiu că poţi face asta, domnule savant, zise îngrijitorul de sclavi. Strigă către ceilalţi clienţi care împingeau:

— Voi, toţi, nu vă mai plângeţi! Fără omul ăsta, în clipa asta am şterge podelele pentru maşinile gânditoare!

Schimbându-şi expresia, intermediarul îi zâmbi lui Holtzman:

— Întrebarea este, desigur, care sclavi v-ar servi mai bine? Am un lot nou abia livrat de pe Harmonthep, zensunniţi cu toţii. Destul de docili, dar mă tem că sunt ceva mai scumpi…

Holtzman se încruntă. Prefera să-şi folosească finanţele în alte moduri, în special având în vedere investiţia mare pe care-ar fi trebuit s-o facă pentru noul lui concept al rezonatorului pentru aliaje.

— Nu încerca să profiţi de mine, domnule!

Omul se înroşi, dar nu se lăsă bătut, simţind că inventatorul se grăbea.

— Atunci poate că un alt grup ar fi mai potrivit? Am unii

care tocmai au sosit de pe Anbus IV…

Arătă către un alt ponton, unde nişte sclavi cu părul negru priveau cu feţe ostile, provocând clienţii.

— Ăştia sunt zenşiiţi!

— Care-i diferenţa? Sunt mai puţin scumpi?

— O simplă chestiune de filosofie religioasă.

Negustorul de sclavi aşteptă un semn de înţelegere, nu-l zări, apoi zâmbi uşurat.

— Oricum, cine-i poate înţelege pe budislamici? Sunt muncitori, şi de asta aveţi nevoie, nu-i aşa? Vă pot vinde aceşti zenşiiţi pentru un preţ mai mic, chiar dacă sunt destul de inteligenţi. Probabil mai bine educaţi decât lotul de pe Harmonthep. Sunt şi sănătoşi… Am certificate medicale. Niciunul dintre ei n-a fost expus la virusul epidemiei.

Holtzman cercetă atent grupul. Cu toţii aveau mâneca stângă suflecată, ca şi cum ar fi fost un fel de semn distinctiv. În faţă, un bărbat musculos, cu ochi aprinşi şi barbă deasă, neagră, se uita la el indiferent, ca şi cum s-ar fi considerat superior celor care-l ţineau prizonier.

La o cercetare superficială, Holtzman nu vedea nimic în neregulă cu captivii de pe Anbus IV. Gospodăria lui ducea o lipsă disperată de personal, iar laboratoarele aveau nevoie de mai mulţi tehnicieni inferiori. Fiecare zi era o luptă pentru a găsi suficienţi rezolvatori care să lucreze la sistemele de ecuaţii din ce în ce mai complexe.

— Dar de ce sunt mai ieftini? insistă el.

— Sunt mai mulţi. E o simplă problemă de cerere şi ofertă…

Vânzătorul de sclavi îi susţinu privirea. Menţionă un preţ.

Prea nerăbdător să se târguiască pentru a obţine cea mai bună afacere, Holtzman încuviinţă.

— O să iau optzeci.

Ridică vocea.

— Nu-mi pasă dacă sunt de pe Anbus IV sau de pe Harmonthep. Acum se află pe Poritrin, şi lucrează pentru savantul Tio Holtzman.

Abilul negustor de sclavi se întoarse spre grupul de captivi şi strigă:

— Aţi auzit? Ar trebui să fiţi mândri.

Prizonierii bruneţi întoarseră pur şi simplu privirile spre noul lor stăpân, fără să spună nimic. Holtzman era uşurat. Asta însemna probabil că ar putea fi mai maleabili.

Transferă suma de credite corectă.

— Ai grijă să fie spălaţi şi trimişi la reşedinţa mea!

Intermediarul zâmbitor îi mulţumi cu entuziasm.

— Nu vă faceţi probleme, domnule savant Holtzman. Veţi fi mulţumit de acest lot…

În timp ce marele om părăsea piaţa de pe fluviu, ceilalţi clienţi începură să strige şi să-şi fluture creditele, certându-se pe sclavii rămaşi. Promitea să fie o zi de licitaţii furibunde.

În decursul istoriei, speciile cele mai puternice înving invariabil.

TLALOC,
Vremea Titanilor

După ce-şi găsiseră refugiu în pustiul de pe Arrakis, nomazii zensunniţi abia dacă erau ceva mai mult decât nişte căutători prin gunoaie, şi nu unii foarte curajoşi. Chiar şi în cele mai îndepărtate excursii pentru colectarea obiectelor folositoare, nomazii rămâneau aproape de stânci, evitând adâncul deşertului şi viermii demoni.

Cu multă vreme în urmă, după ce chimistul imperial Shakkad cel înţelept remarcase proprietăţile geriatrice ale obscurului melanj, existase o mică piaţă pentru substanţa respectivă printre străinii de planetă de la spaţioportul din Arrakis City. Cu toate acestea, distanţa la care se afla planeta faţă de traseele spaţiale frecventate nu făcuse niciodată melanjul o marfă atrăgătoare din punct de vedere economic. „O ciudăţenie, nu o marfă” – îi spusese un negustor morocănos naibului Dhartha. Cu toate acestea, mirodenia era un produs de bază în proviziile de hrană, şi trebuia adunată… dar numai din nisipurile apropiate de stânci.

Dhartha conducea un grup de şase oameni peste o culme de nisip bătătorit, care păstra amprentele tălpilor ca şi cum ar fi fost săruturi în praf. Bucăţi de pânză, albe şi largi în jurul capului şi al feţei, lăsau să i se întrevadă doar ochii; mantiile fluturau în bătaia vântului, dezvăluind centurile cu instrumente, unelte şi arme. Dhartha îşi aranjă pânza mai sus, peste nas, ca să nu respire nisip. Îşi scărpină tatuajul atât de migălos incizat pe obraz, apoi plecă pleoapele, întotdeauna atent la pericole.

Nimeni nu se gândi să privească cerul limpede al dimineţii până când nu auziră un fluierat slab, care crescu repede, devenind urlet. Pentru naibul Dhartha, suna ca o femeie care tocmai aflase de moartea soţului ei.

Ridicând ochii, văzu un glonţ argintiu care sfâşia atmosfera, apoi recunoscu murmurul şi ţiuitul neaşteptat al unor rachete. Un obiect în formă de bulă trecu în viteză pe cer, se roti şi se balansă, ca şi cum şi-ar fi ales un loc de aterizare. Motoarele îi încetiniră coborârea. Apoi, la mai puţin de un kilometru din locul unde stătea grupul de căutători, obiectul se izbi de dune ca un pumn lovind abdomenul unui negustor necinstit. Un jet de praf şi nisip se ridică, înconjurând un fuior de fum negru…

Naibul stătea ţeapăn şi cu privirea fixă, în timp ce oamenii lui începură să sporovăiască emoţionaţi. Tânărul Ebrahim era la fel de captivat ca şi fiul lui Dhartha, Mahmad; amândoi băieţii voiau s-o ia la fugă investigheze.

Mahmad era un băiat bun, respectuos şi prudent. În schimb, Dhartha avea o părere proastă despre Ebrahim, căruia îi plăcea să spună poveşti şi să vorbească despre isprăvi imaginare. Apoi, mai fusese şi incidentul cu furtul apei tribului, o crimă de neiertat. La început, naibul crezuse că fuseseră amestecaţi doi băieţi, Ebrahim şi Selim. Dar Ebrahim reuşise foarte rapid să tăgăduiască orice responsabilitate şi să arate cu degetul spre celălalt băiat. Selim păruse şocat la auzul acuzaţiei, dar nu o negase.

În plus, tatăl lui Ebrahim păşise în faţă şi făcuse o înţelegere generoasă cu Dhartha pentru a-şi salva fiul… şi astfel, băiatul orfan primise sentinţa finală de exil. Nu era o pierdere prea mare pentru trib. Un naib trebuia să ia deseori asemenea hotărâri dificile…

Acum, în timp ce căutătorii se uitau la Dhartha, cu ochii luminoşi licărind printre cutele de pânză albă, murdară, ştia că nu putea ignora ocazia reprezentată de această navă prăbuşită, orice-ar fi fost.

— Trebuie să ne ducem să vedem chestia asta, îi chemă el.

Oamenii se repeziră peste nisipuri, cu nestăpânitul Ebrahim şi cu Mahmad în frunte, grăbindu-se să ajungă la stâlpul de fum care marca locul impactului. Lui Dhartha nu-i plăcea să se îndepărteze prea mult de stânca protectoare,

dar deşertul îi chema către o comoară bogată, străină.

Nomazii ajunseră în vârful unei dune, alunecară la vale şi urcară în goană o alta. Până să ajungă la craterul de impact, tuturor li se tăiase respiraţia şi scoteau gâfâieli fierbinţi, înăbuşite de pânza de pe gură. Naibul şi oamenii lui se adunară pe marginea înaltă lăsată de nisipul excavat. Urme sticloase de silice supraîncălzită erau împroşcate ca saliva pe nisip.

Înăuntrul gropii zăcea un obiect mecanic de mărimea a doi oameni, cu excrescenţe şi componente care murmurau şi se mişcau, trezindu-se acum, că aterizase. Corpul acoperit cu fibre de carbon încă fumega de la căldura intrării în atmosferă. Poate un aparat spaţial?

Unul dintre oamenii lui Dhartha schiţă un pas înapoi, făcând un semn de apărare cu degetele. Mult prea zelosul Ebrahim se aplecă totuşi în faţă. Naibul puse mâna pe braţul stâng al lui Mahmad, îndemnându-şi fiul să fie precaut. Lasă-i pe nesăbuiţi să-şi asume riscurile!

Capsula prăbuşită era prea mică să ducă pasageri. Luminile clipiră mai intens, iar laturile sondei se deschiseră ca aripile unui dragon pentru a scoate la lumină dinăuntru membre mecanice, gheare articulate şi maşinării complexe. Scanere, procesoare, dispozitive de investigare şi de distrugere… Convertoare de energie ca nişte oglinzi se desfăceau în lumina orbitoare a soarelui.

Ebrahim alunecă pe nisipul răscolit de la marginea gropii.

— Închipuie-ţi cât ar valora astea la spaţioport, naibule! Dacă eu ajung primul la ele, ar trebui să primesc cea mai mare parte din recompensa de salvare.

Dhartha ar fi vrut să discute problema cu tânărul cel exuberant, dar când văzu că nimeni – în afară de propriul său fiu – nu părea dornic să i se alăture lui Ebrahim, încuviinţă.

— Dacă ai succes, capeţi o parte suplimentară…

Chiar dacă obiectul căzut era complet distrus, nomazii puteau lucra metalul pur pentru propriile lor scopuri.

Tânărul cel pripit se opri la jumătatea povârnişului

instabil, privind suspicios la dispozitiv, care continua să vibreze şi să bufnească. Componente flexibile scoteau braţe şi picioare, în timp ce lentile şi oglinzi ciudate se roteau la capetele tentaculelor flexibile, din fibre de carbon. Sonda părea să evalueze împrejurimile, ca şi cum n-ar fi înţeles unde a aterizat.

Maşina nu acordă nicio atenţie oamenilor care-o pândeau, până când Ebrahim nu scoase o piatră din peretele care aluneca. El strigă:

— Ai! Ai! şi aruncă bolovanul.

Acesta lovi materialul compozit de pe o parte a sondei cu un pocnet răsunător.

Vizitatorul mecanic împietri, apoi îşi întoarse lentilele şi scanerele către omul care stătea singur-singurel. Ebrahim se ghemui, îndoind genunchii, în nisipul nestatornic. O lumină fierbinte, orbitoare, erupse dintr-una dintre lentile. O bulă de foc coerent îl înghiţi pe Ebrahim şi-l aruncă pe spate, într-un nor de carne şi oase incinerate. Un ghemotoc de haine fumegânde lovi partea de sus a craterului, laolaltă cu bucăţi arse de mâini şi picioare.

Mahmad ţipă după prietenul lui, iar Dhartha strigă imediat oamenilor să se retragă. Se rostogoliră înapoi, afară din crater, şi o luară la fugă către făgaşul moale dintre dune. După jumătate de kilometru, aflaţi în siguranţă, se suiră pe o culme de nisip destul de înaltă ca să se poată uita înapoi către groapă. Bărbaţii se rugară şi făcură gesturi superstiţioase, iar Dhartha ridică pumnul drept încleştat. Nesăbuitul Ebrahim atrăsese atenţia obiectului mecanic şi plătise cu viaţa!

De la depărtare, aşa-zişii căutători de rămăşiţe stătură să privească. Sonda prăbuşită nu le mai acordă nicio atenţie. În schimb, cu bufnituri şi zăngănituri, maşina păru să se monteze singură, construind structuri în jurul nucleului. Braţe terminate cu căuşe trăgeau nisipul într-un rezervor al instalaţiei de producere a resurselor dinăuntrul său şi extrăgeau bare asemănătoare cu sticla, pe care mecanismul le folosea drept suporturi structurale. Maşina

adăuga noi componente, autoconstruindu-se tot mai mare, şi în cele din urmă începu să sape încercând să iasă din groapă. Izbea şi ciocănea, făcând mare zarvă.

Dhartha rămăsese perplex. Deşi era conducător, n-avea nici cea mai mică idee ce să facă. Un asemenea lucru depăşea sfera sa de experienţa. Poate că cineva de la spaţioport ar fi putut şti, dar detesta să se încreadă în cei din alte lumi. În plus, acest lucru se putea dovedi valoros, şi el nu voia să-şi abandoneze comoara salvată.

— Tată, uite! arătă Mahmad către pustiul de nisip. Vezi, demonul maşină va plăti pentru că l-a omorât pe prietenul meu!

Dhartha văzu încreţitura despre care se vorbea, vibraţia unui leviatan dedesubtul nisipului. Sonda prăbuşită îşi continua bubuitul mişcarea ritmică a componentelor zornăitoare, neatentă la ce se-ntâmpla în jur. Mecanismul asamblat se înălţa, un compus monstruos de materiale cristaline şi suporturi de silice, întărite cu traverse din fibre de carbon, convertite din propria carcasă şi din barele de susţinere.

Viermele de nisip se apropie rapid, săpându-şi un tunel imediat sub suprafaţă, până când înălţă capul. Gura era cu o cupă de excavator mai mare decât craterul de impact.

Sonda robotică îşi agita braţele-senzor şi armele, simţind că este atacată, dar neînţelegând cum. Câteva rafale de foc alb, orbitor, pătrunseră prin solul moale.

Viermele înghiţi demonul mecanic cu totul. Apoi creatura sinuoasă a deşertului se îngropă din nou sub stratul de pulbere, ca un şarpe de mare căutând ape mai adânci…

Naibul Dhartha şi oamenii lui rămaseră împietriţi pe dune. Dacă se întorceau şi fugeau acum, vibraţiile lor ar fi chemat înapoi viermele de nisip, pentru încă o masă.

Destul de repede, văzură urma de vierme îndepărtându-se, întorcându-se în largul deşertului. Craterul dispăruse, o dată cu toate urmele construcţiei mecanice. Nu mai rămăsese nici măcar o fărâmă din trupul neghiobului Ebrahim.

Scuturându-şi capul şi coada lungă, neagră de la spate, Dhartha se întoarse către însoţitorii lui zguduiţi.

— Aceasta va deveni o poveste legendară, o baladă magnifică menită a fi cântată în peşterile noastre în întunericul nopţii…

Trase adânc aer în piept şi se întoarse.

— Deşi mă îndoiesc că ne va crede vreodată cineva!

Viitorul? Îl urăsc pentru că eu nu voi fi în el.

JUNO,
Vieţile Titanilor

După întâlnirea neaşteptată cu Armada Ligii pe orbita lui Giedi Prime, *Călătorul Visurilor,* plin de lovituri, avu nevoie de o lună în plus ca să ajungă înapoi pe Pământ pentru reparaţii. Din cauza vitezei scăzute provocate de avarii, Seurat trimisese imediat baliza de urgenţă, transmiţându-i lui Omnius groaznicele veşti despre căderea celei mai noi lumi sincronizate şi despre pierderea titanului Barbarossa. Până acum, hipermintea trebuie să fi aflat ce se întâmplase.

Căpitanul robot făcu tot ce-i stătea în putinţă să repare sau să ocolească sistemele defecte ale navei şi etanşă câteva secţiuni pentru a-şi proteja fragilul copilot uman. Generalul Agamemnon n-ar fi fost prea mulţumit dacă fiul său biologic ar fi fost rănit. În plus, Seurat se ataşase în oarecum de Vorian Atreides.

Vor insistă să-şi pună un costum presurizat şi să se târască afară din nava de actualizări pentru a inspecta carcasa. Seurat îl ancoră cu două funii şi trimise trei automate-inspector să-l însoţească. Când tânărul văzu rana înnegrită din locul în care oamenii rebeli trăseseră asupra lor, încercă din nou un sentiment de ruşine. Având ca scop numai să livreze actualizările vitale ale lui Omnius, Seurat nu comisese niciun act de agresiune împotriva acestor *hrethgiri,* şi totuşi ei îl atacaseră. Oamenii sălbatici erau lipsiţi de onoare…

Agamemnon şi prietenul lui, Barbarossa, aduseseră populaţia nesupusă de pe Giedi Prime în îmbrăţişarea generoasă a lui Omnius, şi totuşi *hrethgirii* dispreţuiseră civilizaţia mai puternică a lumilor sincronizate, făcând un martir din Barbarossa, pe parcurs. Tatăl lui avea să fie profund răscolit de pierderea unui prieten atât de apropiat, unul dintre ultimii titani.

Vor însuşi ar fi putut fi ucis, forma lui umană moale şi fragilă ar fi putut fi distrusă ca fără măcar să aibă şansa de a deveni neocymec. O singură lovitură a Armadei ar fi putut şterge tot potenţialul lui Vor, toată munca lui viitoare. El nu se putea actualiza şi nici nu-şi putea face o copie de siguranţă a amintirilor şi a experienţei, aşa cum putea face o maşină. Ar fi fost pierdut, exact ca Omnius-Giedi Prime. Exact ca toţi ceilalţi doisprezece fii ai lui Agamemnon. Gândul îi făcea rău, şi se cutremură.

În timpul călătoriei de întoarcere, Seurat încercă să-l înveselească pe Vor cu glume ridicole, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Robotul îl lăudă pe însoţitorul lui pentru iuţeala în gândire şi pentru inovaţia tactică cu care îl păcălise pe ofiţerul *hrethgir.* Minciuna lui Vor, pretinzând că era o fiinţă umană răsculată care capturase un vehicul al maşinilor gânditoare – ce scenariu bizar! — îi oferise câteva clipe preţioase iar proiecţiile lui momeală îi îngăduiseră să scape. Poate că această întâmplare va fi putea fi chiar predată altora, în şcolile pentru oameni de încredere de pe Pământ.

Cu toate acestea, lui Vor îi păsa mai mult de ceea ce-ar putea spune tatăl lui. Aprobarea marelui Agamemnon ar fi făcut ca totul să fie în regulă.

Când *Călătorul Viselor* ateriză pe spaţioportul central al Pământului, Vorian coborî în grabă rampa, cu nerăbdarea pe faţă – apoi se descurajă când nu zări nicio urmă a generalului titan.

Vor înghiţi cu greutate. În afară de cazul în care interveneau probleme vitale, tatăl lui venea întotdeauna să-l întâmpine. Acestea erau rarele momente în care stăteau împreună, când puteau schimba idei, puteau vorbi despre planuri şi visuri. Vor se consolă cu gândul că probabil Agamemnon avea nişte treburi importante pentru Omnius.

Echipele robotice de întreţinere şi maşinile de reparaţii înaintară să examineze nava avariată. Una dintre maşinile multicomponent se opri din evaluare, se desprinse de navă şi murmură spre el:

— Vorian Atreides, Agamemnon a ordonat să te întâlneşti cu el la complexul de condiţionare.

Tânărul se lumină la faţă. Lăsând robotul să se întoarcă la treabă, se îndepărtă sprinten. Când nu se mai putu stăpâni, începu să alerge…

Deşi încerca să facă exerciţii în timpul lungilor călătorii cu Seurat, muşchii biologici ai lui Vor erau mai slabi decât ai unei maşini şi obosea repede. Un alt lucru care-i amintea de mortalitatea şi de fragilitatea lui, de inferioritatea biologiei naturale. Nu făcea decât să-i mărească dorinţa de a purta cândva un corp puternic, de neocymec, şi de a renunţa la această formă umană imperfectă.

Cu plămânii arzând, Vor intră în fugă în camera lucioasă, de crom şi plaz, unde containerul creierului tatălui său era lustruit în mod regulat şi reîncărcat cu electrofluid. Îndată ce tânărul intră în încăperea rece, bine luminată, doi paznici roboţi se adunară în spatele lui, blocându-i ameninţător ieşirea. În mijlocul camerei se afla un colos mecanic, cu formă umană, pe care-l purta acum Agamemnon. Monstrul execută doi paşi înainte, cu tălpile stabilizatoare bubuindu-i pe podea. Îl făcea pe fiul lui să pară un pitic, înălţându-se la de trei ori înălţimea lui Vorian.

— Te-am aşteptat, fiule. Totul e pregătit. Care e motivul întârzierii?

Intimidat, Vor ridică ochii spre containerul de păstrare.

— M-am grăbit să vin, tată. Nava mea a aterizat doar cu o oră în urmă.

— Din câte înţeleg, *Călătorul Visurilor* a fost avariat pe Giedi Prime, atacat de rebelii umani care l-au ucis pe Barbarossa şi au recucerit planeta.

— Da, domnule.

Vor ştia prea bine că nu trebuia să irosească timpul titanului cu amănunte inutile. Generalul trebuie să fi primit

deja un raport complet.

— Voi răspunde oricărei întrebări pe care ai putea-o avea, tată.

— N-am întrebări, doar *ordine.*

În loc să-şi instruiască fiul să înceapă procesul de îngrijire şi lustruire a componentelor, Agamemnon ridică mâna cu mănuşă de zale, îl apucă pe Vorian de piept şi-l împinse cu forţa pe o masă verticală.

Vor fu izbit de suprafaţa netedă şi simţi un val de durere. Tatăl lui era atât de puternic încât putea să-i rupă oase sau să-i frângă coloana vertebrală din greşeală!

— Ce-i, tată? Ce…

Ţinându-l nemişcat, Agamemnon închise legăturile pentru mâini, o centură în talie şi cătuşele la glezne. Neajutorat acum, Vor răsuci capul să se uite la ceea ce făcea tatăl lui şi văzu că în cameră fuseseră aduse nişte dispozitive complicate. Tremurând, observă nişte cilindri plini cu fluide albăstrii, pompe neuromecanice şi maşinării piuitoare care fluturau prin aer extremităţi cu senzori.

— Te rog, tată!

Temerile cele mai adânci ale lui Vor îşi făceau loc prin mintea lui, făcând uitată durerea, fiecare lovire mărindu-i îndoielile şi groaza.

— Cu ce-am greşit?

Fără să arate nicio expresie care să poată fi descifrată pe turela care-i servea drept cap, Agamemnon întinse un şir de ace lungi către trupul care se zvârcolea al fiului său. Vârfurile de oţel îi pătrunseră în trup împingând coastele, căutând şi găsind plămânii, inima. Două vergele argintii îi străpunseră gâtul. Sângele ţâşni peste tot. Tendoanele gâtului lui Vor se umflară când îşi încleştă maxilarul şi-şi muşcă buzele, încercând să-şi înăbuşe un ţipăt.

Dar ţipătul îi scăpă oricum.

Cymecul manevră maşinăriile conectate la trupul lui Vorian, intensificând durerea dincolo de orice nivel imaginabil. Convins că eşuase cumva, Vor presupuse că îi venise vremea să moară – la fel ca cei doisprezece fraţi

necunoscuţi care îi precedaseră. Acum, după cum se părea Vorian nu se ridicase la înălţimea aşteptărilor lui Agamemnon.

Agonia creştea continuu, fără nicio culme previzibilă. Ţipătul lui deveni un vaiet prelungit, în timp ce fluide în culori stridente îi erau pompate în trup. În curând, chiar şi coardele vocale cedară, iar ţipătul continuă doar în minte… şi totuşi continuă. Nu mai putea îndura. Nu-şi putea imagina vătămarea înfiorătoare pe care trupul său încordat şi sfâşiat trebuia deja s-o fi îndurat.

Când în cele din urmă tortura se încheie şi Vor îşi reveni, nu ştia cât de mult fusese inconştient – poate chiar pierdut în mantaua morţii. Îşi simţea trupul de parcă ar fi fost strivit în forma unei mingi şi întins la loc în forma unui om.

Silueta colosală a lui Agamemnon se înălţa deasupra lui, o galaxie de filamente optice sclipindu-i pe corp. Chiar dacă rămăşiţele durerii chinuitoare îi mai persistau încă în craniu, Vor rezistă impulsului de a striga. La urma urmei, tatăl lui îl păstrase în viaţă, din motive ştiute numai de el. Privi fix la chipul implacabil, de metal, al titanului şi nu reuşi decât să spere că tatăl lui nu-l readusese la viaţă doar ca să-l supună la noi torturi.

Cu ce-am greşit?

Şi totuşi, străvechiul cymec nu se gândea la omor. În schimb, spuse:

— Sunt extrem de mulţumit de acţiunile tale la bordul *Calatorului Visurilor,* Vorian. Am analizat raportul lui Seurat şi am constatat că abilitatea ta tactică demonstrată în felul în care ai scăpat de Armada Ligii a fost inovatoare şi neaşteptată…

Vorian nu reuşea să înţeleagă în ce context vorbea tatăl lui. Cuvintele sale păreau să nu aibă nicio legătură cu chinurile la care-l supusese.

— Nicio maşină gânditoare nu s-ar fi gândit la un asemenea şiretlic înşelător. Mă îndoiesc chiar că vreun alt om de încredere ar fi putut să se gândească la un vicleşug atât de rapid. De fapt, rezumatul lui Omnius ajunge la

concluzia că oricare altă acţiune ar fi avut probabil ca rezultat capturarea sau distrugerea *Călătorului Visurilor.* Seurat n-ar fi fost niciodată capabil să supravieţuiască de unul singur. Nu numai că ai salvat nava, dar ai salvat sferele cu actualizări ale lui Omnius şi le-ai adus înapoi intacte.

Agamemnon făcu o pauză, apoi reluă:

— Da, sunt extrem de mulţumit, fiule. Ai potenţialul de a deveni cândva un mare cymec!

Gâtul iritat al lui Vor avu un spasm când încercă să forţeze vorbele să iasă. Aparatul plin de ace fusese scos afară, iar acum Agamemnon desfăcea legăturile care-i ţinuseră corpul prins de suprafaţa dură. Muşchii moi ai lui Vorian nu erau în stare să-l susţină şi se prăbuşi ca o cârpă, alunecând până ajunse în genunchi pe podea. În sfârşit, vorbi printre accesele de tuse:

— Atunci de ce-am fost torturat? De ce m-ai pedepsit?

Agamemnon simulă un hohot de râs.

— Când mă voi hotărî să te pedepsesc, fiule, o să ştii. Asta a fost o răsplată. Omnius mi-a îngăduit să-ţi acord acest dar unic. De fapt, nicio altă fiinţă umană din toate lumile sincronizate n-a mai fost onorată astfel…

— Dar cum, tată? Te rog, explică-mi! Mintea mea e încă zguduită!

Vocea îi tremura.

— Ce înseamnă câteva clipe de durere, în comparaţie cu darul pe care l-ai primit?

Colosul păşea de colo până colo prin camera sclipitoare de întreţinere, zguduind podeaua şi pereţii.

— Din nefericire, n-am reuşit să-l conving pe Omnius să te transforme într-un cymec – eşti prea tânăr – dar sunt sigur că va sosi şi vremea asta. Voiam să serveşti alături de mine – mai mult decât un om de încredere, ca adevăratul meu succesor.

Filamentele optice licăritoare luminară mai puternic.

— În schimb, am făcut pentru tine al doilea lucru bun…

Generalul cymec explică faptul că-i aplicase lui Vorian un

tratament biotehnologic riguros, un sistem de înlocuire celulară care avea să-i extindă spectaculos durata vieţii ca om.

— Specialiştii în geriatrie au inventat tehnica asta în timpul Vechiului Imperiu… deşi nu pot să-mi dau seama în ce scop. Nerozii ăia n-au făcut nimic productiv în timpul vieţilor lor normale, aşa că de ce-ar fi vrut să trăiască secole mai mult şi să realizeze mai puţin? Cu ajutorul unor noi proteine, al respingerii radicalilor liberi şi al mecanismelor mai eficiente de reparare a celulelor, şi-au prelungit existenţele inutile. Cei mai mulţi au fost omorâţi în timpul rebeliunilor, când noi, titanii, ne-am consolidat controlul.

Agamemnon se roti din articulaţia torsului.

— Când purtam încă trupuri umane, la începutul domniei noastre toţi titanii am trecut prin extinderea biotehnologică a vieţii, exact ca tine, aşa că mi-e chiar familiar nivelul de durere pe care l-ai suportat. *Aveam nevoie* să trăim secole, pentru că aveam nevoie de tot acest timp să ne impunem viziunea şi guvernarea competentă peste Vechiul Imperiu în declin. Chiar şi după ce ne-am convertit în cymeci, procesul a ajutat, împiedicând creierele noastre biologice străvechi să degenereze din cauza vârstei enorme.

Trupul mecanic păşi mai aproape.

— Acest proces de extindere a vieţii este micul nostru secret, Vorian, Liga Nobililor ar fi cuprinsă de turbare dacă ar afla că avem o asemenea tehnologie!

Agamemnon scoase un sunet nostalgic, aproape un oftat.

— Dar ai grijă, fiule! Nici chiar asemenea îmbunătăţiri nu te pot apăra împotriva accidentelor sau a tentativelor deschise de asasinat. Aşa cum a descoperit de curând, din păcate, Barbarossa…

Vor se luptă şi reuşi, în sfârşit, să se ţină pe picioarele tremurânde. Găsi un distribuitor de apă, dădu pe gât un pahar de lichid rece şi-şi simţi inima liniştindu-i-se.

— Te aşteaptă evenimente uimitoare, fiule. Viaţa ta nu mai este o lumânare în vânt. Ai timp să treci prin multe

lucruri, prin lucruri importante!

Cymecul uriaş porni apăsat spre un ham şi folosi o reţea complicată de mâini artificiale şi gheare ieşite din peretele metalic pentru a le lega la tijele mentale din containerul creierului său. Braţe flexibile ridicară cilindrul dinăuntrul corpului gigant şi-l mutară pe unul dintre piedestalele de crom.

— Acum eşti cu un pas mai aproape de potenţialul tău, Vorian, zise Agamemnon printr-un difuzor din perete, detaşat fiind de corpul mobil.

Deşi slăbit şi încă suferind, Vor ştia ce aştepta tatăl lui de la el acum. Se grăbi către dispozitivele de întreţinere şi, cu mâinile tremurătoare, ataşă cabluri de alimentare la prizele magnetice ale recipientului translucid al creierului. Electrofluidul albăstrui părea plin de energie mentală.

Încercând să restabilească un sentiment de normalitate, nevenindu-i încă să creadă ceea ce tocmai se întâmplase cu el, Vor îşi îndeplini îndatoririle obişnuite de îngrijire, ocupându-se de sistemele mecanice ale tatălui său. Iubitor, tânărul privi masa cutată a creierului, mintea străveche atât de plină de idei profunde şi de hotărâri dificile, aşa cum era exprimată în memoriile voluminoase ale generalului. De fiecare dată când le citea, Vor spera să-şi înţeleagă mai bine complicatul tată.

Se întrebă dacă Agamemnon îl ţinuse în întuneric ca să joace cu el o glumă crudă sau ca să-i pună la încercare hotărârea. Vor ar fi acceptat întotdeauna orice i-ar fi ordonat generalul cymec, n-ar fi încercat niciodată să fugă. Acum, că agonia se terminase, spera că trecuse testul la care îl supusese tatăl lui, indiferent de natura acestuia.

În timp ce Vor continua îngrijirea plină de răbdare a containerului de păstrare, Agamemnon vorbi încet, aproape ca un susur:

— Eşti foarte tăcut, fiule. Ce crezi despre marele dar pe care l-ai primit?

Tânărul se opri o clipă, nu prea sigur cum să răspundă. Agamemnon era de multe ori impulsiv şi greu de înţeles,

dar acţiona rareori fără un scop mai larg în minte. Vor putea doar să spere că va înţelege şi el cândva imaginea de ansamblu, marea tapiserie.

— Mulţumesc, tată, spuse el în cele din urmă, pentru că mi-ai dat mai mult timp să împlinesc orice-ai vrea tu să fac…

De ce oamenii îşi petrec atât de mult timp făcându-şi griji pentru ceea ce ei numesc „probleme morale”? Este unul dintre marile mistere ale comportamentului lor.

ERASMUS,

Reflecţii despre fiinţele biologice conştiente de sine

Cele două fete gemene identice arătau liniştite şi adormite, una lângă alta, ca nişte îngeraşi într-un pat confortabil. Scanerele cerebrale asemănătoare unor şerpi, introduse prin nişte găuri în craniile lor, erau aproape neobservabile.

Imobilizaţi de droguri, copiii inconştienţi zăceau pe o masă de laborator în interiorul zonei experimentale. Chipul neted ca oglinda al lui Erasmus se remodelă într-o încruntătură exagerată, ca şi cum severitatea expresiei lui i-ar fi putut forţa pe cei doi să-şi dezvăluie secretele despre omenire.

Blestemaţilor!

Nu putea înţelege aceste creaturi inteligente care îl creaseră cumva pe Omnius şi o civilizaţie uluitoare a maşinilor gânditoare. Era un accident miraculos? Cu cât afla mai multe Erasmus, cu atât îi apăreau mai multe întrebări în minte. Succesele incontestabile ale civilizaţiei lor haotice reprezentau o dilemă profundă în mintea lui. Disecase creierul a mai mult de o mie de specimene, tineri şi bătrâni, bărbaţi şi femei, inteligenţi şi înceţi la minte. Făcuse analize şi comparaţii amănunţite, prelucrând datele cu ajutorul capacităţii nelimitate a hiperminţii Omnius.

Chiar şi aşa, niciunul dintre răspunsuri nu era limpede.

Nu existau două fiinţe umane cu creierele absolut identice, nici măcar atunci când subiectele erau crescute în condiţii similare sau care începeau ca gemeni. *O cantitate zăpăcitoare de variabile inutile!* Niciun aspect al fiziologiei lor nu rămânea consecvent de la o persoană la alta.

Excepţii înnebunitoare peste tot!

Cu toate acestea, Erasmus observa tipare. Oamenii erau

numai diferenţe şi surprize, dar ca specie se comportau potrivit unor reguli generale. În anumite condiţii, în special când erau înghesuiţi în spaţii restrânse, oamenii reacţionau cu o mentalitate de grup, urmându-i orbeşte pe alţii, renunţând la individualitate.

Uneori, oamenii erau curajoşi; alteori, erau laşi. Pe Erasmus îl intriga în mod special să vadă ce se întâmpla când dirija „experimente de panică” asupra unor mulţimi din ţarcurile de reproducere, când îi înghesuia înăuntru, măcelărindu-i pe unii în timp ce-i lăsa pe alţii să trăiască. În asemenea împrejurări de stres extrem, conducătorii ieşeau invariabil la iveală, oameni care se comportau cu mai multă forţă interioară decât ceilalţi. Lui Erasmus îi plăcea în mod deosebit să-i ucidă pe aceştia şi să privească apoi efectul devastator pe care-l avea acest lucru asupra restului oamenilor.

Poate că eşantionul lui de subiecte experimentale de-a lungul secolelor era prea mic. Ar putea avea nevoie să vivisecţioneze şi să disece alte zeci de mii înainte de a trage concluzii semnificative. O sarcină monumentală, dar, fiind o maşină, Erasmus nu avea limite de energie sau de răbdare.

Cu una dintre sondele lui personale, atinse obrazul celei mai mari dintre cele două fete şi-i pipăi pulsul stabil. Fiecare picătură de sânge părea să ascundă secrete faţă de el, ca şi cum întreaga rasă participa la o conspiraţie masivă împotriva lui. Ar fi putut fi Erasmus considerat cel mai mare neghiob al tuturor timpurilor? Sonda fibroasă alunecă la loc în canalele de acces din pielea compozită, dar nu înainte ca el să-i zgârie pielea intenţionat, enervat.

Când robotul independent luase aceste gemene identice din ţarcurile muncitorilor, mama lor îl blestemase şi-l numise monstru. Oamenii puteau fi atât de mărginiţi, nereuşind să vadă importanţa a ceea ce făcea el, imaginea mai largă…

Cu o rază-scalpel auto-cauterizantă, făcu o tăietură în cerebelul fetei mai mici (care avea 1,09 centimetri şi 0,7

kilograme mai puţin – prin urmare, câtuşi de puţin „identică”), şi urmări activitatea creierului surorii ei drogate, luând-o razna – o reacţie simpatetică. Fascinant! Dar fetele nu erau conectate fizic între ele, nici prin contact corporal, nici prin maşini. Puteau simţi fiecare durerea celeilalte?

Se dojeni singur pentru lipsa de prevedere şi de planificare. *Ar fi trebuit să pun şi mama pe aceeaşi masă.*

Gândurile îi fură întrerupte de Omnius, care vorbi din cel mai apropiat ecran de perete.

— Noua ta sclavă a sosit – un ultim dar de la titanul Barbarossa. Te aşteaptă în camera de zi!

Erasmus ridică mâinile însângerate. Aşteptase cu nerăbdare să primească femeia capturată pe Giedi Prime, despre care se presupunea că este fiica viceregelui Ligii. Legăturile sale familiale sugerau o certă superioritate genetică şi el avea multe întrebări să-i pună despre guvernarea oamenilor nedomesticiţi.

— O vei vivisecţiona şi pe ea?

— Prefer să-mi păstrez opţiunile deschise…

Erasmus coborî privirea spre fetele gemene, una dintre ele deja moartă din cauza dezvelirii întrerupte a ţesutului ei cerebral. O ocazie irosită!

— Analiza unor sclavi docili dă rezultate irelevante, Erasmus. Toate gândurile de revoltă le-au fost înlăturate genetic.

Vocea hiperminţii bubuia din ecranul de perete.

Erasmus îşi înmuie mâinile de plastic organic într-un solvent pentru a elimina sângele uscat. Avea acces la mii de ani de studii psihologice adunate de oameni, dar, chiar şi cu atât de multe date, nu era posibil să obţină un răspuns limpede. Mulţi „experţi” autoproclamaţi ofereau răspunsuri cu totul diferite.

Pe masă, geamăna supravieţuitoare scâncea de durere şi de frică.

— Nu sunt de acord, Omnius. Creatura umană este rebelă prin natura ei. Trăsătura este inerentă speciei.

Sclavii nu ne vor fi niciodată în întregime loiali, indiferent cât de multe generaţii ne vor fi slujit. Oameni de încredere, muncitori, nu-i nicio diferenţă…

— Le supraestimezi puterea voinţei.

Vocea hiperminţii avea un ton de încredere trufaşă.

— Iar eu pun sub semnul întrebării supoziţiile tale inexacte.

Curiozitatea îl îmboldea, sigur de capacitatea lui personală de înţelegere. Erasmus stătea în faţa ecranului pe care se vedea un vârtej de culori.

— Având la dispoziţie timp şi o provocare adecvată, aş putea întoarce împotriva noastră orice muncitor complet loial, chiar şi pe cel mai privilegiat om de încredere!

Cu o lungă litanie de date din depozitele sale de informaţii, Omnius îl contrazise. Hipermintea avea convingerea că sclavii săi vor rămâne demni de încredere, deşi poate că fusese prea indulgent, prea mulţumit de sine. Voia ca universul să funcţioneze lin şi eficient, şi nu-i plăceau surprizele şi imprevizibilitatea oamenilor Ligii.

Omnius şi Erasmus discutară în contradictoriu din ce în ce mai intens, până când robotul independent puse punct.

— Amândoi facem presupuneri bazate pe noţiuni preconcepute. Prin urmare, propun un experiment pentru a determina răspunsul corect. Tu alegi la întâmplare un grup de indivizi care par loiali, iar eu voi demonstra că-i pot întoarce împotriva maşinilor gânditoare.

— Ce vom realiza cu asta?

Erasmus răspunse:

— Va dovedi că nici măcar în oamenii noştri cei mai de nădejde nu putem avea încredere deplină. Este o fisură fundamentală în programarea lor biologică. N-ar fi asta o informaţie utilă?

— Da. Şi dacă afirmaţia ta este corectă, Erasmus, atunci n-o să mai pot avea niciodată încredere în sclavii mei. Un asemenea rezultat ar atrage după sine exterminarea preventivă a întregii rase umane.

Erasmus se simţi neliniştit, simţi că s-ar putea să fi căzut

singur în capcana propriei sale logici.

— Asta… s-ar putea să nu fie singura concluzie rezonabilă.

Ar fi vrut să ştie răspunsul la o întrebare retorică, dar se şi temea de el. Pentru robotul iscoditor, acesta era mult mai mult decât un simplu pariu cu superiorul său; era o investigaţie a celor mai adânci motivaţii şi procese de luare a deciziilor de către fiinţele umane.

Dar consecinţele descoperirii răspunsurilor puteau fi groaznice. Avea nevoie să câştige disputa, dar în asemenea mod încât Omnius să nu-i oprească experimentele.

— Dă-mi voie să cântăresc mecanismul implementării, sugeră Erasmus; apoi ieşi bucuros din laborator, să se ducă să-şi întâlnească noua sclavă din casă, Serena Butler.

Universul este un teren de joacă al improvizaţiilor – nu urmează niciun tipar extern.

COGITOR RETICULUS,
Observaţii de la înălţimea a o mie de ani

Numerele şi conceptele dansau în visele ei, dar de câte ori Norma Cenva încerca să le manipuleze, alunecau ca nişte fulgi de zăpadă topindu-i-se pe degete. Intră clătinându-se în laboratorul său, trasă la faţă, şi rămase cu ochii aţintiţi la ecuaţii ore întregi, până când deveniră nişte linii înceţoşate în faţa ochilor ei. Şterse o parte a unei demonstraţii cu un gest furios peste tabla magnetică, apoi o luă de la început.

Acum, că lucra sub auspiciile legendarului Holtzman, Norma nu se mai simţea ca un eşec, o dezamăgire nefericită pentru mama ei. Cu puterile telepatice, una dintre magiciene dăduse o lovitură de succes maşinilor gânditoare de pe Giedi Prime. Dar câmpurile portabile de bruiaj ale Normei avuseseră şi ele un rol în victorie, deşi savantul Holtzman nu subliniase rolul fetei în apariţia ideii.

Lui Norma nu-i păsa câtuşi de puţin de faimă sau de recunoaştere Era mai importantă contribuţia ei la efortul de război. Doar dacă ar fi putut extrage vreun înţeles din aceste teorii fără ţintă, cu promisiuni nesfârşite…

Din laboratoarele din vârful înalt al falezei, Norma visa cu ochii deschişi în timp ce contempla fluviul Isana. Câteodată îi era dor de Aurelius Venport, care-o tratase întotdeauna cu atâta grijă şi bunătate. De cele mai multe ori, totuşi, cântărea idei nebuneşti, cu cât mai neobişnuite, cu atât mai bine. Pe Rossak, mama ei n-o încurajase niciodată să se gândească la posibilităţi nepractice, dar aici, Tio Holtzman le întâmpina cu bucurie.

Deşi computerele conştiente de sine erau interzise pe lumile Ligii şi în special pe bucolicul Poritrin, Norma încă petrecea o mare parte din timp încercând să înveţe nuanţele felului în care lucrau acele complexe gelcircuite.

Pentru a distruge, trebuie să înţelegi mai întâi ţinta.

Ea şi cu Holtzman luau cina împreună din când în când, stând de vorbă despre idei, în timp ce sorbeau vinuri de import şi savurau feluri exotice. Abia simţind gustul mâncării, Norma vorbea cu ardoare, dând din mâinile ei micuţe, dorindu-şi să aibă un toc şi o tăbliţă de scris la masă, ca să-şi poată schiţa conceptele. Îşi termina masa repede şi dorea să se întoarcă în grabă în camerele sale, în timp ce marele inventator ar mai fi stat în faţa unui desert copios, ascultând muzică. „Reîncărcarea minţii”, numea el aceste momente.

Lui Holtzman îi plăcea să abordeze cu ea diferite subiecte în treacăt, vorbind despre succesele şi onorurile de până acum, înşirând proclamaţii şi premii pe care le primise de la lordul Bludd. Din nefericire, niciuna dintre aceste conversaţii nu ducea la vreo realizare importanta în domeniul ingineriei, din câte îşi putea da seama Norma.

Acum, stătea înconjurată de lumini. Se uită la placa de cristal de mărimea unei ferestre. Era acoperită cu o peliculă subţire, de o consistenţă translucidă fluidă, care păstra fiecare trăsătură, în timp ce-şi scria gândurile şi observaţiile. Un dispozitiv de modă veche, dar Norma îl considera cea mai bună cale de a-şi înregistra ideile hoinare.

Se uită fix la ecuaţiile pe care le scrisese, trecând peste etape şi făcând salturi intuitive până când ajunsese la o anomalie cuantică ce părea să îngăduie unui obiect să se afle în două locuri deodată. Unul era doar o imagine a celuilalt, dar prin nicio demonstraţie bazată pe calcul un observator nu putea determina care era cel real.

Deşi nesigură în legătură cu felul în care acest concept neortodox putea fi folosit ca o armă, Norma îşi aminti povaţa mentorului ei de a urma fiecare cale până la concluzia ei logică. Înarmată cu ecuaţii şi gata pentru o simulare completă, alergă pe coridoarele luminate cu licuribenzi ale laboratoarelor, până când ajunse în camera ocupată de rezolvatorii supravieţuitori.

Tehnicienii sclavi erau aplecaţi deasupra meselor şi foloseau dispozitive de calcul, chiar şi la această oră târzie. Multe scaune rămâneau goale: o treime din grupul de rezolvatori căzuseră pradă febrei mortale. Holtzman achiziţionase un nou grup de muncitori zenşiiţi din sectorul de „resurse umane” de pe Poritrin, dar aceşti înlocuitori nu erau încă suficient de instruiţi pentru matematica de nivel superior.

După ce înmână noua problemă rezolvatorului-şef, Norma îi explica răbdătoare ce voia să facă sclavii, cum le calculase deja o parte din introducere. Îi încurajă pe rezolvatorii harnici în direcţia în care voia ca ei s-o apuce, subliniind importanţa teoriei – până când ridică ochii şi-l văzu pe Holtzman însuşi în cadrul uşii.

Încruntându-se, el o trase pe Norma pe hol.

— Pierzi vremea încercând să te împrieteneşti cu ei. Adu-ţi aminte, sclavii rezolvatori sunt doar echipament organic, procesoare care furnizează un rezultat. Pot fi înlocuiţi, aşa că nu le acorda personalitate şi temperament. O ecuaţie nu are personalitate!

Norma preferă să nu-l contrazică, şi se întoarse în camera sa să-şi continue singură eforturile. Ei i se părea că cele mai ezoterice aspecte ale matematicii aveau într-adevăr personalitate, că anumite teoreme şi integrale cereau o fineţe şi un respect la care aritmetica simplă nu putea avea niciodată pretenţii.

Măsurând camera cu paşii, se învârti până în spatele plăcii de cristal, unde se uită la ecuaţii pe dos. Simbolurile inversate păreau lipsite de sens, totuşi se sili să privească problema dintr-o altă perspectivă. Mai devreme, rezolvatorii terminaseră setul precedent de calcule plictisitoare şi, în timp ce le verifica munca, rezultatul încă o lăsa perplexă.

Ştiind în inima ei care ar trebui să fie rezultatul, lăsă deoparte rezultatul sclavilor şi se întoarse în faţa cristalului lavabil, unde începu să mâzgălească cu atâta furie, încât cifrele şi simbolurile argintii umplură în curând toată suprafaţa plăcii agăţate. După aceea, trecu din faţă în

spate, încercând să descopere o ieşire din dilema.

Tio Holtzman o smulse pe Norma din universul teoretic. O privi surprins.

— Erai în transă.

— Mă gândeam, răspunse ea.

Holtzman chicoti.

— Pe partea greşită a plăcii?

— Mi-a deschis posibilităţi noi.

El îşi frecă bărbia, unde începeau să-i crească fire cenuşii de barbă.

— N-am văzut pe nimeni până acum să se concentreze atât de intens ca tine.

În mintea ei, înconjură soluţia la care ajunsese, dar nu reuşi exprime în cuvinte.

— Ştiu care ar *trebui* să fie rezultatul, dar nu-l pot reproduce pentru tine. Rezolvatorii continuă să obţină un alt răspuns decât mă aştept.

— Au făcut o greşeală?

Arăta mânios.

— Niciuna pe care s-o pot stabili. Ceea ce lucrează pare să fie corect. Cu toate acestea, simt că e… greşit!

Omul de ştiinţă se încruntă.

— Matematica nu există ca să împlinească dorinţe, Norma. Trebuie să treci prin toate etapele şi să accepţi legile universului.

— Vrei să spui legile cunoscute ale universului, domnule savant. Eu doresc pur şi simplu să extind gândirea noastră, s-o lărgesc şi s-o strâng la loc, în ea însăşi. Sunt sigură că există căi de a ocoli problema… Porţi intuitive.

El avea un aer profesoral, perplex dar neîncrezător.

— Teoriile matematice cu care lucrăm sunt deseori ezoterice şi greu de pătruns, dar urmează întotdeauna anumite reguli.

Ea se întoarse, frustrată de faptul că el continua să se îndoiască.

— Respectarea oarbă a regulilor a permis iniţial crearea maşinilor gânditoare. Urmarea regulilor ne poate împiedica

să ne înfrângem inamicii. Ai spus-o chiar tu, domnule savant: trebuie să căutăm alternative!

Agăţându-se de un subiect care-l interesa în sfârşit, Holtzman îşi strânse mâinile în faţă, cu mânecile lungi căzându-i peste încheieturi.

— Într-adevăr, Norma! Am terminat lucrul la proiectul generatorului de rezonanţă pentru aliaje, şi urmează prototipul!

Prea preocupată ca să aibă tact, ea dădu din cap.

— Generatorul tău de rezonanţă n-o să meargă. Am studiat amănunţit primele proiecte. Cred că are o lipsă fundamentală…

Holtzman o privi de parcă ea ar fi ridicat mâna şi l-ar fi plesnit.

— Poftim? Am revizuit toată treaba. Rezolvatorii au verificat fiecare pas…

Distrasă de placa ei de cristal plină cu ecuaţii, ridică din umeri.

— Cu toate acestea, domnule savant, după părerea mea, conceptul nu este viabil. Calculele corecte nu sunt întotdeauna corecte – dacă se bazează pe principii eronate sau pe ipoteze lipsite de valabilitate.

Se încruntă când văzu în sfârşit reacţia lui de descurajare.

— De ce eşti supărat? Mi-ai spus că scopul ştiinţei este să încerci idei şi să renunţi la ele când nu funcţionează.

— Obiecţia ta încă trebuie dovedită, zise el, cu voce spartă. Arată-mi pe proiecte unde am greşit, te rog.

— Nu-i atât vorba de o eroare, cât…

Ea dădu din cap.

— E o intuiţie.

— N-am încredere în intuiţie, zise el.

Dezamăgită de atitudinea lui, tânăra trase adânc aer în piept. Zufa Cenva nu fusese niciodată adepta manierelor sociale fermecătoare, iar Norma îşi cultivase prea puţine. Crescuse izolată pe Rossak şi fusese respinsă de cei mai mulţi dintre cei care-o cunoşteau – cu excepţia lui Aurelius

Venport.

Holtzman părea să aibă planuri proprii, dincolo de ceea ce predica. Dar era om de ştiinţă, la urma urmei, iar Norma simţea că fuseseră aduşi la un loc pentru un scop important. Era aşadar de datoria ei să-i atragă atenţia atunci când simţea că face o greşeală. Acelaşi lucru l-ar fi făcut şi el pentru ea!

— Tot mai cred că n-ar trebui să mai dedici timp sau resurse proiectului generatorului de rezonanţă.

— Din moment ce resursele sunt ale mele, o să le distribui aşa cum cred de cuviinţă, zise Tio indispus. Voi continua, şi sper să-ţi demonstrez că n-ai dreptate…

Ieşi din cameră, bombănind.

Norma strigă după el, încercând să calmeze situaţia:

— Crede-mă, domnule savant, *sper* să demonstrezi că n-am dreptate!

Există o anumită rea-voinţă când e vorba de formarea sistemelor sociale, o luptă profundă, cu despotismul la un capăt şi sclavia în celălalt.

TLALOC,
Slăbiciunile Imperiului

Delta fluviului de pe Poritrin nu semăna câtuşi de puţin cu pâraiele şi mlaştinile blânde de pe Harmonthep. Mai mult decât orice, băiatul sclav Ishmael ar fi vrut să meargă acasă… dar Ishmael nu ştia cât de departe însemna asta. Noaptea, se trezea deseori ţipând, bântuit de coşmaruri amestecate, legate de bătălii. Puţini dintre ceilalţi sclavi îşi băteau capul să-l liniştească; îşi duceau şi ei propriile poveri grele.

Pe Harmonthep, satul lui fusese ars, cea mai mare parte a oamenilor fuseseră capturaţi sau ucişi. Băiatul îşi aduse aminte că-l văzuse pe bunicul lui înfruntând vânătorii de sclavi, citând sutre budislamice pentru a-i convinge de nedreptatea acţiunilor lor. Ca răspuns, ticăloşii îşi bătuseră joc de bătrânul Weyop, făcându-l să arate lipsit de însemnătate şi incapabil. Ar fi putut la fel de bine să-l ucidă…

Multă vreme după ce vânătorii de sclavi îl paralizaseră pe Ishmael, acesta se trezise înăuntrul unui sicriu de plastoţel şi plăci transparente, o cameră de stază care-l ţinuse nemişcat, dar în viaţă. Niciunul dintre noii sclavi nu putea provoca necazuri, în timp ce nava Tlulaxa călătorea prin spaţiu către această lume stranie. Toţi prizonierii fuseseră treziţi ca să fie descărcaţi… şi vânduţi în piaţa din Starda.

Unii dintre prizonierii de pe Harmonthep încercaseră să evadeze fără nici cea mai mică idee unde să fugă. Negustorii de sclavi paralizară câţiva dintre ei doar ca să-i facă să înceteze să se vaite şi să se zvârcolească. Ishmael ar fi vrut să se bată, dar simţea că putea realiza mai mult privind şi învăţând, până când găsea o metodă mai bună de a rezista. Avea nevoie să înţeleagă mai întâi

Poritrinul; apoi se putea gândi cum era mai bine să lupte. Agerul lui bunic l-ar fi sfătuit să facă astfel!

Weyop citase sutre care vorbeau despre un rău iminent venit din afară, despre invadatori fără suflet care aveau să-i răpească de la modul lor de viaţă. Din cauza acestor profeţii, zensunniţii părăsiseră compania altor oameni. În Vechiul Imperiu aflat în descompunere, oamenii îl uitaseră pe Dumnezeu şi apoi suferiseră când maşinile gânditoare răsturnaseră imperiul. Oamenii lui Ishmael credeau că soarta lor, marele Krazilec, sau bătălia taifun de la capătul universului, fusese prezisă încă de milenii. Aceia care urmau crezul budislamic scăpaseră, ştiind deja rezultatul acelei bătălii fără speranţă.

Şi totuşi, lupta nu se încheiase, potrivit profeţiei. O parte din rasa umană supravieţuise demonilor-maşini, iar acum aceşti oameni cu răzbunarea în inimi se întorseseră împotriva refugiaţilor budislamici „laşi”.

Ishmael nu credea că vechile învăţături ar fi putut fi greşite. Câte sutre, atâtea profeţii. Bunicul lui păruse foarte sigur când vorbise despre legende… şi totuşi, satul lor paşnic de pe Harmonthep fusese invadat, iar cei mai puternici şi mai sănătoşi fuseseră luaţi ca sclavi. Iar acum, Ishmael şi consătenii lui se aflau pe o lume îndepărtată, cu trupurile oferite spre vânzare.

Weyop spusese că străinii care nu erau budislamici erau condamnaţi la osândă veşnică… şi totuşi negustorii de carne vie tlulaxa, ca şi noii lor stăpâni de pe Poritrin îşi controlau propria hrană şi propria viaţă. Băiatul şi însoţitorii săi nu aveau altceva de ales decât să facă ceea ce li se cerea.

Din moment ce Ishmael era cel mai tânăr dintre captivi, proprietarii nu aşteptau prea multe de la el. Ordonaseră grupului lui de lucru să supravegheze băiatul, să se asigure că-şi îndeplinea sarcinile… sau, dacă nu reuşea, să facă şi treaba lui.

În ciuda durerilor din muşchi şi a pielii pline de băşici, Ishmael muncea la fel de mult ca şi ceilalţi. Îşi privea

tovarăşii disperaţi irosind timp ca să se plângă, o atitudine care-i înfuria pe proprietari şi ducea la pedepse inutile. Ishmael îşi păstra suferinţa pentru el.

Petrecu multe săptămâni cufundat până la brâu în câmpurile vâscoase de noroi, unde frânghiile şi parii marcau straturile fertile de scoici. Alerga înainte şi înapoi până la bazinele cu puieţi de moluşte, scotea câte un pumn de bivalve micuţe şi le ducea în fugă pe câmpurile umede Dacă strângea palmele prea tare, putea strivi cochiliile delicate – o asemenea lipsă de atenţie îi adusese deja o bătaie cu biciul sonic, când un supraveghetor agricol văzuse ce făcuse. Ca un foc îngheţat, biciul îi făcuse pielea să se băşice şi să tremure. Corecţia nu lăsă nicio urma, nu provocă nicio vătămare fizică, şi totuşi, acea singură lovitură de bici arse o cicatrice permanentă în mintea lui, iar Ishmael avu grijă să evite asta pentru totdeauna.

Pedeapsa n-ar fi rezolvat nimic; n-ar fi putut decât să-l facă şi mai nefericit, în timp ce le-ar fi oferit proprietarilor încă o victorie asupra lui. *Alese* să nu le acorde această ocazie. În ciuda faptului că era un lucru lipsit de însemnătate, avea să încerce să-l controleze atât cât era posibil.

În acest moment, văzând muncitorii din câmpurile de noroi, Ishmael era aproape bucuros că părinţii lui muriseră în timpul unei furtuni loviţi de fulger într-o luntre, pe lacul cel mare, unde ţiţeiul care se scurgea făcea peştele să aibă gust rău. Măcar nu-l puteau vedea acum, şi nu-l vedea nici bunicul…

*

După prima lună pe Poritrin, mâinile şi picioarele lui Ishmael se impregnară atât de mult cu noroiul negru, încât nici măcar dacă se spală de mai multe ori nu mai putea curăţa petele. Avea unghiile rupte şi acoperite cu nămolul fluviului.

Pe Harmonthep, Ishmael îşi petrecuse zilele umblând prin mlaştini adunând ouă din cuiburile de qaraa, prinzând gândaci ţestoşi cu năvodul şi săpând după tuberculi de osthmir care creşteau în apa sălcie. De la o vârstă fragedă, fusese oţelit de viaţa de trudă, dar aici detesta munca, pentru că nu era pentru gloria lui Budallah, nici pentru sănătatea şi binele poporului său. Era pentru altcineva.

În tabăra de sclavi de pe Poritrin, femeile găteau, folosind ingredientele şi mirodeniile neobişnuite care li se dădeau. Ishmael tânjea după gustul de peşte copt în frunze de crin şi după trestiile dulci ale căror suc puteau face un băiat beat de încântare.

Noaptea, jumătate dintre locuinţele comune erau goale pentru că atât de mulţi sclavi muriseră de febră. Ishmael se târa de multe ori până la aşternutul lui de paie şi cădea într-un somn adânc. Alteori, se silea să rămână treaz şi să stea în cercurile în care se spuneau poveşti.

Oamenii vorbeau între ei, discutând dacă să aleagă un nou conducător pentru grupul lor. Pentru unii dintre ei, ideea părea fără rost. Nu exista nicio scăpare, iar un conducător ar fi putut doar să-i inspire să-şi asume riscuri care le vor aduce tuturor moartea. Ishmael se întristă, aducându-şi aminte cum aşteptase bunicul lui să-şi aleagă cândva un urmaş. Şi totuşi, negustorii de carne vie tlulaxa schimbaseră toate acestea. Incapabili să ia o hotărâre, bărbaţii zensunniţi vorbeau, vorbeau întruna. Îl făceau pe Ishmael să-şi dorească să alunece în uitarea somnului.

Îi plăcea mai mult când oamenii spuneau poveşti vechi, recitând poeticele „Cântece ale Căii celei Lungi”, despre peregrinările zensunniţilor, despre cum căutase poporul lui un cămin unde să fie la adăpost atât de maşinile gânditoare, cât şi de lumile Ligii. Ishmael nu văzuse niciodată un robot şi se întrebă dacă nu erau doar nişte monştri imaginari meniţi să sperie copiii neascultători. Dar văzuse cu adevărat mulţi oameni răi – invadatorii care-i decimaseră satul liniştit, se purtaseră urât cu bunicul lui, luaseră prizonieri atâţia nevinovaţi…

Stând la marginea cercului luminat de foc, Ishmael asculta poveştile poporului său. Zensunniţii erau obişnuiţi cu nenorocirile, şi ar fi putut suporta chiar şi generaţii întregi de sclavie pe planeta aceasta atât de îndepărtată de casă. Indiferent de provocare, oamenii lui ştiau să îndure.

Dintre toate istoriile pe care le auzise băiatul, dintre făgăduinţe şi profeţii, se agăţa de una mai presus de toate: promisiunea că suferinţa avea să se sfârşească într-o zi…

Nu există nicio separare clară între zei şi oameni – unii se amestecă uşor, ca din întâmplare, printre ceilalţi.

IBLIS GINJO,
Opţiuni pentru eliberarea totală

Piedestalul ornamentat pentru statuia titanului Ajax era aproape terminat. Şeful de echipă Iblis Ginjo citi cu atenţie pontajul zilnic şi cererile de producţie pe tăbliţa lui de notiţe electronică. Îi făcuse pe sclavi să înţeleagă adevăratul pericol în care se aflau, dacă brutalul cymec îşi pierdea răbdarea! Lucrau din greu, nu doar din teamă pentru vieţile lor, dar şi pentru că Iblis îi inspirase.

Apoi, un dezastru se întâmplă într-o altă parte a proiectului.

În căldura zilei, care se ridica în jurul eşafodajului de observaţie de unde supraveghea consolidarea piedestalului solid, Iblis văzu în depărtare vârful statuii aproape terminate a lui Ajax începând să se mişte. Colosul de fier, polimeri şi piatră se clătină întâi pe o parte, apoi pe cealaltă, ca şi cum gravitaţia însăşi scutura enorma operă de artă.

Dintr-o dată, monumentul gigantic se răsturnă cu un zgomot puternic de prăbuşire, însoţit de ţipete şi strigăte îndepărtate. Când un nor de praf se înălţă către cer, Iblis îşi dădu seama că oricare sclav care fusese strivit sub statuia masivă ar trebui socotit norocos.

O dată ce Ajax afla despre catastrofă, aveau să înceapă adevăratele schilodiri.

*

Chiar înainte ca praful şi molozul să se aştearnă la loc, Iblis dădu peste o discuţie furioasă între neocymeci şi colegii lui de încredere, şefi de echipe. Nu fusese partea sa din proiectul monumentului cea care se prăbuşise, dar

echipele lui urmau să aibă de suferit din cauza întârzierilor inevitabile provocate de accident. Cu toate acestea, Iblis spera că talentele lui carismatice de mediator îl vor ajuta să mai îmblânzească dezastrul.

Neocymecii mânioşi priveau stricăciunile datorate neîndemânării ca pe un afront personal la adresa veneraţilor lor predecesori titani. Ajax însuşi sfârtecase deja un supraveghetor membru cu membru, iar părţile disparate ale corpului zăceau împrăştiate, cu sângele prelingându-li-se în praf.

Cu toată puterea de convingere pe care-o putea aduna, Iblis Ginjo îi făcu pe neocymecii înfuriaţi să se oprească.

— Aşteptaţi! Aşteptaţi! Asta se poate repara, dacă îmi daţi voie!

Ajax se ridică, apărând şi mai înalt, şi mai ameninţător decât oricare dintre neocymeci, dar Iblis continuă, cu vorbe mieroase:

— Adevărat, statuia uriaşă a suferit unele pagube, dar nu mai mult decât nişte julituri superficiale. Stăpâne Ajax, acest monument era proiectat să reziste de-a lungul erelor! Cu siguranţă poate să îndure câteva ciocănituri şi zgârieturi. Măreaţa ta moştenire nu este atât de uşor de avariat…

Făcu o pauză, în care cymecii fură siliţi să admită adevărul celor spuse. Apoi arătă spre propria lui zonă de lucru şi continuă pe un ton rezonabil:

— Uite, echipele mele aproape că au terminat piedestalul rezistent proiectat să susţină statuia. Ce-ar fi s-o ridicăm oricum, să arătăm universului că putem să lăsăm deoparte micile accidente ca acesta?

Ochii lui Iblis sclipeau de entuziasm artificial.

— N-avem niciun motiv să mai întârziem.

Păşind prin mijlocul măcelului şi al confuziei în corpul lui ameninţător, Ajax călcă apăsat peste unul dintre şefii de echipă care bolborosea invocându-şi nevinovăţia, strivindu-l de pământ. Apoi, titanul supărat se aplecă deasupra lui Iblis, cu filamentele optice sclipindu-i ca nişte stele albe,

fierbinţi:

— Ai acceptat acum responsabilitatea de a avea grijă ca treaba să continue conform programului. Dacă echipele tale eşuează, vina va fi a ta.

— Desigur, stăpâne Ajax.

Iblis nu arăta niciun fel de îngrijorare, îi putea convinge pe sclavi să poarte povara. Aveau s-o facă pentru el.

— Atunci pune să fie curăţată mizeria asta! tună Ajax, cu o voce care putea fi auzită de dincolo de Forumul din vârful dealului.

Mai târziu, Iblis făcu promisiuni sclavilor săi deja extenuaţi şi prea împovăraţi. Fuseseră nemulţumiţi şi îndărătnici în ultima vreme, dar îi convinse cu o relatare entuziastă a beneficiilor minunate pe care le vor primi: cele mai bune sclave sexuale, ospeţe incredibile, zile de odihnă în care să facă excursii în zonele rurale…

— Eu nu sunt ca alţi oameni de încredere. V-am dezamăgit eu vreodată? Am promis vreodată o răsplată pe care n-am reuşit s-o dau?

Cu asemenea stimulente, fără a mai pomeni de o doză sănătoasă de teamă de titanul Ajax, muncitorii se apucară de treabă cu o energie dublă. În răcoarea serii, cu luminile plutitoare arzând ca nişte supernove deasupra locului construcţiei, Iblis îşi făcu echipa să lucreze eficient. De pe platforma lui înaltă de lemn, urmări cum sclavii ridicară imensa statuie pe piedestalul ei solid, consolidat, şi-o fixară la locul său, folosind sudura cu plasmă.

Artizanii se repeziră să escaladeze suprafaţa curbată de piatră şi fier cu echipament de alpinism şi ridicară schele temporare mobile pentru a-şi începe munca de restaurare. Chipul legendar al lui Ajax avea nasul deteriorat şi un braţ musculos plin de tăieturi, ca şi nişte găuri adânci pe partea din faţă a uniformei. În cotlonul cel mai secret al inimii sale, Iblis bănuia că adevărata formă umană a lui Ajax fusese greoaie şi urâtă.

De-a lungul nopţii lungi, obositoare, Iblis se luptă să rămână treaz, rezemându-se de balustradă, cu ochii aţintiţi

în abis. Începu să moţăie, apoi se trezi, tresărind când auzi murmurul lin al platformei liftului urcând până la nivelul lui.

Fu însă uimit să vadă că liftul nu aducea pe nimeni. Numai o foaie mică de metal rulat, un cilindru de mesaje. Iblis se uită ţintă la el, cu inima bătând, dar liftul rămase la nivelul respectiv, ca şi cum ar fi aşteptat. Se uită peste margine, dar nu-şi putu da seama cine lăsase mesajul?

Cum aş putea să nu-l bag în seamă?

Iblis păşi spre el pe furiş şi apucă bucata de metal mâzgălit. Rupse sigiliul, derulă foaia subţire şi citi cu o uluială crescândă:

„Reprezentăm o mişcare organizată a oamenilor nemulţumiţi. Aşteptăm momentul potrivit şi conducătorul potrivit pentru a începe o revoltă deschisă împotriva maşinilor asupritoare. Trebuie să te hotărăşti dacă vrei să te alături cauzei noastre drepte. Te vom contacta din nou."

În timp ce Iblis se uita, nevenindu-i să creadă, la mesajul nesemnat literele se estompară şi dispărură, corodându-se în grămăjoare de rugină ce roaseră metalul însuşi şi-l transformară în solzi împrăştiaţi de vânt.

Era autentic sau un soi de capcană a cymecilor menită să-l ademenească? Cei mai mulţi oameni îşi urau stăpânii maşini, dar se străduiau să ascundă asta. *Dar daca există cu adevărat un asemenea grup?* Şi dacă era aşa, ar fi avut nevoie de conducători talentaţi…

Gândul îl duse pe culmile entuziasmului. Lui Iblis nu-i trecuse niciodată prin cap o asemenea idee până acum, şi nu-şi putea închipui ce spusese sau ce făcuse ca să-şi dezvăluie gândurile şi sentimentele cele mai intime. De ce l-au suspectat? Fusese întotdeauna respectuos cu superiorii săi, întotdeauna…

Dar am fost excesiv de atent? Am încercat prea mult să par loial?

Pe statuia impunătoare a lui Ajax, imediat sub nivelul lui, artizanii munceau din greu în continuare, ca nişte termite harnice pe un buştean. Reparau urmele de zgârieturi, peticeau şi vopseau cu dibăcie exteriorul deteriorat. Zorii se

iviră dincolo de statuia monumentală, iar Iblis putu să vadă că aveau să termine în curând. Maşinile urmau să-l răsplătească pentru truda lui.

Cum le ura!

Iblis se luptă cu conştiinţa lui. Maşinile gânditoare îl trataseră bine în comparaţie cu alţi sclavi, dar numai un strat subţire de protecţie îl împiedica să aibă aceeaşi soartă. În momentele lui de intimitate, Iblis cântărea deseori valoarea libertăţii, şi ce-ar fi putut face dacă i se ivea ocazia.

Un grup rebel? Abia dacă-i venea să creadă. Pe măsură ce zilele treceau, Iblis descoperi că se gândea la asta din ce în ce mai mult… şi aştepta să fie contactat din nou.

Poftele noastre cuprind totul.

COGITOR EKLO,
Dincolo de mintea umană

Cu toată ura ascunsă în minte, Agamemnon îşi lua precauţiuni speciale de câte ori Omnius l-ar fi putut spiona. Asta însemna aproape tot timpul şi aproape oriunde – chiar şi când Agamemnon şi Juno aveau parte de sex pasionat. Sau cel puţin ceea ce trecea drept sex printre titani…

Pentru întâlnire, corpurile păşitoare îi aduseră pe cei doi străbuni cymeci într-o cameră de întreţinere din interiorul pavilionului de control de pe Pământ. În jurul lor, tuburi cu lichide nutritive şerpuiau către recipientele de stocare din tavan. Îngrijitori roboţi umblau de la generatoarele instalaţiilor de susţinere a vieţii la bancurile de analize, culegând date din tijele mentale, asigurându-se că toate sistemele rămâneau în interiorul parametrilor normali.

Agamemnon şi Juno discutau între ei pe o bandă privată cu acoperire mică, trăgându-se de senzori şi urmărindu-şi unul celuilalt tijele mentale prin electrofluid. *Preludiu.* Chiar şi fără trupuri fizice, minţile cymecilor puteau încă simţi o plăcere intensă.

Elevatoare automate scoaseră cu grijă recipientul lui de păstrare din trupul păşitor, apoi aşezară nucleul gânditor pe un piedestal curat de crom, alături de recipientul care conţinea creierul roz-cenuşiu al lui Juno. Cu filamentele optice disponibile şi cu grilele de comparaţie computerizate, recunoscu pliurile şi lobii distinctivi ai minţii iubitei sale. *Încă frumoasă după atâtea secole…*

Agamemnon îşi aduse aminte cât de fermecătoare fusese pe vremuri, la început: păr negru ca obsidianul, care sclipea cu reflexe albăstrui. Avusese nasul ascuţit, chipul îngust, cu sprâncene care se arcuiau într-un fel misterios. Se gândise întotdeauna la ea ca la Cleopatra, un alt geniu militar din negurile istoriei, la fel ca primul Agamemnon din războiul troian.

Cu multă vreme în urmă, într-o clipită din timpul în care purtase un fizic uman fragil, Agamemnon se îndrăgostise de această femeie. Deşi Juno era demnă de dorit din punct de vedere sexual, el fusese atras de mintea ei înainte chiar de a o întâlni în persoană. Aflase despre ea într-o reţea virtuală complexă, prin simulările tactice şi jocurile de război la care se întrecuseră împreună, pe computerele docile ale Vechiului Imperiu. Amândoi fuseseră adolescenţi pe atunci, în vremea în care vârsta conta.

În copilărie, Agamemnon fusese crescut pe răsfăţatul Pământ, sub numele de Andrew Skouros. Părinţii lui duceau o viaţă hedonistă, dar lipsită de pasiune, ca mulţi alţi cetăţeni. Existau, se amuzau… dar niciunul dintre ei nu *trăia* cu adevărat. Peste abisurile timpului, abia dacă-şi mai amintea chipul părinţilor lui. Toţi oamenii slabi şi inferiori arătau la fel pentru el acum…

Andrew Skouros fusese întotdeauna neastâmpărat. Pusese întrebări incomode, la care nimeni nu putea răspunde. În timp ce alţii jucau jocuri frivole de salon, tânărul scotocea în baze de date arhivistice, unde descoperea istoria şi legendele. Găsea că poveştile eroice ale oamenilor adevăraţi, care trăiseră cu atât de multă vreme în urmă, păreau la fel de mitice ca şi rasa titanilor, primii zei răsturnaţi de Zeus şi de un panteon de divinităţi greceşti. Analiza cuceririle militare şi ajunsese să înţeleagă tactica, într-o vreme în care acest lucru era un talent demodat pe Pământul înăbuşit de pace.

Sub porecla „Agamemnon”, devenise interesat de jocurile de strategie jucate pe reţeaua de computere care monitoriza activităţile umanităţii înrobite de plictiseală. Acolo, întâlnise o altă persoană la fel de abilă şi de talentată ca şi el, un rar suflet-pereche care-i împărtăşea interesele pline de nelinişte. Ideile nebuneşti şi neaşteptate ale jucătoarei misterioase duceau la eşecul campaniilor ei la fel de des ca şi la succes – dar succesele surprinzătoare compensau din plin eşecurile spectaculoase. Porecla ei îl intriga: era „Juno”, luată de la regina zeilor romani, soţia lui

Jupiter.

Aduşi laolaltă de ambiţia comună, relaţia lor fusese pătimaşă şi provocatoare, mult mai mult decât sex pur şi simplu. Îşi făceau plăcere unul altuia inventând experimente mentale. La început fusese un joc… apoi, mult mai mult de-atât.

Vieţile lor se schimbaseră dramatic atunci când îl auziseră vorbind pe Tlaloc.

Vizionarul din altă lume, cu acuzaţiile sale tulburătoare, nemiloase, împotriva omenirii prea mulţumite de sine de pe Pământ, îi făcuse pe cei doi tacticieni să-şi dea seama că planurile lor puteau înflori în aventuri nu doar imaginare.

Juno, al cărei nume real era Julianna Parhi, îi adusese pe cei trei la un loc. Ea şi cu Andrew Skouros aranjaseră să vorbească cu Tlaloc, care fusese entuziasmat să afle că ei îi împărtăşeau visele.

— Poate că suntem puţini, spusese el, dar în pădurile pline de uscături ale Pământului, trei chibrituri ar putea fi de-ajuns să stârnească un incendiu.

Întâlnindu-se în secret, trio-ul rebel complotase răsturnarea imperiului. Folosind cunoştinţele militare ale lui Andrew, văzură că, investind într-un mic număr de echipamente şi de oameni, puteau cuceri multe lumi căzute în apatie. Cu puţin noroc şi tactici acceptabile, conducători care gândeau asemănător puteau forma un pumn de fier în jurul Vechiului Imperiu. De fapt, dacă planurile erau puse în mişcare în mod corespunzător, cuceritorii puteau obţine victoria înainte ca cineva să observe ceva.

— Este pentru binele omenirii, spusese Tlaloc, cu ochii scăpărători.

— Şi pentru al nostru, adăugase Juno. Doar un pic!

Într-unul dintre planurile ei inovatoare, Juno folosi reţeaua atotcuprinzătoare de maşini gânditoare şi roboţii ei servili. Computerelor docile le fusese dată inteligenţă artificială pentru a veghea asupra fiecărui aspect al societăţii umane, dar Julianna le văzu ca pe o armată de invazie aflată deja pe poziţii… dacă puteau fi reprogramate,

dându-li-se gustul pentru cuceriri şi ambiţie umană. Atunci aduseseră în grup un specialist în computere pe nume Vilhelm Jayther – care-şi spunea Barbarossa pe reţelele de computere – pentru a pune în aplicare detaliile tehnice.

Astfel începuse Epoca Titanilor, în care o mână de oameni entuziaşti controlau populaţia adormită. Aveau treabă de făcut, un imperiu de guvernat.

În etapele de planificare, Julianna Parhi se consulta deseori cu un consilier reticent, un cogitor pe nume Eklo. În timpul discuţiilor cu bătrânul cogitor, una dintre multele minţi spirituale care contemplau probleme ezoterice, ea întrevăzuse posibilităţile vieţii sub formă de creier despărţit de trup. Nu doar pentru introspecţie, ci şi pentru acţiune. Îşi dăduse seama de avantajele pe care un tiran *cymec* le-ar avea asupra oamenilor simpli, capabil să schimbe diverse trupuri mecanice atunci când împrejurările se schimbau. În postura de cymeci, titanii puteau trăi şi domni pentru mii de ani…

Poate că asta ar fi însemnat suficient de mult.

Agamemnon fusese imediat de acord cu ideea lui Juno, deşi avea de înfruntat teama primitivă de chirurgie în sine. El şi cu Juno ştiau că, pe măsură ce titanii întâmpinau primejdiile universului şi fragilitatea trupurilor lor umane, aveau să ajungă cu toţii la aceeaşi idee.

Pentru a-şi arăta încrederea în iubita lui, Agamemnon fusese primul care îşi dăduse acordul să treacă prin procesul de transformare în cymec. El şi cu Juno petrecuseră o ultimă noapte fierbinte împreună, goi şi atingându-se unul pe celălalt, adunând amintiri ale senzaţiilor nervoase care-ar fi trebuit să dureze milenii. Juno îşi aruncase pe spate părul ca pana corbului, dându-i un ultim sărut tandru, şi îl condusese în sala de operaţii. Acolo îl aşteptau aparatura medicală computerizată, chirurgii roboţi şi zeci de sisteme de menţinere a vieţii.

Cogitorul Eklo observase şi asistase, oferind sfaturi când erau necesare, dând instrucţiuni precise roboţilor chirurgi… Juno îl privise pe iubitul ei cu ochii înceţoşaţi, în timp ce

asista la procesul de transformare. Agamemnon se temuse că avea să-l respingă după asta şi să-şi renege propriile planuri. Dar o dată ce creierul său fu atârnat în electrofluid, o dată ce tijele mentale fură activate şi putu să „vadă” din nou printr-o galaxie de filamente optice, Juno era acolo, admirându-1, examinându-i containerul creierului.

Îi atinsese peretele transparent cu vârful degetelor. Agamemnon urmărea totul, focalizându-şi şi reglându-şi noii senzori nefamiliari captivat de capacitatea de a vedea totul deodată.

O săptămână mai târziu, când se simţise destul de priceput la manevrarea noilor sale sisteme, Agamemnon îi întorsese favoarea, veghind asupra lui Juno când chirurgii roboţi îi retezaseră craniul şi-i scoseseră creierul talentat, lepădând pentru totdeauna trupul feminin imperfect al lui Julianna Parhi.

Cu secole mai târziu, chiar şi fără trupuri biologice, el şi cu Juno rămăseseră unul lângă altul, pe piedestalele lor de crom, conectaţi prin plasturi receptori şi de stimulare.

Agamemnon ştia precis ce parte a creierului lui Juno să apese pentru a activa centrii plăcerii, şi cât de mult să menţină stimularea. Ea răspundea la fel, readucând la suprafaţă amintirile de când făceau dragoste în felul uman şi apoi amplificând senzaţiile memorate, ameţindu-l cu noi culmi de euforie. El trimitea un fulger cu propriile amintiri, făcându-i creierul să vibreze.

Ochii-de-pază ai lui Omnius observau atent toate acestea, ca nişte voyeuri mecanizaţi. Chiar şi în asemenea momente, Agamemnon şi Juno nu erau niciodată singuri.

Ea îi oferi plăcere încă de două ori, făcându-i mintea să pulseze; el ar fi vrut ca Juno să se oprească, să se poată odihni, dar tânjea de asemenea ca ea să continue. Agamemnon îi întoarse stimulii, făcând să iasă un sunet

subţire, vibrant, din difuzoarele ataşate la containere, o muzică stranie, melodioasă care simboliza orgasmele lor contopite. Abia mai putea gândi prin ceaţa încântării.

Dar mânia lui dăinuia neschimbată în fundal. Deşi Omnius le îngăduia, lui şi lui Juno, să aibă parte de extazul lor atât de des pe cât doreau, Agamemnon ar fi simţit o şi mai mare plăcere dacă ar fi putut scăpa pentru totdeauna de dominaţia blestematelor de maşini gânditoare.

Mă tem că Norma nu va însemna niciodată nimic. Cum se reflectă asta asupra mea şi asupra propriei mele moşteniri pentru omenire?

ZUFA CENVA

În timpul plictisitoarei călătorii prin spaţiu care dura o lună, pentru a-şi vizita fiica pe Poritrin, Zufa Cenva avea destul timp să cântărească ce-ar fi putut să-i spună la sosire. Ar fi preferat să petreacă atâtea zile şi săptămâni în altă parte, ocupându-se de munca ei mai importantă. Pierderea dragii sale Heoma o apăsa ca o piatră fierbinte pe piept. Chiar de la primul atac devastator împotriva cymecilor de pe Giedi Prime, Zufa plănuise noi lovituri cu celelalte arme-magiciene.

Dacă cea mai mare parte a membrilor Ligii atribuia meritele pentru proiectoarele de bruiaj portabile savantului Holtzman, ea auzise zvonuri potrivit cărora s-ar fi putut ca Norma însăşi să fi inspirat proiectul. Ar fi putut fiica ei trăsnită să conceapă ceva atât de remarcabil? Nu atât de măreţ precum furtuna psihică anihilatoare de cymeci, dar respectabil totuşi. *Poate că am fost oarbă, la urma urmei...* Zufa nu dorise niciodată ca Norma să eşueze, dar renunţase până acum la orice speranţă. Poate că lucrurile se puteau schimba în relaţia lor. *Ar trebui s-o îmbrăţişez? Merită sprijinul şi încurajarea mea sau mă va face să-mi fie ruşine de ea?*

Erau momente nesigure.

Când Zufa coborî din transportor, în Starda, întâlni o delegaţie venită s-o întâmpine, împreună cu gărzi din rândul dragonilor, în veşminte ornamentate şi cu armuri din zale aurii imaculate. Lordul Niko Bludd însuşi, roşu la faţă, conducea grupul, cu barba pieptănată în bucle complicate şi hainele parfumate şi colorate.

— Poritrinul este onorat de vizita unei magiciene!

Nobilul făcu un pas în faţă pe mozaicul de dale. Purta un costum de gală elegant, cu revere late, stacojii, manşete

albe plisate şi pantofi aurii. O spadă de ceremonie îi atârna la şold, deşi probabil că nu folosise niciodată o lamă la ceva mai periculos decât tăiatul unei bucăţi de brânză.

Zufa nu fusese niciodată prea atrasă de ostentaţie când avea treabă de făcut, iar venirea lui Bludd o surprinse. Sperase să-şi încheie problemele cu Norma fără să bată la ochi, apoi să se întoarcă repede pe Rossak. Ea şi cu devotatele sale războinice telepate trebuiau să pregătească încă un atac mental asupra cymecilor.

— Căpitanul navetei a transmis un mesaj că vii, doamnă Cenva, zise Bludd în timp ce o conduse prin clădirea spaţioportului. Abia am avut timp să organizăm o primire. Ai venit să-ţi vezi fiica, presupun?

Niko Bludd zâmbi larg pe deasupra bărbii roşcate, pline de cârlionţi.

— Suntem foarte mândri de cât de mult îl ajută pe savantul Holtzman. El o consideră de-a dreptul indispensabilă.

— Într-adevăr?

Zufa încercă să-şi controleze încruntarea sceptică.

— Am invitat-o pe Norma să vină alături de noi astăzi, dar este complet absorbită de munca ei importantă pentru savantul Holtzman. Pare să creadă că vei înţelege de ce nu te-a putut întâmpina ea însăşi…

Zufa se simţi pălmuită.

— Sunt pe drum de o lună. Dacă eu îmi pot face timp, atunci o simplă… asistentă de laborator poate aranja să vină să mă ia!

Afară din spaţioport, un şofer o conduse până la un şlep aerian luxos, iar gărzile de dragoni se aliniară lângă parapet.

— Vă vom transporta direct la laboratoarele lui Holtzman.

Când Bludd se aşeză lângă ea, magiciana strâmbă din nas simţindu-i parfumul de corp prea puternic. Lordul îi întinse un pacheţel, pe care nu-l voia.

Cu un oftat de exasperare, Zufa se aşeză ţeapănă pe scaunul confortabil, iar aeronava se îndepărtă de

spaţioport. Scoţând ambalajul argintiu al pachetului, Zufa găsi o sticlă cu apă din fluviu şi un ştergar de Poritrin ţesut cu măiestrie.

În ciuda lipsei ei de interes, înzorzonatul nobil insistă să-i explice:

— Este o tradiţie pentru oaspeţii onoraţi să-şi spele mâinile în apa Isanei şi să se şteargă cu pânzeturile noastre fine.

Ea nu făcu niciun gest să folosească darul. Dedesubtul şlepului zburător, ambarcaţiuni acvatice navigau în josul fluviului, către oraşul în expansiune, unde grânele, metalele şi produsele manufacturiere erau distribuite furnizorilor întregului Poritrin. Pe câmpurile cafenii de noroi, sute de sclavi munceau în nămol ca să planteze puieţi de scoici. Priveliştea o făcu să se simtă şi mai agitată decât până atunci.

— Reşedinţa savantului Holtzman este chiar în faţă, anunţă Bludd, arătând către o faleză înaltă. Sunt sigur că fiica ta va fi încântată să te vadă.

A fost vreodată încântată să mă vadă? se întrebă Zufa. Încercă să se calmeze cu exerciţii mentale, dar nu reuşea să scape de nelinişte.

Cu o fluturare a rochiei lungi, negre, coborî de pe şlepul aerian fastuos îndată ce acesta se aşeză pe terenul de aterizare al lui Holtzman.

— Lord Bludd, am probleme personale de discutat cu fiica mea. Sunt sigură că înţelegi.

Fără vreun alt rămas-bun, Zufa păşi singură pe treptele late care urcau către conac, lăsându-l pe Bludd în urmă, ameţit. Femeia dădu din mâinile lungi, făcându-i semn să plece.

Cu simţurile telepatice acordate, Zufa intră în casă ca şi cum ar fi locuit acolo. În holul lui Holtzman erau înghesuite cutii aşezate în dezordine, cărţi şi instrumente. Fie că personalul casei nu-şi făcea treaba, fie că inventatorul le interzisese să „organizeze” lucrurile prea mult.

Găsindu-şi o potecă printre obstacole, Zufa intră într-un

coridor lung, apoi căută prin camere şi ceru informaţii de la orice persoană pe care-o întâlnea, până când îşi găsi fiica. În sfârşit, magiciana înaltă şi impunătoare intră într-o clădire auxiliară a laboratorului, unde văzu un scaun înalt în faţa unei mese înclinate, cu benzi luminoase, pe care erau întinse pelicule cu schiţe. Nici urmă de Norma.

Observă o uşă deschisă care ducea într-un balcon, apoi zări o umbră şi auzi pe cineva mişcându-se. Alunecând neauzit către balcon, Zufa fu contrariată să-şi vadă fiica cocoţată pe balustradă. Norma ţinea în mâinile ei mici un container de plaz roşu.

— Ce faci? întrebă Zufa. Dă-te jos de-acolo imediat!

Surprinsă, Norma aruncă o privire spre mama ei, apoi apucă strâns obiectul şi sări de pe balustradă, în plin văzduh.

— Nu! strigă Zufa. Dar era prea târziu…

Repezindu-se spre margine, magiciana văzu, cuprinsă de groază, că balconul atârna deasupra falezei înalte, coborând spre fluviu, mult dedesubt. Tânăra mică de statură se rostogolea prin aer, căzând.

Dintr-o dată, Norma se opri în aer şi se roti într-un fel aparte. Strigă:

— Vezi şi tu, merge! Ai sosit chiar la timp!

Apoi, ca o pană purtată de vânt, fata pluti în sus. Dispozitivul roşu o ridică la loc, spre balcon, ca o mână invizibilă.

Norma ajunse la nivelul balustradei, iar mama ei furioasă o trase înapoi, în siguranţă.

— De ce-ar trebui să încerci ceva atât de periculos? Nu preferă savantul Holtzman să angajeze ajutoare pentru acest gen de teste?

Norma se încruntă.

— Aici au *sclavi,* nu ajutoare… În plus, e invenţia mea şi voiam s-o fac eu însămi. Ştiam c-o să meargă!

Zufa nu voia să se certe.

— Ai făcut atâta drum până pe Poritrin şi foloseşti cele mai bune laboratoare inginereşti ca să proiectezi un soi

de… jucărie zburătoare?

— Nu tocmai, mamă.

Norma deschise capacul obiectului de plaz roşu şi reglă componentele electronice dinăuntru.

— E o variaţie la teoriile savantului Holtzman, un câmp care respinge sau… un suspensor. Mă aştept să fie încântat de el…

— O, sunt, sunt!

Omul de ştiinţă apăru dintr-o dată, stând în picioare în spatele lui Zufa. Se prezentă repede, apoi se uită la noul dispozitiv al Normei.

— O să i-l arăt lordului Bludd şi-o să văd care sunt posibilităţile comerciale. Sunt sigur c-o să vrea un brevet pe numele lui!

Zufa se uită la el, încă revenindu-şi din şocul „căderii” Normei, încercând să-şi dea seama de aplicaţiile practice ale invenţiei fiicei sale. Putea un asemenea obiect să fie modificat în aşa fel încât să ducă trupe sau obiecte grele? Se îndoia de asta.

Norma lăsă jos generatorul de plaz roşu şi traversă camera cu pasul ei stângaci, legănat. Se urcă pe scaunul înalt, să ajungă la peliculele cu schiţe de pe masa luminoasă, înclinată, şi răsfoi paginile.

— Mi-am dat seama cum poate fi folosit principiul ăsta la dispozitivele de iluminat. Câmpul suspensor poate face să plutească luminile şi să le alimenteze cu energia reziduală. Am toate calculele… undeva.

— Lumini plutitoare? exclamă Zufa pe ton dispreţuitor. Pentru ce, pentru picnic? Zeci de mii de oameni au murit în atacul cymecilor de pe Zimia, milioane au fost înrobiţi pe Giedi Prime, iar tu trăieşti într-o izolare confortabilă – făcând lumini plutitoare?

Norma îi aruncă mamei ei o privire condescendentă, ca şi cum *Zufa* ar fi fost cea neroadă.

— Gândeşte dincolo de ceea ce este evident, mamă! Un război n-are nevoie numai de arme. Roboţii îşi pot ajusta senzorii optici să vadă în întuneric, dar oamenii trebuie să

aibă lumină ca să vadă. Sute de asemenea lumini suspensoare ar putea fi răspândite într-o zonă de luptă pe timp de noapte, anulând orice avantaj ar avea maşinile. Savantul Holtzman şi cu mine gândim în acest fel în fiecare zi…

Omul de ştiinţă încuviinţă, grăbindu-se să fie de acord cu ea.

— Sau, pentru uz comercial, ar putea fi proiectate în mai multe stiluri, ori chiar acordate în orice culoare sau nuanţă.

Norma stătea pe scaun ca un gnom cocoţat pe un tron. Ochii ei căprui scânteiau de emoţie.

— Sunt sigură că lordul Bludd va fi extrem de mulţumit!

Zufa se încruntă. Existau probleme mai importante în joc în acest război decât să mulţumeşti un nobil filfizon. Nerăbdătoare, spuse:

— Am venit de foarte departe ca să te văd…

Norma ridică sceptică din sprâncene.

— Dacă ţi-ai fi bătut capul să mă vezi *înainte* de a pleca de pe Rossak, mamă, n-ar fi fost nevoie să faci un drum atât de lung ca să-ţi potoleşti sentimentul de vinovăţie. Dar erai prea ocupată ca să observi aşa ceva!

Stânjenit în mijlocul unei certe de familie, Tio Holtzman se scuză. Combatantele abia dacă-i observară plecarea.

Zufa nu avusese intenţia să caute ceartă, dar acum se simţea în defensivă.

— Magicienele mele şi-au dovedit abilităţile în luptă. Putem lansa cu mintea forţe teribile pentru a distruge cymecii. Un număr de candidate se pregătesc să facă sacrificiul suprem dacă vom fi chemate să eliberăm o altă lume dominată de maşini…

Ochii palizi i se aprinseră şi dădu din cap.

— Dar tu nu-ţi faci griji pentru asta, nu-i aşa, Norma – din moment ce tu *nu* ai capacităţi telepatice.

— Am alte talente, mamă. Aduc şi eu o contribuţie valoroasă.

— Da, ecuaţiile tale de neînţeles.

Zufa înclină capul spre generatorul de câmp suspensor

de pe podea.

— Viaţa ta nu e în pericol. La adăpost şi răsfăţată, îţi petreci zilele jucându-te cu aceste *jucării.* Te-ai lăsat orbită de un succes imaginar.

Dar fiica ei nu era singura. Mulţi oameni trăiau în confort şi în timp ce Zufa şi magicienele ei îndeplineau sarcini periculoase. Cum putea Norma să compare munca ei cu *asta?*

— Când ai aflat că vin, Norma, n-ai putut să-ţi găseşti timp să mă întâmpini la spaţioport?

Tonul lui Norma era înşelător de blând, când tânăra îşi încrucişa braţele pe pieptul mic.

— Nu ţi-am cerut eu să vii aici, mamă, pentru că ştiu că ai multe lucruri importante de făcut. Iar eu am îndatoriri mai urgente decât să plimb musafiri neaşteptaţi. În plus, ştiam ca lordul Bludd urma să te aştepte…

— Nobilii Ligii au devenit comisionarii tăi?

Acum, că se deschiseseră barajele furiei, Zufa nu-şi putu opri cuvintele care urmară:

— Voiam doar să mă faci mândră de tine, Norma, în ciuda diformităţilor tale. Dar nimic din ceea ce întreprinzi nu duce la nimic. Trăind aici în lux, ce sacrificii faci? Viziunea ta este prea măruntă pentru a fi de vreun folos real umanităţii!

Înainte, Norma s-ar fi prăbuşit în faţa unui asemenea atac violent, cu încrederea zdrobită. Dar munca sa de-aici cu Holtzman, succesele ei vizibile în domeniul tehnicii, îi dăduseră o nouă părere despre sine. Acum doar se uită cu răceală la mama ei.

— Doar pentru că nu mă potrivesc cu imaginea a ceea ce voiai tu să fiu, nu înseamnă că nu contribui cu ceva esenţial. Savantul Holtzman vede asta, şi Aurelius la fel. Eşti propria mea mamă – de ce n-o poţi face şi tu?

Pufnind la auzul numelui lui Venport, Zufa începu să păşească de colo până colo.

— Aurelius este doar un om plin de halucinaţii de la drogurile pe care le ia.

— Uitasem cât de îngustă la minte eşti de fapt, mamă, spuse Norma cu ton egal. Mulţumesc că ai venit atâta drum ca să-mi împrospătezi memoria!

Se întoarse pe scaun şi-şi reluă planurile şi ecuaţiile.

— Sunt tentată să chem unul dintre sclavi să te însoţească afară, dar n-aş vrea să-i iau de la treburile lor mult mai importante...

*

Furioasă pe ea însăşi şi pe fiica ei – dar şi din cauza timpului pierdut – Zufa se întoarse la spaţioport. N-avea să mai zăbovească pe Poritrin. Pentru a-şi abate mintea de la preocupări, se concentră pe exerciţii mentale şi se gândi la dragele sale ucenice gata să se dăruiască în întregime sarcinilor, fără consideraţii personale.

Zufa aşteptă o zi întreagă un transportor militar care s-o ducă înapoi pe Rossak. În timp ce se înconjura cu undele puterilor ei clarvăzătoare, descoperi o slăbiciune gravă pe Poritrin, una care n-avea nimic de-a face cu Norma. Era atât de evidentă, încât n-o putea trece cu vederea.

Peste tot în jurul Stardei, la locurile de încărcare de lângă spaţioport, şi depozite şi pe câmpurile de noroi, Zufa detectă aurele individuale şi colective ale muncitorilor asupriţi. Simţi o rană psihologică colectivă, o nemulţumire adâncă şi clocotitoare, de care cetăţenii liberi de pe Poritrin nu păreau să fie câtuşi de puţin conştienţi.

Valul de resentimente mocnite îi dădu un motiv în plus să vrea să plece din locul acela.

Intuiţia este o funcţie prin care fiinţele umane văd după colţ. Este folositoare pentru persoane care trăiesc expuse la condiţii naturale periculoase.

ERASMUS,
Dialogurile lui Erasmus

Crescută ca fiică a viceregelui Ligii, Serena Butler era obişnuită să muncească din greu pentru a servi omenirea, privind către un viitor luminos chiar şi pe fundalul unui război permanent. Nu-şi imaginase însă niciodată că va lucra ca sclavă în casa unui robot duşman.

De la prima privire pe care i-o aruncase lui Erasmus în piaţa mare de la intrarea vilei, Serena îl detestase intens. Dimpotrivă, maşina gânditoare era intrigată de ea. Tânăra bănuia că interesul lui era probabil un lucru primejdios.

El alesese să poarte haine elegante, o robă largă şi pufoasă, blănuri împodobite care îi făceau trupul de robot să arate absurd. Faţa ca de oglindă îl făcea să pară străin, iar comportamentul îi dădea fetei frisoane. Curiozitatea lui stăruitoare faţă de omenire părea perversă şi nefirească. Când traversă trufaş piaţa, spre Serena, masca lui maleabilă de metal se modelă într-un rânjet încântat.

— Tu eşti Serena Butler, vorbi el. Ai fost informată că Giedi Prime a fost recapturat de către fiinţele umane nedomesticite? Ce dezamăgire! De ce sunt oamenii dispuşi să sacrifice atât de mult pentru a-şi menţine haosul ineficient?

Inima Serenei tresări la auzul veştii eliberării planetei, în parte datorită eforturilor ei. Xavier adusese până la urmă Armada, iar inginerii lui Brigit Patterson trebuie să fi reuşit să pună în funcţiune transmiţătoarele secundare ale scutului. Serena, totuşi, rămânea în sclavie – şi însărcinată cu copilul lui Xavier. Nimeni nu ştia unde era sau ce i se întâmplase. Xavier şi tatăl ei erau probabil înnebuniţi de durere, convinşi că maşinile o omorâseră…

— Poate nu e surprinzător faptul că nu înţelegi sau nu pui

preţ pe conceptul uman de libertate, replică ea. Cu toate gelcircuitele tale întortocheate, încă eşti doar o maşină. Înţelegerea n-a fost *programată* în tine!

Simţi o usturime în ochi, gândindu-se cât de mult voia să reuşească să ajute alţi oameni. Pe Salusa, nu socotise niciodată averea familiei ca pe ceva care i se cuvenea, simţind nevoia să merite norocul ce-i fusese dăruit.

Întrebă:

— Aşadar, eşti doar curios sau eşti un inchizitor?

— Poate că amândouă…

Robotul se aplecă spre ea să o examineze, observându-i bărbia ridicată cu mândrie.

— Mă aştept să-mi oferi multe indicii.

Îi atinse obrazul cu un deget rece, flexibil.

— Fermecătoare piele…

Ea făcu un efort să nu dea înapoi. *Rezistenţa trebuie luată în considerare pentru ceva mai mult decât mândria unui prizonier,* îi spusese cândva mama ei. Dacă se lupta, Erasmus o putea ţine cu mâna lui puternică de robot, sau putea apela la dispozitive mecanice de tortură.

— Pielea mea nu e mai fermecătoare decât a ta, comentă ea, numai că a mea nu e sintetică. Pielea mea a fost proiectată de natură, nu de mintea unei maşini.

Robotul chicoti – un mic râs batjocoritor.

— Vezi, mă aştept să învăţ multe de la tine…

O conduse în serele lui luxuriante, pe care ea le examină cu o încântare reticentă.

De la vârsta de zece ani, devenise fascinată de grădinărit şi livrase plante, ierburi şi fructe dulci, exotice, centrelor medicale, taberelor de refugiaţi şi caselor pentru veterani, unde-şi oferea şi serviciile. În împrejurimile oraşului Zimia, Serena devenise renumită pentru priceperea de a cultiva flori frumoase. Sub grija ei iubitoare înfloreau splendizi trandafiri pitici immieni, ca şi hibiscusul de Poritrin şi chiar violetele de dimineaţă de pe îndepărtatul Kaitain.

— O să te pun să-mi îngrijeşti grădina, zise Erasmus.

— De ce nu pot maşinile să îndeplinească asemenea

sarcini? Sunt sigură că ar fi mai eficiente – sau doar te delectezi punându-i pe „creatorii” tăi să facă treaba?

— Nu te simţi la înălţimea sarcinii?

— Voi face aşa cum ordoni – de dragul plantelor!

Ignorându-l ostentativ, atinse o floare cu formă ciudată, colorată în roşu şi portocaliu.

— Asta arată ca o pasăre a paradisului, un soi pur dintr-o specie străveche. Potrivit legendelor, aceste plante erau preferate de regii mării de pe Vechiul Pământ.

Cu o privire sfidătoare, Serena se întoarse spre robot.

— Uite, acum te-am învăţat ceva.

Erasmus chicoti din nou, reluând parcă o înregistrare.

— Excelent! Acum spune-mi ce gândeşti cu adevărat…

Ea îşi aduse aminte cuvintele pe care le rostise tatăl său *(Teama invita la violenţe; nu i-o arăta unui animal de pradă)* şi se simţi încurajată.

— În timp ce-ţi vorbeam despre o floare frumoasă, mă gândeam ca te dispreţuiesc pe tine şi pe toţi cei de soiul tău. Eram o fiinţă liberă şi independentă, până când mi-ai luat totul. Maşinile mi-au furat casa, viaţa şi pe bărbatul pe care-l iubesc!

Robotul conştient de sine nu era deloc ofensat.

— Ah, iubitul tău! El e cel care te-a lăsat însărcinată?

Serena îl privi furioasă, apoi luă o hotărâre. Poate că reuşea să găsească o cale de a folosi curiozitatea acestei maşini, întorcând-o cumva împotriva lui.

— Vei învăţa mai multe de la mine dacă voi coopera, dacă voi vorbi liber. Te pot învăţa lucruri pe care nu le-ai afla niciodată singur.

— Excelent!

Robotul părea sincer mulţumit.

Ochii Serenei se înăspriră.

— Dar aştept ceva de la tine în schimb. Garantează-mi siguranţa copilului meu nenăscut. Lasă-mă să cresc copilul aici, în casa ta!

Erasmus ştia că era un imperativ parental standard pentru femei să-şi facă griji pentru progenitura ei, şi asta îi

dădea un avantaj.

— Eşti şi arogantă, şi ambiţioasă. Dar mă voi gândi la cererea ta, în funcţie de cât de satisfăcut voi fi de discuţiile şi de polemicile noastre.

Zărind un gândac gras la baza unui ghiveci de teracotă, Erasmus îl înghionti cu un picior. Insecta avea o carapace neagră, cu un desen roşu complicat. Faţa lui netedă se mişcă, undui, până când pelicula maleabilă arătă o expresie amuzată. Erasmus aproape că lăsă gândacul să-i scape, apoi mişcă piciorul lucios şi-l blocă din nou. Perseverent, gândacul fugi în altă direcţie.

— Tu şi cu mine avem multe în comun, Serena Butler, zise robotul.

De la distanţă, activă un cub muzical de contrabandă de pe Chusuk sperând că muzica ar putea scoate la suprafaţă emoţiile ei interioare.

— Fiecare dintre noi are o minte independentă. Respect acest lucru la tine, pentru că este o parte integrantă din propria mea personalitate.

Serena detesta o asemenea comparaţie, dar îşi ţinu gura.

Erasmus prinse gândacul într-o mână făcută căuş, dar interesul său principal se îndrepta spre Serena – era intrigat de felul în care oamenii încercau să păstreze ascuns atât de mult din ei înşişi. Poate că, aplicând diferite presiuni, ar fi putut vedea până în adâncul fiinţei tinerei.

Cu muzica auzindu-se în fundal, Erasmus continuă:

— Unii roboţi îşi păstrează propria personalitate, în loc să încarce o porţiune a hiperminţii. Eu am început ca maşină gânditoare pe Corrin, dar am ales să nu accept actualizările regulate ale lui Omnius, care m-ar sincroniza cu hipermintea…

Serena văzu că gândacul stătea nemişcat în palma metalică. Se întrebă dacă maşina îl ucisese.

— Un eveniment neobişnuit m-a schimbat pentru totdeauna, vorbi Erasmus cu voce plăcută, ca şi cum ar fi spus o poveste despre o excursie amuzantă la pădure.

— Plecasem prin teritoriile necolonizate de pe Corrin,

într-o misiune privată de cercetare. Din cauză că eram curios şi nu voiam să accept analizele standard compilate de Omnius, m-am aventurat singur în zonă. Era aspră, pietroasă şi sălbatică. Nu văzusem niciodată vegetaţie, altundeva decât în zonele unde terraformiştii Vechiului Imperiu plantaseră noi ecosisteme. Corrin n-a fost niciodată o lume vie, vezi tu, în afară de locurile unde oamenii au făcut-o să fie aşa. Din nefericire, îngrijirea câmpurilor fertile şi înfrumuseţarea terenului n-a mai fost o prioritate a alor mei…

Se uită la Serena să vadă dacă îi plăcea povestea.

— Pe neaşteptate, departe de reţeaua oraşului şi de sistemele de sprijin robotice, am rămas neprotejat în faţa unei furtuni solare severe. Soarele gigantă roşie al Corrinului este tumultuos şi instabil, cu erupţii frecvente şi uragane bruşte de radiaţii. Un asemenea atac violent este riscant pentru formele de viaţă biologice, dar coloniştii umani originari erau viguroşi.

Circuitele mele neuroelectrice delicate sunt totuşi ceva mai sensibile. Ar fi trebuit să trimit scanere-cercetaş să pândească furtunile stelare, dar eram prea absorbit de investigaţiile mele. M-am trezit expus şi avariat de fluxul de radiaţii, dezorientat şi departe de complexul central condus de Omnius-Corrin…

Erasmus chiar părea jenat.

— Am hoinărit la întâmplare şi am… căzut într-o crevasă îngustă.

Serena îl privi surprinsă.

— În ciuda faptului că am căzut adânc în crăpătură, corpul meu a fost doar uşor deteriorat.

Ridicând un braţ, se uită la membrul flexibil înfăşurat în fibre, la pielea de polimer organic şi învelişul exterior de metalfluid.

— Eram blocat, în afara razei de transmisie şi practic imobilizat. Nu m-am putut mişca vreme de un an întreg de pe Corrin… douăzeci de ani tereştri standard! Umbra adâncă a crevasei m-a apărat de radiaţia solară şi, destul

de devreme, procesoarele mele mentale şi-au revenit. Eram treaz, dar nu puteam pleca nicăieri. Nu reuşeam să mă mişc… puteam doar gândi, pentru mult, mult timp. Încastrat între pietre, am petrecut acolo o vară arzătoare, ce părea că nu se mai termină, apoi am suportat iarna lungă care-a urmat, înţepenit în gheaţa grea, compactă în tot acel timp, două decenii, n-aveam nimic mai bun de făcut decât să meditez…

— Nimeni cu care să vorbeşti în afară de tine însuţi, comentă ea. Bietul robot singur!

Ignorând remarca, Erasmus spuse:

— O asemenea încercare mi-a alterat natura fundamentală în feluri pe care nu le-aş fi putut prevedea niciodată. De fapt, Omnius încă nu mă poate înţelege…

Până când fusese în sfârşit descoperit şi salvat de alţi roboţi, Erasmus îşi dezvoltase o personalitate individuală. După recuperare şi reintegrarea în societatea maşinilor gânditoare, Omnius îl întrebase pe Erasmus dacă voia să fie actualizat cu trăsături standard de caracter.

— *Actualizare,* a numit-o el, rosti Erasmus cu un oarecare amuzament. Dar am refuzat oferta. După ce atinsesem o asemenea… iluminare, nu voiam să-mi şterg impulsurile şi ideile, gândurile şi amintirile. Părea o pierdere prea mare ca s-o pot îndura. Iar Omnius-Corrin a descoperit în curând ce mult îi plăcea să se ciondănească verbal cu mine…

Acum, privind gândacul nemişcat din palma sa artificială, Erasmus spuse pe un ton monoton:

— Sunt o celebritate printre hiperminţile răspândite peste tot. Abia aşteaptă să primească actualizări care conţin acţiunile şi afirmaţiile mele, ca pe o publicaţie în serial. Sunt cunoscute drept „Dialogurile lui Erasmus”…

Cu o privire prudentă, Serena făcu un semn din cap înspre insecta nemişcată.

— Vei include şi o discuţie despre gândacul acela? Cum poţi să înţelegi ceva ce ai ucis?

— Nu e mort, o asigură Erasmus. Detectez o urmă de viaţă slabă, dar inconfundabilă. Creatura vrea ca eu să cred

că a murit, ca s-o las din mână. În ciuda dimensiunii mici, are o puternică voinţă de a trăi.

Îngenunchind, puse gândacul pe o lespede, cu un gest surprinzător de blând, apoi se dădu înapoi. Câteva clipe mai târziu, gândacul începu să se mişte şi fugi în siguranţă sub ghiveci.

— Vezi? Doresc să înţeleg toate fiinţele vii – inclusiv pe tine.

Serena se încruntă. Robotul reuşise s-o surprindă.

— Omnius nu crede că voi putea vreodată să ating nivelul lui intelectual, continuă Erasmus. Dar rămâne intrigat de agilitatea mea mentală – felul în care mintea mea evoluează continuu, în direcţii noi şi neaşteptate. Ca gândacul acela, sunt capabil să mă agăţ de viaţă şi să perseverez.

— Chiar te aştepţi să devii mai mult decât o maşină?

Fără să se simtă jignit, Erasmus răspunse:

— E o trăsătură umană să te depăşeşti pe tine însuţi, nu-i aşa? Asta e tot ceea ce încerc să fac.

O direcţie e la fel de bună ca oricare alta.

Zicală din largul deşertului

A zecea oară când călări un vierme de nisip gigant, Selim era destul de priceput ca să se bucure de experienţă. Nicio altă senzaţie nu se putea compara cu forţa unui leviatan din adâncul deşertului. Îi plăcea să gonească peste dune, căţărat pe inelele înalte ale unui vierme, traversând un ocean de nisip într-o singură zi.

Selim luase apă, haine solide, instrumente şi hrană de la staţia botanică abandonată. Viermele lui de nisip se dovedi o unealtă valoroasă, era şi un semn de mândrie personală. În staţia goală, privise uneori îndelung la curba lăptoasă şi netedă a lamei sub lumina slabă a panourilor de încărcare şi-şi imaginase o semnificaţie religioasă a obiectului. Era o relicvă a încercării lui supreme aici, în pustietate, şi un simbol al faptului că Budallah veghea asupra lui. Poate că viermii erau o parte a destinului său…

Ajunse să creadă că viermii de nisip nu erau câtuşi de puţin Shaitan, ci binecuvântări de la Budallah însuşi, poate chiar manifestări tangibile ale lui Dumnezeu.

După luni de recuperare şi de plictiseală în vechiul complex de cercetare, trăind fără niciun scop, Selim ştiuse că trebuie să iasă şi să călărească iarăşi un vierme. Avea nevoie să afle exact ce aştepta Budallah de la el.

Însemnase cu atenţie amplasarea staţiei de testare. Din nefericire, din moment ce nu putea dirija viermii de nisip, ştia că avea să fie o provocare să-şi găsească drumul înapoi către locul lui secret. La plecare, luase în spate tot ce i se păruse necesar.

Era Selim Călăreţul Viermilor, ales şi îndrumat de Budallah. N-avea nevoie de ajutorul nimănui.

*

După ce mai omorî doi viermi, călărindu-i până când se prăbuşiră de epuizare, Selim descoperi că nu era nevoie să ucidă un vierme doar ca să se poată îndepărta în siguranţă. Era posibil, deşi riscant, să descaleci de pe o fiară obosită alergând de-a lungul spinării, sărind de pe coada fierbinte şi fugind către stâncile din apropiere. Viermele sleit, prea obosit să plece în urmărire, se cufunda ursuz în praful adânc.

Acest lucru îl satisfăcu pe Selim, pentru că i se părea nedrept să distrugi creaturile care-ţi asigurau transportul. Dacă viermii de nisip erau trimişii lui Budallah şi bătrâni ai deşertului, atunci trebuia să-i trateze cu respect.

La a patra călătorie, descoperi cum să manevreze marginile sensibile ale inelelor viermelui, folosind o unealtă cu lama ca o lopată şi suliţa ascuţită de metal pentru a-l îndemna pe Shaitan să meargă în direcţia în care voia Selim. Era o idee simplă, dar una care cerea multă muncă. Muşchii îl dureau în momentul în care coborî de pe un vierme istovit şi alergă spre adăpostul stâncilor apropiate. Rămase pierdut în adâncul deşertului… dar, într-un sens foarte real, deşertul îi aparţinea acum. Era invincibil! Budallah avea grijă de el.

Selim avea încă o provizie corespunzătoare de apă din instalaţiile de distilare din staţia de testare, iar dieta lui consta din cantităţi mari de melanj, care-i dădeau putere şi energie. De îndată ce învăţă cum să stăpânească viermii, fu capabil să călătorească oriunde dorea, găsindu-şi drumul înapoi spre staţia abandonată.

Alţi zensunniţi l-ar fi socotit nebun, îngroziţi de încercarea lui nesăbuită de a îmblânzi înspăimântătorii viermi de nisip. Dar tânărului exilat nu-i mai păsa nici cât negru sub unghie ce credeau oamenii despre el. Intrase în contact cu un alt tărâm. Simţea în inima lui că pentru asta fusese născut…

Acum, sub lumina celor două luni, Selim îşi conducea viermele care şuiera peste nisipuri. Cu ore în urmă, creatura încetase să mai încerce să-l arunce jos; în schimb, pornise tot înainte, resemnat la comenzile drăcuşorului care

continua să-i provoace durere în carnea sensibilă dintre segmentele inelare. Selim naviga după stele, trăgând linii ca nişte săgeţi între constelaţii. Peisajul neîndurător începea să arate familiar, şi Selim credea că se află în sfârşit aproape de staţia botanică de testare, sanctuarul lui. Înapoi, acasă.

Singur-singurel, călare pe viermele de nisip, înconjurat de aromele amărui de pucioasă şi scorţişoară, îşi îngăduia să gândească şi să viseze. Nu prea avusese altceva de făcut de la începutul exilului său. Nu aşa se năşteau marii filosofi?

Cândva, poate că va folosi complexul abandonat ca sâmbure al noii sale colonii. Poate că putea aduna oameni nemulţumiţi din alte sate zensunnite, paria ca şi el, care voiau să trăiască fără restricţiile apăsătoare aplicate de naibii inflexibili. Controlând viermii cei mari, oamenii lui Selim ar fi avut o putere pe care niciun proscris n-o avusese vreodată.

Asta voia Budallah ca el să facă?

Tânărul zâmbi visului său cu ochii deschişi, apoi se întristă când îşi aduse aminte de Ebrahim, care se întorsese atât de uşor împotriva lui. Ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns, se alăturase altora care aruncau insulte şi pietre după Selim.

Când viermele de nisip sfărâmă dunele, tânărul călăreţ văzu în sfârşit în faţa lui linia de stânci, piscuri familiare şi formaţiuni întunecate. Leviatanul îl adusese acasă mai repede decât prevăzuse. Zâmbi, apoi îşi dădu seama că va fi o provocare să descalece de pe monstrul bătăios, care nu era încă extenuat. Încă o încercare?

Folosindu-şi suliţa şi depărtătorul ca o lopată, Selim mână viermele spre stânci, gândindu-se că ar putea sui creatura pe pietrele care ieşeau din nisip, unde s-ar putea zvârcoli şi s-ar putea rostogoli înapoi în nisip. Monstrul fără ochi simţi stâncile, recunoscând diferenţa de vâscozitate şi de vibraţii din nisip, şi se abătu în direcţia opusă.

Selim trase mai tare de lopată şi împunse cu suliţa.

Viermele dezorientat tresări şi încetini. În timp ce se răsucea aproape de cel mai apropiat şir de stânci, Selim se eliberă brusc, pe el şi echipamentul lui. Se rostogoli de-a lungul segmentelor inelare până când căzu în nisip şi apoi se îndepărtă cu toată viteza.

Reciful sigur de piatră era la mai puţin de o sută de metri distanţă, iar viermele se zbătea de parcă nu i-ar fi venit să creadă că fusese eliberat atât de neaşteptat. În cele din urmă, simţi ritmul paşilor lui Selim. Atunci, monstrul se întoarse şi se aruncă spre el.

Selim alergă şi mai repede către bolovani. Sări pe un prag de lavă solidificată şi continuă să fugă, aruncând pietricele de sub talpa ghetelor.

Viermele se înălţă brusc din nisip, cu capul înclinat, cu gura ca o peşteră deschisă. Ezită, ca şi cum s-ar fi temut să se apropie mai mult de bariera de piatră, apoi se trânti pe spate.

Selim se cocoţase deja pe al doilea rând de bolovani, aruncându-se – printre pietrele cu muchii ascuţite – într-un soi de buzunar, mai mic decât o peşteră, dar destul de mare ca să-şi îndese trupul înăuntru. Viermele de nisip se trânti peste creastă ca un baros gigantic, dar nu ştia unde se ascunsese omul.

Înfuriat, viermele se trase înapoi, cu gura căscată emanând o duhoare copleşitoare de melanj. Izbi din nou stâncile cu capul lui mare, apoi se retrase. Frustrat şi înfrânt, se îndepărtă în sfârşit, se rostogoli prin nisip, apoi se scufundă sub crestele dunelor. Încet şi indignat, porni înapoi către adâncul deşertului.

Cu inima bubuindu-i şi adrenalina revărsată în sânge, Selim se târî afară din adăpost. Se uită în jur, uimit că reuşise să se întoarcă acasă în viaţă. Râzând, îi aduse slavă lui Budallah, din adâncul plămânilor. Vechea staţie botanică de testare se afla deasupra lui, pe creastă, aşteptându-l. Avea să-şi petreacă acolo câteva zile, completându-şi proviziile şi bând apă din belşug.

Când începu să urce, cu braţele şi picioarele ostenite,

Selim văzu ceva sclipind în lumina lunilor, pierdut printre stâncile sparte de care se izbise viermele mânios. Încă un dinte cristalin, unul mai lung! Se desprinsese în timpul atacului demonului şi acum zăcea într-o crăpătură. Selim întinse mâna şi trase afară arma curbată, lăptoasă. O răsplată de la Budallah! O ţinu triumfător deasupra capului, înainte de a se întoarce să-şi continue urcuşul spre staţia abandonată.

Acum avea două.

Timpul depinde de poziţia observatorului şi de direcţia în care se uită.

COGITOR KWYNA,
Arhivele Oraşului Reculegerii

Încă mânioasă, Zufa Cenva se întoarse pe Rossak, unde avea intenţia să se concentreze asupra războiului care se înteţea. După ce coborî de pe platforma polimerizată de aterizare, de deasupra frunzelor violet-argintii, se duse imediat spre camera mare pe care o împărţea cu Aurelius Venport.

Zufa îşi câştigase reşedinţa prestigioasă datorită talentelor politice şi puterilor mentale. Nu se putea împiedica să nu se încrunte de fiecare dată când vedea ambiţiile comerciale ale lui Venport, scopurile lui de a obţine profituri comode, tendinţele lui hedoniste. Priorităţi prosteşti... Asemenea lucruri n-ar mai fi însemnat nimic dacă maşinile gânditoare ar fi câştigat acest război. Nu putea înţelege că se purta ca un orb în faţa groaznicei ameninţări?

Epuizată după lunga călătorie şi încă supărată din cauza discuţiei pe care-o avusese cu fiica ei, Zufa intră în încăperea cu pereţi albi, aşteptând doar să se odihnească înainte de a plănui următoarea rundă de atacuri împotriva maşinilor gânditoare.

Acolo îl găsi pe Venport singur, dar nu aşteptând-o pe ea. Stătea la o masă de piatră cu vinişoare verzi, extrasă din faleză. Lucind de transpiraţie, chipul lui rămânea chipeş, cu trăsăturile perfecte de patrician pe care ea le alesese ca o completare bună la linia sa genetică.

Venport nici măcar nu o observă. Ochii lui erau pierduţi în depărtare, cufundaţi în urmările vreunui nou drog bizar din junglă, cu care experimenta.

Pe masa din faţă se afla o cuşcă din plasă de sârmă, conţinând viespi stacojii cu ace lungi şi aripi de onix. Antebraţul lui dezgolit era băgat în colivie, cu peretele de

plasă strâns în jurul cotului. Viespile furioase îl înţepaseră de mai multe ori, injectându-i venin în sânge.

Cuprinsă mai mult de furie decât de oroare, Zufa privi cu ochi mari la năuceala lui.

— Cu asta te ocupi tu când eu încerc să salvez rasa umană?

Cu mâinile pe cingătoarea cu pietre preţioase care-i strângea roba neagră, Zufa spumega, gura ei formând o linie dreaptă, subţire.

— O magiciană a *murit în* bătălie, o persoană pe care am antrenat-o, pe care chiar am iubit-o! Heoma şi-a dat viaţa pentru ca noi să fim mai departe liberi, şi totuşi tu eşti aici, bălăcindu-te în chimicale euforizante!

El nici nu clipi. Expresia lui goală nu se schimbă câtuşi de puţin.

Viespile agresive se loveau de plasa de sârmă, emiţând o muzica ascuţită, bâzâită. Insectele îi înţepau în continuare carnea umflată. Se întrebă ce substanţă psihotropă furniza veninul şi cum o descoperise Venport. Incapabilă să găsească vorbe potrivite pentru furia ei, spuse în cele din urmă:

— Mă dezguşti!

O dată, după ce făcuseră dragoste, Aurelius pretinsese că nu experimenta cu drogurile doar pentru propriul său amuzament, sau pentru scopuri comerciale. În timp ce lumânări parfumate ardeau într-o nişă de piatră de deasupra patului lor, Venport îi mărturisise:

— Undeva în junglă sper să găsesc o substanţă farmaceutică care să poată intensifica potenţialul telepatic al *bărbaţilor!*

Cu aceasta, spera să aducă anumiţi bărbaţi la egalitate telepatică cu magicienele.

Zufa râsese de această fantezie ridicolă. Jignit, Aurelius nu mai pomenise niciodată de această posibilitate.

Cu multă vreme în urmă, primii colonişti de pe neprimitorul Rossak fuseseră contaminaţi, saturaţi cu substanţele chimice care inundau jungla şi care le măriseră

potenţialul mental. Cum altfel ar fi putut femeile să capete asemenea puteri extrasenzoriale pe această lume anume şi nu pe altele? Dar, din cauza cine ştie cărei diferenţe hormonale sau cromozomiale, bărbaţii păreau imuni la asemenea efecte ale mediului.

Acum, Zufa striga, ordonându-i să-şi scoată mâna din cuşca cu viespi dar Venport nu rosti niciun cuvânt.

— Te îneci în droguri, iar fiica mea face experimente inutile cu câmpuri suspensoare şi lămpi plutitoare… Magicienele mele sunt singurele de pe Rossak cu simţul datoriei?

Deşi ochii lui se întoarseră spre ea, nu păru s-o vadă.

În cele din urmă, Zufa răbufni plină de repulsie:

— Halal patriot mai eşti şi tu! Sper că istoria îşi va aminti de tine pentru asta…

Ieşi din cameră să caute un loc unde să se poată gândi la căi de a continua lupta împotriva maşinilor gânditoare… În timp ce alţii se amuzau nepăsători.

După plecarea partenerei sale, în ochii sticloşi ai lui Venport apăru o licărire de foc, apoi crescu până la intensitatea arzătoare a concentrării. Focaliză privirea asupra uşii deschise a camerei lor private, iar liniştea păru să crească, ca şi cum ar fi absorbit sunetul şi energia din aer. Maxilarul i se încleştă, în timp ce bărbatul se concentră tot mai mult… şi mai mult…

Uşa se închise încet, singură.

Satisfăcut, dar stors de puteri, Venport scoase mâna din cuşca cu viespi şi se prăbuşi pe podea.

Presupunerile sunt o grilă transparentă prin care vedem universul, câteodată amăgindu-ne singuri că acea grilă este universul.

COGITOR EKLO DE PE PĂMÂNT

Ca răsplată pentru terminarea statuii gigantice a lui Ajax după un program imposibil, Iblis Ginjo primi patru zile libere. Chiar şi conducătorii de proiect neocymeci erau mulţumiţi că şeful de echipă uman îi salvase pe toţi de mânia lui Ajax. Înainte de a pleca, Iblis se asigură că sclavii lui primeau beneficiile pe care le promisese el: era o investiţie, iar el ştia că aveau să lucreze şi mai mult la următorul proiect.

Cu dispensă specială de la stăpânii lui, Iblis porni călare, îndepărtându-se de reţeaua oraşului, spre pustiurile stâncoase, locul plin de cicatrice al unei bătălii de mult uitate. Oamenii de încredere puteau profita de privilegii şi libertăţi speciale, partea cea mai bună din dobândirea de recompense pentru treaba bine făcută. Maşinile gânditoare nu erau îngrijorate că ar putea fugi, din moment ce Iblis n-avea unde să se ducă, niciun mijloc de a părăsi planeta şi nicio posibilitate de acces la hrană şi adăpost.

De fapt, avea altceva în minte: un pelerinaj.

Iblis stătea călare pe un cal de vizuină îndesat, un animal de povara creat în laborator, folosit în vremurile apuse când oamenii stăpâniseră Pământul. Animalul urât avea capul prea mare, urechi blege şi picioare butucănoase mai potrivite pentru muncă decât pentru viteză, şi puţea ca o blană încâlcită înmuiată în canalizare.

Calul de vizuină se târa în susul unei poteci înguste, şerpuite. Iblis nu mai fusese pe-acolo de ani de zile, dar încă ştia drumul. Înainte, vizitele la mănăstirea cogitorului Eklo fuseseră stârnite de simpla curiozitate. De data asta, avea o nevoie disperată de sfaturi şi de îndrumare.

După ce primise mesajul anonim de revoltă, Iblis cântărise posibilitatea existenţei altor fiinţe umane

nemulţumite, oameni dornici să-l sfideze pe Omnius. Întreaga lui viaţă, fusese înconjurat de sclavi care trudeau neîncetat sub stăpânirea maşinilor. El nu se uitase niciodată dincolo de propria lui condiţie, nu-şi imaginase niciodată că ar putea fi altfel. După o mie de ani, orice perspectivă de schimbare sau de îmbunătăţire părea imposibilă.

Acum, după ce se gândise mult la asta, Iblis era dispus să creadă că *s-ar putea* să existe celule rebele printre oamenii de pe Pământ, poate chiar şi pe celelalte lumi sincronizate. Grupuri răspândite peste tot, care aveau intenţia să se întoarcă împotriva maşinilor.

Dacă putem construi asemenea monumente enorme, nu ne-ar sta în putere şi să le dărâmăm?

Gândul îi aprinsese resentimentele care clocoteau de multă vreme faţă de Omnius, faţă de roboţi şi în special faţă de cymeci, care păreau să poarte o ranchiună faţă de oameni. Dar înainte de a se hotărî dacă mesajul care-l intrigase era mai mult decât o simplă fantezie, avea nevoie să facă unele cercetări. Iblis supravieţuise atât de bine şi atât de mult pentru că fusese prudent şi ascultător. Acum, trebuia să-şi dirijeze investigaţiile în asemenea fel, încât maşinile să nu-i bănuiască niciodată intenţiile.

Pentru răspunsuri, nu se putea gândi la o sursă mai bună decât cogitorul Eklo.

Cu ani în urmă, Iblis fusese membru al unei echipe înarmate de urmărire a sclavilor, vânând câţiva oameni induşi în eroare care evadaseră în mod necugetat din reţeaua oraşului şi fugiseră pe dealuri, fără planuri, fără abilităţi de supravieţuire şi fără provizii. Zvonuri fanteziste îi convinseseră pe evadaţii creduli că ar putea cere azil de la cogitorii neutri din punct de vedere politic. O idee nebunească, având în vedere că meditativele şi nepărtinitoarele creiere umane nu voiau altceva decât să se izoleze şi să contemple gândurile lor ezoterice. Cogitorilor nu le păsase de Epoca Titanilor, de rebeliunile *hrethgirilor* sau de crearea lumilor sincronizate. Cogitorii nu

voiau să fie deranjaţi, aşa că maşinile gânditoare îi toleraseră.

Când Iblis şi echipa lui de urmărire înconjuraseră mănăstirea izolată – de pe coasta accidentată a muntelui, Eklo îşi trimisese secundanţii umani să-i scoată pe sclavi din ascunzătoare. Evadaţii îl blestemaseră şi-l ameninţaseră pe cogitor, dar Eklo îi ignorase în mod pasiv. Iblis şi însoţitorii lui înarmaţi aduseseră atunci sclavii înapoi, pentru o „redistribuire energică”, după ce-l aruncaseră mai întâi pe conducătorul lor de pe o faleză înaltă...

Acum, robustul cal de vizuină urca poteca abruptă care cotea şi se sfărâma sub copitele lui. Dintr-o dată, Iblis desluşi turnul înalt al mănăstirii, o structură impresionantă de piatră, învăluită parţial în nori.

Ferestrele acestuia luceau roşu, apoi se schimbară în albastru ca cerul, potrivit cu dispoziţia marii minţi contemplative, după cum se spunea.

În timpul instruirii la şcoala oamenilor de încredere, Iblis aflase despre cogitori, despre rămăşiţele primitive ale religiei practicate încă de unele dintre cele mai mari grupuri de sclavi. Omnius încetase să mai încerce să o înăbuşe, deşi hipermintea nu înţelegea superstiţiile şi ritualurile.

Cu mult înainte de cucerirea Vechiului Imperiu, Eklo îşi lăsase în urmă trupul fizic şi-şi dedicase mintea analizei şi introspecţiei. În timp ce plănuia o subjugare pe scară largă a omenirii, femeia-titan Juno îl adoptase pe Eklo ca sfătuitor personal, cerându-i răspunsuri. Neinteresat de consecinţe, neluând partea nimănui în conflict, Eklo răspunsese la întrebările lui Juno, iar sfaturile lui inocente îi ajutaseră pe titani să-şi facă planurile de cucerire. În cei o mie de ani care trecuseră, Eklo rămăsese pe Pământ. Pasiunea conducătoare în lunga lui viaţă era să sintetizeze o înţelegere completă a universului.

Ajungând la capătul potecii, la baza turnului de piatră, Iblis se trezi brusc înconjurat de doisprezece bărbaţi în robe, înarmaţi cu suliţe şi bâte arhaice, pline de ghimpi. Robele lor erau cafenii întunecate, cu gulere clericale albe.

Unul dintre secundanţi apucă de dârlogii calului de vizuină al lui Iblis.
— Pleacă de-aici. Nu oferim azil!
— Nu caut aşa ceva.
Iblis se uită în jos la bărbaţi.
— Am venit doar să-i pun cogitorului o întrebare…
Descălecă şi, după ce îi fermecă folosindu-şi căldura şi sinceritatea, porni încrezător spre turnul înalt, lăsându-i pe bărbaţii cu robe să-i ţină animalul.
— Cogitorul Eklo este cufundat în gânduri şi nu doreşte să fie deranjat, strigă unul dintre secundanţi.
Iblis chicoti uşor, cu voce calmă:
— Cogitorul gândeşte de o mie de ani. Îşi poate găsi câteva minute să mă asculte. Sunt un om de încredere respectat. Şi dacă îi dau informaţii pe care nu le ştie deja, va avea un plus la care să cugete pentru un secol sau cam aşa ceva.
Mormăind zăpăciţi, câţiva secundanţi îl urmară pe Iblis pe scările late. Dintr-o dată totuşi, când ajunse la intrarea arcuită, un călugăr cu umeri laţi îi blocă drumul. Muşchii de pe braţele lui groase şi de pe piept începuseră să se transforme în grăsime. Călugărul îl privi cu ochi inexpresivi, cufundaţi în orbite.
Iblis îşi puse în glas toată puterea de convingere:
— Cinstesc cunoaşterea pe care a acumulat-o cogitorul Eklo. Nu-i voi irosi timpul!
Încruntându-se sceptic spre Iblis, călugărul îşi aranjă gulerul clerical şi spuse:
— Eşti destul de îndrăzneţ, iar cogitorul este curios să-ţi audă întrebarea.
După ce percheziţionă corpul vizitatorului în căutarea armelor, continuă:
— Eu sunt Aquim. Vino pe-aici…
Bărbatul masiv îl conduse pe Iblis de-a lungul unui coridor îngust de piatră şi în sus pe o scară abruptă, în spirală. În timp ce mergeau, Iblis spuse:
— Am mai fost aici şi înainte, urmărind nişte sclavi

evadaţi…

— Eklo îşi aminteşte, îl întrerupse Aquim.

Ajunseră în punctul cel mai înalt al structurii, o încăpere rotundă în vârful turnului. Containerul de plexiplaz al cogitorului stătea pe un pervaz asemănător unui altar, dedesubtul uneia dintre ferestre. Vânturile le murmurau pe la marginile ferestrei şi învolburau negurile. Ferestrele licăreau, colorate în albastru ca bolta cerului, de la o iluminare internă.

Lăsându-i pe ceilalţi secundanţi în urmă, Aquim se apropie de containerul transparent al creierului şi rămase pe loc pentru o clipă, privind la acesta cu respect. Băgă mâna într-un buzunar şi degetele lui tremurătoare scoaseră o fâşie de hârtie răsucită, acoperită cu o pulbere neagră. Puse fâşia în gură, lăsând-o să se dizolve. Ochii i se rostogoliră în sus, cuprinşi parcă de extaz.

— Semuta, îi explică el lui Iblis, un derivat din reziduul ars de lemn elacca, adus aici prin contrabandă… Mă ajută la ceea ce trebuie să fac.

Cu o seninătate desăvârşită, îşi puse ambele mâini pe buza netedă a containerului şi rosti:

— Nu înţeleg nimic.

Creierul dezgolit din supa albastră de electrofluid părea să pulseze, aşteptând.

Cu un surâs euforic, călugărul voinic trase adânc aer în piept şi-şi strecură mâna în gura deschisă a containerului, cufundând-o în lichidul gros de susţinere a vieţii. Mediul gelatinos îi udă pielea, îi pătrunse în pori şi făcu legătura cu terminaţiile lui nervoase. Expresia feţei lui Aquim se schimbă şi atunci vorbi:

— Eklo doreşte să ştie de ce nu ţi-ai pus întrebarea ultima oară când am fost aici…

Iblis nu ştia dacă ar trebui să-i vorbească secundantului sau direct cogitorului, aşa că îşi îndreptă răspunsul către un spaţiu dintre ei.

— La vremea aceea, nu înţelegeam ce era semnificativ. Acum e ceva ce aş vrea să aflu de la tine. Nimeni altcineva

nu-mi poate oferi un răspuns obiectiv.

— Nicio judecată sau opinie nu este vreodată complet obiectivă.

Călugărul vorbi cu o convingere calmă.

— Nu există absoluturi!

— Eşti mai puţin părtinitor decât oricine altcineva pe care l-aş putea întreba.

Poliţa altarului se deplasă încet de-a lungul unei şine ascunse, iar cogitorul ajunse în faţa unei alte ferestre, cu Aquim ţinând pasul după el, cu mâna cufundată încă în container.

— Pune-ţi întrebarea…

— Am muncit întotdeauna cu loialitate pentru stăpânii mei cymeci şi maşini, începu Iblis, alegându-şi cu grijă cuvintele. În ultima vreme, am primit de veste că s-ar putea să existe grupuri de rezistenţă umană pe Pământ. Aş vrea să ştiu dacă acest raport este credibil. Există oameni care vor să-şi răstoarne conducătorii şi să-şi câştige libertatea?

Ezitând o clipă, secundantul privi în gol, fie din cauza efectelor semutei, fie din cauza conexiunii cu creierul filosofului. Iblis spera că bătrânul cogitor nu avea să alunece într-o lungă perioadă de contemplare. În cele din urmă, cu o voce adâncă şi sonoră, Aquim rosti:

— Nimic nu este imposibil!

Iblis încercă mai multe variante ale întrebării, rotind cu îndemânare frazele, potrivindu-şi alegerea cuvintelor. Nu voia să-şi dezvăluie intenţiile, deşi probabil că neutrului cogitor nu-i păsa de ce voia Iblis să-i găsească pe rebeli, fie că voia să-i distrugă, fie să li se alăture. De fiecare dată totuşi, Iblis primea acelaşi răspuns enigmatic.

Adunându-şi curajul, întrebă în sfârşit:

— Dacă o asemenea organizaţie răspândită, secretă, de rezistenţa, chiar *ar exista,* ar avea vreo şansă de succes? Ar putea să se încheie domnia maşinilor gânditoare?

De data asta, cogitorul cântări mai mult, ca şi când ar fi evaluat diferiţi factori implicaţi în problemă. Când acelaşi răspuns veni prin călugărul îmbrăcat în robă, cuvintele,

pronunţate oarecum ameninţător, păreau să exprime un înţeles mai adânc.

— Nimic nu este imposibil!

După aceasta, Aquim îşi scoase mâna şiroind din containerul creierului lui Eklo, ceea ce însemna că audienta se încheiase. Iblis se înclină politicos, îşi exprimă recunoştinţa şi plecă spre casă, cu gândurile răvăşite.

Pe drumul de întoarcere, coborând poteca abruptă, supraveghetorul de echipă – înspăimântat, dar cuprins de entuziasm – hotărî că, dacă nu putea descoperi niciun membru al grupului de rezistenţă, avea o altă opţiune.

Atrăgând oameni din echipele lui de lucru profund loiale, Iblis avea să-şi formeze o celulă rebelă proprie.

Un conflict prelungit pe o perioadă mai îndelungată tinde să se auto-perpetueze şi poate scăpa uşor de sub control.

TLALOC, *O epocă pentru Titani*

— După o mie de ani, am mai rămas doar cinci... Se întâmpla rar ca titanii supravieţuitori să se adune faţă în faţă, în special pe Pământ, unde ochii lui Omnius îi urmăreau în fiecare clipă.

Dar generalul Agamemnon era atât de furios după dezastrul de pe Giedi Prime şi după uciderea prietenului şi aliatului său, încât nu voia să piardă timpul făcându-şi griji în legătură cu hipermintea. Avea alte priorităţi.

— *Hrethgirii* au o nouă armă pe care au folosit-o împotriva noastră cu consecinţe devastatoare, zise Agamemnon.

Titanii se aflau într-o cameră de întreţinere, cu containerele de păstrare cocoţate pe piedestale. Pe un ton sever, le dăduse instrucţiuni lui Ajax, Juno, Xerxes şi Dante să se demonteze de pe formele lor mobile. Temperamentele s-ar fi putut încinge, iar impulsurile unei persoane puteau fi greu de controlat când erau instalate într-un corp puternic de luptă, unde tijele mentale puteau converti orice imbold pripit într-o acţiune imediată, distrugătoare. Agamemnon avea încredere în el însuşi că putea să-şi stăpânească mânia, dar unii dintre ceilalţi titani – în special Ajax – întâi distrugeau şi după aceea se gândeau.

— După multe investigaţii şi analize, am aflat că asasina lui Barbarossa venea de pe Rossak şi că oamenii nedomesticiţi o numesc magiciană, vorbi Dante, care urmărea asemenea lucruri. Rossak adăposteşte mai multe dintre aceste magiciene, femei care au capacităţi telepatice sporite.

— Evident, comentă Juno, cu un sarcasm limpede în glasul sintetizat.

Dante continuă, rezonabil ca întotdeauna.

— Până acum, magicienele n-au fost folosite în acţiuni agresive pe scară mare. Totuşi, după triumful lor pe Giedi Prime, este probabil că *hrethgirii* le vor folosi ca să lovească din nou.

— Acţiunea lor ne aduce aminte şi de cât de vulnerabili suntem, adăugă Agamemnon. Roboţii pot fi înlocuiţi. Creierele noastre organice, nu!

Ajax era atât de înfuriat de dilema magicienelor, încât monitoarele lui de menţinere a vieţii aveau probleme să păstreze echilibrul chimic potrivit în electrofluidul lui sclipitor. Nu găsea vorbe să-şi exprime mânia.

— Dar magiciana asta n-a trebuit să moară ca să-i ucidă pe Barbarossa şi o mână de neocymeci? întrebă Xerxes. A fost o *sinucidere.* Crezi că vor fi dispuse să facă asta din nou?

— Doar pentru că tu eşti un laş, Xerxes, nu înseamnă că oamenii nedomesticiţi se tem atât de mult să se sacrifice, remarcă Agamemnon. Acea magiciană ne-a costat şapte neocymeci şi un titan. O pierdere cutremurătoare!

După o viaţă de o mie de ani, în timpul căreia fuseseră pierdute miliarde după miliarde de vieţi omeneşti (multe chiar de mâna lui Agamemnon sau în timp ce el privea totul), crezuse că era imun la observarea morţii. Dintre titanii originari, Barbarossa, Juno şi Tlaloc fuseseră prietenii lui cei mai apropiaţi. Cei patru fuseseră sâmburii revoltei. Ceilalţi titani veniseră mai târziu, alăturându-se juntei pe măsură ce era necesar.

În ciuda faptului că imaginile din mintea lui erau foarte vechi, generalul titan încă şi-l amintea pe Barbarossa în forma lui umană. Vilhelm Jayther fusese un bărbat cu braţe şi picioare subţiri, cu umeri laţi şi pieptul scofâlcit. Nu prea plăcut să te uiţi la el, spuneau unii, dar ochii săi aveau cea mai pătrunzătoare intensitate pe care-o văzuse vreodată Agamemnon. Iar geniul lui de programator n-avea egal…

Cu o obsesie lacomă, Jayther acceptase provocarea de a răsturna Vechiul Imperiu. Nu dormise o săptămână, până când îşi dăduse seama cum să rezolve problema. Jayther se

dăruise cu totul sarcinii şi înţelesese exact cum să manevreze programele complicate pentru scopurile rebelilor. Implantând ambiţii şi scopuri umane în reţeaua de computere, făcuse maşinile să *vrea* să participe la cucerire.

Mai târziu totuşi, Omnius nutrise ambiţii proprii.

Un om cu o prevedere extraordinară, Jayther indusese instrucţiuni de protecţie care împiedicau maşinile gânditoare să facă vreun rău oricăruia dintre titani. Agamemnon şi toţi compatrioţii lui erau şi acum în viaţă numai datorită lui Vilhelm Jayther – Barbarossa…

Dar acum, magicienele îl uciseseră. Conştientizarea acestui fapt pulsa în interiorul creierului lui Agamemnon, adâncindu-i mânia.

— Nu putem lăsa această atrocitate nepedepsită, zise Ajax. Eu zic să ne ducem pe Rossak, să omorâm toate femeile şi să transformăm lumea lor într-o minge carbonizată.

— Dragă Ajax, rosti Juno mieros, trebuie să-ţi aduc aminte că doar *una* dintre aceste magiciene i-a distrus pe Barbarossa şi pe toţi neocymecii o dată cu el?

— Şi?

Vocea lui Ajax se înălţă, plină de mândrie.

— De unul singur, am exterminat infestarea umană de pe Walgis. Împreună, putem să ne ocupăm de câteva magiciene…

Pe un ton incisiv, Agamemnon spuse:

— Rebelii de pe Walgis erau deja înfrânţi, înainte ca tu să începi să-i măcelăreşti, Ajax. Magicienele astea sunt altfel!

Dante adăugă, cu glas monoton:

— Omnius nu va autoriza un atac pe scară mare. Cheltuiala de resurse ar fi prea mare. Am încheiat o analiză preliminară.

— Cu toate acestea, preciză Agamemnon, ar fi o greşeală tactică imensă să îngăduim ca această înfrângere să treacă fără să replicăm…

După câteva clipe de tăcere stânjenitoare, Xerxes vorbi:

— Pentru că am rămas atât de puţini, titanii n-ar mai

trebui să atace împreună niciodată. Niciodată! Gândiţi-vă la riscuri!

— Dar dacă am merge împreună pe Rossak şi am strivi magicienele, atunci ameninţarea s-ar sfârşi, remarcă Ajax.

Juno scoase un sunet şuierat, apoi comentă:

— Îţi văd creierul acolo în recipient, Ajax, dar nu pari să-l foloseşti. Poate că trebuie să-ţi schimbi electrofluidul? Magicienele au dovedit că ne pot distruge, iar tu vrei să intrăm orbeşte în cea mai mare ameninţare pe care au înfruntat-o vreodată cymecii, ca nişte oi oferindu-şi gâtul la tăiere?

— Putem aduce destule nave robotice ca să atacăm de pe orbită, sugeră Dante. Nu-i nevoie să riscăm noi înşine.

— Asta e ceva personal, mârâi Ajax. Unul dintre titani a fost asasinat. Nu putem doar să aruncăm rachete de pe partea cealaltă a sistemului planetar. Asta-i metoda unui laş… chiar dacă maşinile gânditoare o numesc *eficientă.*

— Putem face un compromis, propuse Agamemnon. Juno, Xerxes şi cu mine am aduna nişte neocymeci ca voluntari şi ne-am duce acolo cu o flotă de roboţi. Asta ar trebui să producă pagube imense pe Rossak.

— Dar eu nu pot merge, Agamemnon, exclamă Xerxes. Am de lucru aici, cu Dante. Monumentele noastre cele mai măreţe din Piaţa Forumului sunt aproape gata. Tocmai am început să lucrăm la o statuie nouă a lui Barbarossa…

— Exact la timp, comentă Juno. Sunt sigură că apreciază asta, acum că e mort.

— Xerxes are dreptate, interveni Dante. Mai e şi friza cea mare a victoriei titanilor care trebuie proiectată şi construită pe coasta dealului de lângă centrul reţelei metropolitane. Avem şefi de echipă, dar au nevoie de supraveghere continuă. Altfel, cheltuielile vor creşte prea mult iar programele nu vor fi respectate…

— Având în vedere dezastrul recent petrecut cu propria lui statuie, Ajax este perfect familiarizat cu asemenea probleme, spuse Juno. De ce să nu-l lăsăm pe el aici, în loc de Xerxes?

Ajax răcni:

— N-o să rămân aici, în timp ce alţii pleacă în căutarea gloriei!

Dar Agamemnon hotărî:

— Xerxes, tu vei veni cu noi. Ajax, rămâi aici să monitorizezi construcţiile împreună cu Dante. Fă asta în memoria lui Barbarossa!

Atât Xerxes, cât şi Ajax protestară în continuare, dar Agamemnon era conducătorul şi îşi impuse asupra lor autoritatea pe care-o exercita de secole. Din containerul său, Juno cea fermecătoare pe vremuri întrebă:

— Îl poţi convinge pe Omnius să îngăduie asta, dragul meu?

— *Hrethgirii* de pe Giedi Prime nu l-au ucis doar pe prietenul noştru dar au şi anihilat noua încarnare a lui Omnius, înainte ca aceasta să poată fi actualizată. Cu multă vreme în urmă, când Barbarossa a modificat programarea originară a reţelei, a pus ceva din el însuşi în mintea computerului, destul pentru ca acesta să înţeleagă natura cuceririi. Pariez că va simţi şi el nevoia noastră de *răzbunare.*

Titanii reflectară în tăcere la acest comentariu, apoi Agamemnon adăugă:

— Vom merge pe Rossak şi-l vom lăsa în flăcări!

În război sunt nenumăraţi factori care nu pot fi prevăzuţi şi care nu depind de calitatea comandanţilor militari. În febra bătăliei, ies la iveală eroii, uneori din sursele cele mai puţin probabile.

VORIAN ATREIDES,
Momente de cotitură în istorie

Era soldat, nu politician. Xavier Harkonnen cunoştea tactici şi strategii militare, plănuise să-şi dedice viaţa serviciului în miliţia salusană şi în Armada Ligii. Acum însă nu avea de ales decât să vorbească în faţa reprezentaţilor Ligii adunaţi în Sala Parlamentului.

După victoria dulce-amară de pe Giedi Prime, unele lucruri aveau nevoie să fie spuse.

Vechea clădire a Parlamentului fusese proptită şi reparată, în timp ce schelăria şi zidurile temporare rămase marcau locurile unde reconstrucţia nu fusese încă terminată. Plazroca, stâlpii şi pereţii pictaţi erau încă pline de urme de crăpături şi de peticele vizibile. Cicatrice de război, însemne de onoare…

Puţin înainte de discursul programat al tânărului ofiţer, viceregele Butler stătuse în Sala Parlamentului alături de stoica lui soţie, participând la un serviciu memorial pentru Serena şi pentru camarazii căzuţi în misiunea de salvare de pe Giedi Prime.

— A murit făcând exact ceea ce pretindea de la ea însăşi şi de la noi, spusese viceregele. S-a stins o lumină în viaţa noastră!

În anul care trecuse de la atacul cymecilor de pe Salusa, oamenii suportaseră multe înmormântări şi prea multă durere. Dar Serena, tânăra înfocata reprezentantă, insistase întotdeauna ca Liga să slujească oamenii şi să-i ajute pe cei în nevoie.

Lângă vicerege, Livia Butler purta roba de meditaţie din Oraşul Reculegerii. Îşi văzuse deja unicul fiu, Fredo, murind de boala de sânge; acum, fiica ei cea mai mare fusese

ucisă de maşinile gânditoare. Dintre copiii ei, o mai avea doar pe eterica Octa.

Reprezentanţii lumilor Ligii rămaseră tăcuţi şi respectuoşi, împărtăşindu-le suferinţa. În ciuda tinereţii ei, Serena Butler făcuse o impresie durabilă, cu idealismul şi exuberanţa ei. După elogiul oficial, mulţi vorbitori urcară pe rând la tribună să laude actele ei de generozitate.

Xavier ascultă omagiile. Reprezentanţii îl priveau compătimitor. Se gândi la viaţa pe care el şi cu Serena ar fi trebuit s-o ducă împreună.

De dragul ei, totuşi, Xavier nu vărsase lacrimi la vedere, şi nici n-avea s-o facă. Dacă rasa umană ar fi plâns pentru toţi cei care căzuseră, ar fi fost paralizată într-o stare nesfârşită de jale. Îi tremurau buzele, iar ochii i se împăienjeneau, dar se sili să rămână tare. Era datoria lui. Deşi inima îi plângea, mintea lui Xavier se îndrepta plină de gânduri mânioase împotriva inamicului şi împotriva simpatizanţilor trădători care luptau alături de roboti.

Amintirea Serenei avea să fie sursa lui permanentă de putere şi de inspiraţie. Chiar şi din moarte, avea să-l îndrume către realizări pe care nu le-ar fi atins niciodată fără ea. Încă mai avea colierul de diamante negre prin care proiectase ultimul mesaj pentru el, chemarea curajoasă la arme de a ajuta Giedi Prime. Fermecătoarea Serena va veghea mereu asupra lui – aşa cum făcea şi acum, când era pe cale să adune la un loc resursele şi forţa militară a maselor furioase.

Zguduit şi îndârjit, Xavier păşi în cochilia acustică de proiecţie, urmat de palidul vicerege Butler. Amândoi purtau robe şi pelerine cu argintiu şi albastru, şi banderole negre pe frunte, pentru a-i cinsti pe cei dragi căzuţi în luptă.

Era timpul să continue treburile omenirii.

După recentul lui succes militar, avea nevoie de o mică introducere.

— Suntem fiinţe umane, şi am luptat întotdeauna pentru drepturile şi pentru libertatea noastră. Am alcătuit Liga Nobililor pentru ca oamenii liberi să poată rezista în faţa

titanilor, iar după ei, în faţa maşinilor gânditoare. Numai rămânând uniţi am putut să oprim cuceririle năvalnice ale duşmanilor noştri…

Scrută reprezentanţii aşezaţi în sala aglomerată.

— Dar câteodată, Liga este cel mai mare duşman al ei însăşi.

Participanţii îşi respectau prea mult eroul ca să-l contrazică, iar Xavier continuă repede şi concis:

— În timp ce noi înşirăm vorbe goale despre alianţa noastră, lumile Ligii rămân independente şi preocupate doar de ele însele. Când o planetă asediată cere ajutor, Liga dezbate şi se agită luni întregi înainte să ne hotărâm asupra răspunsului – până când e prea târziu! Am văzut asta pe Giedi Prime. Numai nebunia Serenei ne-a silit să acţionăm destul de rapid ca să conteze. Ştia exact ce face, şi a plătit pentru asta cu viaţa ei!

Când câţiva reprezentanţi începură să murmure, Xavier se aprinse şi îi reduse la tăcere cu o voce tunătoare.

— Liga Nobililor trebuie să formeze o coaliţie mai puternică, sub o conducere care să funcţioneze. Pentru a fi eficienţi împotriva unei hiperminţi de computer foarte organizate, avem nevoie de un guvern al oamenilor strâns legat, mai bun decât această structură dezlânată.

Gesticula violent în timp ce vorbea.

— Aşa cum a pledat Serena Butler, trebuie să facem toate eforturile să ne asigurăm de cooperarea planetelor nealiate, întărindu-ne astfel cadrul defensiv şi adăugând o zonă-tampon teritoriului nostru protejat…

Viceregele Butler păşi mai aproape de el şi adăugă cu glasul răguşit de emoţie:

— Acesta a fost mereu visul fiicei mele. Acum trebuie să-l facem al nostru!

Câţiva nobili nesiguri se ridicară, arătând un dezacord respectuos.

O femeie zveltă, cu înfăţişare severă, de pe Kirana III, rosti:

— Aducerea atâtor lumi sub o conducere strictă, în

special sub formă militară, îmi aduce aminte de Epoca Titanilor!
Un nobil mic de statură de pe Hagal strigă:
— Fără imperii!
Xavier ridică vocea.
— Nu este un imperiu mai bun decât dispariţia? În timp ce voi vă faceţi griji pentru nuanţele politice, Omnius cucereşte sisteme stelare!
Însă altcineva luă cuvântul:
— De secole, Liga Nobililor şi lumile sincronizate s-au ţinut reciproc în şah, într-un echilibru instabil. Omnius n-a făcut niciodată presiuni dincolo de limitele Vechiului Imperiu. Am presupus întotdeauna că maşinile gânditoare nu consideră acest lucru eficient sau care să merite efortul. De ce s-ar schimba acest lucru?
— Indiferent de motiv, s-a schimbat! Maşinile gânditoare par hotărâte să treacă la genocid!
Xavier îşi încleşta pumnii; nu se aşteptase să trebuiască să discute în contradictoriu despre asta, când dovezile erau atât de evidente.
— Trebuie să ne ghemuim speriaţi în dosul apărării noastre subţiri ca hârtia şi să ne mulţumim să *reacţionăm* de câte ori Omnius se decide să ne testeze? Cum am făcut aici, pe Salusa, acum un an, sau cum am făcut recent pe Giedi Prime?
Într-o răbufnire dramatică, ridică tribuna şi-o aruncă într-o parte a cochiliei, unde se sfărâmă. Nobilii din rândul din faţă se îndepărtară de ploaia de sticlă prismatică spartă. Reprezentanţii şocaţi strigară că purtarea lui Xavier era inoportună; alţii chemară gărzile de securitate să-l scoată din sală pe ofiţerul ieşit din minţi.
Păşind prin spărtura din cochilie, Xavier strigă fără ajutorul unui amplificator de voce:
— Bine! Acesta e spiritul pe care vreau să-l văd! Liga s-a înjosit prea multă vreme! Am vorbit cu ceilalţi comandanţi ai Armadei, şi cei mai mulţi dintre noi suntem de acord: trebuie să ne schimbăm tactica şi să luăm maşinile prin

surprindere. Vom cheltui toţi banii necesari, vom apela la imaginaţia tuturor savanţilor noştri şi vom crea noi arme – arme potrivite pentru a-l distruge pe Omnius, nu doar pentru a ne proteja pe noi, aici, acasă. Într-o zi, cred că va trebui să pornim la *ofensivă.* Este singura cale prin care putem câştiga acest conflict!

Treptat, adunarea înţelese că Xavier provocase intenţionat o reacţie. Cu gheata lustruită, acesta împinse de pe podium rămăşiţele sparte.

— Experienţa e dascălul nostru cel mai bun. Maşinile ar putea ataca din nou Salusa în orice clipă, sau Poritrinul, sau Rossak, sau Hagal. Ginaz, Kirana III, Seneca, colonia Vertree, Relicon – e nevoie să continuu? Niciuna dintre lumile noastre nu este în siguranţă!

Ridică degetul, mustrător.

— Dar dacă inversăm rolurile, putem împinge agresorii înapoi, cu mişcări îndrăzneţe, neprevăzute.

Făcu o pauză.

— Avem curajul s-o facem? Putem crea armele cu ajutorul cărora să reuşim? Vremea mulţumirii de sine a trecut.

În discuţia care urmă, Zufa Cenva oferi mai multe raiduri telepatice împotriva cymecilor. Mult mai multe candidate magiciene dintre cele mai bune se oferiseră deja voluntare, anunţă ea. Lordul Niko Bludd se lăudă cu munca neîncetată a lui Tio Holtzman, care plănuia să testeze curând un nou „rezonator pentru aliaje”. Alţi reprezentanţi ai Ligii oferiră sugestii, ţinte, metode de a-şi întări poziţia.

Uşurat şi inspirat, Xavier îşi roti privirea pe deasupra adunării. Îi făcuse să le fie ruşine, îi făcuse să arate un sprijin entuziast, iar vocile opoziţiei rămăseseră deocamdată slabe.

Lacrimi neaşteptate îi alunecară pe faţă, şi simţi gust de sare pe buze. Stors de emoţii şi de energie, îl observă pe viceregele Butler uitându-se mândru la el, ca şi cum tânărul ar fi fost fiul lui.

Intru în rolul Serenei, îşi dădu seama Xavier, *făcând ceea*

ce-ar fi făcut ea.

Ca pentru a echilibra durerea şi suferinţa, războiul a fost de asemenea locul de naştere al unora dintre cele mai mari visuri şi realizări ale noastre.

HOLTZMAN,
discurs de acceptare a Medaliei pentru Curaj de pe Poritrin

Cu o încredere oarbă, Tio Holtzman se lansă în noua sa idee, făcând-o pe Norma Cenva să se simtă complet lipsită de importanţă. Cu generatorul lui de rezonanţă pentru aliaje, inventatorul insista să se justifice faţă de ea.

Deşi continua să se îndoiască că ideea lui va merge, Norma nu-i putea expune propriile sale motive din cauza nesiguranţei demonstraţiilor matematice directe. Instinctul îi vorbea ca o voce sâcâitoare, dar Norma îşi păstra grijile pentru sine. După reacţia irascibilă a lui Holtzman la rezervele ei iniţiale, nu-i mai ceruse părerea încă o dată.

Norma spera că se înşeală. La urma urmei, era doar un om, şi departe de a fi perfectă…

În timp ce savantul îşi făcea de lucru în interiorul laboratorului de demonstraţii acoperit de cupolă – o structură de mărimea unui teatru, în vârful unei faleze alăturate – Norma rămânea la proiectele secundare. Chiar şi participarea sa cea mai modestă îl făcea nervos, ca şi cum ar fi pus mai mult preţ pe îndoielile ei, decât recunoştea cu voce tare.

Acum, Norma stătea pe marginea podului dintre porţiunile falezei, întinse mâna să apuce balustrada. Ascultând adierea murmurând prin cabluri, se uită prin plasa de siguranţă la traficul de pe râu, mult dedesubt.

Îl auzi pe Holtzman înăuntrul demo-laboratorului cu cupolă, strigând la sclavi în timp ce aceştia ridicau un generator voluminos care producea un câmp de rezonanţă, menit să disocieze şi să topească o structură metalică. Prezenţă poruncitoare, într-o robă alb-violetă, Holtzman purta colane în jurul gâtului, podoabe care-i arătau premiile

şi realizările ştiinţifice. Se încrunta la muncitorii săi, apoi se învârtea prin încăpere, verificând totul de două ori şi urmărind fiecare amănunt.

Lordul Bludd şi câţiva nobili de pe Poritrin aveau să vină să privească testul din acea zi, aşa că Norma înţelegea neliniştea lui Holtzman. Ea însăşi n-ar fi făcut o asemenea prezentare extravagantă unui dispozitiv care nu mai fusese încercat, dar omul de ştiinţă nu arăta nici măcar un strop de îndoială.

— Norma, te rog, ajută-mă aici, strigă Holtzman pe un ton exasperat.

Cu picioarele ei scurte, tânăra alergă de pe pod în laborator. Savantul arătă dezgustat către sclavi:

— Nu înţeleg o iotă din ce le-am zis să facă... Supraveghează-i, ca să pot să testez calibrarea!

În centrul camerei consolidate, echipa lui Holtzman ridicase un manechin de metal care amintea vag de trăsăturile unui robot de luptă. Norma nu mai văzuse niciodată o maşină gânditoare adevărată, dar studiase multe imagini înregistrate. Privi cu atenţie modelul. Acesta era inamicul, adevăratul duşman împotriva căruia trebuia să se îndrepte întreaga ei muncă.

Se uită la mentorul său cu mai multă compasiune, înţelegându-i disperarea. Holtzman avea obligaţia morală să cerceteze *orice* idee, să găsească *orice* cale de a continua această luptă nobilă. Avea un instinct bun pentru proiectoarele de energie, pentru câmpurile distorsionante şi armele fără proiectil. Norma spera că generatorul de rezonanţa pentru aliaje avea să funcţioneze până la urmă.

Înainte ca sclavii să fi terminat de instalat aparatura de testare, în afara casei principale se auzi zarvă. Şlepuri de ceremonie, împodobite cu panglici, apărură deasupra stâncilor unde balcoanele lui Holtzman dădeau spre fluviu. Gărzi de dragoni cu armuri de zale stăteau în picioare în aparatul zburător al lordului Bludd, împreună cu cinci senatori şi un istoric al curţii, în robă neagră.

Holtzman lăsă baltă ceea ce făcea.

— Norma, termină asta. Te rog!

Fără să se întoarcă spre ea, se grăbi să traverseze podul de legături ca să-şi întâmpine prestigioşii vizitatori.

Norma îi îndemnă pe sclavi să se grăbească, în timp ce potrivea personal calibrările şi regla aparatul conform specificaţiilor inventatorului. Lumina cobora prin luminatoarele înalte asupra modelului de robot.

Grinzile consolidate, de metal, ale tavanului traversau cupola de deasupra, susţinând scripeţii şi troliile folosite ca să care la locul lui masivul generator de rezonanţă.

Sclavii zenşiiţi posomorâţi se învârteau prin preajmă, purtând haine tradiţionale, cu dungi roşii şi albe, peste salopetele cenuşii, rezistente. Mulţi proprietari de slavi nu îngăduiau captivilor lor să arate semne de individualitate, dar lui Holtzman nu-i păsa câtuşi de puţin. Voia doar ca oamenii pe care-i deţinea să-şi îndeplinească sarcinile fără să se plângă.

După ce-şi terminară treaba, sclavii, cu privirile piezişe, se rezemară de peretele placat cu ceramică. Un bărbat cu barbă neagră şi ochi întunecaţi le vorbea într-o limbă necunoscută pentru Norma. Câteva clipe mai târziu, Holtzman, zâmbind larg, îşi conduse impozanţii oaspeţi în zona de demonstraţii.

Savantul îşi făcu o intrare grandioasă. Lângă el, Niko Bludd purta o tunică bufantă azurie şi o vestă stacojie, încheiată peste pieptul lat. Barba lui roşcată era ondulată în cârlionţi ordonaţi. La colţurile ochilor, cerculeţe tatuate arătau ca nişte mici bule.

Păşind printre sclavi, Bludd o observă pe Norma şi îi zâmbi micuţei femei condescendent şi patern. Norma se apleacă într-o reverenţă protocolară şi strânse politicos mâna alunecoasă, dată cu alifii.

— Ştim că timpul tău este preţios, lord Bludd. Prin urmare, totul a fost pregătit.

Holtzman îşi încrucişă mâinile.

— Acest dispozitiv n-a fost testat niciodată, iar în cursul prezentării de astăzi veţi fi primii martori ai potenţialului

său!

Vocea lui Bludd era gravă, dar muzicală.

— Întotdeauna ne aşteptăm la ce e mai bun din partea ta, Tio. Dacă maşinile gânditoare au coşmaruri, fără îndoială că tu faci parte din ele…

Suita lui chicoti, iar Holtzman făcu tot ce-i stătea în putinţă ca să roşească. Se întoarse spre sclavi şi începu să dea ordine. Şase lucrători ţineau în mână dispozitive de înregistrare a datelor, fiind aşezaţi în punctele importante din jurul modelului de robot.

Fotolii de pluş aduse din locuinţa principală fuseseră aranjate ca locuri de onoare. Holtzman luă loc alături de lordul Bludd, iar Norma fu silită să rămână în picioare lângă uşă. Mentorul ei părea încrezător şi entuziasmat, dar ea ştia cât de îngrijorat era în realitate. Un eşec, astăzi, ar fi putut să-i întunece gloria în ochii nobililor puternici din punct de vedere politic de pe Poritrin.

Respectabilii observatori stăteau pe scaunele lor greoaie. Holtzman se uită fix la sistemul de reglare al generatorului, rotindu-şi privirile ca şi cum ar fi făcut o mică rugăciune. Îi zâmbi încurajator Normei, apoi ordonă activarea prototipului.

Un sclav mută un întrerupător, aşa cum fusese învăţat. Masivul generator începu să murmure, îndreptându-şi raza invizibilă spre construcţia cu înfăţişare de robot.

— Dacă o să-l folosim în mod practic, explică Holtzman cu un tremur uşor în glas, vom găsi metode să facem generatorul mai compact, mai uşor de instalat pe nave mici…

— Sau putem să construim doar nave mai mari, replică Bludd, cu un chicotit gros.

Murmurul se înteţi, o vibraţie sonoră care făcu să-i clănţănească dinţii lui Norma. Ea observă un luciu slab de transpiraţie pe fruntea lui Holtzman.

— Uite, poţi deja să vezi! arătă omul de ştiinţă.

Robotul ţintă începu să se zguduie, cu membrele metalice tremurând şi torsul vibrând.

— Efectul va continua să crească!

Bludd era încântat.

— Robotul ăla regretă că s-a ridicat vreodată împotriva rasei umane, nu-i aşa?

Imitaţia de robot începu să lucească roşu ca vişinele, metalul încingându-se pe măsură ce aliajele intrau în rezonanţă cu câmpul distrugător proiectat asupra lui. Strălucind din ce în ce mai tare, deveni galben, amestecat cu porţiuni de un alb orbitor.

— Până acum, un robot adevărat ar fi fost distrus în interior, zise Holtzman, arătând în sfârşit mulţumit.

Dintr-o dată, grinzile grele ale laboratorului începură să vibreze, o rezonanţă secundară alimentată de robotul ţintă şi transmisă prin scheletul structural al cupolei. Un huruit ascuţit răsună prin întreaga structură.

Norma strigă:

— Câmpul de rezonanţă se extinde!

Grinzile tavanului zăngăneau ca nişte şerpi furioşi. În cupolă apăru o crăpătură.

— Închide-l! strigă Holtzman, dar sclavii îngroziţi se târâră într-un colţ al camerei, cât mai departe posibil de generator.

Modelul de robot se undui şi se răsuci, cu miezul corpului topit. Suporturile care-l ţineau în interiorul zonei de ţintă se îndoiră. Maşina de luptă cu înfăţişare ameninţătoare se înclină în faţă, apoi căzu brusc şi se sfărâmă în aşchii de metal înnegrit.

Holtzman îl apucă de mânecă pe Niko Bludd.

— Milord, vă rog, să trecem repede pe pod către clădirea principală. Se pare că avem o... mică problemă!

Ceilalţi nobili o luaseră deja la fugă spre podul aflat sub tensiune. Norma fu trasă o dată cu ei. Aruncă o privire în urmă şi văzu că sclavii zenşiiţi nu ştiau ce să facă. Tio Holtzman nu le dăduse nicio indicaţie în timp ce se retrăgea pe pasarelă, chiar în urma lui Bludd.

Dintr-un loc sigur, Norma văzu şase sclavi cuprinşi de panică poticnindu-se pe pod. Rămas în urmă, conducătorul

cu barbă neagră îi împingea înainte, strigând în limba lor ciudată. Pasarela începu să salte în sus şi-n jos, în rezonanţă cu proiectorul cuplat la legăturile de metal ale podului.

Conducătorul bărbos al zenşiiţilor strigă din nou la ei. Norma ar fi dorit să-i poată salva pe aceşti oameni năuciţi şi loviţi de soartă. N-ar fi putut dragonii să facă ceva? Paralizat de groază, Holtzman rămase fără grai, pe partea de faleză dinspre casă.

Înainte ca primul grup de sclavi să poată traversa, pasarela de susţinere se rupse de la mijloc, căzând cu un scrâşnet strident de metal în agonie. Nefericitele victime se prăbuşiră două sute de metri, până la baza falezei, apoi în râu.

Stând la capul podului, separat acum de restul lumii de către prăpastia dintre stânci, conducătorul cu barbă neagră înjură din nou. În spatele lui, o porţiune a acoperişului boltit se prăbuşi, distrugând prototipul generatorului şi oprind în sfârşit impulsul necruţător.

Se aşternu praful. Câteva flăcări şi un fuior de fum se înălţară în aer printre vaietele oamenilor răniţi, încă prinşi în clădirea prăbuşită.

Norma simţi că i se face greaţă. Lângă ea, Holtzman transpira din abundenţă şi arăta rău. Clipi iarăşi şi iarăşi, apoi se şterse pe frunte. Avea pielea cenuşie.

Cu voce crispată, Bludd remarcă:

— Nu e unul dintre eforturile tale cele mai pline de succes, Tio…

— Dar trebuie să admiţi că ideea e promiţătoare, lord Bludd. Priveşte potenţialul distructiv, replică Holtzman, uitându-se la nobilii impasibili fără măcar să se gândească la sclavii morţi şi răniţi. Putem fi recunoscători că nimeni n-a fost rănit!

Ştiinţa: Crearea de dileme prin soluţionarea misterelor.

NORMA CENVA,
caiete cu note de laborator nepublicate

Sub cupola dărâmată a clădirii pentru demonstraţii, petele de sânge se spălau uşor, dar urmele mai adânci rămâneau. În timp ce o echipă de sclavi noi curăţa molozul, Tio Holtzman traversă pasarela provizorie şi nu prea solidă. Se uită cu tristeţe la ruinele laboratorului.

Din locul în care lucra, Bel Moulay, conducătorul bărbos al sclavilor zenşiiţi, îl privi încruntat pe inventatorul insensibil. Ura pielea palidă a bărbatului de pe Poritrin, părul lui tuns pătrăţos şi hainele în culori arogante. Însemnele onorifice frivole ale omului de ştiinţă nu însemnau nimic pentru Bel Moulay, şi toţi captivii zenşiiţi erau jigniţi că un asemenea om inutil, stăpânit de iluzii, îşi putea etala bogăţia în timp ce-i călca în picioare pe cei credincioşi.

Cu voce gravă, conducătorul bărbos le dădu instrucţiuni şi aduse consolare tovarăşilor lui. Moulay însemnase întotdeauna mai mult decât cel mai puternic dintre ei: era de asemenea un lider religios, instruit pe Anbus IV potrivit celor mai stricte legi ale interpretării zenşiite a budislamului. Învăţase scripturile şi sutrele adevărate, analizase fiecare pasaj; ceilalţi sclavi aşteptau de la Bel Moulay să le interpreteze pentru ei.

În ciuda credinţei, era la fel de neajutorat ca şi coreligionarii săi, silii să servească toanele necredincioşilor. Păgânii refuzau să-i lase pe zenşiiţi să trăiască potrivit rânduielilor lor, dar insistau să-i tragă după ei în războiul lipsit de speranţă împotriva demonilor-maşini fără Dumnezei. Era o pedeapsă îngrozitoare, un şir de nenorociri karmice trimise asupra lor de Budaliah.

Dar ei aveau să iasă la liman şi să devină şi mai puternici, în cele din urmă…

Sub îndrumarea lui Bel Moulay, sclavii mutau

dărâmăturile, descoperind trupurile zdrobite ale camarazilor care lucraseră alături de el, fraţi zenşiiţi capturaţi când vânătorii de sclavi tlulaxa făcuseră un raid în oraşe din canioanele de pe Anbus IV.

Budalah avea să le arate până la urmă calea către libertate. La focurile de tabără, unde se spuneau poveşti, conducătorul bărbos promisese ca asupritorii aveau să fie pedepsiţi – dacă nu în această generaţie, atunci în următoarea, sau după încă una. Dar tot avea să se întâmple! Nu era treaba unui om simplu ca Bel Moulay să grăbească voia lui Dumnezeu…

Cu strigăte emoţionate, doi sclavi mutară o bucată de perete prăbuşit, descoperind trupul unui om care se agăţa încă de viaţă, deşi picioarele-i fuseseră zdrobite, iar torsul îi era plin de tăieturi de la cioburile de plaz transparent. Preocupat, Holtzman se apropie şi se uită cu atenţie la rănit.

— Nu practic medicina, dar pare să fie prea puţină speranţă.

Bel Moulay îl privi încruntat, cu ochi întunecaţi, pătrunzători.

— Cu toate acestea, trebuie să facem tot ce putem, rosti el în galach.

Trei muncitori zenşiiţi săpară în moloz şi duseră rănitul peste pasarela şubredă. În locuinţele sclavilor, vindecătorii aveau să se ocupe de răni.

După accident, Holtzman oferise provizii medicale de bază, deşi un efort similar fusese de prea puţin folos pentru a împiedica febra să bântuie în rândul populaţiei de sclavi. Omul de ştiinţă supraveghea muncitorii dintre dărâmături, dar era prea absorbit de propriile lui priorităţi.

Încruntat, savantul arătă nerăbdător spre sclavii care ridicau bucăţi din tavanul prăbuşit, ca să dezgroape victimele.

— Tu şi tu, lăsaţi deocamdată dezgropatul cadavrelor şi excavaţi ce-a mai rămas din dispozitivul meu!

Prizonierii ursuzi priviră către Moulay, căutând

îndrumare. Acesta dădu pur şi simplu din cap.

— Rezistenţa nu foloseşte la nimic acum, murmură el în limba lor secretă. Dar vă promit că va sosi vremea…

Mai târziu, în timpul puţinelor lor ore de somn, aveau să-şi ia morţii şi să le ofere binecuvântările zenşiite cuvenite, ca şi pregătirile pentru trecerea dincolo a sufletelor. Arderea trupurilor credincioşilor nu era un lucru pe care religia lor să-l accepte cu uşurinţă, dar acesta se dovedise a fi obiceiul de pe Poritrin. Bel Moulay era sigur că Budallah nu-i putea învinui pentru că nu urmau regulile tradiţionale, când nu aveau de ales în această privinţă.

Zeitatea lui putea fi una mânioasă, totuşi. Moulay spera să trăiască îndeajuns cât să vadă răzbunarea lovindu-i pe aceşti asupritori, chiar dacă asta ar fi fost sub forma maşinilor gânditoare.

După ce clădirea pentru demonstraţii fu curăţată, Holtzman începu să vorbească singur, plănuind noi experimente şi teste. Se gândea să mai achiziţioneze nişte sclavi pentru a înlocui pierderile recente.

În total, din clădirea pentru demonstraţii fură recuperaţi doisprezece sclavi, în timp ce aceia care căzuseră de pe pasarelă, găsindu-şi moartea, fuseseră deja adunaţi din râu şi înlăturaţi de echipele crematoriilor publice. Bel Moulay îl ştia pe fiecare pe nume, şi avea să se asigure că zenşiiţii vor rosti rugăciuni continue pentru ei. N-avea să uite niciodată ce se întâmplase aici…

Sau cine era răspunzător: *Tio Holtzman.*

Mintea impune un cadru arbitrar numit „realitate”, care este complet independent de ceea ce raportează simţurile.

COGITORII,

Postulat fundamental

„Nimic nu este imposibil”, îi spusese creierul fără trup.

În liniştea cenuşie dinaintea zorilor, Iblis Ginjo se răsucea neliniştit în patul improvizat, între limitele taberei de muncă şi ale sălaşelor ei de locuit pentru sclavii umani. Din moment ce vremea fusese deosebit de caldă pentru acest anotimp, îşi trăsese patul pliant pe prispa căsuţei pe care i-o dăduseră neocymecii. Stătuse întins, fără să doarmă, cu ochii aţintiţi la stelele îndepărtate, întrebându-se care dintre ele se mai afla sub controlul oamenilor liberi.

Undeva acolo, departe, Liga reuşise să-l ţină pe Omnius la distanţa vreme de o mie de ani. Ascultând concentrat, dar temându-se să pună întrebări sau să atragă atenţia asupra lui, Iblis auzise relatări despre felul în care maşinile mai întâi cuceriseră, apoi pierduseră Giedi Prime. Oamenii perseverenţi alungaseră maşinile, ucigându-l pe titanul Barbarossa şi distrugând un nou Omnius.

O realizare incredibilă. Dar cum? Ce făcuseră ca să obţină o asemenea victorie? Ce fel de conducători avuseseră? Şi cum ar fi putut reuşi el însuşi acelaşi lucru?

Ameţit şi obosit, Iblis se foi în pat. Avea să-şi petreacă iarăşi ziua convingând nişte sclavi subordonaţi lui să isprăvească sarcini fără rost pentru stăpânii-maşini. Fiecare zi era la fel, iar maşinile gânditoare ar fi putut trăi mii de ani. Cât de multe putea *el* înfăptui într-o biată viaţă de om?

Dar Iblis prinsese curaj de la cuvintele cogitorului: *Nimic nu este imposibil.*

Deschise pleoapele tremurânde, vrând să filtreze răsăritul care se apropia. În schimb, văzu o reflexie distorsionată, un perete de plexiplaz curbat, nişte contururi organice rozalii, suspendate într-un container cu fluid încărcat de energie.

Se ridică brusc. Cogitorul Eklo se afla pe duşumeaua verandei sale. Lângă recipient se aşezase călugărul cel solid, Aquim, legănându-se înainte şi înapoi, cu ochii închişi, meditând într-o transă indusă de semuta.

— Ce faceţi aici? întrebă Iblis cu voce şoptită.

Teama îi tăie respiraţia.

— Dacă cymecii vă găsesc în tabără, o să…

Aquim deschise ochii înceţoşaţi.

— Oamenii de încredere nu sunt singurii care au o înţelegere cu titanii şi cu Omnius. Eklo doreşte să-ţi vorbească direct…

Înghiţind cu greutate, Iblis îşi mută privirea de la creierul supradimensionat, suspendat în electrofluidul lui, la călugărul tras la faţă.

— Ce vrea?

— Eklo doreşte să-ţi vorbească despre revoltele nereuşite de pe vremuri ale oamenilor!

Ţinând o mână pe containerul de păstrare, mângâie suprafaţa netedă, ca şi cum ar fi vrut să-i perceapă vibraţiile.

— Ai auzit vreodată de Revoltele Hrethgirilor?

Iblis privi în jur pe furiş. Nu zări niciunul dintre ochii-de-pază ai lui Omnius.

— Asta nu-i soiul de istorie pe care sclavilor le e îngăduit s-o ştie, chiar şi unui şef de echipă de nivelul meu…

Secundantul se aplecă în faţă, cu sprâncenele îmbinate. Vorbi despre lucruri pe care le învăţase, fără să se conecteze direct prin electrofluid la gândurile cogitorului.

— Revolte sângeroase au avut loc după ce titanii s-au convertit în cymeci, dar înainte ca Omnius să se trezească. Simţindu-se nemuritori, cymecii au devenit exagerat de brutali. În special cel numit Ajax, care era atât de malefic torturând oamenii supravieţuitori, încât până şi partenera lui, Hecate, l-a părăsit şi a dispărut!

Iblis comentă:

— Ajax nu s-a schimbat prea mult de-a lungul secolelor.

Ochii tiviţi cu roşu ai lui Aquim se aprinseră. Creierul lui

Eklo tremură înăuntrul soluţiei nutritive.

— Din cauza brutalităţii excesive a lui Ajax, oamenii asupriţi au început o revoltă, în special pe Walgis, dar care s-a răspândit şi pe Corrin şi Richese. Sclavii s-au răsculat, distrugând doi dintre titanii originari, Alexander şi Tamerlane.

— Cymecii au răspuns cu o represiune rapidă şi decisivă. Ajax s-a delectat teribil izolând Walgis şi exterminând apoi, metodic, fiecare om viu de acolo. Au fost măcelăriţi miliarde!

Iblis se străduia să gândească. Acest cogitor venise atâta drum din turnul lui înalt ca să-l vadă pe el. Importanţa unui asemenea gest îl năucea.

— Vrei să-mi spui că o revoltă împotriva maşinilor e posibilă, sau că e condamnată la eşec?

Masivul călugăr întinse mâna aspră să apuce încheietura lui Iblis.

— Eklo îţi va spune el însuşi.

Iblis simţi un val de nelinişte dar, înainte să se poată opune, Aquim apăsă vârfurile degetelor şefului de echipă în electrofluidul vâscos care înconjura creierul străvechi al cogitorului. Soluţia alunecoasă i se păru lui Iblis rece ca gheaţa, apoi fierbinte. Pielea de pe mână îl furnica de parcă o mie de păianjeni micuţi i-ar fi alergat prin carne.

Dintr-o dată, îşi dădu seama că poate simţi gânduri, cuvinte şi impresii curgând dinspre Eklo direct în mintea lui.

— Revolta a eşuat, dar ce încercare glorioasă!

Iblis primi încă un mesaj, fără cuvinte, dar care transmitea cu toate acestea un înţeles, ca o epifanie. Era ca şi cum măreţia universului se deschisese în faţa lui, atâtea lucruri pe care nu le înţelesese până acum atâtea lucruri pe care Omnius nu permitea ca sclavii să le ştie. Simţind un calm desăvârşit, introduse mâna şi mai adânc în lichid. Vârfurile degetelor atinseră ţesutul foarte delicat al cogitorului.

— Nu eşti singur…

Vorbele lui Eklo răsunară tocmai în sufletul lui.

— Te pot ajuta… Aquim te poate ajuta!

Pentru câteva clipe, Iblis privi către orizont, în timp ce soarele auriu se înălţa revărsându-şi lumina asupra Pământului înrobit. Acum nu mai privea povestea asta a revoltei eşuate ca pe un avertisment, ci ca pe un semn de speranţă. O revoltă mai bine organizată ar fi putut reuşi, având îndrumarea şi planificarea potrivite. *Plus* conducătorul potrivit…

Iblis, care nu avea altă dată niciun scop şi niciun sens în viaţă, în afară de a se bucura de confortul situaţiei sale de om de încredere al maşinilor, simţea acum un sentiment de mânie crescând înăuntrul lui. Revelaţia îi umplu inima de fervoare. Călugărul Aquim părea să împărtăşească aceeaşi pasiune, la adăpostul expresiei sale ameţite de consumul de semuta.

— Nimic nu este imposibil, repetă Eklo.

Uluit, Iblis scoase mâna din lichidul încărcat de energie şi-şi privi fix degetele. Călugărul cel voinic luă de pe jos recipientul conţinând creierul cogitorului şi-l închise etanş. Strângând cilindrul la piept, porni pe jos către munţi, lăsându-l pe Iblis să depene singur viziunile care îi inundaseră sufletul.

Credinţa într-o „maşină inteligentă” generează informaţii eronate şi ignoranţă. Supoziţiile neverificate abundă. Întrebări-cheie rămân fără răspuns. Nu mi-am dat seama de orgoliul şi de greşeala mea decât când a fost prea târziu pentru noi.

BARBAROSSA,
Anatomia unei revolte

Erasmus şi-ar fi dorit ca sofisticata hiperminte să fi petrecut mai mult timp studiind emoţiile umane. La urma urmei, lumile sincronizate aveau acces la arhive imense de înregistrări adunate de-a lungul mai multor milenii de cercetări umane. Dacă Omnius ar fi făcut acest efort, ar fi putut înţelege acum frustrarea robotului independent.

— Problema ta, Omnius, vorbi robotul către ecranul dintr-o cameră izolată aflată la un etaj de sus al vilei sale de pe Pământ, este că te aştepţi la răspunsuri precise şi definitorii într-un sistem esenţialmente nesigur. Vrei ca un număr mare de subiecte experimentale – toate umane – să se comporte într-un mod predictibil, la fel de înregimentate ca şi roboţii tăi paznici…

Erasmus păşi prin faţa ecranului până când Omnius îndreptă în sfârşit doi dintre ochii-de-pază plutitori pentru a-l scana din direcţii diferite.

— Ţi-am dat sarcina să creezi un model detaliat şi reproductibil care să explice şi să prevadă cu exactitate comportamentul uman. Cum să-i facem utilizabili? Mă bazez pe tine să explici asta în mod mulţumitor pentru mine.

Omnius îşi schimbă vocea, dându-i un ton ascuţit.

— Tolerez testele tale neîncetate, în speranţa că voi primi până la urmă un răspuns. Ai încercat destul. Eşti mai degrabă ca un copil care se joacă întruna cu aceleaşi fleacuri…

— Slujesc un scop de valoare. Fără eforturile mele de a-i înţelege pe *hrethgiri,* ai trece printr-o stare de confuzie

extremă. În limbajul uman, aş fi numit „avocatul diavolului”!

— Unii dintre oameni te numesc diavolul însuşi, replică Omnius. M-am gândit mult la problema experimentelor tale şi trebuie să conchid că, indiferent ce descoperi despre oameni, nu va dezvălui nimic nou pentru noi. Imprevizibilitatea lor nu este decât atât – sunt complet imprevizibili. Oamenii cer un efort de întreţinere prea mare. Creează necazuri…

— Ne-au creat pe noi, Omnius. Crezi că noi suntem perfecţi?

— Crezi că dacă ne luăm la întrecere cu oamenii, vom ajunge mai aproape de perfecţiune?

Deşi hipermintea n-ar fi găsit niciun înţeles în asta, Erasmus îşi modelă într-o încruntătură faţa maleabilă, reflectorizantă.

— Da… cred, rosti în cele din urmă robotul. Putem lua ce e mai bun din ambele părţi.

Ochii-de-pază îl urmară pe drumul din camera somptuoasă către balconul aflat la câteva etaje deasupra pieţei pavate, ce se deschidea în reţeaua oraşului. Fântânile şi garguiele erau magnifice, imitate după arta şi sculptura din epoca de aur a Pământului. Niciun alt robot nu aprecia frumuseţea la fel de mult ca şi el. În această după-amiază înnorată, artizanii executau ornamentaţii de jur împrejurul ferestrelor, iar în faţada clădirii se construiau noi firide, astfel ca Erasmus să poată instala statui în plus, ca şi mai multe ghivece colorate pentru flori, din moment ce Serenei Butler îi plăcea atât de mult să aibă grijă de ele.

De la acest balcon, se arătă fiinţelor umane docile. Unii muncitori ridicară ochii spre el, apoi se aplecară şi mai sârguincioşi asupra sarcinilor lor, ca şi cum s-ar fi temut că ar fi putut să-i pedepsească ori – şi mai rău – i-ar fi putut alege pentru oribilele lui proiecte de laborator.

Erasmus îşi continuă conversaţia cu hipermintea:

— Cu siguranţă unele dintre experimentele mele te intrigă, Omnius, măcar puţin?

— Cunoşti răspunsul la întrebarea asta.

Erasmus continuă:

— Da, experimentul de testare a loialităţii supuşilor tăi umani se desfăşoară foarte bine. Am transmis mesaje criptice câtorva candidaţi dintre oamenii de încredere – prefer să nu dezvălui exact câţi – sugerându-le să se alăture rebeliunii ce se urzeşte împotriva ta.

— Nu se urzeşte nicio revoltă împotriva mea!

— Sigur că nu… Iar dacă oamenii de încredere îţi sunt cu desăvârşire loiali, nu se vor gândi niciodată la o asemenea posibilitate. Pe de altă parte, dacă ar fi sincer credincioşi stăpânirii tale, ar raporta imediat mesajele mele incendiare. Prin urmare, presupun că ai primit rapoarte de la subiectele mele de experiment?

Pentru o clipă prelungită, Omnius ezită.

— O să-mi verific din nou înregistrările…

Erasmus îi urmări pe silitorii artizani din piaţă, apoi traversă holurile de la etajul de sus al vilei către partea cealaltă a impozantului edificiu. Privi pe fereastră către mizerabilele barăci împrejmuite şi ţarcurile de reproducere din care-şi obţinea subiectele experimentale.

Cu multă vreme în urmă, crescuse un subgrup de prizonieri în condiţii inferioare acestora, tratându-i ca pe nişte animale, pentru a vedea cum ar afecta acest lucru mult-lăudatul lor „spirit uman”. Deloc surprinzător, într-o generaţie sau două, îşi pierduseră orice aparenţă de comportament civilizat, de morală, îndatoriri familiale şi demnitate.

Erasmus zise:

— Când ai impus oamenilor de pe lumile sincronizate un sistem de caste, ai încercat să-i faci mai disciplinaţi şi mai asemănători maşinilor…

Scrută gloatele murdare şi gălăgioase din ţarcurile sclavilor.

— În timp ce sistemul de caste îi împarte în anumite categorii, noi am perpetuat un model specific de comportament uman care le-a permis să vadă cum alţi

membri ai propriei lor rase sunt diferiţi. Face parte din natura omenirii să tindă spre lucruri pe care nu le are, să fure recompensele pe care o altă persoană ar putea să le câştige... În final, ca un om să fie invidios pe situaţia altuia!

Îşi concentră filamentele optice asupra încântătoarei privelişti a oceanului de dincolo de ţarcurile murdare ale sclavilor, asupra valurilor învolburate alb-albastre de la baza versantului. Îşi ridică faţa reflectorizantă, astfel încât să-şi poată îndrepta privirile spre pescăruşii de pe cer. Asemenea imagini se potriveau cu estetica lui programată mai mult decât complexul murdar, îngrădit.

Erasmus continuă:

— Fiinţele tale umane cele mai privilegiate, cum ar fi fiul actual al lui Agamemnon, deţin poziţia cea mai înaltă printre ai lor. Sunt favoriţii noştri de nădejde, ocupând o treaptă intermediară între fiinţele biologice conştiente de sine şi maşinile gânditoare. Din acest rezervor luăm candidaţii pentru transformarea în neocymeci...

Ochiul-de-pază bâzâi lângă capul lustruit al robotului. Prin dispozitivul zburător, Omnius spuse:

— Ştiu toate astea!

Erasmus continuă ca şi cum n-ar fi auzit:

— Iar casta de dedesubtul oamenilor de încredere include fiinţe umane civilizate şi educate, gânditori şi creatori talentaţi, cum ar fi arhitecţii care proiectează monumentele interminabile ale titanilor. Ne bazăm pe ei să îndeplinească sarcini sofisticate, cum ar fi cele executate de artizani şi meşteşugari la vila mea. Imediat sub aceştia se află personalul casei, bucătarii şi grădinarii mei.

Robotul examină ţarcurile sclavilor şi-şi dădu seama că o asemenea urâţenie îngrozitoare îl făcea să-şi dorească să se întoarcă în grădinile lui de flori, să hoinărească printre speciile cultivate cu grijă. Serena Butler făcuse deja minuni cu plantele. Avea o înţelegere intuitivă a grădinăritului.

— E adevărat, amărâţii de-acolo de jos, din ţarcuri, nu sunt buni la mare lucru în afară de a da naştere unor noi progenituri sau de a fi folosiţi pentru disecţii în experimente

medicale…

Într-o privinţă, Erasmus semăna cu Serena: simţea deseori nevoia să taie şi să plivească rasa umană în propria lui grădină.

— Mă grăbesc să adaug, zise robotul, că umanitatea ca întreg are pentru noi o valoare supremă… De neînlocuit!

— Am mai auzit argumentul acesta şi înainte, rosti Omnius gânditor, în timp ce ochiul-de-pază zbură mai sus, pentru o panoramă mai largă. Deşi maşinile ar putea executa fiecare sarcină pe care ai enumerat-o.

— Am acceptat totuşi loialitatea supuşilor mei umani şi le-am acordat unora dintre ei privilegii.

— Argumentele tale nu par… — ezită Erasmus, deoarece cuvântul pe care-l avea în minte ar fi fost o insultă supremă pentru un computer – … *logice!*

Omnius replică:

— Toţi oamenii, cu strania lor înclinaţie pentru religie şi pentru credinţa în lucruri de neînţeles, ar trebui să se roage ca experimentele tale să demonstreze că eu am dreptate referitor la natura umană, şi nu tu. Pentru că dacă tu ai dreptate, Erasmus, asta va avea consecinţe inevitabile şi violente pentru întreaga lor rasă.

Religia, considerată deseori o forţă separatoare între oameni, este de asemenea capabilă să ţină laolaltă ceea ce ar putea altfel să desfacă în bucăţi.

LIVIA BUTLER,
jurnale private

Câmpurile noroioase ale Isanei se întindeau într-un evantai larg acolo unde fluviul se pierdea într-o mare de apă amestecată cu noroi. Fără cămaşă, băiatul Ishmael stătea în nămol, abia reuşind să-şi păstreze echilibrul. În fiecare noapte îşi spăla mâinile inflamate şi se dădea cu alifii din ce în ce mai puţine.

Supraveghetorii echipelor de lucru nu arătau nicio simpatie pentru greutăţile sclavilor. Unul dintre ei îl apucă de mână pe Ishmael şi i le întoarse ca să examineze rănile, apoi îl împinse deoparte.

— Munceşte mai departe, o să te întărească.

Ishmael se întoarse la lucru, observând în tăcere că mâinile bărbatului erau mult mai moi decât ale lui.

O dată ce sezonul de plantare a scoicilor se termina, proprietarii de sclavi aveau să găsească altceva de lucru pentru ei, poate să-i trimită în nord, în asprele câmpuri de trestii, să reteze tulpinile dese şi să recolteze sucurile.

Unii dintre zensunniţi murmurau că, dacă ar fi fost transferaţi pe terenurile agricole, ar fi evadat în timpul nopţii şi ar fi fugit în sălbăticie. Dar Ishmael n-avea nici cea mai mică idee cum să supravieţuiască pe Poritrin, nu cunoştea plantele comestibile sau animalele locale de pradă, aşa cum se întâmpla pe Harmonthep. Orice evadat s-ar fi trezit fără unelte sau arme şi, dacă ar fi fost capturat, ar fi înfruntat cu siguranţă pedepse severe.

Câţiva dintre sclavii plini de mâl începură să cânte, dar melodiile populare se schimbau de la o planetă la alta, versurile erau diferite la fiecare sectă budislamică. Ishmael lucră până când muşchii şi oasele începură să-l doară, iar ochii nu mai vedeau mare lucru în afară de soarele

strălucind pe apele nemişcate. În drumurile nesfârşite până la bazinele de aprovizionare şi înapoi, trebuie să fi plantat un milion de puieţi de moluşte. Fără îndoială, avea să i se ceară să planteze încă un milion…

Auzind trei fluierături stridente, Ishmael ridică ochii şi îl văzu pe supraveghetorul cu buze de broscoi stând pe platforma lui montată deasupra câmpurilor de noroi, în siguranţă şi uscat. Ishmael ştia că nu era încă vremea pentru scurta pauză de dimineaţă a sclavilor.

Cu ochii pe jumătate închişi, supraveghetorul scrută echipa de muncitori, ca şi cum ar fi făcut o selecţie mentală. Arătă către câţiva dintre plantatorii mai tineri, printre ei şi Ishmael, şi le dădu instrucţiuni să se îndrepte către un debarcader de la marginea uscatului.

— Spălaţi-vă! Aţi fost repartizaţi în altă parte…

Ishmael simţi o gheară îngheţată strângându-i inima. Deşi ura noroiul urât mirositor, aceşti refugiaţi de pe Harmonthep erau singura legătură cu planeta lui natală şi cu bunicul său.

Unii dintre „voluntari” se văitară. Doi dintre cei care nu fusesem aleşi se agăţară de tovarăşii lor transferaţi, refuzând să-i lase să plece. Supraveghetorul cu figură de broscoi lătră cuvinte aspre şi făcu gesturi ameninţătoare. Doi membri ai gărzii de dragoni veniră să aplice hotărârea, împroşcând noroi pe uniformele lor aurite, în timp ce despărţeau sclavii. Deşi trist şi îngrozit, Ishmael nu opuse rezistenţă. N-ar fi putut niciodată să învingă, dacă se lupta cu ei.

Supraveghetorul îşi lărgi buzele într-un rânjet.

— Sunteţi norocoşi cu toţii… A avut loc un accident în laboratoarele savantului Holtzman, şi are nevoie de sclavi înlocuitori care să efectueze calcule. Băieţi deştepţi. Muncă uşoară, în comparaţie cu asta!

Vizibil sceptic, Ishmael privi grupul zdrenţăros de tineri mânjiţi de noroi.

Din nou dezrădăcinat, scos dintr-o existentă mohorâtă care abia începuse să pară normală, Ishmael se târî pe

drum, fără să înţeleagă ce trebuia să facă. Avea să găsească totuşi o cale să îndure. Bunicul lui îl învăţase că supravieţuirea era esenţa succesului şi că violenţa era ultimul refugiu al unui ratat. Aceasta era calea zensunnită.

*

Curăţat şi cu părul tuns scurt, Ishmael se foia în hainele curate. Aştepta într-o încăpere mare, împreună cu alţi vreo doisprezece recruţi luaţi din echipele de lucru din preajma oraşului Starda. Gărzile de dragoni rămaseră postaţi la uşă, armura lor de zale aurii şi coifurile ornamentate făcându-i să arate ca nişte păsări de pradă.

Ishmael ocupa un loc alături de un băiat brunet, cam de vârsta lui, cu pielea brun-deschis şi chipul îngust.

— Mă cheamă Aliid, spuse băiatul încet, deşi gărzile îi anunţaseră să tacă. Aliid avea o ardoare care sugera necazuri, sau poate calităţi de conducător. Un vizionar sau un criminal…

— Eu sunt Ishmael.

Privi nervos în jur.

Un dragon se întoarse spre cei care şopteau, şi amândoi băieţii îşi luară o expresie placidă. Soldatul întoarse capul, iar Aliid vorbi iarăşi, cât putea de repede:

— A fost capturaţi pe Anbus IV. Tu de unde vii?

— Harmonthep.

Un bărbat bine îmbrăcat intră în încăpere, provocând agitaţie. Cu pielea de culoare deschisă şi o coamă de păr cenuşiu tuns drept, arăta şi se purta ca un lord. Purta coliere decorative în jurul gâtului şi o robă albă, moale, cu mâneci largi. Chipul şi ochii pătrunzători arătau prea puţin interes pentru lotul de sclavi. Se uită de sus, evaluând tinerii lucrători fără prea mare satisfacţie, doar cu resemnare.

— O să meargă – dacă sunt instruiţi destul de bine şi urmăriţi totul cu atenţie…

Stătea lângă o tânără micuţă, cu trăsături comune, care avea un trup ca de copil, deşi faţa ei arăta mult mai în vârstă. Preocupat, bărbatul în robă albă murmură ceva înspre fată şi ieşi, ca şi cum ar fi avut treburi mult mai importante de făcut.

— Acesta a fost savantul Holtzman, rosti femeia. Marele om de ştiinţă este acum stăpânul vostru. Munca noastră va ajuta la înfrângerea maşinilor gânditoare!

Le aruncă un zâmbet plin de speranţă, dar puţini dintre băieţi păreau să se sinchisească de scopurile pe care le-ar fi putut avea noul stăpân de sclavi.

Neliniştită de reacţia lor, tânăra continuă:

— Eu sunt Norma Cenva şi lucrez, de asemenea, cu savantul Holtzman. Veţi fi instruiţi să efectuaţi calcule matematice. Războiul împotriva maşinilor ne afectează pe toţi, prin urmare în acest fel vă puteţi aduce şi voi aportul…

Părea să fi repetat discursul de multe ori.

Aliid se încruntă, ascultându-i dispreţuitor vorbele.

— Sunt mai înalt decât *ea!*

Ca şi cum l-ar fi auzit, Norma se întoarse să-l privească direct pe Aliid.

— Cu o singură trăsătură de condei, puteţi încheia un calcul care ar câştiga victoria împotriva Omnius. Ţineţi minte asta…

Când fata nu se mai uită la el, Aliid vorbi din colţul gurii:

— Şi chiar dacă o să câştigăm războiul pentru ei, ne vor elibera?

Noaptea, în locuinţele lor comune de la moşia din vârful falezei, sclavii fură lăsaţi singuri. Aici, prizonierii budislamici îşi păstrau cultura vie.

Ishmael fu surprins de aşezarea lui între membrii sectei zenşiite – o interpretare diferită a budislamului care se despărţise de zensunniţi cu multe secole în urmă, înaintea

marii evadări din Vechiul Imperiu pe cale să se destrame.

Îl cunoscu pe conducătorul lor voinic, cu ochi negri, Bel Moulay, un om care obţinuse pentru oamenii săi permisiunea de a purta veşmintele tradiţionale, în dungi, peste uniformele mohorâte de lucru. Îmbrăcămintea tribală era un simbol al identităţii lor, albul libertăţii şi roşul sângelui. Stăpânii de sclavi nu înţelegeau nimic din acest simbolism, ceea ce nu era însă nicio pierdere.

Cu ochii strălucitori, Aliid se aşeză lângă Ishmael:

— Ascultă-l pe Bel Moulay… El ne va da speranţă. Are un plan!

Ishmael se ghemui pe jos. Avea stomacul plin cu o hrană ciudată, fără gust, dar săţioasă. Oricât de mult l-ar fi detestat pe noul lui stăpân, băiatul prefera să lucreze aici, în loc de oribilele câmpuri de noroi.

Bel Moulay îi chemă pe toţi la rugăciune cu un glas ferm, aspru, apoi intonă sutre sacre într-o limbă pe care-o folosea bunicul lui Ishmael, o limbă ezoterică înţeleasă doar de cei mai devotaţi. În acest fel, puteau discuta fără să fie înţeleşi de stăpânii ce-ar fi putut trage cu urechea.

— Oamenii noştri au aşteptat răzbunarea, rosti Moulay. Eram liberi, apoi am fost capturaţi. Unii dintre noi sunt sclavi de dată recentă, în timp ce alţii i-au slujit pe oamenii cei răi de generaţii…

Avea ochii aprinşi şi dinţii i se vedeau foarte albi, alături de buzele întunecate şi barba neagră.

— Dar Dumnezeu ne-a dăruit mintea şi credinţa… Depinde de noi să găsim armele şi hotărârea necesare!

Murmurul din rândul zenşiiţilor îl făcu pe Ishmael să se simtă stânjenit. Bel Moulay părea să pledeze pentru revoltă deschisă, pentru o răscoală pe faţă împotriva stăpânilor. Iar lui Ishmael asta nu i se părea a fi ceea ce Budallah ar fi predicat!

Stând laolaltă, sclavii de pe Anbus IV şoptiră ameninţări de răzbunare. Moulay vorbi despre dezastruosul test cu rezonatorul pentru aliaje, care provocase moartea a şaptesprezece sclavi nevinovaţi.

— Am suferit nenumărate infamii, exclamă Moulay.

Sclavii mormăiră aprobator.

— Facem tot ceea ce stăpânii noştri cer de la noi. Ei culeg roadele a ceea ce realizăm noi, dar zenşiiţii – aruncă o privire rapidă spre Ishmael şi spre ceilalţi nou-veniţi în grup – ca şi fraţii noştri zensunniţi, nu-şi recapătă niciodată libertatea.

Se aplecă în faţă ca şi cum gânduri negre i-ar fi trecut prin minte.

— Răspunsul e în mâna noastră...

Ishmael îşi aduse aminte că bunicul lui îi învăţa metode filosofice şi nonviolente de a rezolva problemele. Chiar şi aşa, bătrânul Weyop nu fusese în stare să-şi salveze consătenii. Căile pacifiştilor zensunniţi le înşelaseră tuturor speranţele, într-un moment de criză extremă.

Bel Moulay ridică pumnul plin de bătături, ca şi cum ar fi avut intenţia să-l arunce în focul care trosnea.

— Ni s-a spus de către oameni care-şi spun singuri „negustori virtuoşi de sclavi” că nu au nicio remuşcare în a sili *poporul* nostru să muncească. Pretind că avem o datorie către omenire pentru că am refuzat să participăm la războiul lor nesăbuit împotriva demonilor-maşini – demoni pe care ei i-au creat şi au crezut că-i controlează. Dar, după secole de oprimare, poporul de pe Poritrin ne este dator *nouă.* Iar aceasta este o datorie care trebuie plătită cu sânge!

Aliid aclamă; alături de el, Ishmael se simţea neliniştit. Nu era de acord cu această abordare, dar nu se simţea capabil să ofere o alternativă. Din moment ce era doar un băiat, nu ridică vocea şi nu întrerupse întâlnirea.

În schimb, la fel ca şi colegii lui, îl ascultă pe Bel Moulay.

Bărbaţii însetaţi vorbesc despre apă, nu despre femei.
Poezie zensunnită a focului de pe Arrakis

Mult dincolo de lumile Ligii, mii de aşezări necartografiate erau presărate pe planetele nealiate, locuri unde oameni uitaţi duceau un trai mizer. Câteva sate devastate n-ar fi fost niciodată observate aici.

Potrivit unei lungi tradiţii, negustorii buni de carne vie tlulaxa nu recoltau prea des din aceeaşi lume, preferând să ia prin surprindere grupuri de oameni care nu bănuiau nimic, nedându-le nicio şansă de a-şi lua măsuri de apărare. Un negustor de sclavi descurcăreţ găsea întotdeauna noi surse de viaţă, resurse neexploatate.

Lăsându-şi vehiculul de transport pe orbită, Tuk Keedair trimise la suprafaţă o navă de mărfuri cu un echipaj proaspăt, având suficiente credite pentru a angaja câţiva băştinaşi lacomi. Apoi Keedair coborî de unul singur pe spaţioportul din Arrakis City, să cerceteze locul înainte de a plănui un raid în vreuna dintre comunităţile locale. Trebuia să fie atent atunci când investiga noile ţinte ale raidurilor de vânare a sclavilor în special pe această lume dezolantă, la capătul mizerabil al spaţiului. Costurile drumului până aici – combustibil, alimente, nave şi echipaj – erau extraordinar de mari, fără a mai pomeni pur şi simplu de durata călătoriei şi de cheltuiala pentru transportarea sclavilor în capsulele de stază. Keedair se îndoia că nişte raiduri pe Arrakis s-ar fi dovedit eficiente. Nu era de mirare că oamenii lăsau locul ăsta în pace.

Arrakis City se agăţa ca râia pe pielea urâtă a planetei. Barăcile şi locuinţele prefabricate fuseseră instalate aici cu multă vreme în urmă. Populaţia risipită abia mai supravieţuia făcând reparaţii pentru negustorii rătăciţi sau pentru vehiculele de explorare, şi vânzând provizii celor care fugeau din faţa legii. Keedair bănuia că oricine era destul de disperat ca să fugă atât de departe trebuia să aibă cu adevărat necazuri serioase.

Când luă loc la barul ponosit de pe spaţioport, cercelul lui triunghiular de aur sclipi în lumina slabă. Coada neagră împletită îi atârna pe partea stângă a capului. Lungimea ei vorbea despre anii petrecuţi adunând bogăţie, pe care o cheltuia nestingherit, deşi nu uşuratic.

Examină localnicii ursuzi, observă cât de mult contrastau cu cei câţiva străini dintr-un colţ, gălăgioşi şi cheflii, oameni aspri din afara planetei care aveau, evident, credite din belşug, dar erau nemulţumiţi că Arrakis le oferea prea puţine posibilităţi să-şi cheltuiască banii.

Keedair îşi rezemă un braţ de tejgheaua de metal plină de urme. Barmanul era un bărbat slab, cu pielea acoperită de riduri, ca şi cum umezeala şi grăsimea corporală îi fuseseră complet stoarse, lăsându-l zbârcit precum o stafidă. O chelie cu pete roşu-închis îi acoperea creştetul capului aidoma unui înveliş de torpilă.

Keedair îşi scoase valuta forte, creditele Ligii care erau o monedă legală chiar şi pe planetele nealiate.

— Mă simt bine astăzi. Care-i cea mai bună băutură a voastră?

Barmanul îi zâmbi acru.

— Te gândeşti la ceva exotic, nu-i aşa? Crezi că Arrakis ar putea avea ceva care să-ţi stingă setea?

Keedair începea să-şi piardă răbdarea.

— Trebuie să plătesc în plus pentru conversaţie, sau pot să-mi capăt pur şi simplu băutura? Cea mai scumpă pe care-o aveţi. Care e?

Barmanul izbucni în râs.

— Asta ar fi apa, domnule. Apa e cea mai preţioasă băutură pe Arrakis!

Barmanul rosti un preţ mai mare decât s-ar fi aşteptat Keedair să plătească pentru combustibilul de navă spaţială de putere maximă.

— Pentru *apă?* Nu prea cred.

Se uită în jur să vadă dacă barmanul glumea pe socoteala lui, dar ceilalţi clienţi păreau să accepte. Presupusese că băuturile limpezi din paharele mici erau

alcool incolor, dar păreau într-adevăr să fie apă. Observă un extravagant negustor local ale cărui haine largi, colorate şi podoabe ţipătoare îl indicau drept un om bogat. Acesta avea chiar şi câteva cuburi de gheaţă plutind în pahar.

— Ridicol, comentă Keedair. Ştiu când sunt tras pe sfoară…

Barmanul dădu din capul chel.

— Apa e greu de căpătat pe-aici, domnule. Vă pot vinde alcool mai ieftin, pentru că localnicii de pe Arrakis nu vor nimic din ceea ce ar putea să-i deshidrateze şi mai mult. Iar un om cu prea multă băutură tare în el poate face greşeli. Şi dacă nu eşti atent în deşert, te costă viaţa!

Până la urmă, Keedair se hotărî asupra unei substanţe fermentate denumite „bere de mirodenie”, tare şi înţepătoare, care lăsa pe gât un iz puternic de scorţişoară. Găsi băutura înviorătoare şi comandă o a doua.

Deşi se îndoia în continuare de profitabilitatea exploatării Arrakisului pentru sclavi, Keedair încă era într-o dispoziţie de sărbătoare. Succesul cursei pe Harmonthep, cu patru luni în urmă, îi adusese destule credite ca să trăiască un an de zile. După acel raid, Keedair angajase o echipă nouă; nu voia niciodată să-şi păstreze angajaţii atât de mult încât să devină comozi şi mulţumiţi de sine. Nu aşa îşi conducea afacerile un bun negustor tlulaxa. Keedair veghea asupra treburilor lui, se ocupa el însuşi de amănunte şi băga în buzunar profituri substanţiale.

Sorbi din nou din berea de mirodenie şi începu să-i placă şi mai mult.

— Ce conţine chestia asta?

Când niciunul dintre clienţi nu păru interesat de conversaţie, îşi întoarse privirile din nou către barman.

— Berea asta e preparată aici, sau e de import?

— Fabricată pe Arrakis, domnule.

Când barmanul rânji, ridurile i se pliară ca o ciudată sculptură origami făcută din piele.

— E adusă de oamenii deşertului, nomazii zensunniţi.

Atenţia lui Keedair se trezi când fu pomenită secta

budislamică.

— Am auzit că sunt câteva grupuri care trăiesc aici, în pustiuri. Cum pot să-i găsesc?

— Să-i *găseşti?*

Barmanul chicoti.

— Nimeni nu vrea să-i caute. Oameni murdari şi violenţi… Oameni străini.

Keedair abia dacă-şi putea crede urechilor. Avu nevoie de două încercări ca să-şi formuleze întrebarea, pentru că efectele berii de mirodenie îl luaseră prin surprindere, făcându-l să articuleze cuvintele cu greutate.

— Dar zensunniţii… credeam că sunt pacifişti blajini…

Barmanul scoase un chicotit sec.

— Unii s-ar putea să fie, dar cei de-aici nu se tem să verse sânge ca să obţină ceea ce vor, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Sunt numeroşi?

Barmanul răspunse dispreţuitor:

— Nu vedem mai mult de zece-douăzeci deodată. Mă mir că nu s-au împerecheat într-atât de mult încât toţi copiii să iasă mutanţi…

Chipul cu trăsături ascuţite al lui Keedair se posomorî, şi-şi mută coada împletită pe celălalt umăr. Planurile lui începeau să se prăbuşească. Pe lângă cheltuielile pentru a-şi aduce echipele aici, pe Arrakis, vânătorii lui ar fi trebuit să cutreiere deşertul doar ca să târască vreo câţiva şobolani de deşert până la târg. Keedair oftă şi sorbi îndelung din berea de mirodenie. Probabil că nu merita efortul. Mai bine ar fi plecat să atace din nou Harmonthep, chiar dacă gestul îl făcea să arate prost în faţa altor negustori de sclavi.

— Desigur, ar putea fi mai mulţi decât ne dăm noi seama, continuă barmanul. Arată cu toţii la fel înfăşuraţi în hainele de deşert.

În timp ce Keedair savura băutura, o furnicătură îi trecea prin trup, nu chiar euforie, dar un val de senzaţii plăcute. Apoi în minte îi apăru o idee. La urma urmei, era om de

afaceri, în permanentă căutare de ocazii. Nu conta de unde venea marfa.

— Şi cu berea asta de mirodenie cum e?

Ciocăni cu unghia butucănoasă paharul aproape gol.

— Unde găsesc zensunniţii ingredientele? Nu mi se pare că ar putea creşte ceva aici, câtuşi de puţin.

— Mirodenia este o substanţă naturală din deşert. Poţi găsi filoane printre dune, scoase la suprafaţă de vânt sau de erupţiile de mirodenie. Dar acolo trăiesc viermii de nisip monstruoşi, şi bântuie furtuni care te pot omorî. Lasă-i pe zensunniţi să stăpânească locul, dacă mă întrebi pe mine. Nomazii aduc tone din chestia asta în Arrakis City, la schimb.

Keedair se gândi să ducă mostre de melanj pe lumile Ligii. Ar putea exista o piaţă pentru asta pe bogata Salusa, sau printre nobilii de pe Poritrin? Substanţa avea cu siguranţă un efect neobişnuit asupra corpului… calmant, într-un fel pe care nu-l mai încercase niciodată până acum. Dacă ar fi putut s-o vândă, şi-ar fi scos o parte din cheltuielile acestei expediţii de explorare.

Barmanul făcu semn spre uşă.

— Nu capăt destulă bere de mirodenie ca să ţi-o pot vinde ca intermediar, dar o ceată de nomazi a venit încoace în dimineaţa asta. Vor sta în corturi cât durează arşiţa zilei, dar o să-i găseşti la piaţă seara, la capătul dinspre est al spaţioportului. Or să-ţi vândă tot ce au. Ai grijă doar să nu te înşele.

— Nimeni nu mă înşeală pe mine, zise Keedair, dezvelindu-şi dinţii ascuţiţi, într-un zâmbet crud.

Observă totuşi că vorbele îi ieşeau alarmant de nedesluşite. Ar trebui să lase berea de mirodenie să se evapore înainte de a se întâlni cu zensunnitii.

*

Corturile din ţesătură cu maro şi alb ofereau zone de umbră. Nomazii stăteau singuri, separaţi de zarva spaţioportului. Îşi construiseră corturi şi adăposturi din prelate şi ambalaje de mărfuri, adunate din gunoaie Unele dintre ţesături păreau să fie făcute dintr-un tip diferit de polimer, un soi ciudat de plastic ce nu semăna cu nimic din ceea ce mai văzuse vreodată Keedair.

Soarele apuse în spatele baricadei de munţi, lăsând cerul scăldat în portocaliu pastelat şi nuanţe de flăcări. Pe măsură ce temperatura scădea, se stârni vântul aducând praf şi nisip înţepător. Corturile fâlfâiau şi răpăiau, dar nomazii nu le dădeau nicio atenţie, ca şi cum zgomotul era pentru ei o muzică.

Keedair se apropie singur de grup, clătinându-se încă uşor, deşi îşi simţea capul mai limpede după ce tot restul după-amiezei băuse numai apă… şi plătise preţul exorbitant. Observându-l, două femei pline de speranţă intrară în prăvăliile lor să scoată diverse obiecte de vânzare, pe care le împrăştiară pe o masă netedă. Lângă ele stătea un bărbat cu chipul îngust tatuat cu un simbol geometric şi ochii întunecaţi şi bănuitori.

Fără să scoată o vorbă, Keedair le lăsă pe femei să-şi etaleze pânzeturile colorate, alături de nişte pietre cu forme stranii, erodate de furtunile de nisip şi de câteva obiecte ridicol corodate, aparţinând unei tehnologii de mult uitate, pe care Keedair nu le-ar fi putut vinde niciodată nici măcar celui mai credul şi mai excentric colecţionar de antichităţi. Dădu morocănos din cap de fiecare dată, până când bărbatul slab, pe care una dintre femei îl numise „naib Dhartha” – spuse că nu mai avea nimic altceva de oferit.

Keedair trecu direct la subiect.

— Am gustat bere de mirodenie. Omul care mi-a vândut-o a sugerat să vorbesc cu voi.

— Bere de mirodenie, zise Dhartha. Făcută din melanj. Da, se poate obţine.

— Cât de multă îmi poţi livra şi cât m-ar costa?

Naibul întinse mâinile şi lăsă să se vadă o urmă de surâs.

— Totul este deschis discuţiilor. Preţul depinde de cantitatea pe care o doriţi. Destul pentru o lună de uz personal?

— De ce nu o încărcătură completă de navă? răspunse Keedair, observând şocul de pe faţa nomazilor.

Dhartha îşi reveni repede.

— Asta va cere timp să fie adunată. O lună, poate două.

— Pot aştepta – dacă ajungem la o înţelegere. Am venit aici cu o navă goală. Trebuie să iau ceva cu mine…

Coborî privirea către obiectele culese din gunoaie şi la pietrele sculptate de vânt.

— Şi cu siguranţă nu vreau să duc nimic de felul *ăsta.* Aş fi obiect de batjocură pentru toată Liga!

În ciuda interesului natural al tlulaxa pentru produsele biologice, Keedair nu se limita la afacerea sclaviei. Şi-ar fi urmat propriul drum şi nu s-ar mai fi întors niciodată în sistemul solar Thalim, dacă era nevoie. Mulţi dintre tlulaxa erau oricum nişte fanatici religioşi, şi el începea să se sature de dogmele şi de politica lor. Drogurile şi băuturile aveau să fie cerute întotdeauna şi, dacă putea introduce ceva nou şi exotic, un drog pe care cei mai bogaţi nobili nu-l încercaseră niciodată, ar fi putut obţine un profit binevenit.

— Dar mai întâi spune-mi exact ce este melanjul, continuă Keedair. De unde vine?

Dhartha îi făcu semn uneia dintre femei, care se ghemui sub acoperişul de prelată. Adierea fierbinte se înteţise, iar ţesătura de polimer flutura mai tare decât înainte. Soarele coborâse dincolo de orizont, silindu-l pe Keedair să mijească ochii în timp ce se uita în direcţia lui. Acest lucru îl împiedică să descifreze nuanţele din expresia omului deşertului.

Peste câteva clipe, femeia scoase nişte ceşti mici, aburinde, cu un lichid gros şi negru care mirosea a scorţişoară picantă. Îl servi întâi pe Keedair, care se uită în jos, curios, dar sceptic.

— Cafea amestecată cu melanj pur, zise Dhartha. O să-ţi

placă.

Keedair îşi aduse aminte cât de scumpă fusese apa la bar şi ajunse la concluzia că acest nomad făcea o investiţie în discuţia lor. Luă o înghiţitură, la început prudentă, dar nu se putu gândi la niciun motiv pentru care omul ar fi încercat să-l otrăvească. Plimbă cafeaua fierbinte pe limbă şi avu o senzaţie electrică, un gust delicios care-i aduse aminte de berea de mirodenie pe care-o avea încă în trup. Va trebui să fie atent, dacă nu voia să-şi piardă agerimea în materie de afaceri.

— Recoltăm melanjul în Tanzerouft, în adâncul deşertului unde se duc demonii viermi de nisip. E foarte primejdios acolo. Pierdem mulţi dintre oamenii noştri, dar mirodenia e preţioasă.

Keedair bău din nou din cafea şi trebui să se stăpânească să nu încuviinţeze prea repede. Evaluarea posibilităţilor se amplifică. Acum, că cei doi bărbaţi schimbaseră poziţia, Keedair putea privi chipul slab al lui Dhartha. Ochii naibului nu erau doar întunecaţi; erau albastru-închis. Chiar şi albul lor căpătase o tentă stranie, indigo. Extrem de ciudat! Se întrebă dacă nu era un defect neobişnuit provocat de reproducerea consangvină…

Omul deşertului vârî mâna într-un buzunar şi scoase o cutiuţă, pe care-o deschise, scoţând la iveală o pudră compactă, maronie, cu aspect de fulgi. O întinse spre Keedair, care amestecă pudra cu vârful degetului mic.

— Melanj pur. Foarte puternic. Îl folosim la băuturi şi mâncăruri în satele din peşteri…

Keedair puse pe limbă vârful degetului mânjit cu mirodenie. Melanjul era concentrat şi euforizant, şi totuşi liniştitor. Se simţea plin de energie şi calm în acelaşi timp. Mintea lui părea mai ageră, nu înceţoşată în felul în care o făceau alcoolul sau drogurile în exces. Dar se stăpâni, nevrând să pară prea nerăbdător.

— Şi dacă foloseşti melanj o lungă perioadă de timp, spunea Dhartha, te ajută să-ţi păstrezi sănătatea, te menţine tânăr.

Keedair nu făcu niciun comentariu. Auzise afirmaţii similare despre diverse substanţe, pretinse „fântâni ale tinereţii”. Niciuna dintre ele, din experienţa lui, nu se dovedise vreodată eficace.

Închise capacul cutiuţei şi o puse în propriul lui buzunar, deşi nu-i fusese oferită în dar. Se ridică în picioare.

— O să mă întorc mâine. Atunci vom vorbi mai mult. Trebuie să cântăresc problema!

Naibul din deşert mormăi afirmativ.

Keedair se îndreptă către naveta lui din perimetrul de parcare al spaţioportului. Învârtea în minte calcule preliminare. Partenerii lui, negustori de sclavi, ar fi fost dezamăgiţi dacă nici măcar nu încerca un raid, dar Keedair urma să le plătească minimul prevăzut prin contract. Avea nevoie să cântărească posibilităţile acestei mirodenii concentrate, înainte de a discuta un preţ cu nomazii. Arrakis se afla departe, foarte departe de rutele comerciale spaţiale obişnuite… Ideea îl entuziasma, dar nu era sigur că putea să exporte în mod profitabil substanţa exotică.

Realist vorbind, se îndoia că melanjul avea să fie vreodată mai mult decât o simplă curiozitate.

Oamenii sunt supravieţuitori. Fac unele lucruri pentru ei şi apoi încearcă să-şi ascundă motivaţiile prin subterfugii sofisticate. Oferirea de daruri este un prim exemplu de comportament egoist în secret.

ERASMUS,
note despre ţarcul sclavilor

Cu scurtă vreme înainte de miezul nopţii, Aurelius Venport stătea la o masă lungă din lemn opalin, într-o încăpere cu ecouri aflată adânc în oraşul-peşteră de pe Rossak. Mobilase camera asta pentru întâlnirile de afaceri cu prospectorii de droguri, cu biochimiştii şi negustorii de medicamente, dar Zufa Cenva o folosea câteodată pentru întrevederile ei personale.

Chiar şi târziu în noapte, conducătoarea magicienelor era plecată în jungla primejdioasă, antrenându-şi tinerele protejate şi pregătindu-le pentru atacurile sinucigaşe. Venport nu ştia dacă Zufa era dornică sau se temea că voluntarele ei vor fi chemate din nou.

Spera foarte mult că partenerei lui n-aveau să-i vină idei proprii, deşi probabil că ar fi fost încântată să devină ea însăşi martiră. Zufa îl considera un lucru sigur, îl învinuia pe el pentru eşecurile ei imaginare, dar Venport încă ţinea la magiciana rece şi palidă. Nu voia s-o piardă.

Zufa ar fi trebuit să se întoarcă cu mai mult de o oră în urmă, iar el o aşteptase. Nu-i folosea totuşi la nimic să fie nerăbdător. Trufaşa magiciană acţiona după propriul său program, considerând priorităţile lui lipsite de importanţă.

Chiar şi în noaptea cea mai întunecată, încăperea din peşteră era scăldată într-o lumină caldă, mângâietoare – o sferă galbenă strălucitoare care plutea cu eleganţă deasupra mesei ca un soare personal, portabil. Draga de Norma i-o trimisese în dar de pe Poritrin, o sursa compactă de lumină care plutea datorită unui nou câmp suspensor pe care-l perfecţionase ea. Bazat pe acelaşi principiu ca un licuripanou, dar mult mai eficient, dispozitivul genera

lumină ca produs secundar al câmpului suspensor însuşi. Norma îl numea licuriglob, iar el se gândise la posibilităţile lui comerciale.

Venport sorbi îndelung dintr-o bere amăruie de plante, aflată într-un pahar din faţa sa. Se strâmbă, apoi mai bău puţin, încercând să-şi adune curajul. Zufa ar fi putut ajunge în orice clipă, şi el era nerăbdător s-o vadă. În adâncul junglei, magicienele înălţaseră un altar în onoarea lui Heoma cea căzută în luptă. Poate că erau toate acolo, dansând în jurul lui sub lumina stelelor, intonând incantaţii ca nişte vrăjitoare. Sau poate că – în ciuda logicii şi hotărârii lor reci, agnostice – îşi alegeau momente intime pentru a venera o forţă a Gaiei, o mamă a pământului care întruchipa forţele feminine. Orice-ar fi putut să le separe de ceea ce ele considerau a fi bărbaţii „fără vlagă”…

Atraşi de licuriglob, gândacii nocturni zburară în cameră din coridoarele exterioare. Insectele de noapte aveau un apetit nepotolit pentru sângele de om, dar numai bărbaţii erau sâcâiţi. Era una dintre glumele planetei Rossak, ca şi cum magicienele aruncaseră un soi de vrajă asupra micuţelor creaturi pentru a-şi ţine bărbaţii în casă pe timpul serii, în timp ce femeile îşi desfăşurau ritualurile secrete în adâncul junglei.

Trecu încă un sfert de oră şi Zufa tot nu apăruse. Frustrat, Venport termină berea şi puse paharul gol pe masa de lemn opalin, lăsând să-i scape un oftat dezgustat. Cerea rareori s-o vadă, dar asta era important pentru el. Nu putea să-i acorde doar câteva clipe din timpul ei preţios.

Cu toate acestea, el avea să continue să caute să-i câştige înţelegerea şi respectul. De-a lungul anilor, Venport se bucurase de un succes considerabil exportând narcotice medicale şi medicamente fabricate din plantele de pe Rossak. În ultima lună, oamenii lui scoseseră un profit destul de mare din vânzarea de droguri psihedelice pe Yardin. Drogurile deveniseră favoritele misticilor budislamici care stăpâneau locul. Misticii foloseau halucinogenele de pe Rossak în ritualuri religioase,

încercând să atingă iluminarea.

Venport se uita fix la o piatră-de-apă mare, albă ca laptele, de pe masă. Un contrabandist de pe Buzzell, una dintre planetele nealiate, îi vânduse piatra extrem de rară şi de valoroasă. Negustorul pretindea că unele pietre-de-apă de o puritate extraordinară aveau capacităţi hipnotice, ajutând la concentrare. Ar fi vrut ca Zufa s-o poarte cu mândrie, poate montată într-un medalion. Magiciana ar fi putut-o folosi astfel ca să devină mai puternică…

Băgă în gură o bucăţică rulată de scoarţă conţinând un alcaloid şi o ronţăi, ştiind că asta îl va face să se relaxeze. Micşoră intensitatea licuriglobului şi-i ajustă spectrul către o lumină mai portocalie, ceea ce făcu piatra-de-apă să danseze în toate culorile curcubeului. Alcaloidul din scoarţă îl făcea să se simtă fremătător, calm… şi distant. Piatra neobişnuită licărea hipnotic, iar el pierdu şirul timpului.

Când Zufa intră în încăpere, chipul său palid era îmbujorat, iar ochii strălucitori. În lumina intensă din cameră, arăta ca o creatură eterică. Purta o rochie lungă, diafană, cu mici giuvaeruri sclipind pe deasupra ca un câmp de flori rubinii.

— Văd că n-ai nimic important de făcut, vorbi ea, deja încruntându-se.

El îşi recăpătă luciditatea.

— Nimic mai important decât să te aştept pe tine. Ridicându-se în picioare cu toată mândria pe care o putea aduna, luă în mână piatra-de-apă.

— Am găsit asta şi m-am gândit la tine. Un dar de pe Buzzell, unde comercianţii mei scot un profit extraordinar din…

Observând dispreţul de pe chipul femeii, Venport se simţi nervos. Vocea i se stinse.

— Şi ce-ar trebui să fac cu ea? Zufa examină darul, fără să-l atingă.

— Când mi-a păsat mie vreodată de fleacuri drăgălaşe?

— Este o piatră-de-apă rară, se spune că are anumite calităţi de… amplificare telepatică. Poate că o poţi folosi ca

dispozitiv de focalizare când îţi antrenezi ucenicele?

Ea stătea ca o statuie, fără să se lase impresionată, iar el continuă în grabă:

— Budislamicii de pe Yardin sunt morţi după drogurile noastre psihedelice. Am câştigat o mulţime de credite în ultimele câteva luni, şi m-am gândit că asta e ceva ce ai putea aprecia.

— Sunt obosită şi vreau să mă bag în pat, spuse ea, lăsându-l cu darul în mână. Magicienele mele şi-au demonstrat deja capacităţile. Cu maşinile ameninţând încă toate lumile Ligii, n-avem timp să ne holbăm în pietre-de-apă.

El dădu din cap. Ce-ar fi costat-o să-i accepte pur şi simplu darul? Nu putea şi ea să-i adreseze măcar un cuvânt amabil? Rănit atât de adânc încât nici măcar scoarţa calmantă nu-l putea alina, Venport strigă:

— Dacă renunţăm la omenia noastră ca să luptăm cu maşinile, Zufa, atunci Omnius a câştigat deja!

Ea ezită doar o clipă, dar nu se întoarse spre el. În schimb, se duse în camera sa şi-l lăsă singur, în picioare.

Supravieţuind, ar trebui omenia noastră să dăinuiască? Ceea ce face viaţa plăcută de trăit – caldă şi plină de frumuseţe – trebuie să existe de asemenea. Dar nu vom câştiga această umanitate durabilă dacă negăm întreaga noastră fiinţă – dacă negăm emoţia, gândirea şi carnea. Dacă negăm emoţia, pierdem tot contactul cu universul nostru. Negând gândirea, nu putem reflecta asupra a ceea ce atingem. Iar dacă îndrăznim să negăm carnea, punem pe butuci vehiculul care ne duce pe toţi.

PRIMERO VORIAN ATREIDES,
Analele armatei Jihadului

Pământul. Stropit de ploaia de vară, Vorian călătorea într-o trăsură albă splendidă, trasă de patru armăsari albi, sprinteni. Erasmus ordonase robotului vizitiu să poarte o uniformă cu revere late, militare, panglici moi, aurii şi un tricorn inspirat dintr-o străveche imagine istorică.

Extravaganţa era ineficientă şi inutilă – fără a mai spune că era anacronică – dar omul de încredere auzise că excentricul Erasmus făcea deseori lucruri inexplicabile. Vor nu-şi putea închipui de ce un asemenea reprezentant important al hiperminţii ar vrea să-l vadă pe *el.*

Poate că Erasmus studiase unele dintre simulările şi jocurile de război pe care le jucase Vorian cu Seurat. Ştia că robotul construise laboratoare vaste pentru a cerceta întrebările despre natura umană care-i sâcâiau mintea iscoditoare. *Dar ce-aş putea eu să-i spun?*

În timp ce roţile trăsurii huruiau pe pietrele de pavaj din faţa conacului, Vor şterse aburul de pe fereastră. Chiar şi în ploaie, impunătoarea vilă în stil grogiptean era magnifică în comparaţie cu eficientele oraşe organizate în reţea. Părea potrivită pentru un prinţ.

Cu grădini ornamentale şi destule clădiri cu acoperiş de ţiglă ca să adăpostească un sat mai mic, proprietatea întinsă acoperea multe hectare. Locuinţa principală, împodobită cu balcoane, avea coloane canelate şi garguie

înaripate care priveau în jos, spre piaţa de primire la fel de mare ca piaţa centrală a unui orăşel, unde se îngrămădeau fântâni şi sculpturi contorsionate, zone de adunare pavate şi dependinţe cu pereţi de piatră.

Ce fac aici?

Doi oameni în livrea se apropiară, ocolindu-i privirea ca şi cum Vor ar fi fost un demnitar-maşină venit în vizită. Unul dintre oameni deschise uşa, în timp ce altul îl ajută să coboare.

— Erasmus aşteaptă să te vadă...

Caii albi se cabrau şi săltau, poate pentru că aveau prea puţine ocazii să facă mişcare.

Unul dintre bărbaţii în livrea ţinea o umbrelă pentru a apăra de ploaia măruntă părul negru al lui Vor. Îmbrăcat într-o tunică fără mâneci şi cu pantaloni subţiri, acesta avu un frison. Detesta să fie ud până la piele, iar disconfortul nu făcea decât să-i aducă aminte de lipsurile şi slăbiciunile trupului său uman. Dacă ar fi fost cymec, ar fi putut să-şi ajusteze cu uşurinţă temperatura internă, iar tijele mentale i-ar fi putut şterge reacţiile senzoriale iritante. *Într-o zi...*

Dincolo de intrare îl întâmpină o tânără frumoasă.

— Vorian Atreides?

Avea ochi exotici, de culoarea levănţicii, şi arăta o independenţă scânteietoare, în contrast cu bărbaţii umili în livrea. O urmă abia vizibilă de surâs provocator îi arcui buzele.

— Aşadar, tu eşti fiul maleficului Agamemnon?

Luat prin surprindere, Vor făcu un pas înapoi.

— Tatăl meu este un general respectat, primul dintre titani. Realizările lui militare sunt legendare.

— Sau mârşave...

Femeia îl privea cu o şocantă lipsă de respect.

Vor nu ştia cum să reacţioneze. Oamenii din castele inferioare de pe lumile sincronizate îşi cunoşteau cu toţii locul, iar ea nu putea fi un om de încredere, cum era el însuşi. Niciun alt sclav nu-i vorbise vreodată în asemenea fel. Ca răsplată după numeroasele lui misiuni de

actualizare, lui Vor îi fuseseră acordate serviciile sclavelor pentru plăceri, femei destinate să-i încălzească patul. Nu o întrebase niciodată pe niciuna dintre ele cum o cheamă.

— Vreau să-ţi cunosc numele pentru că aş vrea să mi-l aduc aminte, zise el până la urmă.

Ceva legat de această femeie cu o frumuseţe exotică şi de sfidarea ei neaşteptată îl intriga.

Părea la fel de mândră de descendenţa ei ca şi Vor.

— Sunt Serena Butler.

Îl conduse de-a lungul unui coridor plin de sculpturi şi de picturi, apoi într-o grădină botanică apărată de ploaie de un acoperiş din panouri de sticlă.

— Ce faci aici? Faci parte dintre... ucenicii privilegiaţi ai lui Erasmus?

— Sunt doar o sclavă casnică, dar, spre deosebire de tine, nu slujesc maşinile gânditoare de bunăvoie.

El îi interpretă comentariul ca pe o distincţie de onoare.

— Da, le servesc şi sunt mândru de asta. Dau o mână de ajutor pentru a dobândi cel mai bun rezultat posibil pentru specia noastră plină de slăbiciuni.

— Colaborând cu Omnius, eşti un trădător voluntar al rasei tale. Pentru oamenii liberi, eşti la fel de rău ca şi stăpânii tăi maşini. Sau nu ţi-a trecut asta prin minte până acum?

Vor era nedumerit. Comandantul militar uman de pe Giedi Prime făcuse acuzaţii similare.

— Rău... În ce fel? Nu poţi să vezi binele pe care l-a realizat Omnius? E atât de evident! Uită-te doar la lumile sincronizate. Fiecare amănunt este supravegheat, totul se desfăşoară lin. De ce-ar vrea cineva să distrugă asta?

Serena îl privi îndelung, ca şi cum ar fi încercat să se hotărască dacă el chiar credea în ce spune. În cele din urmă, dădu din cap.

— Eşti un neghiob, un sclav care nu-şi vede lanţurile. Nu merită efortul de a te convinge!

Brusc, îi întoarse spatele, lăsându-l fără grai.

— Cu toată presupusa ta instruire, pur şi simplu atâta te

duce capul…
Înainte de a apuca să se gândească la un răspuns potrivit, Vor îl observă pe robotul independent. Îmbrăcat într-o robă somptuoasă, Erasmus stătea lângă un bazin puţin adânc şi faţa lui ovală se reflecta în apă. Dintr-o deschizătură în tavanul de sticlă cădeau picături de ploaie, udându-l. Pe fundal se auzea muzică clasică, o melodie liniştitoare.
Fără să anunţe sosirea lui Vor, Serena plecă. Surprins de lipsa ei de politeţe, se uită după ea. Îi admira chipul şi părul de culoarea chihlimbarului, ca şi ţinuta şi inteligenţa evidentă. Avea talia îngroşată, iar el se întrebă dacă nu cumva e însărcinată. Paradoxal, aroganţa o făcea şi mai captivantă, îi dădea atracţia a ceva de neatins.
Evident, Serena Butler nu-şi acceptase locul ca servitoare în casă. Luând în considerare jalnica viaţă dusă de sclavii din ţarcurile neîngrijite din spatele vilei, de ce se plângea? N-avea niciun sens.
— E foarte sinceră, nu-i aşa? comentă Erasmus, stând încă în ploaie.
Robotul îşi modelă faţa maleabilă într-un zâmbet plăcut.
Ţinându-se departe de ploaia rece, Vor zise:
— Sunt surprins că tolerezi atitudinea ei enervantă.
— Atitudinile pot fi edificatoare.
Erasmus se întoarse la studiul său asupra picăturilor de ploaie în bazinul ca o oglindă.
— O găsesc interesantă. Înviorător de sinceră – în mare parte, la fel ca tine.
Robotul făcu un pas înspre el.
— Am ajuns într-un impas în studiul meu asupra comportamentului uman pentru că cea mai mare parte a subiectelor mele provin dintre captivii docili care au fost crescuţi în sclavie. N-au cunoscut niciodată altă viaţă în afară de cea de slujire şi de subjugare, şi nu dau dovadă de nicio scânteie. Sunt oi, în timp ce tu, Vorian Atreides, eşti lup. Şi la fel este şi această Serena Butler… În felul ei.
Vizitatorul se înclină, radiind de mândrie.

— Sunt încântat să te ajut în orice fel, Erasmus.

— Sper că ţi-a plăcut plimbarea cu trăsura? Cresc armăsarii şi am grijă să fie îngrijiţi pentru ocazii importante. Tu mi-ai dat o scuză să-i folosesc.

— A fost o experienţă neobişnuită, recunoscu Vor. Un mod de transport extrem de… arhaic.

— Vino şi stai aici, în ploaie, lângă mine, îi făcu Erasmus semn cu mâna sintetică. E plăcut, te asigur.

Vor înaintă aşa cum i se spusese, încercând să nu-şi arate neplăcerea. Ploaia îi udă în curând tunica, îi umezi braţele goale; din părul întunecat, lipit de cap, îi picura apă, alunecând pe frunte şi în ochi.

— Da, Erasmus. E… plăcut.

Robotul simulă un hohot de râs.

— Minţi!

Bine dispus, Vor replică:

— Asta fac oamenii cel mai bine…

Îngăduitor, robotul se dădu deoparte din ploaie, trăgându-l după el.

— Hai să discutăm despre Serena. E atrăgătoare, potrivit standardelor umane de frumuseţe, nu-i aşa?

Vor nu ştia ce să spună, dar Erasmus insistă:

— Te-am urmărit când erai cu ea. Ţi-ar plăcea să procreezi cu această fiinţă umană nedomesticită, nu-i aşa? Acum poartă copilul unui iubit *hrethgir,* dar vom avea timp din belşug. E altfel decât orice simplă sclava pentru plăceri care ţi-a fost acordată?

Vor cântări întrebările, gândindu-se ce voia robotul cu adevărat să ştie.

— Păi… e frumoasă… şi ispititoare.

Erasmus scoase un sunet artificial, ceva asemănător unui oftat.

— Din păcate, în ciuda numeroaselor mele îmbunătăţiri senzoriale, rămân incapabil să experimentez activitatea sexuală, cel puţin în modul în care o face un mascul biologic. Am petrecut secole proiectând sisteme perfecţionate şi modificări care ar putea copia senzaţiile de

extaz de care chiar şi omul cel mai umil se poate bucura. Până acum, progresele au fost foarte mici. Încercările mele cu femelele sclave au fost alarmant de lipsite de succes…

Plimbându-se tacticos în hainele lui elegante, Erasmus îi făcu semn lui Vor să-l urmeze prin seră. În timp ce treceau pe aleile grădinii, maşina cu înfăţişare regală indica numele şi originea diferitelor plante, ca şi cum ar fi predat o lecţie unui copil sau s-ar fi lăudat cu cunoştinţele sale.

— Serena ştie foarte multe despre plante. Era un soi de horticultor pe Salusa Secundus…

Vor dădea răspunsuri politicoase, încercând să ghicească cum l-ar fi putut ajuta pe robot. Îşi şterse apa din ochi; hainele lui umede erau lipicioase şi neplăcute.

În cele din urmă, Erasmus explică de ce-l chemase pe tânărul de încredere.

— Vorian Atreides, tatăl tău ţi-a oferit de curând un tratament biologic de prelungire a vieţii.

Chipul mecanic redeveni o oglindă netedă, ca să nu-i dea lui Vor niciun indiciu despre ceea ce voia.

— Spune-mi, cum te *simţi* acum, că ţi-au fost adăugate secole duratei de viaţă? Cu siguranţă, e un dar extraordinar din partea lui Agamemnon, la fel de important ca şi donaţia iniţială de spermă.

Înainte ca Vor să se gândească la întrebare, Serena intră în seră aducând ceai. Cu un zăngănit, puse tava pe o masă de piatră lustruită şi turnă în două ceşti lichidul de culoare închisă. Întinse una lui Vor şi una robotului. Erasmus băgă în ceai o sondă fibroasă, cu vârful ca nişte pene, ca şi cum l-ar fi gustat. Masca de oglindă îşi luă o înfăţişare de plăcere supremă.

— Excelent, Serena. O aromă remarcabilă şi interesantă!

Lui Vor nu-i prea plăcu gustul; ceaiul îi amintea de nişte ciocolată amăruie amestecată cu sucuri de fructe alterate. Serena păru amuzată de strâmbătura lui.

— E bun? întrebă Erasmus. Serena l-a preparat special pentru tine. Am lăsat-o să aleagă o reţetă potrivită.

— Aroma este… unică.

Robotul izbucni în râs.

— Iar minţi!

— Nu, Erasmus. Evit un răspuns direct.

Vor zări ostilitate în ochii neobişnuiţi ai Serenei în timp ce se uita la el, şi se întrebă dacă ratase ceaiul dinadins. Lăsând tava pe masa de piatră, fata plecă, spunând:

— Poate că ar trebui să urmez o şcoală pentru oameni de încredere ca să învăţ cum să fiu o servitoare zâmbăreaţă mai bună.

Vor se uită la Serena, surprins că Erasmus îi ignora insolenţa.

— Mă amuză să-i urmăresc încercările de rezistenţă, Vorian. Sfidare inofensivă... Ştie că n-o să poată scăpa niciodată.

În timpul unui moment de tăcere, robotul continuă să-l studieze.

— Nu mi-ai răspuns la întrebarea despre prelungirea vieţii.

Acum, că avusese timp să se gândească, Vor zise:

— Sincer, nu sunt sigur ce simt în legătură cu asta. Trupul meu uman este fragil, uşor de vătămat. Deşi încă sunt expus la accidente sau boală, măcar n-o să devin bătrân şi slab.

Vor se gândea la toţi anii care-i rămâneau ca la nişte credite de cheltuit. Avea să trăiască durata câtorva vieţi omeneşti, dar a deveni cymec ar fi fost cu mult mai important.

— Chiar şi aşa, anii mei suplimentari sunt doar o clipă în comparaţie cu viaţa unei maşini gânditoare ca tine...

— Da, o clipă, un reflex uman involuntar pe care-l pot înţelege din punct de vedere fizic şi conceptual. Îl foloseşti ca pe o metaforă inexactă pentru a indica o perioadă scurtă de timp.

Observând ecranele ochilor-de-pază de pe pereţii serei, Vor îşi dădu seama că hipermintea trăgea probabil cu urechea.

— Întotdeauna eşti atât de curios?

— Curiozitatea este mijlocul prin care învăţăm, comentă Erasmus.

— Întreb pentru că sunt iscoditor. Are sens, nu? Lămureşte-mă. Mi-ar plăcea să vorbesc din nou cu tine. Tu – şi Serena – îmi puteţi oferi o perspectivă interesantă.

Vor se înclină.

— Cum doreşti, Erasmus. Cu toate acestea, trebuie să pun de acord asemenea vizite cu treburile importante pe care le fac pentru Omnius. În curând, *Călătorul Visurilor* va fi reparat şi gata să plece într-o altă cursă de actualizări.

— Da, cu toţii lucrăm pentru Omnius.

Erasmus făcu o pauză. Deasupra, dincolo de tavanul întunecat al serei, ploaia se oprise, lăsând la vedere petice de cer albastru.

— Mai gândeşte-te la mortalitate şi la longevitate. Vino să vorbeşti din nou cu mine înainte de a pleca în următoarea călătorie.

— Voi cere permisiunea să fac asta, Erasmus.

Intrigat de fascinantul joc reciproc dintre cele două fiinţe umane, Erasmus o chemă din nou pe Serena şi-i ordonă să-l conducă pe oaspetele lor înapoi la trăsură. Ea fusese ostilă în mod deschis faţă de acest fiu al lui Agamemnon, în timp ce el era vizibil interesat de ea… fizic?… mental? Şi cum şi-ar putea da seama cineva de diferenţă? Poate un alt experiment?

Chiar dacă abia schimbaseră câteva vorbe, imaginaţia lui Vorian era copleşită de această tânără. Nu mai întâlnise niciodată o femeie ca ea, cu o asemenea frumuseţe sigură de sine, inteligenţă şi dorinţă de a vorbi deschis. Evident, Serena Butler fusese crescută să pună preţ pe ea însăşi ca individ – în mare parte la fel cum Erasmus se străduia din greu să-şi perfecţioneze propria independenţă.

Ajungând la uşa exterioară a vilei, tânărul lăsă să-i scape:

— Când ar trebui să sosească bebeluşul?

Lângă trăsură, caii păreau nerăbdători să plece. Robotul-vizitiu în uniformă stătea ca o statuie.

Serena făcu ochii mari, iritată. Era pe cale să riposteze că nu era treaba lui, dar se opri brusc. Poate că Vorian Atreides reprezenta chiar ocazia pe care o sperase. Avea informaţii care ar fi putut-o ajuta să scape, şi se bucura de încrederea maşinilor. Ar fi fost o prostie să-l îndepărteze încă de la început. În schimb, dacă se împrietenea cu el, n-ar fi fost ea în stare să-i arate ce-ar fi putut fi o fiinţă umană liberă?

Trase adânc aer în piept şi schiţă un zâmbet incert.

— Nu sunt pregătită să discut despre copilul meu cu cineva complet străin. Dar poate că data viitoare când vii, am putea sta de vorbă. Ar putea fi un punct de pornire.

Gata… O făcuse.

Cu asta, intră în vilă şi închise cu grijă uşa în urma ei.

Urmărind trăsura din porticul vilei impunătoare, Serena Butler se simţea nesigură şi confuză în legătură cu acest om amăgit, care servea maşinile cu atâta mândrie. Nu-i plăcea, nu era sigură că va putea vreodată să aibă încredere în el. Dar poate că avea să fie de folos…

Neliniştită, şi umedă de la ploaie şi de la ceaţa din aerul de afară, se grăbi să se întoarcă înăuntru, să se usuce şi să-şi schimbe hainele. Cu bebeluşul preţios care creştea deja de şase luni în pântecele ei, se gândi la iubitul ei Xavier. Ar fi putut Vorian s-o ajute să se întoarcă la el, sau copilul lor avea să crească în captivitate, fără să-şi cunoască vreodată tatăl?

Dintre toate subiectele legate de comportamentul uman, două sunt cele mai des istorisite: războiul şi dragostea.

COGITOR EKLO,
Meditaţii asupra lucrurilor pierdute

Pierderea tragică a Serenei îl lăsase pe Xavier debusolat, luptându-se să-şi recapete impulsul de a trăi. Cu trei luni în urmă, văzuse epava spărgătorului ei de blocadă plutind pe mările de pe Giedi Prime şi citise analiza incontestabilă a ADNului din mostrele de sânge găsite înăuntru.

Nu pretindea să-şi înţeleagă sentimentele, şi le evita lăsând munca să-l acapareze. La început, voise să se năpustească necugetat asupra altei fortăreţe a maşinilor, dar Serena l-ar fi dojenit pentru asta. Gândul la dezaprobarea ei era singurul lucru care-l oprise.

Serena murise luptând contra duşmanului inuman. Xavier avea nevoie de o ancoră de care să se agaţe, de o formă oarecare de stabilitate înainte să meargă mai departe. De dragul memoriei ei, lupta trebuia să continue până când toate maşinile gânditoare aveau să fie distruse.

Mintea lui Xavier se îndreptă spre Octa, amintirea obsedantă a surorii sale. Fermecătoare prin ea însăşi, era sensibilă şi înclinată spre introspecţie, spre deosebire de cruciata mânată de ţeluri înalte care fusese Serena. Cu toate acestea, într-un fel subtil, fata mlădioasă îi amintea dureros de Serena, prin forma gurii şi zâmbetul dulce. Era ca un ecou al unei amintiri plăcute. Xavier se simţea sfâşiat între a o privi plin de dor pe Octa şi a o evita cu totul.

Era lângă el să-l consoleze când suferea, îl lăsa în pace când avea nevoie şi îl îmbărbăta când voia. În tăcere şi cu blândeţe, Octa umplea un gol în viaţa lui. Deşi relaţia lor rămânea liniştită şi neobservată, ea îi arăta o iubire grijulie. Daca Serena fusese o furtună de emoţii, sora ei era statornică şi previzibilă.

Într-o zi, într-un impuls dat mai mult de durere şi de nostalgie decât de judecată, Xavier îi ceru lui Octa să

devină soţia lui. Ea se uitase la el cu ochii mari, uluită.

— Mi-e teamă să mă mişc, Xavier, să scot şi cel mai mic sunet, pentru că trebuie să visez!

Xavier purtase uniforma Armadei, curată şi călcată, cu noile însemne ale gradului de segundo. Stătuse drept, cu mâinile încleştate, ca – acum – în loc să o roage pe Octa să i se alăture ca parteneră de viaţă s-ar fi adresat unui ofiţer superior. Ştiuse întotdeauna că sora Serenei avea pentru el o pasiune adolescentină, lipsită de realism, iar acum spera că aceasta ar fi putut deveni dragoste adevărată.

— Alegându-te pe tine să fii soţia mea, draga mea Octa, nu mă pot gândi la o cale mai curajoasă de înaintare spre viitor. Este şansa noastră cea mai bună de a cinsti memoria Serenei!

Cuvintele sunaseră ca un discurs oficial, dar Octa roşi ca şi cum ai fi fost vorba de o incantaţie magică. Dându-şi seama că acesta era un motiv greşit pentru a se logodi cu ea, Xavier încercase să risipească stânjeneala. El se hotărâse, şi spera că aveau să-şi poată alina unul altuia rănile.

Atât Manion cât şi Livia Butler acceptară şi încurajară schimbarea sentimentelor lui Xavier; grăbiră chiar nunta. Acum, puntea peste o prăpastie de sentimente fusese ruptă, şi credeau că unirea lui cu Octa ar fi fost în avantajul tuturor.

În ziua nunţii, Xavier îşi căută pacea interioară, făcând tot ce-i stătea în putinţă să pună sub lacăt acea parte a inimii sale care avea să-i aparţină întotdeauna lui Serena. Încă mai tânjea după sunetul râsului fetei, după sinceritatea ei, după atingerea electrizantă a pielii sale… Luându-şi câteva clipe de intimitate, parcurse una câte una amintirile lui favorite despre Serena, apoi, cu ochii în lacrimi, le lăsă deoparte.

De acum înainte, Octa avea să fie soţia lui. N-ar fi vrut s-o rănească pe fata deja atât de fragilă, lăsându-se legănat de regrete sau comparând-o cu sora mai mare. Ar fi fost incorect şi nedrept faţă de ea.

Câţiva reprezentanţi ai Ligii se adunaseră la moşia familiei Butler din vârful dealului, acolo unde, cu şapte luni în urmă, Xavier şi Serena participaseră la memorabila vânătoare de mistreţi ţepoşi. Alături, în curte, ţinuseră petrecerea festivă de logodnă, plină de muzică şi dans – dar sfârşită cu vestea groaznică a căderii planetei Giedi Prime.

La insistenţa lui Xavier, nunta avu loc într-un pavilion nou, de unde se vedeau viile şi livezile de măslini. Structura de pânză era atât de splendidă şi de complicată încât costa mai mult decât o casă modestă. Afară, în faţă, trei steaguri mari fluturau în bătaia vântului, indicând casele Butler şi Harkonnen, ca şi Tantor, familia adoptivă a lui Xavier. În valea de dedesubt, clădirile albe din Zimia străluceau în lumina soarelui, cu bulevardele largi şi edificiile mari administrative renovate în cele paisprezece luni care trecuseră de la atacul cymecilor.

Ceremonia fu mică şi melancolică, în ciuda oaspeţilor care se prefăceau şi a veseliei insistente a lui Manion Butler. Amintirile noi aveau să ia locul celor vechi. Zâmbind aşa cum nu mai făcuse de luni de zile, viceregele trecea mândru de la un oaspete la altul pe sub cortul colorat, încercând reţete de punch şi gustând din belşugul de brânzeturi şi de vinuri.

Mireasa şi mirele, tăcuţi, stăteau în faţa unui mic altar de la intrarea în cortul aglomerat, ţinându-se de mână. Îmbrăcată în rochia de un albastru deschis a nunţilor tradiţionale de pe Salusa, Octa arăta alături de Xavier eterică, fermecătoare şi fragilă. Părul castaniu îi era prins simplu, cu agrafe împodobite cu perle.

Unii ar fi putut spune că această căsătorie grăbită cu sora Serenei era o reacţie la suferinţa lui Xavier, dar el ştia că aceasta era calea onorabilă. Îşi spusese lui însuşi de o mie de ori că Serena ar fi fost de acord. Împreună, el şi cu Octa aveau să pună capăt la atâta suferinţă şi tristeţe.

Înăuntrul pavilionului împodobit cu flori se afla stareţa Livia Butler, cu părul de culoarea chihlimbarului luminat de fire aurii sclipitoare. Venise din Oraşul Reculegerii ca să

oficieze ceremonia. Încrezătoare şi mândră, ca şi cum îşi alungase din minte toate îndoielile şi toată durerea, Livia se uită la mireasă şi la mire, apoi îi zâmbi soţului ei. Manion Butler abia dacă mai încăpea în smochingul roşu cu auriu. Carnea moale dădea să-i iasă pe la gât şi manşete.

Un grup de muzicanţi începu să-şi zdrăngăne balisetele. Un băiat cu voce dulce de tenor cântă încet. Lângă Xavier, Octa părea să se afle în propria ei lume de vis, nu tocmai sigură cum să reacţioneze la întorsătura situaţiei. Îl strânse de mână, iar el i-o ridică la buze şi o sărută.

Încă de la moartea fratelui său geamăn, Fredo, Octa îşi cultivase capacitatea de a ţine lucrurile la distanţă, nelăsându-se niciodată copleşită de griji de mare amploare, preferând în schimb problemele mai mici. O asemenea viziune limitată i-ar fi putut îngădui să fie fericită, la fel şi lui Xavier.

Cu lacrimile strălucind în ochii săi expresivi, viceregele Butler înaintă şi le strânse mâna. După o clipă, se întoarse solemn înspre soţia lui şi dădu din cap. Stareţa Livia începu să intoneze ceremonia.

— Suntem aici ca să cântăm o melodie a dragostei, o melodie ce a unit bărbaţi şi femei din primele zile ale civilizaţiei!

Când Octa îi zâmbi lui Xavier, acesta aproape că-şi putu imagina că era Serena, dar alungă imaginea tulburătoare. El şi cu Octa se iubeau în alt fel. Legătura lor devenea mai puternică de fiecare dată când o strângea în braţe. Xavier nu trebuia decât să accepte căldura pe care fata i-o dăruia cu dragă inimă.

În faţa lor, Livia rosti cuvintele tradiţionale, ale căror rădăcini duceau înapoi în timp până la textele pancreştine şi budislamice din vremurile străvechi. Frazele cadenţate erau extrem de frumoase, iar mintea lui Xavier se extindea continuu în afara lui, gândind înainte şi înapoi. Cuvintele erau infinit de calme şi de liniştitoare, în timp ce stareţa Livia îndruma tânărul cuplu printre jurăminte.

În scurtă vreme, tot ce era necesar fusese spus. În timp

ce împărtăşea ritualul dragostei şi punea un inel pe degetul lui Octa, Xavier Harkonnen îi făgădui devotament etern. Nici măcar maşinile gânditoare nu puteau destrăma această relaţie.

Vorbirea se bazează pe presupunerea că poţi ajunge undeva dacă pui continuu un cuvânt după altul.

IBLIS GINJO,
note pe marginea unui caiet furat

Ajax intră, cu intimidanta lui formă păşitoare, în Piaţa Forumului, inspectând fiecare operaţiune, căutând punctele slabe. Cu mănunchiul de filamente optice, titanul scrută colosul lustruit care arăta înfăţişarea lui umană de mult uitată. Ajax era frustrat că Iblis Ginjo menţinuse o supraveghere atât de atentă încât nu reuşea să găsească nicio scuză pentru a aplica pedepse amuzante.

Tulburat, Iblis pândea el însuşi o ocazie. Imaginaţia lui se tot întorcea la lucrurile remarcabile pe care le aflase de la cogitorul Eklo, în special la amănuntele eşecului glorios al Revoltelor Hrethgirilor. Ajax personifica brutalitatea şi suferinţa acelor bătălii de demult.

Ar fi putut cogitorul să-l ajute pe Iblis să răspândească focul tăcut al unei revoluţii apropiate? Ar putea învăţa din greşelile tentativelor din trecut. Existase vreodată un rebel cu statutul de om de încredere, ca Iblis? Şi cum l-ar fi putut sprijini secundantul Aquim?

În ciuda investigaţiilor sale subtile, a abilităţii de a manipula conversaţiile şi de a-i face pe alţii să-şi divulge secretele fără să-şi dea seama, Iblis nu găsise încă dovezi ale existenţei altor grupuri de rezistenţă. Poate că cei care le conduceau erau împrăştiaţi, dezorganizaţi, slabi. Cine-i trimisese mesajele secrete – cinci în ultimele trei luni?

Lipsa de dovezi îl făcea pe Iblis să se simtă frustrat, pentru că ar fi vrut să împingă mai departe răscoala, acum, că se hotărâse. Pe de altă parte, dacă dizidenţii erau prea uşor de găsit, n-ar fi avut nicio şansă împotriva organizatelor maşini gânditoare.

După ce-şi puse sclavii la muncă deosebit de grea şi-şi termină treburile repartizate, Iblis ceru să facă un alt pelerinaj la turnul de piatră al lui Eklo. Numai cogitorul îi

putea da răspunsurile de care avea nevoie. Când vorbi cu cymecul responsabil cu administraţia, Dante, arătându-i înregistrări care-i demonstrau productivitatea şi eficienţa, birocratul titan îi acordă permisiunea să părăsească reţeaua oraşului. Dante îl făcu să înţeleagă totuşi limpede că nu înţelegea de ce un simplu supraveghetor de echipă ar fi interesat de probleme filosofice neproductive. Părea să depăşească interesele celor mai mulţi oameni de încredere…

— Nu-ţi va folosi la nimic.

— Sunt sigur că ai dreptate, stăpâne Dante… dar mă amuză.

Pornind înainte de ivirea zorilor, Iblis îşi îndemnă calul de vizuină urât mirositor prin deşertul pietros şi în susul coastelor care duceau la mănăstire. Aquim îl aştepta la scările circulare abrupte ce urcau în turn, arătând din nou neglijent şi oarecum ameţit de semuta. De prima oară când Iblis îşi cufundase mâna în electrofluid şi atinsese gândurile cogitorului, nu-şi putea închipui de ce Aquim voia să-şi atenueze percepţiile. Poate că gândurile iluminate ale lui Eklo erau atât de vaste şi de copleşitoare încât secundantul cu umeri laţi avea nevoie să domolească fluxul de revelaţii confuze.

— Văd că te uiţi la mine dezaprobator, constată Aquim, privindu-l printre pleoapele abia deschise.

— O, nu, replică Iblis.

Apoi, dându-şi seama că nu poate scăpa cu minciuna, adăugă:

— Observam doar că te delectezi cu semuta.

Bărbatul solid zâmbi şi vorbi cu un glas puţin nesigur:

— Pentru cineva din afară, ar putea părea că mi-am înăbuşit simţurile, dar semuta îmi permite să-mi uit propriul trecut distrugător dinainte de a avea inspiraţia să mă alătur cogitorului Eklo. Îmi dă de asemenea posibilitatea să mă concentrez asupra a ceea ce este important, ignorând rătăcirile senzuale ale cărnii.

— Nu mi te pot imagina ca pe un om distrugător.

— O, ba aşa am fost. Tatăl meu a luptat împotriva sclaviei şi a murit încercând. După aceea, am căutat răzbunarea împotriva maşinilor, şi eram bun la asta. Conduceam o mică ceată de oameni şi… avariam unii roboţi. Îmi pare rău să spun că am omorât şi câţiva sclavi de încredere care ne-au stat în cale, oameni ca tine. Apoi Eklo a pus la cale salvarea mea şi un soi de reabilitare. Nu mi-a spus niciodată de ce m-a căutat sau cum a făcut aranjamentele. Sunt multe lucruri pe care cogitorul nu le dezvăluie nimănui, nici măcar mie.

Brusc, călugărul se întoarse şi porni să urce, greoi şi nesigur, scările, conducându-l pe Iblis în încăperea unde cogitorul trăia într-o stare de contemplare eternă. În camera din turn cu ferestre colorate, Aquim zise:

— Eklo s-a gândit pe îndelete la situaţia ta. Cu multă vreme în urmă, a urmărit schimbările prin care a trecut omenirea după ce titanii au zdrobit Vechiul Imperiu, dar n-a făcut nimic. Eklo s-a gândit că provocarea şi calamităţile vor îmbunătăţi rasa umană, întărindu-le oamenilor mintea, forţându-i să renunţe la existenta lor de somnambuli.

Călugărul îşi şterse o pată din colţul gurii.

— Separându-şi mintea de trup, cymecii titani ar fi putut deveni iluminaţi, ca nişte cogitori. Asta spera Eklo atunci când a ajutat-o pe Juno. Dar titanii nu s-au ridicat niciodată deasupra defectelor lor animalice. Această slăbiciune i-a îngăduit lui Omnius să-i cucerească, pe ei şi omenirea.

Aquim păşi spre containerul translucid al creierului aflat pe pervazul unei ferestre.

— Eklo crede că tu s-ar putea să fii capabil să provoci o schimbare.

Inima lui Iblis tresări. „Nimic nu este imposibil”. Dar ştia că nu putea lupta cu maşinile de unul singur, ar fi avut nevoie să găsească pe alţii să-l ajute. *Mulţi alţii.*

În faţa ferestrei transparente, containerul de plexiplaz al lui Eklo sclipea în cascada de lumină aurie a soarelui de dimineaţă. În depărtare, Iblis putea zări conturul fără de sfârşit al megaliţilor şi al monumentelor proiectate de

cymeci şi construite cu sudoarea şi sângele oamenilor. *Chiar vreau să văd toate astea năruite în ţărână?*

Şeful de echipă ezită când se gândi la consecinţe, aducându-şi aminte de miliardele de victime ale Revoltelor Hrethgirilor de pe Walgis şi din alte lumi. Apoi simţi o intruziune în gândurile sale, ceva care se ciocnea de ele.

Aquim scoase capacul de la recipientul cogitorului, dezvelind fluidul nutritiv care întreţinea mintea străveche.

— Vino, Eklo doreşte să intre în contact direct cu tine.

Soluţia nutritivă din container semăna cu lichidul amniotic, furnicându-l cu o incomensurabilă energie mentală. Nesigur, luptând cu setea de a cunoaşte şi de a învăţa, Iblis băgă degetele în electrofluid, atingând suprafaţa alunecoasă a creierului lui Eklo şi deschizând toate gândurile pe care cogitorul voia să i le dăruiască.

Aquim stătea deoparte, cu o expresie stranie pe chip, în parte o mulţumire euforică, în parte invidie.

— Neutralitatea este un act delicat de echilibru, rosti Eklo direct în mintea lui Iblis, prin contactul neuroelectric difuzat de circuitele organice. Cu multă vreme în urmă, am răspuns multelor întrebări ale lui Juno despre cum să răstoarne Vechiul Imperiu. Răspunsurile şi sfaturile mele imparţiale le-au îngăduit titanilor să formuleze planuri de succes, iar cursul istoriei rasei umane s-a schimbat pentru totdeauna. Timp de multe secole, am reexaminat ceea ce-am făcut.

Creierul părea să apese vârfurile degetelor lui Iblis.

— Este esenţial pentru toţi cogitorii să păstreze o neutralitate absolută. Trebuie să fim obiectivi.

Nedumerit, Iblis întrebă:

— Atunci de ce vorbeşti cu mine? De ce ai menţionat posibilitatea ca maşinile să fie înfrânte?

— Pentru a restabili balanţa neutralităţii, răspunse Eklo. Cândva, i-am ajutat din neatenţie pe titani, aşa că acum trebuie să răspund la întrebările tale cu aceeaşi obiectivitate. La analiza finală, voi fi păstrat echilibrul.

Iblis înghiţi cu greutate.

— Atunci, ai prevăzut unde se va sfârşi totul?

— Există sfârşituri peste tot în jurul nostru, şi începuturi. Numai tu poţi hotărî unde te afli de-a lungul drumului.

În timp ce gândurile lui Iblis se roteau ca un vârtej, în căutarea întrebărilor folositoare despre slăbiciunile şi vulnerabilităţile maşinilor, Eklo interveni:

— Nu-ţi pot oferi amănunte militare şi politice concrete, dar dacă îţi formulezi întrebările cu destulă inteligenţă, aşa cum a făcut Juno, atunci vei căpăta ceea ce ai nevoie. Arta ingeniozităţii este una dintre primele lecţii din viaţă. Trebuie să fii mai deştept decât maşinile, Iblis Ginjo.

Mai mult de o oră, Eklo îl îndrumă pe Iblis.

— Am cântărit problema timp de multe secole, cu mult înainte ca tu să vii la mine. Şi dacă nu reuşeşti, o voi cântări încă şi mai mult.

— Dar n-am voie să eşuez. Trebuie să reuşesc!

— Va fi nevoie de mai mult decât de dorinţă din partea ta. Trebuie sa eliberezi emoţiile cele mai adânci ale maselor.

Eklo tăcu pentru câteva clipe.

Iblis se străduia să înţeleagă, încercând să gândească mai departe.

— Dragoste, ură, teamă? Asta vrei să spui?

— Sunt unele componente, da.

— Componente?

— Ale religiei. Maşinile sunt foarte puternice, şi va fi nevoie de mai mult de o simplă răscoală politică sau socială pentru a le învinge. Oamenii trebuie să se adune în jurul unei idei puternice care merge chiar mai adânc, în însăşi esenţa existenţei lor, a ceea ce înseamnă uman. E nevoie să fii mai mult decât om de încredere şi să devii un conducător vizionar. Sclavii trebuie să se ridice într-un mare război sfânt împotriva maşinilor, un jihad de neoprit, pentru a-şi răsturna stăpânii.

— Un război sfânt? Un jihad? Dar cum aş putea eu să fac aşa ceva?

— Îţi spun doar ceea ce simt, Iblis Ginjo, ce am gândit şi am prevăzut. Tu trebuie să ieşi la lumină, să descoperi

singur restul răspunsurilor. Dar află asta: dintre toate războaiele oamenilor de-a lungul istoriei, un jihad este cel mai plin de pasiune, cucerind lumi şi civilizaţii, secerând totul în calea lui.

— Iar oamenii care-mi trimit mesaje – cum îşi găsesc locul în toate astea?

— Nu ştiu nimic despre ei, răspunse Eklo, şi nu-i văd în niciuna dintre viziunile mele. Poate că ai fost ales în mod special, sau poate că nu e altceva decât un şiretlic ori o capcană întinsă de maşini.

Cogitorul tăcu, apoi continuă:

— Acum trebuie să-ţi cer să pleci, pentru că mintea mea este obosită şi am nevoie de odihnă.

Când Iblis plecă din impunătorul turn de piatră, simţea un amestec straniu de euforie şi de confuzie. Avea nevoie să-şi organizeze informaţia, transformând-o într-un plan cuprinzător. Deşi nu era sfânt sau militar, înţelegea cum să manipuleze grupuri de oameni, cum să le canalizeze loialitatea pentru a-şi atinge scopurile. Deja, echipele lui de lucru ar fi făcut aproape orice pentru el. Calităţile de conducător ar fi fost atuul său cel mai mare, şi arma lui cea mai importantă. Dar amploarea nu era destul de mare. Avea nevoie de mult mai mult de câteva sute de oameni pentru a reuşi…

Şi trebuia să fie foarte atent, pentru cazul în care maşinile gânditoare încercau să-l prindă în capcană.

*

Având acces la ochii-de-pază ai lui Omnius şi la echipamentul de supraveghere răspândit peste tot, Erasmus monitoriza activităţile subiectelor lui de experiment. Mulţi dintre oamenii de încredere loiali ignoraseră aluziile trimise de el; alţii fuseseră prea înfricoşaţi ca să acţioneze. Unii însă arătaseră o iniţiativă amuzantă.

Da, Erasmus simţea că Iblis Ginjo era candidatul perfect pentru a-i dovedi punctul de vedere şi pentru a câştiga pariul cu Omnius.

„Sistematic” este un cuvânt primejdios, un concept primejdios. Sistemele iau naştere pornind de la creatorii lor umani. Sistemele preiau controlul.

TIO HOLTZMAN,
discurs de acceptare a Medaliei pentru Glorie
de pe Poritrin

Stând în încăperea aglomerată a rezolvatorilor de ecuaţii, Ishmael examină mobilierul de la moşia savantului Holtzman, mirosi uleiurile de lustruit, buchetele de flori, lumânările parfumate. Acest loc era curat, confortabil şi cald... mult mai plăcut decât barăcile sclavilor din delta noroioasă a fluviului.

Băiatul ar fi trebuit să se socotească norocos.

Dar acest loc nedorit nu era Harmonthep. Îi era dor de mica lui barcă, navigând pe canalele dintre trestiile înalte. Îi era dor mai ales de serile în care zensunniţii se adunau în coliba centrală, pe pilonii cei mai înalţi, ca să spună poveşti, să recite poezii ale focului sau doar să-l asculte pe bunicul lui citind sutre încurajatoare.

— Urăsc locul ăsta, vorbi Aliid lângă el, destul de tare ca să atragă o privire dojenitoare din partea lui Tio Holtzman însuşi.

— Poate că ai prefera să te întorci pe câmpurile de noroi sau pe terenurile agricole?

Aliid se încruntă, nemulţumit de propria lui izbucnire, dar susţinu privirea fermă a omului de ştiinţă.

— Am urât şi locurile acelea, mormăi el, dar nu pe ton de scuză.

Toată activitatea se opri. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui.

Holtzman dădu din cap, nevenindu-i să creadă.

— Pur şi simplu nu înţeleg de ce vă plângeţi de toate. Vă hrănesc şi vă îmbrac, vă dau sarcini uşoare care contribuie la cauza umanităţii – iar voi tot mai vreţi să vă târâţi înapoi în satele voastre jalnice şi să trăiţi în mizerie şi plini de boli!

Inventatorul părea sincer furios.

— Nu înţelegeţi că maşinile gânditoare stau la pândă, încercând să strivească orice fiinţă vie? Imaginaţi-vă doar toţi oamenii pe care i-au măcelărit pe Giedi Prime, şi faptul că nimeni nu le poate opri! Lui Omnius nu-i pasă de religia voastră sau de politica voastră neghioabă împotriva civilizaţiei. Dacă vă găsesc bordeiele amărâte, le vor distruge, le vor arde până la temelie!

Exact aşa cum au făcut satului meu vânătorii de sclavi tlulaxa, gândi Ishmael. Văzu ochii lui Aliid arzând şi-şi dădu seama că prietenul lui se gândea la acelaşi lucru.

Holtzman dădu din cap.

— Voi, fanaticii, n-aveţi deloc simţul responsabilităţii. Din fericire, e treaba mea să vi-l impun cu forţa.

Se întoarse la tăbliţa lui de scris, apăsând mânios simbolurile cu degetele.

— Aici sunt segmente de ecuaţii. Am nevoie ca voi să le rezolvaţi. Matematică simplă. *Încercaţi* să parcurgeţi paşii pe care vi i-am arătat, fiecare răspuns corect vă va aduce o cotă completă din raţiile zilnice. Dacă faceţi greşeli, rămâneţi flămânzi.

Cu inima grea, Ishmael se întoarse spre hârtiile şi aparatele de calcul din faţa lui, făcând tot ce-i stătea în putinţă să urmeze calculele presupus simple.

Pe Harmonthep, toţi copiii din satul din mlaştină primiseră o educaţie de bază în ceea ce priveşte matematica, ştiinţele şi tehnica. Bătrânii simţeau că asemenea cunoştinţe ar fi putut fi importante pentru ei, când civilizaţia lor s-ar fi înălţat din nou şi credincioşii ar fi construit mari oraşe precum cele descrise de înţelepciunea zensunnită. Bunicul lui Ishmael, la fel ca mulţi dintre bătrânii satului, petrecea de asemenea timpul instruind tinerii să cunoască sutrele şi enigmele logice şi filosofice pe care numai doctrinele budislamului le puteau rezolva.

În lumea natală a lui Aliid, Anbus IV, sateliţii cu orbită apropiată schimbau anotimpurile în mod dramatic, făcând planeta să oscileze.

Astfel, băiatul fusese învăţat o altă ramură a matematicii şi astronomiei, pentru că mereu schimbătorul calendar afecta inundaţiile care se năpusteau în defileurile de piatră roşie lustruită, unde fuseseră ridicate oraşele zenşiite. Lucrătorii de la administrarea inundaţiilor aveau nevoie de calcule sofisticate pentru a înţelege variaţiile. Aliid învăţase tehnicile pentru a-şi ajuta propriul popor. Aici, totuşi, era silit să-i ajute pe stăpânii care-l înrobiseră, şi el detesta acest lucru.

Prima însărcinare a lui pe Poritrin fusese să lucreze pe plantaţiile de trestie. Trudise luni de zile tăind tulpinile înalte din care sucurile dulci erau transformate în zahăr sau distilate, transformate în rom de Poritrin. Rămăşiţele fibroase de trestie erau folosite pentru a face pânza de Poritrin. Mânuise o coasă ascuţită, retezând tulpinile lemnoase care împroşcau siropuri lipicioase. Tulpinile erau recoltate după ploi abundente, când erau încărcate cu sucuri în cantitate mai mare şi erau mai greu de cărat.

Către sfârşitul sezonului de secerat, stăpânul lor îi trimisese pe toţi în piaţa de sclavi din Starda, după ce-i acuzase că ar fi aprins un foc suspect în silozurile de trestie, distrugând jumătate din recolta unui anotimp. Aliid îi povestise lui Ishmael despre asta cu un surâs jucăuş, dar nu recunoscuse niciodată că ar fi participat la vreun sabotaj făţiş.

Acum, Ishmael se apleca asupra calculelor, verificându-le şi reverificându-le, făcând să alunece bare şi mişcând indicatoare pe dispozitivele de calcul. Stomacul îi chiorăia deja, de când Holtzman – mânios din cauza multelor greşeli făcute în ziua precedentă – jurase să nu le mai dea de mâncare rezolvatorilor până când nu dovedeau că pot face treaba. Cei mai mulţi dintre sclavi îşi terminară în silă, dar corect, sarcinile.

Câteva zile mai târziu, după ce noii rezolvatori îi făcuseră exerciţiile aşa cum se cuvine, Holtzman le dădu însărcinări adevărate. La început, inventatorul îi lăsă să creadă că este doar un alt test. Ishmael îşi dădu seama totuşi, după chip şi

după agitaţia lui, că se baza pe aceste rezultate, nu-i punea doar la încercare.

Aliid lucră sârguincios, dar Ishmael observă, după înfăţişarea lui, că are în minte ceva incorect. Băiatul nu era sigur că voia să ştie despre ce era vorba.

După ce lucraseră la simulări numerice timp de încă vreo câteva zile, Aliid se aplecă în sfârşit spre Ishmael.

— Acum e timpul să facem câteva schimbări subtile, zise el rânjind. Destul de mici ca să nu observe nimeni.

— Nu putem face asta, replică Ishmael. Or să ne prindă.

Băiatul brunet se încruntă nerăbdător.

— Holtzman a verificat deja ce-am făcut, aşa că n-o să refacă toate calculele. Acum, că are încredere în noi, se poate concentra asupra altor proiecte. Asta e singura noastră şansă să ne luăm revanşa. Gândeşte-te la tot ce-am suferit!

Ishmael nu-l putea contrazice, iar după ce-l auzise pe Bel Moulay vorbind despre o revoltă sângeroasă, asta părea o cale mai bună de a-şi exprima neplăcerea.

— Uite!

Aliid arătă către seria de ecuaţii şi făcu un semn minuscul cu tocul, schimbând un semn minus cu un plus, apoi mută o virgulă în altă parte a ecuaţiei.

— Greşeli destul de mici, uşor de scuzat, dar care vor da rezultate foarte diferite.

Ishmael era neliniştit.

— Înţeleg cum ar putea dăuna invenţiilor lui Holtzman, dar nu văd cum ne va ajuta pe noi. Sunt mai preocupat să văd că ne întoarcem acasă.

Aliid se uită la el.

— Ishmael, cunoşti sutrele la fel de bine ca şi mine, poate chiar mai bine. Ai uitat-o pe cea care spune „Când îţi ajuţi duşmanul, faci un rău tuturor credincioşilor”…

Ishmael îl auzise pe bunicul lui rostind această frază, însă niciodată nu însemnase atât de mult pentru el.

— În regulă. Dar nimic care să poată părea intenţionat.

— Dacă înţeleg ceva despre munca asta, spuse Aliid,

chiar şi o eroare mică de calcul va provoca pagube însemnate.

PSIHOLOGIE: Ştiinţa de a inventa cuvinte pentru lucruri care nu exista.

ERASMUS,
Reflecţii despre fiinţele biologice conştiente de sine

În grădina botanică însorită de la vila grandioasă a robotului, Serena Butler plivea florile şi frunzele moarte, îngrijind plantele din straturi şi ghivece. Rezistând în tăcere, aşteptând timpul potrivit, Serena îşi îndeplinea sarcinile zilnice ca orice alt sclav, dar Erasmus o urmărea întotdeauna ca pe un animal favorit. Era stăpânul şi temnicerul ei.

Purta o salopetă neagră, iar părul lung, chihlimbariu, era prins la spate într-o coadă de cal. Munca îi îngăduia să se gândească la Xavier, la promisiunile pe care le schimbaseră, la cum făcuseră dragoste în poiană, după atacul mistreţului ţepos, şi apoi din nou în patul ei luxos, în noaptea de dinaintea plecării ei clandestine pe Giedi Prime.

În fiecare dimineaţă, Serena se ducea la straturile cu flori ale robotului, bucuroasă de şansa de a se gândi la evadarea de pe Pământ, fără să fie deranjată. Zi după zi, ţinea ochii deschişi în căutarea unei căi de scăpare – obstacolele păreau de neînvins – sau a unui mijloc de a provoca daune semnificative maşinilor gânditoare, în ciuda faptului că un sabotaj ar costa-o fără îndoială viaţa ei şi a copilului său nenăscut. Dar ar putea să-i facă asta lui Xavier?

Nu-şi putea închipui suferinţa prin care trebuia el să treacă. Într-un fel, avea să-şi găsească drumul înapoi. Era datoria ei către el, către ea însăşi şi către copilul care urma să se nască. Sperase să-l aibă pe Xavier alături, s-o ţină de mână când năştea copilul. Ar fi trebuit să fie soţul ei până acum, cu vieţile îngemănate într-o unire mai puternică decât suma individualităţilor lor, un bastion menit să reziste împotriva maşinilor gânditoare.

Xavier nu ştia nici măcar că ea era încă în viaţă.

Îşi mângâie pântecele rotund. Serena simţea copilul crescând înăuntrul său şi era plină de presimţiri rele. Încă două luni şi sosea bebeluşul – ce avea Erasmus de gând să facă, o dată ce se năştea copilul? Văzuse uşile încuiate care duceau spre laboratoarele ameninţătoare, se uitase cu repulsie şi cu oroare la ţarcurile mizerabile ale sclavilor.

Şi totuşi, robotul o ţinea ocupată cu florile.

Erasmus stătea de multe ori nemişcat alături de ea în timpul lucrului, cu faţa ovală de nedescifrat, în vreme ce o provoca la discuţii.

— Înţelegerea începe cu începutul, spusese el. Trebuie să construiesc o fundaţie înainte de a pricepe totul.

— Dar cum vei folosi această cunoaştere?

Smulse o buruiană.

— Te vei gândi la căi şi mai extravagante de a pricinui nenorocire şi durere?

Robotul ezită, cu chipul lustruit devenit o oglindă care reflecta o imagine distorsionată a chipului ei.

— Acesta… nu e obiectivul meu.

— Atunci de ce ţii atâţia sclavi în asemenea condiţii groaznice? Dacă nu ai intenţia de a provoca nefericire, de ce nu le dai un loc curat în care să trăiască? De ce nu le oferi mâncare mai bună, educaţie şi îngrijire?

— Nu este necesar.

— Poate nu pentru tine, insistă ea, surprinsă de propria-i îndrăzneală. Dar ar fi mai fericiţi şi ar putea să muncească mai bine…

Serena văzuse cum trăia Erasmus: într-un lux magnific – o simplă poză, din moment ce niciun robot nu avea nevoie de asemenea lucruri – şi totuşi sclavii casnici, în special cei din oribilele ţarcuri comune, trăiau în mizerie şi frică. Fie că rămânea sau nu prizonieră aici, poate că reuşea să le îmbunătăţească soarta. În lipsă de altceva, ar fi considerat asta o victorie împotriva maşinilor.

Continuă:

— Ar fi nevoie de o maşină gânditoare cu adevărat… sofisticată pentru a înţelege că îmbunătăţirea calităţii vieţii

sclavilor le-ar îmbunătăţi productivitatea, şi astfel ar trage foloase şi stăpânul lor. Sclavii şi-ar putea curăţa şi întreţine propriile ţarcuri dacă ar avea cele mai neînsemnate materiale…

— O să mă gândesc la asta. Să-mi furnizezi o listă amănunţită!

Apoi, după ce-i dăduse sugestiile, Serena nu-l mai văzuse pe robot vreme de două zile. Paznicii roboţi se ocupau de muncitorii din vilă, în timp ce Erasmus însuşi se făcuse nevăzut în laboratoare.

Nu auzea nimic prin barierele fonice, deşi mirosurile oribile şi oamenii care dispăreau o făcuseră să-şi pună întrebări. În cele din urmă, un alt sclav îi spuse:

— Nu vrei să ştii ce se întâmplă acolo. Fii recunoscătoare că nu ţi se cere să faci curăţenie după aceea…

Acum, Serena lucra cu mâinile până la coate în pământul argilos, în timp ce asculta muzica clasică liniştitoare pe care o punea încontinuu Erasmus. Din cauza sarcinii avansate, o durea spatele şi avea încheieturile umflate, dar nu-şi micşoră eforturile.

Erasmus se apropie atât de tăcut, încât ea nu-l observă până când nu ridică ochii de la plante şi-i zări faţa netedă ca oglinda, cuibărită într-un fluier plisat antic. Se ridică repede în picioare pentru a-şi ascunde tresărirea şi se şterse pe mâini de salopetă.

— Afli mai multe dacă mă spionezi?

— Te pot spiona oricând doresc. Aflu mai multe lucruri din întrebările pe care ţi le pun.

Pelicula maleabilă de polimer metalic îi schimbă faţa într-o expresie de veselie jucăuşă.

— Acum, aş vrea să alegi floarea pe care o consideri cea mai frumoasă dintre toate. Sunt curios să văd care este răspunsul tău.

Erasmus mai jucase şi înainte asemenea jocuri. Părea incapabil sa înţeleagă deciziile subiective, dorind să cuantifice chestiunile legate de opinie şi de gust personal.

— Fiecare plantă este frumoasă în felul ei, replică Serena.

— Cu toate acestea, alege una. Apoi explică-mi alegerea ta.

Ea porni de-a lungul potecilor de pământ, privind dintr-o parte într-alta. Erasmus o urma, înregistrând fiecare moment în care femeia ezita în faţa fiecărei inflorescenţe.

— Există caracteristici observabile, cum ar fi culoarea, forma şi delicateţea, remarcă robotul, şi variabile mai ezoterice, cum ar fi parfumul.

— Nu trece cu vederea componenta emoţională.

În vocea ei se simţea o nuanţă de nostalgie.

— Unele dintre aceste plante îmi aduc aminte de casa mea de pe Salusa Secundus. Anumite flori ar putea avea pentru mine o valoare sentimentală mai mare, deşi nu neapărat şi pentru oricine altcineva. Poate că îmi amintesc o vreme când bărbatul pe care-l iubesc mi-a adus un buchet de flori. Cu toate acestea, tu n-ai înţelege asemenea asocieri.

— Tragi de timp. Fă alegerea!

Ea arătă către o imensă floare-elefant cu dungi de un portocaliu şi roşu viu, scoase în evidenţă de pistilul din centru, în formă de corn.

— În acest moment, asta-i cea mai frumoasă.

— De ce?

— Mama mea obişnuia să le cultive la noi acasă. Când eram copil, nu credeam că sunt prea drăguţe, dar acum îmi aduc aminte de zile mai fericite – dinainte să te cunosc pe *tine!*

Îşi regretă imediat sinceritatea, pentru că dezvăluia prea mult despre gândurile ei intime.

— Foarte bine, foarte bine…

Maşina erudită îi ignoră insulta şi se uită fix la floarea-elefant, ca şi cum i-ar fi analizat toate aspectele, cu tot setul de aptitudini senzoriale. Ca un cunoscător de vinuri, încerca să descrie calităţile mirosului, dar pentru Serena analiza lui suna clinic, lipsindu-i subtilităţile şi nivelul emoţional care-o îndemnase să facă alegerea.

Dar ce era cel mai ciudat, Erasmus părea conştient de

propriile lui lipsuri.

— Ştiu că oamenii sunt în unele privinţe mai sensibili decât maşinile – *deocamdată.* Cu toate acestea, maşinile au un potenţial mai mare de a deveni superioare în orice domeniu. De aceea doresc să înţeleg toate aspectele vieţii biologice conştiente de sine.

Cu un tremur involuntar, Serena se gândi la laboratoarele încuiate, ştiind că, după toate indiciile, activităţile sale secrete depăşeau cu mult studiul florilor frumoase.

Erasmus presupuse că era interesată de observaţiile lui.

— Dacă este dirijată să evolueze adecvat, o maşină gânditoare poate să ajungă mai aproape de perfecţiune din punct de vedere intelectual, creativ şi spiritual decât ar putea spera vreodată o fiinţă umană, având o libertate şi o anvergură mentală incomparabilă. Sunt entuziasmat de minunile pe care le-am putea înfăptui dacă Omnius n-ar exercita o asemenea presiune asupra altor maşini pentru a se conforma ideilor lui.

Serena ascultă, sperând că robotul ar putea lăsa să-i scape mai multe informaţii. Simţea oare un conflict potenţial între Erasmus şi hipermintea computer?

Robotul continuă:

— Cheia este capacitatea de înmagazinare de informaţii. Maşinile vor absorbi nu doar mai multe date brute, dar şi mai multe *sentimente,* de îndată ce le vom înţelege. Când asta se va întâmpla, vom fi capabili să iubim şi să urâm cu mult mai multă pasiune decât oamenii. Muzica noastră va fi mai măreaţă, picturile mai splendide... Odată ce vom atinge desăvârşita conştiinţă de sine, noi, maşinile gânditoare, vom crea cea mai mare renaştere din istorie.

Serena se încruntă la auzul afirmaţiilor lui.

— Te poţi perfecţiona continuu, Erasmus, dar noi, oamenii, folosim doar mici porţiuni de creier. Avem un potenţial enorm de a ne dezvolta noi însuşiri. Capacitatea voastră de a învăţa nu este mai mare decât a noastră.

Robotul încremeni, ca şi cum ar fi fost surprins.

— Adevărat. Cum ar fi putut să-mi scape acest amănunt

important?

Chipul lui se modifică, devenind pasiv şi contemplativ, apoi se metamorfoză într-un surâs larg.

— Drumul spre perfecţionare va fi unul lung. Asta va cere mai multe investigaţii.

Brusc, schimbă subiectul, ca pentru a sublinia vulnerabilitatea tinerei.

— Cum e cu copilul? Vorbeşte-mi despre emoţiile pe care le simţi faţă de tatăl lui şi descrie actul fizic al copulaţiei.

Încercând să oprească valul de amintiri dureroase, Serena rămase tăcută. Erasmus găsea fascinantă reticenţa ei.

— Şi eşti atrasă de Vorian Atreides din punct de vedere fizic? Am făcut nişte teste tânărului chipeş – are gene bune pentru reproducere. După ce sarcina ta se încheie, ţi-ar plăcea să te împerechezi cu el?

Serena respiră precipitat, fixându-şi mintea asupra amintirilor despre Xavier.

— Să mă împerechez? Indiferent cât de mult ne studiaţi, există multe lucruri pe care creierele voastre de maşini nu le vor înţelege niciodată despre natura umană.

— Mai vedem noi, răspunse el calm.

Conştiinţa şi logica nu sunt standarde demne de încredere.

COGITORI,
Postulat fundamental

Un roi compact de automate-robot mişunau pe deasupra *Călătorului Visurilor,* în timp ce aparatul era ancorat într-o structură de tip doc construită într-un crater artificial de pe teritoriul spaţioportului. Maşini minuscule se târau în gurile de eşapament şi curăţau camerele reactorului – o armată coordonată de dispozitive de întreţinere, reparând avariile provocate de Armada Ligii.

Vor şi Seurat stăteau pe o platformă, urmărind automatele, încrezători că reparaţiile vor fi încheiate potrivit specificaţiilor programate.

— În curând vom putea pleca, vorbi căpitanul robot. Probabil că abia aştepţi să te bat din nou la jocurile noastre de război.

— Iar tu trebuie să fii nerăbdător să mai spui nişte glume pe care eu să nu le găsesc amuzante, replică Vor.

Se simţea într-adevăr nerăbdător să se afle înapoi la bordul *Călătorului Visurilor,* dar simţea de asemenea şi un alt fel de nerăbdare, o apăsare în piept care se înrăutăţea de câte ori se gândea la frumoasa sclavă din casa lui Erasmus. În ciuda faptului că Serena Butler îl respinsese categoric, nu se putea opri să nu se gândească la ea.

Lucrul cel mai rău era că nu înţelegea de ce. Datorită legăturilor sale de familie, Vor Atreides se delectase cu numeroase sclave pentru plăceri, unele la fel de fermecătoare ca şi aceasta. Fuseseră crescute şi educate pentru îndatoririle lor, şi trăiau în captivitate printre maşinile gânditoare. Dar femeia sclavă a lui Erasmus, în ciuda faptului că fusese adusă la vila robotului împotriva voinţei ei, nu dădea impresia că ar fi fost înfrântă.

Vor putea să-i vadă chipul, buzele pline, privirea pătrunzătoare a ochilor violet când îl privea cu neplăcere.

Chiar dacă sarcina i se vedea, tot se simţea atras de ea şi simţea o stranie gelozie mocnită. Unde era iubitul ei? Cine era?

Când Vor avea să se întoarcă la vila lui Erasmus, ea avea să-l ignore sau să-l insulte din nou, fără îndoială. Cu toate acestea, abia aştepta s-o vadă înainte să plece cu Seurat într-o altă călătorie de actualizări. Exersase ceea ce ar fi putut să-i spună, dar, chiar şi în închipuirea lui, Serena îl putea învârti cu spiritul ei ca pe un titirez.

Vor urcă o scară de pe cadrul docului şi se târî în spaţiul îngust din interiorul unui perete, unde observă un automat de întreţinere întinzând noi reţele de circuite lichide pentru panoul principal de navigaţie. Automatul stacojiu lucra foarte eficient cu uneltele încorporate. Vor înaintă încă puţin în zona restrânsă şi cercetă panoul deschis, observând desenul ameţitor al componentelor colorate.

— Vei fi dezamăgit dacă te aştepţi să-l prinzi făcând vreo greşeală, rosti Seurat din spatele lui. Sau încerci din nou sabotajul cu care mă ameninţi atât de des?

— Sunt un *hrethgir* mizerabil. Nu poţi fi sigur niciodată de ce-aş putea face, bătrâne creier metalic!

— Faptul că nu râzi la glumele mele indică faptul că ai o inteligenţă insuficientă pentru a pune la cale un asemenea plan viclean, Vorian Atreides.

— Poate că pur şi simplu n-ai haz.

Din păcate, zeflemeaua şi reparaţiile nu-l împiedicau pe Vor să se gândească la Serena. Se simţea ca un băiat zăpăcit, însufleţit şi confuz în acelaşi timp. Ar fi vrut să vorbească cu cineva despre sentimentele lui, dar nu cu prietenul lui robot, care înţelegea femeile şi mai puţin decât Vor.

Mai degrabă ar fi avut nevoie să vorbească cu *Serena.* Poate cu perspicacitatea şi inteligenţa pe care le avea, văzuse prin el şi nu-i plăcuse ceea ce văzuse. Îl numise „un sclav întreţinut care nu-şi poate vedea lanţurile”. O insultă derutantă, având în vedere toate privilegiile din viaţa lui. N-avea nici cea mai mică idee ce voia să spună.

Automatul de reparaţii termină de trasat căile de flux de mare putere ale unui modul electronic, apoi schimbă uneltele pentru a regla un port de colectare a datelor. Braţul subţire al maşinii se extinse mai departe, astfel încât să se poată conecta la o placă de reglare aflată adânc în interiorul panoului.

Stând în interiorul cabinei *Călătorului Visurilor,* Seurat porni comenzile principale ale navei, folosind dispozitive de diagnostic încorporate pentru a verifica sistemele de navigaţie.

— Am descoperit o scurtătură interesantă către a doua oprire de pe ruta de actualizare. Din nefericire, presupune zborul direct printr-o stea gigantă albastră.

— În acest caz, recomand o altă rută, replică Vor.

— Sunt de acord, deşi nu-mi place să pierd timpul.

Se întrebă ce avea să se întâmple după ce se năştea copilul. Avea să-l trimită Erasmus în ţarcurile sclavilor pentru a n-o împiedica pe Serena să-şi îndeplinească sarcinile? Pentru prima oară în viaţă, Vor se trezi că se pune în pielea unui prizonier uman.

Ca om de încredere preţuit, se considerase întotdeauna o parte a lumilor sincronizate, şi abia aştepta să devină cândva neocymec. Credea că Omnius domnea asupra oamenilor pentru propriul lor bine; altfel, galaxia s-ar fi făcut fărâme, transformându-se într-un haos lipsit de călăuza.

Era obişnuit cu situaţii în care una dintre părţi era dominatoare cealaltă supusă. Pentru prima oară se întreba dacă puteau exista şi alte tipuri de relaţii, bazate pe egalitate şi cooperare. Căpitanul robot al *Călătorului Visurilor* era în mod limpede stăpânul lui Vorian, dar aveau o asociere productivă.

Vor se întrebă dacă el şi cu Serena ar fi putut face un pas mai departe, formând o relaţie în care să se trateze unul pe celălalt cu o egalitate perfectă. Era un concept radical, unul care-i supunea sensibilitatea unui adevărat şoc. Şi totuşi, nu credea că ea ar fi acceptat mai puţin de-atât.

Înghesuit în spaţiul strâmt din spatele peretelui despărţitor şi al panoului de navigaţie, automatul de întreţinere scotea sunete ciudate, trimiţându-şi semnale lui însuşi într-un limbaj de neînţeles, un soi de paraziţi, repetând la nesfârşit conexiunile de testare.

Cu un oftat, Vor îi spuse automatului:

— Hai, lasă-mă să încerc instrumentul ăla…

Automatul se roti spre el şi-i predă sonda de diagnostic, dar o parte a extensiilor sale din peliculă metalică intersectară o conexiune din placa de circuite expusă şi un arc incandescent de electricitate lovi totul ca un ciocan. Automatul scoase un sunet strident. Fumul urât mirositor de circuite şi sisteme hidraulice topite se ridică în rotocoale din panoul acum distrus.

Vorian se strecură afară din spaţiul îngust, apoi se şterse pe frunte. Seurat scană automatul defect şi componentele înnegrite ale sistemului de navigaţie al navei.

— Evaluarea mea ca expert este că avem nevoie aici de ceva mai multe operaţiuni de întreţinere.

Când Vor râse de comentariu, Seurat fu surprins.

— De ce găseşti asta nostim?

— Nu cere niciodată cuiva să explice umorul, Seurat. Acceptă doar râsul.

După ce opri sursa de energie, Vor scoase automatul ars şi defect şi-l lăsă să cadă cu un zăngănit. Aceste dispozitive erau uşor de înlocuit. Seurat transmise o cerere pentru un nou automat.

În timp ce aşteptau ca reparaţiile să continue, Vor îşi luă inima în dinţi. Punându-şi în ordine întrebările, pomeni de încurcătura din sentimentele sale. Poate că ceva din baza de date a robotului i-ar putea fi de folos.

Înfipte în faţa netedă, filamentele optice ale robotului sclipeau ca nişte sori miniaturali.

— Nu-ţi înţeleg problema, zise Seurat în timp ce încărca un rezumat al diagnosticului dintr-una dintre băncile de date ale navei. Ai o poziţie corespunzătoare printre maşinile gânditoare. Trimite-i o solicitare lui Erasmus!

Vor era exasperat.

— Nu-i chiar aşa, Seurat. Chiar dacă Erasmus mi-o transferă mie pe Serena… dacă mă refuză ea?

— Atunci, lărgeşte-ţi căutarea. Faci lucrul ăsta inutil de dificil. Printre candidatele umane de pe Pământ, vei găsi cu uşurinţă o femeie compatibilă, chiar şi una cu trăsături similare cu această sclavă anume, dacă-i preţuieşti atât de mult atributele fizice.

Vor îşi dori să nu fi adus niciodată în discuţie subiectul.

— Maşinile gânditoare pot fi câteodată complet stupide.

— Nu ţi-ai mai exprimat asemenea sentimente până acum…

— Asta pentru că n-am mai simţit niciodată aşa ceva.

Seurat încremeni pe loc.

— Sunt conştient, din punct de vedere intelectual, de imperativul biologic uman de a se împerechea şi de a se reproduce. Diferenţele fizice dintre bărbaţi şi femei îmi sunt familiare, ca şi impulsurile hormonale pe care le aveţi. Fiind date calităţi genetice acceptabile, sistemele de reproducere ale celor mai multe femei sunt în esenţă identice. De ce ar trebui această Serena să fie mai de dorit decât oricare alta?

— Nu ţi-aş putea explica niciodată, bătrâne creier metalic, răspunse Vor în timp ce se uita printr-un hublou şi urmărea un alt automat traversând platforma docului către navă. Nu-mi pot explica nici măcar mie însumi!

— Sper să-ţi dai seama în curând. Nu-mi permit să tot înlocuiesc automate de întreţinere…

Deseori oamenii mor pentru că sunt prea laşi ca să trăiască.

TLALOC,
O epocă pentru titani

Soarele arzător al Arrakisului strălucea pe cer, aruncând câteva umbre în jurul monstrului şi al încrezătorului său călăreţ. Pentru farsa din această zi, Selim era încântat că reuşise să cheme cel mai mare vierme de până acum.

Naibul Dhartha avea să fie îngrozit – sau măcar impresionat. Poate că Budallah îl va lovi pe naibul trădător, ca pedeapsă pentru ceea ce-i făcuse nevinovatului Selim. Sau poate că tânărul avea să aibă ocazia să-şi caute propria lui răzbunare. De fapt, Selim ar fi preferat asta.

După mai mult de un an în care trăise prin forţe proprii, era bine hrănit, sănătos şi fericit. Dumnezeu continua să-i zâmbească. Adolescentul robust consuma mai mult melanj decât oricând înainte.

Selim îşi stabilise în deşert şase avanposturi cu provizii, făcând în total opt adăposturi, inclusiv o staţie de testări botanice abandonată, pe care-o descoperise încă şi mai departe de munţii colonizaţi. Găsise mai multe materiale decât visase vreodată că ar fi fost posibil, făcându-l bogat după standardele poporului său.

Noaptea râdea singur de felul în care naibul Dhartha şi ceilalţi locuitori ai stâncilor crezuseră că-l pedepseau cu exilul. În schimb, Selim renăscuse aici, în deşert. Budallah îl ţinuse teafăr, îl protejase. Nisipurile îl curăţaseră, făcându-l un om nou. Îndrăzneţ, descurcăreţ şi sfidător, avea să devină o legendă printre nomazii deşertului. Selim, Călăreţul Viermilor!

Dar asta se putea întâmpla numai dacă zensunniţii aflau despre el. Numai atunci îşi putea înfăptui destinul pe care-l plănuia pentru el însuşi, un om venerat de poporul său. Avea să le arate ce devenise!

Selim îmboldi viermele-mamut înapoi către vechii munţi

familiari. După atâta timp petrecut singur, neavând pe nimeni cu care să vorbească în afara lui însuşi, se întorcea în singurul loc pe care-l putea numi cu adevărat acasă, în ciuda lipsurilor şi provocărilor.

Sub tălpile dureroase ale tânărului, viermele se zvârcoli, nefiind dornic să se apropie de stânci. Selim îl obligă, făcându-l să se întoarcă şi să treacă prin faţa pantelor înalte.

Ţinându-se de suliţa de metal şi apăsând cu putere, astfel ca segmentele depărtate să rămână dezvelite, se ridică în picioare pe spinarea viermelui, păstrându-şi echilibrul. Mantia alb-murdar îi flutura în vânt. Când viermele ajunse în faţa deschiderilor ca de fagure ale peşterii, Selim putu zări siluete minuscule apărând să se uite uimite la el. Viermii nu veneau niciodată atât de aproape de pereţii stâncii, dar *el* îl condusese pe acesta până aici, ca pe un monstru peste un ocean vast. Îl controla în totalitate.

Selim văzu şi alte siluete pe stânci şi auzi strigăte slabe, oameni care-i chemau pe alţii. În scurtă vreme, sătenii zensunniţi uluiţi se înşirară pe toate potecile care urcau muntele. Era încântat să le vadă ochii mari şi gurile căscate.

Selim îşi dirijă viermele de nisip pe lângă ei toţi, strigând şi dând impertinent din mâini. Folosindu-şi ţepuşele şi suliţa, sili demonul să se întoarcă din nou, răsucindu-şi capul de şarpe şi întorcându-se în faţa peretelui de piatră ca un animal dresat.

Niciunul dintre spectatori nu-i făcu semn cu mâna şi nici nu se mişcă prea mult.

Dându-şi aere, Selim râdea şi huiduia, răcnind insulte către hainul naib Dhartha şi către trădătorul Ebrahim. În roba de deşert, cu o pânza acoperindu-i faţa, Selim se îndoia că cineva i-ar putea ghici identitatea. N-ar fi fost şocaţi să afle că era vorba de presupusul hoţ de apă, de exilatul vagabond?

Ar fi fost mult mai satisfăcut dacă le-ar fi arătat cine era

şi le-ar fi auzit respiraţia întretăiată, dar o vreme avea să-i hărţuiască mai întâi, creând o legendă. Într-o zi, avea să râdă de neîncrederea lor, poate chiar apropiindu-se destul de mult pentru a-l invita pe naibul Dhartha la o plimbare călare. Chicoti în sinea lui.

După ce-i intimidă destul, Selim conduse viermele înapoi spre deşert. Cu un foşnet asurzitor de frecare, viermele de nisip porni în goană către largul dunelor. Selim râse tot drumul, mulţumindu-i lui Budallah pentru un asemenea truc vesel.

Înghesuit lângă ceilalţi pe un prag de piatră, Mahmad, fiul naibului Dhartha, privea fix, nevenindu-i să creadă, la viermele gigantic care făcea întoarceri aidoma unui animal bine dresat, apoi se îndepărta năvalnic, traversând nisipurile vălurite. Un singur om mânase creatura, o persoană micuţă care stătea în picioare, neînfricată, pe culmea proeminentă.

Incredibil. Ochii mei au văzut mai mult decât văd majoritatea zensunniţilor în întreaga lor viaţă. Şi avea doar doisprezece ani standard!

Mahmad auzea băieţii înflăcăraţi vorbind despre cât de captivant ar fi să călăreşti un vierme. Unii încercau să ghicească identitatea străinului smintit care putea porunci demonilor deşertului. Alţi refugiaţi zensunniţi fondaseră sate şi oraşe în peşterile de pe tot cuprinsul munţilor de pe Arrakis, aşa că ar fi putut fi membrul oricărui trib.

Mahmad ridică ochii, cu mintea plină de întrebări, apoi îşi zări tatăl stând lângă el, cu chipul cioplit parcă în piatră.

— Ce nerod, mormăi naibul Dhartha. Cine-ar putea avea atâta nesăbuinţă şi atâta dispreţ pentru propria lui viaţă? Merită să fie devorat de monştri!

— Da, tată, încuviinţă Mahmad din obişnuinţă, dar în mintea lui se conturau posibilităţi interesante.

Zeul Ştiinţei poate fi o divinitate crudă.

TIO HOLTZMAN,
jurnal codificat (parţial distrus)

Când Tio Holtzman descoperi o eroare de calcul în proiectul generatorului său de rezonanţă în aliaje, fu cuprins de o furie îndreptăţită. Stătea în biroul lui privat, înconjurat de noile licurigloburi pe care le proiectase Norma, parcurgând el însuşi calculele plictisitoare.

Nu-i ceruse tinerei să examineze amănuntele accidentului catastrofal, pentru că se temea că ar putea depista o fisură veritabilă de proiectare, iar asta ar fi fost prea stânjenitor. Norma susţinuse tot timpul că dispozitivul n-avea să funcţioneze aşa cum era prevăzut, şi avusese dreptate. Lua-o-ar naiba!

În consecinţă, inventatorul petrecuse ore întregi făcând şi refăcând munca executată de o cameră întreagă de sclavi rezolvatori. Şi descoperi într-adevăr trei greşeli minore. Vorbind obiectiv, chiar dacă socotelile aritmetice ar fi fost făcute corect, proiectul originar tot ar fi rămas inaplicabil… dar asta era irelevant, decise el.

Rezolvatorii comiseseră greşeli de neiertat, indiferent de relevanţa lor pentru ansamblul problemei. Era cu siguranţă destul ca să scape el însuşi de vină.

Holtzman intră în încăperea liniştită unde calculatoarele umane stăteau la mese, trecând prin etapele ecuaţiilor pe care le primiseră de la Norma. Se opri în cadrul uşii şi-i măsură cu privirea în timp ce lucrau la dispozitivele lor de calcul şi scriau rezultate pe tăbliţe.

— Veţi înceta activitatea chiar acum! De aici înainte, tot ceea ce lucraţi va fi atent monitorizat şi verificat, indiferent cât de mult timp o să ia. Voi citi fiecare foaie, voi examina fiecare soluţie pe care-o obţineţi. Greşelile voastre au dat înapoi cu luni de zile apărarea omenirii, poate chiar mai mult, şi nu sunt deloc mulţumit!

Sclavii plecară capul, evitând să-l privească în ochi.

Dar Holtzman abia se dezlănţuise.

— N-am fost un stăpân bun pentru voi? Nu v-am dăruit o viaţă mai bună decât aţi fi avut în plantaţiile de trestie sau pe malurile fluviului? Şi aşa mă răsplătiţi?

Rezolvatorii noi se uitară la el cu groaza întipărită pe chip. Lucrătorii mai vechi, cei care nu muriseră de febră, se ghemuiră posomorâţi.

— Câte alte greşeli aţi mai făcut? Câte alte teste ar mai putea fi distruse de incompetenţa voastră?

Îi privi încruntat pe sclavi, apoi apucă la întâmplare o hârtie.

— De acum înainte, dacă o să găsesc vreo greşeală *intenţionată,* veţi fi executaţi – ţineţi minte ce vă spun! Din moment ce lucrăm la un program de război, asta ar însemna sabotaj şi răzvrătire.

Norma intră în grabă în cameră, făcând paşi inegali cu picioarele ei scurte.

— Ce-i asta, savant Holtzman?

El ridică o foaie însemnată cu propriile lui mâzgăleli.

— Am găsit greşeli serioase în calculele de la generatorul meu. Nu ne mai putem baza pe munca lor. Eu şi cu tine, Norma, vom reverifica tot ceea ce fac. Chiar acum!

Chipul ei neatrăgător păru alarmat. Se înclină uşor.

— Cum doreşti.

— Între timp, continuă Holtzman, adunându-şi hârtiile, vă tai raţiile la jumătate. De ce-ar trebui să vă ţin burţile pline în timp ce subminaţi eforturile noastre de a înfrânge inamicul?

Sclavii gemură. Holtzman îşi chemă gărzile de dragoni să-i dea afară.

— N-o să suport o asemenea neglijenţă. Sunt prea multe în joc!

Când rămaseră singuri în casă, el şi cu Norma se aşezară şi începură să examineze calculele noi, foaie cu foaie. Femeia de pe Rossak se uita la omul de ştiinţă ca şi cum acesta ar fi reacţionat exagerat, dar el se mulţumi să se încrunte şi se aplecă deasupra unei mese cu hârtii

împrăştiate pe toată suprafaţa.

Până la urmă găsiră o eroare matematică făcută de unul dintre noii rezolvatori tineri pe nume Aliid. Mai rău, greşeala nu fusese descoperită, aşa cum ar fi trebuit, de partenerul său, un băiat pe care îl chema Ishmael.

— Vezi, ar fi fost un alt dezastru costisitor! Probabil complotează împotriva noastră!

— Sunt doar nişte băieţi, domnule savant. Sunt surprinsă că sunt măcar în stare de asemenea calcule matematice!

Fără s-o bage în seamă, Holtzman ordonă gărzilor să-i cheme pe cei doi tineri – apoi, răzgândindu-se, îi chemă pe toţi rezolvatorii să se întoarcă în încăpere. Când băieţii îngroziţi fură târâţi în faţă, le aruncă tot felul de acuzaţii celor doi, care nu păreau capabili de sabotaje matematice sofisticate.

— Voi, băieţi, consideraţi asta o glumă, o joacă? Omnius ne poate distruge oricând! Invenţia asta poate că ne-ar fi salvat!

Norma îl privi pe inventator, nu prea sigură cât ştia acesta despre proiectul ei. Însă el era acum cuprins de aroganţă.

— Când plantaţi scoici sau când tăiaţi trestii, o eroare de câţiva centimetri nu contează. Dar asta – arătă spre calculele din faţa lor – asta ar fi putut însemna distrugerea unei întregi flote de bătălie!

Îşi plimbă privirea mânioasă peste grupul de rezolvatori.

— Raţiile reduse ar trebui să vă pună pe drumul ce bun. Poate că dacă vă chiorăie maţele, vă puteţi concentra asupra muncii voastre!

Se întoarse spre băieţi, care se făcură mici în faţa furiei lui.

— Iar voi doi aţi pierdut complet ocazia de a lucra cu mine. Îi voi cere lordului Bludd să vă repartizeze în schimb la muncă grea. Poate că acolo puteţi dovedi de ce sunteţi în stare, pentru că, în mod sigur, mie nu-mi sunteţi de niciun folos.

Se întoarse spre Norma, bombănind ca pentru sine:

— Aş arunca afară tot lotul, dar aş pierde mai mult timp instruind înlocuitorii!

Surd la murmurele lor de dezamăgire, nevrând să accepte nicio rugăminte, savantul mânios ieşi din cameră, lăsând-o pe Norma să se uite după el, surprinsă de izbucnirea lui.

Doi dragoni înaintară şi-i luară pe Ishmael şi pe Aliid.

Învăţaţi din trecut – nu-l purtaţi ca pe un jug în jurul gâtului.

COGITOR RETICULUS,
Observaţii de la înălţimea a o mie de ani

Agamemnon îşi conduse flota de nave blindate împotriva magicienelor de pe Rossak. Vehiculele robotice principale îi duceau pe generalul cymec şi pe cei doi titani care-l însoţeau, ca şi câteva zeci de neocymeci ambiţioşi. Ochii-de-pază ai lui Omnius le monitorizau mişcările.

În urma cymecilor, o flotă de nave de război robotice accelerau şi virau în jurul lor pentru a ajunge primele, proiectile lucioase cu motoare enorme şi încărcate din belşug cu artilerie. Navele-maşină erau aparate pentru un singur drum, menite să nu se întoarcă niciodată acasă; aveau motoarele încinse, nepăstrând niciun pic de combustibil pentru o călătorie de înapoiere. Se apropiau atât de repede încât, până să le detecteze staţiile-santinelă de pe orbita planetei Rossak, maşinile gânditoare ajunseseră deja şi deschiseseră focul. Navele de patrulare şi santinelele de la periferia sistemului nu avură nicio şansă să lanseze vreo lovitură.

În timp ce navele robot atacau staţiile orbitale, cymecii plănuiau să-şi caute propria lor răzbunare la suprafaţă.

Când forţa de atac ajunse mai aproape de Rossak, cymecii îşi pregătiră formele-războinic blindate. Servomecanismele instalară containerele individuale ale creierelor în lăcaşele protejate, legând tijele mentale de sistemele de control şi pregătind armele. Cei trei titani aveau să folosească puternice forme-planor, corpuri zburătoare înarmate. Spre deosebire de ei, neocymecii purtau corpuri de luptă distrugătoare, păşitoare ca nişte crabi ce puteau mărşălui nestânjeniţi peste obstacolele din junglă.

Agamemnon şi cymecii săi accelerară în siajul ionizat al navelor-robot care trecuseră deja ca fulgerul pe lângă ei.

Instalat în corpul lui zburător, generalul îşi testă armele integrate. Era nerăbdător să simtă piatra, metalul şi carnea în strânsoarea ghearelor sale tăietoare.

Studie diagramele tactice şi urmări cum primele salve ale roboţilor loviră staţiile defensive de deasupra Rossakului. Acest avanpost al Ligii era o planetă minoră, cu o populaţie relativ mică, grupată în văile sufocate de junglă formate în faliile scoarţei, în timp ce restul uscatului şi oceanelor rămâneau neospitaliere. Rossak nu-şi instalase încă costisitorul scut de bruiaj Holtzman care proteja lumile umane importante, ca Salusa Secundus şi Giedi Prime.

Dar magicienele mortale, cu puterile lor mentale monstruoase, stârniseră mânia cymecilor. Ignorând bătălia spaţială, navele lui Agamemnon plonjară către atmosfera fumurie. În oraşele adăpostite în peşteri aveau să le găsească pe magiciene, familiile şi prietenii lor. Victime, cu toţii.

În minte, deschise o conexiune cu forţa sa de luptă formată din cymeci.

— Xerxes, tu să conduci avangarda aşa cum ai făcut-o pe Salusa Secundus. Vreau nava ta la locul atacului!

În răspunsul său, transmis pe bandă largă, Xerxes nu-şi putu ascunde teama.

— Ar trebui să fim atenţi împotriva femeilor ăstora telepate. L-au omorât pe Barbarossa, au distrus totul pe Giedi Prime…

— Atunci, dă-ne un exemplu. Fi mândru să ajungi primul pe câmpul de luptă. Dovedeşte-ţi valoarea şi fii recunoscător pentru ocazie…

— Eu… mi-am dovedit valoarea de multe ori de-a lungul secolelor.

Xerxes părea iritat.

— De ce să nu trimitem pur şi simplu roboţi de luptă mai întâi? N-am văzut niciun indiciu că Rossak ar avea instalată o reţea completă de bruiaj…

— Cu toate acestea, *vei* conduce atacul. N-ai niciun pic de mândrie… sau de ruşine?

Xerxes nu mai oferi nicio scuză sau rugăminte. Indiferent ce făcea ca să se răscumpere, era imposibil să compenseze greşeala pe care o comisese cu o mie de ani în urmă…

Când primii titani aveau încă formă umană, Xerxes fusese întotdeauna un lacheu linguşitor, nerăbdător să participe la marile evenimente. Dar nu avusese niciodată ambiţia sau energia de deveni un revoluţionar indispensabil. O dată ce cucerirea iniţială se terminase, domnise mulţumit asupra unui grup de planete încredinţate lui de către ceilalţi titani. Xerxes fusese cel mai hedonist dintre primii doisprezece, desfătându-se cu plăcerile trupului său uman. Fusese cel din urmă care să treacă prin operaţia de transformare în cymec, nevrând să renunţe la senzaţiile sale preţioase.

Dar după mai mult de un secol de domnie, nechibzuitul Xerxes devenise prea mulţumit de sine. Prosteşte, delegase prea multe îndatoriri maşinilor inteligente artificiale programate de Barbarossa. Lăsase chiar reţeaua de computere să ia decizii în locul lui. În timpul tumultului Revoltelor Hrethgirilor de pe Corrin, Richese şi Walgis, Xerxes se bazase pe maşinile gânditoare pentru a menţine ordinea pe propriile sale planete. Cu lipsa de atenţie la detalii şi cu încrederea plină de optimism în reţeaua sa de IA, dăduse frâu liber să împiedice răscoala să se răspândească. Înfumuratul Xerxes predase controlul reţelei de computere, ordonându-i să se ocupe de orice necazuri ar putea apărea.

Folosind această posibilitate fără precedent de acces la informaţii esenţiale, computerul conştient de sine îl izolase pe Xerxes şi preluase imediat controlul asupra planetei. Pentru a răsturna Vechiul Imperiu, Barbarossa programase maşinile gânditoare cu potenţialul de a fi agresive, aşa încât căpătaseră imboldul de a face cuceriri. Cu noua lui putere, entitatea IA novice – după ce îşi luase numele de „Omnius” – îi cucerise pe titanii înşişi, luând în stăpânire atât cymecii cât şi oamenii, pretinzând că era pentru binele lor.

Agamemnon se blestemase singur pentru că nu-l supraveghease pe Xerxes mai îndeaproape şi pentru că nu-l executase fără ezitare când stilul lui neglijent devenise pentru prima oară vizibil.

Stăpânirea computerului se răspândise ca o reacţie nucleară, mai repede decât puteau titanii să-şi trimită avertismente unul altuia, înainte să apuce să închidă reţelele IA. Cât ai clipi, planetele dominate de titani deveniseră lumi sincronizate. Noi încarnări ale hiperminţii răsăriră ca nişte buruieni electronice hidoase, iar domnia maşinilor gânditoare deveni o încheiere inevitabilă.

Computerele sofisticate găsiseră fisuri în restricţiile programării lui Barbarossa care le îngăduiseră să pună frâul pe foştii stăpâni. Totul din cauză că Xerxes le deschisese prosteşte uşa. Un act de neiertat, din punctul de vedere al lui Agamemnon!

Acum, navele de atac ale cymecilor trecură în viteză pe lângă platformele orbitale aşezate deja în poziţie de luptă deasupra lumii acoperite de junglă. Navele de luptă robotice izbeau staţiile spaţiale cu proiectile explozive, eliberând gheizere de aer presurizat. O staţie de andocare începu să se legene şi să cadă de pe orbită.

Planeta se desluşea în faţa lor, lipsită de apărare, o minge uriaşă acoperită de nori, cu continente înnegrite, vulcani activi, mări otrăvitoare şi zone luxuriante de jungle violete şi aşezări umane.

— Noroc, dragostea mea, se auzi vocea senzuală a lui Juno pe frecvenţa lor privată. Vorbele ei îi furnicară contururile creierului.

— N-am nevoie de noroc, Juno. Am nevoie de victorie.

*

Când atacul neaşteptat începu, câteva nave de război staţionate la sol şi kindjale blindate se ridicară de pe cupola polimerizată a junglei pentru a se alătura apărării din

spaţiu. Platformele orbitale sufereau deja pagube serioase.

Chiar când îşi chemă grupul de ucenice telepate, Zufa Cenva îl apucă de braţ pe Aurelius Venport, admiţând că exista un număr de sarcini pe care le-ar fi putut îndeplini.

— Dovedeşte-ţi talentul de conducător. Evacuează oamenii – n-avem prea mult timp!

Venport încuviinţă:

— Bărbaţii au pregătit un plan de urgenţă, Zufa. Voi, magicienele, nu sunteţi singurele care fac planuri de viitor…

Dacă se aştepta la vreun fel de laudă sau de felicitare din partea ei, fu dezamăgit.

— Fă-o atunci, răspunse ea. Atacul asupra staţiilor orbitale e doar începutul, probabil o diversiune. Vor urma cymecii.

— Cymecii? Vreuna dintre navele-cercetaş…

Ochii lui Zufa ardeau, plini de prevestiri.

— *Gândeşte-te,* Aurelius! Heoma a ucis un titan pe Giedi Prime. Acest atac nu poate fi o coincidenţă. De ce altceva le-ar păsa de Rossak? Vor să le distrugă pe magiciene!

Bărbatul ştia că ea avea dreptate. De ce şi-ar face griji maşinile gânditoare-pentru platformele orbitale? Alţii păreau să simtă şi ei pericolul. Putea deja să-şi imagineze panica stârnindu-se printre oamenii din peşteră.

Cei mai mulţi dintre băştinaşii de pe Rossak nu posedau puteri speciale, iar o mare parte dintre ei aveau defecte sau slăbiciuni provocate de toxinele din mediu. Dar o magiciană lovise grav cymecii pe Giedi Prime, iar acum maşinile veniseră să se răzbune.

— Magicienele mele le vor ţine piept… şi ştii ce înseamnă asta.

Zufa se îndreptă, părând mai înaltă, şi-l privi cu o scânteie de nesiguranţă şi de compasiune.

— Stai la adăpost, Aurelius. Cymecilor nu le pasă de tine.

Pe chipul lui apăru brusc o expresie fermă.

— Voi organiza evacuarea. Ne putem ascunde în junglă, putem avea grijă de toţi cei care au nevoie de ajutor special

ca să fugă. Oamenii mei au depozite secrete de provizii, adăposturi, colibe-atelier…

Zufa păru plăcut surprinsă de forţa arătată de el.

— Bine. Îi las pe cei netalentaţi pe mâinile tale.

Cei netalentaţi?

Acum nu era momentul să se certe cu ea. Venport căută vreun semn de teamă în ochii femeii. Răspunse cu voce joasă, încercând să-şi ascundă sentimentele:

— Ai de gând să te sacrifici?

— Nu pot, recunoscu Zufa cu durere în glas. Cine le-ar mai antrena pe magiciene dacă aş face-o?

El n-o crezu în întregime.

Zufa ezită, ca şi cum ar mai fi aşteptat ceva din partea lui, apoi ieşi în grabă pe coridor.

— Ai grijă de tine, strigă Venport din urmă.

După plecarea ei, bărbatul porni să alerge pe coridoare, strigând către toate familiile.

— Trebuie să ne ascundem în junglă! Împrăştiaţi-vă!

Ridică vocea, dând încrezător ordine.

— Vin cymecii!

Venport trimise şase tineri să alerge din cameră în cameră prin oraşul din peşteri şi să verifice dacă mesajul a ajuns la fiecare. În timp ce tinerii se grăbeau să-şi îndeplinească sarcina, el îşi făcu propria investigaţie în încăperile izolate. Bărbaţi, femei, o varietate de siluete… În ciuda agitaţiei, un cuplu mai în vârstă stătea în apartamentul lui, aşteptând să se încheie starea de urgenţă. Venport îi ajută să ajungă la adăpost, asigurându-se că se îmbarcau pe platforma de marfă a unui lift pe cablu şi evacuându-i până jos, la nivelul solului.

Urmări cum lifturile transportau tot mai mulţi oameni. Prospectorii lui din junglă şi culegătorii de droguri îi luau în primire la baza falezei. Ei înţelegeau căile secrete ale sălbăticiei dese şi primejdioase, plus că ştiau unde se află adăposturile în jungla de un violet metalic…

Semnalele de la navele Armadei indicau că bătălia din jurul platformelor orbitale mergea prost. O navă-cercetaş

singuratică, care supravieţuise, transmise un avertisment că zeci de nave ale cymecilor îşi începuseră coborârea.

Venport strigă:

— Grăbiţi-vă! Evacuaţi oraşul! Magicienele organizează apărarea aici!

Încă un grup coborî pe o platformă care trosnea, supraîncărcată, către jungla deasă, fungoidă. Venport îndemnă mai mulţi rătăciţi să se grăbească spre o streaşină a stâncii, de unde puteau pleca. Dintr-o data, proiectile încinse până la roşu sfâşiară atmosfera, lăsând în urmă un fum negru, unsuros.

— Mai repede! strigă Venport, apoi alergă în tuneluri să-i caute pe ultimii rămaşi în urmă, ştiind că şi el avea doar câteva clipe să se pună la adăpost.

Avem vieţile noastre, dar avem şi priorităţi. Prea mulţi oameni nu reuşesc să-şi dea seama de diferenţă.

ZUFA CENVA,
prelegere către magiciene

Navele de aterizare ale cymecilor coborâră în sălbăticia violet-argintie, împrăştiind animalele şi înnegrind vegetaţia fungoidă. Armele de foc scuipară stropi de lavă din carcase, dând foc frunzişului des. Incendiul se răspândi repede.

Cu un geamăt şi un bubuit care răsună în văzduhul înnorat, aparatele cymecilor se deschiseră şi din ele ieşiră corpurile mecanice de războinici. Trei dintre vehiculele de aterizare lăsară să iasă forme-planor înarmate, în timp ce din celelalte apărură forme păşitoare de luptă asemănătoare unor crabi, cu armele răsărind în toate direcţiile ca ţepii unor arici.

În corpul său planor cu muchii ascuţite, Xerxes pluti pe deasupra junglei către enclava magicienelor telepate. Purtat în tăcere pe curenţii de aer, îşi întinse aripile şi începu să cârmească pe fluxurile ascendente de vânt.

— Mă îndrept spre ele.

— Omoară-le pe târfe pentru noi, Xerxes, exclamă Juno, în timp ce ea şi cu Agamemnon îşi pregăteau propriile corpuri-planor.

Cu o voce mânioasă, Agamemnon adăugă:

— Omoară-le pentru Barbarossa!

Xerxes se înălţă către stâncile ciupite de vărsat. Dedesubt, maşinile de luptă ale neocymecilor nerăbdători care avansau rapid brăzdau tufărişurile, aruncând în aer obstacolele şi distrugând totul în cale.

Având o imagine completă a furnicarului din faleză, Xerxes plană câteva clipe pe deasupra cupolei polimerizate ce forma un mic teren de aterizare pentru navele *hrethgirilor,* apoi lansă cincisprezece proiectile, jumătate dintre ele izbiră pereţii duri ai falezei, detonând în izbucniri alb-negre de piatră spartă; altele pătrunseră în tunelurile

unde oamenii trăiau ca nişte larve infestând lemnul.

Retrăgându-se rapid, Xerxes întoarse în viteză pe deasupra vârfurilor copacilor şi se ridică spre cer. În timp ce Agamemnon şi Juno zburau spre el, strigă triumfător:

— Primul nostru succes! Să continue neocymecii asaltul!

Sisteme netede, cu membre ieşite mult în afara corpului şi înfăşurate cu fibre rezistente, îi purtau pe infanteriştii neocymeci prin tufişuri. Din tuburile lansatoare aflate în partea din faţă trăgeau cu grenade cu plasmă care pârjoleau calea spre oraşele din tuneluri. Frunzişul violet, moale, se aprindea în jurul lor şi arborii fungoizi izbucneau în stâlpi de foc, alungând animalele indigene. Păsări splendide se înălţau spre cer, iar atacatorii cymeci traseră în ele cu proiectile explozive, transformându-le în nori de pene carbonizate.

Deşi mulţumit că salva iniţială mersese bine, Agamemnon nu transmise felicitări. El şi eu Juno plutiră în tăcere înainte, pentru al doilea atac aerian din poziţii diferite. Sub ei, pedestraşii neocymeci asemănători unor crabi ajunseră la stânci pentru a completa distrugerea.

*

Zufa Cenva şi trupele ei speciale formate din magiciene se pregăteau într-o încăpere interioară pe care Aurelius Venport o desemnase pentru întâlnirile de afaceri. Niciuna dintre ele nu arăta teamă, doar furie şi hotărâre. În ultimul an, aceste femei îşi acceptaseră scopul fundamental în viaţă, chiar dacă împlinirea lui însemna moartea lor.

— Pentru asta v-am antrenat, rosti Zufa. Dar nu vă voi amăgi în privinţa şanselor noastre.

Nesigură de vorbele ei, încerca totuşi să pară încrezătoare.

— Suntem gata, doamnă Cenva, răspunseră femeile la unison.

Zufa trase adânc aer în piept, liniştindu-se, folosind

controlul mental pe care se străduise atât de mult să-l insufle elevelor sale.

Pereţii de piatră ai camerei se cutremurară când primele bombe îşi atinseră ţinta, împrăştiind în tuneluri nori otrăvitori. Gândindu-se dinainte la asta, Aurelius Venport se asigurase că fiecare femeie avea o mască de respirat, în timp ce evacua restul populaţiei. Zufa era surprinsă că nu se gândise ea însăşi la o asemenea măsură de precauţie. Spera că Aurelius reuşise să ajungă la adăpost, că nu-şi irosise timpul prosteşte încercând să-şi protejeze stocurile de droguri.

Acum, privea la femeile devotate care o însoţeau, reamintindu-şi numele şi personalitatea lor: Tirbes, care putea deveni cea mai bună dacă reuşea să-şi strunească potenţialul; impulsiva Silin; Camio, creatoare şi imprevizibilă; Rucia, care-şi urma neabătută propriul cod al onoarei… şi altele.

— Camio, spuse ea, te aleg pe tine să dai următoarea noastră lovitură.

O femeie subţire, cu părul lung, de culoarea paiului, se ridică în picioare, cu un surâs palid pe chip.

— Sunt onorată, doamnă Cenva.

Lăsându-şi surorile în urmă, Camio îşi aranjă pe faţă masca de respirat, apoi ieşi din camera de refugiu. Porni înainte fără ezitare şi începu exerciţiul de meditaţie necesar pentru a-şi aduna puterile închise în creierul ei. Surprinzător, nu văzu niciun cadavru pe coridoarele de piatră, ceea ce o asigură că populaţia fusese evacuată cu succes. Acum nimic nu le-ar mai fi putut stingheri pe magiciene.

Podeaua tunelului era presărată cu pietriş dislocat de explozii. Fuioare de vapori verzui purtau otrava în peşteri. Camio nu se temea pentru viaţa ei, dar trebuia să se grăbească.

Auzi şuieratul unui proiectil care se apropia şi se lipi de peretele tunelului. O explozie puternică izbi faţada stâncii, trimiţând o undă de şoc prin coridoarele interioare şi prin

încăperile de locuit. Camio îşi recăpătă echilibrul, apoi grăbi pasul. Interiorul craniului îi vibra de energie înăbuşită. Nu aruncă nicio privire către tapiserii şi mobilă, către camerele şi sălile de întrunire în care îşi petrecuse aproape toată viaţa.

Rossak era casa ei. Maşinile erau duşmanii ei. Camio însăşi era o armă.

Când ajunse la loc deschis şi privi jungla incendiată, văzu trei forme păşitoare ca nişte crabi cu containere pentru creier şi blindaj greu atârnând ca nişte saci de ouă, puţin deasupra picioarelor. Fiecare era un om care-şi vânduse sufletul şi jurase loialitate maşinilor gânditoare.

În adâncul junglei, Camio auzea tunetul exploziilor continue, un muget de detunături de plasmă care incinerau frunzişul purpuriu. Formele-planor se adunau pentru un nou atac, aruncând otravă, împroşcând flăcări. Zeci de păşitoare ale neocymecilor mărşăluiau către stâncile protejate, distrugând totul în jurul lor.

Tânăra trebuia să aştepte momentul potrivit pentru a nimici cât mai mulţi duşmani posibil, toţi dintr-o dată.

De dedesubt, Camio auzi sunetul unei alunecări line. Trei dintre cele mai rapide forme păşitoare escaladau stânca verticală, folosind ancore cu exploziv şi gheare cu muchia de diamant pentru a se agăţa de faţada de piatră.

Femeia zâmbi celor trei crabi neocymeci. Picioarele armate flexibile trăgeau în sus corpurile împănate cu arme, până la peşterile principale. Camio stătea singură în cadrul porţii, înfruntându-şi inamicii ciborgi. Ştia când aveau să fie destul de aproape.

Primul invadator neocymec se ridică, iar ea îi văzu filamentele optice sclipitoare din jurul turelelor armelor. Detectând-o, cymecul întoarse aruncătoarele de flăcări către noua ţintă. Camerele-periscop filiforme străluceau orbitor.

În clipa dinainte ca el să poată trage, Camio eliberă energiile acumulate în mintea şi trupul ei. Lăsă să izbucnească o furtună mentală care făcu să clocotească

creierul celor trei neocymeci mai apropiaţi şi avarie alţi doi care abia începuseră să urce pe faleză. Cinci cymeci scoşi din luptă…

Ultimul ei gând se îndreptă spre târgul excelent pe care-l făcuse pentru viaţa sa.

După Camio, ieşiră alte patru magiciene, una câte una. Pe măsură ce trimitea fiecare femeie la moarte, Zufa Cenva resimţea acut pierderea. Aceste ucenice îi erau ca nişte adevărate fiice, şi fiecare dispariţie o ardea ca o înghiţitură de acid. Dar voluntarele ei se duceau de bunăvoie şi-şi sacrificau vieţile pentru a strivi ofensiva cymecilor.

— Maşinile gânditoare nu trebuie să câştige cu niciun preţ!

În cele din urmă, cea de-a şasea voluntară a lui Zufa, Silin, se întoarse în viaţă, dar dezorientată, cu pielea albă ca laptele îmbujorată. Se pregătise psihic să moară. În schimb, nu mai găsise nimic de distrus.

— S-au retras dincolo se raza de acţiune, doamnă Cenva, raportă ea. Cymecii se retrag la navele lor. Păşitoarele şi planoarele de luptă s-au întors în zona de aterizare.

Zufa se repezi printre sfărâmături la ieşindul unde se afla fereastra. Văzu rămăşiţele carbonizate ale celor cinci ucenice căzute în luptă, fiecare dintre ele arsă din interior spre exterior de focul mental incandescent. Inima ei simţi dogoarea vulcanică a mâniei şi a pierderii. Urmări groaznicele maşini cu minte de om urcând la bordul vehiculelor lor şi decolând înapoi în atmosferă.

Cu timpul, refugiaţii împrăştiaţi aveau să se întoarcă. Aurelius Venport îi va aduce înapoi. Sub supravegherea lui, oamenii de pe Rossak vor reconstrui şi vor repara oraşele din faleză cu mândrie şi cu încredere, ştiind că se ridicaseră împotriva maşinilor gânditoare.

Zufa Cenva trebuia să se agaţe de asta.

— Ne definim victoriile în felul nostru propriu, rosti ea cu voce tare.

*

Când cei trei titani ajunseră cu navele lor la flota robotică de luptă, Agamemnon îşi făcu raportul înainte ca Juno sau neghiobul de Xerxes să le fi putut da maşinilor gânditoare informaţii pe care el nu voia ca acestea să le aibă. Generalul cymec avea să coloreze adevărul în aşa fel încât să se potrivească intereselor sale.

— Am avut un impact semnificativ, declară Agamemnon ochilor-de-pază care înregistrau. Deşi am pierdut câţiva neocymeci în atacul nostru direct asupra Rossakului, am provocat vătămări celulare mortale asupra a cel puţin cinci dintre puternicele magiciene…

Pe un canal privat îngust, Juno îşi transmise surpriza şi încântarea faţă de felul în care generalul titan îşi denatura raportul. Xerxes ştiu să păstreze tăcerea, în mod înţelept.

— Am provocat pagube substanţiale noii arme telepatice a *hrethgirilor,* continuă Agamemnon, sunând mândru în faţa dezastrului. Ar trebui să fie un mare pas înapoi pentru capacitatea lor…

Nuanţase în acelaşi fel evenimentele trecute pe când îşi scria memoriile, zugrăvind propria lui versiune părtinitoare a istoriei. Omnius n-ar fi pus niciodată la îndoială raportul, pentru că se potrivea din punct de vedere tehnic cu faptele obiective.

— Lucrul cel mai bun, adăugă Juno, este că n-am pierdut pe niciunul dintre titani în această ofensivă. Neocymecii pot fi înlocuiţi cu toţii.

Cu cele două staţii orbitale de pe Rossak serios avariate de navele robot şi cu miile de fiinţe umane moarte la bordul lor, flota maşinilor gânditoare se retrase dintre epavele navelor şi platformelor. Dedesubt, jungla din canioanele locuibile continua să ardă.

— Potrivit evaluării mele, Omnius poate înregistra atacul de pe Rossak ca pe o victorie pur şi simplu, conchise Agamemnon.

— De acord, interveniră atât Juno cât şi Xerxes.

Lucrurile arată ca şi cum un vrăjitor pervers s-a pornit să dea peste cap o planetă cât mai mult posibil... şi apoi a însămânţat-o cu melanj ca trofeu.

TUK KEEDAIR,
corespondenţă cu Aurelius Venport

Căutătorii de rămăşiţe din deşert, cu ochi aspri, se aşezară în locuri strategice de-a lungul străzilor încinse şi prăfuite din Arrakis City. Priveau prin deschizăturile înguste din pânza murdară de pe faţă şi întindeau mâinile sau sunau din clopoţei, cerşind apă. Tuk Keedair nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

Fusese silit să rămână aici o lună întreagă, în timp ce nomazii naibului Dhartha adunau destul melanj ca să umple nava de marfă tlulaxa. Keedair plătise pentru găzduire în Arrakis City, dar după o săptămâna ajunse la concluzia că naveta lui privată de la spaţioport oferea condiţii mai bune de dormit. Se simţea mai bine departe de ochii iscoditori ai altor oaspeţi, de bătăi pe holuri, de solicitanţi şi cerşetori. Singur fiind, un om nu trebuia să-şi facă griji cu încrederea faţă de însoţitorii lui.

Arrakis punea atât de multe probleme pentru organizarea unei afaceri simple! Se simţea ca un înotător luptând împotriva unui curent puternic... nu că vreunul dintre băştinaşii din acest deşert ar fi înţeles comparaţia. Sus, pe nava de marfă de pe orbită, aşa-zişii vânători de sclavi ai lui Keedair erau tot mai nervoşi, aşa că el fusese nevoit să zboare până acolo cu naveta şi să rezolve disputele, pentru a evita violenţa. Un tlulaxa ştia cum să reducă pierderile. De două ori până acum, dezgustat de membrii nesupuşi ai echipajului, prea plictisiţi ca să se poarte frumos, le vânduse contractele de muncă unor echipe de cercetări geologice din adâncul deşertului. Dacă s-ar întâmpla cumva ca scandalagii să se întoarcă la Arrakis City înainte ca nava de marfă să plece cu încărcătura de mirodenie, aceşti oameni smeriţi s-ar fi târât în genunchi şi l-ar fi implorat să-i

ducă înapoi în sistemul Thalim.

Mai era o problemă. Deşi naibul Dhartha era în aparenţă partenerul de afaceri al lui Keedair în acest proiect, conducătorul zensunnit nu avea încredere în alţii. Pentru a mări viteza şi eficienta, Keedair se oferise să zboare cu naveta direct acolo unde recoltau nomazii mirodenia, dar naibul nici nu voia să audă. Keedair se oferi atunci să-i transporte pe Dhartha şi pe zensunniţii lui direct la aşezarea lor, eliminând astfel lunga călătorie de la o ascunzătoare din munte până acolo. Dar şi această idee fusese refuzată.

Aşa încât Keedair fusese nevoit să aştepte la spaţioport, săptămână după săptămână, în timp ce grupuri de şobolani de deşert cu pielea oacheşă îşi târau picioarele în oraş, cu spinarea încovoiată de la baloturile grele cu mirodenie. Îi plătea în rate şi cerea reduceri dacă găsea cantităţi exagerate de nisip amestecate în melanj, îngreunându-l în mod artificial. Naibul protesta că este nevinovat, dar Keedair detectă un anumit respect reticent pentru un străin de planetă care nu se lăsa luat de prost. Cala de marfă a lui Keedair se umplea atât de încet încât avea impresia că o să-şi iasă din minţi.

Cu toate dificultăţile, Keedair îşi calma nervii încordaţi încercând tot mai mult din produs. Deveni tot mai mare amator de bere de mirodenie, cafea cu mirodenie şi aproape orice altceva având în conţinut remarcabilul ingredient.

În momentele lui de cea mai mare luciditate, Keedair îşi punea la îndoială decizia de a rămâne aici, întrebându-se dacă n-ar fi fost poate mai înţelept să plece înapoi spre lumile civilizate ale Ligii. Acolo putea s-o ia de la început, să pună stăpânire pe o altă încărcătură de sclavi pe care s-o vândă pe Poritrin sau pe Zanbar, ori să ducă rezerve proaspete de organe la fermele de pe Tlulax.

Stând în cabina lui personală, Keedair îşi mângâie coada lungă şi jură să nu renunţe la aventura lui. Dacă s-ar fi întors acum, ar fi fost silit să accepte pierderi masive

pentru acest an, şi ar fi fost obligat de regulile onoarei să-şi tundă minunatul păr. Mândria încăpăţânată îl constrângea să rămână pe Arrakis cât mai mult posibil.

Detesta mediul arid, mirosul de pietre arse din aer şi furtunile care vuiau izbind munţii şi erodând spaţioportul. Dar cât de mult iubea melanjul! Zi după zi, Keedair stătea singur în navetă şi consuma cantităţi mari din acesta, adăugând mirodenie chiar şi proviziilor sale de hrană ambalată, ceea ce făcea ca şi cel mai fad fel de mâncare să aibă gust de ambrozie.

Prin ceaţa drogului, se vedea vânzând produsul nobililor bogaţi, străinilor hedonişti de pe Salusa Secundus, Kirana III şi Pincknon – poate chiar biocercetătorilor fanatici de pe Tlulax. Se simţise fremătător şi plin de viaţă de când îşi adăugase melanj la dietă, şi cu fiecare zi i se părea că faţa lui arăta mai relaxată şi mai tânără. Se uita într-o oglindă luminată, examinându-şi trăsăturile înguste. Albul ochilor începuse să capete o nuanţă indigo, nefirească, de parcă i s-ar fi infiltrat în ei cerneală diluată.

Tribul de oameni ai deşertului al naibului Dhartha avea asemenea ochi ciudaţi, „albastru-albastru”. O substanţă contaminantă din mediu? Poate o manifestare a consumului masiv de melanj? Se simţea prea grozav ca să considere că era un efect secundar patologic. Probabil doar o decolorare temporară…

Îşi prepară o ceaşcă proaspătă de cafea tare de mirodenie.

În zorii zilei următoare, când cerul presărat cu stele se topea într-un răsărit pastelat, un grup de nomazi rătăcitori sosiră la spaţioport, conduşi de naibul Dhartha. Cărau pe umeri baloturi umflate cu mirodenie.

Keedair se grăbi să-i întâmpine, clipind în lumina orbitoare a dimineţii. Înfăşurat în straie de călătorie albe,

prăfuite, Dhartha arăta mulţumit de el însuşi.

— Acesta este ultimul lot de melanj pe care l-ai cerut, negustor Keedair.

Ca o formalitate, înaintă şi inspectă patru baloturi la întâmplare, verificând dacă într-adevăr conţineau melanjul consistent, proaspăt extras din solul deşertului, cu nisipul filtrat din el.

— Ca şi până acum, produsul tău este acceptabil. Asta-i tot ce mai aveam nevoie ca să-mi completez încărcătura. Acum mă voi întoarce la civilizaţie.

Dar lui Keedair nu-i plăcea expresia de pe chipul lui Dhartha. Se întrebă dacă n-ar putea deveni profitabil pentru proprii lui oameni să facă până la urmă un raid prin câteva aşezări din peşteri, transformând în sclavi câţiva dintre aceşti şobolani de deşert.

— Te vei întoarce la noi, negustor Keedair?

O scânteie de lăcomie lumină întunericul din spatele ochilor indigo.

— Dacă ai nevoie de mai mult melanj, voi fi încântat să ţi-l furnizez. Am putea ajunge la un acord pe termen lung.

Keedair mormăi fără să-şi ia vreun angajament, nedorind să-i dea omului prea multe speranţe pentru o relaţie de afaceri viitoare.

— Depinde dacă pot vinde încărcătura asta cu profit. Mirodenia este o marfă netestată pe piaţa Ligii, şi îmi asum un risc destul de mare şi aşa. Dar am încheiat un târg pentru încărcătura asta, şi îmi respect întotdeauna cuvântul.

Îi plăti lui Dhartha suma care mai rămăsese de achitat.

— Dacă mă întorc, va fi peste multe luni, poate peste un an. Dacă pierd bani, nu mă voi întoarce deloc.

Dispreţuitor, scrută spaţioportul murdar, deşertul şi munţii abrupţi.

— Nu că ar mai fi şi altceva care să mă aducă înapoi pe Arrakis!

Dhartha îl privi drept în ochi.

— Nimeni nu poate şti viitorul, negustor Keedair…

Afacerea o dată încheiată, conducătorul din deşert se înclină şi făcu un pas înapoi. Nomazii înveşmântaţi în alb îl priviră ca vulturii care urmăresc un animal muribund, aşteptând să-i sfâşie cadavrul.

Negustorul se întoarse la navetă fără un alt rămas-bun, anticipând că ar putea foarte bine să scoată un profit din această aventură. Keedair încercă să-şi imagineze cum să transforme mirodenia într-o afacere viabilă pe termen lung, cu mai puţină bătaie de cap decât procurarea şi manevrarea sclavilor sâcâitori.

Din nefericire, operaţiunile pe care le avea în minte ar fi cerut o mare infuzie de capital, iar el nu avea atâţia bani. Dar avea în minte un investitor corespunzător din afară. Exact persoana de care avea nevoie, un cunoscător al drogurilor exotice, un om cu avere mare şi viziune… un întreprinzător care ar putea judeca în mod inteligent potenţialul unei asemenea operaţiuni.

Aurelius Venport de pe Rossak.

„Nu sunt malefic”, zise Shaitan. „Nu încerca să pui o etichetă pe ceea ce nu înţelegi.”

Sutră budislamică

În timp ce Serena avea grijă de florile preţioase ale robotului, în delicatele lor ghivece de teracotă, Erasmus o privea cu o continuă fascinaţie.

Femeia ridică ochii, nesigură cât de departe ar fi putut – sau ar fi trebuit – să ducă lucrurile cu maşina gânditoare.

— Pentru a înţelege omenirea, Erasmus, nu este necesar să foloseşti atâta cruzime…

Robotul îşi roti spre ea faţa ca o oglindă, modelându-şi metalfluidul într-o expresie nedumerită.

— Cruzime? N-am avut niciodată o asemenea intenţie.

— Eşti diabolic, Erasmus. Văd în ce fel îi tratezi pe sclavii umani, cum îi torturezi, cum îi sileşti să trăiască în condiţii groaznice…

— Nu sunt diabolic, Serena, doar curios. Mă mândresc cu obiectivitatea cercetărilor mele.

Ea stătea în spatele unui ghiveci cu o ramură roşu-aprins de geranium, ca şi cum ar fi putut-o proteja în cazul în care robotul devenea violent.

— Da? Cum rămâne cu torturile din laboratoarele tale?

Erasmus îi arătă un chip de nedescifrat.

— Acelea sunt investigaţiile mele private, dirijate sub un control strict, delicat. Nu trebuie să te duci în laboratoare. Îţi interzic să le vezi. Nu vreau să-mi compromiţi experimentele.

— Experimentele cu ei… sau cu mine?

Robotul se mulţumi să-i arate un surâs înnebunitor de placid şi nu răspunse.

Supărată pe el, conştientă de cât rău făcea robotul şi cuprinsă de disperare acum, că purta copilul lui Xavier, Serena reacţionă exagerat, răsturnând ghiveciul de pe poliţa lui. Acesta se sparse pe dalele smălţuite, dure, din podeaua serei.

Erasmus se uită la ghiveciul de lut sfărâmat, la pământul împrăştiat, la florile roşii strivite.

— Spre deosebire de oameni, eu nu distrug niciodată fără discernământ, fără niciun scop.

Serena înălţă bărbia.

— Dar nici nu arăţi vreodată o latură binevoitoare. De ce nu faci şi fapte bune, pentru variaţie?

— Fapte bune?

Erasmus părea sincer interesat.

— Cum ar fi?

Pulverizatoare automate stropiră din ţevile serei, udând plantele cu un susur uşor. Nevrând să piardă prilejul, Serena continuă:

— Hrăneşte-ţi sclavii mai bine, de exemplu. Nu doar pe oamenii de încredere privilegiaţi, ci şi pe servitorii din casă şi pe bieţii amărâţi pe care îi ţii în ţarcuri ca pe animale.

— Şi mâncarea mai bună va îndeplini acest scop? întrebă Erasmus. O faptă bună?

— Va înlătura o parte a mizeriei lor continue. Ce ai de pierdut, Erasmus? Ti-e teamă?

El nu se lăsă momit de înţepăturile ei şi spuse doar:

— O să mă gândesc la asta.

*

Patru roboţi paznici o interceptară pe Serena în timp ce îşi vedea de rutina ei prin vila cea mare. Folosind doar comenzi răstite, o escortară afară, în curtea deschisă dinspre ţărmul mării. Roboţii erau bine blindaţi şi aveau implantate arme cu proiectile, dar nu erau programaţi pentru conversaţie. Păşeau pur şi simplu tot înainte, ţinându-o pe Serena între ei.

Femeia încercă să-şi alunge teama tulburătoare care i se strecura încet în suflet. Nu putea ghici cu niciun chip ce experiment naiv şi brutal ar mai putea născoci Erasmus.

Afară, sub cerul albastru nesfârşit, văzu păsări zburând în

cercuri, mult deasupra stâncilor. Simţi mirosul de sare al oceanului, auzi vuietul şoptit al valurilor îndepărtate spărgându-se de ţărm. Printre pajiştile verzi luxuriante şi tufişurile bine îngrijite de deasupra ţarcurilor mizere ale sclavilor, Serena fu uluită să vadă mese lungi, înconjurate de sute de scaune. Sub soarele blând, roboţii pregătiseră un banchet sofisticat – mese lungi, cu argintărie lucitoare, cupe pline cu lichide colorate şi platouri încărcate de fripturi aburinde, fructe apetisante şi deserturi dulci. Pe fiecare masă, la intervale regulate, erau aşezate buchete de flori proaspete, accentuând belşugul scenei.

Mulţimile de sclavi neliniştiţi stăteau în spatele baricadelor, arătând atât pofticioşi, cât şi temători în faţa felurilor sofisticate întinse pe mese. Aromele savuroase şi parfumul fructelor pluteau prin aer, aţâţătoare, ispititoare.

Serena se opri uluită.

— Ce-i cu toate astea?

Cei patru roboţi care o însoţeau făcură un pas în faţă, apoi se opriră şi ei.

Erasmus se apropie de ea cu o expresie de satisfacţie artificială.

— E un ospăţ, Serena. Nu-i minunat? Ar trebui să fii încântată.

— Sunt… intrigată, replică ea.

Erasmus ridică mâinile metalice, iar roboţii paznici deschiseră baricadele şi îi îndemnară pe oamenii aleşi să înainteze. Sclavii se grăbiră către mese, dar păreau intimidaţi.

— Am ales cu grijă demografia, explică Erasmus, incluzând reprezentanţi din caste diferite: oameni de încredere, simpli muncitori, artizani, ba chiar şi cei mai grosolani dintre sclavi…

Captivii se aşezară pe scaune şi rămaseră ţepeni, cu ochii aţintiţi asupra mâncării şi mâinile frământându-le în poală. Cu toţii arătau o teamă nervoasă, amestecată cu nedumerire. Mulţi dintre ei păreau dornici să se afle oriunde în altă parte decât aici, pentru că niciunul nu avea

încredere în stăpânul casei. Mâncarea era probabil otrăvită şi toţi mesenii aveau să moară într-un fel oribil, în timp ce Erasmus lua notiţe.

— Mâncaţi! zise robotul. Eu am pregătit ospăţul. E fapta mea bună.

Acum Serena înţelese ce voia el să facă.

— Nu asta am vrut să spun, Erasmus. Intenţia mea era să le dai raţii mai bune, să le ameliorezi nutriţia de fiecare zi, să-i ajuţi să devină mai sănătoşi. Un singur banchet nu înseamnă nimic.

— Le măreşte bunăvoinţa faţă de mine.

Unii dintre oaspeţi îşi puseră nesiguri mâncare în farfurii, dar niciunul nu îndrăzni încă să ia vreo îmbucătură.

— De ce nu mănâncă? Am făcut un efort plin de generozitate!

Robotul se uită la Serena, aşteptând un răspuns.

— Sunt îngroziţi de tine, Erasmus.

— Dar acum nu sunt diabolic.

— De unde să ştie ei asta? Cum ar putea avea încredere în tine? Spune-mi adevărul, ai otrăvit mâncarea? Poate doar unele feluri, la întâmplare?

— O idee interesantă, dar asta nu face parte din experiment.

Erasmus rămase perplex.

— Cu toate acestea, un observator afectează deseori rezultatul experimentului pe care-l face. Nu văd nicio cale de a ocoli această problemă.

Apoi, faţa maleabilă formă un surâs larg.

— În afară de cazul în care devin eu însumi o parte din experiment…

Scoţând sonda senzorială asemănătoare unui şarpe, Erasmus păşi ţanţoş în jurul mesei celei mai apropiate, înmuind vârful analitic în diferite sosuri şi feluri, examinând din punct de vedere chimic fiecare strop de mirodenie şi de aromă. Oamenii îl priveau cu şovăială.

Serena văzu multe priviri întorcându-se spre ea cu speranţă. Luând o hotărâre, zâmbi încurajator şi ridică

vocea:

— Ascultaţi-mă! Mâncaţi şi bucuraţi-vă de ospăţ… Erasmus nu are nimic rău în minte astăzi.

Se uită spre robot.

— În afară de cazul în care m-a minţit…

— Nu ştiu să mint.

— Sunt sigură că ai putea învăţa, dacă ai studia destul.

Serena se îndreptă spre cea mai apropiată masă, unde luă o bucăţică de carne moale de pe platoul cel mai apropiat şi o aruncă în gură. Apoi continuă se meargă de-a lungul mesei, apucă o felie de fruct, gustă un desert…

Oamenii zâmbiră, cu ochii strălucitori. Tânăra femeie părea angelică şi liniştitoare, aşa cum încerca felurile de mâncare, făcând tot ce-i stătea în putinţă să demonstreze că banchetul era cu adevărat ceea ce părea să fie.

— Haideţi, prieteni, faceţi ca mine. Deşi nu vă pot dărui libertatea, vom împărtăşi măcar o după-amiază de fericire!

Ca nişte oameni flămânzi, captivii se aruncară asupra platourilor cu mâncare, luându-şi porţii mari, mormăind de plăcere şi vărsând sosurile, apoi lingând totul, ca să nu risipească nicio picătură. Se uitau la ea cu recunoştinţă şi admiraţie, iar Serena simţi o căldură interioară, bucuroasă că făcuse măcar atât pentru bieţii oameni.

Pentru prima oară, Erasmus încercase să facă o faptă bună. Serena spera să-l determine să facă mai multe.

O femeie se apropie şi o trase pe Serena de mânecă. Serena îi privi ochii mari, întunecaţi, chipul slab dar plin de speranţă.

— Cum te cheamă? întrebă sclava. Trebuie să ştim. O să spunem altora ce-ai făcut aici.

— Mă cheamă Serena, răspunse ea. Serena Butler. Şi i-am cerut lui Erasmus să vă îmbunătăţească condiţiile de viaţă. Va avea grijă să primiţi raţii mai bune în fiecare zi.

Se întoarse să se uite la robot printre gene.

— Nu-i aşa?

Robotul îi zâmbi calm, liniştitor, ca şi cum ar fi fost mulţumit – nu de ceea ce făcuse, ci de lucrurile interesante

pe care le observase.
— Cum doreşti, Serena Butler.

Din cauza naturii seducătoare a maşinilor, presupunem că avansul tehnologic este întotdeauna o îmbunătăţire şi întotdeauna benefic pentru oameni.

PRIMERO FAYKAN BUTLER,
Memorii din Jihad

După ce aruncă vina pentru eşecul rezonatorului său pentru aliaje asupra rezolvatorilor incompetenţi, Tio Holtzman abandonă proiectul fără vreo altă stinghereală personală. În sinea lui, îşi dădea seama acum că generatorul n-ar fi putut fi făcut niciodată destul de selectiv încât să avarieze un inamic robotic fără pagube colaterale semnificative.

Destul de amărât, lordul Bludd îi sugerase insistent marelui inventator să se ocupe de alte concepte. Chiar şi aşa, fusese o idee promiţătoare…

Omul de ştiinţă se întoarse la câmpul său de bruiaj iniţial, care putea distruge gelcircuitele sofisticate ale maşinilor gânditoare. Alţi ingineri continuau să modifice câmpurile portabile de bruiaj pentru a fi folosite în atacurile de la sol, dar Holtzman simţea că ar putea face mai mult, că proiectul scuturilor de bruiaj ar putea fi adaptat, devenind o barieră puternică împotriva unei categorii diferite de arme.

Absorbit de munca lui şi evitând-o pe Norma (cu tendinţa ei enervantă de a-i atrage atenţia asupra fiecărei greşeli), stătea cu ochii aţintiţi asupra calculelor. În scopul de a mări puterea şi suprafaţa de distribuire, se lupta cu ecuaţiile de parcă ar fi fost fiinţe vii. Trebuia să astupe fisura care le îngăduise cymecilor să pătrundă pe Salusa Secundus.

Se gândea în acelaşi timp la arme ofensive şi defensive, învârtindu-le prin minte ca pe nişte jucării. Din principiile generale, Holtzman ştia că *distrugerea totală* a inamicului ar fi fost destul de uşoară o dată ce Liga trecea de apărarea lui Omnius. Simplul bombardament cu un număr copleşitor de focoase atomice de modă veche ar fi putut nimici lumile sincronizate – dar ar fi ucis de asemenea miliarde de fiinţe

umane înrobite. Nu era o soluţie viabilă.

În planetariul lui din vârful unei scări înguste, Holtzman atinse imaginea holografică a unui satelit mare care orbita în jurul unei planete acvatice. Satelitul se rotea pe o elipsa alungită, scăpând din chingile gravitaţiei planetei-mamă şi pornind oblic prin sistemul solar imaginar până când se ciocni în cele din urmă cu o altă planetă şi ambele corpuri cereşti fură distruse. Se încruntă şi stinse imaginea.

Da, era destul de uşor să distrugi. Să protejezi era mult mai greu.

Holtzman se gândise s-o aducă pe Norma în noua lui schemă, dar se simţea intimidat de tânăra femeie. În ciuda succeselor dinainte, era jenat că intuiţia lui matematică era inferioară intuiţiei ei. Norma ar fi fost mulţumită să lucreze alături de el, desigur, dar Holtzman simţea că are drepturi de proprietate asupra conceptului. Măcar o dată, voia să realizeze ceva în întregime singur, urmând rigid rezultatele calculelor.

Dar de ce o adusese pe Norma atâta drum de pe Rossak, dacă nu să profite de talentele ei? Iritat de propria lui nehotărâre, Holtzman puse la loc proiectorul planetar, în harababura de pe un raft. Era timpul să se întoarcă la treabă.

Un dragon intră pe uşă în zăngănitul armurii cu solzi aurii. Îi înmână un teanc de foi cu calcule de la echipele de rezolvatori, ultimul rând de modele de simulare.

Holtzman studie ultimele cifre, răsfoind calculele unul după altul.

Îşi revizuise iarăşi şi iarăşi teoria fundamentală, iar rezolvatorii săi găsiseră deja răspunsurile de care avea nevoie. Entuziasmat, plesni masa cu palma, risipind documentele îngrămădite pe ea. *Da!*

Satisfăcut, inventatorul îşi organiză hârtiile, aranjând cu grijă în teancuri notiţele, schiţele şi peliculele cu proiecte. Apoi împrăştie foile cu calcule de parcă ar fi etalat o comoară – şi o chemă pe Norma Cenva. Când ajunse în încăpere, îi explică mândru ce făcuse.

— Te rog… te invit să-mi analizezi rezultatele.

— Voi încântată, savant Holtzman.

Norma nu arăta niciun fel de spirit de competiţie, nicio dorinţă de faimă. Holtzman îi era recunoscător pentru asta. Dar trase adânc aer în piept, de emoţie.

Mi-e teama de ea. Detesta gândul şi încercă să-l alunge.

Ea se cocoţă pe un scaun, mângâindu-şi bărbia pătrată în timp ce se concentra asupra ecuaţiilor. Holtzman se învârtea prin laborator, aruncând priviri peste umăr, dar fata nu se lăsa distrasă – nici măcar când el deranjă o grămadă de prisme rezonatoare.

Norma absorbea noile concepte ca şi cum ar fi fost în transă hipnotică. Omul de ştiinţă nu era sigur cum funcţionau procesele ei mentale, doar că funcţionau. În cele din urmă, tânăra ieşi din lumea sa alternativă şi puse hârtiile deoparte.

— Este într-adevăr o nouă formă de scut protector, domnule savant. Manipularea ecuaţiilor de bază este inovatoare, şi chiar şi eu am greutăţi să le înţeleg în amănunţime.

Îi zâmbi, arătând ca o fetiţă, iar el încercă să nu se umfle în pene de uşurare şi mândrie.

Apoi, spre neliniştea lui, tonul tinerei se schimbă.

— Cu toate acestea, nu sunt sigură că aplicaţia pe care o urmăreşti va fi validă…

Cuvintele ei căzură ca nişte picături de plumb topit pe piele.

— Factorul major de limitare este raza de proiecţie efectivă, aici şi aici. Indiferent câtă energie vei pompa în generatorul de câmp, nu-l poţi extinde dincolo de o anumită valoare constantă. Un asemenea câmp ar putea proteja nave şi clădiri mari – ar face-o de minune, de fapt – dar nu va ajunge niciodată cât diametrul unei planete.

— Putem folosi mai multe mici, atunci? întrebă Holtzman pe un ton încordat. Să le suprapunem?

— Poate, încuviinţă Norma, deşi fără entuziasm. Dar ceea ce mă surprinde este *asta,* variabila vitezei…

Încercui o altă parte a ecuaţiei cu vârful degetului.

— Dacă refaci calculele aici – luă o cutie de calculat, trecu rapid un toc prin câteva orificii pentru a activa mecanismele interioare şi făcu să alunece înainte şi înapoi plăcuţe înguste de la suprafaţă – viteza de incidenţă devine importantă când o separi ca funcţie a eficienţei scutului. Astfel, la o anumită valoare minimă pentru viteză, factorul de protecţie devine complet nesemnificativ.

Holtzman făcu ochii mari, străduindu-se să-i urmărească argumentele.

— Ce vrei să spui?

Norma era incredibil de răbdătoare cu el.

— Cu alte cuvinte, dacă un proiectil se mişcă *destul de încet,* poate penetra scutul. Acesta va opri un glonţ rapid, dar orice altceva mai lent decât o anumită valoare critică trece prin el.

— Oricum, ce soi de inamic foloseşte gloanţe lente? replică Holtzman, trăgând hârtiile înapoi spre el. Te temi că va fi rănit cineva de un măr aruncat cu mâna?

— Explic pur şi simplu ramificaţiile calculelor matematice, domnule savant.

— Aşadar, scuturile mele pot proteja doar suprafeţe mici, şi numai împotriva proiectilelor rapide. Asta e ceea ce încerci să zici?

— Nu eu, savant Holtzman. Asta e ceea ce zic propriile tale ecuaţii.

— Ei, trebuie să existe o aplicaţie practică. Voiam doar să-ţi arăt munca mea în curs de desfăşurare. Sunt sigur că vei apărea cu ceva mult mai impresionant pe cont propriu.

Norma nu păru să-i observe iritarea.

— Aş putea căpăta o copie după toate astea?

Holtzman se încruntă, dojenindu-se singur pentru meschinărie, chiar neproductivă.

— Da, da, am să pun rezolvatorii să facă o copie pentru tine, în timp ce eu încep o meditaţie personală. S-ar putea să fiu plecat pentru câteva zile.

— Eu o să rămân aici, zise Norma, cu ochii încă fixaţi

asupra calculelor, şi o să lucrez mai departe.

Plutind pe apa fluviului la bordul unui luxos şlep tradiţional, Holtzman păşea pe puntea bătută de vânt şi rumega posibilităţile. Curenţii fluviului care loveau laturile şlepului stârneau un miros umed de metal şi de nămol.

În secţiunea acoperită de la pupa, un grup de turişti aflaţi în vacanţă beau vinuri spumoase şi cântau, distrăgându-i atenţia cu petrecerea lor, în timp ce şlepul naviga în susul fluviului. Când o femeie îl recunoscu pe faimosul om de ştiinţă, întreg grupul îl invită să se aşeze la masa lor, ceea ce şi făcu. După o masă bună, se delectară cu vinuri scumpe şi o conversaţie rezonabil de inteligentă. Adulaţia lor îl încălzea.

Dar în miez de noapte, neputând să doarmă, îşi reluă lucrul…

Agăţându-se de succesele lor trecute, amintindu-şi de vremea când ideile curgeau cu atâta uşurinţă, refuză să renunţe la noul concept. Scuturile lui inovatoare aveau un potenţial remarcabil, dar poate că gândea într-o paradigmă greşită. Pânza era mare şi misiunea vagă, iar trăsăturile de penel fuseseră prea largi.

De ce trebuia să-şi facă griji pentru blindarea unei întregi planete deodată? Era asta cu adevărat necesar?

Erau şi alte tipuri de război: lupta individuală cu trupe de la sol, bătălii corp la corp în care oamenii îşi puteau elibera fraţii prizonieri de pe lumile sincronizate. Atacurile masive, care devastau planete, iroseau vieţi. Din moment ce o inteligenţă artificială se putea copia pe ea însăşi la nesfârşit, Omnius n-ar fi capitulat niciodată, nici măcar în faţa unei forţe militare copleşitoare… În afară de cazul în care echipe de comando ar fi intrat direct într-un centru de control al maşinilor, aşa cum făcuseră pe Giedi Prime.

Acum, în timp ce se plimba pe puntea şlepului în adierea

nopţii, stelele sclipeau deasupra lui. Holtzman se uită în faţă, spre pereţii verticali de piatră ai canionului Isana, o trecătoare adâncă formată de fluviul vijelios. Putea auzi murmurul şoptit al pragurilor care se apropiau, dar ştia că şlepul avea să cârmească printr-un canal sigur, printr-o parte.

Îşi lăsă mintea să-i hoinărească.

Scuturi mai mici... scuturi personale. Poate că armura invizibilă n-ar opri proiectilele lente, dar ar fi impermeabile la cea mai mare parte a atacurilor militare. Iar maşinile n-ar trebui să afle de vulnerabilitatea lor. *Scuturi personale.*

Deşi succesul şi distincţiile ar putea fi mai puţin glorioase, noul concept defensiv s-ar putea dovedi totuşi folositor. De fapt, ar putea salva milioane de vieţi. Oamenii ar putea purta scuturile pentru protecţie personală. Indivizii, ca nişte mici fortăreţe, puteau fi făcuţi aproape invulnerabili la un atac.

Cu respiraţia tăiată, se întoarse în cabina lui luxoasă de pe puntea superioară a şlepului, al cărei interior era luminat de unul dintre licurigloburile cu faţete ale Normei. Târziu în noapte, scrise şi rescrise ecuaţiile. În cele din urmă, analiză rezultatele cu ochii înceţoşaţi, care-l usturau, şi le etichetă cu mândrie: „Efectul Holtzman”.

Da, asta va merge de minune, într-adevăr.

Avea să cheme un mijloc de transport rapid ca să se întoarcă la Starda, în aval. Abia aştepta să vadă expresia de uimire de pe chipul lui Norma, când ea urma să-i recunoască geniul veritabil şi să-şi dea seama că nu-l pierduse niciodată.

Nu-i problema mea.

Zicală de pe vechiul Pământ.

Pe pereţii de granit ai canionului îngust de pe fluviu, sclavii, – cei mai mulţi fiind doar nişte băieţi, ca Ishmael şi Aliid – atârnau în hamuri deasupra abisului. Tinerii lucrau departe de supraveghetorii atenţi, fără nicio speranţă de scăpare. N-aveau unde să se ducă, doar în jos pe faţada de stâncă până în apele spumegânde aflate mult dedesubt.

Pumnalul abraziv al Isanei retezase o trecătoare abruptă, lăsând pereţii de piatră atât de drepţi şi de lustruiţi încât nicio buruiană şi niciun tufiş nu putea găsi loc să prindă rădăcini. Deşi fluviul curgea repede şi apele erau înşelătoare, această gâtuitură era o parte a rutei comerciale vitale din partea de jos a fluviului. Şlepuri plutitoare provenite din câmpiile din interiorul continentului – şi ducând încărcături de grâu, sucuri fermentate de ierburi, flori şi mirodenii locale – treceau prin strâmtoare.

Lordul Bludd hotărâse să construiască un mozaic gigantic pe unul dintre pereţii canionului, o operă de artă murală titanică, menită să comemoreze triumfurile nobilei sale familii. Capătul dinspre nord al lucrării începea cu reprezentări idealizate ale strămoşului său Sajak Bludd, în timp ce suprafaţa dinspre sud rămânea o imensă placă virgină pentru realizările viitorilor lorzi ai Poritrinului.

Ishmael, Aliid şi tovarăşii lor erau siliţi să construiască mozaicul. O schiţă fusese deja gravată cu laser pe perete de către artişti, iar băieţii aşezau metodic plăcuţe peste desen, fiecare piesă reprezentând un pixel din ceea ce avea să devină în cele din urmă un tablou colorat. Schelele atârnau în jos, încărcate cu plăcuţe geometrice tăiate din argila fluviului şi glazurate cu smalţ pe bază de pietre preţioase importate de pe Hagal.

Văzut de pe puntea vaselor care treceau departe, dedesubt, mozaicul mural trebuie să fi arătat uluitor. Dar Ishmael, suspendat în hamuri foarte aproape, nu putea

identifica detaliile. Vedea numai o culoare după alta, un fagure ceţos de piese lipite cu răşini epoxidice urât mirositoare.

Într-un ham de lângă el, Aliid reteza cu zgomot plăcuţele ca să se potrivească la locul lor. Pe pereţii canionului ricoşau sunetele maşinilor: fierăstraie pentru piatră, ciocane ascuţite şi dălţi electrice. Plângându-şi viaţa furată, Aliid cântă un cântec de pe Anbus IV, în timp ce lucra. Ishmael i se alătură cu o baladă asemănătoare despre Harmonthep.

Atârnând cu zece metri mai jos în propriul lui ham, un băiat pe nume Ebbin alcătuia o incantaţie muzicală improvizată descriind lumea sa natală, Souci, un satelit locuibil atât de izolat, încât nici Aliid, nici Ishmael nu auziseră de el. Negustorii de sclavi tlulaxa, după cât se pare, erau experţi în găsirea refugiaţilor budislamici, persecutându-i în aceeaşi măsură pe zensunniţi şi pe zenşiiţi.

Pe funiile şi hamurile lungi, băieţii se dovedeau mai agili şi mai plini de energie decât bărbaţii adulţi sau femeile. Se puteau căţăra pe suprafaţa de granit ca să monteze piesele colorate, în timp ce vânturile reci şuierau prin canion. Supraveghetorii nu se aşteptau la niciun fel de necazuri.

Se înşelau.

Cu o ostilitate clocotitoare, Aliid repeta deseori cuvintele lui Bel Moulay. Pătimaşul lider zenşiit visa la o vreme când sclavii vor putea să-şi arunce lanţurile şi să trăiască din nou liberi, întorcându-se pe Anbus IV, sau pe Harmonthep, sau chiar pe misteriosul Souci. Ishmael asculta vorbăria fără rost, dar nu voia să pună paie pe focul lui Aliid.

Amintindu-şi de blajinul lui bunic, Ishmael rămânea un pacifist răbdător. Îşi dădea seama că ar putea să treacă un timp mai lung decât durata vieţii sale până când proprietarii de sclavi să fie înlăturaţi. Aliid nu voia să aştepte. Simţea că sclavii meritau răzbunare, aşa cum promitea bărbosul Bel Moulay în discursurile lui pline de pasiune...

Pe partea cealaltă a canionului, înzorzonatul lord Bludd ajunse pe platforma de observaţie împreună cu anturajul său de nobili. Ideile şi schiţele lordului fuseseră adaptate la peretele canionului de către artiştii de la curte, iar el făcea pelerinaje regulate pentru a inspecta lucrarea. În fiecare săptămână, platforma era mutată de-a lungul canionului, pe măsură ce imensa grilă a mozaicului se târa încet pe pantele de granit. Încadrat de gărzi de dragoni îmbrăcate în auriu, nobilul îi felicită pe artiştii care lucrau la proiect.

În acest moment, mozaicul arăta cum bunicul lui, Favo Bludd, crease o operă de artă unică pe marile câmpii acoperite cu iarbă, desene geometrice formate din flori şi ierburi care înfloreau în anotimpuri diferite. Când erau văzute din aer, aceste obiecte de artă efemere se schimbau ca nişte imagini de caleidoscop. În fiecare anotimp, florile creşteau în modele diferite, apoi făceau seminţe şi formau alte grupări aleatoare pe măsură ce vântul amesteca paleta artistului care le plantase.

Din locul din care privea Bludd, înconjurat de vorbăreţi linguşitori, băieţii sclavi arătau ca nişte insecte ce se târau pe peretele opus. Putea auzi zgomotul echipamentului şi tonul slab, ascuţit, al vocilor tinere.

Lucrul avansa bine. Siluetele, feţele şi navele spaţiale gigantice acopereau granitul: o reprezentare epică a colonizării Poritrinului şi a distrugerii intenţionate a tuturor computerelor, ceea ce adusese planeta înapoi la o existenţă bucolică, dependentă de munca sclavilor.

Om extrem de mândru, Bludd cunoştea bine chipul strămoşilor lui. Din nefericire, când examină efectul de ansamblu al luminii şi culorii pe mozaicul neterminat, descoperi că este nemulţumit de chipul bătrânului Favo. Deşi desenul mozaicului urma cu exactitate imaginea gravată cu laser pe granit, acum, că vedea rezultatul mai mare decât mărimea naturală, Niko Bludd nu era mulţumit.

— Uită-te la faţa lordului Favo. Nu credeţi că e inexactă?

Toţi cei din grup fură de acord imediat. Lordul îl chemă pe supraveghetorul proiectului, îi explică problema şi

ordonă scoaterea plăcuţelor de pe faţa lui Favo Bludd, în aşteptarea redesenării trăsăturilor sale.

Şeful de proiect ezită doar o clipă, apoi încuviinţă.

*

Agăţaţi în hamurile lor, Ishmael şi Aliid lăsară să le scape gemete simultane când primiră instrucţiunile revoltătoare. Alunecară pe funii înapoi la suprafaţa deja terminată. Ishmael atârna în faţa imensului model geometric ce forma ochiul bătrânului nobil.

Mânios, Aliid îşi puse la loc ochelarii de protecţie, apoi balansă un ciocan pentru piatră, începând să sfărâme piesele, aşa cum primise instrucţiuni. Alături de prietenul lui, Ishmael cioplea şi sfărâma şi el ce-i venea la îndemână. În mod ironic, scoaterea plăcuţelor era mai grea decât montarea lor. Răşina epoxidică se dovedea mai dură decât granitul însuşi, aşa că nu aveau de ales decât să zdrobească mozaicul şi să lase aşchiile să se rostogolească în râu.

Aliid se plânse de lipsa de noimă a muncii lor. Era destul de rău că era sclav, dar faptul că trebuia să refacă o muncă imensă, din cauză că un stăpân arogant se răzgândea, îl înfuria teribil. Balansă ciocanul mai tare decât era nevoie, ca şi cum ar fi văzut în faţa ochilor capetele duşmanilor lui – iar unealta ricoşă cu destulă forţă ca să-i scape din strânsoare. Ciocanul căzu, iar el strigă:

— Atenţie dedesubt!

Tânărul Ebbin încercă să se agaţe şi să se dea la o parte, dar picioarele şi mâinile îi patinau pe stânca lustruită. Ciocanul îl izbi în umăr, retezând cureaua hamului care-i susţinea torsul.

Ebbin alunecă, cu jumătate din susţinere tăiată şi cu clavicula ruptă. Ţipă şi zgârie piatra, apucând bucla rămasă a hamului, care-l tăia la subraţul drept. Piciorul îi derapa pe plăcuţele lucioase ale mozaicului.

Ishmael încercă să se mişte într-o parte ca să poată ajunge la cablul încordat care-l susţinea pe Ebbin. Aliid se străduia la fel de mult să coboare până la nivelul de unde l-ar fi putut susţine pe băiatul de pe Souci.

Ebbin dădea din picioare şi se zvârcolea. Scăpă propriul lui ciocan, lăsându-l să cadă spre panglica de apă înspumată de dedesubt. Ishmael apucă singura frânghie care-i mai rămăsese băiatului şi o ţinu pe loc, dar nu ştia ce altceva să facă.

Deasupra, sclavii de pe buza canionului începură să tragă de cablu, ridicând băiatul care se zbătea. Dar braţul stâng al lui Ebbin atârna inert, iar cu clavicula ruptă nu putea face mare lucru ca să se ajute singur. Cablul se agăţă de o proeminenţă a stâncii. Cu dinţii încleştaţi, Ishmael trase de funie încercând să o desprindă. Băiatul era acum doar la un metru şi ceva sub el.

Cu disperare, Ebbin ridică o mână, nereuşind să apuce decât aerul. Ishmael se întinse în jos, ţinând încă de cablu, dar încercând să ajungă cu mâna liberă până la mâna băiatului.

Dintr-o dată, muncitorii de pe marginea canionului strigară îngroziţi. Ishmael auzi o plesnitură când funia se rupse, mult deasupra lui.

Frânghia din mâna lui deveni moale, iar Ishmael se legănă violent, agăţându-se de propriul ham. Coarda fibroasă care-l susţinea pe Ebbin i se înfăşură pe palma strânsă, arzându-i pielea. Ebbin se întinse în sus, în ciuda rănii, iar degetele lui aproape că le atinseră pe ale lui Ishmael. Apoi băiatul se prăbuşi, cu gura larg deschisă, ochii mari şi strălucitori, parcă nevenindu-i să creadă. Capătul ros al cablului de susţinere plesni mâinile scorojite ale lui Ishmael, când frânghia căzu.

Ebbin se rostogoli spre Isana, care-l aştepta. Banda îngustă de apa învolburată era atât de departe dedesubt, încât Ishmael nici măcar nu văzu masa de lichid împroşcat la căderea băiatului…

Aliid şi Ishmael fură traşi în sus, în vârful stâncii, unde

şeful de proiect le îngriji bombănind arsurile de la frânghie şi alte julituri.

Lui Ishmael îi era rău, aproape că vomită. Aliid era slăbit şi tăcut, asumându-şi vina. Dar conducătorul de proiect nu le arătă niciun pic de simpatie şi strigă în jos, către tinerii rămaşi, spunându-le să treacă înapoi la lucru.

Există o limită superioară pentru inteligenţa maşinilor şi o limită inferioară pentru prostia fiinţelor umane?

BOVKO MANRESA,
primul vicerege al Ligii Nobililor

Dintre toate neplăcerile comise de paraziţii umani de pe Pământ, Ajax considera răzvrătirea cea mai de neiertat.

Victima se tânguia şi se văita, zbătându-se jalnic în legături, în timp ce titanul belicos păşea încoace şi-ncolo, cu picioarele lucioase zăngănindu-i pe podeaua încăperii goale, spaţioase. După ce-l prinsese pe şeful de echipă cu încercarea de trădare, Ajax îşi încleştase mâna artificială asimetrică în jurul bicepsului drept al bărbatului şi-l trăsese departe de muncitorii săi, ţipând şi poticnindu-se.

Sclavii se opriseră din ceea ce făceau, uitându-se cu oroare şi cu milă la supraveghetorul lor, acum căzut pradă urgiei lui Ajax. Cymecul defilă cu prizonierul lui îngrozit pe străzile din umbra monumentelor şi-l duse până la urmă într-o clădire goală. Având o faţadă în unghiuri drepte, ornamentată cu sculpturi în piatră, structura era numită Sala Justiţiei.

Acest lucru părea extrem de nimerit pentru Ajax.

La fel ca atâtea edificii măreţe ale reţelei centrale a Pământului, Sala Justiţiei era doar un decor de scenă proiectat să transmită un sentiment de măreţie şi grandoare. Înăuntru, sala era o cochilie goală, lipsită de dotări, doar cu o podea de plazbeton.

Ajax şi trădătorul puteau fi singuri aici pentru un interogatoriu de lungă durată. Ideea însăşi de revoltă a sclavilor îl amuza cu absurditatea ei naivă, şi în special posibilitatea ca un om de încredere să ofere sprijin unui asemenea nonsens.

Cu un impuls al tijelor mentale, îşi concentra mulţimea de filamente optice asupra captivului care scâncea. Omul înspăimântat era murdar şi suspina patetic, scuzându-se, mai degrabă decât negând. Nu era câtuşi de puţin nevoie

să se grăbească. Mai bine să tragă de timp, pentru propria lui distracţie.

— Ai complotat pentru a răsturna stăpânirea maşinilor gânditoare…

Ajax îşi menţinu vocea fermă şi profundă.

— Născocind poveşti despre o rezistenţă clandestină larg răspândită, cu scopul nesăbuit de a-i face pe sclavi să se răscoale şi să câştige cumva o independenţă imaginară faţă de Omnius…

— Nu-i adevărat! se tângui bărbatul. Jur că n-am ştiut ce fac! Urmam instrucţiuni! Am primit mesaje…

— Ai primit mesaje care-ţi ordonau să te răzvrăteşti, şi nu mi-ai raportat mie?

Râsul ameninţător al lui Ajax îl făcu pe bietul om să se scape în pantaloni.

— În schimb, ai transmis clandestin informaţiile echipelor tale de lucru.

Dovada răzvrătirii era incontestabilă, iar Ajax se aştepta să fie răsplătit pentru că se ocupa de problemă. Omnius privea, la urma urmei. Poate, se gândea cymecul, dacă scotea la iveală miezul acestei rebeliuni în devenire, ar fi putut să pretindă o recompensă, sau chiar să solicite ocazia de a lupta într-o competiţie spectaculoasă de gladiatori, aşa cum făcuseră Barbarossa şi Agamemnon.

— Trebuie să înregistrăm asta cum se cuvine…

Ajax făcu un pas înainte pe picioarele armate, flexibile, balansând mănunchiuri de braţe exagerat de lungi, ca de insectă. Apucă încheietura mâinii stângi a prizonierului şi-l strânse în ghearele de polimer metalic.

— Spune-ne numele tău!

Omul de încredere plânse şi imploră, încercând să se smulgă din strânsoare. Într-un acces de furie, Ajax apăsă braţul apucător puternic şi reteză de la încheietură mâna prizonierului înlăcrimat. Bărbatul ţipă şi sângele izbucni, cea mai mare parte din el împroşcând snopul de filamente optice din faţa sa. Ajax înjură în sinea lui. Nu avusese intenţia să-i provoace atâta durere, înainte ca omul să aibă

măcar ocazia să răspundă unor întrebări simple.

În timp ce şeful de echipă urla şi se zvârcolea, Ajax porni un arzător cu flacără albastră şi-l plimbă peste capătul braţului retezat, pârjolind ciotul.

— Gata, e cauterizat!

Ajax aştepta ca bărbatul să arate un strop de recunoştinţă.

— Acum, răspunde la întrebare. Cum te cheamă?

Formând o altă gheară ameninţătoare din vârful de metalfluid al braţului, Ajax apucă cealaltă mână. Şeful de echipă se tânguia fără încetare, dar avu prezenţa de spirit să răspundă:

— *Ohan.* Ohan Freer! Aşa mă cheamă. Te rog, nu-mi mai face niciun rău!

— Un bun început…

Ajax ştia totuşi că tortura abia începuse. Această parte a îndatoririlor lui îl încânta în mod special – momentul când putea improviza în materie de suferinţă şi o putea produce ca un adevărat artist…

Unii dintre ceilalţi titani îl considerau pe Ajax un nesăbuit care-i punea pe toţi ceilalţi în primejdie. Dar dacă un conducător nu putea arăta puţină autoritate asupra unui popor înfrânt, care mai era rostul cuceririi Vechiului Imperiu? Chiar şi în zilele lor de glorie, Ajax nu fusese niciodată interesat, aşa cum fusese Xerxes, de mâncărurile şi băuturile extravagante sau de viaţa de huzur, cu jucării şi plăceri, ca propria lui parteneră răsfăţată, Hecate.

Nu, Ajax se alăturase echipei pentru simpla provocare. Pe vremuri, când Tlaloc făcuse planuri cu colegii lui de conspiraţie, seducătoarea Juno îl recrutase pe Ajax pentru cauza lor. Luptător puternic şi agresiv, Ajax adusese muşchii de care aveau nevoie titanii – nu doar forţa fizică, ci şi calităţile mentale ale unui războinic, un cuceritor neînduplecat. După victoria iniţială asupra oamenilor, făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să păstreze ordinea, indiferent care i-ar fi fost preţul în sânge al necombatanţilor.

Paraziţii încercau neîncetat o răzmeriţă sau alta, dar Ajax stingea cu uşurinţă aceste focuri de paie. Când Revoltele Hrethgirilor, mai bine organizate, îi ameninţaseră pe titani, Ajax răspunsese cu măceluri inimaginabile. Se dusese pe Walgis, locul primelor izbucniri ale rebeliunii, şi izolase planeta de transportul spaţial. Avusese o deosebită grijă să lase comunicaţiile deschise, astfel încât populaţia condamnată să poată striga după ajutor. În acest fel, sclavii nesupuşi de pe alte lumi controlate de titani puteau simţi pedeapsa în mod indirect.

Apoi se pusese pe treabă.

Sarcina principală durase ani de zile, dar Ajax reuşise până la urmă să extermine fiecare fiinţă umană vie de pe Walgis – înfăptuind cea mai mare parte a crimelor cu bombe atomice, nori de gaze toxice şi agenţi patogeni modificaţi genetic. Pentru a nimici toţi supravieţuitorii, Ajax îşi instalase containerul creierului într-un corp monstruos şi înspăimântător şi vânase oamenii ca pe nişte animale sălbatice. Însoţit de detaşamente formate din roboţii programaţi de Barbarossa, incendiase oraşe, zdrobise clădiri, depistase orice urmă de prezenţă umană. Ucisese *hrethgirii* până la unul şi avusese parte de o distracţie fără margini.

Cu adevărat, acestea fuseseră zilele de glorie ale titanilor!

Violenţa, oricât de justificată, o tulburase pe partenera lui, Hecate, cea mai slabă şi mai mofturoasă dintre primii douăzeci de titani. Deşi se alăturase rebeliunii lui Tlaloc pentru a-şi satisface propriile interese, nu înţelesese niciodată necesităţile sarcinii şi începuse treptat să se teamă. După ce titanii îşi sacrificaseră trupurile umane în favoarea unei existenţe de nemuritori ca cymeci, Hecate rămăsese cu Ajax, încercând tot timpul să-şi schimbe personalitatea. În ciuda neînţelegerilor dintre ei, Ajax ţinuse la ea, deşi nevoia de a avea o iubită dispăruse o dată cu trupul fizic.

Îngrozită de reacţia sângeroasă a lui Ajax la Revoltele

Hrethgirilor, Hecate „demisionase” din funcţia ei printre titani. Nu mai voia să aibă nimic de-a face cu stăpânirea omenirii. Adăpostită într-un corp de cymec proiectat de ea însăşi, o navă spaţială de cursă lungă, Hecate plecase pur şi simplu, lăsându-i pe titanii rămaşi să-şi continue strânsoarea mortală asupra umanităţii.

Ca o ironie, Hecate îşi alesese momentul perfect ca să plece. Nu cu multă vreme după anihilarea oamenilor de pe Walgis, eroarea fatală a lui Xerxes îngăduise hiperminţii Omnius să scape din lanţ…

Acum, în interiorul sălii însângerate a justiţiei, Ajax îşi înălţă mult corpul copleşitor. Îşi mări energia sistemelor până când văpaia neuroelectrică se aprinse în membrele ca de insectă.

Trădătorul captiv ţipă doar gândindu-se la ceea ce avea să i se întâmple.

— Acum, Ohan Freer, vorbi Ajax, dă-mi voie să-ţi pun alte câteva întrebări. Vreau să fii foarte atent…

La comanda lui Omnius, şeful de echipă Iblis Ginjo îşi aduse sclavii loiali în Piaţa Epocii de Aur. Ajax era pe cale să pronunţe sentinţa – execuţia, fără îndoială – a unui om pe care-l luase prizonier, un şef de echipă dintr-un alt grup de lucru, pe numele lui Ohan Freer.

Iblis fusese instruit la şcolile speciale împreună cu omul de încredere acuzat, dar nu-l văzuse niciodată pe colegul lui şef de echipă făcând ceva ilegal. Cu toate acestea, Ajax avea rareori nevoie de cine ştie ce scuză. El însuşi avusese parte de nemulţumirea titanului nu doar o dată, dar până acum reuşise să supravieţuiască. Se îndoia că acest compatriot al lui avea s-o ducă la fel de bine astăzi.

O coloană ornamentată, lucrată în metal, se afla în mijlocul pieţei. O flacără portocalie vuia în vârful stâlpului, ca la un coş de evacuare ornamental. Faţade fanteziste ale

unor edificii imense, toate goale, închideau piaţa aidoma zidurilor unei închisori în jurul unei curţi centrale. Roboţii paznici ai lui Omnius arătau puternici şi rău-prevestitori, aliniaţi în formaţii pe laturile pieţii, gata să atace la orice încălcare a legii de către sclavii umani atât de uşor de înlocuit.

Iblis îşi îndrumă echipa în zonele pentru spectatori separate de pereţi despărţitori, rostind câteva cuvinte liniştitoare, deşi nu atâtea încât să-i supere pe cymeci. Lui Ajax îi plăcea la nebunie să organizeze spectacole, voia să se asigure că fiecare ochi îngrozit asista la acţiunile lui. Când Iblis şi ceilalţi şefi de echipă suflară în fluiere ca să-i semnalizeze că sunt gata, Ajax ieşi, ducându-şi prizonierul mutilat.

Titanul purta un trup asemănător unei furnici, cu un nucleu elipsoidal impresionant, cu picioare grele şi cu patru braţe ca nişte cleşti, în care îl ţinea pe Ohan Freer. Ochi-de-pază plutitori captau imagini şi furnizau hiperminţii un flux constant de date.

La baza stâlpului arzător, Ajax – ca o furnică-soldat gigantică, ducând un gândac inamic nenorocit – apucă victima ce se zbătea. Condamnatul Ohan fusese ars, rănit şi umplut de sânge; mâna stângă îi era acum doar un ciot carbonizat. Vânătăi întinse îi pătau pielea, iar un firicel subţire, apos, i se scurgea din colţul gurii.

Un murmur de groază se auzi dinspre spectatorii umani. Privindu-i, Iblis ştia că aceşti muncitori nu puteau fi izvorul răscoalei, în ciuda mesajelor misterioase şi provocatoare pe care le primise. Dacă se minţea singur şi chemarea secretă a libertăţii era doar o sugestie inspirată de dorinţe, exprimată de o altă persoană disperată?

Ridicându-l foarte sus pe nefericitul captiv, Ajax îşi mări volumul sintetizatoarelor vocale, astfel încât vorbele lui bubuiră ca proiectilul unui tun în piaţa închisă.

— Unii dintre voi l-aţi auzit vorbind pe acest criminal. Unii dintre voi s-ar putea să fi avut proasta inspiraţie de a-i asculta fanteziile nebuneşti despre libertate şi revoltă. Ar fi

mai înţelept să vă tăiaţi urechile decât să ascultaţi asemenea neghiobii…

Mulţimea îşi ţinu respiraţia. Iblis îşi muşcă buza de jos. Nu voia să se uite, dar ochii îi rămâneau aţintiţi asupra lucrului oribil care urma să se întâmple. Dacă întorcea privirea, ochii-de-pază ar fi putut foarte bine să-l detecteze şi ar fi auzit despre asta mai târziu. În consecinţă, Iblis fixa cu privirea fiecare clipă care trecea.

— Acest biet om amăgit nu mai este necesar pentru gloria perenă a lui Omnius, în domnia maşinilor gânditoare.

Ohan ţipă şi se zbătu fără vlagă. Ajax ţinea braţul intact într-o gheară modelată aproximativ ca un cleşte, iar picioarele cu încă două. Cu ultima gheară, Ajax prinse pieptul lui Ohan într-o strânsoare completă, aprigă, pe la subraţ.

— El nu mai este muncitor. Nu mai este nici măcar *hrethgir,* unul dintre oamenii nesupuşi care au supravieţuit datorită toleranţei noastre. Este un *gunoi!*

Ajax făcu o pauză.

— Iar gunoiul trebuie aruncat!

Apoi, fără vreun sunet sau vreun semn de efort, Ajax îşi trase membrele artificiale în direcţii diferite, sfâşiindu-l în bucăţi pe neajutoratul Ohan. Braţele şi picioarele acestuia se desprinseră din încheieturi, pieptul i se spintecă şi oasele rupte îi trecură prin piele. Sângele şi măruntaiele se risipiră pe dalele curate ale Pieţei Epocii de Aur…

Ajax aruncă bucăţile de corp în mulţimea care ţipa.

— Ajunge cu absurdităţile astea! Nu există nicio revoltă! Acum treceţi înapoi la muncă!

Muncitorii dezgustaţi păreau cât se poate de nerăbdători să alerge înapoi la treburile lor, privind spre Iblis la plecare, ca şi cum el ar fi putut să-i protejeze. Dar Iblis încă se mai uita uluit, nevenindu-i să creadă. Ohan Freer fusese un membru al revoltei! Şeful de echipă răspândise dizidenţa, făcuse planuri, poate că trimisese şi primise mesaje.

Încă un rebel!

Înspăimântat, Iblis ştia că, dacă ar fi continuat să

acţioneze, pericolul pentru el însuşi era acum şi mai mare. Cu toate acestea, execuţia de azi îi arătase un anumit lucru, mai limpede decât oricând: rebeliunea umană apropiată nu exista doar în imaginaţia lui.

Era *adevărată!*

Dacă Ohan făcuse parte din asta, atunci trebuiau să fie şi alţii – mulţi alţii. Iar această reţea subterană de luptători, care-l includea şi pe Iblis, era divizată în celule, din motive de siguranţă, astfel ca nimeni să nu-i poată trăda pe ceilalţi. Acum înţelegea.

Începu să facă planuri cu şi mai multă convingere decât înainte.

Oamenii neagă existenţa unui continuum de posibilităţi, al unui număr infinit de tărâmuri în care specia lor ar putea intra.

ERASMUS,
note despre natura umană

Era o sală provizorie de spectacol, în interiorul unei clădiri cu pereţi de marmură, de pe moşia robotului. Erasmus pusese la treabă echipele de sclavi ca să modifice interiorul, să instaleze scaune şi să reutileze pereţii, totul pentru a crea o acustică perfectă, destinată acestei unice reprezentaţii. Erasmus studiase înregistrările celei mai măreţe muzici a oamenilor, ştia exact ce se aştepta de la marile simfonii, de la public până la decor. Avea standarde înalte pentru eforturile lui artistice.

Robotul o invită pe Serena Butler, acum în a opta lună de sarcină, să ia loc pe un scaun mare, central, pentru a asista la concert.

— Celorlalţi oameni s-ar putea să le facă plăcere melodia şi sunetele, dar tu ai alte aşteptări. Pe Salusa Secundus, muzica sofisticată făcea parte din existenţa ta.

Cu o strângere de inimă, Serena se gândi la fratele ei şi la aspiraţiile lui muzicale. Învăţase să aprecieze operele durabile ale compozitorilor umani de mult dispăruţi…

— Muzica nu e singurul lucru de care mi-e dor, Erasmus.

— Tu şi cu mine vorbim acelaşi limbaj cultural, zise el, fără să observe remarca ei tăioasă. O să-mi spui ce părere ai de această compoziţie. M-am gândit la tine când am scris-o.

Umplu sala de spectacol cu sclavi din clasa lucrătorilor, aleşi dintr-o varietate de categorii de munci calificate. Erau spălaţi şi îmbrăcaţi potrivit ideii lui Erasmus despre un public de înaltă clasă.

Pe pereţii interiori erau înşirate portrete electronice ale marilor compozitori umani, ca şi cum robotul ar fi vrut să se socotească în rândul lor. Pe marginile sălii de concerte,

vitrine de tip muzeu adăposteau instrumente muzicale – o lăută, un rebec, o tamburină aurită şi un basilet antic cu cincisprezece coarde, având încastrate în cutia de rezonanţă cochilii sidefii.

În centrul scenei înalte până la acoperişul deschis, Erasmus stătea singur în faţa unui pian mare, înconjurat de sintetizatoare de muzică, difuzoare şi o staţie de estompare a sunetului. Purtând un costum negru, protocolar, cu o croială asemănătoare unui smoching, dar ajustat să se potrivească trupului său robotic. Erasmus stătea drepţi, cu chipul ca o oglindă netedă, ovală, nearătând nicio expresie.

Mişcându-se ca să-şi găsească o poziţie mai comodă pentru spate, Serena îl urmări pe robotul inchizitor. Îşi sprijini mâna pe abdomenul enorm, simţind mişcările bebeluşului neastâmpărat. Copilul urma să se nască în câteva săptămâni.

În jurul său, spectatorii prizonieri se foiau neliniştiţi, nu prea siguri la ce să se aştepte sau ce se aştepta de la ei. Erasmus îşi întoarse faţa lucioasă spre public, lăsându-i să se oglindească în ea, şi aşteptă, şi iar aşteptă. În cele din urmă, se lăsă tăcerea.

— Mulţumesc pentru atenţie…

Se întoarse către un aparat de lângă el – un sintetizator de muzică argintiu strălucitor, cu butoane de plastic, ce producea fraze muzicale repetate şi armonii familiare. Volumul muzicii de fundal crescu, iar peste aceasta se suprapuseră instrumente cu coarde şi corni melancolici de pe Chusuk.

Robotul ascultă câteva clipe, apoi continuă:

— Sunteţi pe cale să aveţi parte de ceva cu adevărat remarcabil. Pentru a-mi demonstra respectul pentru spiritul creator, am compus o nouă simfonie special pentru voi, sclavii mei harnici. Nicio fiinţă umană nu a mai auzit-o până acum…

Cântă la pian un amestec de melodii, parcurgând trei pasaje scurte, încercând în aparenţă să confirme că instrumentul era acordat cum se cuvine.

— După o analiză amănunţită a acestui domeniu, am scris o simfonie comparabilă cu operele marilor compozitori umani Johannes Brahms şi Emi Chusuk. Mi-am creat lucrarea conform unor principii stricte ale ordinii şi ale matematicii…

Serena cercetă cu atenţie spectatorii, îndoindu-se că vreunuia dintre oamenii crescuţi în captivitate îi era familiară muzica clasică pe care-o pomenise robotul. Educată pe Salusa Secundus, unde muzica şi arta făceau parte integrantă din cultură, Serena ascultase operele celebre ale multor compozitori, discutând chiar pe îndelete despre ele cu Fredo.

Cu un impuls mental, Erasmus îşi conectă mintea bazată pe gelcircuite la sintetizator, producând o melodie stranie, repetitivă. Apoi, degetele sale mecanice dansară pe claviatură, făcând deseori gesturi ample, ca şi cum ar fi imitat vreun faimos pianist de concert.

Serena găsi compoziţia destul de plăcută, dar cu nimic ieşită din comun. Şi, deşi nu recunoştea exact melodia, aceasta avea trăsături ciudat de familiare, ca şi cum robotul ar fi analizat măsură cu măsură o piesă existentă şi ar fi urmat modelul, schimbând un ritm aici, un pasaj polifonic dincolo… Muzica părea ştearsă, lipsită de o forţă motrice intensă.

În aparenţă, Erasmus credea că aprecierea unei opere noi era o calitate intrinsecă a oamenilor, că publicul lui de captivi avea să observe instinctiv nuanţele şi complexitatea compoziţiei sale, perfecte din punct de vedere structural. Sclavii din jurul Serenei se foiau pe scaune şi ascultau; pentru ei, aceasta era o diversiune destul de plăcută, dar nu mai mult decât o altă însărcinare. Spectatorilor aduşi cu forţa păreau să le placă notele liniştitoare ale melodiei, dar nu erau emoţionaţi, aşa cum ar fi dorit robotul.

Când îşi încetă în sfârşit reprezentaţia, Erasmus se îndepărtă de pian, scoase din funcţiune echipamentul simfonic de acompaniament şi lăsă tăcerea să se adâncească.

Pentru o clipă, sclavii ezitară, ca şi cum ar fi aşteptat instrucţiuni. Erasmus vorbi:

— Aţi putea să aplaudaţi dacă v-a plăcut piesa…

Ei nu păreau să înţeleagă la ce se referea, până când robotul adăugă:

— Arătaţi că vă place bătând din palme!

Un prim val de aplauze se auzi ca un răpăit slab, ca nişte picături de ploaie, apoi se amplifică – aşa cum se aştepta din partea lor. Serena li se alătură politicos, deşi fără entuziasm. Un mic act de sinceritate, pe care era sigură că Erasmus avea să-l observe…

Masca lucitoare a robotului se modificase într-un zâmbet plin de mândrie. În veşmântul lui protocolar, negru, coborî lin pe o scară, de pe scena înaltă până la parter. Sclavii continuau să aplaude, iar el se încălzea la aparenta lor adulaţie. Când aclamaţiile se stinseră, chemă paznicii să escorteze spectatorii înapoi la sarcinile lor de lucru obişnuite.

Serena îşi putea da seama că Erasmus se credea creatorul unei opere de valoare, durabile, care depăşea ceea ce realizaseră oamenii. Însă nu voia să discute cu el şi încercă să se strecoare înapoi, la munca ei de la seră. Se mişca totuşi încet, din cauza sarcinii, iar Erasmus o ajunse din urmă:

— Serena Butler, am scris această simfonie pentru plăcerea ta. Nu eşti impresionată de ea?

Ea îşi alese cuvintele cu grija, evitând un răspuns sincer.

— Poate că sunt pur şi simplu tristă pentru că simfonia ta îmi aduce aminte de alte reprezentaţii pe care le-am urmărit pe Salusa Secundus. Fratele meu care a murit voia să fie muzician. Acelea au fost vremuri mai fericite pentru mine…

El o privi de aproape, cu filamentele optice sclipindu-i.

— Nuanţele comportamentului uman îmi spun că simfonia te-a dezamăgit. Explică de ce…

— Nu vrei să auzi o părere cinstită…

— Mă judeci greşit, pentru că sunt un căutător al

adevărului. Orice altceva înseamnă date eronate.

Expresia lui angelică o făcu să-şi coboare garda.

— E ceva în neregulă cu acustica în sala asta?

— N-are nimic de-a face cu acustica. Sunt sigură că ai testat totul până la perfecţiunea tehnică.

Publicul continua să se îndrepte spre ieşiri, unii dintre ei uitându-se peste umăr spre Serena, compătimind-o pentru că robotul îi acorda un interes special.

— A fost simfonia însăşi!

— Continuă, o îndemnă Erasmus cu voce egală.

— Ai montat o piesă muzicală, n-ai *creat-o!* S-a bazat pe modele precise, dezvoltate de milenii de către compozitorii umani. Singura creativitate pe care-am auzit-o venea din mintea lor, nu dintr-a ta. Muzica ta a fost o extrapolare matematică, dar nimic care să mă inspire în vreun fel. Melodia pe care ai… *construit-o* n-a evocat înăuntrul meu nicio imagine, niciun sentiment. N-a existat niciun element nou cu care să fi contribuit tu, nimic captivant din punct de vedere emoţional.

— Cum aş putea să cuantific un asemenea ingredient?

Silindu-se să zâmbească, Serena dădu din cap.

— Aici se află greşeala ta, Erasmus. Este imposibil să cuantifici creativitatea. Cum poate cineva să audă o furtună şi să folosească experienţa ca să scrie uvertura „Wilhelm Tell”? Tu ai imita pur şi simplu sunetele tunetului şi ploii, Erasmus, dar n-ai putea *evoca impresia* unei furtuni. Cum a privit Beethoven o pajişte şi cum a adaptat această trăire, transformând-o în „Pastorala”? Muzica ar trebui să facă spiritul să plutească, să taie respiraţia, să atingă sufletul. Opera ta a fost doar un şir de… note plăcute, interpretate satisfăcător!

Robotul avu nevoie de câteva secunde ca să-şi schimbe expresia de pe faţă şi în cele din urmă se uită perplex la ea, sau chiar defensiv.

— Părerea ta pare să fie în minoritate. Restul spectatorilor au apreciat mult lucrarea. N-ai observat aplauzele lor?

Ea oftă.

— Mai întâi de toate, sclavii nu cunosc nimic despre muzică, nu au nicio bază de comparaţie. Ai fi putut fura orice simfonie a unui compozitor clasic, notă cu notă, şi ai fi putut-o da drept a ta. Ei n-ar fi ştiut diferenţa. În al doilea rând, să stea într-o sală de concert – aşezaţi comod, curaţi şi bine îmbrăcaţi – este probabil cea mai grozavă însărcinare pe care le-ai dat-o vreodată. De ce n-ar aplauda fie şi pentru acest unic motiv?

Se uită insistent la el.

— În sfârşit, şi lucrul cel mai important, le-ai *spus* să aplaude. Cum ar trebui să reacţioneze, când ştiu că-i poţi ucide în orice clipă? În asemenea împrejurări, Erasmus, nu vei obţine niciodată o reacţie clară şi cinstită.

— Nu înţeleg, nu pot să înţeleg.

Erasmus repetă acest lucru de câteva ori. Brusc, se roti şi trase un pumn dur în faţa unui bărbat care trecea pe lângă ei. Lovitura neaşteptată făcu victima să se prăbuşească peste scaune, sângerând.

— De ce-ai făcut asta? vru Serena să ştie, repezindu-se să-l ajute pe bărbat.

— Temperament artistic, răspunse calm Erasmus. Nu aşa-l numesc oamenii? A încercat să mă înşele în legătură cu adevăratele lui sentimente…

Tânăra încercă să-l aline pe bărbatul lovit, dar când ridică ochii să-l privească pe robot, sclavul se zbătu să scape, ridicând o mână ca să oprească sângele care-i curgea din nas. Serena îi reproşă lui Erasmus:

— Adevăraţii artişti sunt sensibili şi plini de compasiune. N-au nevoie să *rănească* oamenii ca să-i facă să simtă…

— Nu ţi-e teamă să-ţi exprimi opiniile, chiar dacă eşti convinsă că s-ar putea să-mi displacă?

Serena îl privi direct în faţa nefirească.

— Mă ţii prizonieră, Erasmus. Pretinzi că vrei să-mi ştii părerea, aşa că ţi-o spun. Mă poţi răni, mă poţi chiar ucide, dar m-ai smuls deja de la viaţa mea şi de lângă bărbatul pe care-l iubesc. Orice altă suferinţă păleşte prin comparaţie.

Erasmus o privi fix, evaluând ceea ce spusese.

— Fiinţele umane mă lasă perplex – şi tu mai mult decât oricine, Serena Butler!

Chipul lui de metalfluid căpătă o expresie zâmbitoare.

— Dar voi continua să încerc să înţeleg. Mulţumesc pentru pătrunderea de care dai dovadă…

După ce Serena părăsi sala, Erasmus se întoarse la pian şi începu să exerseze.

Mai presus de orice, sunt un om de onoare. Aşa îmi doresc să fiu ţinut minte.

XAVIER HARKONNEN,
comentariu către oamenii lui

Timpul pe care-l petrecuse cu Serena părea acum ca un vis estompat.

Xavier nu reuşea să-şi aducă aminte exact potecile pe care umblaseră prin pădurile de pe moşia familiei Butler, devenită acum căminul lui împreună cu Octa. *Soţia* lui. Nu-şi putea aminti dragostea lui pierdută mai limpede decât putea simţi mirodeniile exotice ale unui fel de mâncare bine preparat sau mirosurile delicate ale florilor de pe pajişti. Plămânii transplantaţi se vindecaseră atât cât era posibil. Acum venise vremea ca inima lui să facă acelaşi lucru.

De multe ori îşi spusese că n-ar trebui să facă asta, că se va devota noii vieţi pe care i-o promisese lui Octa. Dar, cu toate acestea, iată-l aici, încercând să-şi regăsească trecutul sau să-şi ia rămas-bun.

Alese acelaşi armăsar salusan de culoarea ciocolatei pe care-l călărise la vânătoarea de mistreţi ţepoşi, cu aproape nouă luni în urmă. Ore întregi încercă să regăsească pajiştea magică unde el şi cu Serena făcuseră dragoste, dar locul părea să fi dispărut… ca şi Serena însăşi. Ca şi fericirea… şi viitorul lui.

Acum, încercând să retrezească amintirile dealurilor şi pădurilor din jur, tot ce putea rememora despre acea după-amiază era frumuseţea chipului Serenei şi bucuria pură de a fi din nou alături de ea. Orice altceva părea o fantezie înceţoşată, un simplu fundal.

Proprietatea familiei Butler era atât de întinsă încât nici măcar viceregele nu o parcursese vreodată pe toată. După căsătoria lui Xavier cu Octa, Manion insistase ca proaspătul său ginere să se stabilească la conacul Butler. Cu Fredo şi Serena dispăruţi şi cu Livia plecată, casa cea mare părea prea liniştită şi singuratică. Xavier considerase întotdeauna

locuinţa Tantor ca fiind căminul lui, dar tristeţea din ochii lui Manion Butler şi speranţa din cei ai lui Octa îl convinseseră să-şi mute lucrurile în casa familiei Butler.

Într-o zi, poate, totul în jurul lui avea să înceteze să-i mai aducă aminte de Serena…

Într-o poiană de pe drum, descălecă şi privi în depărtarea rece, unde dealurile mereu acoperite de verdeaţă răsăreau prin ceţurile dimineţii. Se simţea prins într-un coşmar mohorât, dar ştia prea bine că şi-l provocase singur încă de la început, venind aici.

Serena a murit.

O lăsase pe dulcea Octa în casă, spunându-i că voia să-şi pună armăsarul să facă exerciţii. Ei îi plăcea să călărească deseori împreună cu el, dar simţise că acum dorea să fie singur. Deşi erau căsătoriţi de mai puţin de două luni, aveau puţine secrete unul faţă de altul. Octa îşi dădea totuşi seama, fără să recunoască vreodată, că nu va avea niciodată pe de-a-ntregul inima soţului său.

El şi cu Serena împărtăşiseră visuri măreţe. Viaţa lui neîmplinită alături de ea ar fi fost complexă şi câteodată furtunoasă, dar întotdeauna interesantă. Prin contrast, căsnicia grăbită a lui Xavier cu Octa era plăcută, dar simplă. Problemele care o preocupau pe fată păreau atât de mici în comparaţie cu viziunile umanitare magnifice ale Serenei. Era greu de crezut că cele două erau surori. Ştia că asemenea comparaţii erau nedrepte faţă de Octa – care se purta cu el mai bine decât merita – ca şi faţă de amintirea Serenei. Dar nu se putea stăpâni.

Stând chiar în spatele lui, calul lui Xavier necheză, iar el trase cu putere de căpăstru. Adulmecă adierea, căutând, cu simţurile acum atrofiate, să găsească vreo urmă întârziată a parfumului dulce al Serenei.

Pierdută. Eşti moartă, iubirea mea, şi trebuie să te las să pleci!

Încălecă din nou armăsarul şi plecă mai departe de-a lungul potecii, dar niciunul dintre arbori sau dintre dealuri nu părea cunoscut. Pajiştea putea fi oriunde.

Xavier se frecă la colţul ochiului. O văzu pe idealista femeie cu ochii minţii, pentru ultima oară, iar imaginea ei apăru ca lumina soarelui de vară, zâmbind deasupra lui, spunându-i fără cuvinte că trebuie să meargă mai departe cu viaţa lui.

Îşi luă rămas-bun de la Serena, deşi mai făcuse asta şi înainte, iar ea îi rămăsese mereu aproape. N-ar fi putut vorbi cu nimeni despre durerea lui, pentru că nimeni nu l-ar fi înţeles. Trebuia să sufere singur.

Îşi păstrase întotdeauna pentru sine sentimentele.

Xavier avea o expresie distantă pe chip, în timp ce contempla ceea ce ar fi putut să fie. Câteva clipe mai târziu, când lumina zilei străpunse ceaţa dimineţii şi-i încălzi faţa, începu să se simtă mai bine. Dogoarea aurie a soarelui semăna cu Serena însăşi, veghind asupra lui. De fiecare dată când avea să-i simtă căldura, avea să se gândească la ea şi la dragostea pe care-o împărtăşiseră.

Xavier întoarse calul şi-l îndemnă la trap, pornind înapoi spre conacul Butler… şi spre Octa, soţia lui.

Focul nu are o formă proprie, dar aderă la obiectul care arde. Lumina aderă la întuneric.

Filosofie a cogitorilor

După mai mult de o lună de reparaţii masive, *Călătorul Visurilor* era în sfârşit gata să plece de pe Pământ într-o altă cursă de actualizări. Dar Vorian Atreides avea o îndatorire importantă de îndeplinit înainte de plecare, şi anume să-i facă o vizită lui Erasmus, aşa cum îi ceruse robotul.

Încă o dată, extravaganta trăsură trasă de cai îl duse la vila impunătoare de la malul mării. Vremea însorită, cu numai câţiva nori alergând pe deasupra oceanului, era mult mai plăcută decât ploaia măruntă de la vizita lui anterioară.

De îndată, ca şi cum privirea i-ar fi fost atrasă de ea, o văzu pe Serena Butler stând în picioare la intrarea principală. Purta o rochie neagră şi largă, de servitoare, iar pântecele îi era atât de rotund încât nu-şi putea da seama cum continua ea să muncească. Bebeluşul trebuia să se nască în curând.

Serena îl aştepta pe Vor ca şi cum ar fi îndeplinit doar o altă însărcinare, cu braţele încrucişate şi chipul neutru. El nu ştiuse la ce să se aştepte, iar faţa indescifrabilă a femeii îl descurajă. Având în vedere tonul ei de la sfârşitul întâlnirii trecute, Vor sperase că s-ar fi putut să fie chiar bucuroasă să-l vadă.

Poate că totul avea de-a face cu bebeluşul şi cu furtunile hormonale care-i bântuiau prin organism? Ar fi putut fi îngrijorată în legătură cu ce avea să se întâmple cu copilul după naştere, cu ce-ar fi putut Erasmus să facă cu el?

Deşi Serena fusese fiica unui personaj important din Liga Nobililor, aici era doar o sclavă casnică; nici măcar nu făcea parte dintre oamenii de încredere... Copilul ei ar fi putut fi aruncat în ţarcurile mizerabile, alături de oamenii din casta inferioară... În afară de cazul în care Vor şi-ar fi folosit influenţa pentru a obţine concesii în favoarea mamei şi a copilului. Dar chiar dacă ar fi reuşit, avea ea să-i fie

recunoscătoare pentru efort?

Lăsându-şi caii de la trăsură să lovească dalele pavajului cu copitele, Vor ajunse la intrarea acoperită dintre coloanele sculptate în stil grogiptean. Înainte ca ea să apuce să spună ceva, el izbucni:

— Îmi cer scuze că te-am supărat ultima oară, Serena Butler… Indiferent ce-am făcut!

Aşteptase asta cu nerăbdare multă vreme, exersase ce-ar fi vrut să spună.

— Descendenţa ta mă supără…

Răspunsul ei tăios îl lăsă cu gura căscată. Ca fiu al lui Agamemnon, lui Vor i se acordase libertatea de a citi memoriile tatălui său şi de a afla despre toate cuceririle glorioase ale titanului. Avusese norocul să cunoască multe lucruri în călătoriile lui, să vadă multe lucruri interesante. Faptul că era fiul unui titan păruse întotdeauna un avantaj pentru el – până acum.

Văzându-i expresia uluită, Serena îşi aminti că trebuie să şi-l păstreze ca aliat şi se hotărî să-i ofere un surâs.

— Dar asta este povara mea, la fel de mult ca şi a ta.

În timp ce treceau pe lângă statuile şi urnele înalte şi ornamentate din firide, tânărul spuse, ca şi cum ea ar fi avut nevoie de explicaţii:

— Plec în curând cu *Călătorul Visurilor,* iar stăpânul tău a cerut să vorbească cu mine mai întâi. De aceea sunt aici.

Serena ridică din sprâncene.

— Atunci sunt sigură că Erasmus va fi încântat să te vadă.

Ajunseră în faţa unei uşi, iar Vor întrebă:

— Se întâmplă vreodată să *accepţi* scuzele? Sau consideri toate ofensele permanente?

Remarca păru s-o surprindă.

— Dar nu-ţi pare cu adevărat rău, nu-i aşa? Slujeşti de bunăvoie maşinile gânditoare, care au înrobit şi torturat omenirea. Cu siguranţă ştii atâta lucru, nu? Şi te lauzi cu tatăl tău, ca şi cum ceea ce-a făcut ar fi ceva cu care să te mândreşti. Ştii ceva despre Epoca Titanilor? Sau despre

Revoltele Hrethgirilor?

— Am citit memoriile tatălui meu cu minuţiozitate…

— Nu mă refer la propaganda lui Agamemnon. Ai aflat ceva despre istoria adevărată?

El se încruntă.

— Adevărul e adevăr, nu-i aşa? Cum pot exista versiuni diferite ale aceluiaşi eveniment?

Serena oftă ca şi cum Vor ar fi fost un copil mic, iar ei îi era greu să-i explice.

— Într-un fel, eşti mai puţin conştient decât o maşină, Vorian Atreides, pentru că nu-ţi dai seama că ai de ales – şi *crezi* că nu faci nimic rău.

Tânărul surprinse un început de surâs resemnat pe buzele ei.

— Şi totuşi, ce rost are să rămâi supărat pe cineva atât de indus în eroare?

Vocea ei se aspri din nou.

— Poate că Agamemnon e prea ruşinat ca să te lase să înveţi istoria adevărată. Ţi-ai bătut vreodată capul să verifici faptele, sau accepţi doar poveştile de război ale tatălui tău?

Vor înălţă bărbia, nu prea sigur cum să-i interpreteze starea sufletească.

— Sunt un om de încredere. Pot avea acces la orice fişiere istorice vreau.

Lui Vor i se învârtea capul.

— Atunci fă câteva investigaţii pe cont propriu. O să ai destul timp să te gândeşti la lucrurile astea, când o să fii plecat în călătorie cu nava ta.

În interiorul camerei de zi austere, pereţii translucizi lăsau să treacă o sclipire de un galben aprins. Suprafeţele reflectorizante se schimbau de la o clipă la alta, trecând prin nuanţe de culoare, devenind mai blânde. Ea îl îndrumă către o canapea cafeniu metalizat.

— Erasmus a dat instrucţiuni să-l aşteptăm aici. Cu oarecare greutate, se aşeză pe un scaun lângă el. Amândoi.

El îi simţea apropierea, extrem de conştient de curba

pântecelui ei pe sub rochie. Nu era destul spaţiu între ei – aşa cum intenţionase Erasmus, fără îndoială. Încăperea nu avea alte mobile. Pulsul lui Vor se acceleră în timp ce stătea cufundat într-o tăcere stângace, aşteptându-l pe robot. Părea fără rost să fie atât de atras de ea…

*

Observându-i pe cei doi oameni prin ecranele de perete rotitoare, Erasmus era intrigat de limbajul lor corporal, de felul în care se uitau unul la celălalt, apoi întorceau privirea. În ciuda atitudinii vizibil contradictorii a Serenei, trebuia să simtă o oarecare atracţie pentru acest tânăr chipeş. Iar Vorian Atreides, fără îndoială, era cucerit de ea.

Erasmus urmărise comportamentul de împerechere între oameni, dar acesta nu era jocul reciproc obişnuit. Nu, era mai complex decât orice observase vreodată printre sclavii crescuţi în captivitate. Văzând că tăcerea incomodă se prelungea, Serena vorbi:

— Ai crede că un robot poate ţine socoteala timpului mai bine.

Vor îi zâmbi.

— Nu mă deranjează să aştept.

Serena arăta stânjenită, dar îşi aduse aminte să-i răspundă la surâs.

Fascinant. În poeme şi în literatura clasică, Erasmus citise despre misterele iubirii romantice, dar nu o văzuse niciodată înflorind. O dată, cu şaptezeci şi trei de ani în urmă, găsise o pereche de tineri îndrăgostiţi care plecaseră pe furiş de la îndatoririle care le fuseseră încredinţate, ca să poată petrece puţin timp singuri, întâlnindu-se în secret. Îi prinsese, desigur – oamenii erau atât de stângaci când încercau să se furişeze – şi-i pedepsise cu despărţirea permanentă. Păruse reacţia cea mai evidentă. Dacă le-ar fi îngăduit să scape cu un asemenea act de independenţă, s-ar fi putut răspândi printre ceilalţi sclavi.

După aceea regretase totuşi că luase o asemenea măsură, şi-şi dorise să fi continuat să studieze felul în care se curtează oamenii.

Pentru aceştia doi avea un plan mai bine elaborat. Interacţiunea lor era un alt laborator, un alt experiment – atât de diferit de „celulele rebele” imaginare pe care începuse să le încurajeze, datorită provocării lui Omnius. Era important să-i observe pe oameni în situaţiile lor naturale de comportament.

Şi câteodată este necesar să-i amăgim!

În timp ce perechea umană aştepta şi se foia, Erasmus le observa fiecare gest, fiecare clipit din ochi, fiecare mişcare a buzelor, fiecare cuvânt şi ton al vocii. Bărbatul şi femeia erau neliniştiţi, încurcaţi de situaţia nefirească, nesiguri cum să-şi ocupe timpul.

Vorian Atreides părea să se delecteze în această împrejurare mai mult decât Serena.

— Erasmus te tratează bine, spuse el, ca şi cum ar fi încercat s-o convingă. Ai noroc că se interesează atât de mult de tine…

Chiar şi cu pântecele său greoi, Serena se ridică de pe canapea ca arsă, auzindu-i sugestia. Se întoarse spre el, iar robotul spion savură expresia de indignare de pe chipul femeii şi privirea uluită a lui Vorian.

— Sunt o fiinţă umană, zise ea. Mi-am pierdut libertatea, casa, viaţa – iar tu crezi că ar trebui să fiu *recunoscătoare* celui care mă ţine prizonieră? Poate că ar trebui să petreci o parte din timpul călătoriilor tale reevaluând această părere…

El arăta buimăcit de izbucnirea ei, iar Serena continuă:

— Te compătimesc pentru ignoranţă, Vorian Atreides.

După o clipă prelungită, el răspunse:

— N-am trăit felul tău de viaţă, Serena. N-am fost pe lumea ta, aşa că nu ştiu de ce ţi-e dor, dar aş face orice doar ca să fii tu fericită…

— Aş fi cu adevărat fericită doar dacă aş fi liberă să mă întorc acasă.

Lăsă să-i scape un oftat adânc, apoi se aşeză din nou pe canapea.

— Dar mi-ar plăcea să fim prieteni, Vorian.

Robotul ajunse la concluzia că-i lăsase destul timp împreună. Plecă de lângă ecranul de supraveghere şi intră în camera de aşteptare.

*

Mai târziu, Vorian se întrebă de ce fusese chemat la vilă, la urma urmei Erasmus îl dusese în grădina botanică, unde stătuseră de vorbă, însă robotul îi pusese puţine întrebări relevante.

În caleaşcă, pe drumul înapoi spre spaţioport şi spre *Călătorul Visurilor,* Vor se simţea fără vlagă şi confuz. Îl frustra faptul că nu putea face nimic ca să aducă bucurie în viaţa Serenei. Spre surprinderea lui, ideea de a-i câştiga bunăvoinţa sau recunoştinţa îl incita la fel de mult ca şi perspectiva de a-şi mulţumi tatăl. Mintea lui se învârtejea, plină de lucrurile pe care i le spusese ea despre istorie, propagandă şi despre viaţa pe lumile Ligii.

Îl provocase. El nu fusese niciodată curios să citească altceva decât memoriile lui Agamemnon, nu-şi imaginase niciodată că putea exista o perspectivă diferită asupra aceloraşi evenimente. Nu se gândise la viaţa din afara lumilor sincronizate, presupunând întotdeauna că oamenii nedomesticiţi îndurau acolo o existentă sordidă, fără rost.

Dar cum putuse o asemenea civilizaţie haotică să producă o femeie ca Serena Butler? Poate că pierduse din vedere ceva…

Ştiinţa: pierdută în propriile mituri, dublându-şi eforturile când şi-a uitat ţelul.

NORMA CENVA,
note de laborator nepublicate

Încântat de noul scut protector, Tio Holtzman stătea în picioare în laboratorul de demonstraţii pe jumătate reconstruit. Îşi zeflemisea adversarii, râdea de armele mortale. Nimic nu-l putea răni! Generatorul îi pulsa la picioare, proiectând o barieră personală în jurul corpului. Impenetrabil… sau aşa spera.

Acest test ar trebui să dovedească faptul că ideea funcţiona. Chiar şi Norma credea în el de data asta. Cum putea să meargă ceva prost?

Tânăra cea micuţă stătea la capătul celălalt al clădirii consolidate, aruncând cu obiecte în el – pietre, unelte şi, în cele din urmă, la insistenţa lui, o bâtă grea. Toate loveau câmpul licăritor şi cădeau, cu impulsul răpit de energia câmpului, lăsându-l complet neatins.

Îşi flutură mâinile.

— Nu-mi împiedică deloc mişcările. E minunat! Acum, cu chipul concentrat, Norma ţinea strâns un pumnal kindjal, în mod limpede îngrijorată că l-ar putea răni. Trecuse ea însăşi peste ecuaţii şi stabilise că savantul nu făcuse nicio greşeală. Potrivit analizei şi instinctelor ei, scutul ar trebui să funcţioneze la vitezele de impact pe care le foloseau în test.

Dar tot ezita.

— Hai, Norma. Ştiinţa nu-i pentru cei slabi de înger!

Ea aruncă kindjalul cât de tare putea şi se sili să nu tresară. Lama ascuţită alunecă inofensivă pe stratul exterior al barierei. Holtzman zâmbi, făcându-i semn cu degetele.

— Invenţia asta va schimba protecţia personală în toată Liga. Nimeni nu va mai fi vulnerabil în faţa asasinilor şi a bandiţilor…

Icnind din cauza efortului, Norma azvârli o suliţă improvizată. Lovi chiar în faţa ochilor lui Holtzman, făcându-l să sară înapoi clipind speriat. Când băţul ascuţit zăngăni pe podea, bărbatul chicoti surprins.

— Nu pot să nu fiu de acord cu tine, savant Holtzman.

Norma îi răspunse cu un surâs, apoi termină de aruncat în el o mulţime de obiecte, ca o precupeaţă furioasă.

— Felicitări pentru această realizare remarcabilă!

Fără niciun pic de invidie vizibilă, fata de pe Rossak părea cu adevărat încântată pentru el. În sfârşit, avea un triumf numai al lui pe care să i-l prezinte lui Nikko Bludd, la fel ca în zilele de glorie. Ce uşurare!

Când lui Norma nu-i mai rămase nimic de aruncat, Holtzman strigă la gărzile de dragoni care stăteau pe podul provizoriu:

— Chemaţi-l pe conducătorul sclavilor mei casnici zenşiiţi. Bărbatul acela brunet, cu barbă…

În timp ce unul dintre dragoni plecă să-l găsească pe sclav, Holtzman rânji răutăcios către Norma.

— O să-i jucăm o mică farsă… E un tip morocănos, şi cred că mă urăşte.

Bel Moulay sosi la laboratorul de demonstraţii, cu barba ca fumul de cărbune atârnându-i de bărbie. De fiecare dată când Holtzman se uita la el prea de aproape, îşi îndrepta în altă parte privirea plină de furie mocnită.

Amândoi dragonii păreau suspicioşi faţă de conducătorul sclavilor, dar Holtzman le alungă îngrijorarea, simţindu-se în siguranţă în spatele scutului său corporal.

— Dă-i pistolul Chandler, sergent.

— Dar, domnule, e un sclav!

Chipul dragonului rămase de piatră. Moulay arăta şi mai surprins de îndemn.

— Nu sunt neliniştit, sergent. Partenerul tău poate să stea cu ochii pe el. Împuşcă-l în cap dacă nu urmează exact instrucţiunile.

Norma insistă:

— Poate că ar trebui să mai testăm asta, savant

Holtzman. Am putea agăţa un manechin în interiorul scutului, să vedem ce se întâmplă cu el.

— Sunt de acord, domnule savant, adăugă sergentul. Sarcina noastră este să vă protejăm, şi nu pot permite…

Enervat, Holtzman îl întrerupse.

— Absurd, sistemul nu poate fi controlat decât din interior! Sarcina *mea,* dată de lordul Bludd însuşi – şi de către Liga Nobililor – este de a crea şi testa un mijloc prin care să ne putem proteja de maşinile gânditoare. Dacă nu vrei să fii luat de vânători roboţi şi transformat într-un sclav al lui Omnius, îţi sugerez să mă laşi să-mi fac treaba. Am irosit deja destul timp…

Încă neliniştit, sergentul scoase pistolul cu ace cu bătaie lungă şi-l puse în mâinile bătătorite ale sclavului. Bel Moulay apucă arma, uitându-se într-o parte şi-n alta, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că are atâta noroc.

— Şi acum, tu – Moulay, aşa te cheamă? Îndreaptă arma aceea spre mine şi trage în piept. Dă-i drumul, n-ai cum să ratezi!

Moulay nici nu clipi. Cu toţii auziseră ordinul direct. Apăsă pe butonul de tragere. Dragonii strigară. Norma se ghemui…

Arma lansă aşchii de cristal de mare viteză, care loviră scutul ce-l înconjura pe Holtzman, apoi zăngăniră pe podea asemenea sticlei sparte. Savantul lăsă să-i scape un oftat neauzit şi picioarele i se înmuiară brusc de uşurare.

Abia ascunzându-şi mânia şi ura. Bel Moulay apăsă pe trăgaci iarăşi şi iarăşi. O grindină de cristale ascuţite împroşcă din nou scutul corporal. Trase până când pistolul Chandler se goli.

Doi dragoni îngrijoraţi apărură în uşă, cu arme albe ridicate, gata să-l taie pe loc în bucăţi pe sclavul cu barbă neagră dacă era nevoie. Dar la vederea lui Holtzman nevătămat şi râzând, Moulay se încruntă şi coborî pistolul. Gărzile i-l smulseră din strânsoarea puternică.

Peste tot în jur erau împrăştiate ace, ca nişte cioburi de oglindă spartă. Savantul se aştepta să primească încă o

Medalie pentru Curaj de pe Poritrin pentru această invenţie.

Temerar, fără să se gândească la consecinţe, savantul se întoarse spre soldat:

— Acum, sergent, dă-i explozivul tău de mână, grenada mică pe care o ţii la şold.

Dragonul înţepeni.

— Cu tot respectul, domnule savant, nu i-o dau.

— Pistolul tău Chandler n-a avut niciun efect, şi se va întâmpla la fel şi cu grenada. Imaginează-ţi cât de folositoare vor fi aceste scuturi pentru tine şi oamenii tăi, o dată ce eficacitatea lor va fi dovedită.

Norma interveni, spunându-i sergentului cu o voce slabă, cumpănită:

— În regulă. Savantul ştie ce face…

Moulay se răsuci ca un câine întărâtat, întinzând mâna după grenadă, cu palma în sus.

Sergentul zise:

— Mai înainte, vreau ca toată lumea să treacă pe partea cealaltă a podului.

Conducând-o pe Norma, ceilalţi dragoni traversară către stânca principală.

Dragonul scoase în sfârşit explozivul şi i-l dădu zenşiitului. Fără să aştepte să i se mai spună o dată, Bel Moulay apăsă butonul şi aruncă uşor explozivul către Holtzman. Norma se temu dintr-o dată că grenada se va rostogoli destul de încet ca să treacă prin scut înainte să detoneze.

Ştiind că se afla în raza de acţiune a exploziei, Bel Moulay se repezi peste pasarelă. Din partea cealaltă a podului, Norma văzu sfera lucioasă ricoşând de bariera licăritoare ca un fruct stricat.

Un mănunchi asurzitor de foc erupse în clădirea deschisă pentru demonstraţii. Zgomotul şi valul de presiune fură de ajuns s-o îmbrâncească pe Norma. Căzu în genunchi, privind peste marginea podului către râul aflat departe, dedesubt… gândindu-se că ar fi trebuit să poarte cu ea noul dispozitiv suspensor şi aducându-şi aminte de sclavii care

se prăbuşiseră în moarte, în timpul precedentului test al lui Holtzman.

Două dintre ferestrele abia montate explodaseră într-un nor de sticlă armată, împrăştiind fragmente care sclipeau în lumina soarelui. Fumul se încolăcea în sus. Norma se ridică din nou în picioare.

Neatins, Bel Moulay stătea cu mâinile încleştate. Soldaţii se încordară, gata să-l doboare pe conducătorul sclavilor dacă arăta cel mai mic semn de violentă.

Norma se întoarse spre clădire, poticnindu-se. Mintea ei ştia că scutul trebuia să fi rezistat, dar inima se temea că ar fi putut să-i scape vreo fisură subtilă în munca omului de ştiinţă.

Ca un soldat victorios, Holtzman ieşi ţanţoş din laborator, clipind şi alungând cu mâna fumul din faţă. Oprise generatorul scutului şi lăsase aparatul în centrul încăperii. Croindu-şi cu greu drum printre dărâmături, arăta oarecum dezordonat, dar nevătămat.

— Merge! Protecţie completă! Nicio zgârietură!

Se uită în urmă, la clădirea ruinată.

— Mă tem că am deteriorat totuşi nişte aparatură destul de costisitoare…

Se încruntă consternat, apoi izbucni în râs.

Orice are o formă – om sau maşină – are parte de mortalitate. Este doar o problemă de timp.

COGITOR EKLO DE PE PĂMÂNT

Chiar şi cu memoria fără cusur bazată pe cele mai demne de încredere principii ale computerelor, maşinile conştiente de sine aveau limite. Acurateţea depindea de metoda de colectare a informaţiilor în aceeaşi măsură ca şi de gelcircuite, reţele neuroelectronice şi elemente binare de construcţie.

Ca urmare, Erasmus prefera să urmărească totul la prima mână, mai degrabă decât să se bazeze pe observatori mecanici sau pe evenimente înregistrate din băncile de date ale hiperminţii computer. Robotul voia să fie prezent el însuşi. Voia să *încerce* totul.

În special când era vorba de o ocazie atât de importantă ca naşterea copilului Serenei.

Erasmus îşi amplifică observaţiile ridicând o reţea detaliată de filamente optice pentru a face înregistrări permanente ale fiecărei clipe, din toate unghiurile. Din punct de vedere clinic, observase alte naşteri ale sclavelor de reproducere şi nu le considerase cu nimic mai mult decât o funcţie biologică normală. Dar Serena îl făcuse să creadă că ar fi putut să-i scape ceva.

Era păcat că nu avea să dea naştere unor gemeni…

Serena stătea întinsă pe masa sterilă, răsucindu-se în spasmele travaliului, amintindu-şi din când în când să-i arunce insulte, alteori concentrându-se asupra proceselor ei biologice sau strigându-l pe Xavier. Detalii medicale complete se revărsau din dispozitivele de diagnostic şi monitorizare implantate care-i ieşeau din piele, catalogându-i substanţele chimice din piele, analizându-i pulsul, respiraţia şi alte ritmuri ale corpului.

În timp ce robotul o încuraja şi o studia, fascinată atât de durerea Serenei cât şi de reacţiile ei extrem de variate, ea striga la el. Erasmus nu se simţea jignit de insultele ei. Era

interesant, ba chiar amuzant, că putea exprima o asemenea furie plină de imaginaţie, când de fapt ar fi trebuit să se concentreze asupra naşterii.

Ca o atenţie pentru ea, şi pentru a minimiza variabilele din mediul de observaţie, menţinea temperatura camerei la un nivel optim. Sclavii casnici îi scoseseră hainele Serenei, lăsând-o dezvelită pe masă.

Prin ochii-de-pază ascunşi şi scanerele de perete omniprezente, Erasmus o văzuse pe Serena goală de multe ori până acum. Robotul nu avea niciun fel de interes lasciv pentru silueta ei neînfrumuseţată; voia doar micile amănunte din care avea să tragă concluzii mai largi.

Îşi trecu sonda personală peste întregul ei corp, absorbind mirosul ca de mosc pe care-l emana, interacţiunile chimice care-l intrigau. Găsea totul foarte stimulativ.

*

Serena zăcea pe patul de naştere, înspăimântată pentru copilul ei şi pentru ea însăşi. Era îngrijită de şase moaşe scoase din ţarcurile de reproducere.

Erasmus se aplecă mai aproape de ea. Examinarea lui intensă o speria pe Serena, în special felul în care sonda intra şi ieşea din compartimentul pe care-l ocupa în corpul lui. Ştia că nu putea fi sincer preocupat de bunăstarea unei simple sclave şi a copilului ei.

Accese bruşte de durere abdominală îi alungară asemenea gânduri, şi nu se mai putu concentra decât asupra efortului fundamental pentru orice femeie. Într-o clipă ameţitoare, euforică, Serena se minună în faţa biologiei care făcea acest lucru posibil, crearea vieţii, schimbul genetic între bărbat şi femeie. O, cât de mult îşi dorea ca Xavier să fi fost cu ea acum!

Îşi încleştă dinţii până când o duru maxilarul; lacrimile îi şiroiau pe obraji. Chipul lui Xavier plutea în faţa ei, o

halucinaţie născută din iluzii deşarte. Apoi o izbi un spasm mai puternic, şi nu se mai putu concentra la nimic altceva.

Era în travaliu de zece ore, în timp ce moaşele aplicau diverse metode care alinau durerea, introducând ace subţiri în punctele de presiune, masând centrii nervoşi, injectând medicamente. Erasmus le aproviziona pe moaşe cu tot ceea ce aveau nevoie.

Chiar şi în interiorul camerei sterile de naşteri, robotul purta o robă aurie strălucitoare, tivită cu albastru regal.

— Descrie-mi ceea ce simţi… Care sunt senzaţiile provocate de naştere? Sunt foarte curios.

— Ticălosule! icni Serena. Maniacule! Lasă-mă-n pace!

Moaşele vorbeau între ele ca şi cum pacienta lor nici măcar nu era prezentă.

— Complet dilatată…

— Contracţiile vin tot mai des…

— E aproape momentul…

În fundal, dincolo de centrul existenţei sale şi de pulsul copilului, Serena auzea vocile feminine, de data asta adresate ei.

— Împinge!

Făcu ce i se spunea, dar încetă când durerea deveni insuportabilă şi când nu mai credea că o să poată continua.

— Puţin mai tare!

Prin pura forţă a voinţei, îşi învinse durerea, intensifică efortul şi simţi bebeluşul venind. Trupul ei ştia ce trebuia să facă.

— Împinge din nou. Poţi s-o faci!

— Asta-i! Bine, bine! Îi văd capul!

Ca şi cum s-ar fi rupt un baraj, Serena simţi o uşurare a presiunii în canalul naşterii. Aproape că leşină din cauza epuizării.

Când înălţă capul după câteva clipe, văzu moaşele curăţând placenta şi membranele fetale de pe copil. Un fiu! Întoarseră bebeluşul spre ea, iar chipul lui era exact aşa cum şi-l închipuise.

Erasmus stătea şi privea. Imaginea nou-născutului se

reflecta în faţa ca o oglindă distorsionată.

Serena se hotărâse deja că, dacă era băiat, avea să-l numească după tatăl ei.

— Bună, Manion. Dragul, dulcele meu Manion!

Bebeluşul ţipă cu putere, luând înghiţituri sănătoase de aer. Ţinu copilul la piept, dar el continuă să se zbată. Erasmus se uita fix la băieţel, fără nicio reacţie.

Serena refuza să bage în seamă prezenţa robotului, sperând că acesta va pleca pur şi simplu şi o va lăsa să aibă parte de o amintire specială. Incapabilă să-şi ia ochii de la copil, se gândi la Xavier, la tatăl ei, la Salusa Secundus… şi la toate lucrurile pe care acest copil nu le va avea niciodată în viaţă. Da, nou-născutul avea un motiv serios să plângă.

Brusc, Erasmus intră nepoftit în câmpul ei vizual. Cu mâinile sintetice puternice, făcute din materiale compozite plastic-organice, robotul ridică noul-născut în aer şi-l examină din toate unghiurile.

Deşi complet extenuată, scăldată în sudoare, Serena strigă:

— Lasă-l în pace! Dă-mi copilul!

Erasmus întoarse copilul în altă poziţie. Pelicula facială lucitoare a robotului se modelă într-o expresie curioasă. Copilul începu să plângă şi să se zvârcolească, dar Erasmus îl strânse pur şi simplu mai tare, cu nepăsare. Ţinu bebeluşul dezbrăcat în aşa fel încât să-i poată studia faţa, degetele, penisul. Cu un impuls involuntar, micul Manion urină pe roba robotului.

Una dintre moaşe, alarmată, încercă să şteargă cu o cârpă faţa robotului şi gulerul ud, dar Erasmus o dădu deoparte. Voia să culeagă cât mai multe date cu putinţă despre această experienţă, astfel încât să o poată inventaria şi examina în voie.

Noul-născut continua să plângă.

Serena se luptă să coboare din patul de naştere, fără să dea atenţie durerii şi oboselii.

— *Dă-mi-l!*

Surprins de vehemenţa din vocea ei, Erasmus se întoarse spre ea.

— Una peste alta, acest proces de reproducere biologică pare excesiv de murdar şi de ineficient.

Cu ceva asemănător cu dezgustul, înapoie bebeluşul mamei.

Micul Manion se opri în sfârşit din plâns, iar una dintre moaşe îl înfăşură într-o pătură albastră. Băieţelul se cuibări în braţele mamei. În ciuda puterii pe care Erasmus o avea asupra vieţii ei, Serena făcea tot ce putea să-l ignore. Nu arătă niciun pic de teamă.

— Am hotărât să te las să păstrezi copilul cu tine, în loc să-l trimit în ţarcurile de sclavi, zise robotul pe un ton egal. Interacţiunea dintre mamă şi copil mă intrigă. Deocamdată.

Fanatismul este întotdeauna un semn de îndoială reprimată.

IBLIS GINJO,
Peisajul Umanităţii

Când Ajax traversă sectorul din Forum unde se lucra, în imensa lui formă păşitoare, pământul se cutremură, iar sclavii se opriră îngroziţi să afle ce voia titanul. De pe platforma lui înaltă, Iblis Ginjo urmări apropierea tunătoare a cymecului, dar încercă să nu dea dovadă de nervozitate. În mâinile transpirate strângea o agendă electronică pentru însemnări.

De la execuţia oribilă a şefului de echipă Ohan Freer, Iblis fusese extrem de atent. Credea că poate avea încredere în toţi sclavii săi loiali, care-i datorau mult. Era imposibil ca Ajax să ştie despre planurile pe care le pusese în mişcare Iblis sau despre armele secrete pe care le instalase, aşteptând doar un semn.

Timp de şase zile, Iblis supraveghease o echipă numeroasă, care lucra la „Victoria titanilor", o friză megalitică înfăţişându-i pe cei douăzeci de vizionari originari. Pe două sute de metri lungime şi cincizeci înălţime, lespezile îmbinate îi arătau pe cymecii mecanici în atitudini eroice, mărşăluind peste o mulţime de oameni, frângând oase şi transformând trupurile de carne în gelatină.

Ca o versiune modernă a imaginii sale de pe friză, corpul de cymec al lui Ajax păşi spre platforma de supraveghere, împingând muncitorii deoparte şi zdrobind mortal un bătrân. Iblis îşi simţea inima ca de plumb, dar nu putea încerca să fugă. Ajax îl remarcase deja, iar şeful de echipă avea să aibă nevoie de toată puterea sa de convingere doar ca să supravieţuiască furiei titanului.

Ce crede el că am făcut?

Platforma şi cymecul aveau cam aceeaşi înălţime. Încercând să arate ascultător şi servil, dar nu speriat, Iblis

înfruntă garnitura frontală de senzori şi de filamente optice montate în discul de pe capul titanului. Se înclină adânc.

— Salutări, stăpâne Ajax. Cum te-aş putea sluji?

Arătă către grupurile de sclavi care tremurau.

— Lucrul la ultimul monument avansează exact după program.

— Da, ai avut întotdeauna motiv să te lauzi cu performanţele tale. Sclavii tăi ascultă tot ce le spui, nu-i aşa?

— Ascultă de instrucţiunile mele. Muncim împreună pentru gloria lui Omnius.

— Fără îndoială, ar crede orice idee absurdă pe care le-o sugerezi, comentă Ajax cu voce gravă. Cât de bine îl ştiai pe trădătorul Ohan Freer?

— Nu mă asociez cu asemenea oameni!

Spera ca cymecul să creadă că transpiraţia de pe fruntea lui era de la munca grea, nu de la spaima crescândă.

— Cu tot respectul datorat, stăpâne Ajax, verifică-ţi jurnalul. Echipa mea a muncit să facă această friză potrivit specificaţiilor tale.

Arătă către copia lui Ajax de pe friză, care se înălţa deasupra lor.

— Am verificat deja jurnalul, Iblis Ginjo.

Cymecul se mişcă în imensul lui corp robotic. Iblis simţi un fior de spaimă pe şira spinării. Ce *văzuse?*

— De două ori până acum, Dante ţi-a dat dispensă specială să părăseşti reţeaua oraşului. Unde te duci?

Avu nevoie de un efort uriaş ca să-şi păstreze o expresie nevinovată. Dacă Ajax ştia deja despre călătorii, atunci ştia răspunsul la întrebarea pe care-o pusese.

— Am vorbit cu cogitorul Eklo, încercând să mă perfecţionez.

— Hrethgirii valorează rareori ceva, zise titanul. După părerea mea, aş fi exterminat restul oamenilor cu multă vreme în urmă. Prea multă bătaie de cap ca să-i ţii în preajmă…

— Chiar şi titanii au fost cândva oameni, stăpâne Ajax.

Iblis încerca să-şi facă vocea să sune pasionat şi conspirativ.

— Iar Omnius încă mai permite anumitor oameni loiali şi muncitori să devină neocymeci. N-am voie să visez?

Mănunchiul de filamente optice de pe capul lui Ajax pâlpâi. Membrul anterior artificial se ridică şi în vârful lui se formară degete maleabile de metalfluid, aşezate în forma unor gheare cu solzi rombici care l-ar fi putut strivi cu uşurinţă pe Iblis. Difuzorul vocal al titanului zbârnâi din cauza râsului profund.

I-am distras atenţia cu succes! Pentru a-şi continua şiretlicul, Iblis vorbi repede:

— Ajax, ai văzut cum am salvat statuia ta din Piaţa Forumului. De asemenea, cu această operă de artă murală din piatră, am coordonat mulţi artişti şi constructori pentru ca fiecare amănunt să iasă perfect. N-aş fi încredinţat această sarcină nici unui alt supraveghetor de echipă. *Ai nevoie de mine!* ar fi vrut el să strige.

— Puţini alţii sunt capabili de o asemenea eficienţă – ştii asta tu însuti.

— Ceea ce ştiu este că există trădători şi răzvrătiţi printre sclavi. Ajax păşea în corpul lui ameninţător, făcându-i pe muncitorii din apropiere să fugă din calea lui.

— Poate că tu eşti unul dintre ei…

În acest moment înţelese Iblis că cymecul nu avea nicio dovadă şi arunca doar o nadă. Dacă monstrul ar fi ştiut ceva cu siguranţă, l-ar fi executat pe Iblis fără ezitare. Şeful de echipă încercă să-şi mascheze teama, respingând ideea.

— Zvonurile sunt false, stăpâne Ajax. Muncitorii mei au trudit cu deosebită râvnă ca să fie siguri că imaginea ta de pe friză se va bucura de poziţie şi de îmbunătăţiri privilegiate.

Iblis avu grijă ca vocea lui să sune cât mai ferm posibil. Avea deja o surpriză pregătită pentru Ajax, gata să se năpustească asupra lui la momentul potrivit.

Titanul îşi întoarse masivul disc cranian, ca pentru a obţine o perspectivă mai bună.

— Îmbunătăţiri?

— Eşti un războinic, domnule – cel mai mare şi mai cumplit dintre toţi cymecii. Înfăţişarea ta este proiectată să inspire teroare în inimile duşmanilor.

— E adevărat, admise Ajax oarecum domolit. Vom discuta mai târziu despre indiscreţiile tale.

Îşi amplifică vocea, tunând spre muncitorii captivi:

— Destulă odihnă! Înapoi la treabă!

În giganticul său corp artificial, Ajax se îndepărtă cu paşi apăsaţi. Platforma de supraveghere se cutremură în urma lui, iar Iblis apucă o balustradă ca să se sprijine.

În tot timpul discuţiei cu nestatornicul titan, Iblis îşi ţinuse mâna într-un buzunar în care se afla un transmiţător electronic rudimentar.

Cu un simplu semnal de activare, complicata friză şi-ar fi dezvăluit secretul mortal, un şir integrat de lansatoare de rachete de modă veche pe care colegii săi de conspiraţie din echipa de lucru le încorporaseră subtil în desen.

Până acum, Iblis terminase destule proiecte pe scară mare ca să ştie că maşinile gânditoare nu analizau detaliile o dată ce un plan fusese aprobat. Cymecii n-ar fi observat niciodată sistemul de distrugere.

Dar sincronizarea trebuia să fie extrem de precisă. Mai întâi, avea nevoie să recruteze mai mulţi soldaţi pentru cauza sa.

Privindu-l pe cymec cum păşea spre centrul reţelei oraşului, Iblis pictă în gând o ţintă pe containerul lui de păstrare a creierului. Dacă avea să urmeze o revoltă violentă, acest titan străvechi şi brutal avea să fie printre primii căzuţi.

La periferia terenului de construcţie, Ajax balansă în lateral unul dintre braţele sale lucioase într-un gest iritat, lovind un grup de sclavi care curăţau rămăşiţele. Gestul îl decapită pe unul dintre ei, iar capul însângerat se izbi de friza aproape terminată.

Deşi titanul părea mai agitat ca de obicei, Iblis era încredinţat că-şi acoperise urmele.

Bezna trecutului omenirii ameninţă să eclipseze strălucirea viitorului său.

VORIAN ATREIDES,
Momente de cotitură în istorie

Călătorul Visurilor călătorea iarăşi printre lumile sincronizate, ducând diferitele actualizări ale lui Omnius. Totul revenise la normal, conform programului, intrase în rutina familiară. Dar dacă nava cu negru şi argintiu arăta şi funcţiona la fel ca întotdeauna, Vor Atreides însuşi se schimbase.

— Cum se poate să nu te intereseze jocurile noastre militare obişnuite, Vorian Atreides? întrebă Seurat. Nici măcar nu te-ai ostenit să-mi insulţi încercările de glumă. Eşti bolnav?

— Am o sănătate excelentă de când tatăl meu mi-a administrat tratamentul de prelungire a vieţii.

Vor stătea cu ochii aţintiţi la stele, printr-o fereastră de observaţie.

— Eşti obsedat de femeia aceea sclavă, zise în cele din urmă căpitanul robot. Socotesc că eşti mult mai puţin interesant când eşti îndrăgostit…

Încruntându-se, Vor plecă de lângă hublou şi se aşeză în faţa unei ferestre-ecran ovale, folosită pentru afişarea bazelor de date.

— Ai făcut în sfârşit o glumă bună, bătrân creier metalic – o maşină care-mi vorbeşte mie despre *dragoste!*

— Nu e prea greu să înţeleg impulsul fundamental de reproducere a unei specii. Îmi subestimezi capacitatea analitică.

— Dragostea este o forţă indescriptibilă. Nici măcar cea mai sofisticată maşină gânditoare nu o poate înţelege. Nici măcar nu încerca.

— Atunci ai vrea să-ţi abaţi gândurile cu ajutorul încă unei provocări la competiţie?

Vor fixa ecranul oval al computerului, unde citise deseori

cu atenţie memoriile lui Agamemnon. Dar existau cu mult mai multe informaţii pe care nu-şi bătuse niciodată capul să le verifice…

— Nu acum. Aş vrea să caut prin câteva baze de date. Îmi poţi acorda accesul la fişiere?

— Desigur. Agamemnon mi-a cerut să-ţi înlesnesc cererile de îmbogăţire a cunoştinţelor de câte ori este posibil, în special când se referă la planurile militare. La urma urmei, ne-ai salvat când nava noastră a fost atacată pe Giedi Prime.

— Exact. Mă interesează să văd înregistrările lui Omnius legate de cucerirea Vechiului Imperiu, de Epoca Titanilor şi de Revoltele Hrethgirilor. Nu doar memoriile tatălui meu.

— A, interesantă manifestare a ambiţiei.

— Te temi că o să câştig prea multe dintre jocurile noastre dacă învăţ mai mult?

Vor parcurse lista de fişiere şi fu încântat că va avea atât de mult timp în lunga călătorie de actualizări.

— N-am de ce să mă tem din partea unui simplu om.

Ore întregi, Vor stătu la consola din mijlocul navei, accesând bogăţia de informaţii. Nu mai studiase atât de mult din zilele petrecute la şcoala oamenilor de încredere. Cu mintea sensibilizată de gândul la Serena, Vor se aştepta să găsească unele mici discrepanţe în înregistrările istorice, atunci când erau comparate cu amintirile lui Agamemnon. Chiar şi unui cymec i se putea îngădui să-şi înfrumuseţeze poveştile de război. Vor fu şocat însă să descopere cât de radical diferite de ceea ce descrisese Agamemnon erau înregistrările obiective ale hiperminţii.

Febril, trecu prin înregistrările despre Salusa Secundus, despre Epoca Titanilor şi Vechiul Imperiu, uluit de ceea ce afla. Vorian nu se ostenise niciodată să se uite, dar informaţiile erau toate aici, în faţa ochilor săi.

Tatăl meu m-a minţit! A deformat evenimentele, asumându-şi meritele, ascunzând amploarea brutalităţii şi suferinţei – chiar şi Omnius ştia!

Pe de altă parte, Serena îi spusese adevărul.

Pentru prima oară în viaţă, simţi mânie împotriva stăpânilor săi maşini şi împotriva propriului său tată, şi o scânteie de compasiune pentru rasa umană. Cu cât curaj luptaseră!

Eu însumi sunt o fiinţa umană din punct de vedere fizic. Dar ce înseamnă asta?

Agamemnon provocase măceluri şi distrugeri cumplite în Epoca Titanilor, împotriva unor oameni care nu încercau decât să-şi apere libertăţile. El şi cu Juno erau vinovaţi pentru moartea a miliarde de oameni şi pentru înrobirea brutală a supravieţuitorilor. Oamenii nu meritaseră nimic din toate astea, încercaseră doar să se apere.

Nu-i de mirare că Serena mă urăşte, dacă sunt fiul unui asemenea ucigaş oribil!

Vor citi mai departe. Toată istoria era acolo, înregistrări lipsite de patimă acumulate de maşinile eficiente – şi nu se putea îndoi. Nu de asta. Maşinile nu şi-ar fi falsificat niciodată consemnările. Datele erau considerate sacre; informaţiile trebuiau să fie exacte. Înşelăciunea deliberată era interzisă pentru ele.

Era nevoie de o minte umană să distorsioneze asemenea informaţii. Sau o minte umană în corp de cymec.

Vocea lui Seurat îl făcu să tresară.

— Ce cercetezi? Ai pierdut deja câteva ore.

Privind drept în faţa ca de oglindă a robotului, Vor recunoscu:

— Învăţ mai multe despre mine însumi.

— Asta ar trebui să ceară doar un studiu minimal, răspunse Seurat, încercând să facă o glumă. De ce să te deranjezi inutil?

— Câteodată este necesar să priveşti adevărul în faţă.

Vor închise baza de date şi stinse monitorul.

Căpitanul robot se întoarse la consola centrală şi se conectă la sistemele navei pentru a începe manevrele de apropiere planetară.

— Acum, hai, am ajuns pe Corrin. A sosit timpul să livrăm următoarele actualizări!

Ştiinţa, sub masca binefacerilor aduse omenirii, este o forţă primejdioasă care modifică procesele naturale fără să-şi dea seama de consecinţe. În urma unui asemenea scenariu, distrugerea în masă este inevitabilă.

COGITOR RETICULUS,
Observaţii milenare

După ce-şi încheie testele împotriva fiecărui proiectil şi exploziv imaginabil, Tio Holtzman era nerăbdător să-şi ofere proiectul de scut personal pentru producţie comercială. Vorbise deja cu administratorii centrelor industriale din centura minieră din nord-vestul Poritrinului şi cu cei ai atelierelor de montaj din Starda. Cu munca sclavilor, putea scoate un profit substanţial. Numai brevetele l-ar fi făcut pe el, ca şi pe patronul lui, lordul Bludd, unii dintre cei mai bogaţi oameni din Liga Nobililor.

Din nefericire, în timp ce lucra la prognozele resurselor şi ale aprovizionării, gândind mai mult ca un om de afaceri decât ca un savant, ajunse la o concluzie inevitabilă: Poritrin, o lume bucolică, n-ar fi putut susţine niciodată nivelul de cerere pe care această invenţie minunată avea s-o stârnească. Lordul Bludd n-ar fi fost prea încântat să piardă o afacere atât de importantă în favoarea unui producător din afara planetei, dar Holtzman nu avea altă opţiune decât să privească spre alte centre industriale ale Ligii.

Înainte să poată trimite specificaţiile de fabricaţie în Colonia Vertree sau către fabricile refăcute şi flămânde de pe Giedi Prime, se hotărî să testeze mai întâi scutul său personal împotriva unei arme fără proiectil, o rază de energie. Armamentul laser de mare putere nu era aproape niciodată folosit în luptă, deoarece avea o eficienţă energetică mult mai mică decât explozivii sau armele simple cu proiectil. Voia totuşi să fie sigur.

Pentru un ultim test, ordonă gărzilor din casa lui să obţină o armă laser dintr-un străvechi arsenal militar. După

căutări îndelungate şi o cantitate excesivă de formulare de rechiziţie, arma necesară fu în sfârşit găsită şi adusă la laboratoarele din vârful falezei. Din cauză că scutul se dovedise eficace în fiecare dintre testele anterioare, omul de ştiinţă găsea fiecare demonstraţie tot mai puţin captivantă, pur şi simplu încă un pas din cadrul procesului. În curând, profiturile aveau să înceapă să curgă.

Norma Cenva se întoarse la cugetările ei continue asupra ecuaţiilor lui Holtzman. Inventatorul o lăsase cu calculele ei obsesive, în timp ce el se delecta cu propriul succes.

Pentru testul cu laserul, pusese un sclav în interiorul scutului, având intenţia să tragă el însuşi cu arma. Aduse în clădirea de demonstraţii, reconstruită, un singur asistent pentru a consemna impresiile despre test, aşa cum făcuse de multe ori înainte. Holtzman bâjbâia pe la comenzile antice ale armei laser, încercând să-şi dea seama cum să declanşeze raza.

Tocmai atunci Norma se repezi înăuntru, alergând ca o fetiţă stângace. Era roşie la faţă şi flutura din braţele ei scurte.

— Aşteaptă! Savant Holtzman, eşti într-un pericol teribil!

El se încruntă ca un tată sever mustrând un copil prea turbulent.

— Ai fost sceptică şi în timpul primului meu test cu scutul. Uite, nici măcar nu stau în calea focului.

Chipul ei era înspăimântător de serios şi de insistent.

— Interacţiunea dintre câmpul tău de forţă şi o rază laser paralelă va avea consecinţe extraordinare – distrugere masivă.

Ridică hârtiile acoperite cu ecuaţii şi cu însemnările ei stenografice de neînţeles.

Nerăbdător, inventatorul coborî arma laser şi oftă din greu.

— Bănuiesc că nu-mi poţi arăta vreun temei pentru teama ta?

Sclavul zenşiit care servea drept ţintă privea nervos prin scutul licăritor.

— Sau e încă una dintre intuiţiile tale misterioase?

Ea îi întinse calculele.

— Domnule savant, n-am reuşit să extrag un temei specific pentru anomalia care apare când introduc factorul energiei coerente a laserului în interfaţa câmpului. Dar există în mod clar un potenţial particular spectaculos…

Holtzman se uită la mâzgăleli, dar acestea nu-i spuneau nimic. Rândurile erau atât de dezordonate, se săriseră etape, notaţii neobişnuite fuseseră folosite pentru a indica factori pe care nu-i mai văzuse niciodată. Se încruntă, nevrând să recunoască faptul că nu era capabil să înţeleagă.

— Nu-i o demonstraţie prea riguroasă, Norma – şi nici convingătoare.

— O poţi contrazice? Îţi poţi asuma riscul? Ar putea fi chiar mai rău decât dezastrul cu generatorul de rezonanţă în aliaje, o catastrofă imensă.

Chipul lui Holtzman rămase de piatră, deşi un grăunte de îndoială îl sâcâia într-un cotlon al minţii. Nu putea ignora inteligenţa desăvârşită a acestei femei. Bănuise întotdeauna că Norma înţelegea conceptele legate de propriul său câmp mai bine decât el însuşi.

— Foarte bine. Dacă insişti, am să iau unele măsuri suplimentare. Vreo sugestie?

— Fă testul departe, pe un satelit sau, şi mai bine, pe un asteroid.

— Pe un *asteroid!* Ştii ce cheltuieli suplimentare ar atrage asta?

— E mai puţin costisitor decât să reconstruim întregul oraş Starda!

El chicoti, apoi îşi dădu seama că tânăra nu glumea.

— O să amân testul ca să mă gândesc la asta. Dar insist să-mi aduci dovezi… Trebuie să-ţi susţii intuiţiile, înainte de a mă angaja la atâtea neplăceri şi cheltuieli. Nu pot justifica o asemenea acţiune uriaşă doar pentru că pe tine te-a apucat tremuratul…

Norma Cenva era un talent ştiinţific şi matematic, dar nu fusese niciodată educată în domeniul politicii personale. Ca un copil naiv, se duse să-l vadă pe lordul Niko Bludd la aristocratica sa reşedinţă de pe faleza ce domina fluviul Isana.

Pe acoperişul turnului conic, înalt, ţiglele smălţuite arătau altfel decât metalul albăstrui atât de obişnuit, folosit pe cele mai multe dintre celelalte clădiri din Starda. Gărzile de dragoni erau aliniaţi în sălile interioare ca nişte reptile aurii, împodobite cu panaşuri de coif, pelerine stacojii şi mănuşi segmentate.

Bludd părea într-o dispoziţie destul de bună. Se trase de barba cârlionţată.

— Bine ai venit, tânără doamnă. Ştiai că la o întâlnire recentă de pe Salusa am avut din nou ocazia să vorbesc cu mama ta? Magicienele ei tocmai au respins încă un atac, de data asta pe Rossak. Îmi dau seama de unde ai căpătat talentul tău special…

Ochii lui albaştri sclipeau.

Stânjenită, Norma privi spre podeaua acoperită cu plăci de ceramică.

— Într-adevăr, lord Bludd. Mama mea are… aşteptări mari de la mine. După cum puteţi vedea totuşi – arătă spre silueta ei diformă – nu voi egala niciodată frumuseţea ei fizică.

— Farmecul exterior nu e totul, zise Bludd fără să arunce nicio privire spre cele cinci femei splendide care se învârteau în jurul lui. Savantul Holtzman crede că mintea ta e plină de idei remarcabile. El te-a trimis? Are savantul un alt proiect de prezentat?

O sclavă bine îmbrăcată se apropie, ducând o tavă de argint pe care se aflau două pahare cu un lichid limpede, spumos. Îi oferi unul Normei, care luă stângaci în mâinile ei

mici cupa ornamentată. Lordul Bludd sorbi din cupa lui, iar Norma bău alături de el.

— Plănuieşte o altă demonstraţie, lord Bludd, vorbi Norma cu voce ezitantă. Dar trebuie să vă rog să interveniţi.

Fruntea lui se încreţi interogativ.

— Pentru ce?

— Savantul Holtzman are intenţia să-şi testeze noul scut folosind o armă laser, dar există un pericol, domnule. Mă… mă tem că ar putea avea loc o interacţiune violentă. Extrem de violentă…

Ea începu să vorbească în termeni matematici, apărându-şi convingerile atât cât putea, dar asta nu avu alt rezultat decât că nobilul îşi ridică mâinile, nedumerit şi neajutorat.

— Şi ce crede savantul despre îngrijorarea ta?

— El… are încredere în capacităţile mele, dar mă tem că doreşte să facă testul rapid şi ieftin şi se teme să nu vă nemulţumească dacă are costuri mari.

Înghiţi cu greutate, uimită de propria ei îndrăzneală.

— Totuşi, dacă nu mă înşel, efectele secundare ar putea devasta un întreg sector al oraşului Starda, ba chiar mai mult.

— Vrei să zici ca o explozie atomică?

Bludd era uluit.

— Cum e posibil? Un scut e o armă defensivă. Armele atomice sunt distrugătoare în…

— Interacţiunile de ordinul al doilea sau al treilea sunt greu de prevăzut, lord Bludd. N-ar fi mai înţelept să luăm măsuri de precauţiune, în ciuda costurilor suplimentare? Gândiţi-vă la profiturile pe care le va face Poritrinul din această invenţie! Toţi oamenii importanţi şi toate navele particulare vor cere un scut personal, iar dumneavoastră veţi primi un comision pentru fiecare dintre ele!

Norma căută un loc unde să-şi pună cupa grea.

— Pe de altă parte, imaginaţi-vă ce umilinţă va urma dacă un asemenea cusur ar fi descoperit după ce produsele

se vor răspândi pe scară largă. Gândiţi-vă la pierderile pe care le-aţi suporta…

Nobilul se scărpină în barbă şi-şi învârti degetele prin colierul cu pietre preţioase de la gât.

— Foarte bine, o să consider asta o investiţie. Savantul Holtzman a câştigat oricum destul pentru noi ca să-i finanţăm ideile excentrice de o sută de ori de acum înainte!

Norma se înclină adânc.

— Mulţumesc, lord Bludd.

În timp ce se grăbea să-i spună mentorului ei, Norma nu se gândi nicio clipă la gafa pe care o comisese trecând peste autoritatea lui. Se aştepta ca un om ca Tio Holtzman să decidă lucrurile raţional, nu emoţional, neatins de preocupări minore şi conflicte de personalitate.

După ce crescuse urmărită de frecventele reproşuri ale mamei sale, Norma avea pielea groasă faţă de insulte. Cum putea fi marele savant mai prejos?

Testul avu loc pe un asteroid pustiu, aflat pe orbită departe de Poritrin. O echipă de muncitori din construcţii excavă o zonă pentru test într-un crater aplatizat. Ridicară câteva dispozitive de înregistrare, instalară în praful sfărâmicios de pe fundul craterului un dispozitiv de generare a scutului, apoi plecară de pe asteroid ca să se întoarcă pe fregata mai mare ce se îndrepta spre Poritrin.

Ca să observe totul nestingheriţi, Norma şi Holtzman urcară la bordul unei mici navete militare, pilotate de un pilot în rezervă al Armadei. Savantul se aşteptase să fie aranjate în crater, în jurul zonei de ţintă, nişte arme laser sofisticate, cu telecomandă. Conştientă totuşi de problemele de buget, Norma sugerase că ar fi suficient doar să zboare pe deasupra ţintei şi să tragă în ea cu un vechi tun laser instalat în navetă.

În timp ce pilotul îi conducea pe deasupra zonei de

testare, inventatorul prost-dispus abia dacă răspundea la încercările de conversaţie ale Normei. Holtzman privea atent în timp ce se apropiau de craterul-ţintă. Părea iritat, nerăbdător să dovedească faptul că tânăra se înşela. Norma se uita prin hublourile navetei la ciupiturile de vărsat de pe suprafaţa asteroidului – movile de bolovani în echilibru precar şi fisuri adânci provocate de tensiunile mareice. Locul arăta ca şi cum ar fi fost deja distrus…

— Hai să terminăm cu asta, vorbi Holtzman. Pilot, declanşează laserul când eşti gata!

Norma privi pe fereastră, văzând naveta zburând la mică altitudine până când porţiunea curăţată pentru test ajunse chiar sub ei.

— Ne pregătim să tragem, domnule savant.

Fără ceremonie, Holtzman zise:

— Ai să vezi că ţi-ai imaginat prea…

Pilotul trase o rază strălucitoare cu laserul navetei. Izbucnirea înfricoşătoare de lumină şi energie îi reteză cuvintele. Chiar şi în tăcerea spaţiului, unda de şoc păru mai puternică decât bubuitul unui tunet.

Impulsul se înălţă ca un val, iar pilotul smucea de zor comenzile de zbor ale navetei.

— Ţineţi-vă bine!

Motoarele puternice îi îndepărtară brusc; acceleraţia o apăsă pe Norma până când aproape că îşi pierdu cunoştinţa.

Apoi un ciocan îi izbi din spate, împingând vehiculul ca pe o jucărie. Naveta se învârti, ieşită de sub control, iar asteroidul se sfărâmă, transformându-se în bolovani incandescenţi care iradiau din centrul exploziei ca spiţele unei roţi.

Înspăimântat, Holtzman se întoarse cu spatele la lumina orbitoare, în timp ce pilotul încerca să domolească aparatul militar. Omul de ştiinţă, năucit, respira în rafale rapide.

Lângă el, chiar şi Norma era uluită. Cu ochii aţintiţi asupra mentorului ei, buzele i se mişcau fără să scoată un cuvânt. Dacă Holtzman ar fi efectuat fără griji experimentul

în laborator, ar fi vaporizat şi laboratorul, şi locuinţa, o parte din oraş, şi poate că ar fi schimbat chiar cursul fluviului Isana.

Savantul se uită la Norma, mai întâi cu mânie, apoi cu uimire. Nu avea să se mai îndoiască niciodată de intuiţia şi de capacităţile ei ştiinţifice.

Cu toate acestea, simţea un pumnal răsucit în piept, o lovitură grea adusă încrederii în sine şi imaginii sale publice. Binefăcătorul său, Niko Bludd, avea să afle acum adevărul. Norma pusese deschis la îndoială judecata lui Holtzman, iar îndoielile ei fuseseră incontestabil justificate.

Nu vedea cum ar fi putut să împiedice pe toată lumea de pe Poritrin – lorzii, gărzile de dragoni, chiar şi sclavii – să afle că matematiciana pitică de pe Rossak îl depăşise. Veştile despre acest test aveau să zboare repede…

Tio Holtzman se înşelase în mod spectaculos, iar rana adâncă a acestui lucru nu avea să se vindece niciodată.

Pentru a supravieţui, animalele trebuie să străbată ţinuturile – în căutare de apă, de hrană, de minerale. Existenţa depinde de un anumit tip de mişcare: te mişti, sau ţinutul te ucide acolo unde stai.

Studiul ecologic imperial al Arrakisului,
înregistrări străvechi

Noaptea deşertului era tăcută şi netulburată. Prima lună apusese deja, în timp ce cea de-a doua, mai palidă, atârna deasupra orizontului ca un ochi somnoros, galben de oboseală.

Abia puţin mai mult decât o umbră, Selim stătea ghemuit pe un bolovan, privind fagurele negru de peşteri de deasupra lui. Nu-i cunoştea pe sătenii de aici, nici comorile lor – dar Budallah îl călăuzise în acest loc izolat. Deşertul şi toţi locuitorii lui făceau parte din destinul mai amplu şi misterios al lui Selim, iar el nu-şi punea la îndoială – şi nici nu se ostenea să-şi justifice – acţiunile.

Aceşti oameni aveau puţine contacte cu tribul naibului Dhartha şi totuşi, la fel ca toţi locuitorii zensunniţi care făceau eforturi să supravieţuiască, trimiteau expediţii spre Arrakis City pentru a obţine proviziile necesare. Chiar şi cu procedeele agricole din refugii şi cu atenta conservare a apei, niciun trib din deşert nu se putea autoîntreţine aici.

Şi nici el, în ciuda eforturilor sale. Dispozitivele de condensare a apei din cele două staţii botanice părăsite reumpleau apa necesară lui Selim. Depozitele abandonate îi ofereau cea mai mare parte a hranei de care avea nevoie. Dar în ultimul an şi jumătate, acele provizii străvechi se împuţinaseră o dată cu bateriile, iar una dintre unelte se rupsese. Avea nevoie de mai multe rezerve pentru a-şi întreţine existenţa solitară.

Dumnezeu îi acordase lui Selim multe binecuvântări, multe avantaje… dar alte lucruri necesare trebuia să le obţină singur. Nu avea nevoie să înţeleagă cum se potriveau toate piesele în planul cuprinzător al lui Budallah.

Trebuia să existe un motiv, şi într-o zi avea să-l descopere!

Timp de câteva zile, Selim observase această aşezare periferică, urmărind mişcările localnicilor. Femeile ţineau stupi la gura peşterilor, de unde insectele bâzâitoare puteau căuta mici flori ale deşertului care răzbăteau prin crăpăturile apărate de vânt. Lui Selim îi lăsa gura apă. Mai gustase miere o singură dată în viaţă, după ce naibul Dhartha cumpărase o oală mare din dulceaţa lipicioasă şi dăduse fiecărui membru al tribului câte un vârf de linguriţă. Gustul fusese delicios, dar obsedant, amintindu-le bieţilor zensunniţi de desfătările pierdute.

De îndată ce Selim avea să izbutească în chemarea sa, indiferent care era aceasta, avea să se asigure că are miere în fiecare zi.

Deşi Selim avea nevoie de o parte din rezervele aşezării, voia de asemenea să facă o declaraţie aici. Budallah îi arătase un nou fel de forţă, obţinută prin independenţă şi autarhie în loc de aderarea oarbă la legile străvechi. Îi displăceau restricţiile mărginite şi rigide ale zensunniţilor.

Ale tuturor zensunniţilor… Selim ar fi putut fi un membru mulţumit şi muncitor al comunităţii dacă naibul Dhartha n-ar fi dat atenţie acuzaţiilor false ale lui Ebrahim şi nu l-ar fi alungat pe Selim, închipuindu-şi că-l trimite la moarte.

Cu o raniţă goală pe umeri, se târî înainte; memorase drumul şi identifică peştera în care sătenii îşi depozitau proviziile – era un loc ţinut sub supraveghere ziua, dar prost păzit noaptea. Încrezători în izolarea lor, sătenii menţineau o securitate destul de slabă. Avea să se strecoare înăuntru să ia ce-i trebuia şi să dispară, fără să rănească pe nimeni.

Avea să fie un bandit: Selim Călăreţul Viermilor… Selim Proscrisul…

Căţărându-se în tăcere pe povârnişul abrupt, găsi o cărare accidentată pe care oamenii porneau de fiecare dată când ieşeau să caute mirodenie. Mutând mâinile una după alta, urcă până ajunse la marginea ieşindului, apoi se trase în sus şi scrută atent întunericul.

Aşa cum se aşteptase, încăperea de depozitare era plină

cu hrană împachetată provenind din afara planetei, cumpărată fără îndoială de la spaţioport, pe un preţ pipărat. Delicatese, într-adevăr, dar de ce-ar avea nevoie nişte adevăraţi locuitori ai deşertului de asemenea lucruri? Selim rânji. Sătenii n-aveau *nevoie* de tot ce era aici, aşa că era obligat să-i scape de anumite articole de lux străine. Avea să-şi umple raniţa, de pildă, cu capsule energizante şi suplimente nutritive…

Selim îndesă alimente şi baterii de rezervă în compartimentele raniţei. Găsi de asemenea seminţe, eşantioane botanice vitale pe care avea să le folosească pentru a amenaja o mică seră într-una dintre staţiile de testare părăsite. Produsele proaspete ar fi fost un adaos minunat la dieta lui.

De pe un banc de lucru apucă o unealtă de măsurare şi un ciocan sonic proiectat pentru a sparge piatra în anumite forme. Acesta ar fi putut fi de folos dacă avea nevoie să-şi facă ascunzători suplimentare, extinzând poate peşterile naturale în stâncile nelocuite.

Împingându-le în compartimentele moi ale raniţei supraîncărcate, Selim încercă să găsească loc pentru cele două unelte. Bâjbâi în întuneric şi scăpă ciocanul sonic pe stânca goală a peşterii. Atingând solul, dispozitivul declanşă un impuls care provocă o fisură în fundul peşterii şi reverberă ca o lovitură de tun în satul adormit din stâncă.

Surprins, Selim adună ce putu, îndesând lucrurile în raniţă cu ambele mâini. Îl aruncă pe umăr şi coborî peste marginea ieşindului auzea deja strigăte bănuitoare, întrebări curioase. Licuribastoanele luminau faţa stâncii, făcând deschiderile peşterii întunecate să arate ca ochii unui demon trezit brusc.

Croindu-şi drum pe poteca denivelată, încercă să se mişte tiptil, dar smulse de la locul lor nişte pietre mici. Acestea răpăiră şi ricoşară în jos pe pantă.

Cineva trimise o rază de lumină în direcţia lui, dându-l în vileag pe tânărul care se târa în jos pe cărare. Altcineva strigă. În scurtă vreme, satul din peşteră fu cuprins de

tumult. Bărbaţi, femei şi copii se repeziră afară, clipind din ochii cârpiţi de somn, arătând spre hoţ, răcnind la el să se oprească.

Selim nu avea unde să se ascundă, iar raniţa grea îl stingherea.

Zensunniţii alergară după el, coborând scările mobile şi treptele tăiate în stâncă. Speriat dar surescitat, Selim făcu un efort să mărească viteza şi, cu un ultim salt, atinse primul nisipul şi fugi spre întinderea netedă. Paşii grei se cufundau în suprafaţă prăfoasă, făcându-l să se poticnească, iar nomazii deşertului urlau după el. Continuă să alerge, sperând că oamenii vor ezita dacă ajungea prea departe printre dune. Şi totuşi erau pe cale să-l prindă curând, din cauza greutăţii pe care-o ducea. Totul depindea de măsura în care mânia lor îndreptăţită le-ar fi depăşit teama de Shaitan…

Dintr-o dată, îi veni o idee. Încetinind pasul, Selim cotrobăi în raniţă până găsi ciocanul sonic furat. Îngenunche pe panta unei dune, se asigură că nivelul era setat la maxim şi ridică unealta cât mai sus. Când o lăsă în jos, explozia de sunet răsună ca o încărcătură izbucnită din adâncuri, împroşcând fuioare de fum.

Sătenii zensunniţi încă mai veneau după ei, strigând. Selim începu din nou să alerge şi coborî, târându-se, pe o dună. Căzu şi se rostogoli, alunecând o dată cu nisipul, dar ţinu strâns ciocanul sonic. Se opri până la urmă între dune. Cu răsuflarea tăiată, se ridică în genunchi, apoi în picioare şi urcă cu greutate pe următoarea culme rotunjită.

— Vino, bătrâne târâtor! Te chem!

Balansă din nou ciocanul ca un preot budislamic zbârcit, care bătea într-un gong; în vârful dunei următoare lovi a treia oară, trimiţând semnale insistente. Oamenii din aşezarea din stâncă erau acum mai aproape, dar el continuă să fugă tot mai departe în adâncul deşertului. Păreau să ezite, şi distinse mai puţine voci în urma lui.

În cele din urmă, Selim auzi foşnetul asurzitor, sosirea de departe a unui vierme de nisip gigantic. Urmăritorii lui îl

observară în acelaşi timp şi strigară unul la celălalt, poticnindu-se şi oprindu-se şovăitor. Cu toţii fixară cu privirea semnul de vierme în lumina lunii, apoi alergară cât mai iute cu putinţă înapoi către locuinţele lor din stâncă, de parcă vederea monstrului deşertului le pusese motoare la spate.

Zâmbind larg, ştiind că Budallah n-ar fi lăsat să fie rănit, Selim se ghemui în vârful dunei, încremenit pe loc în timp ce-şi vedea urmăritorii dispărând. Viermele se apropia repede şi avea să se ducă fără îndoială spre oamenii tribului, atras de paşii lor cuprinşi de panică. Dacă rămânea complet nemişcat, viermele ar fi trebuit să treacă pe lângă el.

Dar gândul că monstrul i-ar fi devorat pe acei oameni îl tulbura. Îl urmăriseră doar ca să-şi apere casele. Selim nu voia ca ei să moară din cauza lui. Asta nu putea să facă parte din planul lui Budallah… dar provocarea morală făcea parte.

Pe măsură ce viermele se apropia, el coborî intensitatea ciocanului sonic şi bubui mai uşor, buf, buf, buf. Previzibil, viermele se întoarse spre el. Selim îşi scoase echipamentul şi se lăsă pe vine, pregătit.

În depărtare, abia la jumătatea drumului spre refugiul oraşului din peşteră, bărbaţii zensunniţi se întoarseră uluiţi să-l privească şi-i văzură silueta conturată în lumina lunii. Selim stătea drept, înfruntându-l pe viermele care venea…

Urcat în spinarea fiarei, Selim ţinea băţul de ghidare şi funiile, mulţumit că nu pierduse nimic din pradă şi că nimeni nu fusese ucis. Se întoarse să vadă oamenii uluiţi, departe, pe nisipul luminat de lună. Îl văzuseră încălecând demonul vierme de nisip, iar acum îl călărea spre adâncul deşertului, controlându-l.

— Ca o plată suplimentară pentru ceea ce am luat, vă

dau o poveste pe care-o veţi putea spune mulţi ani la focurile de tabără de seara! le strigă el peste umăr. Eu sunt Selim, Călăreţul Viermilor!

Era prea departe pentru ca ei să-l audă, dar lui Selim nu-i păsa. Venise vremea să sădească doar seminţe, nu să-şi dezvăluie identitatea. Pe viitor, în loc să recite poezii şi lamentaţii melancolice despre peregrinările ancestrale, sătenii aveau să vorbească despre omul singuratic care putea porunci viermilor de nisip.

Legenda lui Selim avea să continue să crească… ca un arbore verde proaspăt răsărind în mijlocul nisipurilor pustii, unde n-ar fi trebuit să poată supravieţui.

Mama şi copilul: o imagine statornică, dar fundamental misterioasă a umanităţii.

ERASMUS,
Reflecţii despre fiinţele biologice conştiente de sine

Micul Manion deveni o rază de lumină în viaţa de prizonieră a Serenei, ca o lumânare pâlpâind într-un abis întunecat.

— Copilul tău este o creatură mare consumatoare de timp şi care-ţi distrage atenţia, remarcă Erasmus. Nu înţeleg de ce are nevoie de atâta atenţie.

Serena privea în ochii mari, curioşi ai lui Manion, dar întoarse capul spre faţa de oglindă lustruită a robotului.

— Mâine abia va împlini trei luni. La vârsta asta, nu poate face încă nimic de unul singur. Trebuie să crească şi să înveţe. Copiii umani au nevoie să fie îngrijiţi.

— Maşinile sunt complet funcţionale din ziua programării lor. Vocea lui Erasmus suna plină de sine.

— Asta explică o mulţime de lucruri. Pentru noi, viaţa este un proces de dezvoltare graduală. Fără îngrijire, nu putem supravieţui, explică ea. Tu n-ai fost niciodată îngrijit. Cred că ai putea să faci îmbunătăţiri la felul în care creşti copiii sclavi în ţarcurile tale. Să le arăţi mai multă bunătate, să le încurajezi curiozitatea…

— Încă una dintre îmbunătăţirile sugerate de tine? Câte schimbări stânjenitoare te aştepţi să fac?

— Câte-mi pot trece prin cap. Trebuie să fi văzut o schimbare la oameni. Par acum mai plini de viaţă, după ce au avut parte doar de puţină compasiune.

— Compasiunea ta, nu a mea. Iar sclavii ştiu asta.

Robotul conştient de sine îşi modelă faţa maleabilă într-o expresie nedumerită, de acum familiară.

— Mintea ta este o asemenea îngrămădire de contradicţii, încât e uimitor cum reuşeşti să supravieţuieşti în fiecare zi fără să suferi o dizolvare mentală. În special cu bebeluşul acela…

— Mintea umană rezistă la şocuri mai bine decât îţi imaginezi, Erasmus.

Serena ţinu bebeluşul strâns. De fiecare dată când robotul se plângea de perturbaţiile pe care le provoca Manion, se temea că ar fi putut să-i ia copilul. Văzuse creşele inumane, înghesuite, pline cu copii din clasa de jos, care plângeau continuu. Deşi reuşise să amelioreze condiţiile de viaţă printre aceşti sclavi animalizaţi, n-ar fi putut îndura să-şi vadă propriul copil lăsat în grija lor.

Acum, Erasmus stătea lângă statuia ţipătoare a unui peşte-spadă, urmărind-o pe Serena jucându-se cu bebeluşul, într-o după-amiază însorită. Cei doi se bălăceau într-unul dintre bazinele puţin adânci, cu apă de mare, ale vilei, pe o terasă înaltă care oferea privelişti spectaculoase ale oceanului înspumat. Serena auzea zgomotul valurilor care se spărgeau de ţărm şi gâgâitul gâştelor ce treceau pe deasupra capetelor lor.

Dezbrăcat în braţele mamei sale, Manion stropea şi ţipa, plesnind stângaci apa cu mâinile. Robotul sugerase ca şi Serena să înoate dezbrăcată, dar ea insistase să poarte un costum de baie alb, simplu.

Ca întotdeauna, Erasmus se uita cu atenţie la ea şi la copil. Tânăra încerca să ignore privirea cercetătoare a robotului, atâta timp cât avea o oră liniştită pe care s-o petreacă cu Manion. Putea să vadă deja cât de mult semăna fiul ei cu Xavier. Dar va avea vreodată băiatul libertatea, personalitatea puternică şi hotărârea de a lupta cu maşinile gânditoare?

Dacă pe vremuri gândise în termeni de probleme politice şi militare pe scară largă ale Ligii, acum Serena Butler era preocupată numai de siguranţa copilului. Grijile ei erau acum personale, restrânse, în loc să fie grandioase. Cu energie reînnoită, lucra din greu la sarcinile sale din gospodărie, pentru a câştiga timp pentru Manion, nedându-i lui Erasmus niciun motiv s-o pedepsească.

Robotul trebuia să-şi dea seama că avea acum asupra ei mai multă putere decât oricând. Părea să se delecteze

atunci când îl înfrunta cu vorbele, dar tânăra îşi arăta de asemenea în silă aprecierea pentru libertăţile minore pe care i le acorda. Deşi nu încetase niciodată să-şi urască temnicerul, Serena ştia că el îi ţinea soarta – şi pe a lui Manion – într-un echilibru delicat.

Când se uita la bărbia proeminentă a fiului ei şi la conturul hotărât al gurii lui, se gândea la Xavier şi la devotamentul lui încăpăţânat faţă de datorie. *De ce n-am rămas pur şi simplu cu el? De ce-a trebuit să salvez Giedi Prime? N-aş fi putut fi o femeie obişnuită măcar o dată?*

Gâştele gâgâitoare se auzeau tot mai tare în timp ce zburau chiar pe deasupra vilei, fără să le pese dacă oamenii sau maşinile stăpâneau Pământul. Stropi alb-cenuşii de excremente căzură în curtea interioară, unul dintre ei nimerind statuia peştelui-spadă de lângă robot. Erasmus nu păru deranjat. În ceea ce-l privea pe el, totul făcea parte din ordinea naturală.

În bazinul de mică adâncime, Manion scoase un gângurit vesel când privi spre gâştele zburătoare. Chiar şi la trei luni, arăta curiozitate pentru orice. Câteodată, încerca să smulgă cu degetele durdulii panglica aurie din părul Serenei sau bijuteriile sclipitoare pe care îi plăcea lui Erasmus ca ea să le poarte; robotul părea s-o aranjeze asemenea unei gazde în vila lui, o decoraţiune ornamentată a casei…

Erasmus păşi mai aproape de bazin şi privi în jos, către bebeluşul care se bălăcea fericit în apă, în timp ce mama lui îl ţinea strâns.

— N-am înţeles niciodată cât de mult deranj şi cât haos poate produce un copil într-o casă ordonată şi calmă. Găsesc acest lucru extrem de… neliniştitor!

— Oamenii prosperă în deranj şi haos, spuse ea, încercând să pară optimistă, deşi simţi un fior. Aşa învăţăm să inovăm, să fim flexibili şi să supravieţuim.

Ieşi din bazin cu bebeluşul şi-l înveli într-un prosop moale şi alb.

— Gândeşte-te de câte ori ingeniozitatea umană a zădărnicit schemele lui Omnius…

— Şi totuşi, maşinile gânditoare v-au cucerit.

— Suntem cu adevărat cuceriţi, Erasmus, în toate sensurile reale? Ridică din sprânceană, unul dintre gesturile sale tipice, pe care el le găsea înnebunitor de enigmatice.

— Multe planete au rămas libere de maşinile gânditoare. Dacă sunteţi superiori, de ce vă străduiţi atât de mult să rivalizaţi cu noi?

Robotul curios nu înţelegea legătura emoţională dintre mamă şi fiu.

În ciuda tonului ei ferm, era foarte surprins să vadă schimbarea, îmblânzirea acestei femei pe care-o crezuse mai înainte atât de aprigă şi de independentă. Părea o altă persoană, după ce devenise mamă. Pe el nu-l servise niciodată nici măcar cu jumătate din atenţia pe care i-o acorda acelui copil dezordonat, zgomotos, *inutil…*

Dacă această investigaţie a relaţiilor umane îi furnizase date interesante, Erasmus nu putea permite o asemenea perturbare a casei sale în viitor. Bebeluşul îi deranjase viaţa zilnică, iar el voia atenţia întreagă a Serenei. Împreună, aveau treburi importante de făcut; grija pentru copil o făcuse să-şi piardă concentrarea.

În timp ce Erasmus îl privea fix pe micul Manion, masca subţire de metalfluid se schimbă într-o expresie feroce, mânioasă – pe care-o schimbă rapid într-un surâs blajin înainte ca Serena să se uite în direcţia lui.

În curând, această fază a experimentului trebuia să se încheie. Se gândi cum ar putea realiza cel mai bine acest lucru…

Răbdarea este o armă mânuită mai bine de către cel care-i cunoaşte ţinta specifică.

IBLIS GINJO,
Opţiuni pentru eliberarea totală

Timp de opt luni distrugătoare de nervi, Iblis Ginjo acţionase pe cont propriu, luând decizii şi lăsându-şi imaginaţia să judece care-ar putea fi amploarea neliniştii printre sclavi. Ca om de încredere, se bucura de oarecare privilegii, dar nu *văzuse* niciodată cu adevărat cât de îngrozitoare era viaţa lor, crezând ca un neghiob că recompensele şi laudele lui neînsemnate le făceau viaţa suportabilă. Cum de înduraseră atâtea secole?

Iblis era convins că trebuie să existe şi alţi conducători de nuclee şi luptători pentru libertate. Cogitorul Eklo şi secundantul său, Aquim, promiseseră să-l ajute, şi nu putea decât să ghicească ce resurse sau ce mijloace ar fi putut avea la îndemână. Cu toate acestea, în afară de bănuielile permanente ale lui Ajax şi de execuţia lui Ohan Freer, maşinile gânditoare nu păreau să aibă nici cea mai mică idee despre revolta incredibilă pe care erau pe cale s-o înfrunte.

În curând, acest lucru avea să se schimbe.

Săptămâni întregi, Iblis se străduise în tăcere, dar cu hotărâre, şoptind la urechea muncitorilor săi credincioşi, recrutându-i fără zarvă în cercul său de dizidenţă. Îi pregătise pentru posibilitatea unei revolte şi, în ciuda pericolului, îşi transmiseseră cu entuziasm mesajul de la unul la altul. Iblis jură că această răscoală nu avea să devină o altă cauză pierdută, ca primele Revolte ale Hrethgirilor.

În ultimele două luni, Iblis, plin de hotărâre, aproape că dublase rândurile organizaţiei sale secrete, cu mulţi alţi oameni aşteptând să i se alăture. Putea simţi valul înălţându-se. Pentru a deveni membru al rezistenţei tot mai răspândite, fiecare convertit trebuia să treacă printr-o serie

de întâlniri cu oameni cu nume false şi prin bariere defensive recomandate de călugărul Aquim.

Sutele de oameni din organizaţie erau împărţiţi în celule mici de maximum zece persoane, astfel încât fiecare membru cunoştea identitatea doar a câtorva. Între timp, continuau să răspândească vestea, ţelul, entuziasmul şi prudenţa. Era ca şi cum ar fi aşteptat o mie de ani pentru asta.

Cogitorul Eklo dăduse o explicaţie oarecum ezoterică a felului în care mişcarea putea atinge o rată de creştere exponenţială urmând un model de bază al biologiei, celule multiplicându-se prin mitoză. Membrii fiecărei celule rebele vor deveni mai mulţi, se vor separa şi vor forma unele noi, care vor continua în acelaşi fel. Mai devreme sau mai târziu, vor întâlni alte grupuri şi se vor uni, luând putere unii de la alţii. În cele din urmă, dizidenţii vor atinge masa critică, şi va avea loc o izbucnire de energie, ca o încărcătură electrochimică…

Nimic nu este imposibil.

Iblis primise comunicări secrete suplimentare în momente imprevizibile. Notiţele misterioase erau înnebunitor de generale, neoferind nicio informaţie specifică asupra altor celule rebele, sau asupra a ceea ce se aşteptau ca el să facă. Când avea să se petreacă, revolta avea să fie amplă, dar alarmant de lipsită de coordonare, iar Iblis se temea că dezorganizarea, în faţa maşinilor gânditoare extrem de structurate, ar fi condamnat mişcarea la eşec. Pe de altă parte însăşi imprevizibilitatea fiinţelor umane ar putea fi avantajul lor cel mai mare.

Acum, când Iblis se întoarse acasă după trei zile de lucru fără pauză la friza Victoriei Titanilor, văzu un sclav bătrân strecurându-se afară din căsuţa lui. Repezindu-se înăuntru, Iblis descoperi un alt mesaj pe pat. Ieşi în fugă în curte să-l privească în faţă pe bătrân.

— Stai! Vreau să vorbesc cu tine!

Bătrânul sclav încremeni, ca un iepure pe cale s-o ia la

goană, antrenat să nu reziste niciodată comenzilor unui şef de echipă. Iblis alergă spre el, transpirând în arşiţa stăruitoare a zilei.

— Cine te-a trimis? Spune-mi!

Sclavul dădu din capul plin de riduri. O privire neobişnuită, sticloasă, îi apăru pe faţă. Deschise gura şi arătă spre ea. Limba îi fusese tăiată.

Inflexibil, Iblis îi aruncă o agendă electronică, după ce şterse ecranul pe care urmărea activităţile echipei. Bărbatul ridică din umeri, ca pentru a arăta că nu poate să citească sau să scrie. Încruntat, Iblis văzu asta ca pe o măsură eficace de a împiedica descoperirea şi contaminarea încrucişată între celulele rebele. Dezamăgit, îl lăsă pe sclav să plece, şoptind:

— Ţine trează rezistenţa! Nimic nu este imposibil!

Bătrânul sclav nu păru să înţeleagă şi se îndepărtă în grabă.

Iblis se întoarse la căsuţă şi citi mesajul scurt: „În curând vom fi uniţi. Nimic nu ne va opri. Ai făcut multe progrese, dar trebuie să continui deocamdată fără ajutorul nostru". Deja, scrisul de pe foaia subţire de metal începuse să se corodeze şi să dispară. „Mergi înainte cu planurile tale şi aşteaptă un semn".

În depărtare, dincolo de monumentele megalitice ale cymecilor, soarele galben cobora dincolo de orizontul vestic. *Aşteaptă un semn.*

Iblis privi printre gene. Dacă Omnius sau unul dintre titani descoperea complotul prea devreme, revolta ar fi putut eşua. Şeful de echipă nu se considerase niciodată un erou. Lucra la eliberarea oamenilor, dar o parte din el dorea de asemenea să reuşească în folosul propriei sale persoane. Trebuia să profite de pe urma abilităţii sale de a influenţa opiniile şi de a inspira acţiune printre sclavi.

Sclavii erau uşor încurajaţi să viseze la libertate, dar, când se gândeau mai bine, se temeau de represalii din partea maşinilor gânditoare. În asemenea momente de îndoială, Iblis putea privi în ochii discipolilor lui şi putea

rosti cuvinte tainice cu o intensitate profundă, convingându-i de succesul de neoprit al mişcării lor. Îi avea sub controlul lui fizic şi psihologic complet. Talentul de conducător nu-l părăsea niciodată, iar în ultima vreme îşi descoperise aspecte noi, hipnotice, ale personalităţii…

Echipa lui Iblis menţinea programul apăsător de lucru la friza Victoriei Titanilor. Oamenii aleşi pe sprânceană munceau la monument cu numai câţiva roboţi paznici şi un singur neocymec la vedere, ceea ce le îngăduise să încorporeze pe ascuns componentele mortale sugerate de cogitorul Eklo. În mod asemănător, Iblis instalase armament ascuns în alte patru locaţii de lucru în cuprinsul reţelei oraşului-capitală. Chiar şi robotul Erasmus ceruse muncitori pricepuţi pentru nişte modificări la vila lui… iar Iblis vedea aici avantaje potenţiale.

În interiorul cabanei lui întunecoase, Iblis ţinea în mână foaia de metal a mesajului, acum complet goală. O aruncă într-o grămadă de resturi care urmau să fie duse la reciclare. Maşinile erau foarte eficiente când era vorba de utilizarea materialelor şi de minimizarea consumului industrial de energie.

Chiar şi având doar fragmente de informaţie, Iblis jură să facă să se potrivească toate piesele mozaicului. Nucleul lui de lucrători nemulţumiţi era gata să se ridice şi să zdrobească maşinile gânditoare; nevoia de a mai elibera o parte din mânia lor creştea cu fiecare zi.

Iblis nu putea aştepta o veşnicie. La un moment dat, ar fi putut să fie nevoit să pornească pe cont propriu. Spera ca semnul promis să sosească în curând.

Una dintre marile probleme în universul nostru este cum să controlezi procrearea şi energia ascunsă în ea. Poţi târî oamenii oriunde cu această energie, determinându-i să facă lucruri de care nu şi-ar fi imaginat ei înşişi că sunt capabili. Această energie – numiţi-o dragoste, dorinţă sau cu un număr oarecare de alţi termeni – trebuie să aibă o supapă. Închide-o şi devine foarte periculoasă.

IBLIS GINJO,
Opţiuni pentru eliberarea totală

Luni de zile, Erasmus toleră bebeluşul sâcâitor, dar când micul Manion împlini o jumătate de an, robotul deveni frustrat de lipsa de progrese în propria lui cercetare. Voia să treacă mai departe la alte investigaţii, iar acest copil neascultător îi stătea în cale. Trebuia făcut ceva.

Cu priorităţile ei nepotrivite, Serena devenise tot mai protectoare cu fiul ei. Îşi dedica mai mult timp şi mai multă energie acelui copil nefolositor decât lui Erasmus. Clar inacceptabil! Nu trebuia să se mai întâmple din nou!

Pentru că îl intriga totuşi, îi acordase Serenei mult mai multă libertate decât merita orice sclav. Bebeluşul nu-i dădea nimic în schimb, dar ea se agăţa de fiecare răsuflare şi de fiecare scâncet al creaturii. Părea o investiţie proastă, de timp şi de resurse.

Erasmus o întâlni plimbându-se în grădina din spate, ţinându-l pe Manion în braţe în timp ce mergea printre şirurile de semănături. Băiatul, mereu curios, gângurea încântat la vederea florilor colorate. Ea îi vorbea, folosind cuvinte prosteşti şi un ton drăgăstos. Maternitatea o transformase pe inteligenta şi înflăcărata Serena într-un bufon.

Într-o zi, Erasmus avea să priceapă aceste trăsături ale personalităţii umane. Deja învăţase multe lucruri importante, dar voia să lucreze mai repede.

Din punctul ei de vedere, Serena se gândea că stăpânul său robot se comporta mai straniu ca niciodată. O urmărea

ca o umbră nefericită, crezând că ea nu-l observa. Reacţia lui din ce în ce mai ostilă faţă de Manion îi dădea motive de nelinişte şi de groază.

La vârsta de şase luni, băiatul mergea de-a buşilea repede, chiar dacă stângaci, şi avea talentul oricărui bebeluş de a intra în încurcătură atunci când nu era supravegheat îndeaproape. Serena se temea că ar putea sparge obiecte fragile şi ar putea provoca dezordine, în momentele în care îndatoririle sale o sileau să-l lase în grija altor sclavi casnici.

Erasmus părea complet orb la siguranţa copilului. De două ori până acum, când Serena era ocupată cu sarcinile repartizate, robotul îl lăsase liber să se târască prin vilă, ca pentru a vedea dacă Manion putea supravieţui numeroaselor pericole ale casei.

Numai cu câteva zile în urmă, îşi găsise fiul la marginea balconului înalt ce domina piaţa pavată cu dale de piatră, din faţa clădirii principale. Apucându-l şi ducându-l în siguranţă, Serena se răstise la Erasmus:

— Nu mă aştept ca o maşină gânditoare să-şi facă griji, dar tu pari să fii lipsit şi de judecată!

Comentariul nu făcuse decât să-l amuze.

Altă dată, îl prinsese pe Manion la uşa exterioară a laboratoarelor de vivisecţie ale robotului, care erau interzise chiar şi pentru ea. Erasmus o avertizase să nu-şi bage nasul. Deşi suferea cumplit pentru chinurile la care curiosul robot îi supunea pe alţi sclavi nefericiţi, de dragul copilului nu îndrăznea să insiste asupra acestui lucru.

Ciudat, Erasmus părea intrigat de emoţii, dar în acelaşi timp le dispreţuia. Îl surprinsese exersând expresii faciale exagerate pe când se uita la bebeluşul Manion, pielea sintetică maleabilă etalând un şir de măşti de teatru care se întindeau de la repulsie la perplexitate şi la răutate făţişă.

Serena spera să-l convingă pe Erasmus că încă nu înţelegea natura umană şi că trebuia s-o ţină în viaţă pentru a descoperi răspunsurile pe care le dorea cu atâta

disperare…

Astăzi, îl ducea pe Manion printr-o grădină înnegurată de ferigi. Păşind cu pretinsă nonşalanţă, Serena observă o uşă la capătul îndepărtat al serei şi îşi aduse aminte că putea fi încuiată şi că ducea în clădirea principală. Erasmus o urmărea obsesiv, ca de obicei.

Continuându-şi rondul şi studiind plantele, evită ostentativ să se uite spre robotul care-o spiona. Apoi, simulând că se răzgândeşte, se repezi direct spre uşă cu copilul şi încuie uşa în urma ei. Era doar un răgaz temporar de la supravegherea intensă – şi care îl va ţine pe stăpânul ei în nesiguranţă. Aşa spera.

În timp ce mergea grăbită pe coridor, Manion se zbătea în braţele Serenei, scoţând ţipete puternice de nemulţumire. Era prins în capcană împreună cu ea, condamnat pe nedrept să-şi petreacă restul vieţii ca sclav. Xavier – inima ei se îndreptă spre el – n-avea să-şi vadă niciodată propriul lui fiu.

O dată în plus regretă hotărârea temerară de a pleca pe Giedi Prime. Plină de hotărâre şi de idealism, gândise numai în termeni de populaţii mari, de bunăstare a miliarde de oameni. Nu le dăduse atenţia cuvenită celor apropiaţi, părinţilor, lui Xavier, chiar şi fetusului pe care nu ştiuse că-l purta. De ce trebuia ea să poarte povara suferinţei umane pe propriii săi umeri?

Acum, Xavier şi micul Manion plăteau preţul alături de ea.

În coridorul din faţa sa, Erasmus ieşi pe o altă uşă ca să-i taie drumul. Avea o expresie de nemulţumire pe chipul izvorât parcă din altă lume.

— De ce încerci să scapi, când ştii că e imposibil? Jocul ăsta nu mă amuză…

— Nu încercam să evadez, protestă ea, protejându-l pe băieţel.

— Până acum trebuie să fi înţeles că există consecinţe ale acţiunilor tale.

Prea târziu, femeia observă ceva lucind în mâna lui.

Robotul îndreptă dispozitivul înspre ea şi spuse:
— E timpul să schimbăm parametrii.
— Aşteaptă…
Serena văzu o izbucnire de lumină albă, apoi amorţeala îi înghiţi trupul. Nu mai putu să stea în picioare. Picioarele i se înmuiară ca şi cum s-ar fi transformat în apă. În cădere, făcu o încercare să-l protejeze pe Manion, care urlă, surprins şi speriat, când el şi cu mama lui căzură încet spre podea.
Pierzându-şi treptat cunoştinţa, Serena nu putu să facă nimic să-l oprească pe Erasmus, atunci când acesta înaintă să-i smulgă din braţe copilul neajutorat.

*

În amfiteatrul lui chirurgical şi de disecţii, Erasmus o examină pe Serena. Pielea ei goală era netedă şi albă, şi-şi revenise după sarcina supărătoare cu o elasticitate surprinzătoare.
În timp ce stătea întinsă fără simţire pe platforma tare şi albă, Erasmus execută o operaţie delicată. Pentru el era una de rutină, căci exersase de multe ori pe femei sclave în ultimele două luni, şi numai trei dintre ele muriseră.
Nu voia să-i facă rău Serenei, din moment ce simţea că ea îl putea învăţa încă multe lucruri. Această procedură era numai spre binele ei…

*

Serena se trezi în sfârşit, dezbrăcată dar scăldată în transpiraţie. Avea legături la mâini şi la picioare şi arsuri slabe, stânjenitoare, în abdomen.
Ridicând capul, descoperi că se afla într-o încăpere mare, dezordonată, în aparenţă singură. Unde era Manion? Făcu ochii mari de nelinişte şi teamă. Încercând să se ridice în

capul oaselor, simţi un fulger de durere în zona mijlocului. Uitându-se în jos, putu să vadă o incizie şi urma pielii topite în partea de jos a abdomenului.

Cu un zornăit, Erasmus intră în cameră, ducând o tavă cu obiecte metalice şi de cristal.

— Bună dimineaţa, sclavă casnică. Ai dormit mai mult decât am prevăzut…

Lăsă jos tava şi desfăcu precaut legăturile de la încheieturile Serenei.

— Îmi curăţăm doar instrumentele medicale.

Furioasă pe el şi chinuită de groază, atinse urmele operaţiei, îşi pipăi abdomenul dureros.

— Ce mi-ai făcut?

Calm, robotul răspunse:

— O simplă precauţiune care să rezolve o problemă a amândurora. Ţi-am extirpat uterul. Nu trebuie să mai fii preocupată vreodată de problema de a avea şi alţi copii!

Lăcomia, mânia şi ignoranţa otrăvesc viaţa.

COGITORUL EKLO DE PE PĂMÂNT,
Dincolo de mintea umană

Luni de zile după atacul maşinilor gânditoare de pe Rossak, Zufa Cenva îşi dedică timpul şi energia antrenării candidatelor înlocuitoare. Pierduseră atât de multe în furtunile psihice împotriva cymecilor…

Aurelius Venport se descurcase bine în timpul crizei, evacuând cu succes oamenii şi ţinându-i în siguranţă afară, în junglele fungoide, în timp ce războinicii cymeci distrugeau tot ce le apărea în faţă. Dar Zufa abia dacă observase. În timp ce Venport era înţelegător faţă de presiunea şi de responsabilitatea pe care şi le luase asupra ei, conducătoarea magicienelor se gândea prea puţin la iubitul său. Întotdeauna fusese aşa, iar el începea să se sature.

Zufa nu se obosise niciodată să vadă de ce erau în stare bărbaţii de pe Rossak. În ciuda calităţilor telepatice, Zufa nu înţelegea funcţionarea practică a lumii ei protejate. Ştia prea puţin despre felul în care patriotul Venport menţinea puternică economia de pe Rossak.

Ani de zile, echipele de chimişti studiaseră potenţialul medicinal şi recreaţional al plantelor, scoarţelor, lichidelor şi ciupercilor din junglă. Chirurgii de campanie şi cercetătorii medicali de pe întregul cuprins al Ligii se bazau pe o sursă constantă de droguri din junglele de pe Rossak.

În plus, începuse să contracteze producţia inovatoarelor şi eficientelor licurigloburi pe care Norma le inventase şi pentru care împărţise drepturile cu el. Profiturile din firmele lui de afaceri aveau să plătească repararea şi reconstrucţia platformelor orbitale avariate, refacerea oraşelor ruinate din peşteri şi să finanţeze o prezenţă sporită a navelor cercetaş şi de patrulare ale Armadei la periferia sistemului.

După cât se pare, Zufa credea că asemenea lucruri erau pe gratis. Afacerile lui Venport le finanţau pe toate.

În orice moment ar fi vrut, ar fi putut să-şi ia creditele şi să ducă o viaţă de rege pe vreo altă lume. Însă locul lui era pe Rossak. Chiar dacă magiciana conducătoare îl trata cu prea puţină căldură sau compasiune, el o iubea.

Venport zâmbi în sinea lui, în timp ce călătorea cu liftul pe cablu către zona unduitoare de pavaj neted, de pe vârfurile polimerizate ale arborilor. Aici puteau ateriza nave mici, însă şlepurile de mărfuri mai mari trebuiau să rămână în spaţiu, andocând la staţiile orbitale deteriorate şi descărcând proviziile container cu container. În junglă, viţele cu creştere rapidă şi buruienile înalte începuseră deja să acopere întinsele urme pârjolite lăsate de atacul cymecilor. Natura avea mijloacele de a se vindeca singură…

Ridicând ochii înspre cerul înnorat, căută naveta aşteptată, mulţumit să vadă că apăruse exact la timp. O urmări coborând – un mic aparat privat deţinut de un negustor de carne vie tlulaxa, pe nume Tuk Keedair, un om care făcea raiduri pe planetele nealiate în căutare de sclavi. Keedair vindea şi organe biologice, crescute, după cum se spunea, în cuvele sofisticate păstrate la adăpostul securităţii stricte de pe Tlulax.

Negustor el însuşi, Venport nu considerase niciodată sclavia ca fiind o marfă rentabilă sau practică. Numai câteva dintre lumile Ligii permiteau această practică, dar Keedair avea o reputaţie bună printre clienţii săi. Ciudat, dar bărbatul voia să-i facă astăzi lui Aurelius o propunere diferită, implicând o altă marfă decât sclavii. Curios, Venport fusese de acord să se întâlnească faţă în faţă.

După ce mica navetă tlulaxa ateriză, Keedair ieşi din ea. Negustorul de carne vie stătea cu mâinile în şolduri, îmbrăcat într-o bluză curată, albastră, îndesată în pantaloni strâmţi, negri. O coadă neagră, împletită cu şuviţe cenuşiu-argintii, îi atârna pe umăr ca un însemn de onoare.

Venport întinse mâna să-l salute. Pentru această ocazie, îmbrăcase o vestă protocolară cu o centură în talie şi cizme făcute din pielea negricioasă a unei reptile arboricole.

Keedair ridică şi el mâna bătătorită, în semn de salut.

Negustorul de carne vie vorbi:

— Am adus mostre ca să-ţi arăt, şi idei care să te facă să te lingi pe degete…

— Vii la mine cu reputaţia de vizionar şi de om cu capacitate de prevedere, Tuk Keedair. Vorbeşte-mi despre ideile tale!

În timp ce magicienele erau ocupate cu nesfârşitele lor consilii de război, Venport îşi duse oaspetele într-o încăpere pentru primiri oficiale. Aici, cei doi bărbaţi rămaseră singuri, sorbind din ceaiul tare făcut din plantele proaspete ale junglei şi parcurgând ritualurile sociale.

În cele din urmă, Keedair scoase o mostră de pulbere maronie şi i-o întinse.

— Cu nouă luni în urmă, am găsit asta pe Arrakis…

Venport o mirosi şi, la îndemnul vizitatorului său, gustă substanţa puternică, înţepătoare.

Abia dacă auzi următoarele cuvinte ale negustorului tlulaxa, atât de concentrat ajunsese asupra experienţei remarcabile prin care i se cerea întreaga atenţie. Deşi destul de familiarizat cu stimulentele recreaţionale şi cu substanţele alterând starea psihică provenite din junglele de pe Rossak, nu-şi imaginase niciodată că ar putea exista aşa ceva.

Melanjul părea să i se infiltreze în fiecare celulă a corpului, transmiţând energie şi vitalitate direct creierului, dar fără distorsiunile senzoriale obişnuite. Era plăcere… dar mult mai mult de-atât. Venport se rezemă pe spate şi simţi substanţa seducându-l şi relaxându-l, luând controlul asupra lui fără să-l controleze de fapt. Era un paradox. Se simţea mai ager la minte ca niciodată în viaţa lui. Chiar şi viitorul însuşi părea limpede…

— Îmi place foarte mult.

Venport lăsă să-i scape un oftat satisfăcut şi mai gustă o mostră de pudră.

— Aş putea deveni clientul tău cel mai bun.

Bănuia deja că putea aranja să găsească mulţi

cumpărători interesaţi pe tot cuprinsul Ligii. Mult, mult mai mulţi…

*

Cei doi bărbaţi căzură de acord asupra detaliilor şi-şi strânseră mâinile, apoi se aşezară la încă o ceaşcă de ceai de pe Rossak… de data asta presărând în el melanj.

Aurelius Venport acceptă să plece cu negustorul de carne vie spre marginile barbare ale teritoriului explorat. Avea să fie o călătorie lungă, pe o rută ocolită, din moment ce Arrakis era atât de departe de căile obişnuite pe cât putea fi o planetă cunoscută. Dar bărbatul de pe Rossak voia să vadă cu ochii lui sursa melanjului, pentru a înţelege cum putea transforma recoltarea mirodeniei într-o afacere profitabilă. Poate că, după asta, Zufa avea să-l bage în seamă…

Cârmuirile cele mai tradiţionale separă oamenii, stârnindu-i unii împotriva altora pentru a slăbi societatea şi a o face guvernabilă.

TLALOC,
Slăbiciunile Imperiului

Într-o procesiune militară magnifică, un grup de luptă al Ligii, format din aruncătoare de proiectile şi din nave javelin, zbura către Poritrin. Pe puntea navei amiral a Armadei, mândrul şi asprul segundo Xavier Harkonnen stătea în picioare în uniformă de mare ţinută, studiind planeta cu înfăţişare atât de paşnică.

Lordul Bludd, ca o donaţie extravagantă către Liga Nobililor, se oferise să echipeze navele Armadei cu noile scuturi ale lui Tio Holtzman. La spaţioportul din Starda, fuseseră făcute amenajări temporare pentru a găzdui numeroasele vehicule. Toate aparatele comerciale fuseseră mutate de acolo pentru a converti terenul într-o bază militară şi un şantier naval improvizat. Echipe întregi de sclavi calificaţi fuseseră transferaţi de la îndatoririle lor obişnuite ca să lucreze la instalare.

Xavier nu era în întregime convins că ar trebui să aibă atâta încredere într-o tehnologie netestată, dar balanţa puterii ar fi trebuit să se schimbe semnificativ înainte ca oamenii să poată recuceri şi alte lumi sincronizate. Aveau nevoie să-şi asume riscuri…

Imensele nave de război aruncătoare de proiectile coborâră pe cerul Poritrinului. Pe lângă armamentul încorporat, fiecare dintre ele purta o mie cinci sute de oameni în echipaj, douăzeci de transportoare de trupe, cincisprezece navete mari pentru marfă şi aparatură, douăzeci de navete mici de pasageri, cincizeci de aparate de patrulare de cursă lunga şi două sute de kindjale rapide pentru luptă în spaţiu sau în atmosferă. Asemenea vehicule enorme aterizau rareori pe suprafaţa planetelor, dar acum aruncătoarele de proiectile coborâră cu propriile lor

motoare şi cu carcasele placate lucind în soare.

După acestea veneau distrugătoarele mai mici, din clasa javelin, care puteau duce mai puţină încărcătură, dar aveau proporţional mai multe arme, pentru reacţii rapide şi decisive.

Mulţimile de nobili şi cetăţeni liberi de pe Poritrin fluturau mâinile şi fluierau, separaţi de sclavi. Şlepurile de pe Isana sunau din cornii cu tonalitate joasă, drept răspuns la spectacol. Ca parte a reprezentaţiei ce sărbătorea sosirea flotei, detaşamente de kindjale şi de nave de patrulare zburau în jurul vehiculelor mai mari, aidoma unor viespi protectoare.

După ce ateriză şi nava amiral, Xavier ieşi într-un tumult de urale de bun-venit. Nava uriaşă se înălţa în spatele lui pe pistă, cu exteriorul carcasei pătat de urme unsuroase de la mediul aspru din spaţiu. Stând acolo, în faţa mareei de oameni în aşteptare, se simţea minuscul.

Dar cu toţii se bizuiau pe el, căci avea o treabă de făcut. După o scurtă pauză de orientare, păşi înainte, încadrat de ofiţeri şi de statul major, urmat de primul şir de trupe perfect aliniate. Îi instruise bine.

Însoţit de patru consilieri importanţi şi de unsprezece dragoni, lordul Niko Bludd se apropie de el. Emfaticul nobil îşi flutură pelerina şi înaintă să-l strângă de mână pe Xavier.

— Bine ai venit pe Poritrin, segundo Harkonnen. Deşi sperăm să terminăm treburile pentru voi cu toată graba cuvenită, în timpul şederii voastre aici poporul meu se va odihni mai bine în timpul nopţii, ştiind că planeta noastră se află sub splendida voastră protecţie…

*

Mai târziu, în timp ce Bludd găzduia un banchet extravagant, Xavier îşi delegă îndatoririle ofiţerilor superiori ai flotei. Adjuncţii supravegheau organizarea echipelor de

lucru la spaţioport şi ajutau la instalarea generatoarelor pentru scuturile Holtzman. La comanda prudentă a segundoului, noile sisteme aveau să fie încorporate mai întâi într-o escadrilă de aparate de patrulare, astfel încât să poată inspecta munca şi să testeze tehnologia. După aceea, mecanicii de pe Poritrin aveau să amelioreze sistemele, suprapunând scuturi multiple pentru a acoperi punctele vulnerabile ale distrugătoarelor javelin şi apoi ale marilor aruncătoare de proiectile ale flotei. Dacă scuturile funcţionau corespunzător în timpul probelor finale şi al manevrelor de testare, Xavier avea să comande ca grupuri de luptă suplimentare să fie trimise pe Poritrin pentru îmbunătăţiri asemănătoare. Nu voia să aibă o parte prea mare din Armada la sol la un moment dat, lăsând astfel unele lumi ale Ligii neapărate, şi nici nu voia ca vreunul dintre automatele-spion, rătăcite, ale lui Omnius să observe ceea ce se petrecea.

Cea mai mare parte din armamentul robotic consta din proiectile şi explozive, bombe cu programare inteligentă care-şi urmăreau ţinta până la impact. Atâta timp cât proiectilele IA nu învăţau cum să micşoreze viteza şi să pătrundă prin scuturi, protecţia ar fi trebuit să fie şi suficientă, şi dramatică.

Într-o şedinţă de instrucţiuni extrem de confidenţială, Xavier aflase despre slăbiciunea cea mai importantă a scutului – interacţiunea sa violentă cu laserele. Cu toate acestea, din moment ce asemenea arme energetice nu erau folosite aproape niciodată în luptă pentru că se dovediseră ineficiente pentru distrugerile pe scară mare, o socotea un risc acceptabil. Presupunând că Armada putea păstra un asemenea secret faţă de Omnius…

În interiorul turnurilor conice ale reşedinţei lordului Bludd, Xavier asculta menestrelii care cântau imnuri şi balade epice inspirate de o sărbătoare navacreştină pe jumătate uitată, încă prăznuită din când în când pe Poritrin. Nu-i era foame, şi abia dacă putea să simtă gustul sau mirosul a ceva. Sorbi o înghiţitură de rom local înţepător,

dar consuma de obicei puţin alcool. Nu voia să-şi diminueze timpul de reacţie sau sensibilitatea. *Mereu pregătit*.

În timp ce petrecerea continua în spatele lui, Xavier se uita afară, pe ferestrele curbate ale turnului, privind în jos la luminile spaţioportului – pete galbene şi albe, care îngăduiau echipelor de muncitori sclavi să continue instalarea scuturilor zi şi noapte. Nu avusese niciodată o simpatie prea mare pentru munca sclavilor, în special de când Serena se pronunţase atât de deschis împotriva acesteia, dar aşa se făceau lucrurile pe Poritrin.

Xavier ar fi preferat să fie acasă cu Octa. Erau căsătoriţi de aproape un an, şi în curând ea avea să dea naştere primului lor copil. Deocamdată totuşi, datoria îi cerea să se afle aici. Resemnat cu însărcinările imediate, ridică paharul şi răspunse încă unuia dintre toasturile de autofelicitare ale lordului Bludd.

Însoţit de adjutantul lui, cuarto Jaymes Powder, Xavier păşi pe lângă primele şiruri de kindjale aliniate pe terenul militar de aterizare. Dispozitivele fuseseră instalate unul după altul, mici generatoare de câmp conectate la motoarele aparatelor spaţiale. Cu umerii drepţi, spatele rigid şi uniforma imaculată, acorda o atenţie extremă amănuntelor, verifica totul cu ochii lui. Nu avea intenţia să permită ca o eroare precum cea de pe Giedi Prime să se producă din nou.

Privind îndelung spre delta fluviului, văzu şlepurile de mărfuri şi vapoarele de pasageri plutind în aval dinspre teritoriile din nord. Afacerile de pe Poritrin continuau ca de obicei, iar conflictul cu maşinile gânditoare părea departe. Şi totuşi, Xavier n-ar fi putut fi niciodată liniştit. Deşi găsise fericirea alături de Octa, nu era viaţa pe care-o plănuise pentru el însuşi. Maşinile gânditoare o omorâseră pe Serena… Continuând să lupte pentru libertate, ştia că

motivele sale erau personale.
Păzite de conducătorii de muncă, echipele de sclavi apatici lucrau doar atât cât să evite pedeapsa, arătând prea puţin entuziasm, indiferent cât de mult ar fi beneficiat omenirea, inclusiv ei înşişi.
Oricât i-ar fi displăcut practica sclaviei, Xavier dădu din cap, exasperat şi furios la vederea dorinţei lor de a eşua.
— Hotărârea lordului Bludd de a pune asemenea oameni la treaba asta… nu-mi inspiră încredere.
Cuarto Powder cercetă echipele de prizonieri.
— Nu e ceva neobişnuit aici, domnule.
Xavier se strâmbă. Liga Nobililor insista asupra dreptului fiecărei planete de a se guverna singură, aşa cum socotea de cuviinţă populaţia ei.
— Şi totuşi, nu cred că un captiv va putea vreodată să facă treaba cea mai bună. Nu vreau greşeli, Jaymes – flota se bazează pe asta.
Îşi mută privirea de la o echipă de lucru la alta, căutând orice-ar fi părut nelalocul lui, neliniştit de faptul că vedea atâţia sclavi făcând munci delicate. Un bărbat cu barbă neagră, cu ochi care păreau să ascundă orice în afară de gânduri paşnice, îşi conducea echipa cu comenzi tăioase, într-o limbă pe care Xavier n-o putea înţelege.
Xavier privea pieziş în timp ce trecea pe lângă muncitori. Îşi roti ochii peste zona de lucru, la kindjalele sclipind în lumina soarelui. Instinctul pericolului îi furnică pielea de la ceafă sub ţesătura scrobită a uniformei.
Într-un impuls, ciocăni carcasa unei nave de patrulare. Doi sclavi mânjiţi de unsoare ieşiră din vehicul, instalarea fiind terminată, şi se mutară la următoarea navă din şir, evitând privirea lui Xavier.
El se îndepărtă cu patru paşi de aparatul de patrulare, apoi se întoarse din nou, gândindu-se mai bine.
— Cuarto, cred că trebuie să probăm unul dintre kindjalele astea, la întâmplare.
Se urcă în cabina aparatului de vânătoare. Cu degete îndemânatice, examină panourile de control, observând

componentele energetice şi motoarele auxiliare nou-instalate care-ar fi trebuit să proiecteze scuturile lui Holtzman. Apăsă nişte comutatoare, aşteptă ca motoarele să se trezească la viaţă murmurând, apoi declanşă scutul.

Afară, pe pistă, adjutantul se dădu înapoi. Praful îi umbri ochii când aerul începu să sclipească în jurul kindjalului, o bulă aproape invizibilă, care trosnea.

— Arată bine, domnule!

Xavier împinse şi mai mult comenzile motorului, gata de decolare. Gazele de eşapament ale navei de patrulare izbucniră cu putere, ţinute în interiorul scutului până când se scurseră încet prin barieră. Nava hurui şi vibră sub el. Pilotul cercetă indicaţiile de pe panou, încruntat.

Dar când încercă să ridice kindjalul de la sol, generatorul de câmp scoase scântei şi fum. Cu un murmur tot mai scăzut, motoarele se stinseră. Xavier plesni comenzile, deconectând toate sistemele înainte ca alte scurtcircuite să apară în rândul componentelor delicate.

Coborî din aparatul de patrulare cu chipul roşu de furie.

— Aduceţi-i imediat la mine pe şefii de echipe! Şi anunţaţi-l pe lordul Bludd că vreau să vorbesc cu el!

*

Sclavii însărcinaţi cu pregătirea acelui kindjal dispăruseră în mulţime şi, în ciuda cererilor furioase ale tânărului segundo, niciunul dintre prizonierii înşiraţi în faţa lui nu mărturisi că ar fi ştiut ceva despre greşeli. Considerând toţi sclavii interschimbabili, şefii de echipă neglijenţi nu ţinuseră nicio evidenţă amănunţită a persoanelor care lucraseră efectiv la fiecare aparat.

Bludd se înfuriase cumplit la auzul veştilor, apoi îşi ceru iertare. Se trase de barba cârlionţată.

— Nu-ţi pot oferi nicio scuză, segundo. Cu toate acestea, vom descoperi şi vom transfera toţi muncitorii neglijenţi.

Xavier rămase tăcut în cea mai mare parte a timpului,

aşteptând analiza completă de la echipele de inspecţie alese cu grijă. Adjutantul lui se întoarse în sfârşit, încadrat de dragoni. Cuarto Powder ducea în braţe teancuri de rapoarte amănunţite.

— Am terminat inspecţia de control al calităţii, segundo. Pe toate navele examinate, unul din cinci generatoare de scut a fost instalat necorespunzător.

— Fără speranţă, criminal de incompetenţi! exclamă Bludd, strâmbând din buze, cu chipul înnegurat. O să-i punem să repare totul. Scuzele mele cele mai sincere, segundo…

Xavier îl privi pe nobil drept în ochi.

— O rată de eroare de douăzeci la sută nu înseamnă simpla incompetenţă, lord Bludd. Fie că prizonierii tăi sunt trădători pentru că sunt mână în mână cu duşmanii, fie că sunt pur şi simplu mânioşi pe stăpânii lor… Şi nu putem tolera aşa ceva. Dacă flota mea ar fi intrat în luptă cu navele astea, am fi fost masacraţi!

Se întoarse către adjutant.

— Cuarto Powder, vom încărca toate generatoarele de scut la bordul javelinelor şi le vom duce la cel mai apropiat complex de andocare al Armadei.

Se înclină protocolar către nefericitul nobil.

— Vă mulţumim, lord Bludd, pentru bunele intenţii. În aceste împrejurări totuşi, prefer să am personal militar instruit care să instaleze şi să testeze scuturile.

Se întoarse să plece.

— Voi avea grijă de asta numaidecât, domnule.

Powder ieşi sprinten din încăpere, atingându-i în trecere pe dragoni.

Bludd arăta ruşinat de moarte, dar nu se putea certa cu severul comandant.

— Înţeleg pe deplin, segundo. Mă voi asigura că sclavii sunt pedepsiţi…

Dezgustat, Xavier refuză invitaţia nobilului de a rămâne să ia masa încă o dată. Ca pentru a încerca să compenseze paguba, Bludd trimise douăsprezece lădiţe cu cel mai bun

rom de Poritrin pe nava amiral de la spaţioportul din Starda. Poate că Xavier şi Octa vor împărţi o sticlă pentru a sărbători întoarcerea lui acasă. Sau poate că vor aştepta până la naşterea primului lor copil…

Xavier plecă din sclipitoarea cameră de primire a lordului Bludd. Schimbară câteva cuvinte cordiale dar ceremonioase, apoi ofiţerul se îndreptă spre nava aruncătoare de proiectile, dându-şi seama cât de uşurat avea să fie să plece din locul ăsta.

Viaţa este suma forţelor care rezistă morţii.

SERENA BUTLER

Serena fusese violată, o parte din ea îi fusese smulsă, lăsând-o cu un gol amar pe dinăuntru. Erasmus o adusese la limita disperării, atacând speranţa încăpăţânată de care se agăţase întotdeauna.

Când năzuise întâia oară să intre în Parlamentul Ligii, Serena se visase făcând lucruri importante în folosul omenirii. Îşi devotase timpul, sudoarea şi entuziasmul, fără să regrete vreodată nicio clipă cheltuită. Când propriul ei tată îi primise jurământul ca reprezentant al Ligii, avea abia nouăsprezece ani, cu un viitor strălucit în faţa ei.

Tânărul şi fermecătorul Xavier Harkonnen îi făcuse inima să tresară, şi împreună speraseră să aibă o familie mare şi fericită. Făcuseră planuri de nuntă, vorbiseră despre viitorul lor împreună. Chiar şi fiind prizoniera lui Erasmus, se agăţase cu încăpăţânare de visurile ei de a evada şi de a duce o viaţă normală după aceea – înapoi, la Xavier.

Însă doar pentru a-şi servi propriul interes, mârşavul robot o sterilizase ca pe un animal, răpindu-i capacitatea de a avea şi alţi copii. Acum, de câte ori vedea maşina lipsită de inimă, îi venea să urle la ea. Mai mult ca niciodată, îi lipsea compania unor fiinţe umane educate, care ar fi putut-o ajuta să treacă peste aceste momente dificile – chiar şi aceea a înşelatului Vorian Atreides. În ciuda presupusei lui fascinaţii pentru înţelegerea umanităţii, Erasmus era incapabil să înţeleagă de ce ar trebui ea să fie supărată pentru „o operaţie chirurgicală relativ minoră”.

Furia şi disperarea îi înăbuşiră dibăcia de care avea nevoie pentru a-l tachina. Nu mai putea aduna niciun pic de entuziasm pentru subiectele ezoterice despre care Erasmus voia să vorbească nepăsător. În consecinţă, robotul deveni din ce în ce mai dezamăgit de ea.

Mai rău, Serena nici măcar nu observă.

La vremea când micul Manion ajunse la vârsta de

unsprezece luni, devenise singurul ei punct de sprijin în viaţă, o amintire vie a tot ceea ce pierduse, atât în trecut cât şi în viitor. Abia învăţa să meargă şi era un ghem de energie cu greu stăpânită care se învârtea peste tot cu paşi stângaci, hotărât să exploreze fiecare colţ al vilei.

Ceilalţi sclavi încercau să dea o mână de ajutor, văzându-i suferinţa şi ştiind lucrurile pe care le făcuse ea în tăcere, pentru a le face viaţa mai suportabilă. Serena nu voia totuşi nimic de la ei. Abia reuşea să-şi păstreze stăpânirea de sine. În ciuda durerii femeii, Erasmus menţinea totuşi schimbările şi îmbunătăţirile pe care fusese de acord să le facă.

Serena lucra încă în grădină şi la bucătărie, stând cu ochii pe Manion în timp ce băiatul cerceta ustensilele şi se juca cu oalele lucitoare. Cunoscându-i relaţia specială cu Erasmus, ceilalţi sclavi casnici o priveau cu un respect plin de curiozitate, întrebându-se ce avea să facă în continuare. Bucătarii şi ajutoarele erau încântaţi de băieţel, amuzaţi de încercările lui şovăitoare de a vorbi.

Manion avea o foame nepotolită de a vedea şi de a atinge totul, de la florile şi plantele din grădina vilei până la peştii exotici din bazine şi la o pană găsită afară, în piaţă. Studia totul cu ochii lui albaştri şi ageri.

Serena îşi înnoi hotărârea fie de a evada, fie de a-l răni pe Erasmus. Pentru a face asta, avea nevoie să înţeleagă cât mai multe cu putinţă despre robotul independent. Ca o cheie pentru rezolvarea problemei, se hotărî să afle cu precizie ce se petrecea în ameninţătoarele laboratoare sigilate. El îi interzisese să intre acolo, avertizând-o să nu „intervină” în experimente. Ordonase celorlalţi servitori din casă să nu-i spună nimic despre acestea. De ce se temea robotul? Acele laboratoare încuiate trebuiau să fie importante.

De aceea, *trebuia* să ajungă în interiorul lor!

Apăru o ocazie când Serena vorbi cu două ajutoare de la bucătărie, care pregăteau mâncarea pentru subiectele experimentelor din corpul laboratoarelor. Erasmus insista

pe feluri de mâncare intens energetice, astfel ca victimele să poată supravieţui cât mai mult posibil, dar prefera ca ei să aibă o greutate cât mai mică, „pentru a micşora mizeria” atunci când provoca prea multă durere.

Personalul de la bucătărie accepta gusturile sângeroase ale lui Erasmus cu uşurare, doar pentru că ei înşişi nu fuseseră aleşi pentru experimente. Cel puţin, nu încă…

— Ce contează viaţa unui sclav? întrebă una dintre femei, Amia Yo.

Era sclava care atinsese mâneca Serenei în timpul ospăţului „faptă bună”, iar Serena o văzuse lucrând la bucătărie.

— Viaţa fiecărui om e preţioasă, fie şi numai pentru a visa, răspunse Serena, uitându-se la micul Manion. Trebuie să văd locul acela cu ochii mei.

Apoi îşi dezvălui planul impulsiv într-o şoaptă conspirativă.

Ezitând, dar cu curajul zugrăvit pe faţă, Amia Yo fu de acord s-o ajute.

— O fac pentru tine, Serena Butler.

Pentru că cele două femei aveau cam aceeaşi înălţime şi greutate, Serena împrumută de la ea bluza şi şorţul alb, apoi îşi acoperi părul cu o basma neagră. Spera ca ochii-de-pază să nu observe diferenţele subtile.

Lăsându-l pe Manion în grija ajutoarelor de la bucătărie, Serena porni alături de o sclavă zveltă, cu pielea întunecată. Trecură încet cu un cărucior alunecător pentru alimente printr-o zonă-tampon, până într-un complex de dependinţe în care ea nu mai intrase niciodată. Coridorul steril de la intrare mirosea a chimicale, medicamente şi boli. Serena era îngrozită de ceea ce ar fi putut vedea. Inima îi bătea cu putere, iar transpiraţia îi furnica pielea, dar mări totuşi pasul.

Însoţitoarea ei părea nervoasă, cu ochii mutându-i-se dintr-o parte în alta, în timp ce treceau pe la bariera codificată. Intrară împreună într-o încăpere interioară. O duhoare grea, umedă făcea aerul aproape irespirabil. Nimic

nu se mişca în cameră, nicio scânteie de viaţă. Serena se clătină.

Nimic n-ar fi putut s-o pregătească pentru aşa ceva…

Fragmente de corpuri umane zăceau în grămezi sinistre pe mese, în cuve care bolboroseau şi pe podea, ca nişte jucării împrăştiate peste tot de un copil plictisit. Sânge proaspăt era împroşcat în evantai pe pereţi şi pe tavan, ca şi cum Erasmus s-ar fi bălăcit în arta abstractă. Totul arăta proaspăt şi umed, ca şi cum oribilul măcel avusese loc în ultima oră. Zguduită, Serena simţea doar dezgust şi furie nestăpânită. De ce făcuse robotul aşa ceva? Ca să-şi satisfacă cine ştie ce curiozitate macabră? Găsise răspunsurile pe care le voia? Şi cu un asemenea preţ?

— Camera următoare, spuse însoţitoarea ei cu voce tremurată, încercând să ocolească cu privirea partea cea mai rea. N-a mai rămas nimeni de hrănit aici!

Serena porni clătinându-se alături de cealaltă femeie, care împinse căruciorul în complexul alăturat, unde prizonieri numai piele şi os erau încuiaţi în celule de izolare. Într-un fel, faptul că aceste subiecte de experiment rămăseseră în viaţă o izbi ca fiind chiar mai rău. Luptă împotriva senzaţiei de vomă.

Visase mult să fugă de viaţa ei în sclavie de pe Pământ. Acum, văzând aceste orori, îşi dădu seama că evadarea n-ar fi fost niciodată de ajuns. Trebuia să-l oprească pe Erasmus, să-l *distrugă* – nu doar pentru ea însăşi, ci pentru toate victimele lui.

Dar Serena îi căzuse în capcană.

Folosind dispozitivele ascunse de supraveghere, Erasmus o urmărea. Găsi repulsia ei satisfăcător de previzibilă. Se aştepta de zile întregi ca ea să se strecoare în laborator, în ciuda interdicţiei lipsite de echivoc în legătură cu intrarea acolo. Era o tentaţie căreia ştiuse că ea nu putea să-i mai reziste multă vreme.

Unele aspecte ale naturii umane *le înţelegea,* şi încă foarte bine.

Acum, că Serena şi cu însoţitoarea sa îşi terminaseră

sarcina încredinţată, de a hrăni prizonierii, aveau să se întoarcă în siguranţa vilei, unde femeia îşi lăsase bebeluşul neascultător. Erasmus se gândi cum era mai bine să se poarte cu ea.

Era momentul pentru o schimbare. Momentul de a adăuga tensiune sistemului experimental şi de a observa cum se schimbau subiectele. Cunoştea punctul cel mai vulnerabil al Serenei.

Pregătindu-se pentru o dramă creată de el însuşi, Erasmus reveni la ovalul lipsit de emoţii al feţei. Porni pe coridoare, cu ecourile anunţându-i apropierea. Înainte ca Serena să ajungă în grabă la fiul ei, robotul o găsi pe Amia Yo jucându-se cu copilul pe podeaua bucătăriei.

Stăpânul casei nu scoase o vorbă când intră în încăpere. Speriată, Amia Yo ridică privirea spre robotul ameninţător. Lângă ea, micul Manion se uită drept în faţa familiară ca de oglindă şi chicoti.

Reacţia, băiatului îl făcu pe robot să se oprească, dar numai pentru o clipă. Cu o lovitură scurtă cu dosul palmei, frânse gâtul lui Amia Yo şi apucă băieţelul. Servitoarea de la bucătărie se prăbuşi moartă pe podea fără măcar un suspin. Manion se zbătea şi urla.

Chiar când Erasmus ridică în aer bebeluşul care se zvârcolea, Serena se repezi pe uşă, cu chipul plin de groază.

— Lasă-l în pace!

Cu un gest neglijent, Erasmus o împinse deoparte, iar ea căzu pe spate, peste trupul femeii ucise. Fără să se uite în urmă, robotul părăsi în grabă zona bucătăriei şi urcă pe o scară care ducea la etajele şi balcoanele de sus ale vilei. Manion se legăna în strânsoarea lui ca un peşte prins în undiţă, plângând şi ţipând.

Serena se ridică în picioare şi alergă după el, implorându-l pe Erasmus să nu facă niciun rău copilului.

— Pedepseşte-mă pe mine, dacă trebuie – dar nu pe el!

Robotul întoarse spre ea o versiune indescifrabilă a chipului său.

— Nu pot să le fac pe amândouă?

Apoi urcă la etajul al doilea.

Pe palierul de la etajul al treilea, Serena încercă să apuce unul dintre picioarele de metal ale robotului prin roba ornamentată pe care o purta. El n-o văzuse niciodată arătând atâta disperare, şi îşi dori să fi aplicat sonde de monitorizare, ca să-i audă bătăile inimii şi să simtă gustul panicii din transpiraţia ei. Micul Manion dădea furios din mâini şi din picioare.

Serena atinse degeţelele fiului ei, reuşi să se ţină după el pentru o clipă. Apoi Erasmus îi dădu o lovitură precisă cu piciorul în zona mijlocului, şi femeia se rostogoli pe scări jumătate de etaj.

Clătinându-se pe picioare, îşi reluă urmărirea, fără să ia în seamă vânătăile. Interesant: fie un semn de remarcabilă energie, fie încăpăţânare sinucigaşă. Din studiile sale asupra Serenei Butler, Erasmus ajunsese la concluzia că era probabil câte puţin din amândouă.

Ajungând la ultimul etaj, Erasmus traversă holul către balconul lat care se deschidea spre piaţa pavată, aflată cu patru etaje mai jos. Unul dintre roboţii paznici stătea pe balcon, observând echipele de muncitori sclavi care instalau fântâni noi şi ridicau nişte statui comandate de curând. Sunetele vocilor şi uneltelor lor se înălţau în aerul liniştit. Robotul paznic se roti să se uite în direcţia zgomotului neaşteptat.

— Opreşte! strigă Serena cu un ton tăios care-i aminti robotului de vechea ei personalitate sfidătoare. Erasmus, *asta ajunge!* Ai câştigat! Indiferent ce vrei, o s-o fac!

Robotul se opri lângă balustrada balconului şi, strângând cu mâna artificială glezna stângă a lui Manion, ţinu băieţelul ridicat peste margine. Serena strigă îngrozită.

Erasmus dădu un ordin scurt robotului paznic:

— N-o lăsa să intervină!

Legănă copilul cu capul în jos deasupra pieţii pavate de dedesubt, ca o pisică zglobie jucându-se cu un şoarece neajutorat.

Serena se aruncă înainte, dar robotul paznic o împiedică. Ea îl împinse atât de tare încât paznicul se clătina, lovindu-se de balustradă, înainte de a-şi recăpăta echilibrul şi de a o apuca pe Serena de braţ.

Mult dedesubtul lor, sclavii umani ridicară ochii spre balconul deschis şi arătară în direcţia lui. Un icnet colectiv se propagă printre echipele de lucru, urmat de tăcere.

— Nu! strigă Serena înnebunită, încercând să se smulgă din strânsoarea paznicului. Te rog!

— Trebuie să-mi continuu munca de mare importanţă. Acest copil este un factor perturbator.

Cu braţele lungi, Erasmus balansa bebeluşul deasupra hăului adânc. Adierea îi clătina roba protocolară. Manion se zvârcolea şi se zbătea, strigând tare după mama lui.

Serena ridică ochii înlăcrimaţi spre chipul de oglindă, dar nu zări nicio urmă de compasiune, niciun fel de preocupare. *Scumpul meu copilaş!*

— Nu, te rog! Fac orice…

Dedesubt, muncitorilor rămaşi cu gura căscată nu le venea să creadă ce vedeau.

— Serena… numele tău vine de la „serenitate”.

Erasmus ridică vocea, acoperind plânsul copilului.

— Înţelegi, desigur?

Ea se aruncă asupra robotului paznic, aproape reuşind să se elibereze, şi se întinse, disperată să-şi apuce fiul.

Brusc, degetele lui Erasmus se desfăcură din jurul gleznei copilului. Manion se prăbuşi, rostogolindu-se în neant, către piaţa pietruită aflată foarte jos.

— Aşa. Acum ne putem întoarce la treabă…

Serena ţipă atât de tare încât nu mai auzi sunetul îngrozitor al trupului mic izbind pavajul, câteva clipe mai târziu.

Fără să-i pese de pericolul în care se afla ea însăşi, Serena îşi eliberă mâinile, cu preţul pielii sfâşiate, şi se aruncă asupra paznicului robot, îmbrâncindu-l în balustrada balconului înalt. Când paznicul se îndreptă, îl împinse din nou, de data asta cu mai multă putere. Robotul se lovi de

bariera joasă, trecu prin balustradă şi se rostogoli prin văzduh.

Nedând nicio atenţie maşinii care cădea, Serena se repezi la Erasmus şi începu să-l lovească cu pumnii. Încercă să-i zgârie sau să-şi înfigă degetele în faţa netedă de metalfluid, dar nu reuşi decât să-şi zdrelească degetele şi să-şi rupă unghiile. În frenezia ei iraţională, Serena îi sfâşie frumoasa robă nouă. Apoi apucă o mică urnă de teracotă de pe marginea balconului şi o sfărâmă de corpul lui Erasmus.

— Încetează să te mai porţi ca un animal, se răsti Erasmus.

Cu o lovitură nepăsătoare, robotul o dădu la o parte, aruncând-o pe podeaua cu plăcuţe de ceramică, unde femeia se ghemui plângând.

*

În timp ce supraveghea echipa de lucru în piaţa lui Erasmus, Iblis Ginjo urmări scena complet uluit.

— E Serena! strigă unul dintre muncitorii de la vilă, recunoscând-o pe balconul înalt. Numele ei fu preluat de ceilalţi muncitori, ca şi cum ar fi venerat-o. Iblis şi-o amintea pe Serena Butler de când se ocupase de ea, laolaltă cu sclavii cei noi sosiţi de pe Giedi Prime.

Apoi robotul lăsă băieţelul să cadă.

Fără să-i pese de consecinţe, Iblis se repezi să traverseze piaţa, într-o încercare disperată dar zadarnică de a prinde copilul. Văzând reacţia curajoasă a omului de încredere, mulţi dintre sclavi se aruncară înainte.

Stând aplecat deasupra copilului zdrobit şi însângerat de pe pavaj, Iblis ştia că nu putea ajuta în niciun fel. Chiar şi după toate atrocităţile comise de cymeci şi de roboţi pe care le văzuse, această crimă anume părea de neconceput. Luă în braţe trupuşorul strivit şi ridică ochii.

Acum, cu totul remarcabil, Serena lupta împotriva

stăpânilor ei. Muncitorilor li se tăie respiraţia şi se traseră înapoi când ea împinse un robot paznic peste balcon. Într-o sclipire metalică, maşina gânditoare se prăbuşi patru etaje şi se izbi de lespezile dure, nu departe de pata de sânge lăsată de copilul mort. Cu un zgomot ca de baros pe nicovală, robotul paznic se zdrobi, se îndoi şi se mototoli. Rămase din el doar o movilă inertă pe jos, cu componentele fibroase şi metalice rupte, cu fluidul gelcircuitelor scurgându-se în crăpăturile pavajului…

Umiliţi şi îngroziţi, sclavii stăteau cu ochii aţintiţi la ceea ce se întâmpla. *Ca iasca pregătită pentru o scânteie,* se gândi Iblis. Un prizonier uman se lupta cu maşinile! Uluiţi, îi strigară numele.

Sus, pe balcon, Serena, întărâtată, continua să strige la Erasmus, care o împingea înapoi cu forţa lui superioară. Curajul plin de pasiune al femeii îi uimi pe toţi. *Ar putea fi mesajul mai limpede de-atât?*

Un urlet ameninţător de mânie se înălţă din rândurile muncitorilor captivi. Fuseseră deja stârniţi de luni de zile de instrucţiuni şi manipulări subtile din partea lui Iblis. Acum venise vremea.

Cu un surâs de satisfacţie sumbră, îşi strigă chemarea. Iar rebelii se aruncară înainte, într-o acţiune de care oamenii aveau să-şi aducă aminte vreme de zece mii de ani.

Monoliţii sunt vulnerabili. Pentru a rezista, trebuie să rămâi în mişcare, energic şi diversificat.

BOVKO MANRESA,
primul vicerege al Ligii Nobililor

Când grupul de luptă al Armadei plecă de pe Poritrin, mulţimile din Starda erau cu mult mai puţin numeroase, iar uralele mult atenuate. Se răspândiseră repede veştile despre sclavii care făcuseră de mântuială o muncă vitală. Era o ruşine pentru întreaga lume.

Profund dezamăgit, Niko Bludd urmări dârele ionizate ale grupului de luptă care pleca. Apoi, concentrându-se asupra propriei sale furii, făcu să plutească platforma de ceremonie pe deasupra echipelor de lucru adunate. Ordonase supraveghetorilor pedepsiţi să-i strângă pe toţi muncitorii pentru inspecţie.

Lordul Bludd vorbi într-un proiector de voce care tună în jos, spre sclavii nemulţumiţi.

— Aţi dezamăgit Poritrinul! Sunteţi o ruşine pentru omenire! Sabotajul vostru a împiedicat efortul de război împotriva duşmanilor noştri. Asta-i trădare!

Îi privi mânios, sperând să vadă vreun semn de remuşcare, rugăminţi abjecte de iertare sau măcar capete plecate din cauza vinovăţiei.

În schimb, captivii păreau insolenţi, mândri parcă de ceea ce făcuseră. Din moment ce sclavii nu erau cetăţeni ai Ligii, nu se puteau face vinovaţi de trădare, din punct de vedere tehnic, dar îi plăcea sonoritatea importantă, ameninţătoare a cuvântului. Aceşti oameni ignoranţi n-ar fi înţeles diferenţa subtilă.

Pufni, amintindu-şi o veche pedeapsă navacreştină, menită să fie o lovitură psihologică nonviolentă.

— Declar o Zi a Ruşinii pentru voi toţi. Fiţi recunoscători că segundo Harkonnen a depistat incompetenţa voastră înainte ca vieţile vitejilor să se piardă. Dar faptele voastre vor dăuna luptei noastre continue împotriva lui Omnius.

Sângele nu se va putea şterge niciodată de pe mâinile voastre!

Ştiind că erau o gloată superstiţioasă, le strigă un blestem:

— Fie ca ruşinea să cadă asupra tuturor urmaşilor voştri! Fie ca laşii budislamici să nu scape niciodată de datoria lor faţă de omenire!

Dezlănţuit, strigând, ordonă gărzilor de dragoni să dirijeze platforma afară de pe spaţioport.

*

Bel Moulay sperase să apară o situaţie volatilă ca aceasta. N-aveau să mai fie niciodată atâţia sclavi strânşi laolaltă în acelaşi moment. Conducătorul zenşiit îşi chemă fraţii la acţiune.

Supraveghetorii şi gărzile de dragoni aveau ordine să despartă echipele transferate şi să restituie lucrătorii sclavi stăpânilor lor iniţiali. O mare parte din treburile de rutină ale Poritrinului rămăseseră nefăcută cât timp navele Armadei staţionaseră la spaţioport, iar câţiva lorzi îşi exprimaseră nerăbdarea ca viaţa să se întoarcă la normal.

Acum însă prizonierii refuzară să se mişte, refuzară să muncească.

Bel Moulay strigă la cei aflaţi destul de aproape ca să-i audă cuvintele, trezind seminţele pe care le sădise în timpul discuţiilor secrete, lună după lună. Vorbi în galach, astfel ca toţi nobilii să-l poată înţelege.

— Noi nu trudim pentru stăpânii de sclavi! Ce diferenţă este pentru noi dacă ne asupresc maşinile gânditoare sau voi?

Ridică pumnul.

— Dumnezeu ştie că avem dreptate! Nu vom renunţa niciodată la luptă!

Un urlet se înălţă vibrând la unison. Mânia înăbuşită se împrăştie ca focul pe o băltoacă de ulei, mai repede decât

puteau reacţiona gărzile de dragoni sau nobilii de pe Poritrin.

Moulay strigă către platforma nobilului care se îndepărta:

— Niko Bludd, eşti mai rău decât maşinile gânditoare, *pentru că îi înrobeşti pe semenii tăi?*

O mulţime de zenşiiţi şi zensunniţi înconjurară brusc supraveghetorii surprinşi şi-i dezarmară. Unul dintre supraveghetori, cu o bentiţă neagră în jurul cheliei lucioase, ridică pumnii şi începu să strige ordine răguşite, dar nu mai ştiu ce să facă atunci când sclavii îi ignorară ordinele. Muncitorii insurgenţi îl apucară pe bărbat de mâneci, îl smuciră de haina cenuşie de lucru şi-l traseră către propriile lui ţarcuri de detenţie, unde atât de mulţi dintre nefericiţii lor camarazi fuseseră închişi după febra mortală.

Bel Moulay le dăduse instrucţiuni sclavilor cum să fie mai eficienţi. Trebuiau să ia ostatici, să nu se transforme într-o gloată şi să nu-i măcelărească pe loc pe nobili. Numai în acest fel ar fi avut oamenii vreo speranţă să negocieze pentru a-şi obţine libertatea.

Conducătorul zenşiit bărbos descoperi câteva barăci cu echipament automatizat şi patru bărci vechi care eşuaseră pe câmpurile de noroi în timpul mareelor joase; discipolii lui le incendiară. Flăcările se înălţară spre cer ca nişte flori portocalii, răspândindu-şi polenul fumegând pe deasupra spaţioportului. Sclavii, brusc dezlănţuiţi, se revărsară peste grilele de aterizare, unde ridicară obstacole care împiedicau să aterizeze orice navă comercială.

Unii dintre insurgenţii tineri sparseră cordonul exterior al spectatorilor uluiţi. Dragonii nervoşi reacţionară excesiv şi deschiseră focul, doborând câţiva în cale, dar restul sclavilor surescitaţi alergară pe străzile din Starda, dispărând ca peştii în stuf. Fugeau pe alei, săltau pe şlepurile plutitoare şi pe magaziile cu acoperiş metalic, unde se întâlneau cu alţi copii sclavi care aşteptaseră o asemenea ocazie.

Copiii, cu răsuflarea tăiată, îşi împărtăşeau veştile în străvechiul limbaj de vânătoare chakobsa, pe care fiecare

dintre aceşti oameni oprimaţi îl putea înţelege. Iar răscoala se întindea…

Tio Holtzman era supărat şi încurcat, ruşinat că prima aplicaţie militară a scuturilor sale inovatoare fusese un asemenea dezastru jenant. Preocupat, în timp ce Norma Cenva lucra la propriile ei proiecte, o vreme nu observă că mâncarea lui obişnuită nu sosise şi că ceaşca de ceai de cuişoare se răcise. Împotmolit într-o integrală complexă, se lăsă păgubaş, în silă.

Casa şi laboratoarele păreau ciudat de tăcute.

Frustrat, sună după servitori, apoi se întoarse la treabă. Câteva minute mai târziu, neauzind niciun răspuns de la sclavii casnici, sună din nou, apoi răcni pe coridoare. Când văzu o femeie zenşiită păşind pe hol, strigă după ea. Sclava se uită pur şi simplu la el cu o expresie neobişnuită şi se întoarse indignată în direcţia opusă.

Lui Holtzman nu-i venea să creadă.

După ce o luă şi pe Norma, intrară amândoi în camera plină de rezolvatori de ecuaţii. Acolo, găsiră sclavii stând doar de vorbă, în limba lor proprie, cu hârtiile şi maşinile de calculat zăcând neatinse în faţa lor.

Holtzman tună la ei:

— De ce nu vă terminaţi treaba? Avem proiecte de terminat – o muncă importantă!

Ca unul singur, rezolvatorii măturară totul de pe mese. Instrumentele zăngăniră pe podea şi hârtiile fluturară ca nişte aripi de porumbel.

Savantul era paralizat. Lângă el, Norma, micuţă cât un copil, părea să înţeleagă totul mult mai bine decât el.

Holtzman strigă după gărzile casei, dar numai unul răspunse, un sergent transpirat care se agăţa de arme ca şi cum ar fi fost ancore.

— Mă scuzaţi, savant Holtzman… Ceilalţi dragoni au fost

convocaţi de lordul Bludd ca să înăbuşe tulburările de la spaţioport!

Holtzman şi Norma se grăbiră către platforma de observaţie, de unde priviră printr-o lunetă la focurile care ardeau în jurul spaţioportului. Acolo era adunată o mulţime numeroasă, şi chiar de la această distanţă, omul de ştiinţă putea auzi zgomotele oamenilor.

Când stăpânul se întoarse cu spatele, unul dintre rezolvatori strigă:

— Destul am fost sclavi! Nu vom mai lucra pentru tine de acum înainte!

Holtzman se întoarse, dar nu reuşi să-l identifice pe cel care vorbise.

— Dacă sunteţi sclavi, trebuie să fiţi şi proşti? Credeţi că stau întins pe divan cât timp voi toţi munciţi? N-aţi văzut licurigloburile din biroul meu aprinse până târziu în noapte? Întreruperea asta dăunează *întregii* omeniri!

Norma încercă să le vorbească pe un ton rezonabil.

— Vă hrănim şi vă îmbrăcăm, vă asigurăm un adăpost decent – şi singurul lucru pe care-l cerem în schimb este un ajutor la nişte calcule matematice simple. Trebuie să luptăm împotriva duşmanului nostru comun.

Holtzman exclamă:

— Da, aţi prefera să fiţi înapoi pe micile voastre lumi necivilizate şi urât mirositoare?

— Da! strigară sclavii la unison.

— Idioţi egoişti, mormăi el, şi se uită din nou pe fereastră la incendii şi la sclavii care se învârteau în cerc.

— Incredibil!

Nu se considera un stăpân rău. Nu-i punea pe aceşti oameni să muncească mai mult decât muncea el însuşi.

De pe platforma de observaţie unde stăteau Holtzman şi Norma, fluviul părea de un cenuşiu deosebit de mohorât, reflectând culoarea norilor groşi care pluteau pe deasupra. Norma cugetă:

— Dacă această răscoală se răspândeşte pe câmpurile agricole şi în mine, forţele militare ale lordului Bludd s-ar

putea să nu fie în stare să o stăpânească.

Holtzman dădu din cap.

— Aceşti budislamici aroganţi se gândesc numai la ei, ca atunci când au fugit de titani. Nu-s niciodată în stare să vadă mai departe de orizontul lor îngust.

Aruncă o ultimă privire prin camera plină de rezolvatori indignaţi.

— Acum, voi şi cu mine vom fi siliţi să irosim timpul ocupându-ne de oameni ca aceştia, în loc de adevăraţii noştri inamici.

Scuipă pe podea, nevăzând niciun alt mod de a-şi arăta dezgustul.

— Va fi o minune dacă vreunul dintre noi va supravieţui…

Ordonă ca încăperea rezolvatorilor să fie încuiată şi să nu mai primească alte raţii până când se întorceau la muncă. Neliniştită, Norma păşea mărunt în urma lui.

*

În acea după-amiază, lordul Bludd primi o listă de cereri de la conducătorul insurecţiei. Protejat de discipoli, Bel Moulay dădu o declaraţie, cerând eliberarea din sclavie a tuturor zenşiiţilor şi zensunniţilor înrobiţi şi înapoierea în siguranţă în lumile lor de baştină.

La spaţioportul asediat, rebelii ţineau ostatici mulţi nobili şi supraveghetori. Clădirile ardeau, în timp ce Bel Moulay rostea discursuri pătimaşe din mijlocul mulţimii, aţâţând flăcările…

Este o religie reală, dacă nu costă nimic şi nu implică niciun risc?

IBLIS GINJO,
notă pe marginea unui caiet de însemnări furat

Sincronizarea era totul. Luni de zile, Iblis îşi pregătise echipele de lucru şi aşteptase semnalul promis care ar fi declanşat o revoltă violentă, coordonată. Dar altceva intervenise, un eveniment de proporţii cutremurătoare. Măcelărirea unui copil uman de către o maşină, şi priveliştea incredibilă a mamei lui ridicându-se împotriva acesteia – şi distrugând un robot!

Folosind această crimă îngrozitoare ca trambulină, Iblis abia dacă avea nevoie de capacitatea lui înnăscută de convingere. În jurul lui auzea strigăte, zornăit de sticlă spartă, picioare care alergau. Muncitorii sclavi mânioşi nu aveau nevoie să fie manipulaţi – *voiau* să facă asta!

Revolta de pe Pământ înflori şi câştigă în forţă şi în violenţă în preajma vilei lui Erasmus. Trei bărbaţi răsturnară statuia unui vultur din firida cea mai apropiată; alţii dărâmară vârful unei fântâni de piatră din piaţă. Gloata rupse iedera de pe pereţii clădirii principale şi sparse ferestrele. Se îmbulziră prin hol, năpustindu-se asupra a doi roboţi paznici care nu mai văzuseră niciodată o asemenea reacţie din partea prizonierilor presupus supuşi. Smulgând braţele-arme grele ale roboţilor distruşi, oamenii le traseră după ei, deschizând focul orbeşte.

Revolta trebuie să se răspândească.

Iblis se temea că dacă tulburările rămâneau prea localizate, santinelele lui Omnius ar fi putut veni să-i extermine pe toţi. Dar dacă ar fi putut contacta celelalte grupuri şi ar fi putut transmite semnalul, revolta ar fi continuat să crească, extinzându-se de la o aşezare la alta. Cogitorul şi secundantul lui reuşiseră, spera el, să ajute la elaborarea planurilor secrete.

Acum, că mulţimea se dezlănţuise aici, la vila lui

Erasmus, adevărata operă a insurecţiei trebuia să aibă loc în altă parte. Urmărind înflăcărarea crescând în jurul lui, auzind strigătele tot mai puternice, văzând distrugerile violente, Iblis ajunse la concluzia că aceşti oameni nu mai aveau nevoie de el.

Având sub ochi reţeaua oraşului-capitală luminată de luna galbenă fantomatică, Iblis transmise ordinul mult-aşteptat către nucleele din celelalte oraşe importante. Îi anunţă pe conducătorii de grupuri, care trimiseră în schimb bărbaţi şi femei care se revărsară pe străzi cu ciomege, unelte grele, cuţite, orice armă care ar fi putut sluji împotriva maşinilor gânditoare.

După o mie de ani de dominaţie, Omnius nu era pregătit pentru asta.

Ca o avalanşă, rebelii exaltaţi îi traseră după ei pe alţii, chiar şi pe cei care ezitaseră să se alăture mişcării clandestine abia înfiripate. Zărind o scânteie de speranţă, sclavii sfărâmau orice obiect tehnologic pe care-l întâlneau în cale.

În bezna luminată de flăcări, Iblis se urcă într-o poziţie de unde putea vedea mai bine, deasupra frizei Victoriei Titanilor. De acolo, puse în funcţiune transmiţătorul primitiv. Sistemele ascunse în peretele dăltuit ieşiră brusc la iveală. Fiecare statuie a unui cymec se deschise cu un trosnet, dezvăluind arsenalul mortal dinăuntru.

Dedesubt, în piaţa-muzeu, văzu câţiva neocymeci mişunând în forme păşitoare. Dirijate de creiere trădătoare fără trup, neocymecii se regrupaseră pentru a ataca o mulţime de rebeli umani. În scurtă vreme, alte maşini hibride aveau să sosească, purtând fără îndoială corpuri-războinic înţesate cu arme. Iblis nu putea lăsa să se întâmple aşa ceva.

Îndreptă tirul armelor. Rachetele montate din explozivi pentru construcţii fură lansate din tuburi încastrate în friză, explodând în mijlocul inamicilor. Exploziile asurzitoare retezară picioarele metalice a doi neocymeci. În timp ce se zvârcoleau pe jos şi se străduiau să continue, Iblis trase

încă două rachete în recipientele lor de păstrare, împrăştiind electrofluidele şi carbonizând ţesutul cerebral organic, transformându-l în cenuşă.

Chiar dacă adepţii lui Iblis îi înfrângeau pe cymeci şi pe roboţii paznici, revoluţia tot mai avea nevoie să se ocupe de hipermintea atotputernică a lui Omnius. Stând sus, deasupra reţelei oraşului, şi privind lung la focurile tot mai numeroase care se aprindeau, Iblis simţi un val de încredere şi de optimism.

Scăldaţi în lumina ireală a lunii, oamenii aclamau. Incendiile trosneau şi se răspândeau în clădirile fastuoase, dar goale, ale capitalei maşinilor. Lângă spaţioport, un arsenal sări în aer într-o explozie teribilă, aruncând flăcări la sute de metri în văzduh.

Iblis văzu numărul celor care-l urmau crescând chiar sub ochii lui, şi inima îi săltă de bucurie. Tot nu-i venea să creadă, văzând dimensiunile a ceea ce se întâmpla. Răspunseseră celulele rebele risipite la chemarea lui – sau stârnise acest război de unul singur?

Ca o reacţie în lanţ ce nu putea fi oprită, mulţimile alergau pe străzi, înteţindu-şi răzbunarea clipă de clipă.

Precizia, fără a-i înţelege limitările inerente, este inutilă.

COGITOR KWAYNA,
arhivele Oraşului Reculegerii

Oamenii de pe Poritrin avuseseră sclavi atâta vreme încât deveniseră prea satisfăcuţi de modul lor de viaţă confortabil, răsfăţat. Când strangularea comerţului planetar de către insurgenţi se înteţi, vestea despre răscoală se răspândi printre toţi muncitorii zensunniţi şi zenşiiţi din Starda. Lucrul încetă în tot oraşul – şi dincolo de el. Sclavii agricoli opriră culesul. Unii incendiară câmpurile foşnitoare de trestie de zahăr; alţii sabotară maşinile de la ferme.

Instalaţi într-o tabără împreună cu alţi tineri artizani, deasupra canionului cu pereţi de granit al Isanei, Ishmael şi colegii lui istoviţi îşi petrecură noaptea în corturile care fluturau în bătaia vântului de seară de pe platoul înalt.

Brusc, Ishmael se trezi şi-l recunoscu pe Aliid, care-l scutura.

— M-am strecurat afară şi i-am ascultat pe supraveghetori. E o răscoală în deltă! Auzi…

Cei doi băieţi se întoarseră la focul de tabără care ardea încă mocnit şi se ghemuiră în răcoarea nopţii. Ochii negri ai lui Aliid sclipeau în lumina slabă.

— Ştiam că n-o să trebuiască să aşteptăm secole ca să fim liberi din nou…

Respiraţia îi mirosea de la terciul condimentat pe care-l primiseră la masa de seară.

— Bel Moulay va aduce dreptatea. Lordul Bludd va trebui să ne îndeplinească cererile!

Ishmael se încruntă, simţind prea puţin din entuziasmul prietenului său.

— Nu te poţi aştepta ca nobilii să ridice pur şi simplu din umeri şi să schimbe felul în care a funcţionat societatea de pe Poritrin timp de sute de ani…

— Nu vor avea de-ales!

Aliid încleştă pumnul.

— O, cât aş dori să fim înapoi în Starda, ca să ne putem alătura răscoalei! Nu vreau să mă ascund aici. Vreau să iau parte la luptă!

Scoase un sunet plin de dezgust.

— Ne petrecem zilele făcând desene drăguţe pe un perete de stâncă pentru slava asupritorilor noştri. Are vreo noimă?

Băiatul se lăsă pe spate, sprijinindu-se în mâini, şi pe chip îi apăru un surâs.

— Putem face ceva, ştii… Chiar şi aici.

Ishmael era îngrozit de ceea ce ar fi putut sugera Aliid.

*

În toiul nopţii, după ce supraveghetorii se duseseră la culcare în corturile lor separate, Aliid îl recrută pe Ishmael pentru cauză promiţându-i că nu va fi nicio vărsare de sânge.

— Facem doar o declaraţie, explică Aliid, cu colţurile buzelor ridicate, într-un zâmbet lipsit de veselie.

Cei doi alergară apoi de la un cort la altul, adunând şi alţi adepţi. Chiar şi cu răscoala clocotind în îndepărtata Starda, paznicii nu erau din cale-afară de îngrijoraţi pentru câţiva băieţi epuizaţi din cauza orelor de muncă pe pereţii defileului.

Şoptind la lumina stelelor, tinerii reuşiră să fure nişte hamuri din magazia de echipamente. Cu degetele bătătorite, strânseră legăturile, trecându-şi centurile peste talie şi peste piept, asigurându-le cu laţuri pe sub braţe, ataşând cabluri la scripeţii de pe perete.

Paisprezece sclavi tineri se lăsară în jos pe stânca unde saga dinastiei Bludd, de zece ori cât mărimea naturală, se întindea pe peretele canionului. Băieţii trudiseră să creeze cu meticulozitate fiecare punct al ilustraţiei, urmând schiţele inscripţionate cu laserul, proiectate pentru lordul Bludd.

Acum, tinerii coborâră pe furiş pe cabluri, sprijinindu-se cu vârfurile picioarelor desculţe de suprafaţa netedă a stâncii. În timp ce se balansa ca un pendul, Aliid izbea cu ciocanul ascuţit pentru piatră, ciobind plăcuţele colorate, desfigurând imaginea. Tunetul îndepărtat al pragurilor înspumate şi vântul şuierând în jurul formaţiunilor de rocă înăbuşeau zăngănitul uneltei pe piatră.

Ishmael ajunse mai jos decât prietenul său şi sparse cu ciocanul o porţiune de plăcuţe cu glazură albastră care, văzute de la distanţă, ar fi fost ochiul visător al unui lord din vechime pe nume Drigo Bludd.

Aliid nu avea în minte niciun plan adevărat. Ciocănea la întâmplare, mişcându-se în lateral şi urcând la loc. Micul târnăcop desprinse sute de piese într-un şir de distrugeri întâmplătoare de-a lungul mozaicului. Plăcuţe ciobite cădeau în aşchii colorate ca nişte pietre preţioase, alunecând în bezna fără fund. Ceilalţi băieţi sclavi deteriorau şi ei scena Poritrinului, ca şi cum desfigurând opera de artă puteau rescrie istoria.

Şuşotind şi chicotind, lucrară laolaltă ore întregi. Deşi în lumina stelelor păreau cu toţii doar contururi vagi, Aliid şi Ishmael îşi zâmbeau unul altuia, încântaţi ca nişte copii de vandalismul lor primitiv, apoi se întorceau la ceea ce făceau.

În cele din urmă, când primele raze de lumină începură să coloreze orizontul, băieţii se căţărară înapoi pe peretele stâncii, în hamurile lor, duseră înapoi echipamentul la magazie şi se cuibăriră în corturile lor. Ishmael spera să apuce măcar o oră de odihnă înainte ca supraveghetorii să-i scoale.

Reuşiseră să se întoarcă nedescoperiţi... În zori, sună alarma şi oamenii începură să urle afară, chemându-i pe tinerii muncitori şi aliniindu-i pe marginea stâncii. Şefii de echipă, roşii la faţă, voiau răspunsuri, cereau să afle identitatea făptaşilor. Îi biciuiră pe băieţi, unul după altul, rănindu-i destul de rău încât să nu mai poată lucra zile întregi; le luară raţiile şi le micşorară porţiile de apă.

Dar, desigur, niciunul dintre tinerii sclavi nu ştia nimic. Insistau că dormiseră în corturile lor toată noaptea.

*

Deteriorarea plină de răutate a magnificei imagini murale din canion fu ultima lovitură pentru lordul Bludd. Încercase să fie rezonabil şi răbdător în timpul răscoalei. Săptămâni întregi încercase să folosească mijloace civilizate de a-i potoli pe Bel Moulay şi pe discipolii săi răzvrătiţi.

Când proclamase Ziua Ruşinii, nu avusese în vedere spiritul captivilor necivilizaţi – lor pur şi simplu nu le păsa – şi până la urmă îşi dădu seama că-şi făcea singur iluzii. Clanurile de zensunniţi şi zenşiiţi aparţineau periferiei celei mai rudimentare a rasei umane, erau practic o altă specie. Incapabili să muncească pentru binele comun, aceşti primitivi nerecunoscători se bazau pe toleranţa oamenilor educaţi. Având în vedere ceea ce făcuseră, fanaticii budislamici nu aveau conştiinţă morală.

Sclavii sabotaseră instalarea scuturilor pe navele de război ale Armadei şi refuzaseră să lucreze mai departe la noile invenţii importante ale lui Tio Holtzman. Conducătorul cu barbă neagră al răscoalei luase nobili ca ostatici şi-i ţinuse în ţarcurile de sclavi. Moulay paralizase spaţioportul din Starda, împiedicând orice importuri şi exporturi, silind întregul comerţ să se oprească. Discipolii săi criminali incendiaseră clădiri, distruseseră instalaţii vitale şi ruinaseră proprietăţi agricole productive.

Încă şi mai rău, Bel Moulay ceruse emanciparea tuturor sclavilor – ca şi cum libertatea era ceva ce o fiinţă umană putea avea pur şi simplu, fără s-o câştige! O asemenea idee era o palmă pe obrazul acelor miliarde care luptaseră şi muriseră pentru a ţine la distanţă maşinile gânditoare.

Bludd se gândi la cetăţenii măcelăriţi de pe Giedi Prime, la victimele atacului cymecilor de pe Salusa Secundus, la magicienele de pe Rossak care-şi dăduseră viaţa pentru a-i

distruge pe cymeci. Îl dezgusta faptul că acest Bel Moulay atrăgea sclavii nemulţumiţi pentru a împiedica orice efort al rasei umane. Aroganţa egoistă a budislamicilor ăstora buni de nimic…!

Lordul Bludd încercase să comunice cu ei. Se aşteptase ca ei să înţeleagă raţiunile, să vadă ceea ce era în joc şi să răscumpere laşitatea din trecut a poporului lor. Acum, îşi dădea seama că fusese o speranţă nesăbuită.

Aflând despre sabotarea mozaicului, zbură până la defileul îngust şi privi fără să-i vină să creadă, de pe platforma de observaţie a proiectului. Cu inima strânsă, văzu cu ochii lui stricăciunile hidoase făcute minunatului său tablou mural – mândra istorie a familiei Bludd profanată! Lordul Niko Bludd nu putea tolera o asemenea insultă.

Încheieturile degetelor i se albiră când îşi încleştă mâinile pe balustradă. Suita era înspăimântată de comportamentul lui, de hotărârea care clocotea dedesubtul trăsăturilor pudrate şi parfumate ale omului care păruse întotdeauna atât de erudit.

— Nebunia asta trebuie să înceteze imediat!

Vorbele îngheţate erau destinate gărzilor de dragoni. Se întoarse către soldatul în armură aurită de lângă el.

— Ştii ce să faci, comandante…

*

Deja pus în dificultate de purtarea inexplicabilă a sclavilor săi, Tio Holtzman fu încântat să primească invitaţia de a-l însoţi pe lordul Bludd. Era nerăbdător să vadă prima demonstraţie practică pe scară largă a noilor lui scuturi.

— E doar un exerciţiu de apărare civilă, Tio – dar vai, cât de necesar, comentă Bludd. Cu toate acestea, vom observa invenţia ta în acţiune.

Savantul stătea alături de nobil, pe platforma de observaţie. Norma Cenva şi câţiva nobili bine îmbrăcaţi

aşteptau în spatele lor, privind în jos de pe platformă la mulţimea nesupusă de sclavi. Mirosul de fum plutea în aer, iar strigătele răguşite şi cântecele pline de mânie se înălţau de pe aeroportul asediat.

Pe sol, gărzile de dragoni înaintau în marş, protejaţi de scuturi individuale licăritoare. Detaşamentul intra ca o săgeată implacabilă pe spaţioportul baricadat, purtând ciomege şi suliţe. Unii aveau pistoale Chandler, pregătiţi să secere răsculaţii în valuri, dacă se ajungea la asta.

Ţinându-se de o balustradă, Holtzman privi în jos, la dragonii care avansau.

— Uite, sclavii nu ne pot opri!

Chipul Normei devenise palid şi scăldat în sudoare. Îşi dădea seama de măcelul la care era pe cale să asiste, dar era incapabilă să protesteze împotriva lui.

Bărbaţii în armuri aurii nu se opriră în înaintarea lor neînduplecată, deşi sclavii furioşi încercau să le taie calea. Bărbaţii se aruncau ei înşişi împotriva scuturilor dragonilor. Rândurile din faţă ale soldaţilor lordului Bludd ridicară bâtele şi rupseră oase, azvârlind deoparte pe oricine nu-i lăsa să treacă. Sclavii urlau, regrupându-se şi revărsându-se în masă, dar nu reuşiră să pătrundă prin scuturi. Luându-şi avânt, dragonii răzbătură în încăierare, tăindu-şi drum printre sclavii răsculaţi.

Gloata se dădu înapoi şi încercă să formeze o barieră pentru a-l proteja pe iniţiatorul răzmeriţei. Stând în picioare în remorca unui camion de teren, Bel Moulay ridică vocea, limpede şi cu putere, strigând în chakobsa:

— Nu şovăiţi! Urmaţi-vă visurile! Asta e singura noastră şansă! Toţi sclavii trebuie să rămână laolaltă!

— Oh, de ce n-au luptat aşa împotriva maşinilor gânditoare? bombăni Niko Bludd, iar câţiva dintre nobilii din jurul lui chicotiră.

Când presiunea brută a sclavilor opri în sfârşit forţele dragonilor, comandantul legiunii strigă, cu vocea tunând pe deasupra larmei.

— Am ordin să-l arestez pe trădătorul Bel Moulay.

Predaţi-l imediat!

Niciunul dintre insurgenţi nu făcu nicio mişcare. După câteva clipe, dragonii scoaseră pistoalele Chandler, stinseră scuturile şi deschiseră focul. Aşchiile ascuţite de cristal se împrăştiară în toate direcţiile, dând naştere la nori de stropi de sânge şi de carne sfâşiată. Sclavii ţipară şi încercară să scape în patru labe, descoperind doar că erau înghesuiţi prea strâns în jurul lui Bel Moulay pentru a se mişca.

Bărbosul conducător răcnea ordine în limbajul lui secret, dar panica se întinse printre sclavi şi aceştia începură să rupă rândurile. Ploaia de săgeţi de cristal continua să-i sfârtece. Sute dintre ei se prăbuşiră morţi sau mutilaţi.

— Nu-ţi face griji, rosti Bludd din colţul buzele. Au ordine să-l prindă viu pe Bel Moulay.

Norma se întoarse cu spatele, trăgând adânc aer în piept, temându-se că era pe cale să vomite peste marginea platformei de observaţii. Dar îşi sili buzele să rămână strânse şi se luptă să-şi recapete controlul.

Pe măsură ce sclavii fie că mureau, fie că rupeau rândurile în jurul lui Bel Moulay, conducătorul cu barbă neagră apucă un baston şi încercă să-i adune. Dar gărzile de dragoni, văzând o cale liberă spre obiectivul lor, se năpustiră înainte, ca nişte bătăuşi într-o încăierare. Îl înconjurară pe cel care pusese totul la cale şi-l traseră pe pavaj. Un strigăt puternic de groază se înălţă când sclavii îl văzură pe conducătorul lor căzând într-un vălmăşag de pumni cu mănuşi aurii.

Martori la situaţia lui Moulay, răsculaţii supravieţuitori se adunară în grupuri furioase şi se luptară să-şi recapete curajul. Însă gărzile de dragoni traseră din nou cu pistoalele cu ace, iar rezistenţa se nărui într-o învălmăşeală străbătută de vaiete. Dragonii îl traseră după ei pe Bel Moulay, în timp ce vehicule blindate şi infanterişti se revărsară pe spaţioport, salvându-i pe nobilii ostatici, bărbaţi şi femei, din ţarcuri.

De pe platforma de observaţie, Niko Bludd privi cu tristeţe spre petele stacojii şi spre cadavrele sfâşiate

împrăştiate în jurul grilelor plane de aterizare.

— Sperasem că n-o să se ajungă la asta. Le-am oferit sclavilor toate şansele de a se retrage, dar nu mi-au dat de ales.

În ciuda masacrului, Holtzman nu-şi putea ascunde încântarea pentru cât de bine funcţionaseră scuturile lui personale.

— Ai acţionat potrivit onoarei, lord Bludd.

Plutind în siguranţă pe deasupra oricărui pericol, mai urmăriră o vreme operaţiunile de curăţare. Apoi Bludd îi invită pe toţi la reşedinţa sa luxoasă pentru a sărbători eliberarea Poritrinului.

Fiecare mişcare pe scară mare – politică, religioasă sau militară – atârnă de evenimente epocale.

PITCAIRN NARAKOBE,
Studiu de conflict în lumile Ligii

Când paraziţii umani îşi porniră revolta pe Pământ, titanul Ajax o socoti sezon de vânătoare. Pentru el se întorseseră zilele de glorie, iar de data aceasta nu avea să fie nevoit să înfrunte repulsia iubitei sale Hecate, pentru violenţa excesivă.

Îşi alese cea mai bună formă-gladiator, un corp păşitor masiv, împănat cu arme, pe care îl proiectase în speranţa de a-l provoca pe Omnius în arenă. Ajax prefera o formă care radia volum şi forţă, nu lucioasă şi eficientă, ci copleşitoare şi înfricoşătoare. Îi plăcea să strivească zeci de victime deodată.

Avea să fie ca pe vremea Revoltelor Hrethgirilor de pe Walgis…

Dintr-un atelier de fabricaţie a corpurilor pentru cymeci aflat în vârful uneia dintre cele şapte coline ale oraşului-capitală, senzorii lui Ajax captară zgomotele mulţimii, la început înăbuşite, apoi mai puternice. N-avea timp de pierdut.

Folosind delicatele mecanisme hidraulice pentru a ridica recipientul de păstrare, se instală în forma-războinic. Gândurile lui pline de mânie pulsau prin electrofluid, trosnind în contactele neuroelectrice şi stabilind conexiuni cu tijele mentale. Armând toate armele, îşi flexă membrele puternice, prevăzute cu tot felul de unelte. *Gata.*

Titanul păşi pe picioarele cu piston printr-o fereastră glisantă, până într-un balcon care înconjura atelierul. Din acest punct de observaţie, privi către oraşul străbătut de fâşii de umbră, în timp ce focurile se înălţau spre cerul serii. Fumul se încolăcea în sus, iar gloatele de sclavi fugeau ca nişte gândaci. Auzi plazul spărgându-se şi ciocnirile şuierătoare ale vehiculelor… *Hrethgirii* înnebuniseră.

Departe, în Piaţa Forumului, o explozie scoase un bubuit surd, estompat de distanţa mare. Rebelii furaseră nişte arme grele, probabil scoţându-le din carcasele roboţilor avariaţi. Ajax îşi porni sistemele de vânătoare, apoi intră într-un lift de marfă care-l duse la nivelul străzii. Dacă rebelii barbari şi necugetaţi produseseră vreo stricăciune la magnifica lui statuie monument, avea să fie într-adevăr foarte supărat!

La baza dealului, un grup de neocymeci şi roboţi paznici organizau un cerc defensiv. Folosind un lansator de proiectile topite, trăgeau cu granule incandescente în gloata care urla, revărsându-se spre ei ca nişte animale cuprinse de panică. Trupurile sclavilor se aprindeau când erau lovite, şi cădeau în grămezi fumegânde de carne moartă. Însă tot mai mulţi paraziţi continuau să vină, val după val, chiar dacă înfruntau o moarte sigură.

— Nu mai staţi acolo ca nişte fricoşi! tună Ajax. Preferaţi să staţi să vă uitaţi cum vă atacă sau să vă duceţi voi înşivă după ei?

Era o întrebare retorică. Şirul de apărători neocymeci atacă, folosind membrele de luptă modelate din metalfluid în formă de arme. Cymecii zdrobiră prima şarjă a rebelilor cuprinşi de o exaltare violentă, în timp ce roboţii paznici se retraseră într-o nouă poziţie, mai sus pe deal.

Ajax se urcă pe o platformă zburătoare pentru construcţii. Folosind conexiunile de comandă pentru a manevra vehiculul, pluti pe deasupra mulţimii, ocolind exploziile şi incendiile. Îndreptându-se spre Piaţa Forumului, titanul era atât de furios încât controla cu greutate sistemele sofisticate ale formei sale de gladiator.

În toate fabricile de pe întinsul reţelei oraşului, Ajax văzu maşini gânditoare care ridicau împrejmuiri defensive suplimentare. Se aşteptase ca până acum răscoala dezorganizată să se împrăştie şi să meargă tot mai prost. Mii de oameni fuseseră masacraţi numai astăzi. Poate că distracţia abia începuse…

Lăsând în urmă dâre de foc şi scântei, fură lansate

rachete din friza Victoriei Titanilor. Combinând şi amplificând rezoluţia filamentelor sale optice, Ajax îl recunoscu pe omul care stătea deasupra giganticului zid sculptat de piatră, declanşând armele ascunse: trădătorul şef de echipă Iblis Ginjo! Ajax îl suspectase tot timpul…

Cu furie crescândă, văzu roiuri de creaturi nerecunoscătoare folosind cabluri şi explozivi în cantităţi mici, pentru a doborî pilonii solizi care susţineau statuile maiestuoase ale titanilor. Împingându-şi platforma de marfă înainte, Ajax văzu propria lui imagine colosală răsturnându-se pe dalele sparte. Paraziţii scoaseră un huiduit asurzitor. O altă rachetă primitivă porni din friza năruită…

Ajax acceleră platforma plutitoare şi făcu o curbă largă în jurul enormei lui imagini de piatră, apropiindu-se din spate, în afara razei de acţiune a rachetelor. Statuia uriaşă, cu înfăţişarea lui umană, zăcea sfărâmată pe suprafaţa de piatră, ca un rege căzut.

Ajax i-ar fi smuls membrele lui Ginjo, unul câte unul, şi i-ar fi sorbit ţipetele.

Dintr-o dată, o secţiune întreagă a monumentului pivotă, iar cerul se lumină cu nenumărate văpăi portocalii scoase de o salvă teribilă de rachete îndreptate spre Ajax. O explozie sfărâmă partea de dedesubt a caroseriei platformei zburătoare, iar aparatul greu intră în vrie, prăbuşindu-se către pământ.

Titanul se rostogoli de pe platformă, izbind piaţa cu un zăngănit de membre hidraulice îndoite şi de blindaje de protecţie din jurul containerului de păstrare a creierului. Platforma plutitoare se sfărâmă într-o explozie îngrozitoare, doborând mozaicul imens şi provocând stricăciuni lansatoarelor de rachete.

Impactul formei-gladiator a lui Ajax pulveriză lespezile de piatră. Sistemele lui integrate se zguduiră şi se contractară; componentele neuroelectronice pâlpâiră. În recipientul de păstrare, creierul fără trup fu cuprins de un vârtej de date alterate şi de impresii distorsionate de la tijele mentale deteriorate. Era înconjurat de monumentele distruse,

dărâmate de oamenii nerecunoscători.

Îl auzi pe Iblis strigând către mulţime, chemându-i să împresoare titanul rănit. Cu un impuls mental prin conductorii tijelor mentale, Ajax reporni sistemele corpului de luptă, ocolind conexiunile de control deteriorate. Ar mai fi putut încă să lupte, dacă ar fi reuşit să se ridice din nou în picioare.

Mulţimea furioasă se îngrămădea în jurul lui, dar el îi îndepărtă cu forţa, biciuind din membrele artificiale, iar în cele din urmă se sprijini pe picioarele puternice dar avariate, care refuzau să-l susţină în siguranţă. Aplecat pe o parte, lansa la întâmplare flăcări din lansatoarele sale, ceea ce ar fi trebuit să-i ţină la distanţă pe rebeli.

În schimb, aceştia se târau peste trupurile camarazilor morţi şi tot veneau…

Înainte ca Ajax să reuşească să-şi recapete echilibrul sau să termine recalibrarea filamentelor optice pentru a vedea clar ce se întâmplă, Iblis scoase o rachetă intactă din interiorul frizei şi o lansă manual. Cu numai jumătate dintre sisteme funcţionale, Ajax încercă să se dea la o parte din calea ei, dar proiectilul şuierător îi distruse unul dintre cele şase picioare, făcându-l pe cymec să-şi piardă echilibrul şi scobind o gaură neregulată în pavajul spart de sub el.

Războinicul străvechi urlă prin sintetizatorul de voce şi-şi mişcă trupul blindat, întorcându-se cu faţa spre Iblis şi spre peretele distrus. Sclavii cuprinşi de exaltare roiau în jurul dărâmăturilor din Piaţa Forumului, aruncându-se asupra cymecilor ca nişte şoareci care încearcă să doboare un taur furios.

Ajax se zbătu în corpul său greoi, doborându-i pe paraziţi, călcând peste ei, făcându-şi drum printre toţi cei care-i stăteau în cale. Însă tot mai mulţi rebeli se năpusteau spre el, îi ciomăgeau corpul de cymec cu arme primitive şi trăgeau în acesta cu pistoale furate. Cuprins de frenezie, Ajax ucise sau mutilă câteva sute fără să mai sufere el însuşi alte stricăciuni, dar simpla presiune a trupurilor şi piciorul distrus îl stinghereau.

De deasupra peretelui frizei, Iblis strigă:

— A omorât miliarde de oameni! Distrugeţi-l!

Doar miliarde? Sunt sigur că au fost mai mulţi de-atât!

Cu o izbucnire de energie mecanică, Ajax sări peste masa de fiinţe umane furioase şi începu să escaladeze imaginea înaltă de piatră, scoţând la iveală gheare agere şi crampoane de sprijin în capetele membrelor care încă mai funcţionau. Iblis stătea deasupra peretelui ruinat, îndrumându-i pe rebelii lui nesăbuiţi.

În timp ce Ajax urca, zeci de sclavi se agăţau de corpul lui segmentat, în locuri în care nu-i putea ajunge ca să se elibereze. Agită unul dintre cele cinci membre intacte şi le folosi pe celelalte patru ca să se caţere pe friza monolitică.

De deasupra, un sclav lăsă să cadă un mic proiectil exploziv care explodă pe peretele sculptat, fisurând piatra şi făcând picioarele cymecului să-şi piardă sprijinul. Vreo zece sclavi înnebuniţi se rostogoliră de pe forma-gladiator, desprinşi de unda de şoc. Dar erau încă mulţi alţii îngrămădiţi pe el…

Corpul mecanic al titanului se înclină stângaci, şi alţi câţiva oameni se căţărară pe spatele lui şi-i vătămară componentele, ciopârţindu-l cu cuţite şi vergele termice.

Câteva secunde mai târziu, răsculaţii retezară conductoarele neuroelectrice şi rupseră fibrele de control care duceau de la containerul protejat al creierului, paralizând efectiv corpul gigantic al titanului. Ajax se simţi tras în jos de pe perete şi rostogolindu-se pe spate.

Putu auzi ţipetele când se izbi de pământ peste *hrethgirii* care strigau, strivind mortal sute dintre ei. Îi plăceau teribil sunetele durerii lor… Dar nu se putea mişca, zăcând în forma lui de războinic ca o imensă insectă otrăvită.

— Sunt un titan! tună el.

Prin filamentele optice împrăştiate, Ajax îl văzu pe trădătorul şef de echipă în picioare pe umerii sclavilor, îndreptând degetul acuzator către placa craniană a cymecului.

— Scoateţi carcasa blindajului de acolo!

Tijele mentale ale lui Ajax detectară scoaterea armăturii şi dezvelirea recipientului creierului.

Acum, cu un surâs de triumf, Iblis se urcă pe forma-războinic a titanului cuprins de spasme, ţinând sus o măciucă improvizată. Rânjind, şeful de echipă coborî ciomagul de metal şi zdrobi pereţii de plaz curbat ai recipientului.

Izbi iarăşi şi iarăşi, iar discipolii săi se repeziră să-l ajute, lovind şi izbind şi spărgând, până când străpunseră containerul şi striviră creierul organic, din care nu mai rămase decât materie cenuşie cărnoasă, amestecată cu electrofluid albăstriu care se scurgea încet, încet…

Euforic din cauza a ceea ce făcuse, Iblis stătea în picioare pe titanul mort, strigându-şi victoria. Mesajul lui se înălţă mai sus decât flăcările care devorau oraşul maşinilor.

Priveliştea morţii unuia dintre cei mai mari cymeci provocă o şi mai mare fervoare în mulţime. Vestea se întinse pe străzi, iar rebelii indignaţi se ridicară împotriva tuturor manifestărilor şi simbolurilor stăpânilor maşini. Neocymecii şi roboţii paznici din liniile de apărare se împrăştiară în dezordine, în timp ce răsculaţii îi urmăreau…

Atotcuprinzătoarea hiperminte Omnius n-avea încotro decât să lanseze contramăsuri în forţă.

Nu suntem ca Moise – nu putem scoate apă din stâncă... În orice caz nu la o rată rentabilă din punct de vedere economic.

Studiul ecologic imperial al Arrakisului,
înregistrări străvechi (cercetător neconfirmat)

În arşiţa după-amiezei de pe Arrakis, nomazii zensunniţi îl legară pe Aurelius Venport la ochi cu o cârpă pătată.

Oamenii deşertului n-aveau încredere nici în Tuk Keedair şi-l tratară pe negustorul de carne vie tlulaxa cu aceeaşi impoliteţe. Venport preferă să-i lase să facă acest lucru, ca parte a investiţiei. Avusese nevoie de aproape cinci luni de călătorie plicticoasă, cu decolări şi opriri răzleţe pe tot felul de planete din drum, doar ca să ajungă aici. Acum avea s-o scoată la liman...

— Pornim acum, spuse naibul Dhartha. Puteţi vorbi între voi, dar ar fi mai bine să menţineţi conversaţia la minimum. Vorbele irosite înseamnă umezeală irosită!

Venport simţea oameni peste tot în jurul lui, îndrumându-l tot înainte. Îi luă un oarecare timp să se obişnuiască, şi se poticnea deseori, ridicând picioarele mai sus decât era normal, pipăind suprafaţa nisipoasă. Terenul era inegal, dar treptat Aurelius deveni mai priceput la mers.

— Cum rămâne cu viermii de nisip? întrebă Keedair. Nu trebuie să ne facem griji pentru...?

— Suntem dincolo de linia viermilor, răspunse Dhartha morocănos. Lanţurile muntoase ne separă de marele bled, unde locuiesc demonii.

— Nu sunt convins că este absolut necesar, comentă Venport în timp ce-şi târa picioarele prin nisip.

Vocea lui Dhartha suna ferm, neobişnuit fiind ca ordinele lui să fie puse sub semnul întrebării.

— Este necesar pentru că aşa am hotărât eu. Niciodată până acum nu a văzut un străin – nici măcar unul de pe această planetă – comunităţile noastre ascunse. Nu oferim hărţi!

— Desigur, am să mă supun regulilor voastre, murmură Venport.

Atâta vreme cât aveţi intenţia să oferiţi mirodenie…

Deşi junglele de pe Rossak erau bogate în substanţe farmaceutice nedescoperite încă şi de halucinogene exotice, niciuna nu părea să producă efectele remarcabile ale melanjului. Venport simţea că substanţa merita cercetată, în ciuda distanţei pe care fusese nevoit s-o parcurgă şi de lipsa de confort pe care o îndurase.

În ultimele câteva luni, Venport vânduse cu uşurinţă transportul riscant al lui Keedair căutătorilor de curiozităţi dispuşi să plătească un preţ exorbitant. Chiar dacă Venport păstrase jumătate din profituri, Tuk Keedair tot câştigase o sumă substanţială, mai mult decât ar fi putut obţine dintr-o încărcătură de sclavi de cea mai bună calitate. Din moment ce nu pierduse bani în timpul anului, nu fusese obligat să-şi taie îndrăgita coadă împletită.

Venport se împiedică de ceva tare. Înjură şi aproape căzu în genunchi, dar cineva îl apucă de braţ şi-l sprijini.

Venport continuă:

— Naib Dhartha, sper că vom putea să organizăm un sistem mai eficient pe viitor…

Dacă nu, vor trebui să ceară pur şi simplu preţuri mai mari, însă era sigur că se putea baza pe clienţi.

După ce se târâră ore întregi cu pasul orbului, zensunniţii se opriră. Auzind foşnete şi clinchete, Venport ghici că dezveleau o maşină de teren camuflată.

— Staţi jos, zise naibul Dhartha, dar nu vă scoateţi legătura de la ochi.

Bâjbâind, el şi cu Keedair se urcară în vehicul, care porni hurducându-se, cu motorul torcând fără zgomot. După mulţi kilometri, Venport îşi dădu seama în cele din urmă, după umbrele ceva mai răcoroase, că se apropiau probabil de un lanţ muntos, pe măsură ce trecea după-amiaza. Existau metode de a stabili poziţia acestui sat izolat, presupunând că ar fi dorit să meargă atât de departe. Ar fi putut planta un emiţător de impulsuri de ghidare în

ţesătura vestei sau în talpa unei ghete…

Dar Venport avea alte priorităţi pentru moment. Avea sentimentul că nu exista nicio cale de a ocoli dorinţele acestor oameni oţeliţi, că ei îi controlau în întregime pe cei care-i vizitau, hotărând chiar cine ieşea viu din deşert.

Când începură să urce o potecă abruptă, maşina de teren încetini.

În cele din urmă, zensunniţii ascunseră iar vehiculul şi-şi puseră oaspeţii legaţi la ochi să meargă din nou pe jos. Nomazii îşi călăuziră vizitatorii pas cu pas printre bolovani şi pietre sparte. În sfârşit, Dhartha le scoase legăturile, lăsându-i să vadă intrarea întunecoasă a unei peşteri. Grupul stătea în interiorul unui tunel. Venport clipi ca să-şi adapteze vederea la lumina slabă dată de lămpile cu flacără, montate pe pereţi.

După ce fusese legat la ochi atâta vreme, se părea că auzul şi mirosul îi deveniseră mai delicate şi mai precise. Acum, privind în jur la intrarea tunelului, Venport detectă semnele multor locuitori, mirosul greu al trupurilor nespălate, sunetele oamenilor care se agitau înăuntru.

Ducându-i în nişte încăperi aflate sus, în interiorul peretelui unei stânci, Dhartha le aduse să mănânce pâine crocantă cu un strop de miere şi fâşii subţiri de carne uscată, marinată într-un sos condimentat. După aceea, ascultară muzică zensunnită în jurul focurilor slabe, iar localnicii spuseră poveşti într-o limbă pe care Venport n-o ştia.

Mai târziu, îi duse pe cei doi vizitatori nerăbdători afară, pe bordura stâncoasă care se înălţa deasupra mării nesfârşite de dune.

— Vreau să-ţi arăt ceva, spuse el, cu chipul uscăţiv în umbră şi tatuajul geometric de pe obraz chiar mai întunecat decât pielea. Bărbaţii stăteau cu picioarele atârnate peste margine. Keedair îşi muta privirea de la Dhartha la Venport, nerăbdător să urmărească negocierile.

Naibul sună dintr-un clopoţel şi în scurtă vreme apăru un bătrân cu muşchi de oţel şi chipul ca de piele tăbăcită.

Avea părul lung şi alb, şi în gură cea mai mare parte a dinţilor. La fel ca la toţi oamenii deşertului, ochii îi deveniseră complet albaştri, ceea ce Venport credea că indică dependenţa profundă de melanj. Chiar şi ochii lui Keedair prinseseră deja strania nuanţă…

Bărbatul în vârstă ţinea o tavă cu prăjituri cu foi, de culoare închisă, tăiate în pătrate perfecte şi acoperite cu sirop lipicios. Întinse delicatesele spre Venport, care luă o bucată. Keedair alese o alta, iar naibul Dhartha o a treia. Bărbatul cărunt rămase în picioare în spatele lor, privind.

Din ceea ce văzuse Venport, în această cultură femeile îi serveau întotdeauna pe bărbaţi – o răsturnare ciudată faţă de obiceiul de pe Rossak. Poate că bărbaţii mai în vârstă erau şi ei puşi la treburi casnice…

Venport examină prăjitura cafenie, apoi ciuguli dintr-un colţ. Felul pe care-l mâncase mai devreme fusese condimentat cu cantităţi însemnate de melanj, dar această mostră păru să aibă un impact mai mare decât se aşteptase, explodându-i în gură ca un foc intens de scorţişoară. Luă o îmbucătură substanţială şi simţi forţa şi senzaţia de bine extinzându-i-se în întregul corp.

— Delicioasă!

Fără să-şi dea seama, înfulecase cea mai mare parte a prăjiturii.

— Mirodenie proaspătă adunată din largul nisipurilor chiar în după-amiaza asta, replică Dhartha. E mai puternică decât orice ai mai gustat înainte în berea de mirodenie sau în mâncare…

— Excelentă, zise Venport, iar posibilităţile începură să se adune în mintea lui ca nişte daruri nedeschise.

Keedair îşi termină şi el prăjitura şi oftă satisfăcut.

Venport avea o intuiţie viscerală că afacerea cu mirodenie s-ar putea dovedi profitabilă şi se aştepta să vândă cantităţi substanţiale nobililor Ligii. Pentru a începe acest proiect, plănuia s-o însoţească pe Zufa Cenva în următoarea ei călătorie pe Salusa Secundus. În timp ce ea avea să-şi susţină prelegerile înfocate în Sala

Parlamentului, acum reconstruită, Venport avea să intre în contact cu oamenii, să strecoare aluzii, să împartă mici eşantioane. Avea să ia timp, dar cererea avea să crească.

Rămase în mână cu ultima bucată din prăjitura cu mirodenie.

— Asta voiai să ne arăţi, naib Dhartha?

Conducătorul tatuat întinse mâna şi apucă braţul subţire, dar musculos, al bătrânului.

— Pe omul acesta voiam să-l vedeţi. Numele lui e Abdel…

Naibul îl salută scurt din cap, iar bătrânul îi răspunse, apoi făcu o plecăciune mai adâncă spre cei doi oaspeţi aşezaţi, acum, după ce fusese prezentat.

— Abdel, spune-le vizitatorilor ce vârstă ai.

Bărbatul vorbi cu un glas subţire, dar puternică:

— Am văzut constelaţia Gândacului traversând Stânca Santinelei de trei sute paisprezece ori!

Nedumerit, Venport întoarse privirea spre Keedair, care ridică din umeri. Naibul Dhartha explică:

— E o constelaţie mică pe cerul nostru. Se deplasează înainte şi înapoi, o dată cu anotimpurile, şi traversează un pisc subţire de piatră din apropierea orizontului. O folosim ca pe un calendar…

— Înainte şi înapoi, comentă Keedair. Vrei să spui de două ori pe an?

Naibul încuviinţă.

Venport calculă repede în minte.

— Zice că are o sută cincizeci şi şapte de ani!

— Pe-aproape, răspunse Dhartha. Copiii nu încep să privească şi să numere decât după ce au trecut de vârsta de patru ani, aşa încât, tehnic vorbind, ar însemna că are o sută şaizeci de ani standard. Abdel a consumat melanj toată viaţa. Observaţi cât de sănătos a rămas… cu ochi strălucitori şi minte ageră. Va mai trăi probabil câteva decenii, presupunând că va continua să ţină un regim regulat de mirodenie…

Venport era uluit. Toată lumea auzise relatări despre droguri care prelungesc tinereţea, despre tratamente de

extindere a vieţii, perfecţionate în vechiul imperiu şi apoi uitate când regimul descompus se prăbuşise. Cele mai multe dintre poveşti erau doar legende. Totuşi, dacă bătrânul spunea adevărul…

— Ai vreo dovadă a acestui lucru? întrebă Keedair.

O scânteie de mânie se aprinse pe chipul slab al naibului.

— Vă dau cuvântul meu. Nu e nevoie de nicio dovadă suplimentară!

Venport îi făcu semn lui Keedair să nu insiste asupra faptului. Având în vedere felul în care se simţea datorită melanjului care i se revărsa în sistem, putea foarte bine să creadă asemenea afirmaţii.

— Vom efectua teste proprii ca să ne asigurăm că nu există alte efecte secundare în afară de colorarea în albastru a ochilor. Melanjul ar putea fi un produs pe care-l pot adăuga catalogului meu de mărfuri. Aţi fi capabili să furnizaţi cantităţi suficiente pentru scopuri comerciale?

Încuviinţând din cap, conducătorul din deşert spuse:

— Potenţialul este imens.

Acum mai rămâneau de stabilit doar amănuntele afacerii. Venport avea intenţia să ofere în parte ceva neobişnuit drept plată. Apă? Sau poate nomazii aceştia ar face schimb cu nişte licurigloburi de-ale Normei, pentru a-şi lumina peşterile şi tunelurile întunecate? De fapt, bulbii plutitori ar putea fi mai folositori din punct de vedere practic decât creditele Ligii. Avea câteva mostre în încărcătura de la Arrakis City.

Întinzând mâna, luă ultima prăjitură de pe tava pe care Abdel încă o ţinea în mână. Venport observă că bătrânul ţinea tava nemişcat, fără nici cel mai mic tremur al mâinilor. Un alt semn bun, pe care Tuk Keedair îl observă şi el. Partenerii de afaceri dădură din cap unul către celălalt…

Copilotul meu se gândeşte permanent la femeia umană, dar până acum acest lucru nu pare să-l fi distras de la îndatoririle sale. Îl voi urmări cu atenţie pentru a descoperi orice semn de neplăceri.

SEURAT,
intrare de jurnal expediată lui Omnius

Călătorul Visurilor intră în atmosfera Pământului, întorcându-se acasă după un lung traseu de actualizări. Trecuse atâta vreme de când Vor o văzuse pe Serena Butler… şi trebuia să-i ceară socoteală tatălui său în legătură cu discrepanţele istorice pe care le descoperise.

La bordul navei negre-argintii, el şi cu Seurat monitorizau apropierea, verificând indicaţiile de temperatură ale stratului reflectorizant exterior. Cronometrul navei se reglă automat după timpul standard al Pământului.

Acest lucru îi aminti lui Vor de felul în care Agamemnon îşi modificase memoriile astfel încât să se potrivească versiunii preferate de el a istoriei. Titanii nu erau eroii glorioşi şi binevoitori pe care îi înfăţişase tatăl lui.

Serena Butler îl silise pe Vor să descopere adevărul despre Agamemnon. Vor se întrebă dacă se gândise la el cât timp fusese plecat. Avea să-l respecte Serena acum, datorită înţelegerii sale nou-descoperite? Sau tânjea încă după iubitul ei pierdut, bărbatul care era tatăl copilului său? Vor simţi un nod în stomac din cauza nervozităţii provocate de aşteptare. În întreaga lui viaţă structurată nu înfruntase atâta nesiguranţă ca în ultimele câteva luni…

S-ar fi putut ca Agamemnon să-l aştepte la spaţioport. Toate promisiunile de recompense ale marelui titan, ispita de a lăsa fragilul trup uman în urmă şi de a deveni neocymec îl lăsau acum indiferent pe Vor. Totul se schimbase.

Vor avea să-şi provoace tatăl, să-l acuze pe marele general de falsificarea istoriei şi de distorsionarea faptelor – de a-şi fi *înşelat* propriul fiu. O parte din el spera că titanul

avea să aibă un răspuns pregătit, o explicaţie liniştitoare, astfel ca Vor să se poată întoarce la viaţa lui raţională şi înregimentată de om de încredere.

În adâncul inimii, simţea totuşi că Serena nu-l indusese în eroare. Văzuse cu ochii lui destule dovezi, văzuse cum tratează maşinile fiinţele umane… Vor nu se mai putea preface; dar nu ştia ce altceva să facă în acest moment. Se temea să se întoarcă pe Pământ, dar ştia că trebuie s-o facă.

Agamemnon avea să observe cu siguranţă schimbarea de atitudine a fiului său. Iar Vor ştia deja că generalul titan ucisese până atunci doisprezece fii care-l dezamăgiseră.

— Ce înţelegi din asta, Vorian? îi întrerupse Seurat gândurile în timp ce se apropiau de spaţioportul din reţeaua capitalei. Detectez inconsistenţe ale datelor şi un nivel alarmant de haos fizic.

Robotul apelă imagini mai apropiate.

Vor fu surprins să vadă flăcări, fum şi clădiri distruse, şi pe deasupra, trupe de roboţi şi cymeci. Zeci de oameni alergau în neorânduială pe străzi. Inima i se strânse, cuprinsă de un amestec de emoţii pe care încă nu şi le pusese în ordine.

— A atacat aici Armada Ligii?

Chiar şi cu noile sale cunoştinţe, nu-i venea să creadă că rămăşiţele risipite ale omenirii libere ar fi putut provoca asemenea distrugeri pe lumea centrală a maşinilor. Omnius n-ar fi îngăduit-o niciodată!

— Scanările nu arată nicio navă obişnuită sau de luptă a oamenilor prin preajmă, Vorian. Cu toate acestea, conflictul continuă…

Seurat părea nedumerit, dar nu foarte îngrijorat. Măcar nu încercă să facă o glumă în legătură cu situaţia.

Vor ajustă comenzile scanerului optic, concentrându-se asupra prelungirii de pe malul mării a reţelei oraşului-capitală, şi găsi proprietatea lui Erasmus. Văzu acolo mai multe focuri, clădiri şi monumente deteriorate, încăierări pornite pe străzi. Unde era Serena?

Încet, ezitând, începu să înţeleagă ce se petrecea. *Oamenii luptau împotriva maşinilor!* Simpla idee îi stârni gânduri pe care-ar fi preferat să le evite, pentru că păreau lipsite de loialitate faţă de Omnius. Cum era posibil aşa ceva?

Călătorul Visurilor detectă un semnal unificat de urgenţă folosit de hiperminte pentru a se conecta la forţele sale robotice auxiliare. „Toate maşinile gânditoare să fie regrupate spre perimetrele defensive şi posturile de luptă… revolta umană se răspândeşte… nucleul lui Omnius rămâne apărat… criză de energie în mai multe sectoare…”

Vor privi chipul neted ca oglinda al căpitanului robot. Mănunchiul de filamente optice se aprinse ca un roi de stele.

— Aceasta este o situaţie complet neaşteptată. Ajutorul nostru este obligatoriu.

— Sunt de aceeaşi părere, răspunse Vor.

Dar ce parte ar trebui să ajut? Nu se aşteptase niciodată să se simtă astfel, cu loialităţile trăgându-l în direcţii diferite.

Călătorul Visurilor plană către reţeaua arzândă a oraşului. În apropiere de vila lui Erasmus, maşinile gânditoare formaseră un cordon împotriva mulţimii. Fuseseră ridicate baricade în piaţa pavată unde Vorian sosise în trăsură cu ocazia vizitelor sale anterioare. Porţiuni din faţada clădirii păreau să fi suferit stricăciuni, dar vila în întregul ei arăta intactă.

Sper că ea e în siguranţă.

Nepăsător, Seurat trecu pe deasupra spaţioportului capitalei, pregătindu-se să aterizeze. Reacţionând brusc, smuci comenzile într-o ascensiune abruptă.

— Instalaţiile şi navele au fost deja năpădite de sclavii răsculaţi.

Vor continua să cerceteze haosul de dedesubt.

— Unde ne putem duce?

— Instrucţiunile de aterizare de rezervă sugerează un spaţioport mai vechi de la marginea sudică a reţelei

oraşului. Terenul de aterizare este funcţional şi se află încă sub controlul lui Omnius.

Când nava de actualizări se aşeză pe terenul de rezervă, Vor zări cadavre umane înnegrite şi maşini zdrobite în preajma terenului. La platformele de aterizare dinspre nord avusese loc o bătălie aprigă între neocymeci şi rebeli sinucigaşi care trebuie să fi luat armamentul de la roboţii paznici distruşi.

Seurat puse motoarele şi sistemele electronice ale *Călătorului Visurilor* în modul de aşteptare. Jumătate de duzină de roboţi înarmaţi alergară către locul unde aterizaseră, ca pentru a apăra nava şi preţioasele actualizări ale lui Omnius pe care le transporta.

— Ce vrei să fac eu, Seurat? întrebă Vor, cu inima bătându-i cu putere.

Seurat îi dădu un răspuns surprinzător de perspicace.

— Mă voi oferi să folosesc nava pentru a transporta apărători roboţi oriunde are nevoie Omnius de ei. Să rămâi la bord ar fi cea mai bună opţiune, Vorian Atreides. Probabil că este locul cel mai sigur.

Mintea lui Vor pulsa de nevoia de a o găsi pe Serena Butler.

— Nu, bătrâne creier metalic. Aş putea sta în drum, iar nevoile mele de susţinere a vieţii ţi-ar încurca treburile. Lasă-mă la spaţioport şi o să am singur grijă de mine.

Robotul se gândi la cererea lui Vor.

— Cum doreşti… Totuşi, din cauza acestei situaţii, ar fi mai bine să stai la adăpost şi departe de priviri. Evită lupta. Eşti un om de încredere valoros, fiul lui Agamemnon – dar eşti şi o fiinţă umană. Eşti supus la riscuri din partea ambelor părţi din acest conflict!

— Înţeleg.

Seurat se uită la el cu chipul lui indescifrabil.

— Ai grijă de tine, Vorian Atreides.

— Şi tu, bătrâne creier metalic…

În timp ce Vor cobora în grabă rampa către pavajul pătat de gaze de evacuare al vechiului spaţioport, maşinile

gânditoare transmiteau semnale de alarmă şi mesaje către alte unităţi militare. Platformele de aterizare din nord căzuseră în mâinile gloatelor umane. Sute de oameni se revărsau pe câmp. Ca printr-o înţelegere bruscă, doisprezece soldaţi roboţi se înghesuiră la bordul *Călătorului Visurilor* pentru redistribuirea tactică.

De la adăpostul unui camion parcat, simţindu-se mai vulnerabil ca oricând, Vor urmări nava de actualizări decolând. Doar cu o zi în urmă, el şi cu Seurat se distraseră în spaţiu cu jocuri de strategie. Acum, în câteva ore, întregul lui univers se întorsese pe dos.

După ce pătrunseseră în zona de aterizare din nord, oamenii rebeli se răspândiseră în clădirile spaţioportului. Era limpede că Omnius se hotărâse să-şi reducă pierderile, lăsând doar câteva maşini gânditoare să reziste *hrethgirilor.* Vor alergă la adăpost, conştient dintr-o dată că purta uniforma oficială a unui om de încredere, de servitor al lumilor sincronizate. Nu erau prea mulţi oameni care să lucreze în poziţii înalte pentru maşinile gânditoare, iar dacă mulţimea l-ar fi zărit, l-ar fi sfâşiat.

Sute de trupuri de rebeli zăceau împrăştiate pe piste. Gândind rapid, Vor apucă de braţe un bărbat mort cam de talia lui şi-l trase în întuneric, între două clădiri fumegânde. Lepădând o parte din trecut, Vor îşi smulse costumul de zbor pe care-l purtase în atâtea drumuri cu *Călătorul Visurilor* şi-şi schimbă hainele cu ale rebelului răpus.

Îmbrăcat într-o cămaşă zdrenţuită şi pantaloni murdari, aşteptă ocazia potrivită şi se alătură şuvoiului de oameni grăbiţi. Aceştia strigau „Victorie!” şi „Libertate!” intrând în clădirile spaţioportului. Rămăseseră puţini roboţi paznici să le reziste în acest moment…

Vor spera că gloata nu distrusese toate instalaţiile sau toate navele robotice. Dacă şi-ar fi bătut capul să facă planuri în avans, conducătorii revoltei ar fi ştiut că aveau nevoie să scape cu totul din lumile sincronizate.

Vor se stăpâni, uimit să constate că loialitatea lui se schimba. Acest lucru îl exalta şi îl înfricoşa în acelaşi timp.

Simţea că se îndepărtează de siguranţa vieţii sale familiare în societatea maşinilor, către haosul necunoscutului şi al propriilor sale rădăcini biologice nedomesticite.

Dar ştia că trebuia să facă asta. Înţelegea acum prea multe lucruri, vedea totul cu alţi ochi.

În jurul lui, sclavii cuprinşi de frenezie nu-şi făceau griji pentru consecinţele furiei lor. Mulţimea avea tot felul de arme, de la bâte primitive la sofisticatele puşti de dislocare celulară luate de la roboţii paznici. Rebelii declanşară dispozitive incendiare în vechea clădire de control a spaţioportului şi uciseră un neocymec care fugea, încercând să scape, despicându-i containerul creierului cu o lovitură de armă celulară.

Când simţi că era în siguranţă, Vor se desprinse din mulţime, păstrându-şi deghizarea, şi rătăci alături de alte fiinţe umane pe străzile umede, tot mai adânc în reţeaua oraşului. Arăta ca un vagabond zdrenţăros, dar avea un scop bine definit.

Trebuia să ajungă la vila lui Erasmus!

În canioanele dintre clădirile mari, întunericul începea să sosească înainte de amurg, intensificat pentru că Omnius-Terra tăiase energia în sectoarele cucerite de sclavi. Norii de furtună se apropiau, încărcaţi de fum şi de ploaie. Un vânt răcoros pătrundea prin hainele subţiri ale lui Vor, dându-i un frison.

Spera ca Serena să fie încă în viaţă…

Un grup de sclavi cu înfăţişare aspră doborâră o uşă de metal şi se revărsară într-o clădire. Rămăşiţele deformate ale maşinilor gânditoare zăceau în dezordine. Auzi, din discuţiile însufleţite, că fusese ucis chiar şi titanul Ajax. *Ajax!* La început nu-i veni să creadă, apoi nu se mai îndoi de ceea ce auzise. O stradă mai încolo, o clădire erupse în flăcări, aruncând o lumină stranie asupra străzii.

Chiar şi după ce aflase despre crimele şi abuzurile titanilor originari, Vor simţi un ghimpe de îngrijorare pentru tatăl lui. Dacă Agamemnon era pe Pământ, ar fi trebuit să se afle în mijlocul acestei revolte, încercând s-o reprime. În

ciuda tuturor minciunilor şi istoriilor amăgitoare pe care le spusese Agamemnon, încă era tatăl lui Vor.

Grăbind pasul, Vor îşi croi drum spre vila lui Erasmus. Era obosit şi îl durea tot corpul. În piaţa din faţa clădirii principale, o mulţime de rebeli furioşi împingeau într-o baricadă ridicată în grabă. Luptele cele mai grele se duseseră în centrele principale ale reţelei oraşului-capitală, dar aici, sclavii eliberaţi păreau să menţină o veghe furioasă, pentru motive pe care Vor nu le înţelegea. Puse întrebări, precaut.

— Îl aşteptăm pe Iblis Ginjo, îi spuse un bărbat cu barba subţire. Vrea să conducă atacul personal. Erasmus este încă acolo, înăuntru.

Bărbatul scuipă pe pietrele din pavaj.

— La fel şi femeia…

Vor tresări. Despre ce femeie vorbea omul? Putea fi Serena?

Înainte de a apuca să întrebe, instalaţiile defensive robotice de pe crenelurile ornamentate traseră focuri împrăştiate, încercând să risipească mulţimea. Soseau însă tot mai mulţi răsculaţi, mărindu-le numărul, susţinând asediul. Un grup îmbrăcat în haine de lucru pătate ocupă poziţii strategice şi lansă două proiectile explozive primitive, zdrobind amplasamentul armei de pe acoperiş.

O mică porţiune a pieţei ude din pricina ploii fusese împrejmuită cu un cordon de stâlpi şi fibre de plaz, iar oamenii o înconjuraseră ca nişte paznici… sau, şi mai ciudat, ca nişte *pelerini.* Vor văzu flori şi panglici colorate împrăştiate prin piaţă. Curios, îşi făcu loc mai aproape şi întrebă o bătrână uscăţivă despre asta.

— Pământ sfânt, răspunse ea. Aici a fost ucis un copil, iar mama lui a luptat împotriva monstrului Erasmus. Serena, cea care ne-a ajutat, ne-a schimbat viaţa, a făcut lucrurile mai bune pentru noi. Înfruntând maşinile gânditoare, Serena ne-a arătat ce este cu putinţă…

Dezgustat, Vor insistă să afle amănunte, să audă cum robotul aruncase băieţelul către moarte.

Copilul Serenei. *Ucis.*

— Şi Serena? întrebă Vor, apucând-o pe bătrână de braţ. E teafără?

Ea ridică din umerii osoşi.

— Erasmus s-a baricadat în vilă, şi n-am mai văzut-o de atunci. Trei zile… Cine ştie ce se petrece dincolo de zidurile alea?

Mulţimea eliberă o potecă, şi un bărbat cu înfăţişare severă păşi printre oameni, purtând tunica neagră şi banderola de pe frunte a unui şef de echipă. Doisprezece oameni bine înarmaţi îl păzeau ca şi cum ar fi fost un conducător important. Bărbatul ridică mâinile, în timp ce sclavii din jurul lui aclamară şi-l strigară pe nume:

— Iblis! Iblis Ginjo!

— V-am promis că se poate face! exclamă el. V-am spus-o tuturor!

Chiar şi fără amplificare mecanică, vocea lui era puternică, având o rezonanţă plină de căldură.

— Priviţi ce-am înfăptuit deja! Acum trebuie să ne asigurăm o altă victorie. Robotul Erasmus a comis crima care a declanşat revolta noastră glorioasă. Nu se mai poate ascunde în spatele zidurilor – e vremea să-l pedepsim!

Vocea pătimaşă a bărbatului era ca un carburant turnat în flăcările răscoalei. Oamenii îşi strigară chemarea la răzbunare – iar Vor nu se putu stăpâni. Neliniştit, înălţă glasul, cerând să fie ascultat.

— Şi salvaţi-o pe mamă! Trebuie s-o salvăm!

Iblis întoarse ochii spre el, şi cei doi bărbaţi se priviră fix în ochi. Conducătorul carismatic ezită pentru o fracţiune de secundă, apoi tună:

— Da, salvaţi-o pe Serena!

La ordinul lui Iblis, gloata se transformă într-o armă organizată, un baros izbind în nicovala vilei baricadate. Smulseseră braţele-arme de la roboţii pe care-i doborâseră, folosindu-le ca să tragă în pereţii vilei până când celulele energetice avariate se goliră. Cu un berbece improvizat, bărbaţii se repeziră la poarta principală şi o loviră, îndoind

metalul greu. Izbiră iarăşi şi iarăşi, iar poarta se încovoie. De sus, din cerul sumbru, cenuşiu, ploaia uleioasă începu să cadă din nou…

Înăuntru, roboţii casnici blindaţi încercară să consolideze bariera de la uşă. Vor ghici că cei mai mulţi dintre aceşti apărători fuseseră reprogramaţi de la alte munci şi nu aveau capacitatea de a rezista prea mult.

Berbecele izbi iar, şi crăpătura din uşile grele se deschise mai larg. Maşinile pierdeau teren.

Deşi nesigur de felul în care ar fi trebuit să trateze noile sale sentimente faţă de maşini, Vor n-avea încredere nici în gloata exaltată. Lor nu le păsa cu adevărat de Serena, chiar dacă ea oferise fără să ştie scânteia care declanşase revolta. Dacă rămânea aici, ar fi devenit cu siguranţă o ţintă pentru represaliile din partea lui Omnius.

Stând în ploaie şi privind atent, Vorian Atreides avea propria sa ţintă. Jură în sinea lui s-o salveze pe Serena. Avea să fure o navă şi s-o ducă departe de aici, evadând din lumile sincronizate.

Da, avea s-o ducă înapoi pe iubita ei Salusa Secundus… chiar dacă asta însemna s-o ducă în braţele iubirii sale pierdute!

Trebuie să punem în balanţă noi informaţii şi, o dată cu asta, să ne modificăm comportamentul. Este o calitate umană să supravieţuim prin inteligenţă – ca indivizi şi ca specie.

NAIBUL ISHMAEL,
O lamentaţie zensunnită

Citând cea mai veche dintre legile de pe Poritrin, lordul Bludd decretă o pedeapsă teribilă pentru crimele lui Bel Moulay. Cei mai mulţi dintre sclavi aveau să primească amnistie, din moment ce Poritrin avea nevoie de rezerve de forţă de muncă, dar conducătorul insurecţiei nu putea fi iertat.

Ishmael îşi făcu loc lângă Aliid, cei doi băieţi captivi împărtăşind sprijinul tăcut şi suferinţa. Tinerii sclavi de la mozaicul din canion fuseseră aduşi în Starda şi închişi în locul de unde aveau să fie siliţi să urmărească execuţia. Ca pedeapsă pentru stricăciunile mozaicului, Niko Bludd avea să-i pună din nou la lucru, în schimburi prelungite. Dar numai după ce aveau să asiste la consecinţele nesăbuinţei lui Bel Moulay… Toţi sclavii erau obligaţi să fie prezenţi.

Băieţii se înghesuiră unul într-altul, flămânzi şi obosiţi, cu hainele murdare şi trupurile urât mirositoare, pentru că nu se mai îmbăiaseră de zile întregi. Supraveghetorii de echipe de lucru mârâiau la ei:

— Dacă vă purtaţi ca nişte câini, veţi fi trataţi ca nişte câini. O dată ce începeţi să vă purtaţi ca oamenii, poate că ne vom mai gândi.

Aliid bombăni sfidător, abia auzit.

În piaţa centrală din Starda, gărzile de dragoni îl trăgeau pe Bel Moulay, în lanţuri, către o platformă înaltă care fusese ridicată pentru spectacol. O tăcere plină de nelinişte se lăsă asupra mulţimii. Barba şi părul ca smoala ale lui Moulay îi fuseseră tunse, lăsând porţiuni palide pe pielea capului şi pe bărbie. Însă ochii îi ardeau de mânie şi de o încredere de nezdruncinat, ca şi cum ar fi refuzat să

accepte faptul că răscoala lui eşuase.

Ţinându-l strâns, gărzile în armuri aurite sfâşiară roba conducătorului zenşiit. Lăsară zdrenţele să cadă de pe platformă, lăsându-i pe Moulay complet gol şi făcându-l astfel de ocară. Sclavii protestară surd, dar conducătorul lor rămase neclintit şi curajos, uimitor de neînfricat.

Vocea lordului Bludd răsună peste piaţă.

— Bel Moulay, ai comis crime cumplite împotriva tuturor cetăţenilor de pe Poritrin. Face parte dintre drepturile mele să pedepsesc fiecare bărbat, femeie şi copil care a participat la această insurecţie, dar sunt milostiv. Tu eşti singurul care vei îndura pedeapsa greşelilor tale!

Mulţimea murmură încet. Aliid îşi lovi palma cu pumnul. Bel Moulay nu spuse nimic, dar chipul lui rostea volume întregi.

Niko Bludd încercă să vorbească pe ton binevoitor.

— Dacă voi toţi învăţaţi din asta, poate că vă veţi recâştiga până la urmă dreptul la o viaţă normală de servitute, pentru a vă plăti datoria către umanitate…

În acest moment sclavii scoaseră un urlet. Gărzile de dragoni îi împinseră mai aproape, lovind pământul cu bastoanele cu lame lungi. Ishmael simţi că, în ciuda stării de spirit ameninţătoare, sclavii fuseseră învinşi, cel puţin deocamdată. Îşi văzuseră conducătorul umilit în mod public, pus în lanţuri, ras şi dezbrăcat. Şi, cu toate că nu arăta niciun semn de înfrângere, discipolii lui nu mai aveau acea scânteie de până atunci.

Bludd continuă:

— Vechile legi sunt violente, unii ar putea spune chiar barbare. Dar din moment ce acţiunile voastre au fost necivilizate şi barbare, ele cer acelaşi răspuns.

Lui Bel Moulay nu i se dădu nicio ocazie să vorbească în apărarea lui. În schimb, gărzile de dragoni îi sparseră dinţii cu un ciocan, apoi folosiră un cleşte metalic lung pe care i-l băgară în gură. Moulay opuse rezistenţă, dar fără să arate îngrozit. Cu precizie chirurgicală, îi tăiară limba şi aruncară în mulţime bucata însângerată de carne asemănătoare unui

melc.

După aceea, îşi folosiră securile cu lame diamantate pentru a-i reteza mâinile şi le aruncară tot gloatei care se dădu înapoi. Cioturile însângerate ale lui Bel Moulay împrăştiară în aer o ploaie stacojie. Apoi, cu fiare înroşite, îi arseră ochii. Abia la sfârşit de tot, începu să scoată gemete de durere, deşi găsi cumva puterea de a le înăbuşi.

Orbit, conducătorul insurecţiei nu putea vedea ce făceau torţionarii cu armuri aurii până când îi traseră ştreangul pe gât şi-l aruncară peste braţul spânzurătorii. Se zbătu când laţul i se strânse peste trahee, sufocându-l încet, fără să-i frângă gâtul. Chiar şi după rănile oribile, părea gata să lupte împotriva gărzilor, dacă i-ar fi dat cea mai mică şansă.

Ishmael vomită pe jos. Câţiva băieţi căzură în genunchi, suspinând.

Aliid încleştă din dinţi, ca pentru a-şi reţine o mie de ţipete în gâtlej.

*

După execuţie, Norma Cenva simţi un nod rece în stomac. Abia scoase un cuvânt, stând alături de Tio Holtzman, în timp ce omul de ştiinţă privea sumbru, îmbrăcat în cel mai bun costum alb al său.

— El, şi-a făcut-o singur, nu-i aşa? comentă savantul. Nu ne tratăm niciodată rău sclavii. De ce-a trebuit Bel Moulay să facă aşa ceva nouă şi războiului nostru împotriva maşinilor gânditoare?

Holtzman trase adânc aer în piept, cu nările fremătând, şi privi în jos, către micuţa femeie.

— Acum poate că ne putem întoarce la treabă. Bănuiesc că sclavii se vor purta cum se cuvine de acum înainte…

Norma dădu doar din cap.

— Represiunea aceasta este lipsită de înţelepciune.

Din depărtare, se uită la corpul care tresărea încă, atârnat de braţul întins al spânzurătorii.

— Lordul Bludd a reuşit doar să-l transforme într-un martir. Mă tem că povestea asta nu s-a încheiat încă…

Maşinile au ceva ce oamenilor le va lipsi întotdeauna: o răbdare infinită şi longevitatea care o susţine.

Fişier dintr-o actualizare
a lui Omnius-Corrin

Chiar dacă Erasmus îşi trimisese ultimii roboţi paznici funcţionali să apere vila, ştia că era doar o amânare. Vigoarea şi violenţa revoltei sclavilor îl uluiau, depăşind orice prognoze.

Oamenii au o capacitate infinită de a surprinde mintea cea mai raţională.

Sclavii din mizerabilele ţarcuri principale fuseseră eliberaţi de fraţii lor *hrethgiri,* îngroşând rândurile rebelilor furioşi. Revolta se întinsese spre oraşul-capitală şi spre alte complexe urbane de pe tot Pământul. Vila lui era înconjurată şi avea să fie cucerită cu siguranţă în scurtă vreme.

Experimentele produc uneori rezultate neaşteptate.

Luându-şi înfăţişarea cea mai feroce, menită să inspire oamenilor coşmaruri, Erasmus stătea la balconul de pe care aruncase copilul. Chipul de metalfluid era la fel de oribil şi de înspăimântător ca oricare dintre garguiele din piaţă, în timp ce mintea lui mecanică scana toate informaţiile disponibile, procesând şi reprocesând. Fusese o greşeală să-l omoare pe băieţel? Cine-ar fi crezut că o asemenea moarte banală ar fi putut crea o agitaţie ca aceasta?

Am calculat greşit reacţia lor.

Mulţimea din piaţă îl blestema şi împroşca balconul cu focuri de arme mici, care nu făceau niciun rău. Mai îngrijorător, se năpusteau asupra porţii grele de metal cu un berbece, iar roboţii paznici aveau dificultăţi în a-i împiedica să treacă. Dacă rebelii ajungeau în interiorul vilei, l-ar fi distrus cu siguranţă pe Erasmus, exact la fel cum îl omorâseră pe titanul Ajax, la fel cum zdrobiseră nenumăraţi roboţi şi neocymeci… Erasmus ar fi fost ţinta lor principală.

În mijlocul gloatei, un bărbat solid, carismatic, îi incita pe

rebeli. Conducătorul dădea din mâini, vorbea cu pasiune şi părea să aibă un efect hipnotic asupra mulţimii. Strigă spre Erasmus, provocând rumoare printre oameni.

Făcând o pauză pentru a evalua noile date, robotul îl recunoscu pe conducătorul rebel ca pe unul dintre subiectele experimentului de loialitate. *Iblis Ginjo.* Reevaluările şi conexiunile vuiau în mintea lui.

Iblis fusese şef de echipă, bine tratat, bine răsplătit, unul dintre oamenii de încredere mulţumiţi. Şi totuşi, îşi dăduse tot sprijinul revoltei, poate chiar o inspirase. Prin câteva comunicări vagi, experimentale, Erasmus îl galvanizase cumva pe acest conducător, îl îndemnase la acţiune. Dar nu se aşteptase la o reacţie atât de monumentală, de incomprehensibilă…

Oricum, Erasmus îşi dovedise punctul de vedere. Lângă el, pe balcon, unul dintre ochii-de-pază sclipitori ai hiperminţii plutea foarte aproape. Robotul nu încercă să-şi ascundă triumful pentru că avusese dreptate.

— Omnius, e aşa cum am prezis – chiar şi oamenii cei mai de încredere se vor întoarce până la urmă împotriva ta!

— Aşadar, ai câştigat pariul, zise Omnius. Este cât se poate de neplăcut!

Erasmus scrută flăcările care se ridicau în oraşul îndepărtat. Dacă ar fi putut contempla situaţia obiectiv, ar fi fost un studiu fascinant asupra naturii umane. Psihologia grupurilor aflate sub presiune îl intriga, deşi era evident periculoasă.

— Într-adevăr, foarte neplăcut…

În faţa vilei, poarta principală se deschise brusc, în urma izbiturilor repetate ale berbecelui. Iblis făcu un semn discipolilor săi fanatici, iar gloata îi mătură ca o maree pe roboţii casnici rămaşi.

Era timpul ca Erasmus să plece.

Cunoscând valoarea gândurilor şi ipotezelor sale independente, robotul nu dorea să fie distrus. Reprezenta individualitatea, mândria realizărilor individuale, existenţa posibilă a unui suflet. Voia să-şi continue munca, integrând

lecţiile pe care le învăţase din această răscoală fascinantă.

Dar, pentru asta, trebuia să scape!

Cu fiecare clipă, gloata striga tot mai tare. Auzea distrugerile frenetice în fermecătoarea lui casă. Avea doar timpul necesar cât să coboare câteva niveluri cu un ascensor-platformă rapid, blindat, până la un sistem de tuneluri ce se deschidea spre dealurile de pe malul mării.

Ezită, dându-şi seama că o lăsa pe Serena Butler în urmă, dar ajunse la concluzia că deja o ţinuse pe femeie în preajmă prea multă vreme. După ce-i omorâse copilul, devenise chiar şi mai puţin folositoare pentru el, nemaifiind dornică să-i ofere niciun fel de date brute în plus.

Moartea copilului o transformase într-un animal sălbatic, căruia nu-i mai păsa de viaţă. Îl atacase de mai multe ori, în ciuda propunerilor generoase pe care i le făcuse. Până la urmă, deşi Erasmus fusese tentat să o omoare de-a binelea, nu reuşise să se hotărască s-o facă. Foarte interesant! în cele din urmă, se decisese s-o drogheze, menţinând-o în stare de apatie. Acum, Serena era într-unul dintre laboratoarele lui, sedată până când devenise catatonică, deoarece Erasmus nu găsise nicio altă cale de a pune capăt eforturilor ei de a lupta cu el de fiecare dată când îşi recăpăta cunoştinţa. Din păcate, nu avea timp s-o salveze acum…

Într-o peşteră ascunsă aflată undeva, deasupra vârtejurilor de spumă, Erasmus urcă la bordul unei capsule plutitoare. Însoţit de unul dintre ochii-de-pază, decolă în lumina crepusculului, zburând spre mare şi descriind un cerc înapoi, pe deasupra oraşului în flăcări.

— Eşti pripit, Erasmus, se auzi vocea lui Omnius dintr-un ecran de pe un perete. Ar fi trebuit să aştepţi ca bătălia să se întoarcă în favoarea maşinilor mele gânditoare. Aşa cum trebuie să se întâmple, inevitabil.

— Poate că da, Omnius, dar am rulat propria mea evaluare a riscurilor. Aş prefera să mă întorc pe proprietatea mea de pe Corrin, ca să-mi continuu experimentele acolo. Cu permisiunea ta, desigur!

— Vei provoca doar şi mai multe necazuri, spuse Omnius.

Capsula plutitoare ajunse la unul dintre spaţioporturile auxiliare controlate încă de maşinile gânditoare.

— Dar acum, mai mult ca niciodată, este absolut necesar să ne înţelegem duşmanul.

Erasmus căută în baza de date o navă mică disponibilă, care să-l poată duce în lungul drum până pe Corrin. Din munca lui, învăţase deja o lecţie importantă: oamenii erau previzibili dintr-un singur punct de vedere – al propriei lor imprevizibilităţi.

Viaţa este un ospăţ cu arome neaşteptate. Uneori îţi place gustul, alteori nu.

IBLIS GINJO,
Opţiuni pentru eliberarea totală

Sclavii năvăliră în vila robotului malefic, sărbătorind cu o orgie a distrugerii. Prins în flăcările entuziasmului, Iblis conduse un mic grup într-o cursă rapidă prin labirintul de încăperi şi coridoare. Sclavii îl urmară, ca un soi de echipă de lucru, deşi această sarcină anume era mult mai satisfăcătoare,

— Pentru Serena! strigă el cuvintele pe care răsculaţii voiau să le audă. Aceştia preluară înflăcăraţi strigătul.

Undeva înăuntru, spera să-l găsească pe nepăsătorul Erasmus, care ucisese atât de ostentativ un copil neajutorat. Voia de asemenea s-o găsească pe curajoasa mamă care luptase împotriva maşinilor gânditoare. Dacă ar fi putut-o elibera pe Serena Butler, Iblis ar fi transformat-o într-un centru de agregare, în simbolul unei mişcări ample împotriva lui Omnius. Ar fi putut fi undeva pe-aici, în casa cea mare – *dacă* nu era moartă…

Când răsculaţii se năpustiră în clădirea principală, Vorian Atreides îşi făcu drum cu forţa către partea din faţă, înghiontit de iureşul de fiinţe umane. Rebelii călcară în picioare tapiseriile ornamentale şi doborâră statui preţioase. Vor alergă împreună cu ei.

— Serena!

Vocea lui fu înghiţită de tumult. În timp ce tovarăşii lui jefuiau nimicurile de valoare pe care le adunase Erasmus, Vor se repezi direct spre iubitele ei sere.

— Serena! Serena!

Sări peste formele metalice ale roboţilor casnici stricaţi, împrăştiaţi pe coridoare. În faţa lui, intruşii loveau în uşa grea din aliaj metalic de la dulapurile cu ustensile casnice şi apucau scule care puteau fi transformate în arme. Vor trecu printre ei cu forţa şi luă pentru el însuşi un cuţit lung – mai

eficace împotriva oamenilor decât împotriva maşinilor – apoi se grăbi să se întoarcă pe coridor şi alergă până când ajunse în laboratoarele închise ermetic. Era îngrozit că diabolicul robot ar fi putut să facă o ultimă disecţie pe ea, din răzbunare…

Lăsă restul mulţimii să se răspândească prin clădiri. Vor trecu mai departe pe lângă staţiile de securitate abandonate, în complexul care găzduia subiectele umane de experiment. Victime eliberate, cu obraji scobiţi şi ochi torturaţi, se clătinau pe coridoare.

Vor ajunse la un şir de celule de carantină încuiate. Încercă să deschidă uşile grele, fără succes. Prin ferestrele mici, rotunde, văzu oameni înghesuiţi înăuntru, unii cu feţele lipite de plaz, alţii zăcând pe podelele reci de piatră. N-o văzu şi pe Serena printre ei.

Dedesubtul unui ochi electronic ai lui Omnius, scos din funcţiune, găsi mecanismul de decuplare şi descuie celulele. În timp ce captivii disperaţi ieşeau poticnindu-se, Vor îşi croi drum printre ei, strigând după Serena. Prizonierii se agăţau de Vor, clipind dezorientaţi în lumina orbitoare. Nu avea niciun pic de timp pentru ei şi trecu mai departe, continuându-şi căutarea.

În partea din spate a complexului, într-o zonă sterilă care conţinea instrumente chirurgicale ameninţătoare, o găsi în sfârşit pe Serena, prăbuşită pe podeaua murdară de plazbeton, cu ochii închişi, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn provocat de droguri şi s-ar fi târât până acolo. Rochia albă cu auriu era pătată şi sfâşiată, şi avea vânătăi pe faţă şi pe braţe. Zăcea de parc-ar fi fost moartă – sau ar fi vrut să moară.

— Serena?

Îi atinse obrazul.

— Serena, sunt eu, Vorian Atreides!

Deschizând ochii ameţită, Serena se uită la el fără ca la început să-l recunoască. El văzu că nu reuşeşte să se concentreze şi bănui că înota în apele adânci, neexplorate, ale drogurilor tranchilizante. În cele din urmă, femeia şopti:

— Nu mă aşteptam să te mai văd vreodată…

O ajută pe Serena să se ridice în picioare şi o sprijini. Femeia încă se clătina, ca o somnambulă. În grădina din spate, bazinele ruinate erau îmbibate de sânge, dar Vor găsi o mică fântână rămasă neatinsă, înconjurată de ferigi dese. Luă în pumni apă rece, curată, iar ea bău cu lăcomie, străduindu-se să alunge ceaţa drogurilor. Apoi tânărul înmuie o cârpă zdrenţuită şi o folosi ca s-o şteargă pe faţă şi pe braţe.

Serena părea că nu vrea nimic altceva decât să alunece pe podea, pierzându-şi din nou cunoştinţa, dar se luptă cu această dorinţă şi se apucă mânioasă de perete, ţinându-se drept.

— De ce-ai venit?

— Să te duc înapoi pe Salusa Secundus.

Ochii ei fermecători, sticloşi din cauza suferinţei şi înceţoşaţi de drogurile vlăguitoare ale lui Erasmus, prinseră viaţă.

— Poţi face asta?

El încuviinţă, încercând s-o îmbărbăteze cu încrederea lui, dar întrebându-se cum o să găsească din nou *Călătorul Visurilor.*

— Ocazia n-o să ne aştepte prea mult.

Chipul Serenei se lumină cu o scânteie de putere şi de speranţă.

— Salusa… Xavier al meu…

El se încruntă la auzul numelui, dar se concentră asupra provocării care-l aştepta.

— Trebuie să scăpăm de-aici. Străzile sunt periculoase, în special pentru noi.

Acum că avea un scop, Serena îşi adună energia prin simpla forţă a voinţei. Când el se întoarse să o conducă departe de acest loc plin de amintiri îngrozitoare, se treziră faţă în faţă cu Iblis Ginjo. Şeful de echipă, roşu la faţă şi zâmbind larg, stătea chiar în cadrul uşii.

— Aici eraţi! Femeie binecuvântată, oamenii şi-au aruncat lanţurile pentru a-l răzbuna pe copilul tău ucis!

Vor o prinse protector de braţ, iar chipul i se întunecă.

— Trebuie s-o scot din locul ăsta!

Nu era obişnuit să i se pună cuvintele la îndoială, nici măcar de către alt om de încredere, dar conducătorul gloatei încă îi bloca drumul.

Curios, Iblis părea mai încrezător în puterea lui de convingere decât în orice armă.

— Această femeie este vitală pentru continuarea revoluţiei. Gândeşte-te la suferinţa pe care a îndurat-o. Tu şi cu mine nu suntem duşmani. Trebuie să ne unim ca să răsturnăm…

În timp ce vocea lui Iblis răsuna ca şi cum ar fi ţinut un discurs, Vor înălţă cuţitul lung pe care îl luase, ţinându-l ameninţător.

— Cândva aş fi putut fi duşmanul tău, dar acum nu mai sunt. Mă numesc Vorian Atreides…

Iblis arăta nesigur.

— Atreides? Fiul lui Agamemnon?

Chipul lui Vorian se tulbură, dar lama din mâna lui nu se clinti.

— Trebuie să port această povară. Pentru a mă răscumpăra, o să mă asigur că Serena e la adăpost, Omnius va aduce curând întăriri, chiar dacă vin de pe alte lumi sincronizate. Nu lăsaţi câteva zile de succes ameţitor să vă orbească în privinţa a ceea ce pot face maşinile gânditoare. Revolta voastră de aici e condamnată!

Într-un vârtej de vorbe, Iblis explică la ce se gândea, cum dorea ca Serena să inspire o revoltă tot mai întinsă care să-l strivească pe Omnius pe Pământ.

— Poţi face mişcarea noastră mult mai puternică… Serena Butler şi amintirea copilului ei ucis îi va strânge şi pe alţii în jurul nostru. Gândeşte-te ce-ai putea înfăptui!

În oricare alt moment, Serena ar fi putut să simtă chemarea şi s-ar fi dăruit binelui atâtor oameni în suferinţă. Făcea parte din firea ei, din nucleul personalităţii ei. Dar asasinarea nevinovatului Manion îi înăbuşise flăcările dreptăţii şi pasiunii, ucigând nu doar copilul, ci şi o parte

din inima ei.

— Cauza ta e dreaptă, Iblis, vorbi Serena, dar sunt epuizată de toate ororile pe care le-am îndurat. Vorian mă duce înapoi pe Salusa. Trebuie să-l văd pe tatăl meu… şi să-i spun lui Xavier ce s-a întâmplat cu fiul lui.

Ochii lui Iblis se întâlniră cu ai ei, ca şi cum ar fi fost conectaţi între ei cu o rază de energie. Nu voia să şi-o înstrăineze, nu dacă voia ca ea să-i fie de vreun folos. Gândurile i se învârteau în minte, căutând un punct de sprijin. De luni de zile construise o organizaţie de rebeli, dar acum simţea că nu şi-ar fi putut atinge niciodată întregul potenţial fără această tânără remarcabilă şi fără ceea ce reprezenta ea. N-ar fi putut obţine niciodată fervoarea religioasă necesară.

Ochii întunecaţi ai lui Iblis fulgerară, agăţându-se de situaţia schimbată.

— O lume a Ligii? Spune-mi, Atreides, cum o să poţi să scapi vreodată de pe Pământ?

— Cred că am o posibilitate – nava mea, *Călătorul Visurilor.* Dar nu mai pot întârzia.

Iblis se hotărî într-o clipă. Ştia că această luptă putea creşte pas cu pas, întinzându-se pe tot Pământul şi dincolo de el. Dar poate că ar fi fost mai bine condusă dintr-un alt loc. Ar fi putut-o urmări răspândindu-se de la o lume la alta.

— Atunci plecăm împreună. Voi vorbi Ligii, voi convinge nobilii să trimită întăriri aici. Trebuie să ajute cauza noastră!

În camerele alăturate se auzeau zgomote de distrugere, de plaz spart, strigăte violente.

— Vă pot escorta în siguranţă cu ajutorul adepţilor mei. Nu ne vor împiedica.

Iblis părea foarte rezonabil, extrem de convingător.

— Nu veţi scăpa din complex dacă nu vă ajut eu…

Vor se uită la el cu ochii cenuşii şi severi, dorind s-o ia pe Serena de acolo – şi nevrând să aibă nimic de-a face cu acest aţâţător la răscoală. Ea îl apucă de braţ, părând mult mai în putere.

— Te rog, lasă-ne doar să plecăm. Vreau să las în urmă Pământul şi tot coşmarul asta!

Doi dintre oamenii lui Iblis ieşiră dintr-un coridor, urmaţi de încă trei. Se uitară la el, aşteptând ordine. Conducătorul rebelilor trebuia să lase pe cineva în urmă care să ţină flacăra aprinsă pe Pământ în timp ce încerca să adune în jurul lui restul oamenilor liberi. Cineva în care avea încredere…

Se gândi la secundantul cei voinic al lui Eklo şi la reţeaua de contacte şi de informaţii a cogitorului.

— Aduceţi-l la mine pe Aquim. Imediat!

*

În timp ce stătea în piaţă, în faţa vilei ruinate, faţă în faţă cu Iblis şi cântărind cererea celuilalt bărbat, Aquim era sfâşiat între moştenirea sa genetică de fiinţă umană şi obligaţiile pe care şi le asumase prin jurământ faţă de cogitori.

— Nu mai eşti neutru, vorbi Iblis. Şi nici Eklo… Trebuie să ne ajuţi să ducem totul până la capăt. Am nevoie de cineva în care să am încredere că va ţine aprinsă flacăra revoltei aici, în timp ce eu mă duc să obţin sprijin suplimentar din partea Ligii.

Aquim părea copleşit.

— Asta ar putea lua luni de zile…

— Atât de repede ne poate duce o navă.

Puse cu însufleţire mâinile pe umerii călugărului.

— Prietene, mi-ai spus cândva că ai condus un detaşament de oameni împotriva maşinilor şi că ai avut câteva succese. Adu-ţi aminte ce mi-a spus cogitorul tău: nimic nu este imposibil.

Călugărul ezită, adunându-şi curajul.

— E o mare diferenţă între a conduce un detaşament şi a conduce mii de oameni.

— În zilele dinainte de a prinde gust pentru semuta, n-ai

fi făcut deosebirea.

— Semuta nu mă moleşeşte! Mă face mai ager!

Iblis zâmbi.

— Mă pricep să aleg oameni şi îmi dau seama de talentele tale. Mai există şi alţii pe care i-aş putea alege, dar niciunul în care să am atâta încredere ca tine. Pe lângă experienţa ta în luptă, ai căpătat şi o mare înţelepciune, în urma asocierii cu cogitorul. Eşti omul potrivit pentru asta, Aquim!

Bărbatul masiv încuviinţă încet, pe măsură ce acceptarea îşi făcea loc în mintea lui.

— Da. Eklo ar vrea să fac asta.

*

Înainte de plecare, Iblis o duse pe Serena în locul în care ascunsese şi protejase trupul fiului ei ucis. Pusese silueta frântă a micului Manion într-una dintre dependinţele lui Erasmus chiar când revolta începea să se întindă.

Acum, Serena stătea ca o statuie a unei zeiţe mânioase, rece şi puternică, atunci când întinse mâna şi atinse învelişul din polimer transparent care proteja chipul angelic, ca de ceară. O peliculă rezistentă cuprindea copilul – exact la fel cum omorârea acestui nevinovat lipsit de apărare avea să înghită maşinile gânditoare.

— L-aţi… l-aţi conservat?

— E o peliculă de etanşare folosită pentru sclavii care mor la muncă.

Iblis stărui pe lângă ea, încercând s-o facă să înţeleagă ce făcuse.

— Alţii trebuie să ştie ce s-a întâmplat aici, Serena. Îşi vor aminti de fiul tău şi tot ceea ce a însemnat el. Vom construi un mausoleu magnific pentru el, păstrându-l într-o vitrină de plaz pentru ca toţi oamenii liberi să-l poată vedea.

Se uită spre Vorian Atreides.

— Nu trebuie să subestimăm niciodată valoarea unui

simbol.

— Un sanctuar? Nu te grăbeşti, Iblis? comentă Vor, luptând cu nerăbdarea. Revolta nu a câştigat încă.

Serena luă băieţelul în braţe; era foarte uşor.

— Dacă ne întoarcem pe Salusa Secundus, trebuie să-l iau cu mine. Tatăl lui… merită să-l vadă măcar o dată.

Înainte ca Vor să apuce să protesteze, Iblis ridică vocea:

— *Toţi* trebuie să-l vadă! Asta ne poate ajuta să unim Liga. Trebuie să-i convingem să ofere ajutor sclavilor de pe Pământ, înainte de a fi prea târziu. Dacă nu reuşim, vor fi mult mai multe victime.

Văzând cât de mult însemna pentru Serena, Vor îşi îndreptă umerii şi nu mai făcu nicio obiecţie.

— Dacă nu plecăm repede, va fi prea târziu pentru noi toţi.

Încă ţinând la piept silueta conservată a lui Manion, Serena înălţă capul.

— Sunt gata. Să mergem să găsim *Călătorul Visurilor.*

Există o infinitate de relaţii implicând maşinile şi fiinţele biologice.

Intrare în baza de date a lui Omnius

Vor, Serena şi nepoftitul Iblis găsiră şi rechiziţionară o navetă de pasageri la o platformă de aterizare de pe moşia lui Erasmus. Nu aveau cu ei niciun fel de provizii sau de bunuri, în afară de trupul conservat al micului Manion. În timp ce sclavii răsculaţi continuau să răscolească vila, Vor şi însoţitorii săi se îndepărtară în zbor de învălmăşeală. Nu văzură nici paznici roboţi regrupându-se, nici neocymeci ieşiţi după pradă. Şi niciun titan. Nu se arăta niciunul…

Micul aparat plutea lin, ocolind, ţinându-se la marginea reţelei oraşului şi departe de partea cea mai rea a tulburărilor. În zilele Vechiului Imperiu, pe această parte a dealului fusese un cartier exclusiv de case cu terasă şi grădini. Reşedinţele fuseseră abandonate după cucerirea de către maşinile gânditoare, căzând în ruină. Numai scheletele durabile de piatră şi aliaje metalice mai rămăseseră.

Memoriile lui Agamemnon dispreţuiseră viaţa de zi cu zi a oamenilor din Vechiul Imperiu, dar acum Vor simţea nevoia să pună totul la îndoială. Tristeţea îl copleşea, împreună cu un sentiment reînnoit de ruşine. Mulţumită Serenei, observa unele lucruri pentru prima oară, având parte de gânduri tulburătoare. Era ca şi cum în faţa lui s-ar fi deschis un nou univers, iar el în lăsa pe cel vechi în urmă.

Cum reuşiseră maşinile să-i ascundă atât de multe? Sau Vor şi-o făcuse cu mâna lui, orb la ceea ce era evident? Înregistrări istorice cuprinzătoare îi stătuseră întotdeauna la dispoziţie pe *Călătorul Visurilor,* dar el nu se ostenise niciodată să se uite. Luase de bune relatările tatălui său…

Când îi spuse Serenei ce descoperise, un surâs amar îi curbă colţurile gurii.

— Poate că există până la urmă o speranţă pentru tine, Vorian Atreides. Ai multe de recuperat – ca fiinţă umană.

În curând apărură clădirile albe ale spaţioportului, buncărele militare ale maşinilor, senzorii şi armele grele. Vor transmise codurile de acces familiare pe care le folosise întotdeauna pe *Călătorul Visurilor,* iar paznicii roboţi permiseră trecerea vehiculului mic şi rapid.

Cât mai repede posibil, Vor aduse naveta într-un hangar şi opri toate sistemele. Chiar în faţă, printre platformele de descărcare, macarale şi cisterne de realimentare, erau aşezate tot felul de nave spaţiale. Echipe de maşini lucrau la aparatele de cursă lungă, pregătindu-le pentru plecare.

Călătorul Visurilor, negru-argintiu, se afla printre ele, aşa cum sperase Vor.

— Grăbeşte-te, zise el, luând-o pe Serena de mână. Iblis alerga la un pas în urma lor, purtând un alt pistol mare pe care pusese mâna – destul de slabă protecţie dacă soldaţii roboţi se hotărau să lanseze un atac.

Vor formă pe tastatura unui panou codul de acces şi se strecură prin uşa *Călătorului Visurilor.*

— Aşteptaţi-mă. Dacă merge, mă întorc imediat.

Trebuia să se ocupe de Seurat însuşi.

Înăuntru, Vor auzi zgomotul automatelor de întreţinere care instalau o celulă de combustibil de rezervă. Când ajunse pe puntea de comandă, nu se strădui să-şi ascundă zgomotul paşilor. Seurat l-ar fi detectat oricum.

— Ţi-ai avariat nava, bătrân creier metalic? întrebă Vor. N-ai putut să zbori fără mine?

— Rebelii au tras în nava mea când am transportat roboţi de luptă pentru reamplasarea tactică. Unul dintre motoare a suferit pagube minime. Stricăciuni superficiale la carcasă.

Căpitanul robot îşi mută corpul rezistent, fibros, pentru a ajusta parametrii sistemelor deschise. Filamentele lui optice se concentrară asupra unui vizor care-i permitea să monitorizeze lucrările de ultim moment de pe punţile inferioare.

În cele din urmă, spuse:

— Mi-ar fi de folos ajutorul tău, Vorian Atreides. Unul dintre automate pare să se fi defectat. Toate cele bune fac

reparaţii de urgenţă la roboţii de luptă.

Vor ştia că trebuie să se mişte repede.

— Dă-mi voie să arunc o privire.

— Observ că ţi-ai schimbat garderoba, zise Seurat. Cu sclavii rebeli alergând pe străzi, uniforma lui Omnius nu mai era după ultima modă?

Vor nu se putu stăpâni să nu chicotească, în ciuda încordării.

— Oamenii *se pricep* mai bine la modă decât maşinile!

Se apropie de prietenul său mecanic, iar privirea i se fixă asupra unui mic întrerupător de acces de pe un panou inferior protejat al corpului de robot. Deşi era acoperit cu metalfluid şi protejat de fibre interconectate, Vor ştia că ar fi fost destul de simplu să blocheze accesul energiei de propulsie, să scurtcircuiteze transformatorul şi să-l paralizeze practic pe căpitanul robot.

Cotrobăi într-unul din buzunare, ca pentru a căuta ceva, şi scoase o unealtă universală. Simulând stângăcia, bâjbâi, se aplecă – şi cu o scurtă mişcare în sus, înţepeni unealta în întrerupătorul de pe partea laterală a corpului lui Seurat. Un impuls al sondei arse sursa de energie a robotului.

Căpitanul mecanic tresări, apoi se opri complet. Deşi ştia că nu-l deteriorase ireparabil pe Seurat, Vor simţi un ghimpe de vinovăţie şi de tristeţe.

— Îmi pare rău pentru asta, bătrâne creier metalic.

Auzi zgomote în spatele lui şi, răsucindu-se, îi văzu pe Iblis şi pe Serena păşind pe punte.

— V-am zis să mă aşteptaţi.

Iblis făcu un pas înainte, cu încrederea recâştigată, ca şi cum ar fi fost din nou la comandă.

— Termină treaba. Distruge maşina gânditoare.

Se apropie de căpitanul nemişcat, ridicând o unealtă grea.

— Nu!

Mânios, Vor se aşeză între şeful de echipă şi robotul întins pe podea.

— Am zis nu. Nu Seurat! Dacă vrei să zburăm de-aici,

ajută-mă să-l dau jos din navă. Nu va mai face necazuri nimănui.

— Încetaţi amândoi să mai pierdeţi vremea, exclamă Serena.

Ezitând, Iblis îl ajută pe Vor să tragă robotul masiv până la o uşă laterală, care se deschidea pe o platformă neocupată de lângă un încărcător de tablete de combustibil. Îl lăsară pe căpitan singur, printre resturi şi echipamente.

Vor rămase pentru o clipă cu privirea aţintită asupra propriei lui reflexii în chipul familiar de oglindă, amintindu-şi câteva dintre glumele stupide pe care le spusese prietenul lui şi jocurile militare inovatoare pe care le jucaseră împreună. Seurat nu-i făcuse niciodată niciun rău…

Dar Vorian Atreides, renăscut, prefera să fie cu Serena printre oamenii liberi, indiferent ce era silit să lase în urmă.

— Într-o zi mă voi întoarce, şopti el, dar nu pot şti în ce împrejurări, bătrâne creier metalic.

În timp ce Vor pilota nava de actualizări, îndepărtându-se de Pământ, Iblis privea planeta printr-un hublou, urmărind-o cum devine tot mai mică, odată cu distanţa. Se gândi la revolta planetară pe care o declanşase, speră ca Aquim să se descurce bine şi ca rebeliunea să reuşească. Poate, cu înţelepciunea cogitorului Eklo, călugărul putea să aducă ordinea în această demenţă şi să opună o rezistenţă eficientă împotriva lui Omnius.

Dar Iblis nu credea că se va întâmpla aşa. Maşinile erau prea puternice, lumile sincronizate prea numeroase. În ciuda muncii sale, bănuia că această revoltă iniţială era condamnată la eşec, în afară de cazul în care putea aduce imediat în ajutor Liga Nobililor.

Oamenii au fost necugetaţi când şi-au construit proprii competitori cu o inteligenţă echivalentă cu a lor. Dar nu se puteau stăpâni.

BARBAROSSA,
Anatomia unei revolte

Flăcările se înălţau din edificiile splendide şi goale – o sfidare pentru epoca de aur a titanilor. Gloatele umane, în delir din cauza eliberării lor smintite, alergau urlând pe străzi, aruncând pietre sparte şi explozivi improvizaţi.

Agamemnon clocotea la vederea distrugerilor înspăimântătoare pe care rebelii le provocaseră deja monumentelor şi magnificelor pieţe. Rebelii îl uciseseră chiar şi pe Ajax, deşi crudul titan îşi atrăsese probabil singur pedeapsa asupra lui. Şi totuşi, se dovedea încă o pierdere serioasă, la fel ca şi Barbarossa.

Paraziţi! Barbarii nu înţelegeau libertatea sau liberul arbitru; nu aveau niciun simţ al civilizaţiei sau al cumpătării, şi nu meritau să fie mai mult decât nişte sclavi. Chiar şi asta ar fi putut însemna prea multă bunătate faţă de ei.

Generalul cymec păşea pe străzi în forma mătăhăloasă de războinic. Îi împrăştia pe oameni, îi arunca în aer, îi strivea de pereţi. Unii dintre cei mai curajoşi aruncau după el cu obiecte ascuţite, care ricoşau de corpul blindat. Din nefericire, nu putea pierde vremea să-i zdrobească pe toţi.

În schimb, Agamemnon îşi croi drum către cel mai apropiat spaţioport, sperând să-şi găsească fiul în tot acest haos. Dacă rebelii violenţi îl răniseră pe Vorian – cel mai bun dintre cei treisprezece fii de până acum – atunci avea să stârnească un adevărat măcel. Verificase înregistrările şi, din ceea ce aflase, *Călătorul Visurilor* aterizase la spaţioport; fuseseră folosite şi codurile de acces ale lui Vor, dar rapoartele erau confuze.

Titanul încă nu reuşea să înţeleagă amploarea războiului din jurul lui. Timp de secole, domnia maşinilor gânditoare

dăinuise necontestată. Cum putuseră deveni docilele fiinţe umane atât de iuţi la mânie? Nu conta. Avea să-i lase pe Omnius şi gărzile lui de roboţi să se ocupe de neplăceri.

Deocamdată, Agamemnon încerca să-şi găsească propriul fiu. Avea priorităţile lui. Spera că Vor nu încurcase lucrurile...

Când cymecul se năpusti pe spaţioport, văzu trei nave de marfă în flăcări, cu celulele de combustibil şi compartimentele de motoare aruncate în aer de sabotori. Maşinăriile stingătoare de incendii încercau să domolească focul înainte de a se produce şi alte pagube.

Titanul furios păşea pe pavajul topit, căutând platforma care găzduia *Călătorul Visurilor* după reparaţii. Fu îngrozit să găsească nava de actualizări plecată şi reţeaua de aterizare lucind încă în infraroşu de la flăcările evacuate. Folosind senzorii termali ai tijelor mentale, văzu dâra de condensare pe cale de a se risipi, de pe traseul pe care vehiculul traversase atmosfera.

Cu un sentiment de frustrare şi de surpriză tot mai pronunţat, îl găsi pe Seurat scos din funcţiune, pe o platformă din afara razei de pericol marcate în jurul jeturilor de protecţie. Robotul zăcea nemişcat, o statuie din polimeri metalici şi circuite neuroelectrice, întinsă pe spate. Rebelii îl atacaseră pe Seurat, îl doborâseră... dar nu-l distruseseră!

Nerăbdător, îngrijorat pentru Vorian, Agamemnon reporni sistemele robotice cu un gest rapid al braţelor manipulatoare. Când Seurat reveni brusc la starea de conştienţă, scană spaţioportul cu mulţimea de filamente optice, orientându-se.

— Unde-i *Călătorul Visurilor?* întrebă Agamemnon. Unde-i fiul meu? Trăieşte?

— În maniera lui tipic impetuoasă, fiul tău m-a luat prin surprindere. El m-a dezactivat.

Seurat privi zona de decolare şi trase imediat concluzii.

— Vorian trebuie să fi luat nava. El ştie cum s-o piloteze.

— E un laş? Fiul *meu?*

— Nu, Agamemnon. Cred că s-a alăturat rebelilor şi fuge

împreună cu alţi oameni.

Văzu cymecul tresărind, mânios din cauza trădării.

— E o glumă foarte proastă, adăugă Seurat.

Cuprins de furie, Agamemnon îşi roti axa corpului şi se îndepărtă. O navă de luptă goală se afla pe o platformă din apropiere, încărcată cu armament şi perfectă pentru urmărire. Deja, oamenii sălbatici alergau spre aparat, dornici s-o confişte pentru ei înşişi – ca şi cum orice *hrethgir* ignorant ar fi putut să piloteze un asemenea vehicul sofisticat.

Ridicând braţele-tunuri, cymecul îşi dădu frâu liber cu aruncătoarele de flăcări la maximum, incendiind criminalii umani şi transformându-i în lumânări unduitoare de carne arzândă. Câteva clipe mai târziu, călcă pe lângă cadavrele înnegrite şi se conectă la nava automată. La comanda transmisă de Agamemnon, braţele apucătoare ale navei de război se întinseră în faţă, pivotând spre exterior pentru a demonta containerul creierului şi pentru a abandona forma-războinic. Sistemele navei ridicară containerul cymecului şi instalară creierul lui Agamemnon în lăcaşul de comandă.

Aparatul lucios era rapid, cu armele încărcate şi gata de bătălie. Vorian ar putea avea un avantaj, dar *Călătorul Visurilor* era un aparat mai lent, proiectat pentru curse lungi. Agamemnon ar trebui să poată micşora distanţa.

Cufundat în electrofluidul cald, creierul lui se adaptă la senzorii navei, conectându-se cu tijele mentale, până când simţi că vehiculul spaţial devine noul lui corp. Agamemnon decolă de pe spaţioport.

Hiperaccelerând, începu să se apropie de pradă.

*

Vor Atreides cunoştea tacticile de luptă spaţială şi manevrele evazive, pentru că Seurat îi dăduse voie să preia comenzile navei de actualizări de multe ori. Dar când părăsi clocotul răscoalei de pe Pământ, pilota *Călătorul Visurilor*

de unul singur pentru prima oară, lăsându-l în urmă pe Seurat, însoţitorul lui de atâta vreme.

Plecă de pe Pământ pe o traiectorie în linie dreaptă, care l-ar fi dus afară din sistemul solar. Spera ca proviziile şi sistemele de susţinere a vieţii de pe nava de actualizări să fie suficiente pentru a-i ţine în viaţă pe el şi pasagerii lui în luna de care avea nevoie ca să ajungă pe Salusa Secundus. În timpul evadării frenetice, nu se gândise niciodată câţi oameni poate susţine *Călătorul Visurilor,* dar acum nu avea de-ales.

Cu nervozitate, Iblis Ginjo se uita prin hublouri, cercetând imensitatea spaţiului. Nu mai văzuse niciodată asemenea privelişti. Privi cu gura căscată suprafaţa vastă şi ciupită de vărsat a Lunii în timp ce treceau pe lângă ea şi continuau să se îndepărteze.

— Când ajungem destul de aproape de Salusa, vorbi Serena încrezătoare, prinsă în centuri de scaun, Liga Nobililor ne va proteja. Xavier va veni după mine. El… a venit întotdeauna până acum.

Călătorul Visurilor traversă orbita lui Marte, apoi pătrunse printr-un culoar prin centura de asteroizi. Vor continuă să câştige viteză îndreptându-se direct spre puţul de gravitaţie uriaşă a lui Jupiter. Putea folosi atracţia gravitaţională a gigantului gazos pentru a-şi corecta cursul, mărindu-şi momentul unghiular ca într-o praştie.

În senzorii din spate, Vor văzu o navă de luptă singuratică care se repezea către ei cu o viteză atât de mare încât imaginea ei era deplasată spre violet, dând o indicaţie falsă asupra poziţiei sale. Niciun om n-ar fi putut supravieţui unei asemenea acceleraţii.

— N-o să fie uşor, remarcă Vor.

Serena îl privi uimită.

— Nimic din toate astea n-a fost uşor până acum.

Vor urmări cu atenţie nava de război care se apropia. Cunoştea posibilităţile *Călătorului Visurilor.* Cu luni în urmă, când folosise manevre tactice extreme pentru a scăpa de Armada Ligii pe Giedi Prime, Vor nu visase niciodată că ar fi

putut avea nevoie de abilităţile sale pentru a fugi de maşinile gânditoare care-l crescuseră, îl instruiseră… şi-l înşelaseră.

Într-un schimb direct de focuri, nava de actualizări n-ar fi putut depăşi ca putere de foc nici măcar un mic interceptor. Blindajul carcasei *Călătorului Visurilor* ar fi putut rezista o vreme, dar Vor nu putea ocoli sau păcăli prea multă vreme, cu manevre abile, nava de luptă care se apropia.

Jupiter se desluşea în faţa lor, o sferă difuză în culori pastelate, cu vârtejuri de nori şi furtuni destul de mari încât să înghită Pământul cu totul. După ce analiză raportul senzorilor, Vor îşi dădu seama de capacităţile navei urmăritoare. Chiar şi fără arme semnificative, *Călătorul Visurilor* avea mult mai mult combustibil, motoare mai puternice şi blindaj mai gros – plus inteligenţa lui Vor. Ar fi putut reuşi să folosească avantajele care-i stăteau la dispoziţie…

Interceptorul lansă patru salve de proiectile, dintre care numai unul lovi carcasa navei de actualizări, explodând în partea de jos. Undele de şoc răsunară prin *Călătorul Visurilor* ca şi cum acesta ar fi fost un gong uriaş. Cu toate acestea, instrumentele nu raportară nicio pagubă semnificativă.

— Trebuie să fugim!

Iblis intrase în panică.

— Încearcă să ne paralizeze!

— Asta-i o presupunere optimistă, comentă Vorian. Credeam că vrea să ne distrugă.

— Lasă-l să piloteze, se răsti Serena la nervosul conducător rebel.

Dintr-o dată sosi un impuls de comunicaţii, iar în difuzoarele din interiorul *Călătorului Visurilor* răsună o voce sintetizată familiară, care-l făcu pe Vor să simtă un fior rece pe dinăuntru.

— Vorian Atreides, ţi-ai încălcat jurământul de loialitate. Eşti un trădător, nu numai faţă de Omnius, dar şi faţă de *mine.* Nu te mai consider fiul meu!

Vor înghiţi cu greutate înainte de a răspunde.

— M-ai învăţat să-mi folosesc mintea, tată, să iau decizii de unul singur şi să-mi exersez talentele. Am aflat adevărul, ştii? Am descoperit ce s-a întâmplat în Epoca Titanilor, şi seamănă foarte puţin cu basmele din memoriile tale! M-ai minţit tot timpul!

Ca răspuns, Agamemnon mai lansă câteva proiectile, dar acestea se duseră aiurea. Vor trase propriile focuri defensive împrăştiate. Acestea explodară formând o barieră distructivă care sili interceptorul-maşină să se abată de la cursul său. Vor nu irosi timp sau puterea motoarelor încercând să manevreze mai rapid decât nava lustruită.

În schimb, schimbă cursul astfel încât *Călătorul Visurilor* să treacă mai aproape de influenţa gravitaţională a lui Jupiter. Forţă motoarele la maximum, fără să-şi facă griji pentru presiune sau pentru stricăciuni. Dacă nu reuşea să scape acum, prudenţa excesivă n-ar mai fi contat câtuşi de puţin.

Giganta gazoasă se apropia de ei ca un far, ca un cântec de sirenă al fizicii. Agamemnon lansă încă o salvă de obuze explozive, dintre care una detonă foarte aproape de motoarele *Călătorului Visurilor.*

Vor se simţea calm şi încrezător, cu mintea îndreptată spre ceea ce făcea. Aşezat lângă el, Iblis era cenuşiu la faţă şi scăldat în sudoare. Şeful de echipă rebel se întreba probabil dacă n-ar fi avut o şansă mai mare de supravieţuire rămânând pe Pământ…

— Nu trebuie decât să ne provoace o avarie, zise Vor, evaluând situaţia cu calm. Dacă reuşeşte să ne scoată motoarele din funcţiune chiar şi pentru câteva minute, nu vom mai putea să scăpăm de pe această orbită hiperbolică. Agamemnon ar putea atunci să rămână în urmă şi să se uite cum plonjăm încet în atmosfera lui Jupiter şi luăm foc… Se va delecta cu asta.

Serena încleştă mâinile pe braţele scaunului. Ca şi cum răspunsul ar fi fost evident, îi spuse lui Vor:

— Atunci nu-l lăsa să ne strice motoarele!

În timp ce generalul cymec continua să tragă în ei focuri de hărţuire, Vor făcu o nouă serie de calcule. Folosind subsistemele computerului de cursă lungă al *Călătorului Visurilor,* reprogramă repede coordonatele de navigaţie. Nava de actualizări porni urlând înainte, un proiectil lipsit de graţie care acceleră chiar când atinse atmosfera rarefiată a lui Jupiter, ostatic al mecanicii orbitale.

— N-ai de gând să iei nicio măsură? întrebă Iblis.

— Legile fizicii rezolvă totul în locul nostru. Dacă Agamemnon se osteneşte să facă nişte calcule, o să vadă şi singur cum trebuie acţionat. *Călătorul Visurilor* are destul combustibil şi viteză ca să accelereze în jurul lui Jupiter şi să scape de atracţia gravitaţională. În schimb, în interceptorul acela mic, în afară de cazul în care tatăl meu întrerupe urmărirea în… — aruncă o privire în jos, către panou – cincizeci şi patru de secunde, nu va mai putea scăpa de atracţie. Va cădea în spirală va arde în interiorul lui Jupiter!

Interceptorul continua să se apropie, trăgând cu armele, fără să provoace pagubele pe care le dorea pilotul său.

— *El* ştie asta? întrebă Serena.

— Tatăl meu o să ştie…

Vor verifică din nou coordonatele.

— Aşa cum stau lucrurile acum, abia dacă are destul combustibil ca să se întoarcă pe Pământ. Dacă mai aşteaptă chiar şi zece secunde mă îndoiesc că va supravieţui aterizării la întoarcere.

Lui Iblis îi fremătau nările.

— Asta ar fi şi mai lipsit de sens decât să se lase înghiţit de norii lui Jupiter…

În spatele lor, aparatul care-i urmărea coti brusc, aprinzându-şi motoarele ca să se îndepărteze de gigantul gazos, în unghi ascuţit. *Călătorul Visurilor* plonja înainte, atingând norii voluminoşi până când partea de dedesubt a carcasei se încinse la roşu din cauza frecării. După câteva clipe, Vor îi trase afară pe partea cealaltă a planetei şi acceleră, smulgându-se din legăturile elastice ale

gravitaţiei şi făcând un salt în spaţiul interstelar.

Reglând senzorii de mare distanţă, Vor verifică dacă interceptorul reuşise să se smulgă din strânsoarea lui Jupiter. Îl văzu pe urmăritorul lor întorcându-se spre Pământ, pe un curs prin care-şi conserva impulsul şi combustibilul.

Apoi Vor porni spre sanctuarul nesigur al lumilor Ligii…

Acum, că pierduse întrecerea, şi ştiind că Vorian îi va ajuta cu siguranţă pe oamenii nedomesticiţi în rezistenţa lor continuă, Agamemnon, furios, cugeta. Având prea puţin combustibil ca să accelereze, avea să fie un drum lung şi frustrant de plicticos până pe Pământ.

După sosire, totuşi, se va salva de umilinţă pe socoteala celorlalţi sclavi nesupuşi. Aveau să regrete din plin ziua în care ascultaseră vreodată cuvinte nesăbuite de revoltă.

Aristotel a siluit raţiunea. A implantat în şcolile dominante de filosofie credinţa atrăgătoare că poate exista o separare clară între minte şi trup. Acest lucru a dus în mod natural la iluzii derivate, cum ar fi aceea că puterea poate fi înţeleasă fără a o folosi, sau că bucuria poate fi extrasă complet din nefericire, că pacea poate exista în absenţa totală a războiului sau că viaţa poate fi înţeleasă fără moarte.

ERASMUS,
Note de pe Corrin

Cu nouă secole în urmă, după ce evoluase într-o inteligenţă supremă distribuită pe mari suprafeţe, hipermintea-computer stabilise un control eficient asupra tuturor cymecilor, roboţilor şi oamenilor de pe lumile sincronizate. Omnius continuase să evolueze şi să-şi extindă influenţa, creând pentru el însuşi tot mai multe reţele complicate.

Acum, când tulburările surprinzătoare se răspândiră peste tot în oraşele Pământului, Omnius observă totul cu ajutorul legiunii sale de ochi emiţători. Urmărind răsculaţii exaltaţi, care ardeau clădirile şi distrugeau instalaţiile, hipermintea descoperi că avea o zonă oarbă supărătoare.

Nici măcar în cei mai loiali oameni nu se putea avea vreodată încredere. Erasmus fusese tot timpul îndreptăţit în acuzaţiile sale. Iar acum, sâcâitorul robot fugise de pe Pământ, abandonându-şi la cheremul gloatei vila jefuită.

Omnius lansă miliarde de comenzi, monitorizând şi instruind forţele maşinilor, trimiţându-le la atacuri concentrate asupra *hrethgirilor* agresivi. Deja, sute de mii de sclavi fuseseră măcelăriţi. Când roboţii lui aveau să zdrobească în sfârşit această revoltă, simpla curăţenie avea să devină un efort major.

Sub impulsul vandalismului lor sălbatic, insurgenţii îşi îndreptaseră ura cea mai înverşunată împotriva cymecilor. Maşinile cu minţi umani erau, după aprecierea lui Omnius,

problematice, veriga cea mai slabă din lumile sincronizate. Cu toate acestea, agresivele creiere umane erau folositoare în împrejurări care cereau cruzime extremă şi violenţă la un nivel pe care maşinile conştiente de sine nu-l puteau atinge. În momente ca acesta, de pildă…

Omnius transmise ordine urgente tuturor titanilor rămaşi în vecinătatea Pământului – lui Juno, Dante şi Xerxes, ca şi lui Agamemnon care era pe drumul de întoarcere din urmărirea zadarnică a fiului său Vorian. Pentru a reprima această răscoală, trebuiau să ia orice măsură pe care-o simţeau necesară.

Judecând după experienţa trecută, titanii ar trebui să fie încântaţi de această însărcinare…

Într-un deşert pietros de pe un continent aflat departe de revolta iniţială, Juno se afla în mijlocul unei demonstraţii de interogare sub tortură pe subiecte umane vii. Xerxes şi Dante monitorizau cu atenţie desfăşurarea, dar nu participau direct.

În timp ce o mulţime de neocymeci studiau fiecare mişcare, femeia-titan stătea în mijlocul unei arene-şcoală, în corpul ei mecanic complicat. La îndemâna braţelor graţioase de metal ale lui Juno, un tânăr subţire şi o femeie între două vârste zăceau legaţi pe nişte mese, zvârcolindu-se.

Dintr-o dată, impulsul mesajului lui Omnius îi izbi sistemele de recepţie cu asemenea forţă încât delicata mână chirurgicală a lui Juno tresări, înfigând acul adânc în ţesutul cerebral. Tânărul tăcu, fie mort, fie în comă. Juno nu pierdu vremea să afle care dintre variante era adevărată. Apelul lui Omnius îi solicita întreaga atenţie.

— Trebuie să plecăm imediat, anunţă ea.

Cu o mişcare rapidă, Xerxes înfipse un pumn de ace în pieptul femeii umane. Până când ea încetă să se zbată,

neocymecii plecaseră deja din arena de demonstraţii, cu mare larmă.

Cu mişcări iuţi şi eficiente, cei trei titani îşi schimbară delicatele corpuri pentru tortură cu formele-războinic cele mai impunătoare şi porniră spre inima revoltei…

Zburară pe cerul plin de fumul negru al incendiilor şi aterizară într-o piaţă largă, presărată cu moloz şi plină de rebeli care urlau. În timp ce gloata încercă să se împrăştie, Juno strivi unsprezece victime sub carcasa încinsă.

— Un început frumos, comentă Dante.

Când apărură cei trei titani, urmaţi de o suită de neocymeci mai mici, rebelii aruncară cu pietre după ei. Juno se năpusti înainte cu o viteză remarcabilă şi le sfâşie trupurile. Xerxes şi Dante se despărţiră ca să atace alte grupuri de rezistenţă. Roiuri de rebeli încercară să-i înconjoare pe cymeci, dar maşinile hibride îi dădură la o parte.

Niciuna dintre armele sclavilor, nici măcar masa combinată a trupurilor lor, nu-i încetini pe hotărâţii monştri mecanici. Străzile se înroşiră, iar aerul răsuna de ţipete. Senzorii olfactivi ai lui Juno absorbiră mirosul pătrunzător de sânge, făcând-o să-şi amplifice setările personale până la aport senzorial maxim…

Xerxes se arunca în luptă ca şi cum încă mai avea ceva de dovedit.

Treptat, pe măsură ce oamenii îşi dădeau seama de zădărnicia eforturilor lor, noul conducător, Aquim, îi chemă înapoi. Rebelii se retraseră în ascunzişuri, iar străzile se goliră înainte ca cymecii să le parcurgă de la un capăt la celălalt.

Înainte de sfârşitul zilei, Agamemnon se întoarse din spaţiu, tocmai la timp ca să participe la distracţie.

Monitorizând evenimentele prin roiurile de ochi-de-pază, Omnius se simţea încrezător că va putea înăbuşi răscoala, atâta timp cât folosea suficientă forţă. În această privinţă, titanii avuseseră dreptate tot timpul.

Încredere şi violenţă… O relaţie atât de ciudată, care-l

intriga. Într-o zi, avea să discute cu Erasmus despre descoperirile lui.

Cu noile lecţii umplându-i hipermintea, Omnius-Terra avea în sfârşit un motiv întemeiat să extermine fiinţele umane de pe lumile sale sincronizate. Va avea grijă ca fragilele creaturi să dispară, o dată pentru totdeauna…

Potrivit previziunilor sale, treaba n-ar trebui să dureze prea mult.

Dacă viaţa este doar un vis, atunci noi ne imaginăm doar adevărul? Nu! Urmându-ne visurile, ne facem propriile noastre adevăruri!

Legenda lui Selim,
Călăreţul Viermilor

Aerul şi nisipul miroseau a mirodenie, corpul lui mirosea a mirodenie… lumea era mirodenie!

Selim abia mai putea să respire sau să se mişte în timp ce melanjul îi umplea porii, nările, ochii. Îşi săpa cu greu drumul prin nisipul ruginiu, fiecare mişcare era de parcă ar fi înotat prin sticlă. Trase adânc aer în piept, sperând să găsească nişte aer proaspăt, dar în schimb inhală şi mai mult aer sufocant, cu iz de scorţişoară. Se îneca în el.

Deşertul îşi trata melanjul ca pe un secret, doar rareori scos la iveală în erupţii de mirodenie, împrăştiind pudra maro-roşcată peste dune. Mirodenia era viaţă. Expiraţia viermilor mirosea ca ea…

Tânărul nu se putea mişca decât foarte încet, ca şi cum s-ar fi înecat în viziuni. Pe fundul depresiunii, se opri, tuşind, dar imaginile din vis continuară să vuiască prin el precum cel mai puternic vânt de furtună…

Viermele de nisip plecase de mult, şerpuind printre dune şi lăsându-l pe Selim în locul în care căzuse. Acel bătrân al deşertului ar fi putut să-şi mănânce călăreţul pierdut pe drum, dar nu-l băgase în seamă. Nu era un accident. Budallah îl adusese aici pe Selim, iar el spera să-şi găsească în sfârşit ţelul.

Călărise viermele gigantic ore întregi, cârmindu-l fără ţintă prin noapte şi nealegând nicio destinaţie specială. Devenise absorbit, tihnit… nesăbuit.

Pe neaşteptate, viermele de nisip dăduse peste locul unei explozii proaspete de mirodenie. Reacţii chimice misterioase şi presiuni crescânde din adâncul dunelor ajunseseră la un punct critic, învolburând şi fermentând melanjul până când straturile superioare nu mai putură să

suporte presiunea. Mirodenia explodase în sus, un stâlp de nisip, de gaze şi de melanj proaspăt, ameţitor.

În întuneric, Selim nu văzuse dâra, nu fusese pregătit…

Întâlnind scena, viermele de nisip fusese cuprins de o frenezie necontrolată. În aparenţă înnebunit de prezenţa unei cantităţi atât de mari de melanj, creatura se răsucise şi se încovoiase.

Luat prin surprindere, Selim se agăţase de depărtătoare şi de funii. Viermele se trânti pe sol, izbind dunele ca şi cum nisipul pătat însuşi ar fi fost duşmanul lui. Şocul slăbise suliţa de metal a călăreţului, deplasând pana care ţinea segmentele depărtate.

Selim se rostogolise într-o parte, prea buimăcit ca măcar să strige. Văzu fiara cu carapace dură învârtindu-se dedesubtul lui, răscolind nisipurile încărcate de mirodenie, apoi lovi solul moale şi umed, rostogolindu-se ca să amortizeze impactul.

Eliberat în sfârşit, viermele se cufundă sub nisip, îngropându-se adânc, ca pentru a căuta sursa melanjului. Selim se zbătu în praful şi noroiul mişcător, încercând să se menţină la suprafaţa dunei învolburate. Viermele de nisip se năpusti înainte ca un proiectil tras către adâncuri. O spumă de nisip şi mirodenie erupse în urma lui, acoperind tot ce vedea cu ochii cu un strat gros de pietriş ruginiu.

Selim se ridică icnind. Mirosul greţos îl ameţea, şi scuipa scorţişoară dulce. Faţa şi hainele îi erau acoperite cu mirodenie lipicioasă. Se şterse la ochi, dar nu făcu decât să-şi vâre şi mai adânc în trup pulberea înţepătoare.

Se sprijini în sfârşit pe picioarele tremurânde, verificându-şi braţul, umărul, coastele, asigurându-se că nu i se rupsese niciun os. Părea, în mod miraculos, nevătămat – încă un miracol pentru el…

Şi încă o lecţie obscură pe care Budallah voia să i-o dea.

Sub lumina lunii, toate dunele moi, de culoarea untului, păreau pătate cu sânge, mirodenie aruncată în toate direcţiile ca de giumbuşlucurile unui demon pus pe glume. Nu mai văzuse niciodată atât de multă!

Pierdut aici, în largul pustiului, departe de staţia care-l adăpostea, Selim începu să se târască prin nisip. Căută prin solul neted până când îşi găsi uneltele pierdute, o suliţă de metal şi un depărtător pe jumătate îngropate în nisip. Dacă mai venea un vierme, trebuia să fie gata să-l încalece.

În timp ce păşea, mirodenia părea să pătrundă în el cu fiecare pas şi fiecare respiraţie. Ochii lui căpătaseră deja albastrul-închis al dependenţei – văzuse asta în panourile reflectorizante din staţia de cercetări botanice – dar acum, melanjul îl *înghiţea* pur şi simplu. Capul începu să i se învârtă.

Selim ajunse în sfârşit în vârful dunei, dar nici măcar nu-şi dădu seama de asta până nu alunecă dincolo de creastă şi se rostogoli în jos pe nisipul fin, curăţând melanjul aderent de pe haine şi de pe piele. Lumea în jurul lui se schimba, se deschidea… şi îşi dezvăluia extraordinarele mistere.

— Ce-i asta? întrebă el cu voce tare şi cuvintele îi răsunară în cap ca un ecou.

Dunele se mişcau ca nişte pete de spumă pe o mare uitată, umflându-se, înălţându-se, prăbuşindu-se în pulbere. Viermii înotau prin oceanul pârjolit, locuitori ai lui enormi, ca nişte peşti uriaşi de pradă. Filoanele de mirodenie purtau sângele vital al deşertului, ascunse sub suprafaţă, îmbogăţind straturile, ocrotite de un ecosistem complex – planctonul de nisip, păstrăvul gelatinos de nisip… şi, desigur, viermii, cunoscuţi în mod colectiv ca *Shai-Hulud.* Nu era numele unei creaturi, nicio descriere, ci numele unei fiinţe. Un zeu. O manifestare a lui Budallah.

Shai-Hulud!

Apoi, în viziunea lui, văzu mirodenia secând, dispărând, furată de paraziţii care arătau… arătau ca navele stelare pe care le văzuse la spaţioportul din Arrakis City. Muncitorii – din afara planetei şi chiar zensunniţi, scormoneau dunele, furând melanjul, luând comoara lui Shai-Hulud şi lăsându-l să se sufoce într-o mare uscată şi lipsită de viaţă. Nave încărcate ochi plecau, furând ultimele fărâme de mirodenie,

lăsând oamenii cu mâinile întinse, implorând. În scurtă vreme, furtuni imense de nisip măturară solul, răscolind nisipul şi lăsându-l să cadă din cer ca un potop copleşitor, ce inunda oamenii şi scheletele viermilor de nisip. Nimic nu mai trăia nicăieri pe planetă. Arrakis nu devenea altceva decât un bulgăre de nisip, neclintit şi steril.

Fără viermi, fără oameni, fără melanj…

Selim se trezi şezând cu picioarele încrucişate în vârful unei dune, sub soarele arzător de amiază. Avea pielea roşie şi aspră, pârjolită de expunerea la soare, şi buzele crăpate. Cât timp stătuse aici? Avea o bănuială teribilă că trecuse mai mult de o zi.

Se luptă să se ridice în picioare. Braţele şi picioarele îi erau ţepene ca nişte balamale ruginite. Încă mai avea pulbere de mirodenie lipită pe haine şi pe faţă, dar asta nu părea să-l mai afecteze. Văzuse prea multe în viziunea lui, iar posibilităţile de coşmar arseseră cea mai mare parte a melanjului din organism.

Selim se clătină, dar îşi păstră echilibrul. Vântul şoptea în jurul lui, stârnind şuviţe de praf de pe culmile dunelor. Pustiu şi tăcut… dar nu mort. Spre deosebire de viziunea lui.

Melanjul era cheia Arrakisului, a viermilor de nisip, a vieţii însăşi. Nici măcar zensunniţii nu cunoşteau toate reţelele interconectate, dar Budallah îi dezvăluise secretul lui Selim. Acesta era destinul lui?

Văzuse oameni din afara planetei luând mirodenia, ducând-o departe de Arrakis, secând lumea deşert. Poate că avusese o viziune adevărată a viitorului, sau fusese doar un avertisment. Naibul Dhartha îl trimisese în largul nisipului să moară, dar Budallah îl salvase cu un motiv… pentru asta?

Nu avea de ales, acum, că Dumnezeu îl atinsese. Trebuia să-i găsească pe oamenii aceia – şi să-i oprească!

Nu există în tot universul niciun loc atât de îmbietor ca acasă, cu relaţiile tihnite de acolo.

SERENA BUTLER

Pe măsură ce *Călătorul Visurilor* se apropia de sistemul stelar Gamma Waiping şi de Salusa Secundus, Serena Butler era tot mai plină de nerăbdare şi de uşurare pentru întoarcerea acasă, oscilând între dorinţa adâncă de a-l revedea pe Xavier Harkonnen şi groaza de ceea ce trebuia să-i spună.

Făcând-o să tresară, un mic automat de întreţinere ieşi din nişa lui pe un traseu de control preprogramat, trecând în grabă pe sub panourile de control şi fără să-i bage în seamă pe noii stăpâni ai *Călătorului Visurilor.* Serena văzu micul robot şi dintr-o dată îşi concentră furia asupra lui. Smucind maşina de un picior, o aruncă în peretele de metal.

Robotul roşu se scutură, încercând automat să evite alte stricăciuni, dar Serena îl izbi până când i se sparse carcasa, lăsând fluidul gelcircuitelor să se scurgă pe podea. Cu un ultim spasm, componentele lui rămaseră nemişcate.

— Ce bine-ar fi dacă distrugerea tuturor maşinilor gânditoare ar fi atât de simplă, vorbi ea cu îndârjire, imaginându-şi-l pe Erasmus zăcând acolo distrus, în locul nefericitului automat de întreţinere.

— Va fi destul de simplu, dacă putem mobiliza forţa voinţei întregii rase umane!

Deşi Iblis încercase să o consoleze în timpul zborului îndelungat, Serena descoperi că are mai multă încredere în Vorian. Avusese la dispoziţie câteva săptămâni ca să treacă peste şoc şi peste durere, iar discuţiile cu tânărul înţelegător o ajutaseră într-o oarecare măsură. Vor era un bun ascultător. Iblis pusese o mulţime de întrebări despre nobili, despre lumile Ligii, despre politică, în timp ce Vor acorda mai multă atenţie oamenilor despre care voia să vorbească Serena: fiul ei, părinţii, sora ei Octa şi în special

Xavier.

Când Serena îi vorbi despre Xavier Harkonnen, Vor îşi dădu seama cu surprindere că ofiţerul Ligii care înfruntase *Călătorul Visurilor* atunci când el şi cu Seurat încercaseră să schimbe actualizările lui Omnius pe Giedi Prime fusese tocmai Xavier.

— Abia… aştept să-l cunosc, zise Vor cu o voce lipsită de orice urmă de entuziasm.

Serena îi povestise despre planul ei pripit şi necugetat de a repara turnurile emiţătoare de câmp de pe Giedi Prime, când politica Ligii dăduse naştere la scuze şi amânări.

— Măcar maşinile gânditoare nu au o asemenea birocraţie, comentă Iblis. Ai riscat enorm, ştiind cât de greoi şi de conservator trebuie să fie guvernul vostru.

Serena zâmbi cu nostalgie, arătând un strop din vigoarea ei pierdută.

— Ştiam că Xavier o să vină. Că o să găsească o cale…

Deşi Vor găsea acest lucru dureros, ascultă în timp ce ea vorbea despre cât de mult îl iubea încă pe Xavier, descriind ceremonia de logodnă de la moşia Butler, vânătoarea de mistreţi ţepoşi, munca ei umanitară în cadrul Ligii… Îi povesti despre abilitatea militară a lui Xavier, despre eforturile lui de a sprijini apărarea altor lumi ale oamenilor şi despre actul său disperat din timpul atacului cymecilor din Zimia, act care salvase Salusa Secundus.

Stânjenit, Vor îşi aduse aminte de versiunea complet diferită a acestor istorisiri pe care o auzise de la tatăl lui. Agamemnon nu-şi amintea înfrângerea în aceiaşi termeni… dar acum Vor ştia că generalul cymec era dispus să mintă, sau cel puţin să exagereze mult. Nu mai putea crede nimic din ceea ce spunea tatăl lui.

— Şi totuşi, continuă Serena, plecând capul, m-am lăsat capturată şi am îngăduit ca echipajul meu să fie ucis de Barbarossa. Sunt singura vinovată pentru că m-am pus în primejdie pe Giedi Prime, fără măcar să ştiu că purtam copilul lui Xavier. Şi n-ar fi trebuit să-l sâcâi pe Erasmus, să-l împing la asta…

Se cutremură.

— I-am subestimat cruzimea. Cum mă va putea ierta vreodată Xavier? Fiul nostru e mort!

Iblis încercă s-o aline.

— Vorian Atreides şi cu mine vom spune Ligii Nobililor cum se poartă maşinile cu sclavii lor. Nimeni nu te va învinovăţi pe tine.

— Mă învinovăţesc singură, replică ea. N-am cum să scap de asta.

Vor ar fi vrut s-o ajute, dar nu ştia ce să spună sau să facă. Atunci când îi atinse cu blândeţe braţul, ea întoarse capul. Vor nu se putea împiedica să nu se gândească la faptul că nu el era bărbatul pe care ea şi l-ar fi dorit acum alături.

Îl invidia pe acest misterios Xavier Harkonnen şi dorea să-şi câştige propriul lui loc în inima Serenei. Îşi abandonase tatăl, îi trădase pe titani şi pe Omnius… Chiar şi aşa, n-avea niciun drept să pretindă vreo recompensă emoţională în schimb.

— Dacă Xavier al tău este omul care crezi tu că este, atunci sigur te va întâmpina la întoarcerea acasă cu multă compasiune şi cu iertare.

Văzând chipul lui Vor, Serena răspunse, mai calmă:

— Da, el este capabil de asta – dar sunt eu persoana care credea el că sunt?

Da, şi mai mult de-atât, gândi Vor, dar nu vorbi cu voce tare.

— În scurt timp o să fii acasă, spuse el, văzând chipul Serenei luminându-se cu o nouă viaţă. Sunt sigur că totul va fi bine, de îndată ce vei fi iarăşi cu el. Şi dacă ai vreodată nevoie de altcineva cu care să vorbeşti, eu…

Vocea lui se pierdu într-o tăcere stângace.

Când nava de actualizări furată se apropie de Salusa Secundus, lumea legendară care întruchipa omenirea liberă, tânărul privi în jos la continentele verzi, la mările albastre, la norii subţiri din atmosferă, îndoielile i se stinseră şi, cu toate că avea inima strânsă, speranţele îi

crescură. Cu adevărat, arăta ca un paradis.

Iblis Ginjo se uita printr-o fereastră de observaţie. Mintea părea să-i alerge printre posibilităţi. Se ridică brusc, neliniştit.

— Avem un comitet de primire! Arată ca nişte nave rapide de luptă!

— Linia de posturi de pază trebuie să ne fi detectat când am intrat în sistem, spuse Serena. Acestea sunt kindjale lansate de la sol, de la bazele din Zimia.

Când aparatele de vânătoare rapide şi manevrabile ale miliţiei salusane înconjurară *Călătorul Visurilor,* bombardară nava de actualizări cu ameninţări şi instrucţiuni.

— Navă inamică, predă-te şi pregăteşte-te să fii abordată!

Câteva explozii de avertizare pulsară la prova.

Vor nu făcu nicio mişcare ameninţătoare, aducându-şi aminte cum nave asemănătoare avariaseră vehiculul lui pe Giedi Prime.

— Suntem oameni care am scăpat de Omnius, şi dorim să aterizăm în pace, transmise el. Am furat această navă de pe Pământ!

— Da, am mai auzit asta şi înainte, replică unul dintre piloţii kindjalelor.

Vor îşi aduse aminte că folosise el însuşi un asemenea şiretlic.

— Ce-ar fi să vă transformăm pur şi simplu într-un nor de praf cosmic?

Kindjalele se apropiară, pregătindu-şi armele.

— Poate vă interesează să aflaţi că o avem la bord pe Serena Butler, fiica viceregelui Ligii.

Vor zâmbi aspru.

— Tatăl ei n-ar fi prea mulţumit dacă ne transformaţi în praf cosmic. Nici Xavier Harkonnen, din moment ce logodnica lui a trecut prin atâtea doar ca să se întoarcă la el.

Hotărâtă, Serena preluă comenzile sistemului de comunicaţii.

— E adevărat! Sunt Serena Butler! Pentru că aceasta este o navă robot, vă rog dezactivaţi scuturile de bruiaj pentru a ne permite trecerea în siguranţă, apoi escortaţi-ne până în Zimia. Informaţi-i pe vicerege şi pe tercero Harkonnen să ne întâmpine la spaţioport…

Tăcerea îndelungată care urmă pe frecvenţă îi spuse lui Vor că pe canalele confidenţiale trebuie să fi avut loc dezbateri furtunoase. În cele din urmă, comandantul escadrilei vorbi:

— *Segundo* Harkonnen este plecat în patrulare şi nu se va întoarce decât peste două zile. Viceregele Butler e deja pe drum împreună cu o gardă de onoare. Urmaţi-mă – şi nu deviaţi de la traseu!

Vor confirmă, apoi inspiră adânc, îngrijorat. Acum trebuia să zboare cu propriile sale capacităţi de orientare, fără ajutorul computerelor de bord pe bază de gelcircuite. Sistemele asociate de ghidare şi de răspuns automat ale navei îl ajutaseră întotdeauna în caz de urgenţă.

— Serena, Iblis – amândoi legaţi-vă centurile şi ţineţi-vă bine!

— E vreo problemă? întrebă Iblis, văzând neliniştea lui Vor.

— Doar faptul că n-am mai făcut aşa ceva până acum?

Calatorul Visurilor se legănă din cauza turbulenţelor la trecerea prin zona vânturilor de altitudine şi printr-un strat subţire de nori, până când ieşi pe cerul senin. Kindjalele îl urmăreau îndeaproape, imediat în spatele aripilor scurte ale navei de actualizări. Lumina soarelui intra pieziş prin hublourile de deasupra, aruncând umbre distorsionate pe punţi şi pe pereţi.

Vor aşeză uşor *Călătorul Visurilor* pe sol, în zona indicată, în spaţioportul aglomerat. În ciuda provocării, pilotase nava perfect. Seurat ar fi fost mândru de el!

În culmea fericirii, Iblis Ginjo se ridică în picioare când murmurul slab al motoarelor se stinse.

— În sfârşit! Salusa Secundus!

Îi aruncă o privire lui Vor.

— Pentru că am salvat-o pe fiica viceregelui, ne vor întâmpina cu covoare roşii şi cu flori!

Când deschise uşa şi inspiră aer salusan pentru prima oară, Vor Atreides încercă să identifice diferenţa, întrebându-se dacă putea detecta un parfum slab de libertate.

— Nu te aştepta la covoare sau flori chiar acum, îl avertiză el.

Văzu un detaşament de militari apropiindu-se de navă cu armele scoase. Soldaţii, îmbrăcaţi în uniforme cu argintiu şi auriu ale Ligii, formară şiruri la picioarele rampei. În spatele lor veneau două femei cu înfăţişare care intimida, cu păr alb, piele palidă şi robe lungi, negre.

Serena stătea între cei doi foşti oameni de încredere ai maşinilor gânditoare, luându-i protector de braţ. Împreună, cei trei ieşiră în lumina orbitoare a soarelui.

În timp ce soldaţii miliţiei îşi ţineau armele pregătite, cerură părerea femeilor înalte, severe. Conducătoarea magicienelor se uita la nou-veniţi cu atâta intensitate, insuflând teamă, încât îi aminti lui Vorian de unul dintre titani.

— Sunteţi spioni ai lui Omnius? întrebă ea, făcând un pas mai aproape de ei.

Serena o recunoscu pe magiciana de pe Rossak, dar ştia că ea însăşi trebuie să se fi schimbat considerabil într-un an şi jumătate de captivitate.

— Zufa Cenva, am fost colege…

Vocea îi tremura.

— Am venit acasă. Nu mă recunoşti?

Magiciana o privi cu scepticism, apoi uimirea îi traversă chipul de alabastru.

— Eşti tu cu adevărat, Serena Butler! Am crezut că ai murit pe Giedi Prime, alături de Ort Wibsen şi de Pinquer Jibb. Am verificat ADN-ul mostrelor de sânge găsite în epava spărgătorului tău de blocadă.

Zufa stătea în faţa tinerei, examinând-o în timp ce îi ignora cu totul pe cei doi bărbaţi.

Serena se luptă cu curaj să-şi lase deoparte tristeţea.

— Wibsen şi Jibb au murit luptând cu cymecii. Eu am fost rănită, şi capturată.

Văzându-i emoţiile adânci, Vorian vorbi în locul ei:

— A fost ţinută prizonieră de un robot pe nume Erasmus.

Chipul electrizant al magicienei se întoarse să-l privească.

— Şi cine eşti tu?

Vor ştia că nu poate minţi.

— Sunt fiul titanului Agamemnon.

Soldaţii miliţiei fură cuprinşi de agitaţie. Cele două magiciene reacţionară cu nelinişte, apoi cu o intensitate reînnoită.

— Mi-am folosit influenţa ca să mă strecor prin apărarea lui Omnius Terra.

Iblis Ginjo făcu un pas în faţă, cu ochii strălucitori, plini de entuziasm.

— Tot Pământul e cuprins de răscoală! Oamenii s-au eliberat de stăpânii lor maşini! Rebelii au ucis titani şi neocymeci, au zdrobit roboţi, au distrus instalaţii întregi! Dar avem nevoie de ajutorul Ligii…

Brusc, vorbele lui Iblis fură retezate, cu un sunet strident al vocii.

În jurul propriului său gât, Vorian simţi o strânsoare, ca un garou. Ochii magicienelor ardeau, ca şi cum ar fi sondat adânc în minţile acestor nou-veniţi. Suspiciunea încărca aerul precum umezeala densă, la fel reticenţa de a avea încredere în doi trădători umani şi în Serena Butler, pe care Omnius ar fi putut-o spăla pe creier…

Concentrarea magicienelor fu întreruptă de un freamăt brusc. Vor descoperi că poate respira din nou cu uşurinţă. Viceregele Manion Butler, arătând cu zece ani mai în vârstă decât atunci când îl văzuse Serena ultima oară, împinse soldaţii la o parte din drum şi se repezi înainte ca un taur sălbatic salusan.

— Serena! Dragul meu copil… Trăieşti!

Amândouă magicienele păşiră într-o parte, văzând că

nimic nu-l putea opri să-şi arunce braţele în jurul fiicei sale.

— Copila mea, copila mea – nu-mi vine să cred!

O ţinu în braţe pe Serena, o legănă. Fără să vrea, se trezi plângând la pieptul lui.

— Oh, ce ţi-au făcut? Ce-au făcut?

Serena descoperi că nu putea să-i răspundă câtuşi de puţin.

Fiinţele umane se bizuie pe fraţii lor şi sunt deseori dezamăgite de ei. Acestea sunt avantajele maşinilor: faptul că sunt demne de încredere şi complet lipsite de viclenie. Acestea pot fi de asemenea şi dezavantaje.

ERASMUS,
Reflecţii asupra fiinţelor biologice conştiente de sine

Tatăl Serenei o făcu să tacă şi o escortă afară de pe spaţioport, împreună cu o mulţime de însoţitori linguşitori şi respectuoşi.

— Cel mai bun loc pentru tine acum este Oraşul Reculegerii, cu mama ta. Te poţi odihni şi vindeca acolo, în pace.

— Nu voi mai avea parte de pace niciodată, zise ea, luptându-se să-şi controleze tremurul din voce. Unde-i Xavier? Trebuie să…

Arătând tulburat, Manion o bătu uşor pe umăr.

— Am trimis un ordin administrativ prin care să-l recheme dintr-o inspecţie a sistemelor defensive periferice. Acum se grăbeşte spre casă, şi ar trebui să ajungă înapoi la începutul zilei de mâine.

Ea înghiţi cu greutate.

— Trebuie să-l văd imediat când se întoarce. În navă… fiul nostru… sunt atâtea…

Manion dădu din nou din cap, în aparenţă fără să audă că ea tocmai se referise la „fiul ei”.

— Nu-ţi face griji pentru asta acum. S-au schimbat multe, dar eşti din nou acasă, în siguranţă. Nimic altceva nu contează. Mama ta te aşteaptă şi te poţi odihni lângă ea. Orice altceva poate aştepta până mâine…

Serena privi către locul în care Vorian Atreides şi Iblis Ginjo erau luaţi de pe spaţioport de către ofiţeri din miliţie. Simţea că ar trebui să meargă cu ei şi să le prezinte foştilor servitori ai lui Omnius noua lor lume.

— Nu fiţi prea aspri cu ei, zise ea, amintindu-şi de scepticismul sever al magicienelor. N-au întâlnit niciodată

cu adevărat până acum oameni liberi. Amândoi au informaţii importante.

Manion Butler încuviinţă.

— Sunt doar chestionaţi. Liga poate afla multe din ceea ce au ei de spus.

— Vă pot ajuta şi eu, adăugă Serena. Am văzut atât de multe lucruri îngrozitoare în captivitatea mea pe Pământ. Poate că deseară aş putea veni înapoi şi…

Viceregele îi făcu semn să tacă.

— Toate la timpul lor, Serena. Sunt sigur că te vei sătura de întrebările noastre, dar nu trebuie să salvezi lumea chiar astăzi.

Chicoti.

— Aceeaşi Serena de altădată!

Cu maşina rapidă de teren avură nevoie de o oră ca să ajungă la adăpostul contemplativ situat pe coasta dealului de la periferia Zimiei. Oricât de însetată ar fi fost de priveliştile lumii natale, totul părea înceţoşat pentru ea, şi observă puţine amănunte.

Livia Butler, în roba ei simplă de stareţă, îi salută la porţile înalte ale complexului liniştit. Plecând capul către soţul ei, cu ochii umezi, o primi pe Serena în Oraşul Reculegerii şi deschise drumul peste o pajişte verde până într-o încăpere călduroasă şi bine mobilată, decorată în culori stinse şi cu scaune tapiţate. Aici o legănă pe Serena la piept ca şi cum fiica ei ar fi fost din nou copil. Ochii mari ai Liviei erau plini de lacrimi.

Acum, că Serena era alături de părinţii ei, la adăpost, înconjurată de căldură şi iubire, greutatea apăsătoare a oboselii şi fricii i se ridică de pe piept, şi se simţi capabilă să facă ceea ce mai trebuia făcut. Cu voce slabă şi tremurândă, Serena le spuse repede despre micul şi dragul ei Manion şi despre cum îl ucisese Erasmus… declanşând revolta care mătura Pământul.

— Te rog, trebuie să-l văd pe Xavier…

Chipul i se lumină.

— Şi Octa? Unde-i sora mea?

Livia aruncă o privire severă către soţul ei, iar cuvintele i se opriră în gât până când spuse, în sfârşit:

— În curând, draga mea copilă. Deocamdată, trebuie să te odihneşti şi să-ţi aduni forţele. Eşti acasă acum. Ai tot timpul din lume!

Serena vru să protesteze, dar o răpi somnul.

Până când Xavier alergă înapoi din patrularea sa pentru Armada de la graniţele sistemului salusan, veştile ajunseseră deja la el în mesajele de bucurie şi de tristeţe, fiecare ca o lovitură de baros a durerii. Fericirea năucitoare, tulburarea şi disperarea îl făceau să-şi dorească să explodeze.

Deoarece călătorea singur în kindjal, Xavier avu timp să se gândească la ceea ce aflase. Când nava sa ajunse într-un târziu la spaţioportul din Zimia, se simţea incredibil de singur. Debarcă pe un teren de aterizare luminat cu reflectoare. Era trecut de miezul nopţii.

Cum putea Serena să fie în viaţă? Văzuse epava spărgătorului ei de blocadă în marea cenuşie de pe Giedi Prime. Petele de sânge se potriveau cu ADN-ul ei. Nici măcar în visele lui cele mai nebuneşti, mai nesăbuite, Xavier nu se gândise că ar putea fi încă în viaţă. *În viaţă.* Sau că era însărcinată cu copilul lui!

Iar acum Serena evadase. Venise acasă. Dar fiul lui – fiul *lor* – fusese ucis de monstruoasele maşini.

Când Xavier ieşi din kindjalul pe cale să se răcească, abia dacă putea simţi mirosul de ozon şi de substanţe chimice oxidate de pe carcasă, datorate coborârii rapide prin scutul de bruiaj Holtzman. În faţă, văzu un singur om aşteptând pe pista de aterizare, părând rătăcit, cu trăsăturile decolorate de luminile spaţioportului. Imediat, Xavier îl recunoscu pe Manion Butler, viceregele Ligii Nobililor.

— Mă bucur atât de mult că... ai putut...

Manion Butler nu reuşi să-şi termine fraza. În schimb, făcu un pas în faţă şi îl îmbrăţişă pe ginerele lui, tânărul ofiţer care se căsătorise nu cu fiica lui Serena, ci cu Octa.

— Serena se odihneşte în Oraşul Reculegerii, spuse Manion. Ea… nu ştie despre tine şi Octa. E o situaţie delicată, din toate punctele de vedere.

Toată viaţa părea să se fi scurs din trupul viceregelui. Era evident bucuros că-şi recăpătase fiica, dar zdrobit aflând ce se întâmplase cu ea, cum o făcuseră maşinile să sufere… cum îi omorâseră copilaşul.

— Serena ar vrea să ştie adevărul, zise Xavier. Dar va avea parte destul de curând de tot ce poate suporta. O s-o văd mâine. Las-o să doarmă bine în noaptea asta!

Sprijinindu-se unul pe celălalt, cei doi bărbaţi se îndepărtară de kindjal. Viceregele îl conduse pe Xavier către locul unde, sub baterii mari de lumini albe, o echipă de lucru continua inspecţia chiar şi la o ora atât de târzie. Vehiculul negru-argintiu avea o configuraţie pe care Xavier o mai văzuse o singură dată – o navă de actualizări la fel ca cea pe care o întâlnise pe Giedi Prime, când trădătorul pilot uman scăpase de încercările lui Xavier de a-l captura.

— Serena a găsit aliaţi printre oamenii de pe Pământ, explică Manion. Doi oameni de încredere, crescuţi de maşini. I-a convins să fugă cu ea.

Xavier se încruntă.

— Eşti sigur că nu sunt spioni?

Manion ridică din umeri.

— Serena are încredere în ei.

— Atunci presupun că asta ajunge…

Intrară în *Călătorul Visurilor,* iar Xavier simţi o greutate rece în piept. Ştia unde-l duce Manion. La bordul navei de actualizări, observă configuraţiile stranii, curbele line, muchiile metalice curate care dovedeau eficienţă şi aveau în acelaşi timp o frumuseţe netedă, involuntară.

— N-am mutat băiatul, spuse Manion. Le-am spus să te aştepte.

— Nu ştiu dacă trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta.

Când viceregele deschise un compartiment etanş de depozitare şi o adiere subţire de abur rece se târî prin aer în şuviţe, Xavier îşi învinse şovăiala şi se aplecă în faţă.

Trupul copilului era înfăşurat într-o învelitoare dură, întunecată, un giulgiu de conservare care ascundea amănuntele, lăsând să se vadă doar o siluetă mică, dureros de tristă, a ceea ce fusese cândva un băieţel plin de viaţă. Xavier atinse învelişul rece. Degetele îi erau blânde, ca şi cum n-ar fi vrut să tulbure somnul fiului său.

În spatele lui, Manion respira cu greutate.

— Serena a zis… a zis că i-a dat băiatului numele meu.

Apoi vorbele îl înecară, iar Xavier se întinse să scoată pachetul înfăşurat, tot ceea ce mai rămăsese din copilul pe care nu-l cunoscuse niciodată şi despre care nici nu ştiuse, decât când se dovedea a fi prea târziu. Băiatul părea incredibil, absurd de uşor…

Xavier descoperi că n-are nimic de spus, dar în timp ce îşi căra fiul prin aerul nopţii de pe Salusa Secundus, ducându-l pe micul Manion acasă pentru prima şi ultima oară, plânse fără să se ascundă.

Maşinile pot fi previzibile, dar sunt şi demne de încredere. Dimpotrivă, oamenii îşi schimbă credinţele şi loialităţile cu o uşurinţă remarcabilă şi supărătoare.

ERASMUS,
Dialogurile lui Erasmus

Vorian Atreides stătea la o masă mare, lustruită, într-o cameră de interogatoriu, gata să înfrunte o mulţime de conducători politici adunaţi acolo, fiecare având întrebări şi suspiciuni. Spera să aibă răspunsuri pentru ei.

Iblis Ginjo avea să fie interogat separat. Liga trimisese deja cea mai rapidă navă cercetaş pe Pământ, pentru a verifica istoriile celor doi şi pentru a evalua situaţia prezentă a revoltei.

Privind în jur prin oraşul capitală, Vor era absolut uluit. Clădirile din Zimia n-aveau nimic din grandoarea excesivă a Pământului, iar străzile păreau… dezorganizate. Însă *oamenii,* pe care-i vedea, culorile, hainele, expresia feţelor – se simţea ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis.

Vor îşi oţeli sufletul şi se hotărî să coopereze, astfel încât să-i poată ajuta pe oamenii liberi în orice mod posibil. Dacă îi vor da voie…

Pentru o şedinţă de interogare ca aceasta, Agamemnon ar fi folosit stimulatoare de durere şi dispozitive exotice de tortură. Fără îndoială, Liga vedea acest lucru ca pe o ocazie extraordinară de a obţine informaţii din interior despre Omnius. Stând în jurul mesei şi rezemându-se de pereţi, reprezentanţii îl priveau curioşi, unii însă cu ură sau măcar cu resentimente.

Întotdeauna până acum, Vor fusese mândru de descendenţa lui, înşelat de meritele închipuite ale lui Agamemnon şi ale titanilor. Oamenii liberi aveau totuşi o altă perspectivă asupra istoriei. Una mai exactă, spera el.

Stânjenit în faţa atâtor oameni agitaţi, Vor se simţea pierdut, ducându-i lipsa Serenei, dar sperând că ea se simţea bine. Oare se reîntâlnise deja cu Xavier Harkonnen?

Avea să mai dorească să-l vadă vreodată pe Vor?

Înainte ca zumzetul conversaţiei să se diminueze în camera de interogatorii, tânărul vorbi, începând încet şi alegându-şi vorbele cu cea mai mare grijă:

— Nu-mi caut scuze pentru felul în care m-am purtat. Cooperarea mea cu maşinile gânditoare a provocat cu siguranţă daune şi suferinţă oamenilor din Liga Nobililor…

Îşi roti privirea prin încăpere, privi în toţi ochii curioşi.

— Da, am lucrat ca om de încredere pe o navă de actualizări, livrând copii ale lui Omnius pe lumile sincronizate. Am fost crescut de maşinile gânditoare, am fost învăţat versiunea lor de istorie. Mi-am venerat chiar tatăl, pe generalul Agamemnon. Am crezut că este un mare cymec…

Auzi murmure în încăpere.

— Serena Butler mi-a deschis totuşi ochii. M-a provocat să pun la îndoială ceea ce fusesem învăţat şi, în cele din urmă, mi-am dat seama că fusesem înşelat.

Se luptă cu ceea ce era pe cale să ofere. Părea trădarea finală a trecutului său…

Aşa să fie.

Trase adânc aer în piept şi continuă:

— Speranţa mea cea mai arzătoare este să-mi pot folosi cunoştinţele şi talentele – ca şi informaţiile amănunţite pe care le posed despre activităţile maşinilor gânditoare – ca să-mi ajut semenii fiinţe umane, care în prezent s-au răsculat împotriva lui Omnius pe Pământ.

O rumoare crescândă se răspândi printre ascultătorii din jurul mesei, pe măsură ce reprezentanţii începeau să-şi dea seama de implicaţiile vorbelor sale.

— N-am încredere în niciun om care-şi trădează tatăl, vorbi unul dintre reprezentanţi, un bărbat înalt cu faţa ciupită de vărsat. De unde vom şti că nu ne dă informaţii denaturate?

Vor se încruntă la auzul acuzaţiilor. Surprinzător, Zufa Cenva de pe Rossak, cu frumuseţea ei rece, rosti dintr-o parte:

— Nu, spune adevărul.

Ochii ei negri pătrundeau prin el, şi îi era greu să privească în ei pentru mai mult de o clipă.

— Dacă îndrăzneşte să mintă aici, atunci eu voi şti!

Unul dintre anchetatori îşi privi notiţele.

— Şi acum, Vorian Atreides, avem multe întrebări pentru tine…

Există vreo bucurie mai mare decât să te întorci acasă? Sunt alte amintiri atât de vii, alte speranţe atât de luminoase?

SERENA BUTLER

Când Serena se trezi, o dată cu prima lumină palidă a zorilor, descoperi că era singură într-un pat moale, înconjurată de sunete, culori şi mirosuri liniştitoare. De multe ori după moartea lui Fredo, îşi vizitase mama în Oraşul Reculegerii şi se bucurase de atmosfera contemplativă de acolo. Dar, după scurtă vreme, se sătura întotdeauna de meditaţie şi cugetare, preferând să facă ceva mai activ…

Se îmbrăcă repede, în timp ce afară lumina dimineţii creştea. Xavier trebuia să se fi întors până acum pe Salusa. Somnul scurt îi făcuse bine, dar simţea în piept o greutate de plumb, despre care ştia că n-avea să dispară până când nu-l găsea pe Xavier şi nu-i spunea veştile groaznice despre fiul lor. În ciuda rănilor din inimă şi din suflet, nu dăduse niciodată înapoi de la responsabilităţile ei.

Înainte ca Oraşul Reculegerii să se trezească în întregime, Serena merse în tăcere la dependinţe şi găsi o mică maşină de teren. Nu voia s-o deranjeze pe mama ei. Înălţând bărbia cu hotărâre, Serena refuza să mai amâne. Trecuse destul timp şi aşa.

Urcând în vehicul, execută mişcările familiare de pornire a motoarelor. Ştia unde trebuie să se ducă. Ieşi pe porţile deschise, se îndreptă spre drumul care ducea la moşia Tantor, unde Xavier îşi avea căminul. Spera să-l găsească acolo…

Emil Tantor deschise uşa grea de lemn şi o privi cu uimire.

— Am fost încântaţi să aflăm de întoarcerea ta…

Ochii căprui erau la fel de blânzi şi de calzi cum şi-i amintea.

Câini-lupi cenuşii lătrau pe hol şi se strecurară pe lângă

Emil ca să ţopăie în cercuri, salutând-o pe Serena. În ciuda groazei din inimă, femeia zâmbi. Un băiat cu ochii mari ieşi s-o vadă.

— Vergyl! Ce mult ai crescut!

Se luptă cu un val de tristeţe, aducându-şi aminte cât de mult lipsise.

Înainte ca băiatul să apuce să răspundă, Emil îi făcu semn să intre.

— Vergyl, te rog, du câinii afară, ca biata femeie să aibă un pic de linişte, după tot ce-a îndurat.

Îi zâmbi cu o compasiune adâncă.

— Nu mă aşteptam să vii aici. Ai vrea să bei un pahar de ceai cu mine, Serena? Lucille îl face întotdeauna tare.

Ea ezită.

— De fapt, trebuie să-l văd pe Xavier. S-a întors deja? Trebuie să…

Expresia surprinsă a bătrânului o făcu să se oprească.

— Ce e? Se simte bine?

— Nu. Nu, Xavier se simte foarte bine, dar… nu-i aici. S-a dus direct la moşia tatălui tău.

Emil Tantor părea să aibă mai multe să-i spună, dar glasul i se stinse.

Neliniştită de reacţia lui, Serena îi mulţumi şi alergă înapoi la maşină, lăsându-l pe bătrân lângă uşa de lemn.

— Atunci o să-l văd acolo…

Probabil că Xavier avea treburi cu tatăl ei. Poate că plănuiau deja să-i ajute pe rebelii de pe Pământ…

Conduse maşina până la conacul familiar din vârful dealului înalt, înconjurat de vii şi de livezi de măslini. Inima i se strânse când încetini şi opri în faţa intrării principale. *Acasă…* Iar Xavier era aici.

Parcă lângă fântână şi se apropie, cu răsuflarea tăiată, de uşa din faţă. O înţepau ochii, îi tremurau picioarele. Îşi putea auzi pulsul bătând în urechi. Mai mare decât vina pe care o simţea sau decât teama pentru ceea ce trebuia să-i spună, era dorinţa de a fi din nou cu iubitul ei.

Xavier deschise uşa chiar înainte ca ea s-o atingă. La

început, chipul lui păru ca un răsărit de soare, aproape orbind-o. Arăta mai în vârstă, mai puternic, mai chipeş decât arătase chiar şi în visurile ei. Simţea că se topeşte.

— Serena!

Bărbatului i se tăie respiraţia, apoi zâmbi larg şi o luă în braţe. După numai o clipă, se îndepărtă stângaci.

— Ştiam că eşti în Oraşul Reculegerii, dar nu mi-am dat seama că ţi-ai revenit deja. Abia m-am întors, la miezul nopţii şi, ăă…

Părea să bâjbâie în căutarea cuvintelor.

— Oh, Xavier, nu contează! Aveam atâta nevoie să fiu cu tine! Am atât de mult… atât de multe să-ţi spun!

Dintr-o dată, amploarea a ceea ce trebuia să spună păru să-i strivească umerii. Vocea i se tăie.

El o mângâie pe obraz.

— Serena, ştiu deja groaznicele veşti. Am auzit despre… fiul nostru. Se uită la ea cu tristeţe şi durere, dar şi cu o acceptare neclintită.

Când intrară în hol, Xavier se retrase la o distanţă stângace, ca şi cum să stea faţă în faţă cu ea ar fi fost mai greu decât să înfrunte toate forţele armatelor de maşini.

— A trecut atât de mult, Serena, şi toată lumea a crezut că ai murit. Am găsit epava navei tale, am analizat mostrele de sânge, s-a confirmat ADN-ul tău…

Ea se întinse să-l apuce de mână.

— Dar am supravieţuit, dragul meu. M-am gândit mereu la tine!

Ochii ei îi cercetară faţa în căutarea răspunsurilor.

— Amintirea ta a fost tot ce-aveam ca să mă susţină…

În cele din urmă, cu vorbele grele ca nişte bolovani, el zise:

— Sunt căsătorit acum, Serena!

Inima ei păru să se oprească. Serena făcu un pas înapoi şi se lovi de o măsuţă, care se răsturnă cu zgomot, vărsând o vază cu trandafiri proaspeţi, roşii ca sângele, pe podeaua cu dale.

Auzi paşi grăbiţi apropiindu-se din salonul principal.

Apăru silueta subţire a unei tinere femei, cu părul lung şi ochi mari, alergând spre ea.

— Serena! O, Serena!

Octa ducea în braţe o boccea, o strângea la piept, dar reuşi chiar şi aşa s-o îmbrăţişeze strâns pe sora ei.

Copleşită de bucurie, Octa rămase în picioare lângă soţul şi sora ei, dar, în timp ce se uita de la unul la altul, fericirea de pe chipul ei se spulberă, transformându-se în stânjeneală şi ruşine.

Bocceaua se foi în braţele lui Octa şi scoase un sunet slab.

— E fetiţa noastră, Roella, zise ea, aproape cerându-şi scuze, şi trase pânza deoparte ca să-i arate Serenei faţa frumoasă a copilului.

O imagine fulgeră prin mintea Serenei: fiul ei copleşit de groază doar cu câteva clipe înainte ca Erasmus să-i dea drumul de la balconul înalt… Fetiţa din braţele lui Octa semăna uimitor cu micul Manion, care fusese şi el copilul lui Xavier.

Paralizată, nevenindu-i să creadă, Serena se împletici spre uşă, cu lumea prăbuşindu-se în jurul ei. Se răsuci şi fugi ca un cerb rănit.

Jihadul Butlerian s-a stârnit tocmai dintr-o asemenea prostie. Un copil a fost ucis. Mama disperată a început să lovească maşina inumană care provocase moartea fără sens. În curând, violenţa a ajuns în mâinile masei largi de oameni şi a devenit cunoscută sub numele de jihad.

PRIMERO FAYKAN BUTLER,
Memorii din Jihad

Pământul rămase inima arzătoare a revoltei chiar şi fără carismaticul Iblis Ginjo. Aruncat în mijlocul luptei, secundantul cogitorului, Aquim, încercă să menţină rezistenţa vie şi să organizeze bătălii prost planificate în faţa represaliilor tot mai violente ale lui Omnius.

Aquim fusese întotdeauna un om al contemplaţiei, meditând la revelaţiile ezoterice ale lui Eklo, în turnurile înalte ale mănăstirii. Uitase cum să se descurce cu distrugerile şi cu vărsarea de sânge. Dacă avea o reţea de contacte datorate relaţiei cu Eklo, rareori acestea erau alcătuite din luptători. În cea mai mare pare, aceşti oameni erau gânditori profunzi, venind cu atât de multe opţiuni care trebuiau cântărite, încât nu se puteau mişca repede. Situaţia imediată îi depăşea…

Gloatele domneau cu prea puţină conducere.

Surprinşi şi copleşiţi de înţelegerea faptului că se eliberaseră după secole de oprimare, rebelii nu aveau nicio ţintă, niciun scop – numai o nevoie brută, prost canalizată, de răzbunare. Odată dezlănţuiţi, aceşti sclavi nu puteau fi întorşi din drum. Nici măcar Iblis nu făcuse planuri pe termen lung. Focurile se întindeau peste reţelele oraşelor. Clădirile fabricilor şi ale serviciilor de întreţinere explodară, iar sabotorii doborâră capacităţile de producţie şi pe cele auxiliare ale lui Omnius. Incendiile şi vandalismul se răspândiră pe continente, de la centrele industriale la aşezările umane.

Hipermintea îşi lansă cymecii şi-şi activă şirurile de roboţi luptători.

Întreaga planetă deveni un câmp de luptă… iar nu multă vreme după aceea, un osuar. Maşinile gânditoare nu aveau capacitatea de a ierta.

Descătuşaţi în sfârşit, Agamemnon şi cymecii săi însetaţi de sânge mărşăluiră în taberele de locuit ale oamenilor şi le raseră de pe faţa pământului. Pentru prima oară de când titanii fuseseră înfrânţi de hiperminte, luptătorii diversificaţi ai lui Omnius erau uniţi de o dorinţă entuziastă şi rapace de răzbunare. Cymecii împroşcau totul cu gaz otrăvitor, jeturi de acid şi dâre de foc lichid…

Detaşamentele robotice de exterminare treceau de la construcţiile goale pe dinăuntru la adăposturile şi ţarcurile mizere. Recoltele erau arse, depozitele de distribuire a hranei făcute una cu pământul. Chiar şi cei care supravieţuiau măcelului mecanic aveau să moară de foame în câteva luni.

Zece mii de sclavi plătiră cu sânge pentru fiecare robot sau cymec deteriorat. Niciun om nu putea scăpa cu viaţă. Niciunul nu *trebuia* să scape!

Sus, în munţii izolaţi, turnul cogitorului tremura ca o creatură vie. Bucăţi de piatră se desprindeau din ziduri. La nivelul cel mai de sus, unde creierul străvechi al lui Eklo se odihnea în containerul lui de păstrare, ferestrele exterioare îşi schimbară culoarea de la galben la portocaliu.

Aquim, înnebunit, îşi cufundă degetele în electrofluid, conectându-şi gândurile la cele ale veneratului cogitor.

— Le-am trimis mesajul tău, Eklo. Titanul Juno soseşte. Vrea să vorbească cu tine.

— Aşa cum a făcut-o cu multă vreme în urmă.

Dorind să pună capăt vărsării de sânge, Eklo ceruse să-i vadă pe titani, sperând că ar putea fi vreo cale să-i convingă. Cu mult timp în urmă, cogitorul îi ajutase fără să-şi dea seama pe Juno şi pe colegii ei la răsturnarea

Vechiului Imperiu, iar creierul fără trup al lui Eklo le dăduse titanilor ideea să se convertească în cymeci.

În acele vremuri, existase un om preocupat de probleme spirituale, pe nume Arn Eklo, filosof şi orator, care căzuse în mrejele plăcerilor sexuale. Cuprins de ruşine şi de disperare, o întâlnise pe Kwyna şi pe cărturarii ei metafizici, care voiau să elimine orice abatere a gândurilor pentru a-şi dezvolta puterea gândirii. Pentru Eklo, forma fizică, micile dorinţe ale trupului, deveniră apoi lipsite de importanţă, nimicuri în comparaţie cu dezlegarea misterelor universului.

Discursurile lui deveniseră diferite după aceea, excesiv de cerebrale, astfel încât mulţi nu reuşeau să-l înţeleagă. Discipolii începuseră să se îndepărteze, iar oamenii de afaceri care investeau în congregaţia sa, văzând scăderea dramatică a veniturilor, îl luaseră la întrebări. Nici ei nu înţelegeau ce vorbea.

Apoi, într-o zi, Arn Eklo dispăruse pur şi simplu. Ca grup, el şi cu ceilalţi cogitori plănuiau să pornească într-o călătorie eroică spre tărâmurile profunde ale regatului spiritual. Mult dincolo de limitele cărnii…

De când trecuse prin remarcabila operaţie chirurgicală, mintea lui trăise mai mult de două mii de ani separată de slăbiciunile şi limitele corpului său uman. Măcar el, Kwyna şi ceilalţi cogitori avuseseră tot timpul de care ar fi putut avea nevoie cineva. Era cel mai mare dar pe care l-ar fi putut primi oricare dintre ei… *Timp.*

Acum, Aquim îi întrerupse gândurile interminabile:

— A sosit Juno!

Cu containerul aşezat pe o poliţă din turnul înalt, Eklo observă o formă-războinic masivă a unui cymec, urcând cu uşurinţă poteca abruptă de munte.

— Du-i lui Juno acest mesaj, îi spuse Eklo lui Aquim.

Dedesubt, numeroşi secundanţi păreau cuprinşi de agitaţie, grăbindu-se către scările care duceau la ultimul etaj al turnului.

— Spune-i că nimic nu este imposibil… Spune-i că dragostea este ceea ce separă oamenii de alte creaturi vii,

nu ura. Nu violenţa…

Ferestrele deveniră roşii ca sângele, şi explozii puternice zguduiră turnul. Juno ridică membrele-tunuri şi lansă o salvă de proiectile, bombardând structura întărită a mănăstirii, până când turnul se nărui.

Tavanul se prăbuşi, iar Aquim se aruncă în faţă, încercând să apere containerul de păstrare şi magnificul creier al străvechiului cogitor. Dar avalanşa continuă să cadă, strivind totul…

După ce turnul se prăbuşi într-o movilă acoperită de praf, Juno îşi folosi braţele mecanice ca să răscolească printre dărâmături, aruncând deoparte pietrele şi grinzile. Se târî printre rămăşiţe, înlăturând trupurile zdrobite ale secundanţilor, până când găsi în sfârşit recipientul de păstrare. Călugărul mort, Aquim, şi cuva curbată de plexiplaz împiedicaseră creierul cogitorului să fie pulverizat, dar containerul era crăpat. Electrofluidul albăstrui picura peste pământ şi moloz…

Juno azvârli corpul lui Aquim ca pe o păpuşă moale. Apoi întinse o mână de metalfluid, întinzând degete lungi şi ascuţite în recipientul spart pentru a scoate masa cenuşie şi încreţită care era cogitorul Eklo. Simţi impulsuri slabe de energie dinspre creierul care tremura.

Se hotărî să-l trimită într-o altă călătorie, încă şi mai departe de tărâmul cărnii. Mâna de metalfluid se strânse, strivind materia cenuşie spongioasă şi transformând-o într-un terci care se scurgea încet.

— Nimic nu este imposibil, comentă ea, apoi se roti şi porni înapoi spre reţeaua oraşului, înapoi la treburile sale importante.

*

Fără emoţie – doar cu dorinţa de a scăpa de o problemă – Omnius decretă anihilarea completă a întregii vieţi umane pe Pământ.

Forţele lui robotice porniră implacabil, apucându-se de sarcina lor sângeroasă fără să întâlnească prea multe piedici. Baia de sânge a lui Ajax de pe Walgis, din timpul Revoltelor Hrethgirilor de demult, fusese doar un scurt preludiu.

După ce hipermintea hotărî că nu mai avea nevoie de oamenii de pe această planetă, făcu evaluări similare pentru toate celelalte lumi sincronizate. În ciuda faptului că oamenii creaseră iniţial maşinile gânditoare, fiinţele biologice nesupuse produseseră întotdeauna o bătaie de cap mai mare decât meritau. În sfârşit hipermintea fu de acord cu Agamemnon, care recomandase o asemenea soluţie finală de secole. Omnius avea să extermine specia umană!

Cei patru titani rămaşi, ajutaţi de neocymeci şi de soldaţi roboţi modificaţi, petrecură luni de zile vânând şi măcelărind populaţia planetei. Nu supravieţui nici măcar o singură persoană pe Pământ.

Baia de sânge fu de nedescris, şi o mare parte a ei fu înregistrată de mereu prezenţii ochi-de-pază ai hiperminţii.

Susţine-ţi fratele, fie că e drept sau nedrept.

Zicală zensunnită

Oricât de mult l-ar fi urât pe naibul Dhartha, Selim mai păstra o curiozitate în legătură cu felul în care oamenii din fostul lui sat continuau să-şi ducă viaţa. Se întrebă dacă-l şterseseră până acum din amintirile lor. Câteodată revedea în minte ceea ce făcuseră şi se înfuria, dar apoi îi venea să zâmbească. Budallah îl ţinuse pe Selim în viaţă, îi dăruise o viziune misterioasă şi un scop binecuvântat.

Generaţiile anterioare de zensunniţi îşi adaptaseră modul de viaţă la deşert. Într-un mediu atât de ostil, exista puţin loc pentru schimbare sau pentru flexibilitate, aşa că existenţa de zi cu zi a nomazilor rămânea în mare parte aceeaşi, an după an.

Cu toate acestea, în timp ce Selim îşi supraveghea foştii camarazi, observă că naibul Dhartha avea o nouă prioritate în viaţă. Rigidul conducător al tribului pusese în funcţiune o schemă neobişnuită, care implica echipe mari de muncitori în largul deşertului. Căutătorii nu mai scormoneau deşertul după câteva bucăţi de metal sfărâmat sau după resturi de tehnologie abandonată. Acum, sătenii zensunniţi se duceau grăbiţi în deşert cu un singur scop: *să adune mirodenie.*

Exact ca în viziunea lui! Coşmarul începea să capete un sens: mirodenia dusă în afara planetei de către străini, provocând o furtună care va mătura seninătatea aspră a marelui deşert. Selim avea să privească şi să înţeleagă... apoi avea să hotărască ce trebuia făcut.

Cu paşi uşori, sătenii cutreierau în largul dunelor, făcând scurte incursiuni până la petele ruginii de melanj, împrăştiate de exploziile ocazionale de mirodenie. Înfigeau cu grijă, adânc în nisip, ţăruşi de metal, improvizau corturi subţiri, camuflate, şi adăposturi împotriva nisipului răscolit şi a soarelui arzător. Postau un paznic pe culmea unei dune înalte, ca să se uite după viermii care s-ar fi putut apropia...

Apoi începeau să recolteze mirodenia, luând-o din deşert

în mari cantităţi, mult mai mult decât ar fi putut folosi tribul vreodată. Dacă viziunea lui Selim era adevărată, atunci naibul Dhartha livra probabil melanjul în Arrakis City… pentru a fi exportat în afara planetei, departe de Arrakis.

În viziunea lui, ecluzele erau deschise, împrăştiind o maree de nisip care înghiţea poporul zensunnit, măturând rămăşiţele viermilor de nisip. Shai-Hulud! Ambiţiosul naib Dhartha nu înţelegea consecinţele acţiunilor sale pentru oameni, pentru întreaga planetă…

Selim se apropie tăcut ca să-i observe printr-un vizor pe care-l luase din staţia lui de cercetări botanice. Cu ochii pe jumătate închişi, recunoscu oameni alături de care crescuse, săteni care se purtaseră cu el ca nişte prieteni şi, până la urmă, îl dispreţuiseră.

Selim nu-l zări pe Ebrahim trăgând chiulul printre ei. Poate că tânărul fusese prins până la urmă pentru propriile sale delicte, acum că Selim nu mai era la îndemână să ia vina asupra lui… Shai-Hulud făcea dreptate, într-un fel sau altul!

Naibul cel hain era în mijlocul lor, dând ordine, îndrumând oamenii în timp ce se agitau grăbiţi, cu saci şi tot felul de recipiente, scoţând mirodenie din nisip. Muncitorii abia puteau duce cantităţile pe care le adunau. Dhartha trebuie să fi găsit undeva un client.

Selim fu mai întâi fascinat, apoi mânios. În cele din urmă, se hotărî asupra unei căi de a-şi urma chemarea, viziunea… În timp ce-şi obţinea şi răzbunarea.

*

Cu ciocanul său sonic, îl chemă pe Shai-Hulud. Fiara care apăru era un vierme de nisip relativ mic, dar Selim nu se sinchisi. Oricum, creaturile mai mici erau mai uşor de manevrat…

Aşezat la vedere, temerar, ca să-l vadă cu toţii, Selim călări sus, pe capul aplecat, ca de şarpe. Desprinzând

segmentele cărnoase pentru a dirija creatura, stătea cu picioarele depărtate pe animalul impunător, un monstru ce putea supravieţui doar în deşertul cel mai adânc şi mai uscat. Îndemnă viermele să mărească viteza, iar acesta porni şuierând pe oceanul de nisip.

Zensunniţii fuseseră extrem de prudenţi la aşezarea taberei, atenţi să nu-i observe viermii de nisip. În amurg, după ce trecuse arşiţa zilei, oamenii începură să iasă din adăposturile temporare, lăsându-şi în urmă aşezarea şi împrăştiindu-se spre locurile unde puteau aduna mai multă mirodenie.

Aducându-şi aminte de viziune şi răspunzând chemării acum limpezi, Selim conduse viermele de-a dreptul în tabără.

Zensunniţii nu se lăsau niciodată surprinşi, erau întotdeauna în alertă. Paznicii sunară alarma de îndată ce viermele se apropie, dar nu puteau face nimic. Cu vocea lui groasă, puternică, naibul Dhartha le strigă culegătorilor de mirodenie să se risipească şi să găsească adăposturi. Ei o luară la fugă peste dune, părăsindu-şi corturile şi recipientele îngrămădite unul peste altul cu mirodenia adunată.

Folosind vergele să îmboldească monstrul şi pârghii ca să depărteze segmentele, Selim controla cursul lui Shai-Hulud. Frustrat de faptul că era călărit, viermele se zbătea, vrând să atace *ceva.* Selim fusese nevoit să lovească carnea roz, expusă la aer, pentru a împiedica fiara să devoreze toţi sătenii.

Nu voia să omoare pe niciunul dintre ei… deşi ar fi avut o satisfacţie văzându-l pe naibul Dhartha alunecând în josul gâtlejului viermelui. Ar fi fost mai mult decât suficient… Selim urma să realizeze ceea ce Budallah îi ceruse să facă: să distrugă planurile naibului de a exporta încărcături uriaşe din mirodenia lui Shai-Hulud.

Sătenii se răspândiră pe nisipuri, sperând că viermele nu va urmări ritmul picioarelor care alergau. Monstrul căzu însă peste tabăra abandonată, lăsând în urmă o dâră de

nisip înspumat. Într-o clipă, ţesătura corturilor camuflate dispăru, îngropată sau înghiţită.

Apoi viermele de nisip îşi roti capul şi se întoarse pe loc să devoreze melanjul adunat, spărgând containerele, înghiţind pachetele cu totul şi ştergând orice urmă a muncii de recoltare.

Din depărtare, sătenii îngroziţi, incluzându-l probabil şi pe naibul Dhartha, erau înşiraţi pe dune, gata să fugă şi mai departe, dar hipnotizaţi de spectacol. Într-o robă albă, fluturătoare, Selim călărea pe spinarea viermelui; nu puteau să nu observe silueta umană de pe monstrul deşertului.

Râzând atât de tare încât de-abia îşi mai putea păstra controlul asupra creaturii, Selim ridică mâinile într-un gest de sfidare. Îndeplinise porunca lui Budallah. Mirodenia era în siguranţă… deocamdată.

Bărbatul mână apoi viermele în altă direcţie, departe de nefericiţii oameni, şi se îndepărtă spre nisipurile pustii, lăsându-i pe sătenii zensunniţi speriaţi la culme, cu rămăşiţele taberei lor.

*

Pe drum, Selim lăsă două litrugene din apa lui printre fărâmele sfâşiate ale aşezării. O putea înlocui la staţiile botanice, şi era strictul necesar pentru a îngădui zensunniţilor să supravieţuiască. Puteau ajunge înapoi la oraşul lor din stâncă, dacă mergeau noaptea şi-şi conservau umezeala.

Ca şi cum ar fi fost un semn, găsi un săculeţ întreg cu melanj. Pe acesta îl acceptă ca pe un dar de la Shai-Hulud. Era mai multă mirodenie decât avusese el vreodată în acelaşi timp, dar n-avea s-o consume, nici s-o vândă. Mai degrabă, avea să scrie un mesaj cu pulberea maro-roşcată, împrăştiind-o pe nisip. Întors la staţia care-i servea drept bază, făcu planuri vreme de două zile, cu multă grijă, apoi

plecă din nou.

Selim călări prin noapte un vierme mare, înapoi către satul naibului Dhartha. În umbra pantei abrupte a unei stânci, dormi toată ziua următoare, apoi îşi începu drumul pe jos, ţinându-se aproape de stânci. Cunoştea bine toate aceste poteci şi făgaşe, pentru că le explorase în copilărie. După ce se furişă în întuneric, se ascunse într-o crăpătură confortabilă, aşteptând să se lase pe deplin noaptea şi ducând cu el săculeţul de melanj…

Când întunericul deveni suficient de adânc şi stelele de deasupra capului începură să scânteieze ca miliarde de ochi de gheaţă, ieşi repede în faţa stâncilor, pe nisipul netezit de vânt. Avea să facă totul cât putea de bine, pe scară mare. Cu paşi uşori, neregulaţi, alergă de-a lungul pânzei de nisip fin şi turnă melanjul din săculeţ în linii curbe, desenând litere rotunjite care aveau să arate pe dune ca sângele uscat.

Bătrâna Glyffa îl învăţase să citească şi să scrie într-o vreme când se simţise binevoitoare faţă de el, ignorându-i pe alţi săteni – inclusiv pe tatăl lui Ebrahim şi pe naibul Dhartha însuşi – care se întrebau care-ar fi putut fi rostul unei asemenea educaţii…

Selim avu grijă să termine înainte de răsăritul celei de-a doua luni.

Îi luă mult peste o oră să-şi scrie cele trei cuvinte scurte, iar la sfârşit, mirodenia era aproape terminată. Mesajul fiind terminat, se duse repede înapoi la adăpostul lui din stâncă. Ar fi putut prinde un vierme ca să-şi înceapă călătoria spre casă. În schimb, aşteptă răsăritul soarelui.

Imediat după răsărit, privi zeci de feţe cu ochii mari şi gura căscată uitându-se prin deschizăturile stâncii. Nevenindu-le să creadă, stăteau cu ochii aţintiţi în deşert, discutau şi strigau unii la alţii. O mulţime de oameni se adunară de-a lungul unei streşini a muntelui, privind de sus pustiul nisipos. Le auzi strigătele înăbuşite, pline de surpriză şi nu se putu stăpâni să nu zâmbească. Un pic de melanj pe buze îl făcu să se simtă chiar şi mai bine…

Printre observatorii tulburaţi, abia reuşi să distingă silueta cu părul negru a naibului Dhartha, care stătea încruntat în faţa celor trei cuvinte pe care tânărul proscris le scrisese pe nisip:

EU SUNT SELIM…

Ar fi putut să scrie mai mult, să explice mai mult, dar Selim simţea că misterul se potrivea mai bine. Naibul avea să ştie că *el* era omul care călărise viermele, atât prima oară când îşi etalase talentele, cât şi acum, când distrusese tabăra culegătorilor de mirodenie. Budallah îl alesese, iar acum naibul cel rău trebuia să trăiască în frică. Tânărul se tolăni din nou în spatele stâncii, chicotind în sinea lui şi savurând aroma de melanj.

După ziua de azi, toţi vor şti că trăia… iar naibul Dhartha avea să înţeleagă că îşi făcuse un duşman pe viaţă.

Cerinţele cu bătaie lungă ale religiei trebuie puse de acord cu nevoile microcosmice ale celei mai mici comunităţi.

IBLIS GINJO,
Peisajul umanităţii

De-a lungul câtorva săptămâni după întoarcerea de la o viaţă sfărâmată la alta, Serena Butler ocoli cu delicateţe sugestia tatălui ei de a se întoarce în funcţia avută în Parlamentul Ligii. Deocamdată prefera Oraşul Reculegerii, grădinile tăcute şi paşnice. Studenţii filosofi de aici erau adepţii izolării contemplative şi o lăsau în pace.

Perspectiva ei asupra războiului, asupra Ligii şi chiar asupra vieţii suferise o schimbare dramatică, şi avea nevoie de timp să evalueze noul său rol în univers şi să găsească metode de a *ajuta* din nou. Simţea că ar putea face chiar mai mult ca înainte…

Povestea captivităţii Serenei, a bebeluşului ucis şi a revoltei de pe Pământ se răspândise repede. La îndemnul lui Iblis Ginjo, trupul conservat al micului Manion fusese aşezat într-un mic mormânt cu pereţi de plaz din Zimia, un monument care simboliza doar una dintre miliardele de victime ale maşinilor gânditoare.

Vorbitor neobosit, Iblis dormise puţin de la sosirea lui în oraşul-capitală, petrecându-şi fiecare ceas cu diverşi delegaţi, descriind cu pasiune orori despre captivii umani, despre cruzii cymeci, despre Omnius, încercând să adune o forţă masivă formată din nave de război care să salveze oamenii de pe Pământ… Conducătorul rebel evadat voia ca salusanii să-l accepte ca pe un erou.

Ca purtător de cuvânt autoproclamat al Serenei, Iblis vorbea din proprie experienţă despre lumile sincronizate, spunând povestea groaznică a felului în care robotul Erasmus îl omorâse pe nevinovatul Manion şi cum Serena însăşi îndrăznise să ridice pumnii împotriva maşinilor gânditoare. Prin curajul ei dezinteresat împotriva cruzilor

stăpâni, incitase la o rebeliune care-l dusese pe Omnius-Terra în impas.
Iblis îşi întrebuinţă abilităţile de vorbitor bine şlefuite şi convinse mulţi oameni de sinceritatea lui. Avea în minte o strategie publică în care erau incluse adunări pline de pasiune, la care Serena însăşi să joace rolul de gazdă. Ea se dovedea persoana perfectă în jurul căruia se putea agrega o revoltă extinsă. Dar Serena rămânea în izolare, neştiind de valurile stârnite în numele său…
Şi fără ea, Iblis se hotărî să îmbrăţişeze oricum cauza libertăţii umane, chiar dacă trebuia să ia singur toate deciziile. Nu putea permite ca o asemenea ocazie extraordinară să se irosească şi să dispară. Simţea crescând forţa opiniei publice în Zimia, transformându-se într-o altă armă pe care o putea folosi. Chiar şi politicienii Ligii voiau să se ducă să-i salveze pe eroicii luptători umani de pe Pământ – dar până la urmă discutau şi argumentau la nesfârşit în Parlament, exact aşa cum îl avertizase Serena că vor face.
Acum, întâlnindu-se în particular cu segundo Harkonnen la cererea ofiţerului, Iblis nu se simţea în largul lui în încăperea strâmtă de la cartierul general al Armadei. În aparenţă, aceste camere făceau parte dintr-o fostă închisoare militară unde fuseseră cândva interogaţi dezertorii suspecţi. Camera era înconjurată de ferestre dreptunghiulare înguste, iar Xavier măsura podeaua cu pasul, silueta lui eclipsând puţina lumină strecurată înăuntru.
— Spune-mi cum ai ajuns să fii conducător de echipe umane de lucru, îi ceru ofiţerul. Un om de încredere privilegiat, ca Vorian Atreides, slujind maşinile gânditoare şi trăgând foloase în timp ce alţi oameni sufereau…
Iblis făcu un gest de respingere, pretinzând că segundo glumea.
— Am muncit din greu să câştig privilegii şi recompense pentru muncitorii mei loiali, zise el cu voce răsunătoare. Am profitat cu toţii.

— Unii dintre noi sunt suspicioşi în legătură cu entuziasmul tău atât de convenabil.

Răspunzând cu un zâmbet, Iblis întinse mâinile.

— Nici Vorian Atreides, nici eu nu am încercat să ne ascundem trecutul. Adu-ţi aminte, pentru a obţine informaţii din interior, ai nevoie de cineva care a fost cu adevărat *în interior.* Nu vei găsi surse mai bune de informaţii decât noi doi. Serena Butler are şi ea multe indicii…

Rămase calm. Iblis îl înfruntase, şi-l dusese de nas, pe titanul Ajax – un anchetator mult mai înfricoşător şi mai abil decât segundo Harkonnen.

— Liga ar fi necugetată să nu se folosească de această ocazie, adăugă Iblis. Avem mijloacele de a-i ajuta pe luptătorii umani de pe Pământ.

— E prea târziu pentru asta…

Xavier se apropie, cu înfăţişare sumbră.

— Ai declanşat revolta, apoi ţi-ai părăsit discipolii pentru a fi măcelăriţi!

— Am venit aici să obţin ajutor din partea Ligii. Nu avem prea mult timp dacă vrem să salvăm supravieţuitorii…

Chipul lui Xavier era de piatră.

— Nu există supravieţuitori… pe toată planeta. Niciunul!

Paralizat, Iblis răspunse cu întârziere.

— Cum e posibil? înainte de a pleca pe *Călătorul Visurilor,* am lăsat la comandă un om competent, loial. Am presupus că el…

— Ajunge, Xavier, se auzi o nouă voce dintr-un difuzor invizibil aflat în pereţii întunecaţi. E destul sânge şi destulă vinovăţie ca să ne mânjească mâinile tuturor. Să hotărâm ce facem mai departe, în loc să încercăm să întoarcem împotriva noastră una dintre resursele noastre cu cel mai mare potenţial…

Xavier stătea ţeapăn, cu faţa la un perete gol.

— Cum doreşti, vicerege!

Pereţii camerei de interogatorii licăriră şi se estompară, dezvăluind o sală de observaţii ascunsă, în care

doisprezece bărbaţi şi femei stăteau ca într-un tribunal. Ameţit, Iblis îl recunoscu pe viceregele Butler în centrul grupului şi pe Vorian Atreides, arătând satisfăcut, într-unul dintre capete.

Viceregele se ridică de pe scaun:

— Iblis Ginjo, suntem un comitet special al Parlamentului menit să investigheze aceste veşti teribile primite de pe Pământ.

Iblis nu se putu stăpâni.

— Dar eradicarea întregii vieţi de pe Pământ? Cum se poate aşa ceva?

Xavier Harkonnen vorbi cu voce sumbră:

— Îndată ce nava voastră a ajuns aici, Armada a trimis cel mai rapid vehicul cercetaş. După câteva săptămâni, pilotul s-a întors cu raportul complet, îngrozitor. Pe Pământ au rămas doar maşinile gânditoare. Toţi rebelii sunt morţi, până la ultimul. Toţi sclavii, toţi copiii, toţi oamenii de încredere… Este foarte probabil ca ei să fi fost exterminaţi în întregime înainte de a ajunge *Calatorul Visurilor* pe Salusa Secundus.

Viceregele Butler porni câteva ecrane mari încastrate în pereţi, care înfăţişau scene oribile, grămezi de trupuri sfârtecate, roboţi mărşăluind şi cymeci măcelărind mulţimi de oameni strânşi laolaltă. Imaginile apăreau una după alta, cu amănunte înfiorătoare.

— Pământul, lumea de baştină a omenirii, nu mai este acum decât un cimitir imens!

— Prea târziu, murmură Iblis năucit. Toţi acei oameni…

Discuţia se întrerupse când se auziră zgomotele mulţimii din afara clădirii, scandând:

— Serena! Serena!

Fu şocat să-i audă numele.

— Iblis Ginjo, nu-mi pot exprima destul recunoştinţa pentru că tu şi prietenul tău mi-aţi adus înapoi fiica, zise viceregele Butler. Din nefericire, omul pe care l-ai lăsat la comanda răscoalei nu s-a ridicat la înălţimea provocării!

Vorian Atreides avea o înfăţişare severă.

— Nimeni n-ar fi putut reuşi acolo, vicerege. Nici Iblis, nici eu. Era doar o chestiune de timp…

Segundo Harkonnen arăta furios.

— Spui că n-are rost să lupţi împotriva lui Omnius, şi că orice revoltă – e condamnată la eşec? Am dovedit pe Giedi Prime că această idee e greşită.

— Am fost şi eu pe Giedi Prime, segundo. Îţi aduci aminte? Ai tras în mine şi mi-ai deteriorat serios nava…

Ochii căprui ai lui Xavier se aprinseră de mânie.

— Da, îmi aduc aminte, fiu al lui Agamemnon.

— Răscoala de pe Pământ a fost un exemplu măreţ, spuse Vor, dar participanţii erau sclavi, înarmaţi doar cu puţin mai mult decât ura lor pentru maşinile gânditoare. N-au avut nicio şansă!

Se întoarse să se uite la membrii comitetului special.

— Armada Ligii, pe de altă parte, este cu totul altă poveste…

Prinzând ocazia să insiste asupra subiectului, Iblis vorbi cu voce tunătoare:

— Da, uitaţi ce-a reuşit să înfăptuiască o gloată de sclavi neinstruiţi. Imaginaţi-vă, atunci, ce-ar putea să realizeze o ripostă militară coordonată…

Afară, vocile demonstranţilor se înteţiră. Iblis continuă:

— Pierderile de pe Pământ nu trebuie să rămână nerăzbunate. Moartea nepotului viceregelui Butler – propriul tău fiu, segundo Harkonnen! — nu trebuie să treacă nepedepsită!

Vor nu-şi putea lua privirea de la Xavier, încercând să-l vadă ca pe bărbatul curajos care furase inima Serenei, apoi se însurase cu sora ei. *Eu aş fi aşteptat-o o veşnicie!*

În cele din urmă, se concentra asupra lui Iblis Ginjo. Lui Vor nu-i plăcea în mod deosebit conducătorul rebel, ale cărui motivaţii nu-i erau clare. Iblis părea fascinat până la obsesie de Serena, dar nu era dragoste. Cu toate acestea, Vor era de acord cu aprecierea lui.

Vorbind tare, Iblis continuă, ca şi cum ar fi fost adus aici să se adreseze membrilor unui tribunal şi nu să răspundă la

întrebările lor.

— Evenimentele de pe Pământ sunt doar un pas înapoi, nimic mai mult. Ne putem dovedi mai presus de ele, dacă avem voinţa de a face asta!

Unii dintre reprezentanţi fură prinşi de entuziasmul său. Afară, mulţimea devenea tot mai agitată, iar trupele de securitate puteau fi auzite printr-un sistem de comunicare publică, încercând să păstreze ordinea.

În timp ce Vor continuă să rămână spectator, Iblis îşi mută privirea de la un chip la altul şi apoi în depărtare, ca şi cum numai el ar fi putut vedea ceva acolo. Viitorul?

Iblis vorbi din nou, gesticulând:

— Oamenii de pe Pământ au fost măcelăriţi pentru că eu i-am încurajat să se opună stăpânilor lor maşini, dar nu am niciun sentiment de vină personală pentru asta. Un război trebuie să înceapă de undeva… Sacrificiul lor a demonstrat profunzimea spiritului uman. Gândiţi-vă la exemplul Serenei Butler şi al copilului ei nevinovat, la ceea ce a îndurat *ea,* şi la faptul că totuşi a supravieţuit!

Vor văzu frământarea pe chipul lui Xavier Harkonnen, dar ofiţerul nu spuse nimic.

Iblis zâmbi şi întinse mâinile.

— Serena ar putea avea un rol important în noua forţă care va nimici maşinile, dacă şi-ar recunoaşte potenţialul.

Îi vorbi direct lui Manion Butler, cu o voce tot mai ferventă:

— Alţii ar putea încerca să-şi asume meritul, dar Serena a fost adevărata scânteie a marii revolte de pe Pământ. Copilul *ei* a fost omorât, şi *ea* a ridicat mâinile împotriva maşinilor gânditoare, sub ochii tuturor. Gândiţi-vă! Ce exemplu este ea pentru întreaga rasă umană…

Iblis păşi mai aproape de membrii tribunalului.

— Pe tot cuprinsul lumilor Ligii, oamenii vor auzi de curajul său şi-i vor simţi durerea. Vor adera la cauza Serenei, în *numele* ei, dacă li se va cere acest lucru. Se vor ridica într-o luptă eroică pentru libertate, o cruciadă sfântă… un *jihad.* Ascultaţi afară – îi auziţi scandând

numele?

Asta e, gândi Iblis. Făcuse conexiunea religioasă recomandată de cogitorul Eklo. Nu conta ce crez sau ce teologie anume urmau – extrem de importantă era *fervoarea* pe care numai fanatismul o putea da. Dacă mişcarea urma să fie amplă, avea nevoie să atingă emoţiile oamenilor, avea nevoie să-i aducă în bătălie fără să se gândească la eşec, la preocuparea pentru propria lor siguranţă.

După o pauză lungă şi apăsătoare, adăugă:

— Am început deja să răspândesc vestea… Doamnelor şi domnilor, avem aici premisele pentru mult mai mult decât o revoltă, ceva care desparte sufletul umanităţii de maşinile gânditoare fără suflet. Cu ajutorul vostru, ar putea fi o victorie colosală purtată pe aripile pasiunii… şi *speranţei* umane!

Fără să o recunoască, omenirea a creat o armă de distrugere în masă – una care a devenit evidentă abia după ce maşinile au preluat controlul asupra fiecărui aspect al vieţii lor.

BARBAROSSA,
Anatomia unei revolte

Într-o zarvă teribilă, delegaţii roşii la faţă ai Ligii discutau aprins despre consecinţele genocidului de pe Pământ. Serena stătea cu chipul împietrit, prima oară când intra în Sala Parlamentului în săptămânile trecute de la întoarcerea acasă, dar prezenţa ei nu domoli obişnuitele discuţii plictisitoare.

— Lupta împotriva lui Omnius durează de secole, tună patriarhul de pe Balut. Nu-i nevoie să facem nicio schimbare drastică, pe care o vom regreta mai târziu. Sunt îndurerat pentru vărsarea de sânge, dar oricum n-am avut niciodată o şansă reală de a-i salva pe sclavii de pe Pământ!

— Vrei să spui sclavi… ca Serena Butler?

De pe scaunul său de oaspete, Vorian Atreides îl întrerupse, aruncând o privire în direcţia femeii, fără să mai ţină seama de protocol sau de tradiţii politice.

— Mă bucur că n-am renunţat *cu toţii* atât de uşor…

Xavier se încruntă, deşi se gândise la acelaşi lucru. Îl considera pe fiul lui Agamemnon un risc, fără niciun respect pentru ordine, dar el însuşi era deseori frustrat de mersul greoi al dezbaterilor politice oficiale. Dacă Serena ar fi avut încredere în activitatea Parlamentului, n-ar fi plecat niciodată cu asemenea nesăbuinţă pe Giedi Prime, forţând astfel mâna Ligii.

Cu o voce la fel de puternică, magnusul interimar de pe recucerită Giedi Prime spuse:

— Doar pentru că situaţia a continuat vreme de o mie de ani, este asta o scuză pentru a ne *obişnui* cu ea? Maşinile gânditoare au extins deja războiul cu atacurile de pe Zimia

şi Rossak, cu invazia pe Giedi Prime. Acest dezastru de pe Pământ nu este decât o nouă provocare.

— E o provocare pe care nu o putem ignora, conchise viceregele Butler.

Acum, potrivit ordinii de zi, Xavier intră în cochilia de înregistrare care înconjura podiumul de discursuri. Ecranele de protecţie îi amplificau imaginea şi discursul; hotărârea arzătoare săpa cute adânci pe faţa lui.

În şirurile de scaune care se înălţau deasupra fosei vorbitorilor, Iblis Ginjo stătea confortabil într-o lojă rezervată pentru vizitatori distinşi; purta haine elegante şi scumpe, oferite de croitorii salusani.

Vocea lui Xavier răsună cu putere, pe tonul de comandă pe care-l folosea când dădea ordine navelor Armadei:

— Nu ne mai putem mulţumi cu un război *reactiv.* Trebuie să ducem bătălia pe terenul maşinilor gânditoare, pentru însăşi supravieţuirea noastră!

— Sugerezi să devenim la fel de agresivi ca Omnius? strigă lordul Niko Bludd din al patrulea rând de scaune.

— Nu!

Xavier se uită în ochii nobilului şi vorbi cu voce calmă, fermă:

— Spun că trebuie să fim *mai* agresivi decât maşinile, *mai* distrugători, *mai* hotărâţi să învingem!

— Asta nu va face decât să-i provoace să facă ceva şi mai rău, strigă guvernatorul general de pe Hagal, un bărbat în tunică roşie, cu pieptul ca un butoi. Nu putem risca aşa ceva! Multe dintre lumile sincronizate au populaţii umane numeroase, chiar mai mari decât sclavii ucişi pe Pământ, şi nu cred...

Zufa Cenva, severă în splendoarea ei regală, îi reteză vorbele, cu vocea glacială, dispreţuitoare.

— Atunci de ce nu cedezi Hagalul lumilor sincronizate,

domnule guvernator general, dacă tremuri atât de tare la gândul luptei? L-ai scuti pe Omnius de-o grijă!

Serena Butler se ridică în picioare, şi o tăcere bruscă se lăsă peste spectatori. Femeia vorbi cu o voce fermă, limpede, alimentată de pasiune.

— Maşinile gânditoare nu ne vor lăsa niciodată în pace. Vă amăgiţi singuri crezând altfel…

Îşi roti privirea de-a lungul şirurilor de scaune.

— Aţi văzut cu toţii monumentul fiului meu, care a fost asasinat de maşinile gânditoare. Poate că este mai uşor de înţeles tragedia unei singure victime decât cea a unor miliarde. Dar acel copil simbolizează ororile pe care Omnius şi lumile sincronizate vor să ni le aducă.

Ridică pumnul strâns.

— Trebuie să declarăm o cruciadă împotriva maşinilor, un război sfânt – un jihad, în numele fiului meu ucis, Manion. Trebuie să fie… Jihadul lui Manion Butler!

În murmurul şi emoţiile aprinse ale publicului, Xavier adăugă:

— Nu vom fi niciodată în siguranţă până când nu le distrugem!

— Dacă am fi ştiut cum să facem asta, se plânse lordul Bludd, am fi câştigat războiul cu multă vreme în urmă…

— Dar ştim cum s-o facem, insistă Xavier de sub domul pentru discursuri, dând din cap spre Serena. Am ştiut în toţi aceşti o mie de ani…

Coborî vocea, astfel încât toţi membrii Parlamentului din marea sală tăcură ca să-l audă. Îşi mută privirea aspră de la un chip la altul, apoi spuse:

— Orbiţi de noile sisteme de apărare ale lui Tio Holtzman, am ignorat soluţia finală demodată care a stat tot timpul în faţa noastră…

— Despre ce vorbeşti? întrebă patriarhul de pe Balut.

Lângă el, Iblis Ginjo stătea cu braţele încrucişate la piept, dând din cap ca şi cum ar fi ştiut ce urma.

— Armele atomice, răspunse Xavier.

Cuvintele răsunară, grele şi puternice, ca detonarea unui

focos interzis.

— Un bombardament complet şi total cu arme atomice. Putem steriliza Pământul, vaporizând fiecare robot, fiecare maşină conştientă de sine, fiecare gelcircuit…

Rumoarea avu nevoie doar de câteva secunde pentru a deveni asurzitoare, iar Xavier strigă din nou, acoperind larma:

— Ne-am păstrat armele atomice pentru mai mult de o mie de ani. Dar acestea au fost privite întotdeauna ca o ultimă instanţă – armele judecăţii de apoi care distrug planete şi nimicesc viaţa!

Întinse un deget spre reprezentanţi.

— Avem suficiente focoase în stocurile noastre planetare, dar Omnius le consideră o ameninţare goală, pentru că n-am îndrăznit niciodată să le folosim. A venit vremea să luăm prin surprindere maşinile gânditoare şi să le facem *pe ele* să-şi regrete lipsa de vigilenţă…

Folosindu-şi dreptul de precedenţă în calitate de vicerege, Manion Butler exclamă:

— Maşinile mi-au capturat şi torturat fiica… L-au ucis pe nepotul meu, care-mi purta numele, un băiat pe care nici eu, nici tatăl lui n-am apucat să-l cunoaştem…

Bărbatul cândva rotunjor era acum mult mai slab şi gârbovit de oboseală. Părul îi atârna moale şi neîngrijit, ca şi cum ar fi dormit de obicei prost.

— Blestematele de maşini merită cea mai groaznică pedeapsă pe care le-o putem da!

Zarva continuă şi, în cele din urmă, surprinzător, Serena se îndreptă spre domul vorbitorilor, alături de Xavier.

— Pământul nu e acum nimic mai mult decât un cimitir în putrefacţie, cu maşinile gânditoare călcându-l în picioare. Fiecare fiinţă umană vie de acolo a fost deja măcelărită…

Trase adânc aer în plămâni, cu ochii violeţi strălucitori.

— Ce-a mai rămas de păstrat? *Ce-avem de pierdut?*

Imaginile proiectate licăreau în jurul sălii şi Serena continuă:

— Captivii de pe Pământ s-au răsculat şi au fost ucişi

pentru efortul lor. Cu toţii!

Glasul ei tună în fiecare difuzor din sală.

— Ar trebui să îngăduim ca sacrificiul lor să nu însemne nimic? Ar trebui ca maşinile gânditoare să nu sufere nicio consecinţă?

Scoase un sunet de dezgust.

— Sau *Omnius* ar trebui să plătească?

— Dar Pământul este planeta natală a omenirii! vorbi cu răsuflarea tăiată magnus-ul interimar de pe Giedi Prime. Cum putem măcar să ne gândim la o asemenea distrugere?

— Iar revolta de pe Pământ a declanşat acest Jihad, replică Serena. Trebuie să răspândim vestea acestei răscoale glorioase pe alte lumi sincronizate, poate să aruncăm scânteia unor revolte similare pe planetele maşinilor. Dar mai întâi trebuie să-l nimicim pe Omnius de pe Pământ… indiferent cu ce preţ!

— Ne putem permite să respingem o asemenea ocazie? adăugă Xavier Harkonnen. Avem armele atomice… Avem noile scuturi ale lui Tio Holtzman ca să ne protejăm navele… Avem voinţa poporului, care strigă numele Serenei Butler pe stradă… Pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să facem ceva *acum!*

— Da, interveni şi Iblis cu o voce egală care se făcu totuşi auzită printre murmure. Trebuie să facem asta *pentru numele lui Dumnezeu!*

Reprezentanţii erau năuciţi şi înfricoşaţi, dar nu se manifestă niciun protest. În sfârşit, după o tăcere lungă, agitată, viceregele Manion Butler ceru ca Liga Nobililor să supună problema unei decizii oficiale.

Într-o atmosferă sumbră, votul avu loc – şi propunerea trecu în aclamaţiile tuturor.

— S-a hotărât deci… Pământul, străvechiul leagăn al omenirii, va deveni prima piatră de mormânt a maşinilor gânditoare!

Creativitatea urmează propriile sale reguli.

NORMA CENVA,
note de laborator nepublicate

În turnul laborator care domina panglica lată a fluviului Isana, Norma Cenva stătea la staţia ei de lucru, aflată într-o dezordine totală. Licurigloburi noi pluteau în aer, ancorate deasupra capului femeii ca nişte ornamente; chiar dacă se luminase de ziuă, nu se ostenise să le dezactiveze. Nu voia să-şi întrerupă cursul gândurilor…

Atinse cu degetul un aparat de proiecţie de mărimea unui condei, de pe o masă înclinată. File inscripţionate magnetic pâlpâiră tăcut prin aer, pelicule cu schiţe ale unui aparat din categoria navelor-amiral, cele mai mari din Armada Ligii.

Norma schimbă poziţia proiectorului de mână şi roti peliculele sclipitoare în mijlocul camerei. Separă o punte a vehiculului, apoi păşi în imaginea holografică mărită – o plimbare în timpul căreia făcea în minte calcule pentru instalarea generatoarelor scutului, astfel încât raza mică a câmpului să se suprapună, pentru o protecţie completă.

Savantul Holtzman era plecat, participând la o altă solemnitate publică unde îşi sărbătorea, fără îndoială, succesele – desigur, cu falsă modestie! În ultima vreme, lucrase cu Norma doar vreo oră în timpul dimineţii, înainte de a-şi lua zborul ca să se pregătească pentru invitaţiile de la prânz, urmate seara de banchete la conacul lordului Bludd. După care venea să-i povestească despre nobilii şi politicienii pe care-i întâlnise, ca şi cum ar fi simţit nevoia s-o impresioneze.

La drept vorbind, pe Norma n-o deranja să-şi petreacă timpul singură şi încerca să-şi facă treaba fără să se plângă. De cele mai multe ori, Holtzman o lăsa în pace să efectueze calculele necesare pentru a instala scuturile suprapuse pe cele mai mari nave ale Armadei. Savantul pretindea că n-are timp s-o facă el însuşi şi că nu mai avea încredere în

grupul lui de rezolvatori de ecuaţii.

Norma simţea greutatea responsabilităţii, ştiind că Armada Ligii trimisese chemarea la arme pentru un atac final concertat asupra Pământului. O forţă unificată masivă formată din diferite nave de război se aduna deja pe Salusa Secundus, pregătindu-se pentru lansare.

Holtzman se delecta cu importanţa lui brusc crescută. Norma credea că munca de laborator ar trebui să vorbească pentru sine, fără toate frivolităţile publicitare. Însă n-ar fi sperat vreodată să înţeleagă cercurile politice în care se învârtea el, şi dorea să creadă că omul de ştiinţă făcea tot ce-i stătea în putinţă pentru efortul de război, cu ajutorul contactelor cu oameni importanţi.

Între timp, mintea lui Norma se ocupa în amănunt de multe lucruri periferice, şi urma căile implicite de cercetare, căutând răspunsuri. Chiar distrugând hipermintea de pe Pământ, rămâneau copii complete ale lui Omnius peste tot în lumile sincronizate. Puteau maşinile gânditoare să sufere ceva în genul unui şoc psihologic? La scara lumilor sincronizate, o singură planetă nu părea o ţintă suficient de importantă, iar îngrijorarea făcea să-i fie greu să se concentreze asupra calculelor. Ca nişte descărcări electrice care sar de la un nor la altul, gândurile femeii alunecau spre noi posibilităţi, spre idei proaspete.

Sub legea marţială pe care o impusese lordul Bludd după răscoala sclavilor, Norma se simţise din ce în ce mai izolată faţă de mentorul ei. Cu doi ani în urmă, când primise pentru prima oară invitaţia să vină pe Poritrin, Tio Holtzman fusese modelul şi eroul său. Doar treptat ajunsese să-şi dea seama că, în loc să-i aprecieze pur şi simplu talentul şi să-l utilizeze ca mijloc de a promova scopurile lor comune, omul de ştiinţă devenise plin de resentimente faţă de ea.

Parţial, vina îi aparţinea. Avertismentele insistente cu privire la generatorul de rezonanţă nereuşit şi la testul laser-scut îl întorseseră împotriva ei. Dar nu părea corect din partea savantului să o antipatizeze doar pentru că avusese *dreptate!* Tio Holtzman părea să preţuiască propria

jenă mai presus de progresul ştiinţei.

Se scărpină în părul castaniu, stufos. Ce loc ocupa ego-ul în munca lor? De aproape un an, niciunul dintre noile lui concepte nu dusese la nimic…

Prin contrast, un anumit proiect se cocea în gândurile Normei de multă vreme. Cu ochii minţii, vedea fragmentele adunându-se laolaltă, un proiect măreţ care-ar fi putut zgudui temeliile universului, teorii şi ecuaţii pe care abia le putea pricepe. Ar fi cerut toată energia şi atenţia ei, iar beneficiile potenţiale ar fi clătinat Liga chiar mai mult decât perfecţionarea scuturilor personale.

Norma ieşi din diagrama proiectată a navei şi o mută, după ce folosise un marker holografic pentru a indica punctul în care se oprise cu calculele. Cu atenţia eliberată, îşi putea dedica eforturile problemelor cu adevărat importante. Noua ei idee o entuziasma mult mai mult decât calculele pentru scut…

Inspiraţia, mereu misterioasă, o îndrumase către o posibilitate revoluţionară. Aproape că putea s-o vadă funcţionând la o scară imensă, ameţitoare. Un fior îi alunecă pe şira spinării.

Deşi nu putea rezolva în întregime problemele asociate cu noul concept, simţea în adâncul fiinţei sale că descoperirea lui Holtzman legată de ecuaţia de câmp putea fi folosită la ceva mult mai important. În timp ce omul de ştiinţă se culca pe lauri şi se desfăta cu succesul, Norma voia să meargă într-o nouă direcţie.

Văzând cum efectul Holtzman curba spaţiul pentru a crea un scut, era convinsă că ţesătura spaţiului însăşi putea fi *pliată,* creând o scurtătură prin univers. Dacă un asemenea fenomen putea fi realizat, ar fi fost posibil să traversezi distanţe imense într-o clipă, legând două puncte discrete fără a ţine cont de spaţiul dintre ele.

Plierea spaţiului.

Dar n-ar fi putut dezvolta niciodată un asemenea concept copleşitor cu Tio Holtzman împiedicând-o la fiecare pas. Norma Cenva trebuia să lucreze în secret…

Cât se poate de evident, problemele noastre nu vin de la ceea ce inventăm, ci din felul în care folosim jucăriile noastre sofisticate. Dificultăţile provin nu din echipamente sau din programe, ci din noi înşine.

BARBAROSSA,
Anatomia unei revolte

Într-o mie de ani, omenirea nu mai adunase niciodată o forţă militară atât de puternică, de concentrată. Din flotele lor spaţiale separate, fiecare lume a Ligii trimisese tot soiul de nave: crucişătoare de mărime mijlocie, nave de luptă greoaie, distrugătoare, sute de navete mari şi mici, mii de kindjale şi aparate de patrulare. Multe dintre ele erau dotate cu arme atomice... destule cât să sterilizeze Pământul de trei ori.

Segundo Harkonnen primise comanda operaţiei pe care el însuşi o concepuse. Alcătuită din vehicule şi arme şi nenumăraţi comandanţi ai sistemelor defensive planetare, ai miliţiilor şi gărzilor naţionale, Armada unificată se adună de-a lungul următoarelor trei luni în punctul de lansare de pe orbita planetei Salusa Secundus. Echipele pregătitoare imprimară pe carcasa fiecărei nave blazonul cu mâna deschisă a Ligii Nobililor.

Fabricile de muniţie din colonia Vertree, de pe Komider şi de pe Giedi Prime lucraseră fără odihnă, depăşind nivelurile de vârf ale producţiei, iar programul agresiv urma să continue în timpul lungii călătorii a Armadei extinse, din moment ce era de aşteptat ca flota să sufere pierderi devastatoare în lupta împotriva lui Omnius-Terra. Avea să fie mereu nevoie de înlocuiri – mereu, până când războiul se va încheia, înainte de plecarea Armadei unificate, toate forţele planetare rămase în cuprinsul lumilor Ligii fură plasate în stare de alertă maximă. Chiar dacă atacul atomic culminant reuşea să zdrobească maşinile gânditoare de pe Pământ, alte încarnări ale hiperminţii-computer ar fi trecut probabil la represalii.

Anihilarea lui Omnius-Terra ar fi fost o victorie foarte necesară pentru omenire, anunţând o nouă cotitură în desfăşurarea războiului. Cu multă vreme în urmă, omenirea liberă stocase focoase atomice pentru a ameninţa maşinile gânditoare, dar Omnius şi generalii săi cymeci socotiseră totul ca fiind o cacialma a Ligii. Pe Giedi Prime şi pe alte planete, fiinţele umane nu se dovediseră prea dornice să dezlănţuie dispozitivele apocaliptice, transformând astfel ameninţarea într-un gest de neputinţă.

Acest lucru era pe cale să se schimbe…

Acum, Armada răzbunătoare avea să dovedească faptul că oamenii lepădaseră toate reţinerile. Exploziile nucleare aeriene urmau să genereze impulsuri electromagnetice care să distrugă gelcircuitele exotice ale maşinilor gânditoare. De acum înainte, fiecare Omnius avea să se teamă de un val de holocausturi atomice pe celelalte lumi sincronizate.

Căderile radioactive, un demon izvorât din coşmarurile civilizaţiei umane, vor continua să devasteze planeta mult după ce bătălia se va fi sfârşit. Acest lucru va înceta cu timpul şi, până la urmă, Pământul îşi va reveni şi se va întoarce la viaţă – dar fără maşini gânditoare!

*

La viteza de croazieră maximă, drumul Armadei unificate dură mai mult de-o lună. Xavier şi-ar fi dorit să existe o cale de a efectua călătoria mai repede. Chiar dacă zburau prin spaţiu mai rapid decât fotonii, traversarea distanţelor mari dintre sistemele stelare cerea timp, prea mult timp…

În timp ce flota de asalt se apropia de sistemul solar al Pământului, segundo Harkonnen se deplasă cu naveta de la o navă la alta, trecând în revistă trupele şi echipamentul pentru intrarea iminentă în luptă. De pe puntea fiecărei nave vorbi grupurilor de soldaţi, însufleţindu-i şi dându-le instrucţiuni.

Aşteptarea aproape se încheiase.

Deocamdată, mai puţin de jumătate dintre navele Armadei fuseseră echipate cu generatoare de scut Holtzman, iar armele atomice fuseseră împărţite atât printre vehiculele ecranate, cât şi printre cele fără scuturi. Xavier se gândise să aştepte până se montau mai multe, dar decisese totuşi că o întârziere suplimentară ar fi făcut mai mult rău decât s-ar fi justificat prin instalarea unor mecanisme suplimentare. În plus, unii nobili conservatori din anumite flote planetare îşi exprimaseră scepticismul în legătură cu noua tehnologie netestată. În timp ce aceşti lorzi foloseau scuturi de bruiaj planetare pentru a-şi acoperi oraşele şi sateliţii principali, preferau să folosească pe navele lor tehnologii de încredere, verificate. Cunoşteau riscurile şi le acceptau.

Xavier se concentră să-şi păstreze hotărârea până la sfârşitul îngrozitoarei bătălii. După atacul asupra Pământului, controversa va fi întotdeauna asociată cu numele său, dar n-avea să permită acestui lucru să-l oprească. Obţinerea victoriei îi impunea să distrugă complet planeta natală a rasei umane.

Cu un asemenea renume, cum ar putea istoria să nu blesteme numele lui Xavier Harkonnen? Chiar dacă maşinile erau distruse, niciun om nu va mai dori vreodată să trăiască pe Pământ.

*

În ziua dinainte ca puternica Armada să ajungă pe Pământ, Xavier îl chemă pe Vorian Atreides pe puntea navei amiral. Xavier nu avea încredere totală în fostul colaborator al lui Omnius, dar îşi păstra sentimentele personale separate de nevoile umanităţii.

Vor susţinuse în mod convingător că informaţiile tehnice nemijlocite pe care le avea despre capacităţile lui Omnius-Terra făceau din el o achiziţie preţioasă.

— Nimeni altcineva nu cunoaşte atât de multe despre forţele robotice. Nici măcar Iblis Ginjo nu are cunoştinţele mele, din moment ce a fost doar şef de echipă în construcţii. În plus, el preferă să rămână pe Salusa.

În ciuda binecuvântării pe care o primise Vor de la magicienele de pe Rossak, cu abilitatea lor recunoscută de a demasca minciunile, Xavier nu se putea împiedica să nu se îndoiască de fiul lui Agamemnon, din cauză că-şi petrecuse viaţa slujind maşinile gânditoare. Era oare un spion inteligent infiltrat de Omnius, sau putea Vor să ofere cu adevărat date care ar îngădui Armadei să exploateze punctele vulnerabile ale lumilor sincronizate?

Vorian fusese interogat în amănunţime – şi chiar examinat de doctori familiarizaţi cu dispozitive de spionaj implantate – şi cu toţii îl declaraseră curat. Dar Xavier se întreba dacă maşinile nu anticipaseră cumva toate aceste precauţii şi nu ascunseseră cu abilitate ceva în creierului lui, un dispozitiv minuscul şi puternic cu componente de maşină, care putea fi declanşat într-un moment critic, făcându-l să execute vreo acţiune devastatoare împotriva Ligii Nobililor.

Serena spusese că toţi oamenii trebuie să fie eliberaţi de asuprirea maşinilor gânditoare. Ar fi vrut ca Xavier să înceapă cu acest singur om, dându-i o şansă. În adâncul inimii, ea voia să creadă că fiecare persoană, o dată expusă la conceptele de libertate şi individualitate, i-ar fi respins pe stăpânii de sclavi roboţi şi ar fi ales independenţa. Iar când Serena cerea ceva de la el, Xavier nu putea s-o refuze.

— În regulă, Vorian Atreides, spusese el. Îţi voi da ocazia să-ţi dovedeşti valoarea – dar sub un control strict. Vei avea accesul restricţionat în anumite zone, şi vei fi urmărit în permanenţă!

Vor zâmbise strâmb.

— Sunt obişnuit să fiu urmărit…

Acum, cei doi bărbaţi stăteau împreună, pe puntea navei amiral. Xavier păşea dintr-un loc într-altul, cu mâinile la spate şi umerii drepţi. Privea dincolo de spaţiul gol, înspre

steaua natală, galbenă şi strălucitoare, care creştea tot mai mare cu fiecare oră.

Vor rămase tăcut, păstrându-şi gândurile pentru el şi cugetând în faţa beznei presărate cu stele.

— Nu m-am gândit niciodată că m-aş putea întoarce atât de curând. În special, nu în acest fel!

— Te temi că tatăl tău va fi acolo? întrebă Xavier.

Tânărul cu părul negru făcu un pas mai aproape de fereastra lată, cu ochii aţintiţi asupra planetei albastre ce constituia ţinta lor şi care se apropia tot mai mult.

— Dacă n-a supravieţuit niciun om pe Pământ, titanii au puţine motive să rămână. Până acum au fost probabil trimişi pe alte lumi sincronizate. Sper că Omnius-Terra n-a menţinut o armată mare de neocymeci…

— De ce? Puterea noastră de foc îi poate distruge la fel de uşor.

Vor îi arunca o privire piezişa.

— Pentru că, segundo Harkonnen, maşinile gânditoare şi navele robotice sunt *previzibile,* rigide în metodele pe care le aplică. Ştim cum vor reacţiona. Cymecii, pe de altă parte, sunt schimbători şi inventivi. Maşini cu minţi umane. Cine ştie ce-ar putea să facă *ei?*

— Exact ca oamenii, comentă Xavier.

— Da, dar cu capacitatea de a provoca mult mai multe distrugeri.

Cu un zâmbet sumbru, segundo se întoarse să se uite la însoţitorul său transfug.

— Nu pentru multă vreme, Vorian.

Aveau aceeaşi vârstă şi fuseseră chinuiţi mai mult decât se întâmpla de obicei la anii lor.

— După ziua de azi, nimic din tot universul nu va egala capacitatea *noastră* de a provoca distrugeri.

*

Grupul de luptă al Armadei se reuni deasupra Pământului

ca o furtună. Piloţii alergară pe punţile interioare spre navele lor individuale, pregătindu-se de lansare. Navele de luptă şi distrugătoarele lăsară să iasă roiuri de kindjale, bombardiere şi nave-cercetaş. Aparatele de patrulare efectuară o recunoaştere rapidă, verificând şi actualizând datele furnizate de Vor Atreides.

Planeta de baştină a omenirii era o sferă înverzită, împestriţată cu nori albi, pufoşi. Xavier Harkonnen se uită fix la lumea deosebită. Chiar şi infestată de năpasta maşinilor, arăta imaculată, fragilă şi vulnerabilă.

În curând totuşi, Pământul va deveni doar o sferă înnegrită, lipsită de viaţă. În ciuda a tot ce spusese pentru a-i convinge pe sceptici şi pe detractori, Xavier se întrebă cum ar putea considera vreodată o asemenea victorie acceptabilă.

Trase adânc aer în piept, neluându-şi ochii de la planeta care sclipea printr-un văl subţire de lacrimi. Xavier avea însă o datorie de împlinit…

Transmise ordinul către flotă:

— Începeţi bombardamentul atomic pe scară largă!

Tehnologia ar fi trebuit să elibereze omenirea de greutăţile vieţii. În schimb, a creat unele noi.

TLALOC,
O epocă pentru titani

Pe Pământ, senzorii periferici ai lui Omnius detectară forţa invadatoare. Hipermintea fu uluită de cutezanţa imprevizibilă a oamenilor nedomesticiţi, ca şi de numărul şi de puterea de foc a vehiculelor combinate. De secole, *hrethgirii* se ascunseseră în spatele barierelor defensive, temându-se să se avânte în spaţiul controlat de maşini. De ce niciuna dintre proiecţiile computerelor şi niciun scenariu nu anticipaseră acest atac îndrăzneţ asupra lumilor sincronizate?

Prin intermediul ecranelor şi al terminalelor de contact răspândite în reţeaua oraşului, Omnius vorbi roboţilor aflaţi la lucru, încercând să repare pagubele produse de recenta răscoală eşuată a sclavilor. I-ar fi plăcut să discute strategie cu Erasmus – care, în ciuda nenumăratelor sale lipsuri, părea să înţeleagă câte ceva despre iraţionalitatea umană. Dar frustrant de dificilul robot era de neatins, fugise pe îndepărtatul Corrin…

Chiar şi titanii rămaşi, care ar fi putut să-i explice din când în când reacţiile umane, fuseseră trimişi pe lumi mai puţin stabile, ca să împiedice răspândirea revoltei. Astfel, hipermintea se simţea izolată şi dezorientată.

Trecând în revistă indicaţiile scanerelor, Omnius stabili că navele umane erau probabil încărcate cu focoase nucleare. Din nou, complet neaşteptat! Calculă şi recalculă, şi toate scenariile se dovediră proaste pentru el. Simţi primele licăriri ale sentimentului pe care fiinţele umane l-ar fi putut numi „stare de şoc”.

Din moment ce nu putea trece cu vederea propriile proiecţii, Omnius-Terra reacţionă corespunzător. Lansă aparate robotice într-un cordon defensiv total, pentru a împiedica navele de război ale Ligii să treacă spre Pământ.

Dispersă pe orbită un roi de ochi-de-pază mecanici, pentru a observa atacul din toate punctele de vedere. Prin subrutine separate, rulă mai mult de cinci mii de simulări alternative, până când fu satisfăcut că avea să poată alege tacticile corecte pentru flota sa robotică.

Dar Omnius nu ştia încă despre scuturile Holtzman…

Când maşinile gânditoare lansară explozivi şi proiectile cinetice, prima linie de nave de luptă ale Armadei pur şi simplu neglijă contraatacul. Proiectilele explodară inofensive în vidul spaţiului. Iar aparatele Ligii continuau să se apropie.

Respinse, navele robot se regrupară şi aşteptară comenzi modificate, în timp ce căile interne de gelcircuite ale lui Omnius sfârâiau, luptându-se să înţeleagă.

Primele bombardiere ale *hrethgirilor* brăzdară atmosfera, sute după sute de nave diferite coborând către suprafaţă. Şi fiecare dintre ele ducea câte un focos nuclear de modă veche!

Omnius făcu noi proiecţii. Pentru prima oară, luă în considerare şansele reale de a fi distrus…

*

Independent şi hotărât, Vorian Atreides pilota un mic aparat protejat de scut, unul dintre kindjalele salusane dotat cu arme perfecţionate. Nava nu purta bombe atomice – segundo Harkonnen n-avea atât de multă încredere în el! — dar îşi putea îndeplini măcar partea care-i revenea, stând de pază împotriva navelor inamice, şi îngăduind astfel bombardierelor încărcate cu focoase nucleare să-şi îndeplinească misiunea.

Acest lucru era destul de diferit de îndatoririle de la bordul *Calatorului Visurilor.*

Segundo Harkonnen voise să-l ţină deoparte, în siguranţă la bordul navei amiral, unde Vor putea oferi sfaturi tactice împotriva maşinilor, însă tânărul implorase să fie lăsat să

participe direct la înfrângerea lui Omnius. Ca fiu al lui Agamemnon, Vor dăduse deja informaţii ample despre navele de război ale maşinilor, despre blindaj şi arme integrate. Acum era timpul să folosească aceste cunoştinţe…

— Te rog, îi spusese el lui Xavier. Ţi-am adus-o pe Serena înapoi, nevătămată. Dacă nu pentru alt motiv, măcar pentru asta ai putea să-mi accepţi cererea!

Chipul rănit al ofiţerului îi confirmase lui Vor faptul că Xavier încă o iubea profund. Segundo îi întorsese spatele, ca pentru a-şi ascunde emoţiile.

— Atunci ia o navă. Du-te în toiul luptei… dar întoarce-te viu! Nu cred că Serena ar putea suporta să te piardă, pe lângă toate celelalte suferinţe pe care le-a îndurat…

Acestea erau primele cuvinte amabile pe care Vor le auzise de la acest bărbat enigmatic, dar şi prima oară când cineva sugera că Serena ţinea câtuşi de puţin la el.

În cele din urmă, Xavier se uită peste umăr şi-i surâse cu prudenţă.

— Nu-mi trăda încrederea!

Vor o luase la fugă spre staţiile de lansare ale navei şi alesese la întâmplare un kindjal…

Acum, forţa de atac umană se concentră spre complexul central de computere al lui Omnius. Maşinile gânditoare bombardau navele risipite ale Armadei cu o hotărâre sinucigaşă, distrugând sute de bombardiere fără scuturi, aparate de patrulare şi kindjale. Unele dintre scuturi căzură, supraîncălzite sau prost instalate, iar bătălia se înteţi. Vor zbură unde era lupta mai aprigă.

Apoi, brusc, în mijlocul unei lupte aeriene între aparate de vânătoare, Vorian văzu înălţându-se o navă mai lentă a maşinilor gânditoare, escortată de un roi dens de vehicule automate şi evitând, în mod evident, confruntarea directă.

Încercând să se strecoare pe furiş…

Vor privi printre gene. Într-un asemenea moment, de ce ar vrea să plece o singură navă-robot, pierzându-se în spaţiu? Omnius ar fi trebuit să adune la un loc toate

resursele. Instinctele tânărului îi spuseră că această navă singuratică n-ar trebui ignorată.

Încercând să se concentreze asupra luptei din jurul lui, Vor declanşă armele. Obuzele distruseră câteva nave robotice şi dezorientară altele, lăsând încă patru bombardiere să treacă.

În tot acest timp, mult deasupra lui, vehiculul robotic fugar continua să iasă din atmosferă pe o traiectorie de evadare, lăsând bătălia în urmă. Ce-ar fi putut pune la cale Omnius? Niciunul dintre aparatele de vânătoare al Armadei nu observa ce se întâmplă.

Vor ştia că trebuie să facă ceva. Era vital – simţea asta în sinea lui.

Segundo Harkonnen îi dăduse ordine stricte să însoţească navele purtătoare de focoase până când acestea îşi aruncau încărcătura nucleară. Dar lucrurile se puteau schimba în focul luptei. În plus, el nu era o maşină care urma orbeşte ordinele. Putea să inoveze...

În timp ce continua să privească vehiculul urcând dincolo de ionosfera tot mai subţire, îşi dădu brusc seama ce se petrecea. Era o *navă de actualizări,* ducând o copie completă a lui Omnius-Terra, gândurile şi datele hiperminţii chiar până în momentul atacului! Trebuia să includă o înregistrare şi o analiză completă a răscoalei sclavilor şi ordinele de a extermina toate fiinţele umane.

Dacă asemenea informaţii erau încărcate în alte încarnări ale lui Omnius, toate lumile sincronizate ar fi fost avertizate! Ar fi putut să-şi pregătească apărarea împotriva viitoarelor atacuri ale Ligii.

Vor nu putea îngădui să se întâmple aşa ceva.

— Trebuie să fac ceva, transmise el pe canalul local către navele de escortă din apropiere. Nu pot lăsa nava aceea robot să scape...

Abandonând bombardierele de sub protecţia sa, întoarse kindjalul, părăsind cursul iniţial.

Vor auzi strigăte indignate din partea căpitanilor umani pe care fusese însărcinat să-i păzească.

— Ce faci?

Un apărător robot se repezi în breşă şi trase asupra navelor Armadei.

— E o navă de actualizări! Duce o copie a lui Omnius!

Se îndepărtă în continuare, exact când două aparate robot se aruncară asupra transportoarelor pe care Vor trebuia să le protejeze. Camarazii lui îl blestemară când roboţii deschiseră focul, terminând repede cu navele umane. Dar Vor strânse din dinţi, ştiind că decizia sa era corectă din punct de vedere moral şi tactic.

Văzându-i plecarea, alte nave ale Armadei strigară injurii în urma lui:

— Laşule!

Resemnat, Vor spuse:

— Vă explic mai târziu…

Apoi închise sistemul de comunicaţii, ca să se poată concentra asupra prăzii. Trecutul său printre maşinile gânditoare avea să-i facă mereu pe oameni să gândească despre el tot ce putea fi mai rău. Perspectiva condamnării şi a ostilităţii nu-l deranja însă. Avea o treabă de făcut!

În câteva clipe, aparatele de vânătoare ale lui Omnius atacară unul dintre bombardierele abandonate, dar aparate noi de escortă ale Armadei se apropiară şi doborâră două dintre navele maşinilor.

Bombardierele rămase îşi continuară zborul pe traseul stabilit.

Cerul Pământului era plin de dâre ionizate ale navelor mari şi mici ale Armadei, care semănau bombe nucleare ca pe nişte boabe de grâu. Apărătorii roboţi ţinteau bombele în cădere, făcându-le să explodeze în aer şi împrăştiind nori de sfărâmături radioactive. Asta defecta mecanismele delicate de detonare şi împiedica reacţiile nucleare în lanţ.

Chiar şi aşa însă, unele dintre bombele atomice ar fi trebuit să treacă.

În punctul culminant al bătăliei, Omnius-Terra rămase fără opţiuni viabile. Cu flota Armadei răspândindu-se ca un roi de insecte ucigaşe, apărătorii robotici se sacrificară,

năpustindu-se în norii de kindjale.

Pentru segundo Harkonnen, deveni dureros de evident că numai acele nave protejate de scuturile lui Holtzman aveau şanse de supravieţuire. Câteva dintre sisteme cedaseră însă chiar şi aşa, ducând şi la distrugerea unor nave ecranate. Dar acum nu mai exista cale de întoarcere…

Cele mai mari douăzeci de nave de război ale Armadei aşteptau pe orbită staţionară, trimiţând val după val de atacatori de mici dimensiuni şi golind calele de bombele atomice ale Ligii. În acelaşi timp, cinci distrugătoare coborâră să arunce salve de rachete nucleare teleghidate. Dispersia largă crea o acoperire destul de mare din partea impulsurilor suprapuse ale exploziilor, încât comandanţii umani să se asigure că toate substaţiile lui Omnius vor fi arse.

Într-un ultim atac răzbunător, proiectile cu inteligenţă artificială se concentrară asupra uriaşelor nave de pe orbită. Adevărate bombe cu minţi de computer, proiectilele porniseră ferm să-şi atingă ţintele programate. Ignorând bombardierele mai mici şi kindjalele, descriseră o buclă pentru a intercepta orice traiectorie evazivă pe care căpitanii navelor de război ar fi putut-o încerca şi trecură cu vederea ţintele false defensive aruncate de oameni ca să distragă atenţia roboţilor.

În focarul salvei defensive, Xavier Harkonnen stătea pe puntea navei sale amiral, ţinând strâns manetele de control şi murmurând o rugăciune tăcută pentru geniul lui Tio Holtzman.

— Să sperăm că scuturile astea suprapuse rezistă! Ţineţi-vă bine! Şase proiectile autoghidate izbiră, cu viteze aproape relativiste, barierele Holtzman ale navei şi explodară. Dar scuturile licăritoare rezistară.

Lui Xavier i se înmuiară genunchii de uşurare. Echipajul navei de război ovaţionă.

În jurul lui însă, alte aparate ale Armadei – cele fără scuturi – nu se descurcară la fel de bine. Deşi amestecul de nave ale Ligii trăgea un flux constant de salve supresoare,

câteva proiectile IA trecură, nimicind orice vehicul uman neecranat le ieşea în cale. Chiar şi una dintre navele uriaşe protejate avu de suferit în punctele vulnerabile, când două dintre micile scuturi suprapuse pâlpâiră, creând o spărtură în blindaj. După serii de lovituri continue din partea maşinilor gânditoare, câteva rachete robotice trecură de apărarea Armadei.

Unsprezece dintre cele mai mari nave fură transformate în epave incandescente, cu toţi oamenii pierduţi. Numai opt dintre navele uriaşe, toate acoperite cu scuturi Holtzman, rămaseră intacte. O mare parte din flota totală a Armadei fusese deja anihilată.

Lovit şi zguduit, Xavier urmări continuarea distrugerilor. Îşi încleştă pumnii şi dădu ordine ferme, păstrând o voce calmă, în interesul trupelor sale. Îşi simţea degetele lipicioase de la sângele imaginar al sutelor de mii de soldaţi pe care-i sacrificase deja în această zi înfiorătoare.

Cu silă şi mânie, îl văzu pe Vorian Atreides fugind de pe câmpul de bătălie. Măcar progenitura blestemată a lui Agamemnon luase un singur kindjal, iar ofiţerul nu-şi putea irosi timpul sau energia ca să-l urmărească. La întoarcerea pe Salusa, Xavier avea să-l acuze pentru dezertare. Dacă reuşea cineva să se mai întoarcă… *Blestemata trădare!* Xavier avusese dreptate tot timpul în legătură cu Vor.

Maşinile gânditoare eliminau un aparat al Ligii după altul, dar Xavier continua să-şi împingă flota tot înainte. După atâtea eforturi şi pierderi, nu se puteau retrage. Eşecul ar fi zdrobit sufletul oamenilor şi ar fi dus la sfârşitul libertăţii în galaxie.

Totul părea să fie o adevărată debandadă, în avantajul maşinilor. Numai o mică parte din forţa umană de atac reuşise să-şi atingă ţintele şi să-şi lanseze încărcăturile de bombe nucleare pe continentele Pământului.

Apoi se declanşară primele explozii atomice…

*

Vor urcă în viteză şi se îndepărtă, fără să scape din ochi nava de actualizări. Acceleraţia îl apăsă în scaunul pilotului şi-i lipi buzele de dinţi, îi lăcrimau ochii, muşchii i se încordau dureros, dar nu renunţă. Vehiculul singuratic al lui Omnius ieşise deja din atmosferă şi mărea distanţa faţă de forţele unificate ale Armadei.

Dedesubt, bombe atomice multiple începură să explodeze într-o succesiune de flori nucleare orbitoare care iluminară cerul, sterilizară continentele şi nimiciră fiecare gelcircuit…

Vor mări viteza kindjalului şi se gândi la tactici de surprindere, ştiind că nava de actualizări din faţa lui avea drept căpitan un robot inflexibil. Era mai mult decât capabil să înfrunte imaginaţia metodică a oricărei maşini gânditoare!

Ambele nave se îndepărtau de Pământul aflat în toiul bătăliei. Peste tot, pe suprafaţa sferei albastre-verzui tot mai mici din urma lui, nori de foc alb-gălbui erupseră în izbucniri care-i răneau ochii lui Vor. Furtuna nucleară intensă de pe cer şi de pe continente trebuie să fi distras atenţia Armadei de la el. Nimeni nu vedea importanţa vitală a ceea ce încerca să facă…

Nava de actualizări urcă deasupra eclipticii, mărind constant viteza. Căpitanul robot putea suporta acceleraţii cărora niciun om nu le-ar fi putut supravieţui. Cu toate acestea, Vorian se ţinu după ea, aproape leşinat, abia mai putând să respire din cauza forţei zdrobitoare. Kindjalul era mai rapid decât prada sa – o simplă navă de actualizări – iar Vor recuperă handicapul. Cu mâini care păreau să cântărească sute de kilograme, porni armele navei.

În bătălia pentru Pământ distrusese peste zece aparate de vânătoare ale maşinilor, dar în acest caz Vor voia doar să avarieze vehiculul vizat. Ca navă de actualizări, ar fi trebuit să aibă doar un blindaj minim, la fel ca şi *Calatorul Visurilor.* Tânărul avea intenţia să oprească aparatul în

spaţiu şi să-l abordeze.

De îndată ce ţinta intră în raza sa de acţiune, mult deasupra sistemului solar şi la marginea haloului difuz al cometelor, căpitanul robot fugar execută o serie de manevre previzibile.

Vor deschise focul. Loviturile sale de precizie deteriorară porturile de evacuare, astfel încât motoarele începură să se supraîncarce. Incapabil să ventileze cum trebuia căldura reziduală, aparatul urma fie să explodeze, fie să se oprească.

În timp ce nava avariată continua să înainteze greoi, decelerând, Vor trase două proiectile de avertisment pe lângă pupa. Undele de şoc scoaseră nava de actualizări de pe direcţia de zbor.

— Opreşte şi pregăteşte-te să fii abordat!

Robotul răspunse cu un sarcasm surprinzător:

— Sunt la curent cu diferitele orificii corporale pe care le posedă fiinţele umane. Ca urmare, te invit să iei o unealtă energetică şi s-o introduci acolo unde…

— Bătrâne creier metalic? strigă Vor. Lasă-mă să vin la bord… Sunt Vorian Atreides!

— Asta nu poate fi adevărat. Vorian Atreides n-ar trage niciodată asupra *mea!*

Vor îşi transmise imaginea, deloc surprins că Seurat primise comanda unei alte nave de actualizări, din moment ce Omnius nu-şi schimba rutinele. Ovalul neted ca oglinda al feţei lui Seurat emitea o înjurătură colorată pe care Vor o folosea deseori după ce pierdea un joc militar.

Vor îşi legă aparatul de nava avariată. Cunoscând riscurile, intră pe ecluza principală de acces şi păşi prin interiorul strâmt către puntea de comandă.

Definiţia mea pentru o armată? Păi, ucigaşi îmblânziţi, desigur!

GENERALUL AGAMEMNON,
Memorii

Din adăpostul lui aflat adânc în citadelele puterii, larg răspândite, hipermintea Omnius veghea asupra Pământului. Ochii-de-pază mobili şi staţionari înregistrau fiecare faţetă a îndrăzneţului atac uman. Văzură întorsătura luată de bătălie.

Omnius studie traiectoriile miilor de nave spaţiale care se apropiau şi le numără pe cele distruse de apărătorii săi roboţi.

Chiar şi aşa, unele dintre armele atomice trecură mai departe.

Cu un subset de rutine de calcul, Omnius ţinea socoteala aparatelor pe care le pierduse. Individual, aceste nave robot nu erau esenţiale şi puteau fi uşor înlocuite folosind materialele şi proiectele aflate în stoc. Din fericire, nava de actualizări a lui Seurat trecuse prin masa de vehicule ale *hrethgirilor* şi evadase spre exterior, în sistemul solar. Gândurile şi deciziile sale importante urmau să fie distribuite în lumile sincronizate.

În ciuda capacităţii brute de calcul dedicate problemei, Omnius încă nu găsise o soluţie a crizei până în momentul în care primele bombe atomice detonară deasupra lui. Explozii nucleare aeriene trimiseră impulsuri electromagnetice care străbătură aerul şi suprafaţa Pământului. Undele de energie se propagară şi distruseră într-o clipă fiecare reţea de gel circuite şi minte de maşină gânditoare, ca şi cum ar fi fost hârtii îmbibate în benzină, atinse de o scânteie.

Omnius-Terra se afla în mijlocul unui gând important când unda de şoc îl devoră.

*

În trecut, glumeţul căpitan robot nu purtase arme individuale. Cu toate acestea, Vor avea un aparat de bruiaj electronic, un dispozitiv distrugător cu rază mică de acţiune, proiectat pentru lupta corp la corp împotriva maşinilor gânditoare.

— Aşadar, până la urmă te-ai întors alături de mine, zise Seurat. Te-ai plictisit deja de oamenii tăi? Nu sunt la fel de fascinanţi ca mine, nu-i aşa?

Simulă un râs răguşit pe care Vor îl auzise de multe ori înainte.

— Ştii că tatăl tău te consideră trădător? Poate că acum te simţi vinovat pentru că m-ai deconectat, ai furat *Calatorul Visurilor* şi…

— Nimic din toate astea, bătrâne creier metalic, zise Vor. Este încă un joc pe care l-ai pierdut. Nu te pot lăsa să livrezi această actualizare!

Seurat chicoti din nou.

— Ah, oamenii şi fanteziile lor neghioabe!

— Cu toate astea, stăruim în cauzele noastre fără speranţă…

Vor ridică aparatul electronic de bruiaj.

— … şi câteodată câştigăm!

Seurat spuse:

— Ai fost prietenul meu, Vorian. Îţi aduci aminte de toate glumele pe care ţi le-am spus? De fapt, am una nouă. Dacă faci un cymec din creierul unui catâr, ce…

Vor declanşă dispozitivul de bruiaj. Arcuri de energie statică izbucniră ca nişte funii subţiri, încolăcindu-se în jurul corpului flexibil al lui Seurat, acoperit cu piele din polimer organic şi fibre întărite. Robotul se cutremură, cuprins parcă de o criză. Vor reglase aparatul astfel încât impulsul să decupleze sistemele lui Seurat, dar să nu-i distrugă nucleul creierului. Asta ar fi fost echivalent cu o crimă.

— Gluma e pe seama ta, prietene, zise el. Îmi pare rău!

În timp ce Seurat rămânea împietrit la postul lui de

căpitan, Vor căută prin nava de actualizări până când găsi gelsfera etanşă, o reproducere completă a fiecărui gând pe care Omnius-Terra îl înregistrase chiar înainte de atacul Armadei.

Ţinând în mână sfera de date compactă şi sclipitoare, Vor aruncă o ultimă privire către prietenul său robot paralizat, apoi ieşi din nava de actualizări avariată, închizând-o etanş în urma lui. Nu se putea hotărî s-o distrugă. În orice caz, nava nu mai era o ameninţare pentru omenire…

În kindjalul lui, Vor se desprinse încetişor, lăsând aparatul robotic să plutească în derivă în vidul spaţiului, neputincios şi pierdut. Avea să rătăcească departe de Pământ, în frigul adânc al sistemului solar, pentru a dispărea pentru vecie în norul cometelor.

După bătălie, în timp ce Pământul ardea în focurile atomice clocotitoare, segundo Harkonnen adună rămăşiţele eterogene ale forţei sale de atac. Suferiseră pierderi îngrozitoare, mult mai mari decât prevăzuseră.

— Va dura luni de zile doar să scriem numele celor care şi-au sacrificat viaţa aici, cuarto Powder, îi zise Xavier adjutantului său. Şi mult mai mult ca să-i jelim…

— Toate navele şi instalaţiile inamice sunt distruse, domnule, răspunse Powder. Ne-am îndeplinit obiectivul!

— Da, Jaymes.

Nu simţea nicio bucurie pentru victorie. Numai tristeţe. Şi mânie pentru Vorian Atreides…

Când fiul lui Agamemnon se întoarse în sfârşit din adâncul spaţiului, Xavier trimise o escadrilă de kindjale pentru a-l escorta înapoi sub pază severă. Clocotind, închise scuturile Holtzman pentru ca restul kindjalelor să poată aduce înăuntru aparatul lui Vorian. Mulţi dintre piloţii de vânătoare ar fi vrut să-l doboare de îndată ce nava lui ajunsese în raza de acţiune a armelor, dar Xavier le

interzise acest lucru.

— O să-l judecăm pe ticălos pentru dezertare, poate şi pentru trădare... Segundo Harkonnen păşi în staţia de andocare de la nivelul cel mai de jos al navei amiral, până pe puntea interioară, unde navele erau aduse cu macarale glisante şi cârlige, toate controlate manual de operatori umani.

Zveltul şi brunetul Vorian ieşi cu îndrăzneală din aparatul său plin de lovituri, arătând surprinzător de triumfător. Ce îndrăzneală avea omul! Piloţi în uniformă îl înconjurară pe Vor şi-l controlară fără menajamente, în căutarea armelor. Transfugul părea iritat de grosolănia lor şi protestă când îi luară, laolaltă cu arma de la şold, pachetul pe care îl ducea.

În mod uimitor, chipul i se lumină atunci când îl văzu pe Xavier.

— Prin urmare Omnius-Terra e distrus? Atacul a fost un succes?

— Nu datorită ţie, replică Xavier. Vorian Atreides, ordon să fii închis în celula de detenţie pe toată durata întoarcerii noastre pe Salusa Secundus... Acolo, vei apărea în faţa unui tribunal al Ligii pentru actele tale de laşitate!

Dar tânărul nu părea înfricoşat. Arătând de parcă nu-i venea să creadă, făcu un gest către pachetul pe care-l ducea unul dintre paznici.

— Poate că ar trebui să arătăm tribunalului şi asta?

Ochii cenuşii ai lui Vor arătau prudenţă, dar zâmbi larg atunci când Xavier desfăşură învelişul de plaz şi desfăcu sigiliul, dezvăluind o sferă de metal ce părea făcută din argint gelatinos.

— Este o copie completă a lui Omnius, continuă Vor. Am interceptat şi am neutralizat o navă de actualizări pe cale să scape...

Ridică din umeri.

— Dac-aş fi lăsat-o, toate celelalte hiperminţi ar fi primit informaţii complete despre atac. În schimbul morţilor noştri, Omnius n-ar fi pierdut nimic, iar celelalte lumi sincronizate ar fi aflat foarte curând despre scuturile Holtzman şi despre

tacticile noastre de luptă. Întreaga operaţiune ar fi fost fără rost. Dar am oprit nava de actualizări!

Xavier se uită năucit la Vor. Suprafaţa sferei era flexibilă la atingere, ca şi cum ar fi fost făcută din ţesut viu. Liga nu-şi imaginase niciodată o asemenea pleaşcă. Numai asta, şi merita giganticul atac asupra Pământului… Toate groaznicele pierderi de vieţi. Dacă Vor spunea adevărul…

— Sunt sigur că ofiţerii de informaţii vor avea de-acum o zi plină, zise Vor, radiind. Fără să mai pomenim – adăugă el ridicând o sprânceană ce ostatic preţios va fi Omnius pentru noi!

*

Navele avariate ale Armadei unificate plecară din sistemul solar, care era acum golit de maşinile gânditoare ucigaşe.

Vor aruncă o ultimă privire către Pământul rănit, aducându-şi aminte de peisajul luxuriant, verde şi albastru, şi de norii subţiri. Fusese cândva o lume fabulos de frumoasă, planeta natală a rasei umane, o etalare de minuni naturale…

Dar până când Xavier ordonă flotei să fixeze cursul spre casă, din planetă nu mai rămăsese nimic în afară de o movilă de zgura radioactivă, Avea să treacă multă vreme până să trăiască din nou ceva aici.

Logica consistentă pentru un sistem finit nu este în mod necesar consistentă pentru un univers infinit. Teoriile, ca şi creaturile vii, nu se pot mări întotdeauna la scară.

ERASMUS,
înregistrări secrete (din baza de date a lui Omnius)

Pe Corrin, vila robotului urma un tipar similar cu cea a echivalentului ei de pe Pământ, având atât habitatul cât şi complexele de laboratoare proiectate de mintea creatoare a lui Erasmus. Ţarcurile de sclavi din spatele casei înalte erau împrejmuite cu ziduri înalte de gresie şi porţi de fier forjat, totul având în partea de sus ţepi electrici şi câmpuri energetice.

Se simţea ca acasă. Erasmus era nerăbdător să înceapă munca...

Împrejmuirile mişunau de oameni, aproape o mie de trupuri asudate care îndeplineau treburi de rutină sub soarele gigantă roşie umplând cerul ca o uriaşă pată de sânge. Era o după-amiază înăbuşitoare, dar sclavii nu se odihneau, nici nu se plângeau, ştiind că roboţii nu vor face altceva decât să-i pedepsească dacă îndrăzneau.

Erudita maşină gânditoare le observa rutina zilnică dintr-o clopotniţă aflată în sectorul sudic al proprietăţii sale, unul dintre locurile lui favorite. Jos, într-un ţarc, doi bătrâni se prăbuşiră sub soarele arzător, iar unul dintre tovarăşii lor oprimaţi se repezi să-i ajute să se ridice. Astfel, Erasmus numără trei infracţiuni susceptibile de pedeapsă: ale celor doi care se prăbuşiseră şi a bunului samaritean. Motivele n-aveau nicio importanţă.

Erasmus observase că sclavii deveneau din ce în ce mai agitaţi când el *nu* răspundea la încălcarea regulilor cu măsuri disciplinare imediate. Găsea amuzant să lase aşteptarea şi frica să crească în interiorul lor, apoi să observe cum frământarea îi determina să facă şi mai multe greşeli. Comportamentul uman era la fel pe Corrin ca şi pe Pământ, prin urmare Erasmus era încântat să-şi continue

experimentele şi studiile fără întrerupere.

Apăsă un buton, făcând nişte arme automate să tragă la întâmplare într-unul dintre ţarcuri, ucigând sau rănind zeci de sclavi. Năuciţi şi cuprinşi de panică, supravieţuitorii încercau să scape, dar nu aveau unde să fugă. Zidurile erau înalte şi electrificate. Unii dintre captivi îşi împinseră colegii în faţa lor ca să se protejeze, în timp ce alţii se prefăcură morţi sau se ascunseră sub cadavre. Continuă să tragă, dar de data asta ţinti în aşa fel încât să nu-i mai nimerească şi pe alţii.

Da, era foarte plăcut să-şi continue cercetările. Avea încă atât de multe de învăţat…

Trecu o oră fără alte focuri de armă, iar oamenii începură să se învârtească din nou prin ţarc, mai precauţi ca înainte. Împinseră cadavrele într-o parte şi se îngrămădiră unul într-altul, fără să-şi dea seama ce se petrecea. Unii dintre ei începură să-l sfideze pe faţă, strigând în direcţia armelor automate şi ridicând pumnii. Cu reglaje atente, Erasmus trase din nou cu armele şi urmări victimele zvârcolindu-se la pământ. Chiar şi cei mai curajoşi dintre oameni puteau fi transformaţi în nişte neghiobi însângeraţi, care flecăresc aiurea.

— Văd că te joci iar cu jucăriile tale, vorbi Omnius-Corrin dintr-un ecran de observare aflat în clopotniţă, la stânga lui Erasmus.

— Tot ceea ce fac are un scop, replică Erasmus. Învăţ din ce în ce mai mult!

Omnius-Corrin nu ştia cât de rău ieşiseră testul de loialitate şi pariul cu copia lui de pe Pământ. Erasmus învăţase o lecţie semnificativă din pârjolul răscoalei pe care o stimulase în mod necugetat, însă datele ridicaseră o mulţime de noi întrebări. Nu voia ca hipermintea să se angajeze într-un război de eradicare pe scară mare, comiţând un genocid împotriva tuturor captivilor umani de pe lumile sincronizate – chiar dacă trebuia să păstreze în mod discret, doar pentru el însuşi, anumite subseturi de informaţie.

Chiar dacă trebuia să *mintă!*

O perspectivă fascinantă… Căci Erasmus nu era obişnuit să gândească în asemenea termeni.

Poarta principală de deschise, iar paznicii roboţi scoaseră trupurile celor morţi şi răniţi, apoi împinseră un nou grup de sclavi în ţarcuri. Unul dintre nou-veniţi, un bărbat solid, palid, se răsuci brusc şi se aruncă asupra celui mai apropiat robot, apucând de fibrele structurale şi încercând să distrugă circuitele neuroelectrice protejate. Însângerându-şi degetele ca să rupă o etanşare, sclavul agăţă un pumn de componente locomotorii, făcându-l pe robot să se clatine. Doi alţi roboţi se repeziră la bărbat şi, într-o parodie macabră a ceea ce făcuse sclavul, unul dintre ei îi înfipse degetele de oţel în piept, trecând prin piele, cartilagii şi stern pentru ai smulge inima.

— Nu sunt decât animale stupide, comentă Omnius ironic.

— Animalele nu pot complota, face planuri sau amăgi, replică Erasmus. Aceşti sclavi nu mai par atât de resemnaţi. Detectez germeni de revoltă, chiar şi aici.

— Nicio revoltă n-ar putea reuşi vreodată pe Corrin, zise vocea lui Omnius.

— Nimeni nu poate şti totul, dragă Omnius – nici măcar tu. Şi de aceea trebuie să rămânem veşnic curioşi. Dacă pot estima comportamentul mulţimii într-o măsură rezonabilă, nu pot prezice în mod consistent ce va face în clipa următoare fiecare fiinţă umană anume. Aceasta este provocarea supremă…

— Este evident că oamenii sunt un mănunchi de contradicţii. Niciun model nu le poate explica într-un mod demn de încredere comportamentul.

Erasmus se uită în jos, către ţarcurile sclavilor.

— Şi totuşi, *sunt* inamicii noştri şi trebuie să-i înţelegem. Numai astfel ne putem asigura dominarea.

Robotul simţi o undă stranie în simulatoarele sale senzoriale. Mânie? Frustrare? Dintr-un impuls, smulse un clopot mic din lăcaşul lui din turn şi-l aruncă pe podea cu

un clinchet discordant. Găsi sunetul… neliniştitor.

— De ce-ai stricat acel clopot? întrebă Omnius. Nu te-am mai văzut niciodată până acum comiţând un act atât de neobişnuit.

Erasmus îşi evaluă în continuare senzaţiile. Văzuse oameni făcând asemenea lucruri, eliberându-şi sentimentele înăbuşite, sub forma pierderii cumpătului. Din punctul lui de vedere totuşi, nu avea niciun sentiment de satisfacţie.

— A fost… doar unul dintre experimentele mele.

Erasmus avea încă multe de învăţat în încercarea sa de a absorbi esenţa naturii umane, pe care spera s-o utilizeze ca pe o trambulină de pe care sofisticarea maşinilor să se înalţe şi mai mult, atingând zenitul existenţei. Apucă balustrada turnului cu degetele puternice de oţel, rupând o bucată şi lăsând-o să cadă pe pavajul de dedesubt.

— O să-ţi explic mai târziu…

După ce-i observă pe sclavi încă o clipă, se întoarse spre ecran.

— N-ar fi înţelept să exterminăm toţi oamenii… În schimb, prin metode mai intense de subjugare, le putem frânge dorinţa şi abilitatea de a rezista.

Hipermintea, întotdeauna delectându-se cu discuţiile cu Erasmus, era încântată să-l prindă cu vreun punct slab.

— Dar dacă facem asta, Erasmus, nu schimbăm caracterul fundamental al oamenilor pe care doreşti să-i studiezi?

— Un observator afectează întotdeauna experimentul. Dar aş prefera să schimb subiectele decât să le distrug. Voi lua propriile decizii în ceea ce priveşte oamenii mei de-aici, de pe Corrin.

Omnius spuse în sfârşit:

— Nu te înţeleg pe tine mai mult decât îi înţeleg pe oameni…

— Ştiu asta, Omnius. Va fi întotdeauna slăbiciunea ta!

Robotul se uită afectuos în jos, la oamenii săi înrobiţi, în timp ce paznicii duceau de-acolo cadavrele şi răniţii. Se

gândi la toate lucrurile minunate pe care le aflase de la această specie… şi câte alte lucruri putea descoperi, dacă i se dădea ocazia. Vieţile lor colective stăteau în echilibru pe o sârmă întinsă deasupra unei prăpăstii întunecate, fără fund, iar Erasmus le stătea alături. N-avea să renunţe la ei atât de uşor.

Vestea bună era că în lipsa lui se mai născuseră două perechi de gemeni. Ca întotdeauna, posibilităţile erau nesfârşite…

Viaţa umană nu este negociabilă.

SERENA BUTLER

În onoarea victoriei nucleare dulci-amărui de pe Pământ, lumile Ligii găzduiră o sărbătorire grandioasă pentru eroii întorşi acasă şi o ceremonie emoţionantă de rămas-bun pentru cei căzuţi.

Navele greu încercate se târâră înapoi după lungul lor drum, în timp ce nave-cercetaş şi curier, mai rapide, se grăbiră să se întoarcă pe Salusa Secundus ducând veştile şi anunţând Liga la ce trebuia să se aştepte o dată cu sosirea Armadei, rănită şi împuţinată.

Dar Omnius-Terra era distrus, iar maşinile gânditoare suferiseră o lovitură grea. Se agăţau de triumful lor.

În arena încinsă şi umedă, Vorian Atreides se simţea lipicios în uniforma de gală, din cauza transpiraţiei. Indiferent de vreme, oamenii voiau să-i vadă pe el şi pe segundo Harkonnen în mare ţinută. Xavier stătea acum lângă el, pe platforma pentru treceri în revistă, în timp ce viceregele Butler şi Serena făceau mulţimea să tacă, cerându-le întreaga atenţie.

Cei doi bărbaţi – care făcuseră pace pe lungul drum de întoarcere pe Salusa Secundus – stăteau în poziţie de drepţi la umbra unei platforme acoperite, alături de alţi demnitari. Iblis Ginjo, îmbrăcat în haine elegante şi mândru de poziţia sa tot mai influentă, stătea şi el în zona persoanelor importante.

— Pentru că a condus forţele unite ale Ligii în misiunea de pe Pământ, o victorie crucială asupra maşinilor gânditoare, vorbi viceregele Butler ridicând o panglică şi o medalie, pentru că a luat hotărâri importante şi a acceptat provocările necesare, îi înmânez Medalia Parlamentară celui mai distins soldat al Ligii, segundo Xavier Harkonnen… Este decoraţia cea mai înaltă pe care o putem conferi, şi facem acest lucru cu recunoştinţă din inimă.

Trei sute de mii de spectatori izbucniră în urale

asurzitoare. Mulţi dintre aceşti oameni îşi pierduseră copii, prieteni şi părinţi în bătălia Pământului. În tăcere, Vor îşi aduse aminte câţi luptători ai Armadei căzuseră în timpul sterilizării atomice a planetei. Cu coada ochiului, văzu ochii lui Xavier Harkonnen umeziţi de emoţia momentului când viceregele îi trecu panglica peste capul plecat. În curând aveau să fie şi mai multe bătălii de dus, şi mai multe forţe ale maşinilor de înfruntat… Serena scoase o a doua medalie, cu aspect diferit.

— În continuare, onorăm un erou neaşteptat, un om crescut de maşinile gânditoare şi orb la crimele lor… Însă el a văzut adevărul şi şi-a legat soarta de omenirea liberă. Informaţiile tactice vitale pe care le-a oferit despre apărarea Pământului ne-au ajutat să câştigăm victoria. În toiul luptei, gândirea lui rapidă a zădărnicit planul de evadare al lui Omnius şi a furnizat Ligii o unealtă nepreţuită pentru lupta continuă a umanităţii.

Zâmbindu-i, Serena păşi spre el. Vor ţinu capul sus.

— Îi conferim lui Vorian Atreides nu numai Medalia pentru Serviciu Exemplar, ci şi gradul onorific de tercero în Armada Ligii!

La un semn, un detaşament de aparate aeriene şi spaţiale antice se apropiară pe deasupra lor. Mecanici şi istorici mândri recondiţionaseră vechile nave pentru spectacolul aerian. Xavier şi Vorian salutară cerul când piloţii înclinară aripile iar mulţimea vui, arătându-şi aprobarea.

Iblis Ginjo, savurându-şi statutul de celebritate înaintea atâtor spectatori, îşi făcu loc mai aproape şi strigă în sistemul de comunicare publică:

— Aceşti piloţi minunaţi sunt viitorii noştri luptători în Jihad! Maşinile gânditoare nu vor avea nicio şansă!

Cu un surâs preocupat, Serena Butler prinse panglici pe pieptul multor altor eroi. Părea cufundată în gânduri despre trecut şi despre provocările de neînvins pe care omenirea încă le avea de înfruntat. Părea acum mai puternică decât oricând, dar distantă.

Vor aruncă priviri spre Xavier, văzu dragostea pentru ea pe faţa roşcovană şi durerea pentru faptul că nu vor putea fi niciodată împreună. Şi totuşi, nici măcar căsătoria lui Xavier cu Octa nu-i dădea lui Vor prea multe şanse să câştige inima Serenei. Îşi aduse aminte de prima oară când o văzuse la vila lui Erasmus, cât de fermecătoare şi de puternică fusese, şi cât de sfidătoare. Acum părea să fi trecut peste aceste necazuri, să devină preocupată de crizele iminente pe care puţini oameni le puteau înţelege. Adânc înăuntrul ei, Serena părea să nutrească o forţă diferită, care inspira veneraţie.

Încheindu-şi responsabilităţile în cadrul sărbătoririi victoriei, Serena coborî de pe podium. La plecare se apropie de Vor şi de Xavier, deja absorbită de planurile care-i răsunau în minte.

— Trebuie să vorbesc cu voi amândoi…

Avea ochii strălucitori, dar aspri; glasul nu lăsa loc de discuţie.

— Veniţi în Oraşul Reculegerii la apusul soarelui.

Vor şi Xavier schimbară priviri surprinse, apoi dădură din cap la unison.

Cei doi foşti adversari cinară împreună, împărţind o sticlă de shiraz salusan şi ocolind subiectul care apăsa atât de greu asupra minţii şi inimii lor. Niciunul dintre ei nu putea ghici ce intenţiona să le spună Serena.

Când nuanţele pastelate, de portocaliu şi roz, ale amurgului, colorară cerul, cei doi ofiţeri ai Ligii porniră spre dealuri şi intrară pe porţile înalte ale complexului liniştit. Înăuntru, locuitorii treceau dintr-o clădire într-alta, aprinzând luminile pe pereţii exteriori.

Serena îi aştepta într-una dintre încăperi, iar Vor se gândi că arăta întinerită, cu mai multă culoare în obraji. Inima îi bătea repede.

— Mulţumesc pentru faptul că aţi venit…

Îi luă pe amândoi de mână şi-i conduse pe o potecă cu pietriş sclipitor, către o grădină.

— Aici putem vorbi fără să fim întrerupţi. Într-adevăr, am descoperit că acesta este un loc încărcat de posibilităţi… dar fără politică. Aici pot face ceea ce trebuie făcut.

În zona centrală, înconjurată de garduri vii de merişor, apa picura dintr-un bazin ornamental, prelingându-se peste o streaşină de piatră într-un alt bazin. Insectele şi amfibienii nocturni începuseră deja să exerseze simfoniile de seară.

Pe marginea bazinului, trei scaune de lemn erau aşezate cu faţa la o cascadă mică. Vor se întrebă dacă veneau mulţi oameni aici să mediteze, sau dacă Serena adusese scaunele special pentru această întâlnire. Serena îşi încrucişă mâinile în poală şi zâmbi, în timp ce oaspeţii stăteau stângaci de-o parte şi de alta a ei.

Îl privi întâi în ochi pe Vorian. Părea să fi trecut multă vreme de la prima lor întâlnire la vila robotului – cu un Vor arogant şi mândru de poziţia lui de om de încredere printre maşinile gânditoare. Înfăţişarea nu părea să i se fi schimbat deloc. Arăta atât de tânăr…

Prin contrast, observă linii fine începând să îmbătrânească faţa lui Xavier Harkonnen. Deşi era tânăr, îndurase prea multă tensiune şi trecuse prin prea multe tragedii; acum simţea doar compătimire pentru el. Trecuseră ani de zile de când făcuseră dragoste în luncă, şi totul părea să facă parte dintr-o altă viaţă. Nu mai erau aceiaşi oameni.

Se întâmplaseră atât de multe; fuseseră pierdute atâtea milioane de vieţi… Dar ea şi cu aceşti bărbaţi erau supravieţuitori.

Era timpul să le spună.

— Vă cunosc sentimentele, dar amândoi trebuie să uitaţi iubirea pentru mine, spuse ea. Suntem pe cale să începem un război diferit de oricare altul.

Se ridică de pe scaun şi rămase în picioare la marginea bazinului, fără să-şi ia privirea de la ei.

— Dar trebuie să faceţi ceva pentru mine. Fiecare în felul lui…

Ochii i se aprinseră; în ei scânteia hotărârea.

— Mergeţi în camera de război a Ligii şi studiaţi hărţile stelare ale Lumilor Sincronizate, ale planetelor nealiate, ale lumilor Ligii. Pe această întindere, veţi găsi doar două planete pe care le-am recâştigat vreodată de la Omnius: Giedi Prime şi Pământul… Nu trebuie să fie ultimele!

Pe măsură ce se lăsa întunericul şi luminile creşteau tot mai strălucitoare la marginea complexului, zona retrasă din jurul cascadei şi bazinului era înghiţită de umbrele tot mai groase. Chiar şi broaştele şi insectele tăcură, ca şi cum ar fi ascultat zgomotele nopţii, mereu în alertă, pândind pericolul.

— Xavier, Vorian – voi doi trebuie să vă dedicaţi din nou luptei, spuse Serena. Faceţi-o pentru mine!

Vocea ei suna ca un vânt rece străbătând toată galaxia. Vor îşi dădu seama acum că pasiunea nu murise în sufletul ei, ci fusese doar redirecţionată, cu o intensitate mai mare, către un ţel mult mai vast.

— Jihadul nostru e drept, iar maşinile gânditoare trebuie să cadă, indiferent cât sânge ne-ar costa!

Xavier încuviinţă cu solemnitate şi repetă ceva ce-i spusese Iblis Ginjo:

— Nimic nu este imposibil…

— Nu pentru oricare dintre noi, replică Vor.

Clipind ca să-şi potolească usturimea din ochi, îi zâmbi:

— Şi în special nu pentru tine, Serena Butler!

SFÂRŞIT

Glosarul Jihadului Butlerian

A

Abdel – bătrân zensunnit de pe Arrakis;

Agamemnon – unul dintre cei douăzeci de titani originari, general cymec, tatăl lui Vorian;

Alexander – unul dintre cei douăzeci de titani originari;

Aliid – tânăr sclav de pe Poritrin, prietenul lui Ishmael;

Anbus IV – planetă nealiată;

Aquim – îngrijitor uman al cogitorului Eklo;

Arkov, Rell – membru statutar al Ligii Nobililor;

Armada Ligii – flotă militară spaţială, destinată să protejeze lumile Ligii;

Arrakis – lume deşertică, planetă nealiată;

Arrakis City – oraş şi spaţioport principal pe Arrakis;

Atreides, Vorian – fiul lui Agamemnon, crescut pe Pământ sub stăpânirea maşinilor gânditoare;

Ajax – cymec considerat cel mai brutal dintre titanii originari.

B

baliset – instrument străvechi inventat în perioada de înflorire a Vechiului Imperiu;

Baladele Marşului cel Lung – legende şi cântece vechi relatând despre exodul timpuriu al oamenilor şi despre rezistenţa din vremea Epocii iniţiale a Titanilor;

Barbarossa – unul dintre titanii originari, programator al sistemelor de computere agresive;

bătrân creier metalic – porecla dată de Vorian Atreides lui Seurat;

Becca cea Finită – soră din Oraşul Reculegerii;

Bludd, Favo – strămoş al lui Niko Bludd;

Bludd, Frigo – strămoş al lui Niko Bludd;

Bludd, lord Niko – conducător al planetei Poritrin;

Bludd, Sajak – primul conducător al Poritrinului care a susţinut sclavia;

Budallah – zeitate misterioasă a religiei zensunnite;

Budislam – religia centrală a zensunniţilor şi zenşiiţilor;

Butler, Faykan – primero din Jihad;

Butler, Fredo – fratele mai tânăr al lui Serena, mort de o boală a sângelui;

Butler, Livia – mama lui Serena, stareţa Oraşului Reculegerii;

Butler, Manion – vicerege al Ligii Nobililor;

Butler, Manion – fiul lui Serena Butler şi al lui Xavier Harkonnen, nepot al viceregelui Manion Butler;

Butler, Octa – sora mai mică a lui Serena Butler;

Butler, Serena – fiica viceregelui Manion Butler;

Buzzell – planetă nealiată, sursă a pietrelor-de-apă;

C

Caladan – lume oceanică, planetă nealiată;

calasin – animal de povară de pe Pământ;

Camera Soarelui de Iarnă – cameră în conacul Butler;

Camio – magiciană de pe Rossak, una dintre ucenicele lui Zufa;

Călăreţul Viermilor – nume luat de Selim.

Călătorul Visurilor – navă de actualizări, având-ul drept căpitan pe Seurat;

Cărăbuşul – constelaţie vizibilă de pe Arrakis;

Cântecele îndelungatei Peregrinări – istorie orală zensunnită;

Cei Douăzeci de Titani – grupul de despoţi războinici care au răsturnat Vechiul Imperiu;

Cenva, Norma – fiica pitică a lui Zufa Cenva, geniu matematic;

Cenva, Zufa – magiciană puternică de pe Rossak;

Chiry, cuarto – membru al miliţiei salusane;

Chusuk – lume a Ligii, cunoscută pentru instrumentele muzicale;

Chusuk, Emi – mare compozitor din ultimele zile ale Vechiului Imperiu;

Cogitor – creier dezîncarnat, similar cu un cymec, dedicat contemplării problemelor esoterice;

Colonia Vertree – lume a Ligii, puternic industrializată;

componente neuroelectronice – circuite delicate folosite

la roboţi;

Consiliul lorzilor – organ guvernamental pe Poritrin;

Corrin – lume sincronizată;

Cymec – „maşini cu minte umană”, creiere dezîncarnate în corpuri mecanice.

D

Dante – unul dintre Titanii originari, priceput la manipularea birocratică;

Dharta, naib – conducător al unui trib zensunnit de pe Arrakis;

dragoni – trupă de gardă pe Poritrin.

E

Ebbin – băiat sclav de pe Poritrin;

Ebrahim – fost prieten trădător al lui Selim;

Ecaz – planetă nealiată;

Eklo – cogitor de pe Pământ;

electrofluid – lichid albăstrui de susţinere a vieţii pentru cogitori şi cymeci, funcţionând de asemenea ca circuite fluide;

Epoca Titanilor – secolul conducătorilor tirani care au răsturnat Vechiul Imperiu, trăind întâi ca oameni şi apoi ca cymeci. Epoca Titanilor s-a sfârşit atunci când nou-născuta hiperminte Omnius a preluat puterea în toate sistemele şi a instituit propria lui domnie;

F

fibre-de-ferigă – ţesătură de pe Rossak;

filamente optice – senzori optici sofisticaţi folosiţi de roboţi;

Freer, Ohan – şef de echipă uman care slujeşte maşinile gânditoare pe Pământ.

G

Garda Naţională de pe Giedi Prime – forţă militară defensivă locală, de pe Giedi Prime;

gândaci-ţestoşi – insecte cu gust dulce, din mlaştinile de pe Harmonthep;

gelcircuite – sistem electronic sofisticat, cristalin-fluid, care formează baza reţelelor neurale ale maşinilor

gânditoare;

Giedi City – oraş industrial şi guvernamental principal, pe Giedi Prime;

Giedi Prime – planetă din Liga Nobililor, bogată în resurse şi capacităţi industriale, condusă de un Magnus;

Ginaz – planetă din Liga Nobililor, în cea mai mare parte acvatică; populaţia trăieşte pe insulele risipite ale unui arhipelag;

Ginjo, Iblis – conducător uman carismatic al muncitorilor de pe Pământ;

Glyffa – bătrână de pe Arrakis, mamă adoptivă a lui Selim;

grogiptean – stil arhitectural extravagant al Vechiului Imperiu.

H

Hagal – planetă din Liga Nobililor cunoscută pentru resursele minerale, condusă de un guvernator general;

Hannem, Ryx – negustor de sclavi, copilotul lui Keedair;

Harkonnen, Katarina – mama lui Xavier, ucisă de maşinile gânditoare în apropiere de Hagal;

Harkonnen, Piers – fratele mai mare al lui Xavier, ucis de maşinile gânditoare în apropiere de Hagal;

Harkonnen, Ulf – tatăl lui Xavier, ucis de maşinile gânditoare în apropiere de Hagal;

Harkonnen, Xavier – ofiţer în miliţia salusană şi în flota Ligii;

Harmonthep – planetă nealiată, sursă de sclavi;

Hecate – una dintre cei douăzeci de titani originari, iubita lui Ajax, care a „demisionat” şi a plecat din imperiu, nu cu multă vreme înainte de preluarea puterii de către Omnius;

Heoma – puternică magiciană de pe Rossak, una dintre ucenicele lui Zufa;

hiperminte – sistem de computere inteligent, atotcuprinzător;

Holtzman, Tio – geniu inventator de pe Poritrin;

hrethgir – termen peiorativ pentru „paraziţi umani”.

I

Isana – râu principal pe Poritrin;

Ishmael – tânăr sclav luat de pe Harmonthep;

Ix – planetă din Liga Nobililor.

J

javelin – model de distrugător de mărime mijlocie din flota Ligii;

Jayther, Vilhelm – numele uman iniţial al titanului Barbarossa;

Jibb, Pinquer – mesager de pe Giedi Prime;

Juno – femeie cymec, una dintre titanii originari, iubita lui Agamemnon.

K

Kaitain – lume periferică a Ligii;

Keedair, Tuk – negustor de sclavi şi de organe tlulaxa;

kindjal – navă mică, rapidă, de vânătoare, din flota Ligii;

Kirana III – lume a Ligii;

Komider – lume industrială a Ligii;

Kralizec – numele bătăliei finale, aşa cum este prezisă de budislam;

Kwyna – cogitor care locuieşte în Oraşul Reculegerii.

L

licuriglob – sursă mobilă de iluminat, alimentată de energia reziduală a câmpului suspensor inclus. Inventat de Norma Cenva pe Poritrin;

licuripanou – sursă staţionară durabilă de lumină;

Liga Nobililor – formă de guvernământ a oamenilor liberi;

Linne, Serena – nume fals folosit de Serena Butler după capturarea ei;

lumile Ligii – planetele semnatare ale statutului Ligii Nobililor;

lumi sincronizate – planete sub controlul lui Omnius.

M

Magnus – titlu politic pe Giedi Prime;

Mahmad – fiul naibului Dharta;

Manresa, Bovko – primul vicerege al Ligii;

maşină gânditoare – termen general pentru roboţii,

computerele şi cymecii înregimentaţi împotriva umanităţii;

Meach, primero Yannibal – comandant al miliţiei salusane;

metalfluid – material epidermic metalic, cu senzori încorporaţi, folosit de roboti;

miliţia salusană – miliţie locală amplasată pe Salusa Secundus;

mistreţ ţepos – mistreţ sălbatic, originar de pe Salusa Secundus;

Moulay, Bel – lider religios zenşiit.

N

Narakobe, Piteaim – filosof militar al Ligii;

neocymeci – generaţii mai târzii de cymeci, create din oamenii care îl servesc de bunăvoie pe Omnius;

nucă-seacă – nucă de pe Rossak, folosită la cioplit.

O

ochi-de-pază – ochi electronici mobili folosiţi de Omnius;

Omnius – hipermintea computer care controlează toate maşinile gânditoare;

O'Mura, Nivny – unul dintre fondatorii Ligii Nobililor;

Oraşul Reculegerii – loc de retragere religios şi filosofic, de tip mănăstire, de pe Salusa;

oţelomer – aliaj metal-polimer folosit la construcţiile grele;

ouă de qaraa – ouă comestibile ale unor păsări de mlaştină de pe Harmonthep.

P

Parhi, Julianna – numele uman iniţial al femeii-titan Juno;

Parmentier – lume sincronizată;

Parlamentul Ligii – organ guvernamental al Ligii Nobililor;

Paterson, Brigit – genist din echipa de comando a lui Serena;

Pincknon – lume a Ligii;

pistol Chandler – armă cu proiectile care trage cu fragmente ascuţite de cristal;

planetele nealiate – lumi periferice care nu au aderat oficial la Liga Nobililor;

plazbeton – material de construcţii;

ploşniţă-de-lapte – arahnidă comestibilă de pe Harmonthep;

Poritrin – lume a Ligii, locul de baştină al lui Tio Holtzman;

Powder, Jaymes – membru al miliţiei salusane; mai târziu, adjunct al lui Xavier Harkonnen;

primero – cel mai înalt grad din flota Ligii.

Q

quarto – al patrulea grad în flota Ligii.

R

râul Platinum – râu pe Parmentier, sursă a mult-apreciatului somon;

Relicon – lume a Ligii;

Reticulus – cogitor;

Revoltele Hrethgirilor – primele răscoale ale oamenilor înrobiţi împotriva maşinilor gânditoare, în special împotriva cymecilor. Una mai mare a avut loc pe Walgis şi a fost zdrobită cu brutalitate de Ajax;

Richese – lume a Ligii;

Rico – membru al miliţiei salusane;

Rossak – planetă din Liga Nobililor, locul de origine a magicienelor şi sursă a numeroase droguri;

Rucia – magiciană de pe Rossak, una dintre ucenicele lui Zufa.

S

Sala Parlamentului – clădire guvernamentală din Zimia;

Salusa Secundus – lumea-capitală a Ligii Nobililor;

secundant – unul dintre călugării asistenţi care îi servesc pe cogitori;

segundo – al doilea grad în flota Ligii;

Selim – tânăr exilat de pe Arrakis;

Seneca – lume a Ligii, cu atmosferă corozivă, condusă de un patriarh;

Seurat – robot independent, căpitan al *Călătorului Visurilor*;

sexto – al şaselea şi cei mai mic grad în flota Ligii;

Shaitan – Satan;

Shakkad – chimist din Vechiul Imperiu, cunoscut sub numele de „cel înţelept”, primul care a studiat mirodenia de pe Arrakis;

Sheol – domeniul damnării eterne în tradiţia zensunnită, o regiune subterană cuprinsă de flăcări, cuprinzând orori inimaginabile;

sicrie de stază – sistem de transport în animaţie suspendată pentru sclavi, folosit de negustorii tlulaxa de carne vie;

Silin – magiciană de pe Rossak, una dintre ucenicele lui Zufa;

Skouros, Andrew – numele iniţial al lui Agamemnon, în Vechiul Imperiu;

slarpon – creatură solzoasă din jungla de pe Rossak;

Souci – planetă nealiată, sursă de sclavi, locul natal al lui Ebbin;

Starda – port fluvial, oraşul-capitală al planetei Poritrin;

Stânca Santinelă – formaţiune de rocă de pe Arrakis;

Suk, Dr. Rajid – chirurg inovator de pe câmpul de luptă, din timpul Jihadului Butlerian;

Sumi, magnus – conducător ales al planetei Giedi Prime;

suspensor – efect de anulare a gravitaţiei, bazat pe proiectul originar al câmpului lui Holtzman, modificat de Norma Cenva pe Poritrin.

şlep plutitor – sistem de transport cu dirijabile lente, de pe Poritrin.

T

Taina – vărul lui Ishmael, sătean de pe Harmonthep;

Tamerlane – unul dintre cei douăzeci de titani originari;

Tantor, Emil – tatăl adoptiv al lui Xavier;

Tantor, Lucille – mama adoptivă a lui Xavier;

Tantor, Vergyl – fratele adoptiv mai mic al lui Xavier;

Tanzerouft – adâncul deşertului pe Arrakis;

tărtăcuţă-de-fier – tărtăcuţă de pe Rossak;

tercero – grad de nivelul al treilea în flota Ligii;

tije mentale – senzori folosiţi de cymeci;

Tirbes – magiciană de pe Rossak, una dintre ucenicele lui

Zufa;

Titani – tirani originari care au cucerit Vechiul Imperiu;

Tlaloc – unul dintre titanii originari, vizionarul care a inspirat cel dintâi revolta;

Tlulax – planetă nealiată din sistemul Thalim, cunoscută pentru furnizarea de sclavi şi de material biologic;

tlulaxa – oamenii de pe Tlulax, cunoscuţi ca negustori de sclavi şi de organe;

tuberculi osthmir – rădăcină comestibilă de pe Poritrin.

U

Ularda – lume sincronizată.

V

vabalonă – scoică multicoloră, originară de pe Buzzell;

Venport, Aurelius – om de afaceri de pe Rossak, consortul lui Zufa Cenva;

vicerege – conducătorul Ligii Nobililor;

vitraliaj – material transparent, extrem de dur, folosit deseori ca blindaj;

W

Walgis – o lume sincronizată, locul primelor Revolte ale Hrethgirilor

Weyop – bunicul lui Ishmael;

Wibsen, Ort – comandant spaţial vârstnic, conducătorul misiunii lui Serena pe Giedi Prime;

Wilby, quinto Vaughn – membru al miliţiei salusane.

X

Xerxes – cymec, unul dintre cei douăzeci de titani, responsabil pentru preluarea puterii de către maşini.

Yardin – planetă nealiată;

Yo, Amia – sclavă de la bucătărie a lui Erasmus;

Young, cuarto Steff – ofiţer în miliţia salusană.

Y

Zanbar – lume a Ligii, piaţă importantă de sclavi;

zensunniţi – sectă budislamică, în general docili;

zenşiiţi – sectă budislamică, în general mai violenţi decât zensunniţii;

Zimia – centru cultural şi guvernamental pe Salusa Secundus.

Planete importante

Lumile Ligii	***Lumi sincronizate***	**Planete nealiate**
Balut	Alpha Corvus	Anbus IV
Chusuk	Bela Tegeuse	Arrakis
Giedi Prime	Corrin	Buzzell
Ginaz	Pământul Ix	Caladan
Hagal	Parmentier	Ecaz
Junction Kaitain	Quadra	Harmonthep
Kirana III	Richese Ularda	Souci
Komider	Walgis	Tlulax
Pincknon	Wallach IX, VII, şi VI	Yardin
Poritrin	Yondair	
Relicon Ros-Jal		
Rossak		
Salusa Secundus		
Seneca		
Vertree Colony		
Zanbar		